

Giới thiệu Mưa Ngâu Màu Nắng

Bạn đang theo dõi truyện Mưa Ngâu Màu Nắng của tác giả Yuua LI Kirigaya, thể loại truyện tình yêu sẽ cho bạn thấy rằng cuộc sống hằng ngày bình lặng và vui tươi.

Cuộc sống với những tiếng cười rộn rã. Cùng nghịch phá, cùng bày trò trêu chọc giáo viên, cùng khóc cùng cười.

Giữa những thanh âm yên bình của tuổi học trò đẹp như thiên thần mắt tím 2 ấy, có cả những âm trầm lắng đọng. À, cả những điều vượt ngoài ý muốn nữa. Tâm điểm của thời học sinh, oan gia.

Đặc trưng của thời học sinh, những rung động là những câu truyện nhẹ nhàng nhưng vẫn rất mãnh liệt. ***** NOTE: * Đây là truyện thứ ba rồi ý, như mọi khi, rất mong được ủng hộ. * Dù là vô tình thôi, nhưng mong thứ lỗi nếu có phần thiên vị về Sư Tử nhé. *

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Màu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sáng Vui Vẻ

Thiên Bình (17 tuổi - Nam)

- Tên: Lâm Thiên Bình.

- Đẹp trai, đào hoa và có chút lêu lổng, nhưng thực chất lại rất cô đơn và cứng đầu. Thông minh và ranh mãnh, đồng thời rất giỏi che giấu cảm xúc.

- Anh trai của Sư Tử, bạn thân của Thiên Yết.

"Thật sự thì, tôi chẳng còn biết đâu là đúng nữa. Vậy em, vẫn sẽ ở cạnh tôi chứ?"

Thiên Yết (17 tuổi - Nam)

- Tên: Triệu Thiên Yết.

- Anh chàng ghét nơi đông người nhưng hoàn toàn luôn bị chú ý bởi vẻ ngoài. Là hội trưởng hội học sinh tài năng. Lãnh đạm nhưng ấm áp.

- Anh họ của Song Tử, bạn thân của Thiên Bình.

"Kể cả vậy thì cậu vẫn rất quan trọng, là người không thể thay thế. Một cô gái ngốc nghếch!"

Song Tử (16 tuổi - Nữ)

- Tên: Triệu Song Tử.

- Một cô gái xinh xắn, thân thiện và dễ gần với nụ cười toả nắng. Thành tích đứng đầu trong kì thi tuyển sinh và rất ghét bị thua cuộc.

- Em họ của Thiên Yết.

"Anh đúng là cái tên điên khùng nhất tôi từng gặp! Tại sao cứ phải dối lòng, dù sao tôi chắc chắn vẫn sẽ ở cạnh anh!"

Sư Tử (16 tuổi - Nữ)

- Tên: Lâm Sư Tử.

- Bộ não thông minh nhưng dùng sai chỗ, rất giỏi nghĩ ra những trò ranh ma quỷ quái. Hoà đồng nhưng có gì đó rất khó gần.

- Em gái của Thiên Bình, bạn thân của Ma Kết.

"Liệu rằng sau cơn mưa, trời sẽ lại sáng?"

Xử Nữ (17 tuổi - Nữ)

- Tên: Nguyễn Xứ Nữ.

- Hội phó hội học sinh giỏi giang và nghiêm túc, xinh đẹp và rất mạnh mẽ. Ghét dựa dẫm vào người khác và luôn hoàn thành mọi thứ bằng sức mình.

- Chị gái của Ma Kết, bạn thân của Bảo Bình, bạn thanh mai trúc mã của Cự Giải.

"Tự tự cao và không bao giờ thành thật với chính mình, tớ rất ghét điều đó!"

Bảo Bình (17 tuổi - Nữ)

- Tên: Châu Bảo Bình.

- Năng động và yêu thích thể thao, là đội trưởng đội bóng rổ nữ của trường. Rất hay cười và ưa mạo hiểm, cực kì thân thiện và thích kết bạn.

- Bạn thân của Xứ Nữ.

"Có cậu là đối thủ thật tuyệt! Vì vậy, không bao giờ tôi thua cậu đâu!"

Ma Kết (16 tuổi - Nam)

- Tên: Nguyễn Ma Kết.

- Cậu bạn lớp trưởng trách nhiệm và giỏi giang, thông minh nhưng có rất ít bạn bè. Về khoản thể thao hoàn toàn không giỏi và cũng rất hay xấu hổ.

- Em trai của Xứ Nữ, bạn thân của Sư Tử.

"Tôi, ngoài chị gái và cô ấy, thực sự chưa bao giờ muốn tin tưởng hay thân thiết với ai cả!"

Cự Giải (17 tuổi - Nam)

- Tên: Phan Cự Giải.

- Thể thao dở, thành tích học tập thấp, yếu ớt toàn tập. Đặc điểm nhận dạng là chiếc mũ áo khoác lúc nào trùm kín đầu và cực kì ghét xung đột.

- Bạn thanh mai trúc mã của Xứ Nữ.

"Hãy cứ để tớ lo lắng và chăm sóc cậu! Bảo vệ và tin tưởng cậu, nhất định tớ sẽ làm được!"

~~~~~

Bạch Dương (16 tuổi - Nữ)

- Tên: Kiều Bạch Dương.

- Ngay từ ngày khai giảng đã được chú ý bởi vẻ ngoài xinh đẹp và sành điệu, là hoa khôi của trường. Đáng yêu và thân thiện, nhưng cũng rất tự cao.

"Cậu cứ như con gái ý! Tôi chắc chắn là người cậu có thể tin tưởng mà, bởi vì tôi cực kì dễ thương!!~"

Kim Ngưu (17 tuổi - Nữ)

- Tên: Huỳnh Kim Ngưu.

- Cô bạn trực thư viện dễ thương và hoà đồng, tháo vát và giỏi giang. Thành tích cao nhưng thể chất yếu, dù vậy vẫn rất thích các môn thể thao.

- Chị gái của Nhân Mã.

"Tớ luôn yếu đuối và hậu đậu, chẳng bao giờ làm được gì ra hồn cả!"

Nhân Mã (16 tuổi - Nam)

- Tên: Huỳnh Nhân Mã.

- Thể chất tốt, có khiếu thể thao thiên bẩm, tuy nhiên thành tích học tập lại tỷ lệ nghịch hoàn toàn. Nhân vật quen thuộc trong sổ đầu bài và luôn giỏi chọc cười người khác.

- Em trai của Kim Ngưu.

"Chị nằm mơ mới thắng được tớ! Nhưng mà, trái tim tớ thì thua chị mất rồi.. A tôi chưa nói gì! Chưa nói gì hết!!!"

Song Ngư (16 tuổi - Nam)

- Tên: Lưu Song Ngư.

- Cậu bạn trầm lặng lúc nào cũng ngồi một mình, cặp kính cận và tóc mái gần như che mất gương mặt điển trai. Tính cách khá lạnh nhạt và khó gần.

"Mưa và nắng, như tôi và cậu, chẳng phải là không thể tách rời sao?"

****

* Dù là vô tình thôi, nhưng mong thứ lỗi nếu có phần thiên vị về Sư Tử nhé.

* ĐÂY LÀ TRUYỆN DO CHÍNH YUUA VIẾT. ĐƯỢC ĐĂNG CHÍNH THỨC TẠI WATTPAD. XIN ĐỪNG MANG ĐI ĐÂU TRƯỚC KHI CÓ SỰ ĐỒNG Ý TỪ YU.

* Nhận những thông tin về tác giả và truyện tại: <https://www.facebook.com/yuukirigaya/?ref=bookmarks>

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng bình thường khác, chỉ khác một điều duy nhất, hôm nay là ngày khai giảng của trường phổ thông.

Xử Nữ từ sớm đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, hiện tại đang phụ giúp mẹ dọn thức ăn ra bàn. Cô từ nhỏ đã rất đảm đang và giỏi nữ công gia chánh rồi, mấy chuyện này chỉ là vặt vãnh.

"Con lên gọi em xuống ăn sáng rồi đi học!"

Một tiếng "ạ" lễ phép, Xử Nữ đi vào bếp rửa đôi tay dính đầy dầu mỡ của mình rồi đi lên lầu. Dừng lại trước căn phòng ngay cuối hành lang, cô đưa tay gõ cửa.

"Két! Dậy chưa?"

Một giây im lặng, hai giây im lặng, ba giây sau vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thường thì Ma Kết dậy sớm lắm nha, dù sao vẫn là con nhà nòi nghề giáo, mấy chuyện này đương nhiên phải đặt lên đầu. Lần đầu tiên dậy muộn đến mức chị gái là cô phải đi lên phòng gọi, đã vậy còn chẳng thèm trả lời trả vốn gì. Bực ghê!

"Dậy!! Cái thằng này, dậy cho chị!!"

La khàn cổ mà chẳng biết ai kia có nghe gì không nữa.

"Chị xuống trước đi, em xuống ngay!!"

Tiếng từ trong phòng vọng ra khiến Xử Nữ khựng lại vài giây. Cái giọng nhạ nhạ khó chịu vì bị đánh thức đó, chắc chắn là chỉ mới dậy. Cô chả hiểu thằng nhóc làm gì ngày hôm qua luôn á!

Vẫn còn để bụng, Xử Nữ quay người bước xuống nhà.

Một lúc sau, trong khi Xử Nữ cùng ba mẹ đang dùng bữa sáng, Ma Kết mới từ trên lầu đi xuống. Dáng vẻ tri thức quen thuộc với khuôn mặt nghiêm túc và đôi mắt đen lầy chững chạc, cậu đưa tay che miệng ngáp ngủ.

Nhìn con trai bước vào bếp và với tay lấy cái bánh kẹp trên bàn ăn, bà Nguyễn đâm ra thắc mắc.

"Không ăn sáng sao con?"

Miệng ngậm bánh mì, nhai nhai nuốt nuốt một lúc.

"Dạ thôi, con có hẹn! Vậy con đi trước!"

Chuyện đã lường trước vậy mà vẫn khiến Xử Nữ bực mình rõ ra. Trước toàn cùng cô đến trường, nay chẳng biết ai xúi bắt đầu xách xe đạp tự đi học, bỏ cô lại một mình. Chẳng phải tui thân gì đâu, chỉ là khó chịu thôi.

Xử Nữ đâm ra trêu chọc cậu em trai.

"Lại ra về ga lăng qua chở người ta đi học chứ gì?"

Cái cặp của Ma Kết chẳng chút thương tiếc đập vào đầu Xử Nữ cái bốp. Nhìn thằng nhóc đùng đùng chạy đi, cô thật hận không thể ra khỏi bàn ăn dạy dỗ cậu một trận.

Thằng này từ bao giờ khó ưa đến thế nhỉ?

Ông bà Nguyễn yên lặng nhìn hai đứa con, vừa cười vừa lắc đầu. Một vài giây sau, ông tự nhiên lên tiếng.

"Con cũng phải đi mà phải không Xứ Nữ?"

Xứ Nữ lúc này mới ngó người, lập tức đẩy nhanh tốc độ của mình một chút. Thân là hội phó hội học sinh, cô không thể đến muộn được, lại còn vào ngày lễ khai giảng là điều không bao giờ được phép xảy ra!!

Đúng lúc này, có tiếng chuông cửa vang lên. Bà Nguyễn đặt đĩa xuống, chậm rãi đứng dậy rồi bước ra xem thử.

Xứ Nữ nghe thấy tiếng nói cười quen thuộc.

"Vào đi con! Con bé ăn xong ngay thôi!"

Đoán không sai mà!!

Có cô gái nào đó ăn lấy ăn để, ăn đến cả mắt luôn hình tượng rồi cầm cặp phóng ngay ra cửa.

Nhìn Xứ Nữ còn nghẹn lên nghẹn xuống vì ăn quá nhanh, Cự Giải vui vẻ đưa chai nước trước mặt cô. Trong một giây giật dử, cô không chút để tâm giật mạnh.

"Làm như ai ăn hết của của cậu ý!"

Mũ áo khoác vẫn trùm kín đầu như thường lệ, hai bàn tay bỏ kín mít vào túi, Cự Giải vui vẻ cười tươi, kể cả khi cô bạn thanh mai trúc mã đang lườm mình dữ dội.

"Mà Ma Kết không đi chung hả? Ban nãy tớ thấy thằng bé xách xe đạp chạy mất tiêu luôn!"

"Kệ nó! Đi học!"

Quảng chai nước còn nửa cho Cự Giải, chào ba mẹ xong, Xứ Nữ thần nhiên bước đi trước. Cự Giải phía sau, lễ phép cúi đầu chào rồi mới hót hải chạy theo cô bạn.

Xứ Nữ đôi khi thắc mắc, chẳng biết khi nào cậu bạn thân của cô mới mạnh mẽ lên một chút được. Tuy như vậy để để ăn hiếp Cự Giải, nhưng cứ thấy gì đó sai sai thôi.

***

Kể cả khi biết hôm nay là ngày khai giảng, kể cả khi biết rõ ba tháng hè đã vồn vện trôi qua hết sạch, Thiên Bình vẫn chẳng thể nào quen được với việc dậy sớm. Điển hình là lúc hiện tại đây cậu vẫn còn say giấc trên giường mặc cho kim đồng hồ đã chỉ sáu giờ năm mươi.

"Dậy!! Dậy cho tao!!!"

Thiên Yết chẳng chút thương tiếc lấy gối đè kín mặt Thiên Bình, thậm chí dùng chân đá cậu bạn liên tục. Tuy nhiên, ai đó vẫn ngủ rất ngon.

Biệt danh sâu ngủ không phải chỉ để trưng bày.

"Thằng khốn! Dậy hay chưa?!"

Chết tiệt! Đáng ghét! Thiên Yết rửa thắm. Cứ thế này cậu cũng trễ học theo Thiên Bình mất! Đường đường là hội trưởng hội học sinh, muộn một ngày thôi cũng là tai họa lớn rồi.

Thiên Yết tự nhiên nghĩ đến bộ mặt tự cao chế giễu cậu của cô nàng hội phó, bực bội lập tức dăng lên.

"Dậy!!!"

Riết cậu cứ như má Thiên Bình ấy! Chăm ăn, chăm uống, chăm cả giấc ngủ cho nó nữa!!

Lý do Thiên Bình dậy không nổi, có đứa con nít cũng biết. Hôm qua tận ba giờ sáng mới lết xác về nhà, còn đi đâu ngoài lêu lổng ở mấy cái vũ trường chứ! Chết tiệt!!

"Cái thằng đàn bà.. ờn chết được!"

Vừa nói bằng giọng ngái ngủ, Thiên Bình vừa quơ đại cái gối gần đó, chẳng chút bận tâm đập thẳng vào mặt Thiên Yết.

Còn dám chửi ngược lại cậu cơ đấy! Được lắm!

Ánh mắt Thiên Yết dần sinh sát khí, không thương tiếc đá thẳng vào hông Thiên Bình một cái rồi quay người bước đi.

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng bình thường khác, chỉ khác một điều duy nhất, hôm nay là ngày khai giảng của trường phổ thông.

Xử Nữ từ sớm đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, hiện tại đang phụ giúp mẹ dọn thức ăn ra bàn. Cô từ nhỏ đã rất đảm đang và giỏi nữ công gia chánh rồi, mấy chuyện này chỉ là vặt vãnh.

"Con lên gọi em xuống ăn sáng rồi đi học!"

Một tiếng "ạ" lễ phép, Xử Nữ đi vào bếp rửa đôi tay dính đầy dầu mỡ của mình rồi đi lên lầu. Dừng lại trước căn phòng ngay cuối hành lang, cô đưa tay gõ cửa.

"Kết! Dậy chưa?"

Một giây im lặng, hai giây im lặng, ba giây sau vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thường thì Ma Kết dậy sớm lắm nha, dù sao vẫn là con nhà nòi nghề giáo, mấy chuyện này đương nhiên phải đặt lên đầu. Lần đầu tiên dậy muộn đến mức chị gái là cô phải đi lên phòng gọi, đã vậy còn chẳng thèm trả lời trả vốn gì. Bực ghê!

"Dậy!! Cái thằng này, dậy cho chị!!"

La khàn cổ mà chẳng biết ai kia có nghe gì không nữa.

"Chị xuống trước đi, em xuống ngay!!"

Tiếng từ trong phòng vọng ra khiến Xử Nữ khựng lại vài giây. Cái giọng nhựt nhựt khó chịu vì bị đánh thức đó, chắc chắn là chị mới dậy. Cô chả hiểu thằng nhóc làm gì ngày hôm qua luôn á!

Vẫn còn để bụng, Xử Nữ quay người bước xuống nhà.

Một lúc sau, trong khi Xử Nữ cùng ba mẹ đang dùng bữa sáng, Ma Kết mới từ trên lầu đi xuống. Dáng vẻ tri thức quen thuộc với khuôn mặt nghiêm túc và đôi mắt đen láy chừng chạc, cậu đưa tay che miệng ngáp ngủ.

Nhìn con trai bước vào bếp và với tay lấy cái bánh kẹp trên bàn ăn, bà Nguyễn đâm ra thắc mắc.

"Không ăn sáng sao con?"

Miệng ngậm bánh mì, nhai nhai nuốt nuốt một lúc.

"ạ thôi, con có hẹn! Vậy con đi trước!"

Chuyện đã lường trước vậy mà vẫn khiến Xử Nữ bực mình rõ ra. Trước toàn cùng cô đến trường, nay chẳng biết ai xúi bắt đầu xách xe đạp tự đi học, bỏ cô lại một mình. Chẳng phải tui thân gì đâu, chỉ là khó chịu thôi.

Xử Nữ đâm ra trêu chọc cậu em trai.

"Lại ra về ga lăng qua chở người ta đi học chứ gì?"

Cái cặp của Ma Kết chẳng chút thương tiếc đập vào đầu Xử Nữ cái bốp. Nhìn thằng nhóc đứng đĩnh đạc chạy đi, cô thật hận không thể ra khỏi bàn ăn dạy dỗ cậu một trận.

Thằng này từ bao giờ khó ưa đến thế nhỉ?

Ông bà Nguyễn yên lặng nhìn hai đứa con, vừa cười vừa lắc đầu. Một vài giây sau, ông tự nhiên lên tiếng.

"Con cũng phải đi mà phải không Xử Nữ?"

Xử Nữ lúc này mới ngó người, lập tức đẩy nhanh tốc độ của mình một chút. Thân là hội phó hội học sinh, cô không thể đến muộn được, lại còn vào ngày lễ khai giảng là điều không bao giờ được phép xảy ra!!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Làm Quen Với Lớp Học Mới

Song Tử đứng phía sau sân khấu dựng lên của buổi lễ khai giảng, cầm sách đọc trong khi tai vẫn vểnh lên nghe rõ từng chữ của lễ. Mà phải công nhận một điều, ở đây thật nóng. Mới sáng sớm đã mồ hôi mồ kê chảy cả ra.

Mắt Song Tử hơi ngược lên một chút, đồng thời quay lên xem thử trên sân khấu. Cô đoán không sai, người đang phát biểu đích thực là hội trưởng hội học sinh Thiên Yết, người đồng thời là anh họ của cô.

Song Tử thật ra là trốn khai giảng, nhưng lại muốn tận mắt xem cách mà buổi lễ diễn ra. Thật quá mâu thuẫn. Cô ghét những cái chỗ mà cứ chen chen chúc chúc bên dưới kia, dù sao xem lên thế này vẫn thoải mái hơn nhiều.

Mà không biết, cô sẽ bị xử thế nào nếu việc này lọt đến tai Thiên Yết nhi. Thật sự không dám tưởng tượng tới đâu.

Đúng lúc này, Song Tử tự nhiên cảm thấy có bàn tay ai đó đang đặt trên đỉnh đầu mình, lại còn vỗ vỗ vài cái.

"Em cũng gan lắm mới dám chui ra đây đấy, bé con!"

Mái tóc nhuộm vàng, lại còn đôi mắt nâu cafe đầy thách thức kia, không ai khác ngoài Thiên Bình. Song Tử không ngốc, cô đương nhiên hiểu rõ ý mà cậu đang muốn nói đến. Tay thô bạo hất tay cậu ra, đồng thời đóng quyển sách đang cầm lại.

"Anh định chơi trò mách leo chắt!"

Đối với thái độ ngang ngược của Song Tử, Thiên Bình từ lâu đã quá quen thuộc. Cậu chỉ nhếch mép cười cho có, và thật sự cũng chẳng lấy đó làm đề tâm.

Song Tử không phải không để ý đến sự có mặt của Thiên Bình. Ý cô là, anh ta cũng là đang trốn lễ nên mới ở đây cùng cô còn gì.

Biết rõ buổi lễ sắp kết thúc, đúng hơn là phần phát biểu của Thiên Yết sắp kết thúc, Song Tử lập tức lượn đi ngay. Cậu sẽ xuống, và chắc chắn sẽ phát hiện nếu cô vẫn còn nán nã lại đây.

Nhìn cô nàng chạy mất ra sân sau, Thiên Bình che miệng ngáp dài ngáp ngắn. Tay dụi dụi mắt, cậu vẫn còn buồn ngủ quá. Hôm qua có lẽ Thiên Bình uống hơi nhiều mất rồi.

Mắt Thiên Bình chợt dừng lại nơi lòng bàn tay. Ngón trở chảy máu, hẳn là vì chuyện lúc sáng.

Nghĩ một lúc, cậu bỏ hai tay vào túi quần, lười biếng rời đi tìm chỗ nào đó đánh một giấc.

***

Song Tử vẫn bước đi đều đều trong khi mắt chẳng rời quyển sách của mình lấy một giây. Những dòng chữ này thật sự rất hay, hay đến cô chẳng muốn phải bỏ ra.

Chẳng biết có phải vì quá chú tâm đến nỗi lơ là xung quanh hay không, Song Tử không chú ý đâm vào một thân cây to ở sân sau. Tay xoa xoa đầu, cô thăm nguyên rủa.

Trong lúc Song Tử ngẩng đầu lên, cô chợt nhìn thấy một người con trai đang ngồi tít trên cành cây to kia. Mắt nhắm, có vẻ đang ngủ. Cũng là trốn khai giảng sao, cô thầm nhủ.

Do mãi mê ngắm anh chàng nam sinh lạ mặt kia, Song Tử quên cả thông báo kết thúc buổi lễ vừa vang lên. Trước khi rời đi, cô bắt giắc nhìn ra sau.

Mắt mở, còn đang nhìn cô. Cậu ta tỉnh rồi. Tuy nhiên cậu ta lại quay đi ngay, và nhảy xuống khỏi cây ở phía bên kia.

Một con người kì lạ.

***

"Cậu nghĩ sao hả Sur Tử? Tớ thật sự phân vân giữa hai quyển sách đó!"

Ma Kết vừa đi vừa trò chuyện cùng cô bạn thân đi cạnh mình nãy giờ, đề tài hiện tại là về hai quyển sách cậu đang ưng ý và có ý định mua.

"Cứ hốt hết đi!"

Sur Tử tay chỉnh lại tai phone đang nghe cùng Ma Kết, thần nhiên đáp một cách vui vẻ.

"Tớ sặc nghiệp rồi.."

Nhìn bộ dạng thêu não của Ma Kết, Sur Tử thấy buồn cười ghê ý.

Trò chuyện vui vẻ một hồi, cả Sur Từ và Ma Kết đều bước đến cửa lớp. Thật may là cả hai người họ đều học chung lớp, cô thầm nghĩ.

Tuy nhiên, có vẻ như chẳng hề ngồi cạnh nhau. Đó là những gì mà cái sơ đồ chỗ ngồi dán trên góc bảng đen cho biết.

Thật chán. Trong khi Ma Kết ngồi ở đầu dãy phía cửa ra vào, cô lại ngồi tận dãy bên trong áp cuối lớp.

Nhưng mà, người chán hình như chỉ có mỗi Ma Kết mà thôi.

Nhìn nhỏ bạn thân lon ton lon ton chạy về chỗ ngồi, cậu đâm ra thờ dài một cái. Chỗ ngồi ngay trung tâm lớp học, điển hình là hiện tại mấy cái người có vẻ như đã quen nhau rồi đang túm tụm nói chuyện, cậu thật sự cảm thấy ngột ngạt. Những chuyện kết bè kết bạn, Ma Kết thật sự không giỏi.

Hình như lớp học tự nhiên ồn ào hẳn lên thì phải.

"A! Tìm ra cậu rồi~!"

Ban đầu, Ma Kết còn nghĩ mình nghe nhầm, cho đến khi cậu quay lại nhìn thử, thậm chí còn trở ngón tay ngược vào mình để xác nhận.

Bạch Dương mặc kệ ánh mắt của mọi người từ khi mình bước vào lớp đã dõi theo, cô cười tươi với người con trai trước mặt. Thật không ngờ bọn họ chung lớp, ông trời là đang giúp cô mà!

"Có quen cậu hả?"

Ánh mắt hơi nhúu lại, lòng dâng chút không thích nghi. Ma Kết không giỏi nói chuyện với con gái, trừ mẹ hay chị gái, đặc biệt là Sur Từ, còn lại cậu đều ghét. Cô gái này hoàn toàn không ngoại lệ.

Bạch Dương trong vài giây cứ ngó người ra, mắt còn chớp chớp vài cái liên tục. Cô không hề biết, những thứ bé tí không quan trọng Ma Kết có thể lập tức quên đi mất.

Lúc này, Ma Kết tự nhiên nhớ ra gì đó.

"Ê Sur! Chút có gì ra căng tin ăn, tớ nói cái này!!"

Bạch Dương đưa mắt nhìn về phía mà Ma Kết đang nhìn, lập tức nhìn thấy cô bạn lúc đó đi cùng cậu ta.

"Đồng ý!!"

Gì chứ ăn thì cô thích nhất.

Khuôn mặt dễ thương của Bạch Dương trong vài giây xuất hiện nụ cười nửa miệng. Thật là thú vị ghê cơ!

Tiếng trống lúc này lập tức vang lên.

Mất một lúc để cả lớp ổn định chỗ ngồi, và Bạch Dương nhận ra chỗ ngồi của mình ở phía sau xéo với Ma Kết.

Một con người kì lạ.

***

"Cậu nghĩ sao hả Sur Từ? Tớ thật sự phân vân giữa hai quyển sách đó!"

Ma Kết vừa đi vừa trò chuyện cùng cô bạn thân đi cạnh mình nãy giờ, đề tài hiện tại là về hai quyển sách cậu đang ưng ý và có ý định mua.

"Cứ hốt hết đi!"

Sur Từ tay chỉnh lại tai phone đang nghe cùng Ma Kết, thản nhiên đáp một cách vui vẻ.

"Tớ sặc nghiệp rồi.."

Nhìn bộ dạng thêu não của Ma Kết, Sur Từ thấy buồn cười ghê ý.

Trò chuyện vui vẻ một hồi, cả Sur Từ và Ma Kết đều bước đến cửa lớp. Thật may là cả hai người họ đều học chung lớp, cô thầm nghĩ.

Tuy nhiên, có vẻ như chẳng hề ngồi cạnh nhau. Đó là những gì mà cái sơ đồ chỗ ngồi dán trên góc bảng đen cho biết.

Thật chán. Trong khi Ma Kết ngồi ở đầu dãy phía cửa ra vào, cô lại ngồi tận dãy bên trong áp cuối lớp.

Nhưng mà, người chán hình như chỉ có mỗi Ma Kết mà thôi.

Nhìn nhỏ bạn thân lon ton lon ton chạy về chỗ ngồi, cậu đâm ra thở dài một cái. Chỗ ngồi ngay trung tâm lớp học, điển hình là hiện tại mấy cái người có vẻ như đã quen nhau rồi đang túm tụm nói chuyện, cậu thật sự cảm thấy ngột ngạt. Những chuyện kết bè kết bạn, Ma Kết thật sự không giỏi.

Hình như lớp học tự nhiên ồn ào hẳn lên thì phải.

"A! Tìm ra cậu rồi~!"

Ban đầu, Ma Kết còn nghĩ mình nghe nhầm, cho đến khi cậu quay lại nhìn thử, thậm chí còn trở ngón tay ngược vào mình để xác nhận.

Bạch Dương nặc kệ ánh mắt của mọi người từ khi mình bước vào lớp đã dõi theo, cô cười tươi với người con trai trước mặt. Thật không ngờ bọn họ chung lớp, ông trời là đang giúp cô mà!

"Có quen cậu hả?"

Ánh mắt hơi nhúu lại, lòng dằng chút không thích nghi. Ma Kết không giỏi nói chuyện với con gái, trừ mẹ hay chị gái, đặc biệt là Sur Từ, còn lại cậu đều ghét. Cô gái này hoàn toàn không ngoại lệ.

Bạch Dương trong vài giây cứ ngó người ra, mắt còn chớp chớp vài cái liên tục. Cô không hề biết, những thứ bé tí không quan trọng Ma Kết có thể lập tức quên đi mất.

Lúc này, Ma Kết tự nhiên nhớ ra gì đó.

"Ê Sur! Chút có gì ra căng tin ăn, tớ nói cái này!!"

Bạch Dương đưa mắt nhìn về phía mà Ma Kết đang nhìn, lập tức nhìn thấy cô bạn lúc đó đi cùng cậu ta.

"Đồng ý!!"

Gì chứ ăn thì cô thích nhất.

Khuôn mặt dễ thương của Bạch Dương trong vài giây xuất hiện nụ cười nửa miệng. Thật là thú vị ghê cơ!

Tiếng trống lúc này lập tức vang lên.

Mất một lúc để cả lớp ổn định chỗ ngồi, và Bạch Dương nhận ra chỗ ngồi của mình ở phía sau xéo với Ma Kết.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hội Trưởng Và Hội Phó Là Kẻ Thù

Bảo Bình miệng nhai bánh mì đang cầm trên tay bữa sáng chưa kịp ăn, ánh mắt vừa khỏ sở vừa thích thú. Một trong những sở thích của cô, là nhìn "cục đen đen" Cự Giải bị Xử Nữ giáo huấn. Trông rất vui luôn!

Cũng may là cả ba đứa đều chung lớp. Thật sự thì Bảo Bình và Cự Giải cũng chẳng phải loại thân thiết gì, chỉ là bạn bè vì cậu ta là trúc mã của Xử Nữ. Bảo Bình chúa ghét cái thể loại yếu ớt vô dụng toàn tập như Cự Giải, nhưng dần cũng cảm thấy đáng yêu một chút.

Mà, ngoài bóng rỏ với đồ ăn, cô cũng chẳng thêm để tâm đến điều gì nữa đâu.

"Cậu cũng phải tội cho Cự Giải đi, nhìn thằng bé co rúm lại kia!"

Xử Nữ hơi đưa mắt nhìn sang cô bạn thân, cô chu mỏ bất mãn rồi hất mặt sang hướng khác.

"Tại cái tên óc bả đậu đó! Riết cứ như con gái ý!!"

Bảo Bình thở dài một cái, mắt nhắm lại bất lực.

"Vậy thì ít nhất đừng có bắt tớ đứng giữa hai người chứ!"

Cự Giải đi bên cạnh Bảo Bình, tay theo thói quen kéo kéo mũ áo khoác xuống. Cậu chỉ cười trừ cho qua chuyện. Dù sao, Cự Giải ghét xung đột.

Xử Nữ lúc này tự nhiên sực nhớ ra một chuyện, mắt cũng theo đó sáng lên trong giây lát rồi lại tối sầm đi. Quên thế này không phải tính cách của cô, kiểu nào cũng lại bị tên đàn bà đó giáo huấn cho coi!

"Bảo Bình đưa Cự Giải về lớp giúp tớ nha, phải ghé phòng hội học sinh đã!"

Cũng chẳng phải lạ lắm gì, người ta là hội phó hội học sinh quyền lực cơ đấy. Với lại, đầu năm học thì chẳng bao giờ cái "tổ chức" đó được nghỉ ngơi giây nào đâu.

"Cơ mà, khoan!!!"

Xử Nữ đã cao chạy xa bay, để lại một Bảo Bình vẫn còn đứng ngây như pho tượng. Cô quay phắt sang tên con trai đang ngây ngô nhìn mình, ánh mắt rõ kì thị.

Sao cô phải đưa Cự Giải về lớp? Cứ như cậu ta là trẻ con không bằng!!

"Bảo Bình chẳng phải cũng phải đến câu lạc bộ sao?"

Cự Giải dưới lớp mũ áo khoác nhovn miệng cười hiền lành, lại còn nghiêng nghiêng cái đầu. Gì chứ về khoản trí nhớ thì không ai qua cậu được. Cự Giải có thể học kém, nhưng trí nhớ lại rất tốt.

Nhưng mà, không được vận dụng đúng lúc cho lắm.

Bảo Bình lúc này mới nhớ ra mình là đội trưởng đội bóng rổ nữ của trường.

"Xin lỗi, cậu tự về lớp nhé!!"

Nói rồi, Bảo Bình cũng phóng đi ngay sau đó. Cô cũng có chút cắn rứt khi bỏ lại "đứa con trai" của Xử Nữ đứng đó..

Riêng anh chàng nào đó cứ đứng đó hai mắt mở to ngưỡng mộ. Đúng là dân thể thao có khác, sức khoẻ tốt, chạy rất nhanh!

Cự Giải đưa mắt nhìn sang cái đồng hồ treo gần đó, chớp vài cái. Cậu cười, quay người về phía đang đi này giờ.

Sắp hết giờ ra chơi rồi, về lớp thôi!

***

Phòng hội học sinh nằm ở lầu ba cuối dãy hành lang. Đôi lúc, Xử Nữ thật sự rất căm hận kiến trúc trường này, từ khi chỉ mới là thành viên của hội đã làm cô chạy đứt hơi.

Tuy nhiên, đứng trước cửa phòng lúc này, Xử Nữ lại muốn bỏ đi.

Mỗi khi tưởng tượng cái khuôn mặt đắc thắng giễu cợt của cậu ta, cô thật sự bẽ gãy được cả bút chì bấm! Cực kì bực mình!!

Cuối cùng, tay Xử Nữ vẫn mở cánh cửa phòng hội mà bước vào.

"Xin lỗi, tôi đến muộn!"

Giọng vẫn hiền ngang như thường lệ, đầu vẫn ngẩng cao như mọi khi, nhưng lòng lại đang đấu tranh kịch liệt.

Triệu Thiên Yết là người duy nhất không thềm ngược lên nhìn người vừa mới đến là cô lấy một giây, thay vào đó vẫn cứ cắm cúi vào mấy tờ đơn trên bàn.

Trong lúc Xử Nữ còn đang thở phào thì lại khựng lại vì câu nói của ai kia.

"Hội phó đến muộn, thật là một tấm gương không tốt!"

Một mũi tên đâm trúng ngay lòng tự trọng cao ngất.

"Hội trưởng đường đường là đàn ông con trai, không nên bắt bẻ chuyện nhỏ xiu như vậy!"

Thậm chí nếu cô không đến, cũng chẳng phải điều gì to tát.

"Kể cả là chuyện nhỏ, cũng phải xuất sắc hoàn thành để đàn em noi theo! Thật vô trách nhiệm!"

"Ai trong đời cũng mắc sai lầm, kẻ đáng phán xét là kẻ cứ thích bới móc sai lầm nhỏ xiu của người khác!"

Thành viên hội học sinh ngồi xung quanh một chút cũng không dám lên tiếng. Kể cả mấy học sinh lớp mười mới vào sau khi được "truyền tai" bởi các tiền

bối đều biết rằng, hội trưởng và hội phó đích thị là kẻ thù.

Dù rằng hai người họ đều trù mến nhìn nhau và nở nụ cười thân thiện đi chăng nữa.

Mà, cái gì cũng có nguyên do của nó cả!

...

Triệu Thiên Yết và Nguyễn Xử Nữ ngay từ lần đầu gặp mặt đã nảy sinh thù ghét.

Đó là một năm trước, lúc cả hai còn là những học sinh lớp mười vừa mới chân ướt chân ráo bước vào trường phổ thông. Chẳng ai biết ai, thế mà lại cứ nhiên đụng phải nhau chỉ vì vấp cục đá giữa đường. Sẽ chẳng có gì xảy ra nếu trong lúc ngã cô nàng kia vì bí thế mà bám đại vào gì đó tùm đợc.

Chẳng may "thứ tùm đợc" lại là quần của anh chàng nọ. Thế là ai đó đợc một mẻ xấu hổ giữa nơi sân trường đầy người.

Quá nhỏ!

...

Triệu Thiên Yết và Nguyễn Xử Nữ là oan gia càng ghét càng gặp.

Cô nàng nào đó vì chuyện hôm khai giảng mà ngượng nghịu mãi mỗi khi đụng mặt cái "người mà ai cũng biết" chỉ vì cả hai cùng lớp. Xin lỗi càng không đợc, chỉ vì tự trọng không cho phép. Càng nói càng sai, rốt cuộc lại thành ra chọc tức cậu chàng. Nói khoé qua lại, rốt cuộc quay sang ghét nhau.

...

Triệu Thiên Yết và Nguyễn Xử Nữ đích thị là đối thủ từ ngàn kiếp trước.

Với hai con người từ khi sinh ra đã đợc ban cho trí thông minh, thành tích chỉ là chuyện nhỏ. Tuy nhiên, chuyện nhỏ nhanh chóng trở thành chuyện lớn bởi hai từ "cạnh tranh".

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* đợc tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đối Thủ

Một phần là bạn cùng bàn, thêm vì cả hai đều thuộc dạng hoà đồng thân thiện, rất nhanh chóng để Song Tử và Sur Tử trở thành bạn tốt.

Nói chuyện một hồi, Sur Tử mới biết cô bạn của mình là nữ sinh thủ khoa đầu vào năm nay, đâm ra không khỏi ngưỡng mộ. Trước giờ, cô luôn xem cậu bạn thân Ma Kết là gương phấn đấu trong học tập, giờ lại còn cả Song Tử cũng thật đáng gờm.

Suốt giờ ra chơi, Ma Kết cứ ngồi một chỗ lủi thủi với tô mì của mình, bởi lúc sáng cậu đâu có ăn đủ no. Thỉnh thoảng nhìn lên hai cô gái ngồi đối diện cứ luyên thuyên với nhau bất kể cả xung quanh, Ma Kết đâm ra bực bội. Tự nhiên trở thành người thừa!

Chẳng biết Song Tử thân thiện dễ thương bao nhiêu, Ma Kết thực sự không dễ dàng kết bạn với bất kì ai. Cậu không có nhiều bạn bè, chỉ có mỗi người bạn thân nhất là Sur Tử. Nhìn bạn thân của mình nói chuyện với đũa bạn khác, tâm trạng đương nhiên không vui.

Sur Tử lúc này mới sực nhớ ra một chuyện, lập tức quay sang Ma Kết.

"Ma Kết, ban nãy cậu nói là muốn nói gì với tớ ấy!"

Ma Kết chớp mắt vài cái, đồng thời nhớ lại. Đúng là đầu giờ vào học, cậu định nói với cô vài chuyện. Nhưng mà, giờ không cần nữa rồi.

"Không có gì!"

Sur Tử hai mắt ngơ ngác, nghiêng đầu qua lại không hiểu gì hết.

Song Tử ngồi cạnh, nhìn hai người họ không khỏi phì cười. Về mặt bất mãn nảy giờ của cậu bạn lớp trưởng, cô từ lâu đã thu vào tầm mắt.

"Cậu đi đâu sao?"

Nhìn Song Tử tay bụng khay thức ăn đã dùng hết, Sư Tử đâm ra thất vọng. Đáp lại chỉ là nụ cười toả nắng của cô bạn.

"Tớ phải ghé phòng hội học sinh một lúc, xong thì hai cậu cứ về lớp trước cũng được!"

Ánh mắt Song Tử khi đi khỏi nhanh nhẩu liếc sang Ma Kết, môi nhếch lên tạo thành nụ cười thích thú.

Có anh chàng nào đó mừng thầm trong lòng. Dù sao, cậu đối với cô nàng ấy vẫn chưa hoàn toàn là bạn bè.

Sư Tử một tay chống cằm, một tay khuấy khuấy kem trong ly. Cũng vì điều này cô cứ bị mẹ với cả Ma Kết cằn nhằn miết, gì mà không được ăn kem thay thế bữa sáng.

"Nãy giờ mặt cậu cứ như ông già ý!"

Mắt đen ngược lên nhìn mắt nâu cafe, Ma Kết lại tiếp tục ăn tiếp tô mì còn dang dở của mình.

"Chiều tớ với cậu ghé nhà sách cái!"

Sư Tử đầu gật gù, miệng nhoeo cười vui vẻ. Sách hả, cô cũng muốn mua thêm vài quyển truyện tranh.

Ngồi mãi cũng chán, Sư Tử đâm ra nãy sinh muốn trêu Ma Kết một chút. Nhìn cậu vừa ăn một thìa mì, cô ranh ma khêu khêu cậu.

Ma Kết ngậy ngậy ngẩng đầu, chẳng biết gì đã bị Sư Tử nhét ngay một muỗng kem vào mồm.

"Này!!"

Thủ phạm ngon lành ngồi ôm bụng cười sặc.

Ma Kết khó lắm mới nuốt xuống được cái mớ hỗn tạp trong mồm. Kem lạnh với mì nóng, đúng là kinh khủng!

Bảo Bình sau khi bỏ lại Cự Giải bơ vơ một mình giữa hành lang đông người thì chẳng chút bận tâm chạy ngay đến phòng câu lạc bộ. Cô có nghĩ đến hậu quả nếu cậu ta lạc đường ý, nhưng mà "cục đen đen" cũng đâu còn là trẻ con nữa đâu ha! Kệ đi!!

Dù sao, cô vẫn có chuyện cần lo hơn.

Vừa chạy ra sân tập, Bảo Bình từ xa đã nhìn thấy một đám người có vẻ đông hơn nhiều so với thành viên câu lạc bộ của cô.

Chắc chắn lại có chuyện gì nữa đây.

Không ngoài dự đoán của Bảo Bình, thật sự là có xích mích, giữa đội bóng rổ nữ và đội bóng rổ nam.

"Có chuyện gì vậy?"

Mấy cô gái trong đội vừa nhìn thấy Bảo Bình, trong lòng vui bất phần nào căng thẳng. Thật may rằng đội trưởng của họ tới kịp lúc.

"Em là đội trưởng đội nữ?"

Bảo Bình biết anh chàng nam sinh này. Là đội trưởng nổi tiếng tài giỏi của đội nam. Bỏ qua ánh nhìn của anh ta, bỏ qua cả thái độ bất mãn ngoài mặt của thành viên đội nam, Bảo Bình nở nụ cười xã giao.

"Vâng, thật không biết hai bên có khuất mắc gì với nhau vậy ạ?"

Anh ta dù sao cũng là học sinh lớp mười hai, có lẽ phép chút cũng chẳng hại ai.

"Anh cũng không muốn làm lớn chuyện, nhưng có thể yêu cầu bên em xin lỗi bên anh một tiếng không?"

"Tiền bối, anh đừng có---"

Cô bạn trong đội chưa kịp dứt lời đã bị Bảo Bình đưa tay ra ngăn lại. Đối với tiền bối này, giữa phần khó chịu vẫn là sự ngưỡng mộ. Cô biết rõ, trừ khi có chuyện gì lớn lắm, không anh ta chẳng bao giờ chấp nhất những chuyện nhỏ nhặt.

Chuyện này làm tâm trạng Bảo Bình dần trở nên không tốt hẳn đi.

"Em có thể hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa hai bên không?"

"Là người bên cậu không cẩn thận khiến cho người bên này bị thương!!"

Anh chàng đội trưởng lúc này hoàn toàn không phủ nhận. Dù lời lẽ có chút phẫn uất nhưng hoàn toàn đúng sự thật.

Bảo Bình nhìn ra sau, nhận thấy bọn họ đều tuyệt nhiên im lặng.

Sân tập này được hai đội bóng rổ dùng chung, nhưng chưa bao giờ hai bên xâm phạm lẫn nhau. Chỉ là trong lúc tập, một thành viên đội nữ không cẩn thận làm đổ thùng đựng bóng, thành viên đội nam lại không may giẫm phải quả bóng vừa lăn sang.

Bảo Bình nhìn anh chàng đang ngồi dưới đất kia. Có lẽ bị bong gân rồi cũng nên, điều đó chẳng quá lạ với một quả bóng rổ.

"Vậy thì, em thay mặt cả đội xin lỗi đội anh!"

"Đội trưởng Bảo Bình!!"

Cô bạn kia lập tức im bặt, dù rằng vẫn căn môi bất mãn. Chẳng phải...

"Chẳng phải do tên đó quá ngốc sao? Có mỗi quả bóng cũng không tránh được mà đòi tham gia đội bóng rổ?"

Không chỉ mỗi cô bạn, giờ thì mọi người đều nhìn chằm chằm vào cái cậu đang đứng một góc bên đội nam.

"Chị đang nghĩ thế chứ gì, tiền bối? Mặt chị biểu lộ quá rõ ràng!"

Anh chàng đội trưởng lúc này nhìn sang cậu bạn kia. Bảo Bình nhận ra, cậu ta có vẻ chỉ mới là học sinh lớp mười, thậm chí còn chưa có đồng phục.

"Xin lỗi vì anh ấy quá kém nhé, hay là chị tự đề cao chính mình?!"

"Nhân Mã, được rồi!"

Bảo Bình hết nhìn anh chàng bị thương kia, ánh mắt lại chuyển sang cậu con trai này giờ phát ngôn.

Ánh mắt thách thức chẳng chút khiêm nhường. Nét mặt tự cao tự đại. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một tên đàn em kiêu căng đến mức này.

Nhân Mã vốn không phải loại người dễ bụng những chuyện nhỏ nhặt, càng không phải loại người thích đặt mình cao hơn người khác, cậu chỉ là không chịu được thái độ của đội bóng rổ nữ. Mặc dù chỉ mới đăng kí và tập thử ngày hôm nay, câu lạc bộ này nhanh chóng khiến cậu quý mến. Nhìn đàn anh bị thương như thế, Nhân Mã vốn nóng tính nhất định không bỏ qua.

"Vậy, cậu em đây còn muốn chúng tôi làm gì? Có thể đúng là chúng tôi sai, nhưng tôi là đội trưởng cũng đã đích thân đứng ra xin lỗi còn gì!"

Bảo Bình có chút thích thú, nhưng đa phần lại căm ghét cái thái độ không biết kính trên nhường dưới của cậu Nhân Mã kia hơn.

"Bỏ đi, Nhân Mã!"

"Chị Bảo Bình, đừng chấp nhất loại người đó nữa!"

Tuy nhiên, lời nói bên ngoài hoàn toàn bị người trong cuộc bỏ ngoài tai.

"Đấu với tôi một trận, nếu chị thắng, tôi tha thứ cho việc mà đội chị gây ra!"

Bảo Bình mày hơi nhướng lên. Thách đấu với cô? Một thằng nhóc còn chưa được nhận vào đội hình chính thức? Bảo Bình không tự cao, cô chỉ là cảm thấy ngạc nhiên, và khó chịu.

"Còn nếu chị đây thắng?"

"Tôi rút lại lời tôi nói về đội chị, và còn lại tùy ý chị quyết định!"

Cả hai bên nam lẫn nữ đều đâm ra hoang mang ra mặt. Tự nhiên chuyện bé xé to, rốt cuộc lại thành thách đấu nhau! Ngay cả đội trưởng đội nam đáng kính cũng chẳng nói gì được với đàn em của mình nữa, và cả cô nàng vốn hiếu thắng bên kia.

Loạn quá!

Ai đó ngăn họ lại đi chứ!!

***

"Đấu ba hiệp, ai thắng hai hiệp thì thắng hoàn toàn!"

Sau khi thay bộ đồ đồng phục thường thành đồ tập, Bảo Bình lúc này đứng đối diện Nhân Mã. Vì vẫn chưa nhận vào đội hình chính thức, cậu vẫn chỉ mặc đồng phục của trường.

Anh chàng đội trưởng cầm bóng đứng giữa hai người họ, bản thân cũng vì sự căng thẳng của màn đấu mắt mà toát cả mồ hôi hột. Anh thật sự tự hỏi liệu có làm gì sai mà gây nên nổi này.

Bản thân Bảo Bình cũng biết rõ một điều, cô ngoại trừ thắng thì không còn đường nào thắng. Nếu cô thua, cô sẽ thua một thằng nhóc nhỏ hơn mình một tuổi còn chưa là thành viên chính thức. Kể cả khi cô hoà, tức là thực lực của một đội trưởng như cô chỉ bằng một tên đàn em mới vào trường.

Ngay từ đầu, đã là Bảo Bình thiệt thòi. Dù sao, cô không nghĩ bản thân lại thua một người như thằng nhóc đó.

Tuy nhiên, suy nghĩ của Bảo Bình lập tức bị đánh bật, hết như quả bóng rổ vừa thả ra đã bị Nhân Mã giành lấy mất. Một người sức bật cao như cô, lại không đủ khả năng giành bóng với cậu ta.

Thật quá nhục nhã!

Nhân Mã không chút chần chừ lập tức dẫn bóng về rổ nhà. Từng động tác thành thực đến kinh ngạc khiến Bảo Bình bản thân biết rõ khó bắt kịp. Cô thầm rủa trong lòng, cả tốc độ cũng được đẩy lên nhanh chóng.

Người bên ngoài còn chẳng bận tâm mối thù địch mới vài phút trước, thậm chí đứng cạnh nhau theo dõi trận đấu. Họ đồng thời nhận ra một điều, kể cả rằng Bảo Bình nổi tiếng đó giờ là một người giỏi thể thao bẩm sinh, đối với một tên nhóc như Nhân Mã còn khó bắt kịp.

Có thể về kỹ năng thì Bảo Bình giành thắng lợi, nhưng sức bật và tốc độ của Nhân Mã lại nằm ở một tầm vóc khác.

Thật quá đáng sợ mà..

***

Cả hiệp một và hai đều hoà, và hiệp ba còn chưa bắt đầu thì trống vào học đã vang lên. Không chỉ hai người trong cuộc, người bên ngoài còn không khỏi cảm thán một cách bực dọc.

Nhân Mã và Bảo Bình đứng tại chỗ thở hồng hộc vì mệt.

Cô không ngờ, ngoài đội trưởng đội nam vẫn còn có kẻ ngang sức với cô, dù khá khó chịu khi đó chỉ là một tên nhóc.

"Thì ra đó là tất cả, kể cả khi chị là một đội trưởng!"

Bảo Bình muốn phản bác, nhưng lại không thể nói thành lời. Dù là hoà trên lý thuyết, cô công nhận mình đã "thua" cậu ta. Bằng chứng rõ nhất là dù cô cả người mệt đến đứt hơi, Nhân Mã trong phút chốc đã hồi sức, thậm chí còn tay đập bóng vài cái.

"Nhưng mà công nhận nha, chị là một đối thủ đáng gờm đấy!!"

Khi Bảo Bình ngẩng đầu nhìn Nhân Mã, nụ cười trẻ con toả nắng của cậu trong vài giây khiến cô ngây người cả ra. Mất nhìn cậu chớp mấy cái rồi vội quay đi.

Nhân Mã nhìn cô gái trước mặt, bất giác nghiêng đầu. Bao nhiêu giận dữ ban nãy mất tiêu hết, cậu phì cười sảng khoái.

"Chị mệt đến đỏ cả mặt luôn! Tôi nghĩ chị nên cúp tiết là tốt nhất rồi!!"

Bàn tay đặt lên đầu Bảo Bình một cái, Nhân Mã tay cầm bóng chạy đi mất.

Bảo Bình mất một lúc để vực tỉnh, tay cô vô thức đặt lên đầu nơi bàn tay Nhân Mã vừa để, trong vài giây lập tức nắm lại.

"Gì chứ, cũng chỉ là một tên nhóc con ham vui thôi!"

Đối thủ sao? Đó có lẽ không phải điều gì quá kì lạ.

Bảo Bình lúc này, thật sự cảm thấy vui, mặc dù cô mệt chết đi được.

Đúng là một tên nhóc khó ưa!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ngày Đầu Tiên Kết Thúc

Cự Giải luyến luyến mãi, nghe tiếng trống vang lên lại càng luyến luyến hơn. Cậu nên làm gì bây giờ? Cậu phải đi đâu đây? Kể cả khi trí nhớ của cậu luôn tốt, lạc đường lại là chuyện không hề hiếm gặp đối với Cự Giải. Cậu nhớ rõ mình đã đi đúng đường, cho đến khi bị đám đông lửa sang hướng khác.

Mỗi khi tưởng tượng khuôn mặt giận dữ của Xử Nữ, Cự Giải lại lạnh cả gáy. Cậu phải tìm đường về lớp học ngay bây giờ!

Cự Giải nhớ mang máng lúc Xử Nữ với Bảo Bình nói chuyện phiếm, họ bảo lớp 2 nằm ở lầu hai hay ba gì đó. Cậu hận lúc đó chỉ lo ăn mà không nghe thấy.

Đang đi, Cự Giải chợt nhìn thấy trước mặt có một cô nữ sinh đang đi lại, tay bê chồng sách có khi còn cao hơn cả mình. Nhìn từng bước đi loạng choạng của cô cho đến khi mất thăng bằng, cậu theo quán tính chạy lại đỡ hộ dù biết bản thân chẳng đủ sức để làm việc đó.

Đúng như dự liệu, bàn tay Cự Giải vừa chạm vào chồng sách định giữ lại thì nó đổ ập luôn vào người cậu. Cự Giải đưa tay xoa đầu, cậu chẳng khác nào anh hùng rơm mà Bảo Bình hay nói ý.

Kim Ngu ngồi bệt dưới đất xoa xoa chân vừa đập mạnh xuống, mắt một lúc mới mở mắt ra nhìn người trước mặt. Hoảng hốt một hồi, Kim Ngu vội đứng bật dậy xin lỗi rú rít.

"Xin.. Xin lỗi cậu! Tớ hậu đậu quá! Cậu không sao chứ?"

Cự Giải đưa đôi mắt dưới lớp mũ áo nhìn cô gái trước mặt, khiến hai mắt vô tình chạm nhau..

"Cự Giải.. phải không?"

Có ai đó chớp mắt liên hồi, hoàn toàn chẳng hiểu lý do tại sao người ta biết tên mình.

Đưa tay kéo Cự Giải lên, Kim Ngu theo thói quen nở nụ cười thân thiện.

"Tớ là Kim Ngu, tụi mình học chung lớp mà!"

Mà, thực ra thì Kim Ngu không để ý cho lắm, dù sao hôm nay cũng mới là ngày đầu tiên.

Cự Giải vẫn đứng đó, ngẫm nghĩ một hồi. Trong lớp cậu không ngủ cũng nằm gục đầu xuống bàn, hoàn toàn chẳng để ý có một Kim Ngu gì đó chung lớp đâu. Cơ mà, chung lớp hử?

"Nè, cậu chỉ tớ đường về lớp mình đi!"

Kim Ngu hai mắt mở to ngạc nhiên, chớp vài cái đồng thời nghiêng nghiêng đầu. Cô chợt bật cười.

"Xin lỗi, tớ không có ý gì đâu. Cậu cứ đi thẳng, rồi rẽ trái, phòng học cuối hành lang ý!"

Thì ra là bị lạc. Như trẻ con ý!

Trong vài giây, Kim Ngu nhìn thấy được khuôn mặt dưới lớp mũ của Cự Giải, đâm ra có chút ngạc nhiên. Tại sao phải giấu khi cậu ấy có gương mặt điển trai đến thế, cô hơi thắc mắc nhưng rồi lại thôi.

"Cảm ơn cậu nha!"

Tay gãi đầu, Cự Giải gật gật đầu cười khi. Cậu nhanh chóng chạy qua khỏi để đi theo hướng Kim Ngu vừa chọn, cho đến khi cậu quên mất tiêu lời cô.

Tuy nhiên, bước được vài bước chân Cự Giải lại khựng lại. Cậu có chút không hiểu khi nhìn thấy cô bạn kia đi về hướng ngược lại với cậu, dù rằng mới này là Kim Ngu bảo hai đứa chung lớp.

Nghĩ một lúc, Cự Giải quay người lại hỏi.

"Cậu đi đâu ý? Không về lớp sao?"

Kim Ngu ngồi khụy gối nhặt những quyển sách vừa trượt tay rớt xuống lần hai, đồng thời nhìn Cự Giải mà cười hiền.

"Tớ phải mang đồng sách mới về này sang thư viện đã."

Dù sao, cô vốn là một học sinh phụ trách thư viện trường mà.

Cự Giải hơi nghiêng đầu, tâm trí có chút do dự. Cậu chợt chạy về phía Kim Ngu, ngồi khụy gối cùng cô nhặt những quyển sách kia lên.

Có cô nàng nào đó hai mắt mở to ngạc nhiên. Đáp lại, Cự Giải chỉ đơn thuần cười tươi tắn.

"Dù tớ vô dụng, cứ để tớ mang hộ cậu một ít. Với lại, tớ cũng quên lời cậu vừa nói mất rồi, hê!"

Kim Nguru ngó người một lúc vì nụ cười kia, rồi tự mình cũng phì cười.

Không ngờ còn có người hậu đậu hết như cô.

***

Xử Nữ ngồi trong lớp, tay thò vào cặp lấy ra những thứ chuẩn bị cho tiết học sau. Bảo Bình ngồi cạnh có chút sợ sệt, rõ ràng là bạn thân cô đang bức mình.

Vì trận đấu với thằng nhóc kia mà Bảo Bình đến nửa tiết trôi qua mới vào lớp, vừa về chỗ lại gặp cô bạn của mình đang kiềm nén không nổi cơn xung thiên. Mất một lúc Bảo Bình mới nhận ra, Cụ Giải không có trong lớp học.

Giải thích với Xử Nữ khiến Bảo Bình vừa sợ vừa lo, cứ như sắp bị ăn thịt đến nơi. Cô thăm rũa cái "cục đen đen" kia, chẳng lẽ lại như con nít ba tuổi lạc đường?!!

Trong giờ chuyển tiết, Xử Nữ nhìn thấy hai học sinh vừa bước vào. Là Cụ Giải và một bạn nữ sinh nào đó, họ lại còn cười nói rất vui vẻ.

Ban đầu, Bảo Bình còn nghĩ thấy mặt Cụ Giải thì Xử Nữ sẽ hết giận, ai dè quay sang còn thấy cô giận dữ hơn. Cái này hoàn toàn không phải tại Bảo Bình cô đâu nhé!!

Cụ Giải sau khi chào Kim Nguru cũng bước về chỗ ngồi mình. Chẳng biết là cậu ngây thơ quá mức hay quá vô ý mà chẳng hề nhận ra cô bạn thanh mai ngồi phía sau đã toà ra hàn khí.

Bảo Bình nuốt ực một cái, đành lên tiếng giải vây.

"Cái tên kia, cậu đi đâu nãy giờ đó hả?!"

Cụ Giải quay xuống, nhìn Bảo Bình mà cười vô tội.

"Tớ lạc đường ý! Cũng may có Kim Nguru giúp! Tại phải giúp Nguru xếp sách vào thư viện nên về muộn ý!"

Bốp!

Cả Bảo Bình và Cụ Giải đều nhìn sang Xử Nữ, vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu. Đáp lại, cô chỉ cười xoà.

"Tớ vô ý bỏ sách xuống bàn mạnh quá thôi mà!"

Nụ cười rõ gian manh.

Trong khi ngay cả trẻ nít năm tuổi cũng biết Xử Nữ đang giận dữ, vậy mà cái tên đường đường mười bảy tuổi đầu như Cụ Giải lại chẳng hề nhận ra, lại còn thản nhiên cười vui vẻ.

Ngay khi có tiếng trống vào tiết vang lên, Cụ Giải mới quay lên.

Xử Nữ tay cầm bút viết liên tục những gì trên bảng, nhưng não lại chẳng hề tiếp thu lấy một chữ. Không hiểu sao, cô cảm thấy khó chịu nơi lồng ngực.

Trong bất giác, Xử Nữ chột đưa mắt nhìn quanh lớp, định bụng tìm kiếm cô bạn Kim Nguru mà Cụ Giải vui vẻ nói tới. Rõ ràng là rất dễ thương, lại còn cả trông thật nữ tính dịu dàng.

Cây viết trong tay bị Xử Nữ vô thức siết chặt.

Cô cảm thấy khó chịu. Cảm giác như mất đi gì đó. Cụ Giải luôn ở cạnh cô, là cô luôn luôn giúp cậu, che chở cậu. Vậy mà, khi cậu được một cô gái khác giúp đỡ, tại sao cô cứ thấy không vui?

Xử Nữ nhận ra bản thân thật kì lạ.

***

Vì là ngày khai giảng đầu tiên, thời gian học chỉ có mỗi buổi sáng. Sau khi tiết năm kết thúc, mọi người cũng bắt đầu thu dọn sách vở.

"Lớp trưởng và lớp phó lên phòng giáo viên gặp thầy một chút nhé!"

Đó là lời mà thầy chủ nhiệm nói với lớp trước khi bước ra khỏi phòng học.

Sư Từ rất nhanh chóng đã thu dọn sách vở bỏ vào cặp, mặt mày tươi rói chạy đến chỗ bàn Ma Kết đằng kia.

"Vậy tớ về trước nhé!"

Song Tử vui vẻ chào Sur Tử và Ma Kết rồi đeo cặp ra về. Cô ngay sau đó đã rời khỏi lớp học.

Tay nhiệt tình vẫy chào Song Tử, Sur Tử lon ton chạy lên bàn giáo viên lấy sổ đầu bài trong khi Ma Kết vẫn còn dọn dẹp sách vở. Ôm lấy quyển sổ trong lòng, mắt cô tự nhiên thu vào hình ảnh của cậu bạn ngồi ngay sau mình, người vẫn đầu gục xuống bàn ngủ ngon lành.

"Sur, đi thôi!"

Vốn định chạy theo Ma Kết, chân lại phản chủ khựng lại. Trước Sur Tử có đọc ở đâu ý, có người vì ngồi ngủ vậy mà chết luôn, chỉ vì chẳng ai thèm gọi dậy.

Thôi thì, phòng hơn chữa mà!

Nhìn Sur Tử quay ngược ra sau chạy phóng xuống bàn cuối lớp, Ma Kết hai mắt tỏ ra khó hiểu. Nhỏ bạn cậu đang định làm trò ruồi bu gì đây?

Sur Tử dừng lại ngay bàn Song Ngư (nếu cô không nhớ nhầm tên..), hai mắt thản nhiên nhìn cậu. Tay cô, chẳng chút bận tâm vỗ vỗ đầu cậu bạn cùng lớp.

"Dậy! Dậy nè! Tối giờ về rồi nè!!!"

Ban nãy trong giờ học, Sur Tử phục Song Ngư lăm. Có thể ngủ cả buổi mà chẳng ai phát hiện luôn.

Có ai đó bức bối cựa nguậy, miệng rên ư ừ một cách khó chịu.

Sur Tử cũng khôn lăm chứ bộ, cô lập tức phóng đi trước khi cái người kia thức dậy. Cậu ta không chết là mừng rồi, lỡ điên điên khùng khùng nổi xung thiên với cô thì mệt.

Ma Kết từ đầu đến cuối chẳng hiểu cái mô tê gì, lại còn bị Sur Tử không thương tiếc nắm cổ kéo đi.

Song Ngư chán nản mờ mắt, đầu ngược lên tìm kiếm cái đũa dấm phá giấc ngủ của mình. Nhìn cái lớp học chẳng mấy chốc đã chẳng còn ai, cậu thở dài chán nản.

Mắt thu vào cái tin nhắn trong điện thoại, Song Ngư đưa tay che miệng ngáp một cái.

***

"Cái này người ta gọi là chơi ngu nè!"

Vừa dứt lời, Ma Kết y như rằng đã bị Sur Tử nhìn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Hai tay vẫn ôm chặt cứng quyển sổ đầu bài, cô hất mặt sang hướng khác.

"Tớ là tốt bụng gọi cậu ta dậy! Lỡ cậu ta nằm đó rồi chết luôn ý.. Eo!"

Nên nói Sur Tử ngây thơ, hay là đầu óc có vấn đề đi liên tưởng đến chuyện chết chóc không đâu nhì.

Về khoản này thì Ma Kết hoàn toàn bó tay. Cậu cười khì, tay vỗ vài cái lên đầu cô bạn thân.

Trên đường đến phòng giáo viên, hành lang rõ ràng là có rất nhiều người qua lại. Cũng chẳng trách được, dù sao hiện tại cũng là giờ tan học.

"Mấy cũng nên người lớn hơn đi! Cự xử đàng hoàng một chút!!!"

"Tao chỉ đi chơi khuya một tí, tốt bụng chấp nhận lời tỏ tình nhiều hơn một tí mà thôi! Có hại gì ai đâu?"

Ma Kết chột dưng chân, mắt ngạc nhiên nhìn ra phía sau, nơi Sur Tử từ bao giờ đã khựng lại. Mắt cô, kể cả đôi tay ôm chặt lấy sổ đầu bài đều trở nên run rẩy.

"Có gì sao Sur Tử?"

Có hai người nào đó đang bước đi từ hướng ngược lại, vì câu hỏi của Ma Kết mà dừng bước.

Khi Sur Tử sột sệт ngẩng đầu lên, cô lập tức đụng phải đôi mắt màu nâu cà phê đang nhìn mình. So với sự dịu dàng và ảm áp mà cô từng nhớ, nó rõ ràng quá lạnh nhạt.

Nhưng đó chắc chắn là người mà cô muốn gặp. Sur Tử đã cố gắng tìm kiếm suốt ngày hôm nay, và giờ thì người đó đang đứng trước mặt cô. Người, là mục tiêu để cô chọn vào trường phổ thông này.

Đôi mắt lạnh của Thiên Yết xuất hiện tia ảm áp, đồng thời là thương cảm. Cậu đương nhiên nhận ra cô nhóc đứng trước mặt mình, nhận ra cả đôi mắt đầy hy vọng của con bé nữa. Thiên Yết đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

"Anh---"

Trước khi Sur Từ kịp nói dứt câu, người kia đã chẳng chút bận tâm lạnh lùng bước ngang qua cô. Đôi mắt vô cảm còn chẳng nhìn cô lấy một lần.

"Thật phiền phức! Nếu biết cả mày cũng vào đây, đầu năm tao lập tức chuyển trường."

"Thiên Bình!!!"

Mặc kệ lời gọi của Thiên Yết, Thiên Bình vẫn một nước bước đi, một chút khựng lại hay thậm chí một cái ngoảnh đầu cũng chẳng có.

Thiên Yết vừa giận dữ vừa bực mình, chỉ hận không kịp kéo thẳng bạn thân lại mà cho nó vài đấm. Cậu chuyển ánh mắt sang Sur Từ một cách khó xử. Tay cậu, trước khi bước đi dịu dàng xoa đầu cô.

Ma Kết nhìn theo hai tên vừa đi qua, khó chịu nhìn lại cô bạn thân của mình. Cô vẫn cúi gầm mặt, một chút biểu cảm cũng không để cậu nhìn thấy.

Vài giây sau, Sur Từ ngẩng đầu nhìn sang Ma Kết, miệng vui vẻ nhoẻn cười tươi tắn.

"Tee-hee~ Đi lẹ thôi! Còn phải ghé nhà sách mua truyện tranh nữa ý!!"

Vừa dứt câu đã bị Ma Kết choàng tay khoác vai, tay còn lại捏 mũi cô một cái, Sur Từ lập tức bắt mắt nhìn cậu bạn thân.

"Cậu gan quá nhè?"

Nhưng đáp lại chỉ là nụ cười tươi rói hiem hoi của Ma Kết. Cậu lập tức kéo cô đi trước khi Sur Từ kịp ú ớ gì.

Tuy nhiên, Ma Kết chợt nhận ra, cậu chẳng biết gì về cô bạn thân của mình cả.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: La Cà Sau Giờ Học

Bạch Dương chỉ mới vài ngày đi học đã nhanh chóng trở thành hoa khôi, tên tuổi đến cả đàn anh đàn chị lớp trên đều biết đến. Dù sao, chuyện này đối với cô không có gì là đáng ngạc nhiên.

Có thể Bạch Dương tự cao hay tự tin thái quá, nhưng cô biết rõ bản thân dễ thương như thế nào. Cô từ khi mới học mẫu giáo đã rất nổi bật giữa đám trẻ tầm thường khác.

"Anh thích em, có thể làm bạn gái anh không?"

Đó là một trong những lời tỏ tình mà dường như đã dần trở nên quen thuộc đến thường nhật trong cuộc sống của cô.

So với tính cách tự cao bên trong, Bạch Dương bên ngoài chỉ là một cô gái hiền lành, dễ thương, ngoan ngoãn và lễ phép. Đối với những lời tỏ tình như thế, cô luôn nở nụ cười đáng yêu vô tội.

"Xin lỗi anh, em vẫn còn muốn tập trung học. Em rất vui, chúng ta có thể làm bạn trước không?"

Kiểu đó khác nào tạc thẳng vào mặt người ta cái gáo nước lạnh. Nhưng riêng Bạch Dương lại cảm thấy như thế rất vui, và cô cũng biết chắc, sẽ không một ai nổi giận với cô gái "ngây thơ" như cô.

Dù sao, đối với hai chữ "tình yêu", cô từ lâu đã không có khái niệm.

Lợi dụng vẻ ngoài dễ thương của mình, chẳng phải là điều những cô gái hay làm còn gì. Bạch Dương thông minh, thể mạnh của bản thân cô đương nhiên lấy ra sử dụng.

Mọi người xung quanh luôn nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, những chàng trai luôn tìm cách làm quen với cô, lúc nào Bạch Dương cũng được đối xử như một nàng công chúa. Và nàng công chúa ấy, lần đầu tiên bị người ta nhìn bằng ánh mắt xem thường khó chịu.

Một người được nâng niu như hoa như ngọc, lại đột ngột bị đối xử lạnh nhạt lại đâm ra khiến Bạch Dương thích thú. Phải làm quen với cậu ta! Phải gần

gửi hơn với cậu ta! Đó là một trong những suy nghĩ nhanh chóng hiện hữu trong đầu cô.

Tuy nhiên, khác với suy nghĩ của Bạch Dương, cậu ta quá phũ phàng và quá lạnh lùng.

Khi Bạch Dương ngỡ lời muốn mượn viết của cậu ta, cậu ta thậm chí còn chẳng thèm để ý đến cô.

Khi Bạch Dương ngã trước mặt cậu ta, cậu ta còn chẳng bận tâm mà làm như không hề dính líu tới mình.

Và khi Bạch Dương muốn kết bạn với cậu ta, cô lại nhận được câu trả lời rất hùng hổ.

"Đồ con gái phiền phức!"

Lần đầu tiên trong đời, công chúa Bạch Dương thất bại toàn tập trước một tên con trai, cái thể loại mà cô luôn cho là ruồi muỗi.

Lúc này, Bạch Dương chợt nhìn thấy người con trai vốn lạnh nhạt và khó chịu với mình lại đang nở nụ cười tươi tắn thân thiện với một cô gái khác. Nhỏ đó không xinh bằng cô, không dễ thương hơn cô, thậm chí cả ngoại hình cũng không so được với cô. Bạch Dương đâm ra ganh tỵ và tức giận.

Cô chỉ nghĩ, người như cô lại bị một đứa con gái tầm thường như thế vượt mặt, thật quá nhục nhã.

***

Sư Tử nằm dài trên bàn, định bụng đánh một giấc trước khi hết giờ ra chơi. Ma Kết lên phòng giáo viên mất tiêu, Song Tử cũng không cánh mà bay từ khi trống mới đánh khiến cô đâm ra chán nản.

Mỗi khi rảnh rỗi lại suy nghĩ vẩn vơ, đó là tật xấu khó bỏ của Sư Tử. Cô chợt nghĩ về chuyện mấy hôm trước, mắt theo đó mà sụp xuống.

"Nè!~"

Tiếng đập bàn thỉnh thoảng khiến Sư Tử giật mình ngồi bật dậy, cả mắt cũng mở to hết cỡ. Ngay lập tức đã nghe tiếng cười khúc khích dễ thương truyền vào tai.

"Cậu vui ghê đó!"

Thu vào tầm mắt Sư Tử lúc này là nụ cười tươi tắn đáng yêu. Da trắng hồng, mi dài, lại còn khuôn mặt chuẩn dễ thương, cô gái này thật xinh. Sư Tử tự nhiên ngưỡng mộ ghê.

Bạch Dương nhìn ánh mắt long lanh của Sư Tử đâm ra ngạc nhiên, lén nở nụ cười ẩn ý trước khi lại trở nên thân thiện.

"Mà cậu là ai ý nhỉ? Xin lỗi, tớ không giỏi nhớ tên lắm!"

Có cô nàng hoa khôi nào đó cố nở nụ cười dễ thương trong khi tâm tư không khỏi nguyên rủa.

"Tớ là Bạch Dương, tụi mình kết bạn nha!"

Sư Tử mắt nhìn vào bàn tay chìa ra trước mặt mình, rồi lại nhìn lên Bạch Dương. Cô hơi nghiêng đầu, rồi lại cười tươi rói.

"Cậu dễ thương thật luôn ý! Có cậu là bạn thật là vui!"

Bị Sư Tử đột nhiên nhảy cẫng lên ôm chặt cổ, Bạch Dương vừa khó chịu vừa vui trong lòng. Cô lập tức bắt mình tỉnh táo lại trước khi để những thứ không cần thiết xâm chiếm tâm trí.

"Sư Tử này, chiều nay cậu cùng tớ đến chỗ này nha!"

Có ai đó không hiểu gì mà nghiêng nghiêng cái đầu, mắt lại còn chớp lia lịa. Thật sự thì cô đó giờ chỉ đi về cùng Ma Kết thôi, chưa bao giờ cùng bạn đi chơi đâu trên đường về cả.

Cơ mà, Sư Tử đó giờ suy nghĩ rất đơn giản.

"Đồng ý!"

Đúng lúc này, tiếng trống vang lên. Vẫy tay chào Sư Tử rồi về chỗ ngồi, Bạch Dương khoé môi nhếch lên một cách thoải mái.

Song Ngư ngồi phía sau, mắt ngược lên nhìn nhỏ ngồi trước trong khi vẫn gục đầu xuống bàn. Đúng là con nhỏ ngốc, cậu thầm nghĩ.

***

Như mọi ngày, Ma Kết nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn bỏ vào cặp chuẩn bị ra về. Vốn hằng ngày đều là cô bạn thân ngốc nghếch lon ton chạy lại chỗ cậu, Ma Kết vì thấy lâu nên xem thử thì phát hiện Sư Tử đang nói chuyện vui vẻ cùng vài cô nữ sinh cùng lớp.

Ma Kết thật thì cũng chả bận tâm quá nhiều. Cậu từ xưa đến giờ đã rất ghét con gái.

"Sur, về thôi!"

Có vẻ sự lên tiếng của cậu thu hút ánh nhìn và sự chú ý của vài cô bạn kia.

Sur Từ mắt ngây ngốc nhìn Ma Kết, lại nhìn sang Bạch Dương đã níu chặt lấy mình một cách dễ thương. Cuối cùng, cô cười tươi.

"Tớ muốn đi với các cậu ấy một lúc, Kết về trước nha!"

Mày Ma Kết lập tức nhướn lên, vừa ngạc nhiên vừa khó chịu. Hết bị Song Từ cản trở, cả mấy con nhỏ này cũng hùa vào cướp bạn thân của cậu.

"Tớ đi cùng!"

"Đây là chuyện của con gái mà!"

"Phải đó lớp trưởng, bọn tớ không có bắt cóc Sur Từ đâu mà lo!"

Mắt Ma Kết không ngần ngại bắt mắt nhìn hai cô bạn vừa phát ngôn kia. Hình như là người lớp khác, lại còn tỏ ra như thân thiết lắm, cậu rất không thích.

Nhưng bản thân sớm cũng biết, Ma Kết không tài nào đấu lại được sự cứng đầu cứng cổ của Sur Từ, một khi đã quyết nhất định làm cho kì được.

Ma Kết đành thở dài chán nản.

"Cậu nhớ về sớm, đừng để bác gái lo đấy!"

Có con nhỏ nào đó tay để trước trán, vui vẻ cười toe.

Nhìn theo cậu bạn lớp trưởng rời khỏi lớp học, Bạch Dương trong lòng lập tức dâng trào nỗi buồn. Mọi chuyện luôn như vậy, luôn luôn diễn ra theo ý cô muốn.

***

Sur Từ được Bạch Dương cùng hai cô bạn khác dẫn đến một quán karaoke gần trường. Cô là lần đầu tiên đến những chỗ này, trăm phần đương nhiên ngỡ ngàng.

Từ trước đến giờ, Sur Từ dù hoà đồng nhưng thực chất lại chẳng có một người bạn nào, cho đến khi gặp Ma Kết. Cô cũng rất băn khoăn khi chấp nhận lời mời kết bạn của Bạch Dương.

Suốt buổi, bọn họ không ngừng reo hò ca hát vui vẻ trong phòng karaoke, lại còn múa may khiến cả bọn cười sặc. Sur Từ và Bạch Dương vì cảm thấy không thích hợp nên chỉ ngồi yên một chỗ xem hai cô bạn kia.

Trong lúc họ còn đang vui vẻ chơi đùa, cánh cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa. Ngay sau đó, có hai anh chàng với trang phục bồi bàn lịch thiệp bước vào, tay cầm theo những thứ mà bọn họ đã gọi.

"Hai anh là phục vụ ở đây sao? Có thể ngồi chơi với bọn em một chút không?"

"Hai anh đều rất đẹp trai! Thật sự quá bắt mắt mà~!"

Hai anh chàng kia đương nhiên rất vui vẻ nhận lời, miệng còn cong lên một hình bán nguyệt hoàn hảo.

Sur Từ vốn chẳng hề để tâm, suốt buổi chỉ ngồi ăn bánh snack, cho đến khi một trong hai anh chàng kia ngồi xuống cạnh cô.

"Xin chào cô bé đáng yêu, em có vẻ là mới tới đây lần đầu?"

Tóc nhuộm nâu, đôi mắt màu hổ phách tinh anh lờ cuồn cuộn nổi ruồi dưới mắt trái càng tăng thêm phần quyến rũ cho gương mặt vốn đẹp trai của anh ta. Nụ cười mà nụ cười tỏa nắng có thể khiến bất kì cô gái nào đổ gục, chỉ tiếc Sur Từ hoàn toàn không nằm trong số đó. Thậm chí, bị gọi là "cô bé" khiến cô khá khó chịu.

So với vẻ ngoài đẹp mã lịch thiệp của anh ta, còn có điều khác khiến Sur Từ bận tâm hơn. Là cô bị điên, cô bị hoa mắt, cô bị hoang tưởng, hay anh chàng này đối với cô có gì đó rất quen. Cứ như đã gặp qua ở đâu vài lần rồi.

"Này, tôi và anh có bao giờ gặp nhau chưa?"

Anh chàng kia trong vài giây đưa mắt hổ phách ngạc nhiên nhìn cô, rồi lại trở về cái vẻ mặt tươi rói cùng nụ cười chói sáng đó. Anh ta hơi nghiêng đầu.

"Tôi nghĩ là chưa! Có thể chúng ta đã gặp nhau trong mơ chăng?"

Đúng là đồ già mồm dẻo miệng, Sur Từ thầm nhủ.

Ngồi một lúc, hai anh chàng kia cũng bắt đầu rời khỏi phòng để tiếp tục công việc của mình. Khi đi, Sur Từ nhìn thấy hai cô bạn kia có dúi cho hai người kia cái gì đó. Định bụng hỏi thử Bạch Dương nhưng lại thôi.

"Tớ vào nhà vệ sinh một lúc nhé!"

Sur Từ vừa bước ra khỏi phòng đã đụng mặt anh chàng ban nãy, hiện tại đang đứng cùng một người phụ nữ rõ ràng lớn hơn tuổi. Nhìn ánh mắt âu yếm họ trao cho nhau, cô biết rõ mình không nên quấy rầy người ta làm gì.

Giờ thì cô biết lúc đó hai cô bạn kia dúi vào tay họ cái gì rồi.

Khi Sur Từ trở về phòng karaoke, cô chợt nhận ra đã khá muộn. Định mở cửa bước vào xin về trước, cô lại nghe thấy tiếng ầu ẩu vang lên từ ngay trong phòng.

"Mày tưởng mình là công chúa chắc?!"

"Đừng có ý mình đẹp mà lên mặt ra lệnh cho người khác! Đồ con gái mặt dày kiêu ngạo!!!"

Bạch Dương bị đẩy mạnh ra sau, đụng phải ghế sofa mà ngã sụp xuống đất. Nhìn cái chân bị bong gân vì ngã, cô khẽ nhăn mặt vì đau. Bạch Dương mắt phần nộ nhìn hai cô bạn mà ban nãy vẫn còn cười nói vui vẻ với nhau.

"Còn các người thì sao? Như các người, không có Bạch Dương tôi thì đừng hòng được như bây giờ!!!"

Chát!!

Bạch Dương có thể cảm thấy má mình đau rát, cả đầu cũng lệch cả sang một bên. Đau..

"Đúng là con khốn kiêu căng! Mày tưởng tụi tao ngu đến mức không biết bị mày mang ra làm nền cho vẻ đẹp giả tạo của mày chắc?!!!"

"Ngoan ngoãn? Đáng yêu? Diên khùng, chỉ là một đứa con gái tự cao tự đại!! Đã vậy tao sẽ đánh cho đến khi cái miệng đó không còn nói khó nghe nữa!!!!"

Bạch Dương nhắm tịt mắt. Cô biết bản thân đối với những chuyện này hoàn toàn không có sức kháng cự nên chỉ còn cách chịu trận.

Tuy nhiên, kể cả khi tiếng tát chưa chát ầy ẩu đã vang lên, Bạch Dương lại không hề cảm thấy đau.

Hai mắt vừa mở ra của cô, trần trần nhìn người trước mặt đầy kinh ngạc.

Sur Từ đưa tay chạm vào má mình. Lâu lắm rồi, cô mới ăn một cái tát như thế này. Đúng là rất đau!

"Sur Từ, mau tránh ra! Khi bọn tao còn tỉnh táo, không hề muốn dính dáng tới mày!!!"

Cô không hiểu tại sao họ lại đánh nhau trong lúc vài phút trước vẫn còn rất thân thiết, Sur Từ chỉ là không thích mâu thuẫn.

"Có chuyện gì từ từ giải quyết, động tay động chân là không tốt mà! Chúng ta là bạn, chẳng phải sao?"

Hai cô nữ sinh kia chợt nhìn nhau, không chút bận tâm bỗng dưng cười lớn.

"Mày đúng là ngây thơ thật đó Sur Từ!!!"

"Mày nghĩ con khốn đó thật sự muốn làm bạn với mày? Mơ hão! Con nhỏ đó vì đang ganh ghét mày nên bảo bọn tao hôm nay cố ý dẫn mặt mày một trận!"

"Con khốn đó lúc nào cũng nghĩ mình là công chúa, là tiểu thư quyền quý! Muốn gì thì tự đi mà làm!!!"

"Bất người ta hầu hạ mình, chỉ bằng tự bản thân cũng phải biết điều một chút!!!"

Những lời hai người đó nói, Sur Từ nghe rất không lọt tai. Nhưng cuối cùng lại nghiêng đầu khó hiểu.

"Nhưng tại sao? Tớ có làm gì cậu ấy đâu chứ!"

Một trong hai cô nữ sinh không khỏi tròn mắt, trên đời còn có đứa ngốc nguếch thế này thật quá hiếm có.

"Con nhỏ đó ghét mày vì bị Ma Kết lơ đó mà!"

"Không ngờ đứa chánh choẹ như nó lại thích thằng lớp trưởng cụ non mọt sách đó!"

Lần này, lại có thêm một âm thanh chất chứa nửa vang lên. Nhưng người tát, lại chính là Sur Từ.

"Tớ không hiểu hai cậu đang nói gì, nhưng đừng có nói xấu về bạn thân người khác! Các cậu chẳng biết gì về Ma Kết đâu! Và cũng đừng nói về Bạch Dương như vậy!"

Đúng lúc này, Bạch Dương vốn đang sau cô chột đứng dậy. Mặc kệ cái chân đau của mình, cô chẳng chút bận tâm đẩy mạnh Sur Từ đang đứng chắn cho mình sang một bên, gương mặt kiêu ngạo quay sang đối diện với Sur Từ.

"Thôi dùm cái! Đừng có làm kiểu như tôi với cậu là bạn nữa! Thật là buồn nôn quá!! Tiếc rằng bọn chúng nói đúng đấy, tôi từ đầu đã không có ý định kết giao bạn bè với thứ tầm thường như cậu!"

Dứt lời, Bạch Dương lại đưa mắt nhìn sang hai cô gái kia, ánh mắt tự cao lạnh nhạt nhìn thấu vào mắt họ.

"Còn các người, đúng là một lũ phản bội vô dụng! Chẳng được tích sự gì cả!"

***

Đứng bên ngoài, anh chàng ban nãy dường như nghe thấy hết cả. Tay cầm điếu thuốc đang hút dở, đôi mắt màu hổ phách vẫn điềm đạm và cao ngạo, dù cho tai vẫn nghe rõ những chuyện xảy ra bên trong căn phòng kia.

Một người phục vụ khác, lúc này chạy lại và gọi với từ đằng xa.

"Ngư Vũ, người ta gọi mày đây này!!!"

Mắt hổ phách nhìn sang cậu bạn. Nhả một hơi khói, Ngư Vũ nhanh chóng bỏ điếu thuốc đang hút dở vào thùng rác gần đó rồi bước đi.

Trên khoé miệng hơi nhếch lên vẽ một nụ cười hoàn mỹ đầy thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bạn Bè

Bằng cách nào đó, Cụ Giải gần đây rất thường xuyên đến thư viện. Mỗi khi Xử Nữ bận việc hội học sinh và Bảo Bình luyện tập bóng rổ ở câu lạc bộ, ở thư viện trường y như rằng lại có một "cục đen đen" lúi thủ khắp mấy kệ sách.

Kim Ngu ban đầu vẫn còn ngượng ngịu mỗi khi nói chuyện với Cụ Giải, nhưng dần lại trở nên thoải mái hơn rồi thân thiết từ lúc nào không hay. Đến nỗi, trò chuyện cùng cậu trong thư viện dần trở thành thói quen hằng ngày của cô, dù rằng nó không hề xảy ra đều đặn như ý cô muốn.

Muốn? Kim Ngu không chắc chắn về cái gọi là "ý muốn" này cho lắm.

Tuy nhiên, Kim Ngu lại không thể nói chuyện với Cụ Giải như bình thường khi hai đứa ở trong lớp học. Dù chung một lớp, cô cảm thấy cậu lại rất khác với khi ở thư viện. Cụ Giải khi ôm lấy quyển sách vui vẻ và dễ gần bao nhiêu, Cụ Giải lúc thường lại càng xa cách và khó tiếp xúc bấy nhiêu. Kim Ngu vốn bản tính nhút nhát lại càng không dám bắt chuyện.

Như mọi ngày, Kim Ngu lại đến thư viện một mình. Vì tính cách không mấy cởi mở của mình, cô từ đầu năm đã chẳng có lấy một người bạn nào. Ở trường phổ thông lại chẳng có người bạn nào cô quen hỏi cấp hai. Bởi vậy, mỗi khi Nhân Mã sinh hoạt câu lạc bộ, cô y như rằng lại dành thời gian rỗi của mình ở thư viện trường.

Sắp xếp và xem lại sổ sách trên kệ là một trong những công việc thường ngày của Kim Ngu. Sức khoẻ yếu ớt khiến cô không thể tham gia vào câu lạc bộ thể thao nào, người ta lại càng chẳng thể nào thích một con nhò quái dị bất kể nóng lạnh lúc nào cũng mặc kín cái áo khoác. Làm việc ở thư viện và phụ giúp cô thủ thư, đối với Kim Ngu đã là vui vẻ lắm rồi.

Kim Ngu lúc này đang cố hết sức với tay lên để đặt những quyển sách lên kệ ở vị trí cao. Thường ngày sẽ khác khi có Cụ Giải giúp, nhưng hôm nay lại không thấy cậu tới, cô chẳng còn cách nào khác ngoài tự lực cánh sinh.

"A!"

Quyển sách trong tay Kim Ngu bị giật đi ngọt xót từ người đang đứng ngay cạnh mình. Khi cô quay sang, Kim Ngu đụng phải ánh mắt màu khói đang

nhìn mình, lạnh lùng nhưng không kiêu ngạo.

"Đang xếp sách sao? Để tớ giúp cậu!"

"Cảm ơn cậu, Thiên Yết!"

Kim Ngu cũng định bụng sẽ từ chối, nhưng cuối cùng vẫn nhận sự giúp đỡ từ Thiên Yết. Cậu dù sao vẫn cao hơn cô, lại còn cái tính cứng đầu của cậu mà từ lâu cô đã biết, Kim Ngu chẳng còn cách nào cự tuyệt.

Thiên Yết và Kim Ngu không hẳn là bạn, chỉ đơn thuần quá lắm là bạn cùng lớp. Vì việc của hội học sinh, cậu thường xuyên đến thư viện tìm tài liệu, dần cũng quen với Kim Ngu hơn. Dù trí nhớ của cô khá tệ, cô vẫn nhớ cậu là người rất đáng ngưỡng mộ.

"Thiên Yết đang tìm gì sao?"

Trong lúc Thiên Yết phụ Kim Ngu xếp những quyển sách lên trên cao, cô cũng tiếp tục việc của mình ở những chỗ vừa tầm.

Thiên Yết mắt không dời, tay không ngưng, chỉ có miệng là đều đều lên tiếng.

"Tớ cần tìm vài tài liệu của mấy năm trước thôi, tớ vừa nhờ cô thủ thư nên vào đây xem thử vài quyển sách."

Kim Ngu tự nhiên cười khúc khích.

"Xin lỗi nha! Tại tớ cứ nghe mấy bạn đồn là cậu lạnh lùng lắm ý! Nhưng mà, Thiên Yết chỉ rất điềm đạm mà thôi!"

Nhìn nụ cười tươi rói trên gương mặt Kim Ngu, Thiên Yết vẫn mặt bình thản quay đi ngay sau đó. Tay cậu, bất giác nắm chặt che nửa dưới khuôn mặt, miệng lẩm bầm bầm gì đó không rõ.

Lúc này, Thiên Yết chợt nhớ ra điều gì đó. Tay vẫn đều đặn xếp sách lên kệ, cậu lên tiếng hỏi Kim Ngu.

"Mà, cậu có một em trai học lớp 10-3 phải không?"

"Ừa, có gì sao?"

"Không! Không có gì."

Kim Ngu khó hiểu quay sang nhìn Thiên Yết, nhưng không hỏi gì thêm.

Trong lúc này, Thiên Yết vẫn đang suy nghĩ gì đó. Mắt cậu nhắm hờ lại trong vài giây, nén cả tiếng thở dài.

Chợt nhìn sang Kim Ngu, Thiên Yết nhìn thấy cô đang cầm một quyển sách gì đó, ánh mắt có chút tiếc nuối. Một phần tò mò, cậu lên tiếng hỏi thử.

"Gì thế?"

Cô gái thủ thư ngạc nhiên quay sang nhìn cậu, rồi híp mắt cười trừ cho qua chuyện.

"Không, chỉ là, tớ thấy hơi tiếc! Bộ sách này rất hay, nhưng chẳng bao giờ thấy ai mượn chúng cả!"

Đôi mắt màu khói bình thản quay đi, vẫn lạnh lùng hệt như thế.

***

Hiện tại đang là giờ học môn toán của thầy chủ nhiệm. Kể cả là môn học thích nhất, Sur Từ chẳng hiểu sao vẫn không tài nào tập trung nổi.

"Thôi đừng cái! Đừng có làm kiểu như tôi với cậu là bạn nữa! Thật là buồn nôn quá!!!"

Sur Từ đưa mắt nhìn sang Bạch Dương đang ngồi đằng kia, đầu theo thói quen tự nhiên nghiêng sang một bên. Cậu nói ngày hôm đó của Bạch Dương, cô thật sự nửa hiểu nửa không, nửa không lại nhiều hơn nửa hiểu.

Lúc đó hình như bọn họ đã nhắc đến Ma Kết, cô chỉ là thắc mắc không biết lại dính gì đến cậu bạn thân của mình nữa.

Dù sao, cứ đụng đến Ma Kết thì cô rất khó chịu. Đối với Sur Từ, luôn luôn là vậy.

Bạch Dương mắt dù chăm chú nhìn bảng nhưng vẫn cứ lo ra. Chân cô từ bữa đó vẫn đau nhức. Cô chẳng hiểu sao lại vì những lời vớ vẩn hôm đó mà suy nghĩ.

Có lẽ, Bạch Dương nhất định là đang tức giận. Một đứa lúc nào cũng đạt được những thứ mình muốn như cô lại có ngày bị kẻ khác xỏ mũi, cảm thấy thật nhục nhã và bức mình!

***

Hoàn toàn hết như mọi ngày, Bảo Bình đang trên đường đến sân cầu lạc bộ luyện tập bóng rổ. Lúc này đã là giờ ra về, cô nghĩ mình nên ở lại tập chút ít. Thể thao trước giờ cô luôn cực kì yêu thích, giờ lại có thêm đối thủ, Bảo Bình càng phải phấn đấu nhiều hơn.

Bảo Bình chỉ vừa mới bước đến sân thôi, cái âm thanh đập bóng cùng những bước chạy đã vang đều đều vào tai cô. Bảo Bình có thể nhìn thấy, một Nhân Mã đang tập luyện. Nhìn cái áo đồng phục ướt đẫm mồ hôi, nhìn mái tóc ướt ướt bết trước trán, nhìn cả đôi mắt luôn ngao mạn đầy quyết tâm, Bảo Bình từ lúc nào bị cuốn theo những đường bóng của cậu nhóc.

Nhân Mã kể cả khi rất giỏi, đến mức khiến cô nghĩ cậu là giỏi thể thao bẩm sinh, cậu nhóc vẫn không ngừng luyện tập. Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên Bảo Bình nhìn Nhân Mã tập một mình, từ cái lúc cô công nhận cậu nhóc là đối thủ của mình.

Chân nhảy lên, bật cao đến ngoài sức tưởng tượng. Là một cú up rổ.

Nhân Mã nhảy xuống, cậu ngồi hấn xuống nền sân tập. Hai tay chống ra sau ngã người, cậu hít thở đều.

Lúc này, Nhân Mã chợt nhìn thấy Bảo Bình, tay cầm một chai nước và đưa ra trước mặt cậu. Không ngần ngại, cậu lập tức nhận lấy và uống một hơi.

"Kì thi tuyển chọn đội hình chính thức sắp diễn ra rồi nhĩ?"

Nhân Mã thả chai nước khỏi miệng, trề môi trề mồm.

"Chị thi sướng rồi, khỏi cần tập!"

Người ta là đội trưởng mà lại.

"Tôi quăng quả bóng này vào mặt cậu nhé?"

Nhìn Bảo Bình cười cười nguy hiểm trong khi tay cầm chặt quả bóng rổ, Nhân Mã đành đưa tay xin hàng trong khi cười hề hề. Quả bóng rổ nặng đó, xin kiếu, cậu vẫn còn muốn sống tốt.

Bảo Bình tay cầm quả bóng quay về phía rổ, lập tức thấy bóng vào rổ. Nơi cô đứng cách bốn ô.

Nhân Mã thực sự trong thâm tâm cũng có một chút ngưỡng mộ đối với bà chị này. Cậu đã chứng kiến nhiều lần và biết thể mạnh của Bảo Bình, đó là có thể ném bóng ở bất kì vị trí nào trên sân, kể cả từ phía rổ này sang rổ kia.

Một cô gái là đối thủ, xem ra không hẳn là không tốt.

"Đi đâu đấy?"

Nhìn Nhân Mã chống tay đứng dậy định bước đi, cô không nén được thắc mắc mà lên tiếng hỏi. Đáp lại, cậu chỉ đơn giản nhếch mép cười tươi rồi.

"Đón chị gái!"

Mất nhìn đồng hồ, Nhân Mã nhanh chóng xách cặp đi gần đó rồi chạy đi mất. Kim Ngưu lúc này có lẽ cũng rời khỏi thư viện rồi, chị ấy luôn ở đó đợi cậu lúc tập luyện.

Bảo Bình nhìn theo, bất giác phì cười. Cô chợt suy nghĩ, cậu ta có chị gái? Cô nhất thời thắc mắc cô chị đó trông ra sao.

Trong đầu Bảo Bình xuất hiện một cô gái lúc nào cũng giỏi đánh đập thể thao, lúc nào cũng ngao mạn kiêu căng. Dù ngay sau đó, hình ảnh đó lập tức tiêu biến đi..

Haha.. Bảo Bình thật giàu trí tưởng tượng!

***

Bạch Dương lúc này đang trên đường về nhà. Vì nhà gần trường, cô thường xuyên đi bộ. Và lại, kể cả khi cô không muốn, cũng chả có một ai đưa rước Bạch Dương cả.

Trong bất giác, Bạch Dương chợt nhìn về phía mà những cô nữ sinh đang túm tụm lại nói chuyện rôm rả. Giật mình, cô lập tức quay đi. Tại sao Bạch Dương lại đem những chuyện vớ vẩn này ra mà suy nghĩ cơ chứ!

Không có bạn thì sao? Cũng chẳng có chết ai hết!

Bạch Dương từ lâu đã quen với sự cô đơn rồi. Giờ có thêm cô đơn cũng chả phải vấn đề gì đó lớn lao.

Có một con đường tắt dẫn về nhà, nhưng lại rất vắng người và tối tăm nên chưa bao giờ Bạch Dương sử dụng cả. Vậy mà chẳng hiểu sao, chân cô tự nhiên lại rẽ hướng vào đó.

Cô điên rồi chẳng.

Không chỉ ẩm ướt và tối tăm thôi, còn phiền phức đến đáng ghét nữa. Diễn hình là hiện tại Bạch Dương đang bị hai tên thanh niên chặn lại, gương mặt lộ rõ gian tà.

Tha cho cô đi, mệt quá!

"Đi vào chỗ vắng người thế này, cô em cũng gan thật đấy!"

"Cô em dễ thương thật, bọn anh có lời khen đấy!"

Đúng là rất phiền!

"Không cần các người nói, tự tôi biết bản thân rất dễ thương!"

Trước bọn người này, cô chẳng việc gì phải tỏ ra ngoan ngoãn.

Khi Bạch Dương định bước lùi ra sau, chính cô lại bị một tên chặn lại. Tay hắn, chẳng chút suy nghĩ túm chặt lấy cổ tay cô. Đau..

"Cô em mạnh mẽ nhỉ? Anh rất thích!"

"Thả ra mau!!!"

"Chúng ta đi chơi một chút nhé cô em dễ thương?"

Trong lúc Bạch Dương càng lùi về để giật tay mình ra, cái chân bị thương bữa giờ của cô lại giờ chứng, đột nhiên nhói lên khiến Bạch Dương mắt đà ngã hẳn xuống đất.

Nhìn những con người gian xảo tiến lại, Bạch Dương bắt đầu sợ hãi. Chưa bao giờ, cô đối mặt với những chuyện như vậy cả.

Chết tiệt.

Một trong hai tên kia, đột nhiên la ó lên. Hắn ôm lấy đầu, tức giận quay phắt ra phía sau. Nhìn con nhóc vừa dùng cặp quất vào đầu mình không thương tiếc, hắn lập tức giận dữ.

"Con nhóc này!!!"

Bàn tay vừa nắm chặt của hắn còn chưa kịp tung ra đã bị túm lấy, lại còn không thương tiếc bẻ ngược. Miệng không ngừng la hét vì đau, sau đó vì cú thúc vào bụng đã ngã xuống.

Tên còn lại nhìn thẳng bạn vừa bị đánh, lại nhìn lên đứa con gái trông chân yếu tay mềm kia.

"Mày tới số rồi nhóc con!!!"

Tuy nhiên, hắn chỉ vừa bước tới đã lập tức ngã chúi về phía trước. Còn mân mê đứng dậy, bàn tay đã bị đập mạnh không thương xót.

"Ma Kết, cậu giẫm nát tay người ta bây giờ!"

"Chẳng phải cậu cũng đâm người ta muốn lòi ruột sao, Sư Tử?"

Có ai đó đỏ mặt cả lên, vừa vì xấu hổ vừa giận dữ.

"Đừng có nói quá nha!!!"

Bạch Dương vẫn ngồi dưới đất, một phần vì cái chân đau, phần lại vì cứ chú ý vào hai cái người kia mà phân tâm. Mắt cô chợt đụng phải mắt Sư Tử vừa quay sang.

Ban đầu hơi ngạc nhiên, Sư Tử sau đó liền cười toe. Cô vui vẻ chạy tới, ngồi xôm bên cạnh Bạch Dương. Mắt xem xét một hồi lại đứng lên.

"Không sao chứ? Tớ đỡ cậu dậy nghen!"

Nhìn bàn tay đưa ra trước mặt mình, Bạch Dương vừa thẹn vừa giận, trong bất giác không kịp suy nghĩ lập tức gạt đi. Đang tỏ ra thương hại cô chắc?!

"Tôi không cần! Cậu bám dai quá đó! Đã bảo tôi từ đầu tiếp cận cậu vì tôi trăm phần ghét cậu, ngừng cư xử như chúng ta là bạn đi!!!"

Ma Kết vẫn đứng gần đó, bàn tay trong vô thức siết chặt. Nhưng Sư Tử đã bảo cứ để cô giải quyết chuyện này, vì vậy trừ khi cô lên tiếng, cậu nhất định không xen vào.

Sur Từ ban đầu chẳng hiểu sao cúi gầm mặt, cuối cùng lại cười tươi ngây ngô. Đôi mắt nhắm lại chẳng rõ cảm xúc gì.

"Nhưng cậu là người đầu tiên ngộ ý muốn kết bạn với tớ! Đối với tớ, như vậy đã rất tuyệt rồi!"

Bàn tay chống dưới đất của Bạch Dương nắm chặt lại, răng cắn mạnh môi tức giận.

"Điên khùng!! Đừng tưởng đây là phim hay tiểu thuyết, đừng có mà tỏ ra cao thượng!!!"

Bạch Dương bực dọc chống tay lên bức tường gần đó tự mình đứng dậy, từ chối mọi sự giúp đỡ từ Sur Từ. Ánh mắt của Sur Từ khi cô, cô cực kì căm ghét.

Biết vậy ngay từ đầu đã không thêm dính líu, đúng là một mối!

***

Nhìn Bạch Dương cứ thế dần khuất bóng, Sur Từ thở ra một cái. Ma Kết lúc này mới để ý bàn tay của cô, có lẽ ban nãy vì đánh nhau mà bị thương.

"Này, tay cậu.. Ôn không đấy?"

Vì một người còn chối bỏ cả mình, chẳng phải quá ngốc nghếch sao?

Sur Từ nhìn vào những ngón tay và bàn tay bị trầy, trong lòng trong vài giây dâng lên sợ hãi. Cô lén cắn mạnh môi, ngay sau đó lại cười tươi.

"Ta về hen~!"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đưa Về

Thiên Yết như mọi khi, vẫn túc trực ở phòng hội học sinh kể cả khi đã tan học. Mắt nhìn vào màn hình máy tính trong khi tay không ngừng lướt trên bàn phím, cậu thò tay lấy cái điện thoại gần đó vừa reo lên.

Vài giây cho dòng tin nhắn vồn vồn trên màn hình, mắt Thiên Yết lại nhanh chóng rời đi. Kiểu tin nhắn này, cậu đã bắt đầu quen thuộc rồi.

Đặt dấu chấm hết cho bản báo cáo đầu năm, Thiên Yết ngả người ra sau vрон vai một cách mệt mỏi. Phòng hội học sinh giờ chỉ còn mỗi cậu, dù sao cũng đã giờ về, không thể bắt người khác ở lại được.

Có tiếng gõ cửa thì phải. Thiên Yết có chút thắc mắc, giờ này ai lại tới nữa chứ nhỉ.

"Mời vào!"

"X-Xin phép!"

Cánh cửa vừa mở ra, Thiên Yết đã nhìn thấy cô bạn cùng lớp lúc nào cũng trực ở thư viện.

Kim Ngưu nhẹ nhàng đóng cửa lại sau khi bước vào. Mắt đảo xung quanh một lượt, cô nhanh chóng tiến lại bàn hội trưởng trong khi tay vẫn cầm khư khư một tờ giấy gì đó.

"Mọi người về hết rồi sao?"

Có thể nhút nhát và kém giao tiếp, Kim Ngưu lại rất thoải mái với những người mà cô thân thiết. Đối với Thiên Yết, thân thiết thật sự hơi quá. Ngoài bạn cùng lớp, chỉ là cùng trao đổi về những quyển sách ở thư viện. Dù sao, tài giỏi như cậu, cô cũng không dám bảo mình là bạn cậu.

"Chắc vậy, mà kệ! Còn cậu, tới đây có gì sao?"

Vẫn chất giọng điềm tĩnh xen phần lạnh nhạt ăn vào trong máu, đôi mắt màu khói lướt qua Kim Ngưu một chút rồi lại thôi.

Đưa ra trước mặt Thiên Yết tờ giấy cầm nãy giờ, cô mỉm cười rồi vui vẻ lên tiếng.

"Đây là danh sách những quyển sách thư viện nhận được trong tuần qua!"

Nhận lấy tờ giấy từ tay Kim Ngu, Thiên Yết cũng có xem qua đôi chút. Thật sự ba cái việc tổng hợp này không thuộc phạm vi việc làm của cậu, thường thì không phải hội phó cũng là thư kí phụ trách. Vì vậy, Thiên Yết cũng không quan tâm nhiều cho lắm.

"Vậy tớ về trước nhé!"

Kim Ngu quay người và bước đi sau khi chào Thiên Yết. Nhân Mã cũng đang cầm cặp cô đội bên ngoài, đề thẳng nhóc chò cô cũng cảm thấy không ổn.

Nhìn cánh cửa mở ra rồi khép lại, Thiên Yết ngả người ra sau xoay ghế một vòng. Khi vô tình lướt mắt nhìn xuống sân trường, hình ảnh cô gái nhỏ đi cạnh cậu bạn đang dắt chiếc xe đạp chọt lọt vào mắt cậu. Nhớ lại tin nhắn ban nãy, cả về những lời hôm đó nữa, Thiên Yết đắm ra thờ dài.

Chẳng phải quá ịch kỷ và nhẫn tâm sao?

Mà, cậu cứ thích lo chuyện bao đồng!

"Về thôi!"

***

"Tối về muộn."

Đó là vốn vẹn dòng tin nhắn mà Thiên Bình gửi cho cậu bạn thân Thiên Yết, như là để nói trước rằng cậu sẽ không ở nhà tối nay.

Chuyện Thiên Bình rời nhà đi chơi lang thang thâu đêm suốt sáng cũng chẳng phải chuyện lạ gì. Thỉnh thoảng Thiên Yết có cầu nhàu này nọ nhưng rồi cũng mặc kệ, vốn cậu bạn thân ấy cũng chẳng thêm lấy đó làm đề tâm.

Thiên Bình không trách, nhưng đúng thật như lời Thiên Yết gần đây mắng mỏ, cậu dạo này thường xuyên đi chơi nhiều hơn. Mà, cả hai người họ đều hiểu rõ lý do tại sao.

Từ khi bắt đầu vào cấp hai, Thiên Bình dần trở nên lêu lổng hơn. Cậu thường xuyên trốn học, gây hấn đánh nhau, thậm chí giao du cùng bạn bè xấu. Thật sự thì, điều này cũng chẳng ảnh hưởng đến cậu quá nhiều.

Cũng có ai thêm quan tâm cậu đâu, kể cả khi Thiên Bình có chết đi chẳng nữa.

A, đôi lúc cậu cũng muốn chết đi cho xong, chết cho đỡ mệt óc.

"Thiên Bình, dạo gần đây chăm học hẳn ra! Sao thế? Quay lại làm trò ngoan hả?!"

Nhìn đám bạn mình vừa cười sặc sụa vừa buông giọng treu đùa, Thiên Bình tay nhận lấy ly rượu từ tay một cô gái đang ống ẹo ngồi bên cạnh, uống một hơi.

"Dờ hơi! Chỉ là tao muốn đổi không khí một chút!!"

Cô gái xinh đẹp ngồi cạnh người bạn kia, môi nhếch lên thích thú.

"Làm gì mà anh giận dữ vậy? Bọn em đùa chút cho vui ấy mà!~"

Thiên Bình thật ra cũng không biết tại sao mình lại giận nữa. Bực mình, cậu lại uống thêm một ly rượu nữa. Cầm lên chai rượu rỗng, Thiên Bình tâm trạng vốn xấu càng thêm tức tối, chẳng chút bận tâm quãng mạnh chai rượu thủy tinh đi.

Người phục vụ đang đứng gần đó, vì vô ý mà để chai rượu bay vào tay.

"Mày có sao không Ngu Vũ? Quý khách, xin anh bình tĩnh lại một chút! Chúng tôi lập tức mang rượu cho anh!"

Ngu Vũ cùng bạn vừa định ra khỏi phòng đã bị gọi lại, đứng hơn là bị cô gái còn lại trong nhóm nắm tay níu lại.

"Có gì phải vội? Trông anh không tồi, rất đẹp trai! Không tiếc thời gian cùng chúng tôi làm vài ly chứ?"

Cô gái xinh đẹp cười híp mắt, chiếc lưỡi liếm nhẹ đôi môi tô son quyến rũ. Tay cô ta, nhanh chóng đặt lên bàn vài tờ tiền.

Ngu Vũ đưa mắt hồ phách nhìn cô gái, trong lòng có chút phân vân. Trong lúc còn chưa biết hành xử ra sao đã bị giọng nam kia lấn át.

"Không muốn uống cùng, hay là chê không đủ?"

Ngu Vũ lén thở ra một cái, quay sang người bạn đồng nghiệp thăm thì gì đó. Trong khi cậu bạn đã rời khỏi phòng, cậu mới nở nụ cười đầy sát thương, thêm nốt ruồi dưới mắt càng khiến khuôn mặt điển trai thêm thu hút.

Nhìn sang Thiên Bình, vừa khiêm nhường vừa thách thức, cậu cầm lên một trong những tờ tiền trên bàn, phe phẩy trước mặt và nháy mắt một cái.

"Rất sẵn lòng, chỉ sợ tư lượng kém khiến quý khách chê cười!"

Thiên Bình đưa mắt nhìn tên phục vụ ngồi xuống cạnh bạn mình, ánh mắt chán nản tỏ rõ vẻ khinh thường chán nản.

Song Tử như mọi ngày, sau khi tan học lại đến lớp học thêm. Trí thông minh này không phải tự nhiên mà có, đều là vì những ngày cố gắng học hành mà thu được. Dù vậy, Song Tử vẫn cảm thấy chán nản.

Trên đường trở về nhà từ trung tâm, Song Tử đưa mắt nhìn đồng hồ. Lớp tan muộn, trời cũng đã tối. Không phải Song Tử sợ sệt gì, nhưng thật sự vẫn thấy không quen.

Bất giác, cô chợt nhớ đến chuyện gần đây mà Thiên Yết nói với cô, chuyện của Thiên Bình. Làm cho anh họ đáng kính của cô bực mình, cái tên đó đúng là đáng chết!

Có khi giờ này, hẳn ta vẫn còn lang thang ở mấy cái quán rượu cũng nên. Cô thật sự không ưa nổi anh chàng chơi bời lêu lổng đó.

Trong lúc Song Tử còn nuôi ý nghĩ ước rằng sẽ không gặp Thiên Bình trên đường về nhà, cô lại nghe rõ mồn một tiếng nói nhè nhè say rượu vang lên bên tai.

Làm lơ đi. Làm lơ đi! Làm lơ đi!!

"Tao chưa muốn về!! Buông hết ra!!!"

"Thằng này hôm nay sao áy nh? Hết như bữa trước, uống cho lấm vào!!!"

Cuối cùng, Song Tử vẫn thua trong cuộc tranh đấu tư tưởng của chính mình, điển hình là hiện tại chân cô đang bước về phía họ.

"Cho em hỏi một chút có được không ạ?"

Nhóm bốn người hai nam hai nữ lập tức nhìn sang Song Tử, trong khi vẫn cố đỡ Thiên Bình trong tình trạng say khướt. Một cô gái chợt reo lên với đôi mắt sáng rỡ.

"Em là Song Tử phải không? Bữa trước chị có thấy em nè!"

Hình như, Song Tử có gặp bà chị này trong một lần bắt gặp Thiên Bình say rượu hết như lúc này.

Đời thật trớ trêu.

"A, là cô bé hôm đó đưa thằng này về!"

Bọn họ quay sang nhìn nhau, cuối cùng quay phắt sang Song Tử với ánh mắt cầu khẩn.

"VẬY em đưa thằng nhóc này về giúp anh chị nhé! VẬY ĐI HA!!!"

"K-Khoan!!!"

Nhưng Song Tử còn chưa kịp lên tiếng nói gì thì đã bị họ "quăng" cho cái của nợ này vào người. Cô đúng là lo chuyện bao đồng quá mà, cứ thế về thẳng nhà có phải tốt hơn không cơ chứ?!

Cơ mà, Thiên Bình nặng quá!!!

***

Ngồi trên taxi, Song Tử mặc kệ Thiên Bình đang dựa đầu vào cửa sổ ngủ ngon lành trong tình trạng say mềm.

Cô đúng là học quá hoá điên mà, khi không rảnh rồi đi giúp kẻ như anh ta! Thật sự là tâm trí cô có vấn đề!

Ban nãy cũng may có bác tài xế phụ cô đẩy Thiên Bình vào trong xe, không thì anh ta thế nào cũng dè cô bẹp dí cho coi. Người gì mà cao to nặng thây ớn!

Chẳng biết vô ý hay cố tình, vì một đoạn đường xóc mà đầu Thiên Bình tự nhiên ngã sang Song Tử, cuối cùng nằm gọn trên vai cô. Cái mùi rượu nồng nặc khó chịu, lại còn nặng! Làm ơn tha cho cô đi!!

Nhưng, Song Tử lại không thể hất đầu Thiên Bình ra. Cô đúng hơn là rất muốn nhưng lại không đủ nhẫn tâm mà làm. Ai lại ác đến nỗi quấy rầy người đang ngủ say cơ chứ, kể cả Song Tử ghét anh ta lấm đi chẳng nữa.

Lúc này, Song Tử mới có dịp nhìn kĩ gương mặt Thiên Bình. Cô trước đây không phải không nghe, thậm chí nghe đến lờn tai, nhưng chưa bao giờ biết Thiên Bình đẹp đến mức này. Mi dài như con gái, sống mũi cao, da trắng lại mịn như em bé, đến cô còn ganh tỵ nữa là.

So với cái khi tình tảo lúc nào cũng quậy banh, lại còn kiêu căng ngạo mạn, Thiên Bình lúc này hết như một đứa trẻ vậy. Ngay thơ đến độ khiến cô không kiềm được mà muốn chạm vào.

"Anh.. xin.. lỗi.."

Bàn tay của Song Tử tự nhiên cứng đờ lại, cuối cùng giật mình mà thu về.

Vấn ngủ, là nói mớ sao?

Đưa mắt ra ngoài, Song Tử nhìn lên bầu trời đầy sao kia. Tâm trạng bỗng dưng có chút không vui.

***

Chiếc taxi dừng lại trước một ngôi nhà cỡ trung.

Phải chờ Thiên Bình xuống xe, còn để cậu dựa vào người mình để có tay nhấn chuông, Song Tử khổ quá mà!

Vì lúc này cũng đã khuya, lại còn ở khu an ninh, chưa kể đối với cái ông già mới chín giờ đã đi ngủ như Thiên Yết, Song Tử dám chắc giờ đã "thăng thiên" từ kiếp nào rồi. Hại cô bấm đến muốn vỡ chuông vẫn chẳng có chút động tĩnh nào!

Đứng mười phút sau, nhà mới sáng đèn lên. Thiên Yết tay che miệng ngáp ngáp dài mở cửa bước ra, lại còn tay dụi dụi mắt.

Thấy Song Tử, ban đầu cũng có định hỏi nhưng lại thôi. Nhìn cô bé thờ muốn không ra hơi, lại còn cái tên đường đường là đàn ông con trai lại mặt dày ngủ gà ngủ gật để con gái người ta sắp chết ngạt, Thiên Yết cũng dư thông minh để hiểu tất mọi chuyện rồi.

Bước ra đỡ lấy thằng bạn thân say khướt hộ cô em họ, Thiên Yết lại ngáp một cái.

"Cảm ơn đã đưa thằng này về! Em cũng về nhà đi, kéo chú với thím lại lo!"

"Em cũng có nhắn tin nói qua nhà anh, nên không sao đâu ạ!"

Thiên Yết chắc còn buồn ngủ, mặt lại hằm hằm vì bị gọi dậy đột ngột, Song Tử cũng chả biết có nghe gì không. Đầu gật gật vậy chứ thế nào cũng nghe chữ có chữ không cho coi..

"Vậy, em về nha!"

Nhà cô với nhà anh họ cũng khá gần, chỉ cách mỗi khoảng năm cây số đó lại, Song Tử cũng rất nhanh chóng tạm biệt Thiên Yết rồi rời đi.

Về nhà, cô nhất định lấy dầu xoa bóp vai. Đau chết mất..

Cô cũng chạm dây mới vì anh ta về nhà muộn. Đáng ghét! Hông cả giấc ngủ và kế hoạch hằng ngày của cô!!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: cậu Đồi Với Tớ Vẫn Là Bạn!

Bạch Dương hôm nay chẳng hiểu sao dậy rất sớm. Rửa mặt rồi thay đồng phục, cô xách cặp rời khỏi phòng. Nhìn một lượt căn hộ chẳng có lấy ai ngoài mình, cô nín tiếng thở dài. Bạch Dương đi vào bếp mở tủ lạnh, tìm vài thứ bỏ bụng trước khi đến trường.

Cô không phải là sống tự lập một mình, mà là người sống cùng đều đã vắng nhà. Bạch Dương không có mẹ, chỉ có người cha thường xuyên vắng nhà vì công việc. Cô lại là con một, chuyện ở nhà một mình này không còn là khó khăn quá nữa.

Chỉ là, có chút cô đơn.

Ăn qua loa bữa sáng bằng cái sandwich thừa trong tủ lạnh, Bạch Dương rời khỏi căn hộ và đến trường. Nhìn những nhóm bạn cùng nhau vừa đi vừa rôm rả nói chuyện, cô ép mình quay mặt đi và tỏ vẻ không quan tâm.

Bạch Dương lúc nào cũng một mình. Cô không có bạn, không có dù chỉ một. Bạch Dương có thể xinh đẹp và dễ thương, nhưng đó lại là chướng ngại mỗi khi cô muốn kết bạn. Chỉ vì cô xinh một chút, mọi người lại càng xa lánh cô một chút. Chín năm tiểu học và trung học là chín năm cô bị các bạn nữ cô lập.

Lớn dần thì cũng chẳng còn quan tâm quá nhiều về điều đó nữa, dù bên trong thật sự hơi buồn một tí rồi cũng thôi. Bạch Dương càng lại không tin vào tình yêu, cô nghĩ điều đó thật phù phiếm và nực cười. Đối với Ma Kết có lẽ cũng không ngoại lệ, cô nhìn cậu vì điều đó khiến cô thích thú, một người con trai không dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cô.

Nhớ đến Ma Kết lại bắt cô nhớ đến Sur Tử. Những lời hôm đó của con nhỏ đó cứ khiến cô suy nghĩ mãi, nghĩ cả về đứa con gái kì cục đó. Bạch Dương đâm ra bực bội, chân đá mạnh cục đá trên đường cho bõ ghét.

***

"Hôm nay vắng hai học sinh sao?"

Thầy Lý bước vào, mắt lập tức đảo quanh một vòng lớp học và nhanh chóng phát hiện thiếu mất hai chỗ ngồi. Đôi mắt nghiêm nghị nhìn sang lớp trưởng tìm câu trả lời.

Thiên Yết hoàn toàn bình thản, chậm rãi đứng lên một cách lễ phép.

"Là Thiên Bình và Cự Giải, thưa thầy!"

Vừa ngồi xuống sau khi được cho phép, Thiên Yết tay lấy ra cây viết trong hộp bút. Nhưng thay vì viết những bài học nhanh chóng đầy ắp bảng, cậu lại xoay bút trong khi mắt vô định nhìn bên ngoài.

Hôm qua chuyện gì đã xảy ra áy nỡ? Cậu lúc đó vẫn còn buồn ngủ, chỉ nhớ mang máng là có xách gì đó từ Song Tử vào nhà rồi vứt bừa trên sofa. Còn Thiên Bình sao lại nghỉ học thì cậu không biết, mới sáng ra đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Mà kệ, quan tâm làm gì cho mệt óc!

Kim Ngưu bắt gặp đưa mắt về phía chỗ ngồi trống người của Cự Giải, sau đó lại quay vội đi. Không biết cậu có bệnh gì không, cô không thể ngừng thắc mắc lí do cậu nghỉ học. Còn tại sao lại lo lắng về cậu bạn cùng lớp ấy thì cô không thể tìm lí do gì thích hợp cả.

Cô cũng không rõ nữa.

Hành động thờ dãi chán nản của Kim Ngưu lọt vào mắt Thiên Yết. Cậu cũng không bận tâm quá nhiều, chỉ là có chút gì đó không thích.

Bào Bình tay viết bài, chợt ngưng bút ngả người sang Xử Nữ ngồi ngay bên cạnh. Tay làm động tác che miệng trông khá buồn cười.

"Cục đen đen sao nghĩ ý?"

Xử Nữ mắt vẫn nhìn bảng, tay vẫn chép lia chép lịa đến mức Bào Bình còn tưởng cô bạn thân hoàn toàn bỏ lơ mình.

"Giải cảm, cái tội mở cửa đi ngủ!!"

Có ai đó nằm trên giường trùm chăn kín mít, tự nhiên bị ai xui khiến hắt xì một cái.

Bào Bình khó lắm mới nhịn được cười. Trong cái thời tiết có thể được cho là lạnh này mà mở cửa sổ ngủ, đúng là ngoài Cự Giải chẳng còn ai nữa đâu. Cái "cục đen đen" đó cứ như con nít ấy, lại còn dễ bị bệnh nữa! Đúng là đặc trưng của cậu ta!

Xử Nữ lúc sáng vì Cự Giải không sang nên tưởng cậu ngủ quên mà qua gọi đi học, rốt cuộc nhìn thấy cậu ta người trùm chăn kín mít bước xuống nhà. Có lẽ lúc về cô nên qua chăm cậu một chút, ba mẹ Cự Giải mấy bữa nay công tác mất rồi còn đâu.

Kể ra cũng tội! Cái tên đó rõ ràng trí nhớ rất tốt, vậy mà chẳng hiểu sao dính thêm cái bệnh đãng trí vào.

Đúng là loại người có một không hai!

***

Bạch Dương hiện tại đang ở trong nhà vệ sinh rửa cái tay dính đầy phấn của mình, đồng thời rửa luôn khuôn mặt chẳng có lấy chút nào sức sống.

Cô dạo này đúng là cứ hay nghĩ lung tung mãi thôi!

"Thì đó!"

"Tại con nhỏ đó ngu quá thôi!!"

Mấy giọng nữ rôm rả kia, Bạch Dương lập tức có thể nhận ra. Cô chẳng hiểu sao lại bối rối rồi lúng túng cả lên, cuối cùng chạy vào một phòng gần đó.

Bản thân cũng chẳng biết đang sợ hãi và trốn tránh điều gì nữa.

Bốn người bọn họ, hai trong số đó chính là người đã đi cùng cô và Sur Từ đến quán karaoke hôm nọ. Kể từ hôm đó cô không còn nói chuyện với họ nữa, và họ cũng không còn lúc nào cũng kè kè sau cô.

"Mà, tụi mày biết con Bạch Dương không?"

Nghe đến tên mình khiến Bạch Dương giật thót. Đây không phải nghe lén, chỉ là vô tình nghe thấy, cô tự nhủ.

"Con nhỏ mới vào trường đã là hoa khôi nổi tiếng chứ gì? Rồi sao?"

"Tao ghét nó! Kênh kiêu căng, chẳng coi ai ra gì!! Bề ngoài thì giả tạo ngoan ngoãn! Chỉ có mấy thằng mù mới đi thích nó!!!"

"Bữa hai đứa em có đi karaoke với nó, nó bảo dẫn mặt con nhỏ gì mà Sur Từ gì đó!"

"Vậy thì sao?"

"Bọn em không làm! Làm theo nó mà mình chịu, làm như nó là công chúa không bằng!!"

"Bữa hình như đi vào đường vắng, còn gặp biến thái nữa! Đúng là tự nạp mạng!!"

"Ghét cái lúc đó có con nhỏ Sur Từ đó với thằng nhóc nào ra cứu! Tao còn định chụp lại vài bức!!"

"Chỉ thì nhất rồi, thuê cả bọn chúng dẫn mặt con khốn đó!"

"Mà cứu như vậy, con quý đó miệng nói ghét chứ thật ra thân thiết thấy cha!!"

Trong khi bọn họ không ngừng cười nói vui vẻ, Bạch Dương nắm chặt lấy bàn tay mình, răng cắn mạnh lấy môi giận dữ. Chuyện ngày hôm đó, ra toàn bộ đều là do họ. Khiến cô bề mặt như vậy, bọn họ nghĩ đang đùa cợt với ai cơ chứ!

Ngay lúc Bạch Dương định bước ra ngoài, cánh cửa phòng bên cạnh lại mở ra. Tay cô cũng theo đó mà khựng lại.

"Có thể thôi đi không?"

Là giọng của.. Sur Từ!?

"Lốp phỏ đây mà! Sao thế?"

Nhìn hai đứa con gái hôm đó cô còn tưởng là bạn, lại nhìn cả hai đàn chị mặt đầy lớp trang điểm, Sur Từ tặc lưỡi một cái.

"Làm như mình hay lắm ấy! Nói người ta thì phải biết nhìn lại mình trước chứ!"

Trước thái độ khó chịu của bọn họ, Sur Từ thần nhiên lè lưỡi chọc tức đối phương. Cô vốn định ở luôn trong đó không thèm lên tiếng đâu, tại sợ Ma Kết bên ngoài đợi lâu thôi. Với lại, mấy cái giọng thấy ghét!

"Với lại bọn này không thân đâu! Cậu ta ghét tôi còn không hết!"

"Mày--"

Bà chị kia còn đang định xấn tới đã bị ba người còn lại giữ lại. Họ sau khi liếc mắt chán ghét về phía Sur Từ thì lập tức rời đi.

Bạch Dương nãy giờ vẫn ở trong phòng vệ sinh, tận lúc này mới mở cửa bước ra ngoài. Đụng phải đôi mắt nâu café của Sur Từ, cô chỉ nhìn sang hướng khác.

"Tôi không cảm ơn đâu!"

Nụ cười toe toét của Sur Từ khiến Bạch Dương thấy bức mình.

"Mà cậu bị ngu hả?! Đắc tội với bọn đó làm quái gì?! Với lại, bản thân tôi cũng thừa sức đối phó họ!! Không cần cậu bênh vực!! Đã bảo với cậu chúng ta không phải bạn bè gì hết!!!"

Nhìn Bạch Dương tuôn cả một tràng dài rồi cắn môi giận dữ, Sur Từ đầu nghiêng qua nghiêng lại.

"Thì sao? Tớ thấy chương mắt nên lên tiếng, chưa hề bảo là vì cậu!"

Gì.. Gì chứ?!

Sur Từ chột bước tới, nhanh chóng kéo gần khoảng cách với Bạch Dương. Tay cô, đột nhiên búng mạnh vào trán Bạch Dương một cái đau điếng.

"Vội lại, con ngốc nhà cậu khiến tớ bực mình rồi đấy!!"

Tay ôm trán khổ sở, đôi mắt đen của Bạch Dương vừa giận dữ vừa khó chịu.

"Đáng ghét!! Cậu tưởng mình biết tất cả hả?! Tôi thế quái nào không mượn cậu bận tâm!!"

Chát!!

Bạch Dương có thể cảm thấy cái đau rất truyền đến từ bên má. Nhìn bàn tay Sur Từ vẫn còn lơ lửng giữa không trung, cô không dám tin cô ta dám tát cô.

"Nếu nghĩ tớ thương hại cậu thì hoàn toàn sai lầm! Tớ chỉ là đang làm việc khiến bản thân cảm thấy không vừa mắt!!"

"Không cần cậu không vừa mắt!!"

Tay Bạch Dương lập tức vung lên, chẳng chút thương tiếc tát mạnh vào má Sur Từ một cái.

"Bởi vì cậu là bạn, dù giả dối hay thật lòng, cậu đối với tớ vẫn là bạn!!!"

***

Cuối cùng, Sur Từ và Bạch Dương đều bị bắt lên văn phòng. Lúc một bạn nữ bước vào nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy hai cô gái đang đánh nhau kịch liệt đến tóc tai rối xù cả đã lập tức đi gọi giáo viên.

Sau khi sửa lại tóc mình và đồng phục, đồng thời bị cô giám thị mắng cho một trận ra hồn, Sur Từ và Bạch Dương bị cấm túc đến khi viết xong kiểm điểm và một trăm lần câu "Em không bao giờ đánh nhau nữa". Cô giám thị bảo đây là hình phạt nhẹ nhất, gì mà con gái con đũa có ăn có học lại đi đánh nhau như đầu đường xó chợ gì gì đó.

Sur Từ và Bạch Dương đều chỉ biết im lặng mà nghe chửi.

"A!"

Nhìn chỗ mình vừa viết sai, Sur Từ lập tức tìm trong hộp bút cây viết xóa. Cô chợt nhận ra, ban nãy trên lớp Song Từ đã mượn của cô mất rồi còn đâu.

Đành lấy viết chì gạch bỏ vậy!

Đúng lúc đó, một cây viết xóa đưa ra trước mặt Sur Từ. Nhìn sang bên cạnh thấy Bạch Dương một tay viết phạt một tay đưa bút cho cô, Sur Từ nhoen miệng cười tươi rồi nhận lấy.

"Cảm ơn! Cậu tốt ghê!!"

"Hừ! Khỏi nịnh! Tôi vẫn còn ghét cậu lắm đấy!!"

Bạch Dương quay mặt sang hướng khác, môi bặm chặt lại trông rất đáng yêu. Chẳng biết nghĩ gì, cô chợt quay sang Sur Từ, mắt đảo mấy vòng liên tục.

"Tôi nghĩ.. làm bạn với cậu cũng.. cũng không phải là không tốt..."

Nhìn đôi mắt nhìn mình liên tục của Sur Từ, Bạch Dương càng xấu hổ hơn. Cô nhăn mặt khó chịu.

"Không phải tôi muốn làm bạn với cậu đâu đấy! Tại tôi nghĩ thế sẽ dễ tiếp cận với Ma Kết hơn thôi!!!"

Tuy nhiên, nói xong Bạch Dương mới nhận ra mình nói hớ, bịt miệng lại cũng chẳng kịp nữa rồi.

Ai đó che miệng cười gian xảo.

"Ê? Vậy đúng là cậu thích Kết!~"

"Không có!! Tôi không thêm!! Tôi chỉ là hứng thú với cậu ta một chút!!!"

"Ê~?"

Bạch Dương chẳng chút thương tiếc đưa tay đẩy mặt Sur Từ xê ra xa.

"Cậu đi chỗ khác! Ghê quá đi!!!"

Có một vị giám thị nào đó nhìn hai cô nữ sinh kia mà bực mình, bẻ gãy luôn cây viết chì trong tay.

"Các em có biết mình đang bị phạt không hả?!!"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một Ngày Bình Thường

Đưa đón Sur Từ cùng đi học đường như trở thành một thói quen khó bỏ luôn xuất hiện trong lịch trình của Ma Kết, và hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Sau khi ăn sáng cùng cả nhà và đấu khẩu với bà chị gái hơn mình một tuổi, cậu xách xe đạp qua nhà Sur Từ cách đó vài cây số.

Đứng chờ trước nhà Sur Từ, Ma Kết thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Trong lúc cậu còn nghĩ mình đến khá sớm thì cánh cửa đã mở ra.

Sur Từ vai đeo balo, bên ngoài mặc áo khoác dài bước ra và đóng cửa. Cô nhanh chóng chạy lại chỗ cậu đang đợi với vẻ mặt tươi cười như mọi ngày.

"Cậu đến sớm thế!"

Đúng là sớm thật rồi.

"Mà sao lại mặc áo khoác thế?"

Đầu nghiêng sang bên, Sur Từ đưa hai tay áo dài thùng lên cười toe.

"Lạnh mà!"

Dù đúng là trời lạnh thật, nhưng với thể chất tốt của Sur Từ chưa bao giờ Ma Kết thấy cô mặc áo khoác cả, lại còn mặc loại tay dài. Chỉ vì cô nói vậy thôi, cậu thực chất cũng đoán được lý do thật sự.

Ngồi sau xe đạp của Ma Kết, Sur Từ cứ mười lần thì hết mười một lần phải ôm chặt lấy cậu. Có thể Ma Kết rất tử tế và dịu dàng, có thể lãnh đạm và rất tốt bụng, nhưng cậu đồng thời cũng rất xấu tính. Mỗi lần Sur Từ chỉ cần lơ là cảnh giác tí thôi thì y như rằng ai đó chẳng thương tiếc mà tăng tốc độ vùn vụt lên.

Ma Kết cực kì xấu tính! Là sói già đội lốt cừu non!!

Vừa mới nhìn thấy cổng trường, chỉ vì bất gặp Bạch Dương đang đi bộ mà Sur Từ chẳng chút bận tâm nhảy xuống khỏi xe. Mặc kệ Ma Kết xem chút không giữ được tay lái, cô thân nhiên chạy tới đu lên người Bạch Dương, hai cậu phải xuống xe dẫn bộ theo.

Cô nàng hoa khôi nào đó vì giật mình mà la ó lên. Tạm bỏ qua mấy ánh mắt nhìn mình chằm chằm từ xung quanh, Bạch Dương giận dữ quay phắt ra sau, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô bạn của mình.

"Mới sớm đã muốn ăn đòn hả?!"

"Bạch Dương bật chế độ bà chằn lên rồi!! Kết, cứu tớ!!!"

"Con nhỏ kia, đứng lại!!!"

Lắc lư theo hai cô nàng xem mình như bia chắn, Ma Kết cảm thấy thật khổ tâm. Trước mắt mình Sur Từ cậu đã nhức đầu rồi, giờ có thêm cả cô nàng hoa khôi này nữa.

Số cậu hạn quá mà..

"Một quá! Hai cô ở đó mà giải quyết thù oán, tôi vào gửi xe!!!"

Nhìn theo Ma Kết giận dữ quay đi, dắt theo cả chiếc xe đạp của mình, Bạch Dương và Sur Từ cùng nhìn nhau phì cười.

Giận rồi. Giận thiệt rồi!

"Mà sao hôm nay mặc áo kín mít thế?"

Đến cả Bạch Dương còn chưa mặc, thấy Sur Từ mặc áo khoác đúng là khó tin mà!

Con nhỏ nào đó lập tức phụng phịu cả lên.

"Ồ hay, cậu với Kết kì cục ghê! Mặc áo khoác thôi bộ, tớ có làm gì đâu mà cứ nhìn như ngoài hành tinh ý!!"

Thái độ của Sur Từ khiến Bạch Dương không khỏi bật cười.

"Nhìn cô ta kìa! Thân thiết ghê cơ!"

"VẬY mà lúc trước còn đòi dẫn mặt người ta đấy!"

"BỮA còn đánh nhau dữ tợn lắm!!"

Mấy giọng nữ gần đó khiến cả Bạch Dương và Sur Từ đều khựng lại. Khoé môi hơi nhếch lên, cô nàng hoa khôi chẳng chút bận tâm ngẩng cao đầu kiêu ngạo.

"Ê~? Cảm ơn đã quan tâm nhé! Đâu phải chỉ con trai mới đánh nhau rồi thành bạn? Với lại, để ý chuyện bao đồng mãi mắt sẽ lè đấy!"

Cũng muốn lên tiếng lắm, nhưng cái nụ cười kia khiến cả người trong và ngoài cuộc đều lạnh cả gáy lên.

Nhìn bọn họ bất mãn bỏ đi cùng tiếng hò reo phía sau, Bạch Dương lại thở hắt ra. Từ cái hôm cô đánh nhau với Sur Từ rồi bỏ luôn cái hình tượng dịu dàng thực nữ của mình, hình như càng có nhiều "phản động" hơn thì phải.

"Lại mới gây chuyện hả Bạch Dương?"

Mắt hơi liếc về phía đám con trai cuồng nhiệt phía sau, Ma Kết ngậy thơ hỏi. Bạch Dương hít sâu một hơi, lập tức lói cả cậu lẫn con nhỏ đang cười như bị đại kìa vào trường.

"Tiểu Sur Nhỉ?"

Tiếng gọi chẳng hiểu sao khiến cả ba đều dừng lại, nhưng chú ý nhất chính là Sur Từ. Đôi mắt nâu cafe nhanh chóng trở nên vui tươi.

"Anh Thiên Yết!"

Bạch Dương và Ma Kết đều nhìn sang anh chàng mà Sur Từ gọi là Thiên Yết kia. Theo quan sát của cô, đây rõ ràng là một người cực kì đẹp trai, lại còn rất nổi tiếng, điển hình nhìn đám nữ sinh gần đó là biết. Đôi mắt màu khói lạnh lùng kia càng tăng thêm vẻ thu hút. Đúng là một tạo vật hoàn mỹ của tạo hoá mà!

Đùa thôi, Bạch Dương cô biết thừa. Từ khi mới vào trường đã nghe đồn ầm lên về anh chàng hội trưởng hội học sinh nổi tiếng khắp trường. Tuy nhiên, cô đây ngược lại, hoàn toàn có chẳng chút hứng thú nào.

Ma Kết biết vị đàn anh này, đúng hơn là nghe tên mới biết. Chị gái cậu suốt ngày cứ lải nhải miết về người tên Thiên Yết lúc nào cũng vượt mặt mình. Nhìn thái độ ghen dữ của Xứ Nữ những khi đó, Ma Kết lại càng muốn gặp anh ta hơn. Gặp rồi mới biết, nhìn sơ qua đã biết tài giỏi xuất chúng cỡ nào rồi.

Suy nghĩ ngay sau đó của Bạch Dương và Ma Kết chính là mối quan hệ giữa Sur Từ và anh chàng hội trưởng Thiên Yết kia.

Không phải là có ý xấu gì, nhưng mà sao cứ như vệt bầu với thiên nga thế..

Nhưng người trong cuộc lại chẳng hề để ý mấy ánh mắt bên ngoài.

"Em nói chuyện với anh một chút được chứ?"

Đối với Thiên Yết, Sur Từ vốn chẳng hề lạ lắm gì, cô đương nhiên vui vẻ nhận lời. Bởi cậu đối với cô, cũng rất ân cần.

***

"Tại sao cậu lại ở đây hả?"

"Cậu cũng thế còn gì, khác chi tớ?"

Nhìn lên cái người vừa thân nhiên thốt ra câu nói đó, Bạch Dương đâm ra bực mình. Ma Kết đúng là tính như ruồi ý.

Không xa lắm đó là Sur Từ cùng Thiên Yết đang ngồi trên một chiếc ghế đá ở sân sau. Kể cả khi cách một khoảng vừa đủ, phải banh tai ra mới nghe được họ nói gì.

Phận đi nghe lén thật là khổ.

Sur Từ nhìn sang Thiên Yết, lại đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn cả lên bầu trời buổi sáng. Cô không ngại ngần gì khi ngồi cạnh cậu, chỉ là im lặng mãi khiến cô đâm ra chán.

"Đưa tay anh xem!"

Đứng mặt với cái người vừa nói giọng ra lệnh kia, mắt nâu cafe chớp vài cái. Ánh mắt vừa lạnh vừa ấm nhưng lại đầy kiên định của Thiên Yết khiến cô cứ ngập ngừng.

Thiên Yết vốn là một người không giỏi kiên nhẫn, lại càng không thích vòng vo tam quốc, mập mờ của Sur Từ càng khiến cậu bức mình hơn. Mấy hơi nhú lại, cậu giật lấy tay Sur Từ còn đang đặt trên đùi.

"Chờ--!"

Có hai "vị phụ huynh" nào đó vừa nhìn thấy hành động đó đã lên xung thiên, chỉ hận không thể đường đường chính chính chạy ra.

Sur Từ lập tức giật lấy tay mình, đồng thời kéo tay áo khoác xuống che hấn đôi tay đi. Cô mím chặt lấy môi, không dám ngược lên nhìn Thiên Yết.

"Lại nữa? Lần này rốt cuộc là vì chuyện gì?!"

Chất giọng nhẹ nhàng nhưng lạnh và đầy khó chịu. Sur Từ có thể nhận ra sự giận dữ bên trong lời nói của Thiên Yết. Cô quay sang nhìn cậu, híp mắt cười tươi.

"Không phải đâu anh! Là vì em gần đây hay lơ là mất tập trung nên mới.. Em ổn mà anh Yết!"

Đôi mắt màu khói đưa xuống nhìn vào đôi bàn tay dưới lớp áo khoác đang khẽ run lên. Cậu thở dài ngao ngán.

"Mà, anh hai em dạo này sao rồi anh?"

Ánh mắt ngây ngô của Sur Từ, Thiên Yết nhất thời không biết trả lời ra sao. Cậu không muốn nói rằng dạo này Thiên Bình thường xuyên lêu lổng lang thang tận khuya, nhưng lại càng không muốn phải nói dối cô.

Nhận ra sự khó xử trong đôi mắt tưởng như vô cảm kia, Sur Từ cũng không hỏi nữa.

Trong khi Thiên Yết còn định lên tiếng, tiếng chuông báo hiệu giờ vào học đã vang lên.

Sur Từ đưa tay vờn vai một cái, đứng dậy rồi quay về phía Thiên Yết cười vui vẻ.

"Em vào lớp đây, kéo Kết với Dương lại lo ý!"

"Em biết thằng đó vẫn rất thương em, đừng chứ Tiểu Sur Nhi?"

Câu nói của Thiên Yết khiến chân Sur Từ khựng lại trong vài giây. Cô quay đầu ra sau cười tươi rồi chạy đi.

Thương cô, giá mà điều đó là thật thì tốt biết mấy.

Nhìn Sur Từ đang chạy tới, có hai người nào đó lập tức va chân bốn cẳng chạy về lớp trước khi bị phát hiện.

Thiên Yết vẫn ngồi trên ghế đá, ánh mắt lạnh nhạt ngược lên nhìn bầu trời.

"Thích chơi trốn tìm?"

Câu nói tưởng chừng nói một mình lại có chủ đích cả, cậu là nói với một người cũng có mặt ở đây.

Thiên Bình vốn nấp ở thân cây đằng sai nãy giờ, cuối cùng cũng bước ra. Thằng bạn thân của cậu đó giờ vẫn không thay đổi, độ tinh ý vẫn đáng sợ như ngày nào.

Nhà một lần khói, Thiên Bình thở hắt ra chán nản.

"Mấy đám hút thuốc trước mặt hội trưởng hội học sinh?"

Thiên Bình ngồi ngược lên lưng ghế đá từ phía sau, khoé môi nhếch lên.

"Vậy thì ki luật tao xem!"

Tay cầm điếu thuốc của Thiên Bình thả ra, đồng thời đập lên điếu thuốc còn hút dở.

"Mày cũng thôi đi! Quan tâm làm gì, mặc xác nó! Vả lại, tao không bao giờ thương yêu gì con nhỏ đó hết!!!"

Bắt gác nhìn vào đôi bàn tay của mình, Thiên Bình vô thức nắm chặt, răng cậu cắn mạnh lấy môi đến sắp bật máu.

Phải, đối với Sur Từ, Thiên Bình chắc chắn không có chút yêu thương nào,

Hoàn toàn không.

Cậu hận con nhóc đó.

Rất hận.

Nhìn sang thằng bạn thân, Thiên Yết thản nhiên quay đi.

"Kệ mày. Chẳng gì sai khi quan tâm em gái tao hết!"

Cái gì mà em gái chứ, Thiên Bình thâm nghĩ. Đúng là vớ vẩn điên khùng hết sức!

"Muốn làm gì mặc mày, tao không muốn cãi nhau vì con nhỏ đó!"

Thiên Yết thờ dài chán nản.

Đúng là cái tên cổ chấp cứng đầu.

***

Cầm trên tay bài kiểm tra mới phát, Song Từ lập tức thờ dài chán nản. Cô vô ý quá, sai mất kết quả tính. Đem bài này về nhà thế nào cũng bị mắng te tát.

"Song Từ bao nhiêu ý?"

Nhìn cô bạn ngồi cùng bàn của mình, nhìn cả cái áo khoác to bản cô mặc trên người, Song Từ phải kiềm lắm mới không lên tiếng. Cô đưa ra trước mặt bài kiểm tra của mình.

"Tụi mình bằng điểm, tớ cũng chín! Đáng ghét thật, tớ bắt cần quá đi mất!"

Sur Từ nhìn bài của mình, đâm ra chán nản thêm tăng. Nhìn xuống bàn dưới, vô tình nhìn luôn bài kiểm tra mười điểm tròn để bữa trên bàn, cô từ chán nản chuyển sang bức bối. Không ngờ Sur Từ mà lại thua cái tên lúc nào cũng ngù như cậu ta!

Mà, tên cậu ta là gì ấy nhỉ?

"Lớp trưởng và lớp phó giúp cô thu lại bài kiểm tra nhé!"

Là thu để vào điểm đây mà.

Sur Từ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lần lượt thu bài kiểm tra của hai dãy chỗ mình, trong khi Ma Kết thu hai dãy bên kia. Mọi việc vẫn suông sẻ nếu cái tên cuối lớp cứ giữ khư khư cái bài không chịu đưa cho cô, đúng hơn là cậu ta ngủ và đè lên cái bài kiểm tra đó.

"Ê, thu bài!"

Vẫn không động tĩnh.

"Thưa bạn Song Ngư, bạn cho tớ thu bài!~"

Vẫn giả điếc không thèm nghe.

Rõ ràng là đang chọc cô điên máu mà!

Rất tiếc, Sur Từ không được dịu dàng thực nữ và nhẫn nại chờ đợi cho lắm. Xấp bài kiểm tra vừa mới thu từ những bạn bên trên, cô chẳng chút thương tiếc đánh bộp vào đầu cậu.

"Này!!!"

Giận dữ và bức bối vì bị đánh thức ngang hông, Song Ngư khó chịu ngồi bật dậy. Trước khi cậu kịp làm gì con nhỏ vừa đánh mình, Sur Từ đã giật lấy bài kiểm tra rồi cao chạy xa bay lên bàn giáo viên.

Song Từ ngồi phía trên, nhìn theo không ngăn được phì cười.

Đáng yêu thật.

Chương 11: Thực Hành Hoá

Song Tử đang trên đường từ thư viện trở lại lớp học. Cô trên tay cầm vài quyển sách khoa học vừa mượn được. Đạo gần đây, Song Tử tự dưng có hứng thú với khoa học lượng tử, mặc dù cô đã học qua và bỏ xỏ từ lâu.

Ôm chặt mấy quyển sách, Song Tử nhoen miệng cười tươi. Những quyển sách này thuộc hàng hiếm vì thường bị câu lạc bộ khoa học mượn mất, cũng may có chị tiền bối giúp cô giữ lại.

Nếu Song Tử không nhớ nhầm, tên chị ấy hình như là Kim Ngưu. Có gặp cũng khá nhiều, nhưng chưa bao giờ hỏi tên của nhau. Cô nhớ được vì có nhìn sơ qua bảng tên của chị ta.

Khi bước ngang qua phòng âm nhạc, chân Song Tử bỗng dừng khựng lại. Tay vẫn cầm mấy quyển sách, cô đưa mắt nhìn vào trong qua cánh cửa mở toang.

Một người con trai ngồi bên cạnh chiếc đàn dương cầm lớn. Từng đợt gió lạnh tràn vào qua cửa sổ còn mở, càng khiến không khí trong căn phòng thêm lạ lùng.

Mất một lúc lâu, Song Tử mới nhận ra đó là Thiên Bình. So với một chính mình say xín của ngày hôm trước, anh ta có vẻ ổn hơn nhiều. Song Tử đứng là lo trắng răng.

Nhìn Thiên Bình lúc này, không hiểu sao khiến Song Tử không thể rời đi cũng chẳng thể lên tiếng. Người con trai trước mặt cô trông rất khác, không lêu lổng ăn chơi, thay vào đó lại rất dịu dàng và điềm đạm. Trong đôi mắt màu nâu cafe kia, Song Tử có thể nhìn thấy tia buồn bã.

Thiên Bình vẫn ngồi trước cây đàn dương cầm, mắt cứ như nhìn về một điểm vô định nào đó trên nắp đàn. Bàn tay cậu hết đưa lên lại hạ xuống, chân chừ và lưỡng lự. Thiên Bình hoàn toàn không nhận ra sự có mặt của Song Tử.

Những ngón tay của Thiên Bình sau một hồi bắt đầu mở nắp đàn. Lướt một dọc trên những phím dương cầm, đôi mắt nâu cafe dường như suy nghĩ gì đó. Nhịp nhàng và chậm rãi, từng âm thanh trong trẻo vang lên.

Song Tử ôm chặt những quyển sách trong tay, nửa ngạc nhiên nửa khó tin. Cô chưa từng nghĩ người như anh ta biết chơi đàn, lại còn chơi rất hay như vậy. Từng âm thanh du dương, hết như gió đang thổi hồn vào điệu nhạc.

Trong bản nhạc dịu êm đó, đột nhiên vang lên một nốt lệch phá hỏng cả bài. Ngay sau đó, âm thanh ầm ầm như một người vừa đập mạnh vào những phím đàn truyền vào tai Song Tử.

Là Thiên Bình, một cách tức giận đấm liên tục vào những phím dương cầm. Bàn tay cậu siết chặt lại.

Quả nhiên dù có cố gắng thế nào, cậu vẫn không thể chơi được dương cầm.

Thiên Bình cắn chặt môi.

Chết tiệt!

"Anh đang phá hoại của công đấy!"

Đến lúc này, Thiên Bình mới nhận ra sự xuất hiện của một người khác. Nhìn ra phía cửa, ánh mắt vừa nhìn thấy Song Tử đã lập tức thay đổi, che giấu sự chán nản kia bằng tia cười.

"Tôi chưa làm gì hết nhé!~"

Một tay đặt trên đùi, tay còn lại bấm vài phím trên dương cầm, cuối cùng giờ mở hai tay ra, hết như Thiên Bình muốn kiểm chứng rằng cậu chẳng hề phá hoại gì như cô nói cả.

Vẻ mặt tươi cười của Thiên Bình khiến Song Tử cô cảm thấy buồn nôn. Nhấn mặt khó chịu, cô hất mặt bước đi một nước.

"À, hôm bữa làm phiền em, cho tôi xin lỗi~!"

Câu nói của Thiên Bình khiến chân Song Tử hơi khựng lại, cả mặt cũng nhìn về phía cậu trong vài giây. Tuy nhiên ngay sau đó, cô lập tức bỏ đi.

Thiên Bình vẫn ngồi đó, vẻ mặt tươi cười nham nhở ban nãy biến mất từ lúc nào. Đưa mắt nhìn vào cây đàn dương cầm, cậu chán nản thờ dài, tay đóng

nấp đàn lại.

Cậu không sai, không hề sai.

Nhất định là vậy.

***

Song Tử vừa về tới lớp đã bị Sur Tử từ xó xỉnh nào đó túm lấy, lại còn ôm cổ cô mà lắc tới lắc lui. Nếu không nhờ sự giải vây của Bạch Dương và bắt đầu mắng cái nhỏ trẻ con kia, Song Tử chắc chắn sẽ sớm nghệt thở.

Tiết sau là tiết hoá, vì vậy cả lớp bắt đầu tạo nhóm thực hành. Mỗi nhóm năm người, đó là lý do Sur Tử mới nhìn thấy đã đu bám lấy Song Tử không chịu buông.

Cô không thêm phản đối chi cho mệt. Dù sao, chung nhóm với ai Song Tử cô cũng chẳng bận tâm.

"Bạch Dương, cậu vào nhóm bọn này đi!"

"Nhóm bọn tớ nữa, sẵn sàng hoan nghênh cậu!"

"Biến hết cho tớ!! Biến ngay!! Con trai mấy người phiền phức quá đấy!!!"

Vì vẫn còn trong giờ ra chơi nên Ma Kết có thể thoải mái ăn uống. Cậu vẫn còn đang thông thả thưởng thức cái bánh sandwich là bữa sáng của mình, trong khi nhìn Bạch Dương đang khổ sở với mấy người hâm mộ cuồng nhiệt của cô nàng. Hoa khôi thật khổ, và Ma Kết cũng không ngờ con trai lớp này thích bị hành hạ nhiều đến vậy.

Thời thế bây giờ loạn ghê.

"Cậu bắt đầu giống ông già hơn rồi đấy, lớp trưởng đáng kính!"

Nhìn Ma Kết vừa ăn vừa xem "kịch" như thế, không thể khiến Song Tử không liên tưởng đến mấy ông cụ vừa nhâm nhi tách trà vừa suy ngẫm sự đời.

Ai đó còn không thèm lấy đó làm bận tâm, lại còn nhìn cô bằng ánh mắt thờ ơ.

Đúng là một ông cụ non đích thực mà..

***

Tiếng trống vào học vang lên, cả lớp lập tức chạy về chỗ ngồi. Một lúc sau, cô Hoà điềm nhiên bước vào. Hệt như thói quen, cô giáo đưa mắt quét quanh lớp một lượt.

Bắt đầu giờ thực hành, lớp học bắt đầu lảng xảng loạn xạ cả lên. Người này chạy chỗ kia, kẻ này chạy chỗ nọ, phải mất một hồi lâu mới ổn định lại được. Vì chỉ là thực hành đơn giản nên không cần sang phòng thí nghiệm.

"Đề tớ lên lấy dụng cụ!"

Song Tử vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế, chậm rãi bước lên bục giảng. Cũng chả ai trong nhóm phản nản gì, chỉ vui vẻ đáp lại nụ cười toả nắng thường lệ của cô.

Chỉ vừa bắt đầu giờ thực hành thôi, Sur Tử đã ngứa tay ngứa chân táy máy đủ các thứ. Hết đụng mấy lọ rỗng lại quơ quơ ống thí nghiệm, báo hại Bạch Dương phải dùng tay đánh vãi cái cho tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Có Chị Gái Thật Là Mệt

Xử Nữ thu dọn sách vở trên bàn chuẩn bị ra về. Bảo Bình bên cạnh cũng rất nhanh chóng đã đóng khoá cặp, mắt nhìn lên chỗ trống phía trước ngồi cười ngao ngán.

"Chưa hết bệnh hả?"

Vừa nghe câu hỏi của Bảo Bình, Xử Nữ đã không nén được mà thở dài. Từ bé đến giờ, thật chưa bao giờ cô gặp cái tên nào như Cự Giải, thân thể đã yếu mà cứ làm chuyện gì đâu, đến khi trở bệnh thì chắc chắn thể nào cũng nằm liệt giường ít nhất là một tuần.

Bảo Bình thật ra cũng thương cô bạn thân của mình quá đi chứ!

"Bộ ba mẹ của cục đen đen chưa về luôn hả?"

Thay cho câu trả lời, Xử Nữ chán nản gục đầu xuống bàn, đến mức Bảo Bình còn tự hỏi không biết đầu cô nàng có cục u nào hay không.

Thật sự là kì lắm luôn. Cô không biết cái tên đó có lựa lúc để bệnh hay không, mà y như rằng mỗi khi Cự Giải mà bệnh thì chắc chắn hai bác không có nhà.. Lựa thời cơ cũng vừa thôi chứ!!

"Xin lỗi nha, không ghé giúp cậu được!"

Quay đầu nhìn sang cô bạn thân, Xử Nữ cười trừ phẩy phẩy tay.

"Cậu còn có giải đấu sắp tới, đầu thể chỉ vì cái tên bún thiêu đó mà nghỉ được!"

Về mặt đích thực đang khinh bỉ xem thường luôn, thật khiến Bảo Bình tội nghiệp cậu chàng Cự Giải.

"Vậy tớ đi trước nha!"

Vẫy tay chào Bảo Bình, Xử Nữ vừa quay lại đã đụng phải ánh mắt Thiên Yết trong khi đang cùng Thiên Bình nói chuyện. Nhìn nụ cười nhếch mép của cậu ta, cô đâm ra bực mình. Chỉ vì Cự Giải mà mấy hôm rồi cô không đến hội học sinh được, và dù đã báo trước thì vẫn bị cái tên hội trưởng kia nói mãi.

Xử Nữ tay banh mắt, miệng thè lưỡi khinh bỉ. Hừ một cái, cô hất mặt đi chỗ khác. Đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Xử Nữ rất nhanh chóng bước ra khỏi lớp, trước khi đi còn đạp vào chân Thiên Yết một cái rõ đau.

Thiên Bình nhìn theo cô bạn hội phó hội học sinh, nụ cười lãng tử cũng méo xệch đi. Hai cái đứa này đúng là oan gia không đội trời chung như thiên hạ vẫn đồn nhè!

"Ê, tao hay nghe người ta nói oan gia dễ yêu nhau lắm á mày!!"

Thiên Yết mất lạnh lòng tỏ ý khinh bỉ, chân chà chút thương tiếc thẳng lên đá vào đầu gối Thiên Bình.

"Cái đầu khi của mày á! Mơ đi!!"

Cậu, con nhỏ đó, yêu nhau? Chuyện đó đến vô tỷ đời sau cũng không bao giờ có.

"Thiên Yết này!"

Đang nhìn nhau bằng ánh mắt cầu xé, cả Thiên Yết lẫn Thiên Bình đều vì giọng nói trong trẻo kia quay sang.

Kim Ngưu trước ánh mắt của hai cậu bạn cùng lớp, chỉ đơn giản cười vui vẻ. Cô lấy ra một cuốn sách từ trong cặp và đưa ra trước mặt Thiên Yết.

"Quyển sách hôm qua cậu muốn mượn, đây!"

Vẫn cái mặt lạnh như tiền đó, vẫn cái ánh nhìn lãnh đạm chẳng biết đời nào mới thay đổi đó, Thiên Yết đưa tay nhận lấy sách từ Kim Ngưu. Tay cậu, trong vài giây vô tình chạm vào tay cô. Cậu gạt đầu một cái, làm như chẳng có gì xảy ra mà cầm lấy quyển sách kia.

Kim Ngưu không hề lấy đó làm bận tâm, cô chỉ cười một cái.

"Chị hai ơi chị hai, đi thôi!!"

Nghe thấy tiếng gọi, Kim Ngưu lập tức quay sang, đầu gạt một cái với Nhân Mã đang đứng ngoài cửa lớp. Cô nhanh chóng chào Thiên Yết và Thiên Bình rồi chạy ra chỗ cậu em trai.

Thiên Bình mắt vẫn nhìn theo cô bạn cùng lớp, đầy đôi đồng tử màu nâu cafe dâng lên sự thích thú. Học chung được mấy tuần rồi, cậu sao lại không biết đến cô gái dễ thương như thế nhỉ?

Trong lúc Thiên Bình vẫn còn mắt nhìn theo, chân của cậu đột nhiên cảm giác đau điếng như bị ai đó đạp không thương tiếc. Quay sang định mắng cho một trận ra hồn lại gặp ánh mắt sắc lạnh đáng sợ của Thiên Yết.

"Đẹp ngay cái ý nghĩ xấu xa trong đầu mày, không tao cho ra đường mà ngủ!!"

"D-Dạ.."

Thiên Bình không sợ bị đuổi đâu, còn thiếu gì nơi để chứa chấp cậu. Cơ mà cái thằng bạn thân khủng điên này của cậu sao tự nhiên đáng sợ rờ ra ý!

Một ý nghĩ chợt loé sáng trong cái đầu trong sáng của Thiên Bình.

"Ê Yết, không lẽ mày---"

Chưa kịp dứt lời đã bị Thiên Bình một chân đạp vào chân cậu, một chân đá ngay vào đầu gối cậu.

"Câm-ngay!!"

Cái thằng chết dẫm độc tài!!

***

Xử Nữ vừa bước đi trên hành lang vừa đọc quyển sách vừa mua ngày hôm qua. Đi một lúc thì bước ra sân trường. Tiếng đập bóng vừa vang vào tai khiến cô một chút chú ý. Vừa nhìn thấy Bảo Bình trên sân, Xử Nữ hơi mỉm cười. Cô nàng đúng là rất siêng năng luyện tập.

Cơ mà, nụ cười của Bảo Bình là thứ Xử Nữ chưa bao giờ nhìn thấy, cô đâm ra không khỏi ngạc nhiên. Nụ cười sáng khoáy tự tin, ánh mắt đầy lửa thách thức.

Khi nhận ra đối thủ của Bảo Bình là một tên con trai, Xử Nữ càng thêm thắc mắc. Rõ ràng có gì đó mờ ám.

"Chị!"

Quay mắt nhìn ra sau, Xử Nữ lập tức bắt gặp khuôn mặt của em trai mình.

"Ma Kết? Một mình?"

Một hồi nhìn quanh quẩn xung quanh, Xử Nữ rốt cuộc chỉ thấy có một mình Ma Kết và con xe đạp quen thuộc. Chuyện cậu em trai gần đây đưa đón một cô bé, cô chắc chắn ngăn phần trăm mình không sai mà! Bản thân cô cũng gặp qua cô nhóc đó rồi.

"Về cùng bạn rồi!"

Ban này, Sư Tử lúc về thân thiện chào cậu rồi chạy theo Bạch Dương, kéo kéo chéo chéo rồi lon ton về cùng nhau.

Nghĩ lại lại thấy tức! Càng ngày càng bị cho ra rìa mà!! Con nhỏ đó là bạn thân của cậu, của cậu chứ bộ!!!

Cái giọng tưởng chừng rất bình thản nhưng thực ra đầy hậm hực kia, Xử Nữ từ ngạc nhiên chuyển sang ôm bụng cười như điên.

"Haha! Ngu người! Đáng đời nha con!! Nhục mặt!"

Hội phó hội học sinh nghiêm túc chững chạc, đối với em trai và người thân thiết đều rất thoải mái. Tuy nhiên, điều đó lại khiến người trong cuộc bức bối, điển hình là cậu em nào đó bắt đầu thẹn quá hoá giận.

"Giờ sao?! Tôi cho bà đứng đây cười tới chết luôn!!!"

"Ê thằng kia! Đợi chị!"

Nhìn thằng em dắt xe đi một nước, Xử Nữ lập tức chạy theo. Chạy theo không được lại tăng tốc nhảy bổ lên ghế sau. Giờ thì bắt buộc phải chờ cô về thôi.

"Thương em trai nhất nè! Về thôi!!!"

Có thể mặt dày một chút, lại còn cứ như người thay thế cho cái ghế sau, nhưng mà vẫn còn đỡ chán so với tự mình đi bộ!

Ma Kết khò khò sờ dắt cái xe của mình ra đến cổng, lại đeo cả bà chị gái về nhà. Thương thương cái búa! Biết thế cậu đã không dại gì mà chờ Xử Nữ về đâu!!

Có chị gái thật là mệt.

***

Kim Ngưu vừa về đến nhà đã ho sù sụ khiến Nhân Mã không khỏi lo lắng. Cậu chạy ngay vào bếp, rót nước rồi đưa cho chị gái, đồng thời vuốt lưng hồng làm dịu con ho kia.

"Thiệt tình luôn á! Em bảo chị rồi, về nhà trước không chịu!"

Nhà hai chị em cũng không xa trường lắm, nói vài bước là tới thì hơi quá, nhưng cũng chưa hơn hai cây số. Không phải Nhân Mã muốn Kim Ngu về một mình, cậu không phải không lo, chỉ là như vậy còn đỡ hơn cứ đợi cậu tập xong trong tiết trời lạnh thế này.

"Nhưng chị muốn đợi em cơ!!"

Nhìn bộ dạng phụng phịu của Kim Ngu, Nhân Mã cũng chẳng muốn mắng thêm nữa, nhưng bực bội vẫn còn đó.

"Vậy thì chị vào thư viện có tốt hơn không?"

Chỉ vừa nói dứt câu thì Kim Ngu đã quay phắt qua, đôi mắt ngây ngô đầy kiên quyết.

"Không được! Chị hai muốn coi Mã tập!! Nhìn em oai ghê hồn luôn ý!!"

Nhân Mã bó tay luôn, ai bảo cô chị ngốc của cậu mê thể thao làm chi cơ chứ.

"Riết không biết ai lớn hơn nữa!"

Mà Kim Ngu cứ như vậy cũng tốt. Nhân Mã dù sao cũng chỉ có mỗi cô là người thân duy nhất, cậu muốn không chỉ mỗi chị gái chăm sóc mình thôi, cả chính Nhân Mã cũng phải là chỗ dựa cho Kim Ngu.

Ba mẹ họ mất vì một tai nạn giao thông lúc Kim Ngu vừa lên sáu. Cuộc sống hiện tại cũng nhờ chi phí làm thêm rồi tiền trợ cấp họ hàng bên nội gửi cho. Họ cũng có ghé thăm hai chị em Nhân Mã vài lần.

Có lẽ vì điều này, từ khi còn nhỏ Kim Ngu đã rất tháo vát rồi. Một mình lo toan việc bếp núc chi tiêu, lại phải chăm sóc cho cậu lúc đó mới là một đứa trẻ chưa kịp hiểu chuyện. Thể trạng cô từ lúc mới sinh đã rất yếu, nhưng chưa bao giờ khiến em mình một lần bận tâm.

Vì vậy, đối với người chị gái duy nhất này, Nhân Mã nhất mực yêu thương. Cậu dù đánh đổi thứ gì cũng nhất định không để bất cứ chuyện gì xảy ra với Kim Ngu.

Mỗi lần nhìn Kim Ngu vì sức khoẻ mà bệnh lên bệnh xuống, Nhân Mã lại rất sợ hãi.

Nhìn vào đôi mắt Nhân Mã, Kim Ngu có thể biết em trai đang suy nghĩ điều gì. Thăng bé luôn rất dễ đoán và luôn thành thật với bản thân mình, đó là lí do cậu rất dõ trong khoản nói dối.

Nhưng điều đó khiến Kim Ngu một phần lại thấy an tâm.

"Chị luôn ở đây mà Nhân Mã! Chị hai có làm sao đâu, sẽ luôn ở bên em mà!"

Bàn tay chạm vào má Nhân Mã của Kim Ngu khiến cậu thấy ấm áp. Cô dịu dàng xoa đầu cậu em trai của mình.

Nhân Mã hơi giật mình, mắt chớp vài cái. Nãy giờ cậu lại suy nghĩ linh tinh nữa rồi, toàn mấy thứ sến súa rõ ra!

"Chị lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, để em làm bữa tối!"

Dù sao, hôm nay cũng tới phiên của Nhân Mã.

"Vậy chút nữa chị hai sẽ làm việc---"

"Cả việc nhà chị hai cũng không được đụng!"

Nhưng hôm nay thì khác, không còn là luân phiên giữa việc nhà và nấu ăn nữa.

"Ê..? Ê?!!!"

Kim Ngu đơ người một lúc, rồi tự nhiên hét lên.

"Không chịu! Không làm gì thì chán lắm ý!!"

"Mặc kệ chị! Không-là-không!!"

Nhân Mã bắt đầu bật chế độ độc tài rồi kìa! Cô ghét!!

Kim Ngu giận dỗi bước lên lầu, nhưng nửa đường lại khựng lại rồi chạy xuống. Nhìn Nhân Mã đeo tạp dề chuẩn bị bữa tối, cô tự nhiên nổi hứng muốn trêu chọc.

"Cơ mà Mã nè, chị hai thắc mắc ghê luôn! Em với Bảo Bình thân nhau vậy sao~?"

Bào Bình là bạn cùng lớp của cô, cô đương nhiên biết. Nhưng nhìn thấy cô bạn đó thân thiết với Nhân Mã thực sự là chưa thấy bao giờ.

Nhân Mã còn đang uống nước, vì câu hỏi ngây ngô của chị gái mà phụt hết ra. Lau lau miệng, ho sù sụ vài cái, cậu tự nhiên nổi cáu.

"Chị hai hỏi cái quái quỷ gì thế hả?! À đúng rồi, bọn em là.. là.. là đối thủ! Ủ, là đối thủ!! Có vậy thôi!!!"

Có cô chị nào đó vờ ngây thơ nghiêng đầu, mắt lại mở to tròn vô tội.

"O hay, chị hai đã nói gì đâu? Hay là bé Mã có tật giật mình nè!"

"Chị đứng lại đó!!!"

Nhưng ai kia đã nhanh chóng cao chạy xa bay rồi còn đâu.

Nhân Mã cắn mạnh môi, hận không thể đuổi theo bà chị đáng ghét kia. Tay cậu tự nhiên bịt chặt miệng.

Sao cậu lại lúng túng chỉ vì Kim Ngưu nhắc tới chị ta chứ! Điên ghê!!

"A đáng ghét!! Đáng ghét!! Làm bữa tối! Bữa tối!!!"

Có chị gái thật là mệt.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bệnh Và Tin Nhắn

Cự Giải đang ngủ lại vì âm thanh ồn ào từ đâu đó mà tỉnh giấc. Cậu bần thần ngồi dậy, mắt ngó quanh quẩn xem thử, sau đó lại tay ôm chặt đầu vì chóng mặt. Cự Giải bụm chặt miệng, cuối cùng vẫn không kiềm được hắt xì một hơi cả chục cái.

Đau đầu, đau họng, đau toàn thân, mắt Cự Giải cứ híp lại mãi thôi. Khịt mũi một cái, hắt xì thêm vài cái, mắt lơ mơ nhìn xung quanh. Không biết mấy giờ rồi ha..

Mà kệ đi!

Cự Giải ban này có nghe thấy tiếng động gì đó, mà giờ dừng rồi. Đưa tay chạm vào bụng, cậu cảm thấy đói meo cả ra. Qua giờ chẳng ăn gì hết tron.

Một phần muốn xuống nhà kiểm đồ ăn, một phần lại lười biếng muốn nằm ngủ cho qua chuyện. Hôm qua cũng y như này, và cậu đã lấy giấc ngủ trừ bữa ăn.

Cuối cùng, lười biếng chiến thắng con đói. Hắt xì vài cái, Cự Giải lại trùm chăn tiếp tục ngủ, bỏ qua luôn cái tiếng động đáng ngờ kia.

Vừa nhắm mắt đã nghe tiếng gõ cửa, Cự Giải mắt nhắm mắt mở lười nhác. Cậu bệnh quá đâm ra mơ ngủ hà ta, giờ này nhà làm gì có ai ngoài cậu đâu.

"Đừng hòng làm lơ, tớ biết cậu còn thức!"

Có ai đó mở mắt chớp vài cái, tay giữ chăn che nửa mặt mà biếng nhác quay mặt ra phía cửa phòng mình. Đôi mắt chẳng có chút sức sống nào hiện nét vui, Cự Giải cười khi trẻ con.

"Tiểu Xử hả? Hiểu rồi.. tớ đang mơ giữa ban ngày..."

Một Xử Nữ tay còn bung một tô cháo nóng hổi, tay còn lại cầm một chồng sách vở gì đó. Haha, Cự Giải đang mơ, đang mơ mà!

Cố kiềm nén cơn giận của mình xuống, Xử Nữ hít sâu một hơi, nhưng vẫn chẳng bỏ được mà cốc nhẹ vào đầu Cự Giải một cái.

"Bệnh quá hoá khùng? Vội lại đã chiều rồi đó cha nội!!!"

Cự Giải xoa xoa đầu, mắt mơ mơ nhìn Xử Nữ. Đánh cậu thế này, chắc chắn không phải mơ rồi.

"Cậu qua đây làm gì dạ?"

Đây cũng không phải lần đầu Xử Nữ qua nhà cậu, và lại cô cũng biết chỗ để chia dự phòng mà.

"Tớ đưa bài mấy bữa nay cho cậu chép! Và cả gần cái tên toàn lấy ngu bù ăn như cậu nữa!"

Đúng là, Xử Nữ luôn hiểu cậu nhỉ? Thích ghê!

"Cười cười như thằng hâm ý! Dậy ăn cháo, hay chờ tớ dứt?"

Cự Giải từng bước khó khăn ngồi dậy, cũng là cô không đụng đến cái đầu chỉ chạm nhẹ cũng đau này. Cậu nhoeo miệng cười, định bụng nhận lấy tô cháo lại đột nhiên bị Xử Nữ rút lại.

Nhìn ánh mắt ngây ngô kia của cậu bạn trúc mã, cô nàng nào đó không kiềm được mà mắng cho một trận.

"Cho cậu tự ăn bây giờ chẳng khác nào tớ bảo trẻ sơ sinh tự đứng lên!"

"Tớ.. lớn rồi chứ.. bộ..."

Vừa nói vừa khịt mũi, cuối cùng lại hắt xì cho vài cái.

Nhìn bộ dạng bất mãn của Cự Giải chỉ khiến Xử Nữ càng thêm ánh mắt khinh thường. Cái tên đã là bạn từ hồi mới biết đi này, làm như cô không biết.

Cự Giải là một đứa con nít lớn xác, Xử Nữ riết rồi thấy mình như mẹ cậu ta luôn vậy. Nhìn cậu ngoan ngoãn nằm ngủ sau khi ăn hết tô cháo và uống thuốc, cô cười nhẹ.

Vừa định rời khỏi phòng lại bị âm thanh chuông báo của điện thoại làm chú ý. Xử Nữ ban đầu định bỏ lơ, nhưng lại không kiềm được tò mò mà dừng lại xem thử. Cầm chiếc điện thoại của Cự Giải trong tay, cô dễ dàng xem được tin nhắn vừa gửi đến.

Bởi đó giờ, cậu không hề có thói quen đặt mặt khẩu điện thoại.

"Tớ nghe báo cậu bị bệnh nên mới nhắn tin. Vì không biết nhà cậu nên không đến thăm được, cho tớ xin lỗi! Cự Giải chóng khỏe nhé, nếu không tớ lại chẳng có ai cùng trò chuyện ở thư viện hết ý!"

Nhìn lên số hiển thị, dòng chữ "Kim Ngu" đập ngay vào mắt Xử Nữ. Mấy cô vô thức nhúm chặt, chẳng hiểu sao trong lòng dâng lên khó chịu. Bọn họ thậm chí trao đổi cả số điện thoại cho nhau.

Kể cả bản thân biết giữa cô và cậu ngoài tình bạn thanh mai trúc mã thân thiết thì hoàn toàn không còn gì khác, thậm chí đọc tin nhắn vậy thôi đã là không đúng, cô cứ như đang xâm phạm quyền riêng tư của cậu vậy. Xử Nữ càng chẳng có quyền gì khó chịu với mối quan hệ ngày càng gần gũi giữa Cự Giải và Kim Ngu cả.

Vậy mà, lòng cô vẫn cứ thấy không yên.

Cuối cùng, ngón tay trượt trên màn hình của Xử Nữ chạm nút xoá đi tin nhắn kia.

***

Kim Ngu cả tuần nay cứ trông buồn chán hẳn đi, đó là nhận xét của Nhân Mã khi nhìn chị gái. Cô chị dù hậu đậu và vụng về của cậu kể ra cũng rất thân thiện, vậy mà gần đây cứ đề hồn trên mây.

Vừa bước vào lớp, Kim Ngu lập tức đi về chỗ ngồi của mình. Như mọi khi, cô mở cặp và lấy ra quyển sách ngồi đọc. Vẫn còn nửa tiếng hơn mới vào tiết một.

Kim Ngu tự nhiên nghĩ về tin nhắn ngày hôm qua. Cậu không hề trả lời cô. Có thể cậu ngủ quên, có thể cậu không để ý, nhưng đó không phải điều cô bận tâm. Kim Ngu chỉ là không biết cậu đã khỏe hơn hay chưa.

"Kim Ngu ơi, cậu giúp tớ bài này với!"

Tiếng gọi của cô bạn ngồi phía trên khiến Kim Ngu ngẩng đầu nhìn thử. Cười nhẹ một cái, cô nghiêng người nhìn vào quyển tập của cô bạn. Thân thiện giảng bài và nói ra những gì trong khả năng, Kim Ngu kể ra vẫn còn khá lúng túng chưa quen.

"Lần sau mà còn mở cửa đi ngủ thì chết với tớ!"

"Xin lỗi.."

"Haha! Nghe lời đi!! Không thì khỏi chết vì bệnh, nghe chứ cũng đủ chết rồi!!"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nữ Hùng Cứu Mỹ Nam

Ma Kết và Bạch Dương ngồi đối diện nhau, trong khi đó ánh mắt lại cứ chú ý về hai con người ngồi ngay cạnh mình.

Mặc kệ đang bị nhìn chăm chăm liên tục, có thể nói là không hề để tâm hay biết, hai con người nọ vẫn cứ thoải mái huyền thuyên với nhau đủ thứ trên trời dưới đất.

Ma Kết đưa tay day day thái dương. Dù quen biết Sur Từ đã lâu, thực sự thì cô nói nhiều đến thế này thì cậu rất hiếm khi nhìn thấy. Mà, cũng không phải chuyện gì quá kì lạ khi người đối diện Sur Từ là thằng Nhân Mã.

Bạch Dương uống một ngụm nước cam, bỏ qua mấy ánh mắt cứ hướng về phía mình từ các học sinh trong căng tin, cô đưa tay phe phẩy trước mặt Ma Kết. Nhìn thấy ánh mắt cậu chú ý đến mình, Bạch Dương mới dùng tay trở vào Nhân Mã.

"Có quen hả?"

Nhân Mã thì cô có biết, dù sao cũng học cùng lớp, với cả gương mặt cũng thuộc dạng ưa nhìn nên Bạch Dương khá để ý. Nhưng chuyện có quen biết với hai người (có lẽ là) bạn của cô đặc biệt là Sur Từ mới là điều Bạch Dương thắc mắc.

Đôi mắt tinh anh uyên bác thường ngày của Ma Kết trong phút chốc đục ngầu tia nhìn khinh bỉ.

"Học cùng lớp với tớ và Sur Từ suốt năm cấp hai, một tên cá biệt điên khùng quậy phá đầu óc không bình thường lúc nào cũng cùng Sur bày trò phá hoại!!"

Bạch Dương chớp mắt mấy cái. Nói luông tuông một lèo luôn, lại còn đôi mắt nhử lại kia nữa.

Nhân Mã và Sur Từ đang nói chuyện với nhau lại vênh tai nghe rõ từng câu từng chữ một của Ma Kết, lập tức quay phắt sang mà sung sĩa mặt mày.

"Ê, tao không bình thường chỗ nào?!"

"Và tớ không có phá hoại gì hết!!"

Thay vì trả lời, Ma Kết chỉ đơn giản cười nhẹ. Một nụ cười hiếm khi xuất hiện khiến Bạch Dương ớn lạnh sống lưng.

"Vậy luôn cơ? Vậy hai đứa nào năm lớp sáu đi chọc phá giáo viên để lên phòng hiệu trưởng uống trà? Vậy hai đứa nào năm lớp bảy quậy tung phá banh lễ khai giảng của người ta?! Vậy hai đứa nào sáng thứ hai đầu mỗi tuần đều cầm bản kiểm điểm những cuội đọc cả trường nghe?! Vậy hai đứa nào năm lớp chín đã khiến cả lớp mang danh cá biệt?!! Há?! À đừng lo, còn-nhiều-lắm!!!"

Nhân Mã và Sur Từ đồng thời nuốt ực một cái, cả người cứ như toát cả mồ hôi hột. Cái tên này không lên tiếng thì thôi, chứ đã nói thì bất kì ai đều bị chặn họng không thương tiếc. Hai đứa đồng loạt liếc nhìn nhau, lại nhìn Ma Kết đầy kiêng dè. Cái đầu kia làm từ cái gì mà nhớ rõ từng chi tiết một vậy chứ?!!

Mặc kệ ánh nhìn của hai đứa bạn, Ma Kết thân nhiên nở nụ cười híp mắt "thân thiện".

"Năm nay còn dám gây chuyện thì cháu ông bà sớm đi!"

Hai người nào đó vừa nghe đã lập tức chột dạ thay vì sợ sệt. Đúng là tụi nó vừa nảy ra ý tưởng cho mấy trò nghịch ngợm mới..

Bỏ đi! Đẹp hết!!

Bạch Dương vẫn ngồi một bên, miệng ngậm ống hút trong khi mắt dõi màn kịch vui nhộn kia. "Chiến tích" cũng hùng hồn rõ ra ý nhi~

"Mà Nhân Mã, tớ nhớ cậu trong đội bóng rổ mà? Không đi tập sao?"

Mắt Nhân Mã nhìn Bạch Dương một lúc, cuối cùng nhe răng cười ranh mãnh.

"Hôm nay đội được nghỉ một bữa, nên mới ngồi đây nói chuyện với mấy cậu nè!"

"Biến! Ở đây cóc cần cái bản mặt của mày!"

Sur Từ nghiệm ra một điều, dù bao năm trôi qua đi chẳng nữa thì Ma Kết với Nhân Mã vẫn chả khác nào nước với lửa, đụng đến là cãi nhau, đụng đến

là gây lộn. Cơ mà ôi dào, đã không nói đến cô thì việc gì phải đâm đầu vào chi nhẽ~

***

Sur Từ lúc này đang trên đường về nhà. Thường thì Ma Kết sẽ chờ cô về, nhưng chẳng may hôm nay xe đạp cậu lại bể bánh. Vốn nhà cậu hoàn toàn không thuận đường với nhà cô lắm, nên Sur Từ cũng chả làm phiền Ma Kết làm gì. Bạch Dương lại có ba đột nhiên đến đón nên thành ra cô phải về một mình.

Thật sự thì đối với Sur Từ, về nhà một mình cũng chả có gì to tát lắm. Trước khi cùng Ma Kết kết bạn, cô vốn dĩ vẫn luôn đơn độc đấy thôi. Với lại,

Cũng sẽ chẳng bao giờ có bất kì ai đến đón cô cả. Đó đã là chuyện hoàn toàn bình thường rồi.

Nhưng mỗi khi một mình về nhà, Sur Từ lại không tài nào bỏ được cái tật xấu ngàn năm của mình. Chỉ cần bước được vài mét thì cô lại dừng lại, không truyện tranh cũng là hàng ăn uống. Điển hình là dù đã ba mươi phút hơn trôi qua từ lúc tan học, Sur Từ vẫn còn lảng vảng ở khu vực gần trường.

Cô không cưỡng được sức hấp dẫn của đồ vật!!

Một tay cầm xiên que cá viên, một tay cầm cây kẹo bông thơm ngon, về mặt Sur Từ cực kì mãn nguyện. Chân vốn đang đi chột khựng lại, mắt cũng theo đó nhìn về phía trước mắt. Cô nhớ chỗ này, là quán karaoke hôm đó Sur Từ cùng Bạch Dương và hai cô bạn kia đến.

Khuôn mặt vẽ một nụ cười tươi tắn, chuyện hôm đó vừa bắt ngờ vừa vui. Rất vui~

"Thằng khốn!!"

Trong lúc Sur Từ còn miết nhai cá viên và mắt nhìn đâu đâu, âm thanh hỗn độn cùng những tiếng mắng chửi vang đến bên tai. Âm thanh của tức giận, của một cuộc ẩu đả đánh nhau.

Người thường có lẽ sẽ làm lơ cho qua chuyện, có lẽ sẽ mặc kệ để không liên lụy bản thân, nhưng rất tiếc Sur Từ luôn là ngoại lệ trong bình thường. Đúng là, bản tính tò mò là thứ cô không tài nào dập tắt được!

Thần tốc ăn nốt cây kẹo bông và xiên que cá viên, nhai nhai nuốt nuốt một hồi rồi bắt đầu len lỏi để xía vào chuyện thiên hạ. Nấp nấp ló ló bên ngoài và dòm vào trong con hẻm nhỏ tối tăm, Sur Từ thấp thoáng nhìn thấy ai đó đang ngồi bệt dưới sàn trong khi bị cả đám người vây quanh.

Ý đông hiếp yếu! Không được đâu nha!!

"Mấy chú ơi! Mấy chú à~!!"

Nắm đám vừa định tung ra lập tức khựng lại, một trong số chúng "hử" một tiếng rồi khó chịu quay mặt ra sau. Vốn đang điên tiết định đập cho đứa phá đám một trận lại chợt nhận ra đó chỉ là một đứa con gái. Hạ nắm đám xuống, khoé miệng hằn nhếch lên cùng ánh mắt gian xảo khinh thường.

"Sao thế cô bé? Cô em định làm anh hùng hả?"

Sur Từ có thể nghe rõ tiếng cười rộ lên từ bọn chúng. Tuy nhiên, đáp lại chỉ là nụ cười tươi tắn trong khi ánh mắt vừa rời khỏi người đang ngồi dưới đất.

"Mấy chú dừng lại đi! Ý đông hiếp yếu là không tốt đâu!"

Chân hần không chút thương tiếc đạp mạnh lên bàn tay cái người kia, trong khi miệng lại nhoeo nụ cười khinh thường pha lẫn tức giận.

"Mày dễ thương đấy! Nhưng khôn hồn thì biến đi!!"

Vốn định cùng cô bé nọ chơi đùa một chút sau khi xử xong tên này, nhưng lời nói đó thật khiến hần mất bình tĩnh.

Muốn dạy đời?

Ngư Vũ hơi nhăn mặt, răng cắn chặt lấy môi cổ không phát ra âm thanh rên rỉ vì đau. Chân của hần ta đập tay cậu đến muốn vỡ vụn, cả người lại đau nhưt ê ẩm vì bị đánh. Thở hồng hộc vì mệt mỏi, mắt hồ phách của cậu liếc sang cô gái đằng kia. Vì những tên kia chắn tầm nhìn khiến Ngư Vũ chẳng thể nhìn thấy khuôn mặt cô ta.

Bỏ qua chuyện đó, cậu nhếch môi cười khẩy.

"Tại bây không hèn đến mức định đánh một cô gái chứ, bọn súc vật?"

Chân của một tên trong chúng đá thẳng vào bụng Ngư Vũ.

"Thằng chó chết!! Mày còn sức để lên tiếng cơ đấy?!"

Tay cầm gậy sắt định vung lên đánh vào Ngư Vũ chợt khựng lại. Mắt hồ phách vốn nhắm lại chờ đòn hơi mở ra, vừa ngạc nhiên vừa khó tin.

Sư Từ luôn ghét bản thân là người ngoài cuộc, bây giờ cũng vậy. Lo cô này giờ thật sự khiến cô bức mình mà.

"Con nhỏ này... Mày!!"

Tay ôm lấy tay kia và mặt nhăn lại đau đớn, hẳn không tin một đứa con gái có thể đá bay cả cây gậy sắt hắn đang cầm.

"Đã bảo là mấy chú đừng có bắt nạt kẻ yếu rồi cơ!"

Bọn chúng tức giận, bọn chúng đang điên tiết vì bị một đứa con gái qua mặt, Ngư Vũ có thể biết điều đó. Cậu nhếch mép cười khẩy. Một cô bé muốn làm anh hùng, thật dễ thương.

Mắt hổ phách vẫn tiếp tục nhìn chuyện xảy ra này giờ. Kể cả dù chiều hướng chuyển biến khá khác với suy nghĩ của cậu, Ngư Vũ chỉ đơn giản cảm thấy thú vị.

Trước khi bọn chúng kịp chạy đến và dùng mấy cây sắt kia đánh vào một đứa con gái, Sư Từ đã nhanh chân lộn nhào ngược ra sau và kẹp cổ tên cầm đầu. Chân cô, rất nhanh chóng bẻ hẳn ngã đập mạnh lưng xuống đất.

"Chân tôi!!"

"Tay tôi!!"

"Đừng. Đừng có bẻ cổ!!"

"Lần sau mày nhất định chết với tao!!"

Nhìn cô gái nhỏ rất gọn lẹ xử đẹp ba tên đàn ông bặm trợn to con hơn cả mình đến mức khiến chúng phải co giò bỏ chạy, Ngư Vũ không biết nên có nên khâm phục hay không. Vì kể ra, được một đứa con gái cứu cũng chẳng phải oai phong lắm liệt gì.

Sư Từ nhoen miệng cười tươi trước "chiến công" của mình, vài giây sau mới nhớ ra người bị hại. Ngồi xồm cho bằng với cậu, đôi mắt màu nâu cafe hiện nét cười.

"Anh không sao chứ? Ôi dào, bầm dập cả rồi này!"

Trong lúc Ngư Vũ còn nhìn vào khuôn mặt kia mà ngạc nhiên, Sư Từ đã dùng khăn tay lau đi mấy vết bầm trên mặt cậu.

"Đ-Dau!! Đây.. Đây!!"

Chuyện đời thực chẳng lãng mạn như tiểu thuyết tình cảm đâu. Rất tiếc là Sư Từ chẳng có chút nữ tính hay nhu mì hiền thực nào, cách cô lau cho Ngư Vũ đã biểu hiện rõ nhất.

Chẳng khác nào như dùng giẻ lau lau sàn cả!!

"Tôi cứu anh, lại có ý tốt giúp anh lau vết bầm! Tò ra biết ơn một chút đi!!"

Thái độ kia khiến cô chẳng thoải mái chút nào.

"Vậy cô muốn sao? Muốn tôi quỳ xuống tạ ơn cô hả?!"

Ngư Vũ có thể từ tể và lịch thiệp, nhưng đó là vì cậu đang làm việc. Ít nhất hiện tại đây, con nhỏ khó ưa này không phải là khách của cậu!

Tay lau vừa dừng lại lại còn lau mạnh hơn.

Đến lúc này, Sư Từ mới nhận ra anh ta mặc đồ phục vụ. Nghĩ ngợi một lúc, nhìn kỹ vào mặt anh ta một chút, cô khó lắm mới nhớ ra.

"A! Anh là cái người phục vụ già mồm hôm đó!"

Ngư Vũ nhướn mày, lòng có chút không đồng tình. Già mồm? Ai già mồm? Thằng nào già mồm?

"Cô đúng là đồ con nít mù cảm nhận!"

"Haha! Xin lỗi đi, đứa con nít mù cảm nhận này vừa mới cứu anh đấy, đồ thần kinh khó ưa!"

Mắt hổ phách và mắt cafe đều hiện nét cười, cả miệng cũng nhoen lên làm như vui vẻ lắm.

"Gây sự với bọn chúng chỉ cho bị đánh đến không nhận ra luôn!"

Nụ cười chợt đông cứng lại, Ngư Vũ đột nhiên hất mạnh tay Sư Từ ra, ánh mắt nhìn cô cũng chuyển sang đầy khó chịu.

"Chuyện của tôi, không mượn cô phải quan tâm!!"

Ngư Vũ mất một lúc để nhận ra mình vừa nói gì. Nhìn gương mặt kinh ngạc của cô, cậu cắn chặt môi.

Dù sao cũng tại cô ta chọc tức cậu trước. Một cách khó khăn, Ngư Vũ chống tay vào tường và đứng dậy.

Sư Tử cũng chả bận tâm lắm về lời của anh ta, chỉ là có chút khó chịu khi mình chẳng nhận lại được điều xứng đáng. Cứu người còn bị mắng, đúng là làm ơn mắc oán!

Bước chân khập khiễng của Ngư Vũ khựng lại, tay vẫn còn chống lên tường vì chân đau.

"Nhưng mà, chuyện khi nãy cũng phải cảm ơn cô một tiếng! Cảm ơn vì đã cứu tôi, bé con!"

Đối với nụ cười đầy tính sát thương kia, Sư Tử có chút chú ý.

Mà khoan, anh ta vừa gọi cô là gì? Bé con??

Sư Tử chợt chạy lại, dúi vào túi áo Ngư Vũ chiếc khăn tay ban nãy dùng lau mặt cậu rồi quay lưng bước đi

"Giữ mà lau cái mặt khó ưa của anh, đồ thần kinh già mồm! Tôi về đây!"

Nhìn theo cô gái nhỏ nhanh chóng khuất bóng, Ngư Vũ từ ngạc nhiên nở nụ cười. Nhắm hờ đôi mắt hổ phách, khoe miệng cậu hơi nhếch lên.

Bản mặt khó ưa? Thần kinh già mồm? Gì chứ, cậu đẹp trai thế này cơ!

Cầm chiếc khăn tay ban nãy, thay vì vứt đi, Ngư Vũ lại bỏ lại vào túi áo.

Với những vết thương này, cậu nghĩ hôm nay không thể làm việc tiếp được rồi.

Chán thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chiều Tan Học

Đạo gần đây Thiên Bình cứ buồn ngủ mãi. Dù cậu lúc nào cũng trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thực sự là mấy ngày nay mắt cậu cứ muốn phản chủ sụp xuống. Một ngày cũng chả biết Thiên Bình ngáp bao nhiêu lần, và ngủ gật bao nhiêu lần trong giờ học, mặc dù ngay sau đó cậu sẽ bị Thiên Yết chọi ngay cục gôm vào mặt.

Đứng trước cổng trường, Thiên Bình lại đưa tay che miệng ngáp ngắn ngáp dài. Hôm nay cậu ráng làm trò ngoan, không cúp học, không đi chơi trâu đêm suốt sáng, trừ cái việc ngủ trong giờ học ra.

Mà, cũng tại mấy bữa nay cậu không có hứng đi chơi thôi.

Thiên Bình nhìn đồng hồ, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu. Cái thằng bạn thân của cậu làm cái quái gì mà lâu như đàn bà con gái trang điểm ý, đến giờ vẫn chưa thấy lộ cái mặt ra. Thiên Bình đang muốn về nhà sớm để ngủ một giấc, và cũng là để không phải bắt gặp bất kì ai không muốn gặp nữa.

Tay vẫy chào mấy cô nữ sinh cứ nhìn về phía mình với một nụ cười tươi, Thiên Bình thay đổi khuôn mặt ngay khi vừa quay đi. Cậu lại ngáp một cái.

"Tôi không hiểu bọn con gái thích gì ở cái tên giả tạo có thừa như anh!"

Thiên Bình biết giọng nói này của ai, và cậu cũng chẳng hề gì gọi là ngạc nhiên. Quay sang mỉm cười tươi rói, đôi mắt màu cafe cuốn hút hơi nheo lại.

"Đương nhiên là vì tôi đẹp trai! Hay là mắt em cận nặng quá không nhận ra điều hiển nhiên này?"

Song Tử mất lờm sắc Thiên Bình. Cô thông minh và cũng chẳng rồi hơi chấp nhất cái tên dở dở ương ương lúc nào cũng trưng ra bộ mặt cười cười đạo đức giả này.

"Mất tôi từ nhỏ đã cực kì tốt, chỉ có anh mới là kẻ tự huyễn chính mình!"

Khoé môi Thiên Bình nhếch lên đầy mỉa mỉ trước câu nói của Song Từ.

"Tôi chỉ đang nói sự thật! Và xem kìa, nói chuyện với tôi như vậy thôi em đã được các bạn nữ ganh tỵ lắm đấy~!"

"Hừ! Tôi thêm vào!"

Song Từ chán ghét quay mặt đi hướng khác. Nhận ra chiếc xe ô tô vừa đậu lại bên đường, cô nhanh chóng chạy tới.

Nhìn Song Từ cùng chiếc xe chạy đi mất, Thiên Bình cười vui vẻ và vươn vai một cái. Cô nhóc đó khá thú vị. Và dù cậu trêu chọc cô thế nào, Thiên Bình chẳng hề sợ thậm chí nếu Thiên Yết nổi trận xung thiên đâu.

"Mày có chắc con nhóc đó học trường này không?"

"Chắc mà đại ca!! Đồng phục đó còn lẫn vào đâu được, em còn thấy phù hiệu của nó cơ! Sur.. Sur gì mà?"

"Sur Từ thì phải?"

"Một con nhóc sao?"

"Đại ca nhất định phải đòi lại công bằng cho tui em!!"

Một loạt những tiếng nói churong tai vang đến Thiên Bình. Đã định bụng sẽ mặc kệ và không thêm quan tâm, vậy mà mắt lại phản chủ liếc nhìn thử bọn chúng. Một đám người trông bặm trợn đứng đằng kia khiến cậu tự dưng khó chịu.

Thiên Bình ghét con bé đó, cậu hận con nhóc đó, đứa cướp đi tất cả mọi thứ của cậu. Kể cả biết rõ điều đó, trước khi kịp nhận ra thì chân Thiên Bình đã bước về phía bọn chúng rồi.

Chẳng biết con quỷ nhỏ đó dính vào chuyện điên khùng quái quỷ gì nữa!

Bọn chúng rất nhanh chóng chú ý đến người vừa dừng lại trước mặt mình. Ánh mắt du côn khó chịu nhìn cậu đầy soi xét.

Thiên Bình nở nụ cười thân thiện, đôi mắt màu cafe chẳng có lấy một tia ác cảm.

"Xin lỗi nếu tôi nhiều chuyện quá! Mấy chú mấy anh đây đang tìm một cô bé tên Sur Từ sao?"

Đôi mắt của tên đại ca nhìn Thiên Bình đầy soi mói, chưa kịp lên tiếng đã bị bọn đàn em chọt miệng vào.

"Đúng! Bọn tao đang tìm con quỷ đó!! Mày biết gì khai mau!!"

Tay Thiên Bình xoa xoa trước mặt cùng vẻ cười cười vô hại.

"Tôi thì biết gì cơ chứ! Chỉ là tôi thấy con bé đó vừa tan học và đi lại chỗ kia thôi!"

"Mau dẫn đường!!!"

Gương mặt tuần mỷ của Thiên Bình chẳng có chút ác ý nào, trờ đôi mắt trong vài giây loé lên tia thích thú. Mấy bữa nay cậu cứ buồn chán mãi, hôm nay rõ ràng được vận động chân tay.

Thích thật!

***

Nhân Mã dựa người vào cột trong khi mắt nhìn ra bên ngoài sân tập, nhìn theo cô gái đang chăm chỉ luyện tập.

Chạy từ rỏ nhà đến rỏ bên kia, Bảo Bình đập bóng vài cái rồi nhảy bật lên, một tay bám vào vòng rỏ, tay còn lại nhanh chóng thực hiện một cú úp rỏ đẹp mắt.

Trong lúc Bảo Bình còn đang thờ hồng học để lấy vào một ít không khí, tiếng vỗ tay vang đến bên tai cô. Bắt lấy trái bóng vừa rơi xuống khỏi rỏ, Bảo Bình quay sang nhìn chủ nhân của tiếng vỗ tay kia.

"Không ngờ cái thằng nhóc liên mồm như cậu cũng có thể im lặng mà xem đấy!"

"Xin lỗi đi, tôi hơi bị điềm tỉnh đấy!"

Vừa dứt lời, Nhân Mã đã phải đưa tay ra bắt lấy quả bóng rỏ to tướng mà Bảo Bình vừa ném về phía cậu. Một chút nữa là mặt cậu hứng trọn rồi.

Có cô nàng đội trưởng đội nữ nào đó thân nhiên ôm bụng cười sảng khoái.

"Haha! Cậu á?! Tên nhóc như cậu mà điếm tỉnh thì tôi đi bằng đầu!!"

Nhân Mã nhăn mặt khó chịu. Cái gì chứ, sỉ nhục cậu cũng vừa thôi. Hết Ma Kết, giờ tới phiên bà chị này muốn chọc tức cậu.

Bất công quá mà!

"Ê!"

Đưa tay dụi nước mắt, Bảo Bình cố nín con cười của mình lại.

"Tập cùng nhau đi!!"

Ban đầu hơi ngớ người ra, mãi sau mới tiếp thu được hết ý. Khoé môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười tự tin, Nhân Mã tay đập bóng trong khi mắt nhìn Bảo Bình đầy thách thức.

"Có thua thì cũng đừng có khóc nhè tiền bố!"

Bảo Bình đến giờ vẫn cực kì ghét Nhân Mã. Kể từ lần gặp gỡ đầu tiên không được suôn sẻ cho lắm, cô đối với thằng nhóc như cậu vẫn chẳng có chút thiện cảm nào. Tuy nhiên dù ghét đến đâu, Bảo Bình vẫn phải công nhận Nhân Mã là một đối thủ tuyệt vời.

Thể lực này, sức bật này, kĩ năng này, cả lối chơi rất riêng của Nhân Mã, tất cả đều khiến Bảo Bình phải trở mắt. Cô có thể tự tin và háo thắng, nhưng tuyệt nhiên không tự mãn và cho mình là nhất. Những cái giỏi của Nhân Mã, Bảo Bình vẫn thừa nhận rõ ràng.

Dù sao, một tên nhóc lớp mười mới vào trường đã được chọn vào đội hình chính thức, bấy nhiêu cũng đủ để khâm phục cậu ta rồi.

Mặc dù, cái tính tự tin thái quá của Nhân Mã vẫn khiến Bảo Bình ghét không sao chịu được.

Mà, cô phải tập trung vào trận đấu đã.

***

"Thằng chết tiệt!! Lần sau bọn tao nhất định không tha cho mày!!"

Nhìn theo chúng vừa chạy không vững vừa hét lên tội nghiệp, Thiên Bình cười khẩy một cái, rồi lại ôm bụng cười lớn khinh thường. Lần sau? Còn có lần sau? Vậy thì chúng quả là to gan, nếu đã không sợ chết thì cậu đây rất sẵn lòng nghênh đón.

Một bọn yếu ớt chỉ giỏi được cái miệng.

Phẩy tay vài cái, bẻ tay vài cái, Thiên Bình huyt sáo một tiếng. Thịnh thoảng đánh nhau thể này đúng là rất thích!

Cầm lấy cái balo vút bên góc ban nãy, Thiên Bình nhếch mép cười một cái rồi bước đi.

"Chừa cho người ta đường sống đi! Mày đừng có lấy bọn cận bã như chúng làm đồ chơi giải khuây nữa!"

Chẳng chút ngạc nhiên với tiếng nói vang lên khi vừa bước ra khỏi con hẻm kia, Thiên Bình lại ôm bụng cười sặc.

"Gi chứ? Mày không thấy hả Thiên Yết? Haha! Bọn chúng co giò chạy đến vấp té luôn!! Với lại, cận bã thì việc gì phải để tâm cho một chứ!!"

Trách thì trách chúng xui xẻo đụng phải cậu đi, lại còn định gây rối ngay chốn trường học.

Thiên Yết ngao ngán thờ dài. Làm như cậu không biết, cứ bày đặt làm bộ làm tịch. Nhưng, Thiên Bình đã không muốn nhắc đến thì cậu cũng chẳng rồi hơi mà đề cập đến cho phí sức.

***

"Nước?"

Nhìn chai nước giờ trước mặt mình, Bảo Bình chẳng chút bận tâm nào lập tức nhận lấy. Đặt cái khăn sang một bên, cô mở nắp và tu một hơi.

"Đã thiệt luôn!"

Mắt chăm chăm bà chị thần nhiên thờ hất ra trước mặt một đứa con trai, Nhân Mã nhưong mày nhìn Bảo Bình. Miệng uống nước, cậu thầm nghĩ, chị ta chẳng có chút nào giống con gái cả.

Bảo Bình chẳng hề để ý Nhân Mã đang uống, thần nhiên tay vỗ mạnh vào lưng cậu mấy cái. Nhân Mã cảm thấy bản thân thật may mắn vì chưa sặc nước mà chết.

"Bà bị khủng hả? Định giết người không dao hả bà chị trốn trại kia?!!"

Một điều cần phải lưu ý, Nhân Mã là loại người rất dễ nổi nóng.

Tuy nhiên, Bảo Bình hoàn toàn không lấy đó làm bận tâm. Cô đối với những việc này cảm thấy rất bình thường, thậm chí còn mặc kệ con xung thiên của Nhân Mã mà nhoẻn miệng cười tươi.

"Tôi chỉ muốn khen cậu thôi chứ bộ! Cậu chơi bóng rổ thực sự rất giỏi!!"

Ho sù sụ mấy cái, Nhân Mã lườm nguyệt Bảo Bình, rồi lại vì lời khen kia mà bắt đầu nổi máu tự tin.

"Đương nhiên! Tôi dĩ nhiên là giỏi hơn chị rồi!!"

Quả bóng rổ trong tay Bảo Bình vừa đập mạnh vào chân Nhân Mã không thương tiếc.

"Bớt đi! Khen có chút đã phồng mũi rồi hà?! Muốn hơn tôi, cậu cứ thoải mái nằm mơ giữa ban ngày!!"

Tay ôm chân, mắt nhìn Bảo Bình đầy thù hận.

"Chị nhất định không phải con gái! Đồ chần lữa!!"

Thật tiếc cho Nhân Mã, Bảo Bình cực kì bị dị ứng với cụm từ "chần lữa".

Nhìn nụ cười man rợ kia, Nhân Mã đột nhiên cảm thấy sợ hãi rõ ra. Cái này không phải chần lữa, là phù thủy mới đúng!!

Nhưng đại gì mà nói ra, cậu vẫn còn muốn sống..

***

Song Tử từ trong xe ô tô đưa mắt nhìn ra ngoài, tâm trí dường như thả hồn theo từng đám mây nhuộm sắc hoàng hôn. Thật thích!

"Song Tử, thằng nhóc ban nãy là ai vậy?"

Trước câu hỏi của người mẹ đang ngồi ở ghế lái bên cạnh, Song Tử trong vài giây vẫn im lặng. Mắt nhìn ra ngoài của cô vẫn không quay đi.

"Một người quen thôi ạ! Là bạn thân của anh Thiên Yết!"

Tay vẫn cầm chặt vô lăng, người phụ nữ xinh đẹp vẫn chú tâm lái xe.

"Con tốt nhất nên tập trung học hành, đừng có xao nhãng vì những chuyện vô ích!"

"Ý mẹ là bạn bè hay yêu đương? Mẹ đừng lo, con không có."

Song Tử đâu có nói dối đâu nhỉ, cô thực sự đâu có người bạn nào, cũng chả có ai để thích hay yêu. Vậy mà không hiểu sao, cô cứ cảm thấy gì đó không đúng, cảm thấy như mình vừa nói sai gì đó.

Không hiểu sao, gương mặt của những người bạn cùng lớp lại hiện lên trong tâm trí Song Tử, và bằng cách nào đó có cả hình ảnh của Thiên Bình.

Thật đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cảm Giác

Không khí trời thu bắt đầu trở nên mát mẻ hẳn đi, mặc dù điều này chắc không kéo dài được lâu khi đông sắp tới. Kể cả như vậy, nó vẫn khiến Kim Ngu cảm thấy dễ chịu.

Dời mắt khỏi quyển sách đang đọc, Kim Ngu từ bàn thủ thư nhìn ra phía bàn đọc sách của thư viện. Hình ảnh người con trai đẹp như tranh kia đang chậm rãi lật từng trang sách, chẳng hiểu sao lại khiến cô đâm ra có chút thất vọng.

Hôm nay, Cụ Giải không đến thư viện. Mà không, đã hơn một tuần rồi.

Kim Nguu cứ vô thức cảm thấy thiếu vắng gì đó. Cô từng nghĩ, chẳng cần kết bạn với ai cả, chẳng cần thân thiết với bất kì ai để làm gì, chỉ cần quanh cô có sách là được. Vậy mà, không được nói chuyện với cậu lại khiến cô cứ khó chịu trong lòng.

Cũng tại Kim Nguu không có can đảm bắt chuyện với cậu ở đâu khác ngoài thư viện.

Thiên Yết trong vài giây ngẩn đầu, mắt hơi chuyển sang cô bạn thủ thư ngồi đằng kia, rồi rất nhanh chóng trở về trang sách như chẳng có gì xảy ra. Cậu biết cô nhìn cậu là vì lý do gì, cũng biết tại sao tia thất vọng lại hiện hữu trong đôi mắt nâu trong veo kia.

Một Cự Giải lúc nào cũng trùm đầu kín mít, lúc nào cũng cúi thủ một góc, lúc nào cũng nhút nhát yếu đuối chẳng làm gì ra hồn, đó là những ấn tượng của cậu về tên nam sinh cùng lớp. Cậu cũng có đề ý, tên đó rất thường xuyên lui tới thư viện.

Vì hôm nay không có việc của hội học sinh, Thiên Yết mới thông thả đến thư viện đọc sách. Cậu thông thả, Xứ Nữ cũng vậy. Vậy thì chẳng còn lý do cho Cự Giải lui tới thư viện nữa, thay vì dành thời gian bên cạnh cô bạn thanh mai trúc mã kia.

Đôi mắt màu khói vẫn giữ nguyên trạng thái lạnh lùng không thay đổi, một chút dao động cũng không có. Chẳng một ai biết, anh chàng hội trưởng điển trai nổi tiếng đang suy nghĩ điều gì.

Đóng quyển sách lại, Thiên Yết chậm rãi đứng dậy. Bỏ qua những ánh mắt của các nữ sinh nhìn mình, cậu bình thản đi đến những kệ sách đằng kia. Đi được một chút, chân cậu lại khựng lại, mắt cũng dán chặt vào quyển sổ viết đặt trên bàn.

***

Nhìn Thiên Yết vừa rời khỏi thư viện vì thông báo từ phòng giáo viên, Kim Nguu không mấy ngạc nhiên cho lắm. Dù sao, cậu vốn là một người trách nhiệm đặt đầu.

Mất đảo quanh thư viện một lượt, Kim Nguu chợt nhận ra số người ít dần hẳn đi. Mấy bạn nữ mới ban nãy còn ngồi đằng kia cũng đã biến mất tăm.

Mình nên kiểm tra sách một chút trước khi về lớp, Kim Nguu thầm nghĩ khi đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Lách khỏi bàn thủ thư, cô đi dọc mấy kệ sách một lúc.

Chân Kim Nguu chợt dừng lại, mắt ngạc nhiên nhìn dãy bốn quyển sách trước mắt. Tay cô cẩn thận lấy một quyển nằm phía đầu của bộ, xem xét một hồi.

"Thiếu mất một quyển? Mình cứ nghĩ chẳng ai thích bộ này cơ!"

Nó khá khó hiểu, và ừm, trừu tượng một chút. Ngay cả Kim Nguu, cô đến lần thứ năm đọc mới có thể hiểu trọn vẹn. Khá bất ngờ nhì, kể ra cô vẫn rất thích bộ truyện này.

Kim Nguu bất giác mỉm cười. Ánh mắt vui vẻ chợt dừng lại trước một trang sách được kẹp vào bằng thứ gì đó.

Một mảnh giấy.

"Cậu có thích quyển sách này không?"

Thật sự Kim Nguu khá ngạc nhiên, nhưng rồi lại bật cười vui vẻ. Ai thế nhì, cô thắc mắc quá.

Một người vui tính chẳng?

***

Song Tử bình thản bước đều đều trên hành lang dẫn về lớp học, mắt vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách toán học nâng cao trong tay. Bài kiểm tra hôm qua cô chỉ được có 9,75 điểm, thật sự không cam lòng. Trách cô bất cẩn bấm sai kết quả.

Mà không, phải là cái máy tính ra sai kết quả. Dù sao, cô cũng đã cho cái máy tính đó một chuyến thăm ông bà vĩnh viễn trong sọt rác rồi.

Chân tự nhiên dừng lại, mắt cũng căng thẳng hơn một chút. Có bài toán này cô chưa hiểu lắm, thật sự bức mình mà. Có lẽ về lớp hỏi thử Ma Kết, Song Tử thầm nhủ.

Bất giác nhìn ra bên ngoài, Song Tử thu vào mắt hình ảnh bầu trời thu dịu dàng. Gió thu, thật sự rất dễ chịu.

Ánh mắt vừa định thu về của Song Tử chợt khựng lại nơi đôi nam nữ dưới gốc cây đằng kia. Từ trên nhìn xuống, lại bị tán cây che khuất tầm mắt, cô không tài nào thấy được khuôn mặt nữ sinh kia.

Nhưng chuyện đó hoàn toàn chẳng quan trọng. Song Tử có thể nhận ra nam sinh kia.

Gương mặt đẹp trai đến vô thực, mái tóc nhuộm nâu sáng, xa cỡ nào Song Tử cũng có thể nhận ra.

Họ đang hôn nhau.

Bàn tay Song Tử trong vài giây vô thức siết chặt, mạnh đến mức móng tay đâm vào da tạo thành vết hằn sâu. Cô thực sự cũng chẳng biết bản thân vì điều gì mà tức giận nữa.

Bởi chuyện này,

Vốn đầu can dự gì đến cô.

"Ừa? Song Tử?"

Tiếng gọi khiến Song Tử sực tỉnh, mắt ngơ ngác quay sang. Nói lỏng bàn tay mình ra, cô lấy lại sự bình tĩnh vốn có trên gương mặt mình.

"Chị Xứ Nữ! Ừm...?"

Nụ cười toả nắng đáng yêu của Song Tử hơi đông cứng khi nhìn sang hai người bên cạnh Xứ Nữ. Một nam một nữ. Cậu nam sinh lại còn trùm mũ kín đầu, trông cực kì khả nghi. Cô nữ sinh thì rất hoạt bát và năng động, lại còn vui vẻ vẫy tay với cô.

"Chị tên Bảo Bình, là bạn thân Xứ Nữ! Chúng ta mới gặp nhau lần đầu nhĩ? Chào em~!!"

Bàn tay Bảo Bình đưa ra trước mặt, Song Tử đương nhiên không ngại ngừng gì nắm lấy.

"Rất vui được gặp chị, em là Song Tử!"

Xứ Nữ tay trở sang anh chàng đứng cạnh mình, cái người mà nãy giờ vẫn còn cúi gầm mặt chẳng để Song Tử thấy được gì.

"À, còn tên này là Cự Giải! Em nhớ cái tên trúc mã mà chị hay bảo là bún thiêu không, đó đó!!"

Song Tử chắc chắn nhớ, trí nhớ cô rất tốt mà.

Cơ mà, cô ban đầu cứ nghĩ người Xứ Nữ nói tới là con gái cơ..

Cự Giải tay kéo mũ áo xuống một chút theo thói quen, về mặt bất mãn nhìn sang Xứ Nữ.

"Gì mà bún thiêu? Tiểu Xứ chả lịch sự gì hết!!"

Cười thân thiện là thế, nhưng tay Xứ Nữ lại đang véo má Cự Giải kéo mạnh sang hai bên.

"Ê? Thế cơ á?~ Cơ mà đã bảo gọi tới là Xứ Nữ!!"

"J~"

Bảo Bình nhìn hai người bạn của mình, lại nhìn sang cô bé đàn em đang trong trạng thái hoang mang, lập tức xoa xoa tay trước mặt mà cười khi.

"Em khỏi quan tâm tới hai đứa nó chỉ cho một óc!"

Song Tử hết nhìn Bảo Bình lại nhìn Cự Giải, cuối cùng vẫn lễ phép mà cúi đầu một cái.

"Em là Song Tử, chào anh!"

"Anh tên Cự Giải, hân hạnh được gặp em."

Có anh chàng tội nghiệp nào đó đang xoa xoa hai bên má đáng thương của mình. Cậu thật sự khóc không ra nước mắt mà.

"Haha! Đáng đời!! Cơ mà cậu có mà là chị chứ anh cái quái gì?!!"

Cự Giải lườm cô kia, Bảo Bình cóc sợ!

Nhìn ba vị tiền bối trước mặt mình, Song Tử hoàn toàn đơ ra luôn.

"Mà em không về lớp sao, Song Tử?"

Từ cái hôm Song Tử vào gặp Thiên Yết lần đầu, Xứ Nữ cũng dần biết rồi thân thiết với cô bé hơn. Thật sự thì so với ông anh họ trời đánh khốn nạn kia thì Song Tử tốt gấp bội lần là ít ấy chứ!

"Em đang về lớp nè chị! Vậy, chào anh chị em đi trước!"

"Chào em!!"

Một cô nàng hội phó mỉm cười nhẹ, một cô đội trưởng đội bóng rổ nữ vẫy chào nhiệt liệt, và một anh chàng chào như đang giờ cờ trắng, Song Tử cảm thấy thật bối rối.

Nhưng nhờ họ, phần nào trong cô cảm thấy thoải mái hơn. Song Tử chợt nhận ra, cô không hiểu tại sao lại vì chuyện vô ích chẳng liên quan gì đến mình kia lại khiến bản thân khó chịu và tức giận như vậy.

Có lẽ, cô chỉ đang thương cảm cho cô nữ sinh kia mà thôi.

***

Đến tận lúc Song Tử đã đi xuống cầu thang mất tiêu, Bảo Bình vẫn còn hăng hái vẫy tay, đến khi Xứ Nữ phải lên tiếng mới chịu lè lưỡi dừng lại. Trong khi đó, Cự Giải lại bám sát vào cửa sổ hành lang mà lộ cái đầu của mình ra ngoài.

"Ừa, cái cậu kia có học chung với tụi mình không?"

Nhìn theo ngón tay Cự Giải, Xứ Nữ và Bảo Bình nhìn thấy một cặp đôi đang tình tứ nơi công cộng. Cơ mà, đúng là cậu ta chung lớp thật.

"Thiên Bình thì phải? Còn cô gái kia thì tớ không biết!"

"Hình như tớ biết áy, cô bé hồi đầu năm có xin vào đội bóng rổ, cơ mà không đạt!"

Bảo Bình xoa cằm cảm thán, mắt hơi kinh ngạc khi nhìn thấy họ ngang nhiên hôn nhau trong trường học. Trong đầu tự nhiên nảy ra trò trêu chọc, cô ranh mãnh quay sang kéo cái mũ áo của Cự Giải xuống che luôn mặt cậu.

"Ồi dào, cảnh nóng! Trẻ con không nên xem!!--"

"Tớ không phải con nít nha!!"

Có cậu chàng nào đó then quá hoá giận, nổi xung thiên lên, nhưng lại chẳng khác nào con nít đòi ăn vạ.

Thật là buồn cười chết mất!

Xứ Nữ chợt nhớ ra, cái cậu Thiên Bình đó hình như khá thân với tên Thiên Yết. Một kẻ chừng chạc đầy trách nhiệm như cậu ta lại chơi thân với một tên đào hoa có thừa thể này cũng khá lạ áy nhè?

Mà, cô đâu rảnh hơi mà quan tâm chuyện thiên hạ!

***

Trống tan học vừa vang lên, Song Ngự cũng mở đôi mắt nhắm nghiền nãy giờ của mình lại. Cậu ngáp một cái, vì vô tình chạm phải miếng băng cá nhân trên mặt mà hơi nhúm mày.

"Cậu bị thương kia! Té ở đâu hả?"

Là con nhò ngồi phía trên mình, Song Ngự vừa nghĩ vừa nhìn Sur Tử đang vui vẻ cười.

"Không phải chuyện của cậu!"

Song Tử đưa mắt nhìn về mặt bất mãn của Sur Tử mà phì cười, lại nhìn thêm cả Song Ngự vừa xách balo rời khỏi chỗ ngồi. Không quan tâm làm gì, tâm trạng cô hôm nay rất là không tốt.

***

Song Ngự rất nhanh chóng đã rời khỏi lớp học. Chỉnh lại cái kính của mình, kéo cả mũ áo khoác mặc ngoài lên, cậu đeo tai phone vào rồi chậm rãi bước đi.

Bất giác nhìn lên bầu trời hoàng hôn, đôi mắt hồ phách lại quay đi mất.

Ra khỏi trường phổ thông, Song Ngự lên một chuyến xe buýt ở trạm gần đó. Thật may mắn khi xe vừa kịp tới.

Ngồi một góc trên xe buýt, Song Ngự lại lơ đãng đưa mắt nhìn đâu đâu. Nhìn mấy hành khách đứng chờ trạm, nhìn mấy cô cậu học sinh cười đùa vui vẻ, nhìn cả cái loa đều đều thông báo mỗi chuyến. Mắt hồ phách của cậu bất giác nhắm hờ, đầu tựa vào cửa sổ bằng kính.

Cuối cùng, xe buýt dừng lại trước một trạm gần đó.

Bước đi được vài bước, Song Ngự ngửa lòng bàn tay ra phía trước. Mắt hồ phách nhìn lên bầu trời mới này còn trong trẻo chẳng mấy chốc đã xám xịt, cậu nhận ra trời sắp mưa. Kéo mũ áo khoác xuống một chút, Song Ngự rảo bước nhanh hơn.

Nơi cậu bước vào, là bệnh viện thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kế Hoạch

Lễ hội trường đầu năm để chào đón học sinh lớp mười mới vào là một dịp cực kì thú vị, trường phổ thông lại theo chương trình giáo dục quốc tế càng khiến mọi thứ trở nên tuyệt vời hơn.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của một số người.

"Lễ hội trường cái gì chứ? Thật là vô bổ!"

Ma Kết cắn một miếng bánh mì, mặt hầm hầm lên tiếng phàn xét. Sự bức mình này đều là từ cái bài kiểm tra thiếu không phẩy hai mươi lăm điểm tuyệt đối kia mà ra.

"Giờ chứ? Tớ thấy vui mà! Cứ như trong mấy bộ anime mình hay coi ấy nhể?!"

Sur Từ hệt như đối nghịch hoàn toàn, vừa miệng ngậm đầy kem vừa nói vui vẻ rồi lại quay sang Nhân Mã với đôi mắt sáng rỡ.

Còn lâu cái tên kia mới không hòa theo.

"Đứng đứng! Lễ hội văn hoá này! Quán cafe hầu này!! Rồi thi đua doanh số nữa này!!"

Ta nói tư tưởng lớn gặp nhau, lại còn nắm chặt tay nhau gật gù.

Tuy nhiên ngay sau đó lập tức bị Ma Kết chen vào phẩy phẩy tay ngay giữa hòng "chia cắt" hai đôi bàn tay kia.

"Bỏ ra! Bỏ ra mau lên!! Nắm cái gì mà nắm hà!!!"

"Tớ chỉ đơn giản thấy rất bình thường, quá lắm thì tăng độ nổi tiếng của tớ một chút!"

Bạch Dương bỏ muỗng com vào mồm, khuôn mặt vốn dễ thương ngẩng cao đầy tự hào.

"Tớ không hứng thú lắm đâu. Cảm giác như mình là con nít ý!"

Song Từ có thể thân thiện và khá năng động, nhưng những hoạt động như thế này lại chẳng vừa mắt cô. Chắc là, tại suy nghĩ cô thôi.

Ma Kết đã bức mình còn bị thêm hai cái đứa Sur Từ và Nhân Mã quấy phá bên tai đâm ra tức tối, cả cái bánh mì mới nãy còn nguyên đã ăn hết sạch. Lễ hội cái gì chứ! Lại còn anime gì nữa! Rồi cafe cái quái gì đó!! Toàn mấy thứ gì đâu.

Cơ mà, đảo mắt một vòng Ma Kết mới nhận ra, từ bao giờ lại trở thành bộ ngũ cùng đi chơi chung thế nhể? Cậu chắc chắn không thèm nói làm gì, nếu cái thằng nhoi nhoi Nhân Mã không có ở đây.

Mà, mặc xác tụi nó! Muốn làm gì thì làm.

"Mà tớ nghe bảo hình như năm nay có thay đổi thì phải?"

Song Từ miệng ngậm muỗng, mắt nhìn đâu đâu mà nói băng quơ. Câu nói của cô lập tức thu hút Sur Từ và Nhân Mã.

"Hình như mấy cái mà cho lễ hội sẽ lớp theo nhóm, một nhóm hai lớp nếu tớ không nhớ nhầm!"

"À, cái đó tớ có nghe! Hai lớp trong nhóm sẽ tùy theo nhà trường chọn."

Bạch Dương có nghe thoáng qua mấy bữa nay, nhưng vì chưa biết rõ nên không để ý. Xin lỗi nhé, nguồn thông tin của cô hơi bị tuyệt vời đó!

"Lớp mình sẽ làm cùng lớp nào nhì? Có chia khối không ta?~"

Nhân Mã vừa hỏi vừa nhăn cái mặt cái, rồi lại giãn ra, cuối cùng nghiêng nghiêng cái đầu.

"Vụ đó tao nghe bảo là xếp ngẫu nhiên!"

Xử Nữ cả tuần nay cũng bận bịu với mấy cái trong vụ lễ hội này, đến mức lên con số mà tức giận la làng la xóm cơ. Mà Kết nghe thấy cũng là chuyện đương nhiên, khỏi hỏi cũng biết.

Mà cũng không phải chuyện lạ, tiêu chuẩn học sinh mỗi lớp trong trường này chỉ có tối đa là hai mươi mà thôi.

***

Thiên Bình nằm lăn quay trên bàn, đầu cứ đập đập xuống. Cậu chán quá, lại buồn ngủ nữa. Khổ nỗi cái đầu đau đến chẳng chop mắt được.

Hôm qua Thiên Bình quá chén quá chẳng? Mà, thôi kệ nó!

Đang yên đang lành lại bị đứa nào chơi xấu lấy tay đập đầu cậu xuống bàn một cái đau điếng. Tức giận xung máu ngẩng đầu dậy, còn định bụng chửi cho một trận thì đã bắt gặp cái mặt lạnh như tiền chẳng lẫn vào đâu được của Thiên Yết.

"Mày gây sự hả?"

Sợ thì sợ, nhưng tức vẫn tức nha.

"Mày muốn đập đầu mà, tao tốt bụng đập giùm mày còn đòi hỏi cái quái gì?"

Cái câu trả lời thản nhiên cùng ngữ khí chẳng chút lưu tình kia, ừ, Thiên Bình đây chỉ là không thèm chấp thôi!

Tay xoa xoa cái trán tội nghiệp của mình, Thiên Bình đưa mắt nhìn quanh lớp học. Văng hắt ra, đúng là giờ ra chơi mà.

"Hôm nay không hẹn hò?"

Ngày nào mà Thiên Bình chẳng đi với gái, dù là ở trong hay ngoài trường. Cậu đi mắt không phải chuyện lạ, chuyện lạ là khi cái tên này chịu nằm lì ở lớp vào giờ giải lao.

"Nghỉ quen rồi! Con nhỏ đó chán chết đi được!"

Một đứa con gái tự động bày tỏ, rồi rêu rao khắp nơi rằng Thiên Bình là bạn trai mình, lại còn đòi hỏi những nhẽo trẻ con, cậu lập tức không cho vừa vào mắt.

"Đưa thứ mấy rồi nhì?"

Mắt vẫn dán chặt vào quyển sách trên bàn, Thiên Yết một tay chống cằm hỏi lơ đãng. Cậu chỉ là chán đến không có gì làm, chứ chuyện tình cảm vớ vẩn của thằng bạn thân thì thật sự chẳng thèm can dự làm gì.

Thằng này có bao nhiêu chịu nghiêm túc đâu.

Vậy mà vẫn có anh chàng nào đó vẫn nằm dài trên mặt bàn mà mở tay ra chơi trò đếm số, bị cái cẳng đếm cẳng rồi, đâm ra bực.

"Không biết! Không có biết!! Tao cóc muốn nhớ và cũng cần chẳng nhớ!"

Con nhỏ hôm qua cậu còn chả nhớ tên cơ.

"Mà, không tới thư viện hả? Mày á?"

Chẳng phải Thiên Yết rất thường xuyên tới thư viện còn gì? Đọc sách? Chưa chắc, cậu biết tổng!

Mắt màu khói vẫn giữ nguyên trạng thái lạnh lùng ăn vào máu, một chút suy nghĩ cũng chẳng biểu lộ ra. Chợt, mắt Thiên Yết hơi dao động, tay cầm một mảnh giấy được kẹp giữa hai trang sách.

Thiên Bình cũng không hỏi nữa. Cậu gục đầu xoay mặt ra ngoài, mắt màu cafe chớp vài cái.

"Thằng khốn, tao hỏi cái! Mày thấy giữa tao với..."

Nhìn vào mảnh giấy kia, Thiên Yết vẫn biết Thiên Bình đang nhìn mình đầy ngạc nhiên. Cậu cắn mạnh môi.

"Thôi quên đi."

"Mày dạo này chạm dây lắm đó con!"

Cái ghế Thiên Bình đang ngồi bị ai đó đá đến sắp ngã.

Thiên Yết đang làm gì vậy nhỉ? Cậu chỉ là, thấy khó chịu đầu óc trong lòng ngực. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, bản thân lại không tránh khỏi sự bức tức. Cậu, chẳng lẽ không bằng cậu ta? Chẳng biết từ bao giờ, Thiên Yết lại có cái suy nghĩ trẻ con thiên càn như vậy nữa.

A, trống vào học vang lên mất rồi.

***

Chạy nhanh trên hành lang, Kim Nguu thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Chết thật, cô lo xếp sách mà quên mất trống vào học đã vang lên.

Chợt nhớ ra gì đó, Kim Nguu đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Trống không. Lập tức đưa đầu quanh quẩn nhìn quanh, cậu ấy đâu rồi nhỉ?

Đột nhiên, có ai đó chạy nhanh về trước, tay chẳng chút ngần ngại nắm chặt lấy tay cô. Không mất quá lâu để Kim Nguu nhận ra cái người con trai trùm mũ áo kín mít kia.

Cự Giải ban nãy dừng lại để buộc dây giày, vậy mà loay hoay mãi nhìn lại lại chẳng thấy bóng dáng Kim Nguu đâu. Trễ rồi! Trễ rồi! Đó là suy nghĩ duy nhất trong cái đầu có thể nói là rất đơn giản của Cự Giải.

"Chúng ta muộn mất rồi! A!! Muộn muộn!!!"

Nhìn vào bàn tay đang siết chặt lấy tay mình mà chạy, Kim Nguu bất giác thấy lòng vui vui hẳn ra. Lại thêm câu nói của cậu càng khiến cô bật cười.

"Chết cha rồi! Tiểu Xử sẽ giận cho coi!!"

Nụ cười của Kim Nguu vô thức đông cứng lại. Cô chẳng hiểu, tại sao vậy, tại sao lại có cảm thấy thất vọng sâu trong lòng ngực cô?

Có lẽ Kim Nguu chỉ tưởng tượng thôi.

Trí nhớ của Cự Giải là một trong những điều bí ẩn chưa được giải đáp. Ngay lúc này đây, đường về lớp học cứ như vẽ thành bản đồ chi tiết trong đầu cậu vậy, mặc dù lạc đường là chuyện thường xuyên xảy ra với Cự Giải.

Vừa nhìn thấy cái bảng tên lớp 11-2, Cự Giải đã mừng quýnh cả lên.

"Xin lỗi.. Xin lỗi thầy, bọn em tới muộn!!"

Ủa?

Cự Giải nhớ nhầm sao ta? Bây giờ là tiết toán mà nhỉ, sao lại có cô chủ nhiệm ở đây?

"Ủa? Cô hà cô? Ủa mà thầy..? Ủa cô? Thầy? Cô? Ó!!!"

Cả lớp mắt dán vào hai nhân vật đến lớp trễ, vì một loạt câu hỏi của Cự Giải mà được một mẻ cười vỡ bụng. Lại còn cái mặt ngây thơ như bò đeo nơ kia nữa!

Cô chủ nhiệm nhìn hai học sinh của mình, nhìn cậu nam sinh muốn giận cũng chả được, đành cười trừ phẩy tay đuổi về chỗ ngồi.

Có hai nhân vật nào đó nhìn theo hai cái người vừa bước vào lớp vừa cười với nhau vui vẻ, lòng tự dưng sinh bức bối.

Để thu hút sự chú ý của học sinh, cô chủ nhiệm liền vỗ tay vài cái.

"Được rồi! Để xem nào, có thể nói cô ở đây là vì muốn thông báo cho các em đôi điều về lễ hội trường của chúng ta!"

Một vài thành phần im lặng lắng nghe, một vài thành phần quay qua lại bàn tán, chẳng mấy chốc thành nguyên cái chợ.

Thêm vài tiếng vỗ tay nữa.

"Nhờ lớp trưởng và lớp phó lên phổ biến cho lớp nhé!"

Thiên Yết và Xử Nữ chẳng mấy khi đứng cạnh nhau, nhưng đã đứng cạnh thì nhất định xảy ra chiến tranh. Không chiến tranh võ mồm cũng là chiến tranh ánh mắt, yên bình hơn thì chiến tranh sát khí.

"Vây---"

"Như mọi năm, lễ hội trường chúng ta đều đã biết khá rõ từ năm trước rồi!"

Xử Nữ nắm chặt tay thành quyền, chỉ hận không thể đâm vỡ mồm cái tên đứng cạnh mình. Dám ngang nhiên cướp lời cô?!

Bình tĩnh, bình tĩnh nào.

"Bây giờ..."

"Bây giờ, lớp phó sẽ thay tôi phổ biến lại vài điều về lễ hội cho mọi người!"

Cây viết chì trong tay bị bẻ gãy làm đôi, đồng thời làm mười sáu học sinh đáng thương lạnh cả sống lưng.

Vẫn là cái bản mặt vô cảm và ánh mắt thản nhiên đó. Cậu ta là đang chọc tức cô?!!

Thiên Yết vẫn dùng đôi mắt màu khói chẳng có chút bận tâm nhìn cô bạn lớp phó.

"Sao thế, lớp phó? Tôi nhớ mình nói rõ lắm mà."

Cái tên khôn kiếp này!!

Xử Nữ tức giận quay xuống lớp, đồng dạng đọc từng dòng trong tờ giấy cô giáo đưa ban nãy. Đợi đó, quân tử trả thù mười năm chưa muộn!!

"Và mọi người chắc cũng đã biết rồi nhỉ? Năm nay, lớp chúng ta sẽ cùng một lớp khác lập nhóm tham gia lễ hội trường!"

Mắt Xử Nữ nhìn dòng lớp tham gia mà hơi ngạc nhiên một xíu, nhưng cuối cùng vẫn cười vui vẻ.

"Lớp cùng nhóm với chúng ta sẽ là lớp 3 của khối mười nhé!"

Cạch!

Không khí im lặng chăm chú của lớp 2 bị tiếng động kia làm chú ý.

Nhìn mấy ánh mắt đang hướng về mình chòng chọc, Thiên Bình đành đưa tay xoa xoa trước mặt.

"Thôi nào! Tớ chỉ vô ý làm rơi viết thôi mà!"

Tay nhặt cây bút bị làm rơi lên, Thiên Bình cười trừ cho qua chuyện.

"Vây, cứ thế mà làm nhé!"

Cô chủ nhiệm ngồi trên bàn giáo viên, gật đầu với hai ban cán sự rồi quay xuống lớp vui vẻ.

"À, còn lớp trưởng một xíu nữa đại diện xuống họp lễ hội trường nhé! Đương nhiên là cậu nhóc lớp trưởng lớp 10-3 sẽ đi cùng em!"

Cô giáo bước ra khỏi lớp, cả lớp 2 đã bắt đầu rầm rộ cả lên. Trông rất vui vẻ.

Thiên Bình tay quay bút, mắt lại lơ đãng nhìn đầu đầu không rõ. Ẩn sâu trong đôi mắt màu cafe tuyệt đẹp ấy chính là sự khó chịu tột cùng.

Định trêu ngươi cậu chắc?! Chết tiệt!!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xem Thi Đấu

Trước khi lễ hội trường diễn ra chính là giải đấu thể thao đầu năm, trong đó có môn bóng rổ mà Nhân Mã đã dốc sức vào luyện tập chăm chỉ. Cậu bảo, nhất định sẽ biến trận đấu đó thành kì diệu. Không hiểu phần kì diệu cho lắm, nhưng đầu sao đây cũng là trận đầu tiên từ khi Nhân Mã tham gia đội bóng chính thức.

Đó là lý do Bạch Dương ở đây, bước đi thong thả trên con đường này dù hôm nay là ngày nghỉ quý giá của cô. Nhân Mã bảo cả bọn phải đi xem để cổ vũ cho cậu, đến mức dù cô mắng thế nào vẫn bám dai hơn đũa.

Song Tử đương nhiên không có mặt. Không trách được, cô học sinh thần đồng đó còn phải đổ thời gian công sức vào mấy trường dạy thêm.

Nếu Bạch Dương không nhớ nhầm, nhà Sư Tử nhất định ở đâu đó trong khu này. Hai cô dự định sẽ tới sân vận động đó trước, còn Ma Kết sẽ chạy xe đạp lên sau.

Đứng trước căn nhà cổ trung, Bạch Dương đưa tay nhấn chuông rồi theo thói quen chỉnh sửa bên ngoài một chút. Phải luôn xuất hiện thật dễ thương trong mắt người khác, đó là phương châm hàng đầu của cô.

Bước ra mở cửa là một người phụ nữ trông cực kì xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú lại vừa trẻ trung vừa quý phái. Đôi mắt màu nâu cafe tuyệt đẹp như thu hút tầm nhìn của người khác. Tuy nhiên, Bạch Dương không chỉ ngưỡng mộ mà còn căng thẳng. Bà ấy đang nhìn cô rất lạnh lùng, và khuôn mặt tuyệt sắc cũng không để lộ bất kì biểu cảm nào.

"Con.. Con chào cô! Con là bạn của Sư Tử, không biết cậu ấy có nhà không vậy cô?"

Nụ cười đáng yêu mà Bạch Dương lúc nào cũng tự hào, trước bà ấy cứ như bị lép vế hoàn toàn, vô thức đông cứng lại.

Người phụ nữ nhieu mày, mắt hơi nhắm hờ một cái, thay vì trả lời bà lại đi vào trong nhà, để lại Bạch Dương vẫn còn ngơ ngác ngác.

Một lúc sau, Sư Tử từ trong nhà vui vẻ chạy ra, đóng cửa lại rồi chạy đến bên Bạch Dương. Hoàn toàn không để ý về mặt đơ toàn tập của cô bạn, Sư Tử thân nhiên hai tay nắm trước mặt mà đưa mắt sáng rỡ nhìn cô.

"Bạch Dương dễ thương ghê!"

Váy liền màu hồng phấn, tóc buộc cao một bên điểm thêm chiếc nơ to bản. So với "bà chằn" bên trong thì thực sự lừa gạt nhau quá mà.

"Cái đó là đương nhiên! Đi thôi, nhờ ơn đứa lè mè như cậu mà ta muộn mất!"

Tạm dẹp suy nghĩ về người phụ nữ kia sang một bên, Bạch Dương lấy lại vẻ mặt cười toả nắng của mình. Cô nắm lấy tay Sư Tử, thân nhiên kéo đi.

***

"Xử Nữ, xong chưa?!"

Ngồi ngược lại chiếc ghế trong phòng Xử Nữ, Ma Kết hai tay khoanh lại cùng vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn. Nhìn bà chị cứ chạy tới chạy lui rồi mang ra cả đồng hồ "dân trện" trên giường, cậu thật sự cảm thấy khó chịu hẳn ra.

Xử Nữ rất gương mẫu, đồng ý. Xử Nữ rất chừng mực, không ý kiến. Tuy nhiên, cái tật sửa soạn lâu lác này thì một đứa con gái như cô không tránh được.

Biết là vậy, Ma Kết vẫn bất mãn trong lòng. Ngồi nhìn Xử Nữ lựa đồ mất hết nửa tiếng của cậu.

Đúng ra Ma Kết giờ này đã đến sân vận động từ kiếp nào rồi, nhưng Xử Nữ lại bắt cậu chờ cô theo vì hôm nay cũng có trận của Bảo Bình. Cậu bắt đầu hối hận vì đã nhận lời.

"Chị hai! Lẹ!!"

Xử Nữ mất viên đạn lườm cậu em trai, thuận miệng hừ một tiếng.

"Chị mày là con gái đó nha!!"

"Nhưng mà trận của bạn em sắp bắt đầu rồi đó!!"

Có bà chị nào đó bỏ ngoài tai lẽ lười chọc tức em trai.

"Kệ mi!"

Có thêm thằng em nào đó đã tức càng thêm tức, bắt đầu giờ trò ăn vạ.

"Này bà nói đó nha! Tội đi một mình!!"

"Ngon!!"

Cuối cùng, Ma Kết vẫn phải ngồi yên một chỗ chờ chị gái trong bất mãn.

"Hối hối như ông già, biến ra ngoài cho chị hai mày thay đồ!!!"

Còn chưa kịp phản ứng gì, Ma Kết đã bị "đá" ra không chút thương tiếc. Ngồi xếp bằng dưới sàn, mắt chán nản thờ dãi một cái.

Gì chứ điều này thì Xử Nữ đứng hoàn toàn, Ma Kết dù mới trải qua mười sáu năm tuổi đời nhưng cư xử hệt như một ông cụ non.

Tiếng chuông điện thoại làm "ông cụ non" hơi giật mình.

"Cậu tới chưa Kết? Tớ với Bạch Dương đang ở đây nè!"

"Lẹ đi ông tướng! Trận của thằng Nhân Mã sắp bắt đầu rồi kìa!!"

Nghe hai cái giọng nói lạnh lạnh bên tai, Ma Kết đành đáp qua loa rồi cúp máy. Cậu thở dài một tiếng, tay chán nản gõ gõ cửa phòng Xứ Nữ một cách bất lực.

Đột nhiên, cánh cửa khi không tự nhiên mở bật ra, kết quả đập thẳng vào khuôn mặt tuần tú của Ma Kết còn chưa đứng lên. Nhìn em trai loạng choạng đứng thẳng, Xứ Nữ mắt chớp vài cái.

"Ngu! Hết chỗ ngồi rồi hay sao mà ngồi ngay trước cửa phòng người ta?"

"Chứ ai đá tòi ra hả?!"

"Chứ mi không biết đi ra chỗ khác hả?"

"Tại cái đồ con gái lâu lác như bà thì có!!"

"Hai chị em bây lại cãi nhau nữa đó hả?!!"

Giọng của mẫu hậu đại nhân lập tức khiến hai đứa nào đó im bật, mặc dù vẫn sắc lèm lờm nhau.

...

Sau một hồi lâu đạp xe để chờ cả bà chị thông thả ngồi phía sau, Ma Kết mới nhận ra một điều. Việc gì vì một thằng "bạn" cậu từ lâu không cho vừa vào mắt mà phải đạp xe như thằng cu li đến mò hỏi nhẽ nhại thế này nhẽ?

"Chị giảm cân đi!"

Cân nặng là một điều cấm kỵ khi nói với con gái, Xứ Nữ cũng là một trong những trường hợp như vậy. Không đánh Ma Kết được, cô đưa tay bóp hai bên hông cậu.

"Muốn té cả lũ hả?!"

"Xì, ai chọc ai trước? Cho mi nói lại!"

Một trong những điều cần lưu ý, chính là mối quan hệ giữa chị em nhà họ Nguyễn này không được hoà thuận cho lắm.

***

"Cố lên! Cố lên!!"

Đối với một đứa xem Nhân Mã là bạn chí cốt như Sur Từ, chuyện có thể thoải mái hò hét cổ vũ như vậy chẳng phải chuyện gì lạ nữa.

Chỉ tội nghiệp mỗi Bạch Dương đứng bên cạnh cứ phải bịt tai lại.

"Cái tên này lè mề như đàn bà ấy nhì?"

Người ta đâu nãy giờ đến hoà ba luôn mà vẫn chẳng thấy cái mặt của anh chàng lớp trưởng đâu, Bạch Dương cảm thấy bức bối thấy rõ.

Biết cậu đi nên cô mới đi chứ bộ! Còn sợ tới muộn hơn cậu, rốt cuộc đến giờ còn chưa thấy đâu!

Ghét.

"A!"

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới liền. Nhìn thấy Ma Kết từ xa chạy lại, Bạch Dương hơi cười trong khi Sur Từ phấn khích vẫy tay gọi.

Cứ như trẻ lạc vừa tìm được người thân, Sur Từ chẳng chút để ý gì thản nhiên nhảy bổ đến ôm cổ Ma Kết xoay vòng vòng, khiến anh chàng nào đó còn chưa kịp hồi sức đã bị siết đến nghẹt thở.

"Ừa, chị Xứ Nữ?"

Vẫn đu trên người Ma Kết, Sur Từ đưa mắt to tròn nhìn cô gái đi cùng cậu. Khác với cái vẻ dữ tợn mỗi khi ở cùng em trai, Xứ Nữ rất thân thiện chào.

"Lâu quá không gặp nhì, bé Sur!"

Chỉ có mỗi Bạch Dương là mang tâm trạng khó chịu. Dù bên ngoài vẫn trưng ra khuôn mặt với nụ cười thiên thần, bên trong lại chính là nội tâm giằng xé.

Bà chị nào đây? Tại sao lại đi cùng Ma Kết của cô?!

Xử Nữ lúc này mới kịp để ý đến cô gái xinh xắn chưa hề lên tiếng. Bước lại phía Bạch Dương trong khi Sư Tử và Ma Kết vui vẻ xem trận đấu, Xử Nữ nở nụ cười tươi tắn.

"Em là bạn của Ma Kết và Tiểu Sư nhỉ? Chào em, chị tên Xử Nữ!"

Đầu hơi nghiêng sang một bên, Bạch Dương theo thói quen cười đáp lại. Khuôn mặt vốn xinh của cô thêm phần đáng yêu, khác hẳn với sự bức bối bên trong.

Xử Nữ bản thân rất thích những thứ dễ thương, vừa nhìn Bạch Dương đã sáng rõ cả mắt. Cô bé trước mặt cô xinh chẳng khác nào một con búp bê sứ cả!!

Tay đột nhiên nắm lấy đôi tay của Bạch Dương, Xử Nữ thích thú hẳn ra.

"Em dễ thương quá! Chị thật lòng đấy!!"

Khỏi cần chị nói thì tôi cũng biết!

"VẬY Ạ, CHỊ NÓI LÀM EM NGẠI QUÁ!"

Có hai đứa nào đó vốn đang xem trận đấu lại nhiều chuyện rình mò "việc thiên hạ", để rồi che mồm che miệng xì xào.

"Diễn đạt nè?"

"Đồng tình! Lừa gạt người ta ngon ơ luôn!"

"Chứ gì nữa, bình thường chẳng khác nào bà chăn lừa!"

"Không, thiếu rồi! Cả hai đều là chăn lừa thành tình hết!!"

Hai cô gái đang nói chuyện lại nghe như tiếng ruồi kêu bên tai, mắt đồng loạt lườm hai đứa đang xì xào to nhỏ kia.

"MÃ, CƯỚP BÓNG ĐI!!"

"Chạy! Chạy nhanh coi thằng quỷ này!!"

Sư Tử và Ma Kết làm vẻ ngây thơ không biết gì, tiếp tục theo dõi trận đấu như bản thân rất ư là vô tội.

***

Kim Ngưu ngồi trên hàng ghế khán giả, mắt một giây cũng không rời khỏi Nhân Mã. Đôi mắt mở to luôn chỉ mở to vì sách, lại thích thú không bỏ lỡ dù chỉ một khoảnh khắc. Không chỉ nhìn Nhân Mã, cô nhìn cả từng đường bóng trên sân.

Sở thích của Kim Ngưu, ngoài sách ra chính là những môn thể thao. Từ bóng đá đến bóng chuyền, kể cả bóng chày hay sumo và đấu bốc, tất cả cô đều thích mê mẩn, nhất là bóng rổ mà Nhân Mã theo đuổi. Thích! Cực kì thích!!

"Nhân Mã đáng yêu ghê! A! Lấy bóng được rồi kia!! Có lên!! Hạ gục đối thủ đi!!!"

Cứ đứng đến thể thao và em trai thì cái bản tính nhút nhát của Kim Ngưu lại trôi theo mây xanh ngàn gió, hoàn toàn bình thản mà hò hét.

"Kim Ngưu đó hả?"

Tiếng gọi khiến Kim Ngưu ngạc nhiên quay sang, mắt chớp vài cái nhìn cô gái trước mặt. Một cái, rồi liên tục không ngừng. Từ cái vẻ mặt thích thú, chẳng mấy chốc trở nên đỏ ửng.

"L-L-L-Lốp phỏ?!!!!!!"

Xử Nữ bị chặt tai, đầu hơi ngả ra sau theo âm thanh cực độ từ Kim Ngưu. Cuối cùng, cô cười trừ.

"Gọi tớ Xử Nữ được rồi!"

Lốp phỏ? Gọi cái danh đó càng khiến cô nhớ đến tên hội trưởng khôn kiếp kia!!

Kim Ngưu hơi ngần ngại đưa mắt nhìn Xử Nữ, rồi lại quay đi.

"Cậu.. Cậu sao lại ở đây vậy?"

"À! Hôm nay có trận của Bảo Bình nên tớ đến xem!"

Nhìn nụ cười tươi tắn của Xử Nữ, Kim Ngưu không khỏi ngưỡng mộ. Xử Nữ thật hoạt bát!

"Còn cậu?"

Đưa mắt xuống cái máy ảnh Kim Ngưu đang cầm và giờ về phía sân đấu, Xử Nữ hơi thối mặt.

"À, tớ đi cổ vũ cho em trai! Còn cái này.. tớ muốn chụp ảnh lúc thắng bé thi đấu!"

Không ngờ Kim Ngưu cũng có em trai cơ! Tuy nhiên so với tình chị em nhà cô, tình chị em của Kim Ngưu rõ ràng sâu sắc hơn hẳn..

Ngưỡng mộ ghê.

Ganh tỵ ghê.

Kim Ngưu muốn hỏi, nhưng lại chẳng biết phải hỏi như thế nào, cuối cùng cứ ấp úng không thành lời.

Cô không hề nhận ra, ánh mắt Xử Nữ có chút thay đổi.

"Cự Giải không có tới! Giờ này tên bún thiêu đó đã dậy đâu, tớ cũng chả thèm gọi theo chi cho mệt! Tớ công giữ trẻ chứ có làm gì nên trò đùa!!"

"À.."

Kim Ngưu vừa ngạc nhiên vì Xử Nữ hiểu được ý của cô, vừa có cảm giác sợ sệt.

Nụ cười thân thiện của Xử Nữ có gì đó trông rất lạ. Mà có khi, cô tưởng tượng cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chơi Xấu

Trận đấu của đội bóng rổ nam vẫn tiếp tục. Hiện giờ đã là hiệp cuối, và tỉ số giữa hai đội hiện đang ngang bằng nhau.

Từng bước chạy hay từng động tác từ dẫn bóng đến chuyền bóng, Nhân Mã đều không chút khinh suất. Cậu giỏi thể thao, cực giỏi, và giống với Bạch Dương tự tin về khuôn mặt dễ thương của mình, Nhân Mã cũng vì tài năng thiên bẩm rất tự hào. Nhưng trong những trận đấu thể này, phần nào cũng tạo cho cậu áp lực.

Đó không phải áp lực chiến thắng, càng không phải thứ áp lực sợ sệt thua cuộc nào đó, chỉ là, mỗi khi như vậy, y như rằng Nhân Mã sẽ bị bao vây rất chặt. Chuyện đối phương nhận ra tài năng của cậu chỉ là vấn đề thời gian.

Xung quanh Nhân Mã hoàn toàn bị bao vây, đến cả lối thở cũng không có. Cậu không thể chuyền bóng cho đồng đội, cũng không dễ dàng chạy lên ném bóng, và thời gian thi đấu hiệp cuối lại sắp kết thúc.

Được rồi! Liều nào!!

Bất thành linh, Nhân Mã tung quả bóng rổ đang cầm lên cao. Với khả năng bật nhảy tuyệt vời của mình, cậu đưa tay đập bóng về phía trước. Trong lúc đối thủ xung quanh còn dán sự chú ý vào quả bóng rổ vừa bay đi, Nhân Mã rất nhanh chóng đã tìm ra kẽ hở và thoát khỏi sự bao vây. Nụ cười đắc thắng hiện trên môi khi cậu giữ chặt bóng trong tay.

Cả khán đài vốn im lặng bất ngờ reo hò thích thú.

Trong lúc Nhân Mã còn thừa thắng xông lên với đối thủ đã ngay trước mắt, tầm nhìn của cậu đột nhiên bị che khuất. Đối với những chuyện như thế này, Nhân Mã rất dễ nhận ra.

Bởi vì đây không phải lần đầu tiên.

"Tiền bối!!!"

Một đồng đội còn chạy song song với Nhân Mã, vừa nghe tiếng gọi đã lập tức chạy đến đón lấy quả bóng mà cậu nhóc vừa chuyền qua.

Trước khi ai đó còn nhận ra lý do của việc làm này, một âm thanh vang lên đã phá hỏng bầu không khí cổ vũ.

Nhân Mã bị ngã.

***

"Ồi không phải chứ? Cậu ấy bất cẩn quá!"

"Bóng đã gần đến rồi, sao lại mất cẩn thận thế này!"

Những tiếng nói của vài khán giả truyền vào tai khiến Sur Tử càng thêm bức bối. Hai bàn tay nắm chặt lan can khán đài siết chặt.

Cái gì mà bất cẩn?! Cái gì mà mất cẩn thận?!! Nhân Mã rõ ràng bị chơi xấu!!

Nhưng trọng tài bị che mắt, khán giả cũng bị che mắt, ít ai phát hiện ra điều này.

"Khốn nạn thật nhẽ~?"

Mắt Ma Kết nhìn sang Bạch Dương đang chống cằm, nhìn cả đôi mắt tuyệt đẹp đang tỏ vẻ khinh miệt kia. Cậu nhanh chóng dời sự chú ý xuống phía sân đấu.

"Không ngờ bọn chúng dám làm vậy!! Đúng thật là..."

Còn chưa kịp nói hết câu, Xử Nữ đã bị một luồng khí chẳng rõ từ đâu làm cho lạnh sống lưng.

"Ừm, Kim Ngưu?"

Hai tay cầm máy ảnh của Kim Ngưu siết chặt, đến mức dường như có thể khiến vật kia vỡ bất kì lúc nào. Đôi mắt vẫn thản nhiên nhìn về phía sân đấu nhưng chứa đầy giận dữ.

Bọn người đáng ghét!! Chết tiệt! Dám làm thế với em trai cô?!!

***

Mặc kệ sự cứng đầu của Nhân Mã, cậu lập tức được đưa vào trong, và điều này khiến cậu trăm phần bất mãn. Trận đấu đầu tiên của Nhân Mã cho trường phổ thông, cuối cùng lại thành ra thế này..

Khốn kiếp!!

"Trận đấu tiếp tục!!!"

Cố dẹp bỏ sang bên sự tức giận của chính mình, Nhân Mã xin được ở lại ở phía dãy ghế của đội để xem nốt trận đấu. Nhân viên y tế không còn cách nào khác ngoài băng bó tạm thời cho vết thương của cậu.

Cuối cùng, phần thắng thuộc về đội trưởng Nhân Mã, nhờ cú ném xa quyết định của đội trưởng.

Hiệu lệnh còi kết thúc vừa vang lên, cả đội đã lập tức chạy về phía ghế đội hồi han cậu nhóc tân binh. Đáp lại những lời hỏi thăm vừa nhiệt tình vừa sụt sướt, Nhân Mã không khỏi bật cười.

"Nhân Mã!!"

Đưa mắt ngạc nhiên nhìn cô gái đang chạy đến, có cả đám bạn của mình phía sau và một bà chị lạ hoắc, Nhân Mã chớp mắt vài cái.

"Úa chị? Sao chị hai xuống đây?"

Luộm xéo mấy ông anh đang nhìn chị mình chăm chăm, Nhân Mã quay sang Kim Ngưu khẽ nghiêng đầu.

Bỏ mặc câu hỏi của em trai, cô ngồi xuống ngay cạnh Nhân Mã, vẻ söt sáng.

"Em có sao không? Chân em ổn chứ? Ý chị là.. A chị muốn giết bọn chúng!! Nhân Mã em thật sự không sao phải không?!!!"

Kim Ngưu luôn luôn rất lo lắng và rất quan tâm tới người khác, đối với em trai càng nhiều hơn. Tuy nhiên, lúc nào cô cũng có phần hơi quá cả.

"Em khoẻ re à! Cái chân này vài bữa là bình thường ngay mà!!!"

Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, Nhân Mã cuối cùng dừng lại ở chỗ bà chị lạ hoắc kia.

Xử Nữ bắt gặp ánh mắt của Nhân Mã, tay không nói không rằng khoác vai Ma Kết vốn đứng gần đó.

"Chị tên Xử Nữ, chào em! Chị là chị hai của thằng nhóc này này!"

Bạch Dương đang đứng cạnh Sur Từ lập tức bị câu nói kia làm chú ý. Miệng nhỏ xinh xắn vô thức nhồm nộ cười bán nguyệt tuyệt đẹp.

Ra chỉ là chị gái thôi! Haha, cô cứ nghĩ lung tung hoài đi~

Nghĩ ngợi một lúc, có tên nào đó vỗ tay một cái.

"A! Nhớ rồi!! Là bà chị chần tinh quý quai của Ma Kết!"

Nhân Mã ngây thơ không hề biết mình vừa gây hoạ.

Nụ cười của Xử Nữ lập tức đông cứng, mắt lườm nguyệt thẳng em trai đang đứng ngay cạnh.

Ma Kết có chút lạnh sống lưng, thêm cả bất mãn. Nhìn chị Kim Ngưu mà xem, đó mới là chị gái! Còn Xử Nữ, đúng là chỉ toàn bắt nạt cậu là giỏi. Cứ làm như Ma Kết nói sai ý..

"Muốn cho cái bọn trường kia một trận ghê!"

Sur Từ cảm thấy ngứa ngáy tay chân rồi, ngay lúc này cô thậm chí có thể chạy sang kia cho bọn họ một trận ra hồn.

"Thôi giùm cái! Nếu định đi gây sự với người ta thì tớ không quen biết cậu nữa nha!"

Nhìn Sur Từ lập tức bám cổ Bạch Dương nũng nịu, Nhân Mã không khỏi bật cười.

"Đồng vui ghê ta?"

Xử Nữ nghe tiếng nói quen thuộc, vui vẻ quay đầu sang.

"Bảo Bình!"

Miệng cười toe toét, Bảo Bình nhanh chân chạy lại chỗ đám đông ồn ào đằng kia. Nhìn thấy anh chàng đội trưởng, cô lập tức cúi chào, đồng thời vẫy tay chào thành viên đội nam.

"Đội nữ bọn em sang xem đội anh thế nào! Thắng oanh liệt luôn nha!!"

"Ghê ghê!~"

Đội trưởng còn chưa kịp lên tiếng đã bị đám bạn ngắt lời.

"Vậy thì sau trận này, chúng ta làm party đi!"

Đội nam và đội nữ gần đây không còn xung đột nữa, thậm chí rất thân thiết.

"Chơi luôn!"

Bảo Bình ngay sau đó quay sang Nhân Mã nãy giờ đang cùng bạn trò chuyện, tay thần nhiên vỗ đầu cậu nhóc mấy cái.

"Sao rồi nhóc?"

Hất tay cô ra, lại còn quay mặt sang hướng khác.

"Chán thương bé tí nhắm nhò gì!"

Vẫn mạnh mẽ miệng như ngày nào nhè? Vậy đâm ra cô lo bò trắng răng hử?

"Nhỏ? Em từ giờ phải cẩn thận đấy! Không được nghịch ngợm đâu!!"

Bảo Bình không mất quá lâu để chú ý đến đám bạn của Nhân Mã, cả cô nàng Kim Ngưu đang lên tiếng nữa. Cô có nghe Kim Ngưu có em trai, nhưng không ngờ lại là tên Nhân Mã này.

Bất ngờ ghê!

"À, chị là Bảo Bình! Là đội trưởng đội bóng rổ nữ và là bạn thân của Xứ Nữ~!"

Vừa nói, Bảo Bình vừa nhảy bổ lên ôm lấy cổ Ma Kết từ phía sau.

"Lâu quá không gặp nhé, nhóc em!!"

Sao cậu cứ phải dính vào mấy cái người rắc rối này vậy..

"Ê bà chị! Trận sau là trận của bà chị nhỉ?"

Mắt Bảo Bình đựng mắt Nhân Mã, nghĩ ngợi rồi vui vẻ gật đầu, lại còn hất mặt lên một cách thách thức.

"Chị mà thua thì đừng trách tôi vô tình nghen!"

Tay banh mắt, miệng thè lưỡi, Bảo Bình hoàn toàn có ý định chọc tức Nhân Mã.

"Đương nhiên! Chị đây mới là người ăn sạch ví của cậu!!"

Ban đầu thì không hiểu, sau rồi hiểu hết. Ra lại là cá cược ăn uống đây mà.

Cũng vui ấy nhỉ~

***

Chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo là của đội Bảo Bình, mọi người bắt đầu cử người đi mua nước cho cả nhóm.

"Ồn, tù, tù!!"

Sư Từ nhìn cái bao của mình lạc lõng giữa rừng kẻo, lòng bắt đầu sinh oán hận. Số cô xui gì mà xui đã mạn thế này..

Không phải Nobita luôn thắng Doraemon khi ra bao sao!!

"Cho tớ Coca!"

"Của chị nước cam nha!"

"Chị uống trà chanh!"

"Tớ cũng Coca!!"

"Khoan khoan!! Từ từ nào!"

Sư Từ nhanh tay lấy sổ tay ra ghi lại cẩn thận.

***

Đứng trước máy bán hàng tự động, Sư Từ giờ sổ tay ra xem lại.

"Để coi nào! Của chị Ngưu là nước cam, của chị Xứ Nữ là trà chanh, của Nhân Mã với Bạch Dương là Coca, của Kết là cafe.. Và trà bí đao cho mình!! Ok!"

Lấy đồng lon từ máy bán hàng tự động, Sư Từ cả hai tay vừa ôm vừa cầm. Mấy cái lon này, cứ như muốn trượt khỏi tay cô ấy!!

Lon nước cam là cái muốn rời đi nhất, nó trong lúc cô không để ý lăn ra ngoài và rơi tự do. Chồm người ra bắt lấy theo phản xạ, Sư Từ đâm ra ngã luôn về phía trước.

"Cẩn thận!"

Nhưng lon nước tưởng chừng rơi chạm đất lại được bắt lấy nhanh chóng, và bắt được luôn cả cơ thể cô nữa. Cả người Sư Từ được ai đó giữ lấy, và đồng lon trong tay cũng chẳng hề trượt ra ngoài.

"Thật là bất cẩn đấy, bé con!"

Sự ngạc nhiên biến mất ngay, thay vào đó là vẻ mặt nghi hoặc. Cái giọng dè nhẹ này quen lắm!

Lập tức nhảy phóc ra khỏi vòng tay người kia, giật luôn lon nước cam mà người đó đang cầm, Sư Từ đầy cảnh giác lùi ra sau, cả mắt cũng nheo lại.

"Quá đáng quá nha! Tôi vừa cứu cô còn gì!"

Nụ cười toả nắng đầy ám muội, khuôn mặt đẹp nết và đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm, cùng với nốt ruồi dưới mắt trái. Cái con người tóc nâu ma mị đáng ghét trong bộ đồ phục vụ lịch thiệp này, Sur Từ nhớ rất rõ. Cực kì rõ!

"Anh.. Là anh!!"

Cơ mà cô không nhớ tên anh ta! Kệ đi, quan tâm làm gì cho mệt.

Ngư Vũ hơi nghiêng đầu, mắt đẹp híp lại nở nụ cười đầy sát thương.

"Cái đồ đáng ghét kia, anh làm cái gì ở đây hả?!"

Mắt hổ phách nhìn cô chăm chú như đang nghĩ ngợi điều gì đó, rồi cuối cùng lại nở cái nụ cười toả nắng kia.

"Cô quản thúc tôi sao? Cô có cho tiền để tôi khai báo việc thường nhật của tôi sao?"

Quả nhiên, mặt đẹp hiền lành bao nhiêu thì cái miệng leo mép đáng ghét bấy nhiêu!

Đồ già mồm khó ưa!

Ngư Vũ khẽ nhún vai. Ngón trỏ đặt trước miệng, cậu chớp mắt một cái.

"Tôi cùng khách hàng đi dạo gần đây! Cô nên cảm ơn tôi vì đã giúp cô mới đúng chứ nhỉ, bé con~?"

Bé con bé con! Bé con cái đầu anh ta!!

Bảo cô cảm ơn? Cái thể loại đáng ghét như anh ta? Haha, còn lâu nha!!

"Lần trước tôi cũng cứu anh còn gì! Coi như hoà!!"

Ngư Vũ hơi nhướn mày, lòng dâng lên cảm giác thích thú.

Cô nàng này rất thú vị.

Điện thoại Sur Từ lúc này chợt reo lên. Là Ma Kết.

"Tớ nghe nè Kết! Gì chứ, bắt đầu rồi?! À không sao, tớ về ngay đây!!"

Cúp máy bỏ lại vào túi, Sur Từ toan chạy đi đột nhiên khựng lại, mắt lên nhìn về Ngư Vũ vẫn còn đứng phía sau.

Đương nhiên là với nụ cười ma mị đó.

"Dù sao, lần trước anh cũng có cảm ơn tôi! Vậy tôi cũng phải trả lễ! Tên đáng ghét nhà anh, coi như tôi cảm ơn!!"

Lời cảm ơn gì mà gượng gạo buồn cười thế kia!

Cơ mà, tên đáng ghét sao?

"Mà này, là tôi nhầm hay.. cô thực sự không nhớ tên tôi~?"

Tầm lưng nhỏ của Sur Từ khẽ giật thót. Cuối cùng then quá hoá giận mà quay phắt ra sau.

"Nhớ cái đầu anh!! Anh.. Anh có nói bao giờ đâu mà bảo tôi nhớ?!"

Ngư Vũ vờ ngây thơ nghiêng đầu, mắt hổ phách hơi nheo lại.

"Tôi tên Ngư Vũ, cô phải nhớ lấy đấy nhé~!"

Trước mắt Sur Từ, người con trai kia nở nụ cười. Vẫn là nụ cười ma mị toả nắng đó, vậy mà không hiểu sao cứ khiến cô ngẩn ngơ một hồi.

Nháy mắt nghịch ngợm, ngón trỏ đặt cạnh miệng, thật sự rất cuốn hút.

Sur Từ lập tức tự bảo bản thân tỉnh táo lại. Tay banh mắt, miệng thè lưỡi, cô nhanh chóng chạy đi mất.

Chỉ có mỗi Ngư Vũ, đến tận khi bóng dáng bé nhỏ kia khuất đi vẫn đứng đó, với đôi mắt hổ phách như chất chứa điều gì không rõ.

Bước tới bên máy bán hàng tự động gần đó, Ngư Vũ chợt mỉm cười.

"Ngư Vũ à! Anh đứng đó làm gì thế hả?!"

Giọng nữ đầy khó chịu vang đến bên tai, cậu thân nhiên khom người nhặt lon nước của mình. Mắt hồ phách lúc này bỗng chốc trở nên dịu dàng.

"Vẫn không thay đổi gì cả. Nhưng mà..."

Và cũng chính đôi mắt ấy, giờ đây chậm rãi nhắm lại.

Đã không còn có thể nữa rồi.

"Ngư Vũ! Anh có nghe em gọi không đó?!"

Tay cầm lon nước, ánh mắt lập tức thay đổi khi nhìn sang cô gái là khách hàng của mình. Nhìn sự tức giận phụng phịu kia, Ngư Vũ đưa lon nước của mình và nở nụ cười ma mị.

Cô gái xinh đẹp thở hắt ra một tiếng, môi chu ra tỏ vẻ đáng yêu. Mắt dời sang thứ Ngư Vũ cầm, cô nàng mở to mắt kinh ngạc.

"Anh mà cũng uống trà bí đao sao?! Em không ngờ đó!!"

Trước khi lon nước trong tay bị cô gái giật lấy, Ngư Vũ lập tức thu về. Đối với vẻ ngạc nhiên trên gương mặt xinh xắn kia, cậu rất nhanh chóng đánh trống lảng mà nụ cười quyến rũ của mình.

"Ta đi thôi, chẳng phải em muốn đi mua sắm à?"

Mặc kệ cánh tay bị cô gái nắm lấy, Ngư Vũ không hề phản ứng, kể cả khi cậu cực kì chán ghét.

Cô ta là khách hàng. Phải, bởi vì cô ta là khách hàng, cậu càng không được phép..

Bàn tay còn lại cầm lon nước bất giác siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cố Gắng Có Thực Sự Là Công Cốc?

Nhìn Cự Giải vừa đọc sách vừa gục gục muốn ngủ, Kim Ngưu khẽ mỉm cười rồi lách người khỏi bàn thủ thư. Cô nên đi xem mấy kệ sách một chút, nhân lúc này thư viện khá vắng người.

Chẳng biết từ lúc nào nữa, Kim Ngưu rất hay rảo bước đến kệ sách sau cùng, là nơi để bộ sách mà chẳng mà nào thèm động đến. Lấy từng quyển ra mà xem xét, hệt như muốn tìm một thứ gì đó.

Khẽ kêu lên một tiếng, khoe miệng Kim Ngưu vẽ một nụ cười mãn nguyện. Mở giữa quyển tập hai, cô nhanh chóng thấy được thứ mình tìm. Một mảnh giấy được gấp làm ba.

Có một học sinh nào đó cứ vài ba ngày thỉnh thoảng lại đến thư viện và mượn từng quyển trong bộ sách này. Người đó còn viết một mảnh giấy và bỏ vào giữa những trang sách.

"Cậu có thích quyển sách này không?"

Đó là mảnh giấy đầu tiên mà Kim Ngưu tình cờ phát hiện. Chẳng hiểu sao, cô lúc đó lại sinh thích thú, rút cuộc viết vào và hồi âm lại, kể cả khi Kim Ngưu không hề biết liệu mảnh giấy đó có gửi cho mình hay không. Dần dần, hai người họ thường xuyên trò chuyện với nhau qua những bức thư kì lạ đó.

Ngay cả khi, cô không hề biết đó là ai, và cũng không chắc liệu người đó có biết mình hay không.

"Cái gì dạ? Có gì vui dạ?"

Cái giọng nam ngông ngông kia khiến Kim Ngưu giật thót, miệng theo phản xạ còn khẽ kêu một tiếng. Cho đến khi nhìn sang Cự Giải từ bao giờ đã đứng ngay phía sau, cô mới thở phào. Tức giận, Kim Ngưu không thương tiếc đánh vào vai cậu một cái.

"Cậu định hù chết tớ hả?"

"Hề hề! Tại tự nhiên quay qua quay lại không thấy Kim Ngu đâu luôn!"

Vừa nói, Cự Giải vừa thân nhiên đặt cầm lên một bên vai của Kim Ngu. Cái bản tính tò mò trời đánh thế nào cũng không bỏ được, cậu cứ muốn xem cái mảnh giấy mà cô cầm. Nhưng ra sao cũng không nhìn được, đâm ra chán, đâm ra mặc kệ luôn.

Trong khi Cự Giải chẳng chút bận tâm, cả hai má Kim Ngu từ lúc nào đã phớt hồng cả lên. Trống ngực cô đập mạnh quá! Cậu gần quá! Gần quá rồi!!

"Ủm, ta ra ngoài kia---"

Còn chưa kịp nói hết câu, Kim Ngu đã khựng hẳn lại. Vì tình cờ quay sang, khuôn mặt cô bắt gặp đúng phải khuôn mặt của Cự Giải. Hai mắt nhìn nhau càng khiến Kim Ngu thêm ngượng ngùng.

"Ồ, tớ cũng đang đọc dở quyển kia! Ra đây coi đi, có chỗ này hay dữ thần luôn!!"

Nhìn theo Cự Giải hoàn toàn chẳng để ý gì mà chạy đi mất, Kim Ngu vừa nhẹ nhõm vừa thêm phần thất vọng. Tim cô đến giờ vẫn đập mạnh liên hồi, cả mặt cũng nóng ran lên.

Nhưng,

Tại sao cậu có thể bình tĩnh đến thế, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra?

Đặt tay lên ngực trái trong vô thức, Kim Ngu thở dài một cái.

Thì ra,

Chỉ có mỗi mình cô có cảm giác kì lạ này.

Từ kệ sách gần đó, mọi thứ đều được thu vào tầm mắt của Thiên Yết qua lỗ hổng của sách trên kệ. Mắt khỏi vẫn lạnh lùng hệt như vậy, cứ như chẳng hề có lấy một chút cảm xúc nào. Có lẽ ngoài chính bản thân cậu ra, ít nhất là ngay lúc này, không một ai biết được đôi mắt đẹp đó đang suy nghĩ điều gì.

Lấy quyển sách trên kệ, Thiên Yết nhanh chóng rảo bước bước đi mất, hệt như cậu chưa nhìn thấy bất kì thứ gì.

***

Sư Tử đưa mắt nhìn băng quơ ra những đám mây, trong đầu cứ suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác. Không biết cảm giác được bay và thả mình trên bầu trời sẽ ra sao nhỉ?

Do mãi mê nghĩ ngợi lung tung, tay Sư Tử theo phản xạ nhận lấy xấp giấy kiểm tra từ trên chuyền xuống. Quên luôn việc giữ lại cho mình một tờ, cô cứ thế chuyền tiếp xuống bàn phía sau.

Song Tử ngồi ngay cạnh, một tay chống cằm nhìn cô bạn cùng bàn một cách thích thú. Có vẻ bỏ trò treu chọc vừa nảy ra của mình sang bên, cô đưa tay khều khều Sư Tử.

"Bộ không định làm kiểm tra sao?"

Mắt nâu cafe chớp liên hồi vì thắc mắc, mãi sau mới nhận ra điều kì lạ. Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì, cô la lên một tiếng. Nhìn xuống mặt bàn trống không, Sư Tử lập tức quay phắt ra sau, mặc kệ luôn mấy ánh mắt của bạn cùng lớp đang nhìn mình như sinh vật lạ.

Song Ngư nhìn tờ kiểm tra bị dư mà băn khoăn không biết làm sao. Thừa thì phải trả cho giáo viên, nhưng cậu lười đi lên đó lắm.

Còn chưa biết làm thế nào, tờ giấy trong tay đã bị nhò phía trên thẳng thừng giật lấy. Mắt hổ phách sau cặp kính ngơ ngác một hồi, cuối cùng nhú lại khó chịu.

Một con nhò không biết điều.

***

Giờ tan học, Xứ Nữ vừa dọn xong các thứ vào cặp liền đưa tay che miệng ngáp một cái. Hôm qua thức đến khuya cho ba cái vụ cho lễ hội trường thật sự khiến cô thấy mệt mỏi.

Nhìn sang Bảo Bình đang gục đầu trên bàn nằm lì chẳng chút cử động, Xứ Nữ đưa tay khều khều cô bạn thân.

"Chết chưa?"

Có nhò nào đó đáp lại bằng cái giọng nhừ nhự.

"Sắp.."

"Đội trưởng đội bóng rổ nữ gì mà chẳng có lấy chút sức sống nào hết trơn-!"

Mắt nhú lại hình viên đạn, Bảo Bình lườm nguýt cái tên con trai vừa nói kia. Đã mệt còn bị chọc tức, lại còn từ cái tên bún thiêu còn lười hơn cả mình, cô đâm ra bực bội. Tay Bảo Bình chẳng chút thương tiếc véo lấy hai má Cự Giải kéo ra, mặc xác cậu cứ kêu la oai oái.

Xử Nữ đưa mắt thân nhiên nhìn theo, chẳng chút bận tâm tới đưa tay che miệng ngáp một cái.

Từ sau vòng loại kia, nay đã một tuần hơn rồi. Trận ngày mai đội cô tham gia chính là trận bán kết rồi.

"Trận cuối sẽ diễn ra vào tuần sau phải không?"

Xử Nữ nhớ không nhầm thì là cuối tuần sau.

"Đúng đó, vậy nên tớ chẳng thể nào tham gia lễ hội trường được hết á!!!"

Thật sự buồn lắm cơ! Cô đã nôn đến lễ hội biết bao, từ cái lúc còn chưa vào trường kia, cuối cùng thành ra lịch thi đấu lại dính ngay vào tuần mà cô mong muốn nhất.

Nhưng Bảo Bình lại không thể nào bỏ giải đấu được!!

Cự Giải cứ như thùng rác trút con gián, tiếp tục bị Bảo Bình véo đến muốn rách cả mặt.

Và Xử Nữ hoàn toàn ngó lơ chuyện đó.

"Kim Ngu!"

Đang định về lại bị Xử Nữ gọi lại, Kim Ngu chẳng còn cách nào khác ngoài đi lại chỗ của họ. Ngoài mặt vẫn vui vẻ cười thân thiện dù bên trong vẫn còn vì chuyện ban sáng mà ngượng nghịu.

"Các cậu chưa về sao?"

"Hai đứa này về liền nè! Còn tớ thì ở lại luyện tập!!"

Từ sau cái hôm xem thi đấu vòng loại đó, cả bốn người thân thiết hơn hẳn. Đối với Kim Ngu, đây là chuyện cực vui. Cô không chỉ có thêm bạn, còn có thể thoải mái cùng Cự Giải nói chuyện trong lớp học.

"Mà Nhân Mã sao rồi?"

Nhờ Xử Nữ hỏi Bảo Bình mới nhận ra, trong số trận đấu của bóng rổ nam gần đây, Nhân Mã không hề tham gia. Hoặc là ngồi yên một chỗ trong dãy ghế của đội, hoặc là thậm chí không có mặt ngày hôm đó. Cô vì chuyện của đội mình nên cũng không tiện gặp để hỏi chuyện cậu nhóc.

Kim Ngu thở dài một cái, khuôn mặt vẫn hiền lành như vậy.

"Thằng bé ồm ồm, đâu có sao đâu! Bác sĩ nói nghỉ ngơi thêm sẽ khỏi hoàn toàn!"

"Bao lâu?"

Đối với một tuyển thủ như Nhân Mã, thời gian chấn thương là rất quan trọng. Bảo Bình biết rõ chuyện này.

Biết rất rõ.

Về mặt vui vẻ của Kim Ngu trong vài giây trở nên khổ sở, và cô ngay sau đó lại che giấu nó bằng một nụ cười hiền.

"Hai tuần nữa."

Mắt Bảo Bình mở to. Không hiểu sao, đầu đó trong cô có cảm giác rất khó chịu.

Bản thân tự xưng là đối thủ với cậu nhóc, vậy mà lại bị nụ cười nham nhở tươi rói giả vờ của Nhân Mã làm che mắt.

Cô đã chẳng biết gì hết.

***

Nhân Mã ngồi trong khu vực nghỉ ngơi của sân đấu, đưa mắt nhìn ra ngoài. Nhìn đội đang hăng hái tập luyện, khoe môi cậu nở nụ cười.

Như có linh tính, Nhân Mã lập tức đưa tay lên, và bắt lấy ngay quả bóng rổ được ném từ xa về phía cậu. Mắt khó chịu nhìn bà chị đang bình thản đi lại với nụ cười nhếch mép, Nhân Mã khó chịu quay mặt đi chỗ khác.

"Qua đây chỉ? Bà đi về đội bà luyện tập đi!"

Bảo Bình nhướn mày, trên trán rất nhanh chóng hiện tia tức giận. Đuổi cô? Thôi nào, bình tĩnh nào.

Bỏ ngoài tai lời của Nhân Mã, Bảo Bình cứ thế ngồi xuống ghế ngay cạnh cậu. Mắt cô thích thú nhìn ra ngoài sân tập, rồi lại chuyển sang Nhân Mã. Nhìn cậu cứ đưa mắt dán vào quả bóng, Bảo Bình lại suy nghĩ mung lung.

"Thất vọng lắm sao?"

Đôi bàn tay đang ôm lấy quả bóng rổ vô thức siết chặt, Nhân Mã cười tự giễu.

"Tôi không biết. Thất vọng quái gì chứ?"

Nhân Mã có thể biết Bảo Bình đã đoán ra biểu cảm thật sự của cậu, cả nỗi khổ của cậu nữa. Nhưng vậy thì đã sao, chẳng điều gì có thể thay đổi cả.

"Cậu thật chướng mắt!"

"Tôi biết! Nhưng không mượn chị dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi đâu!!"

Bảo Bình liếc mắt, lòng sinh khó chịu. Cái miệng đó vẫn đáng ghét như ngày nào!

"Giải đấu đầu tiên của tôi, cuối cùng thật thảm hại!"

Vì giải đấu này, Nhân Mã đã rất cố gắng. Cậu luyện tập hằng ngày, luyện tập đến mức muốn đổ gục, luyện đi luyện lại từ điểm mình yếu nhất đến cả cái mình giỏi nhất. Cậu chỉ hy vọng, mọi thứ có thể diễn ra suôn sẻ, rằng sẽ không hề có chuyện gì xảy ra hết.

Nhân Mã không hề muốn, trận đấu của cậu lại hết như năm cấp hai, và chính cậu lại hết như cậu của năm cấp hai.

Nhưng cuối cùng, chẳng đâu vào đâu cả. Đúng là công dã tràng!

Bảo Bình nhìn theo quả bóng rổ mà Nhân Mã tức giận vứt đi, rồi chuyển sang cậu nhóc sớm đã cúi gầm mặt.

Cô có thể hiểu được nỗi thất vọng trong lòng Nhân Mã, nhưng rất ghét nhìn tên nhóc kia ủ rũ chán chường thế này. Một thằng con trai mất đi sức sống hoàn toàn không phù hợp với Huỳnh Nhân Mã.

Chân Bảo Bình đột nhiên đập mạnh vào chân không bị thương của Nhân Mã.

"Ê bà kia!! Chị định cho tôi què hết hai chân luôn hả?!!!"

Lấy giày thể thao đập cậu, ác vừa thôi chứ!!

Còn chưa kịp làm gì, Bảo Bình đã lập tức dùng tay bóp mạnh vào hai bên miệng của Nhân Mã, ép cậu nhìn vào mình.

"Tươi tỉnh lên nào! Cậu chẳng phải là tuyển thủ bóng rổ giỏi nhất sao? Vết thương này chả là gì!! Có thể giải đấu này cậu không thể tham gia, nhưng giải đấu sau cậu nhất định phục thù được bọn họ!!"

Mắt Nhân Mã hoàn toàn mở to ngạc nhiên, nhìn cô gái mạnh mẽ trước mặt.

"Cái gì mà công dã tràng? Chẳng phải nhờ luyện tập, nhờ tham gia vào đội bóng rổ, cậu mới có thể vui đến thế này sao!! Cùng mọi người đổ mồ hôi công sức, cùng mọi người phấn đấu và chiến thắng! Đầu cần phải ra sân thì cậu mới là thi đấu đâu?!! Mọi người cũng đang chiến đấu, vì cậu nữa!!!"

"Phải đó!!!"

Đội bóng rổ nam chẳng biết từ bao giờ tự nhiên chạy vào, lại còn đội nữ chả biết biến ra từ đâu, cứ thế chạy lại túm lấy đầu Nhân Mã mà vò.

"Bọn anh đây nhất định thắng!! Thắng cho chú mày nhìn đã con mắt luôn!!"

"Đội nữ nhất định cũng thắng!!"

"Ai mượn! Chi dạ? Ai mượn xen vào dạ!? Mà chắc thắng không?"

Bảo Bình đang yên đang lành bị đồng đội kẹp cổ không thương tiếc.

"Đương nhiên, tụi này có đội trưởng bộ! Thắng ngoạn mục hơn đội nam luôn! Tin không?!"

"Vây cá?!"

"Choi luôn!!"

Từ bao giờ mọi thứ trở nên hỗn loạn thế này nhỉ?

Nhưng Nhân Mã, thật sự vui được chút ít. Nhìn bọn họ cãi nhau, cậu không khỏi bật cười.

"Thì đã bảo rồi còn gì, sau giải đấu phải mở party nữa đó!!"

Bảo Bình nhìn mọi người, lòng cũng vui lây theo. Tình cờ đụng phải ánh mắt của Nhân Mã, thu vào tầm mắt hình ảnh cậu nhóc nháy mắt cảm ơn mình, chẳng rõ tại sao cả người cứ ngẩn ra. Hai bên má cô thoáng đỏ, Bảo Bình mím chặt môi.

Dù sao,

Nhất định phải chiến thắng!!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chuẩn Bị

Lễ hội trường sẽ diễn ra trong một tuần, với nhiều hoạt động khác nhau. Trừ những thứ ngoài lễ thi quan trọng và nổi bật nhất hội thao và các gian hàng tự chọn.

Điều này làm cho Sur Tù và Nhân Mã vốn đã thích thú càng thích thú hơn, hai cái miệng hoạt động liên tục không ngừng. Nào là ba cái văn hoá Nhật Bản từ mấy cái anime mà hai đứa coi.

"Nghe nói người đề xuất cho lễ hội trường cũng mượn từ văn hoá Nhật Bản đấy!"

Đó là câu trả lời của Song Tử. Bằng một nụ cười tươi rói, cô vui vẻ nghiêng đầu và nói bằng giọng thân thiện.

Cứ như châm dầu vào lửa, hai đứa nó càng thêm phấn khích.

Sĩ số của lớp 11-2 là mười tám, trong khi lớp 10-3 chỉ có vốn vẹn mười sáu học sinh. Cũng may, mọi người đều hào hứng cả.

Vì lần này là làm theo nhóm nên mọi thứ phải thông qua ý kiến của cả hai tập thể lớp. Không giống những nhóm khác có các lớp cùng khối, nhóm này lại là hai lớp khác khối, ý kiến theo đó cũng chênh lệch hẳn ra.

Cuối cùng, sau một hồi lâu thảo luận quyết liệt, cả hai bên đều đồng ý làm gian hàng cổ tích tại phòng học của lớp 10-3. Trang phục sẽ do các bạn nữ đảm nhận trong khi nam sinh sẽ lo tất về phần chuẩn bị cho diễn hành.

Kế hoạch cơ bản đã được đề ra, cũng đã phân nhóm hẳn hoi. Và lúc này, họ đang đau đầu cho phần lễ gần nhất, phần hội thao.

Thiên Yết và Xử Nữ là ban cán sự của lớp 11-2, cùng với đại diện của lớp 10-3 là Ma Kết và Sur Tù, hoàn toàn vì chuyện này mà bận khoản đủ thứ. Mỗi người một ý, lại còn thêm con nhỏ lớp phó nào đó của lớp 3 chõ thêm mỏ vào.

"Cậu định xúi giục biểu tình hả Sur?"

Gáy áo bị Ma Kết túm lấy, mắt lại còn cho cô ánh nhìn không mấy thiện cảm, thêm cả nụ cười thân thiện ớn lạnh sống lưng, Sur Tù đành cười hề chịu thua.

Xử Nữ hết nhìn hai đứa nó đấu khẩu nồm lại nhìn sang Thiên Yết đang thân thiện ngồi trên ghế xem xét tờ nội dung hội thao. Cô đâm ra chướng mắt mà bực mình.

Mất lướt nhanh từng dòng chữ trên tờ nội dung, Thiên Yết chớp mắt vài cái. Tạm bỏ qua những tiếng ồn ào tranh cãi bên dưới, cậu bắt đầu suy nghĩ gì đó.

Trước mắt Xử Nữ, Thiên Yết chợt đứng dậy khỏi ghế. Vẫn đứng trên bục giảng, cậu hai tay vỗ vài cái như muốn thu hút sự chú ý của mọi người.

Một vị hội trường mà từ nam đến nữ đều kính nể yêu mến, thật sự không chỉ là cái danh hão. Mọi người đa số đều im lặng mà hướng ánh nhìn về phía anh chàng đang đứng trên kia.

Xử Nữ không khỏi bực mình. Cậu ta nổi tiếng đến vậy luôn á hả!

"Hội thao sẽ gồm nhiều môn thi, điều này tôi nghĩ mọi người đều đã biết."

"Đó chẳng phải là lí do cho cuộc tranh luận không hồi kết của họ này giờ sao ạ?"

Ma Kết nhìn Sur Từ, không ngăn được bản thân mà lên tiếng. Dù sao ở các cuộc họp cán sự, cậu vẫn chưa quen được với cách làm việc của hội trưởng hội học sinh cho lắm.

Đáp lại câu hỏi của Ma Kết, Thiên Yết chỉ đơn thuần gật nhẹ đầu. Đúng là chị em, cái tính soi mói bắt bẻ của cậu nhóc hết như Xứ Nữ vậy.

"Đó là lí do chính đấy!"

Câu nói của hội trưởng lập tức đưa mọi người vào biển thắc mắc.

Trong khi người ta còn lo ngại không dám lên tiếng hỏi lại, chỉ có mỗi con bé nào đó là thản nhiên như không.

"Anh Yết, em không hiểu gì hết!!"

Hoàn toàn chẳng lấy mấy ánh mắt nhìn mình trân trân mà bận tâm, Sur Từ cảm thấy nói chuyện như thế với Thiên Yết là hết sức bình thường.

Mất khối nhìn mắt nâu cafe, miệng hơi nở nụ cười. Cậu nhanh chóng quay trở lại trạng thái bình thường, và quay xuống với mọi người.

"Các cậu cứ tranh luận về những môn thi và độ khó của nó, đó đâu phải cách giải quyết vấn đề?"

Xứ Nữ nghĩ mình với ý của Thiên Yết đã hiểu được đôi chút.

"Ý cậu cuộc tranh luận này là vô bổ?"

"Tôi không hề bảo vậy, lớp phó!"

Một mũi tên xuyên thẳng lòng tự ái cao ngất của Xứ Nữ.

Mất có đề ý biểu hiện của chị gái, nhưng cứ làm như Ma Kết đề tâm ý.

"Tại sao không chọn những môn mà mình có thể tham gia, ý anh là vậy chứ gì?"

Thay cho câu trả lời, Thiên Yết chỉ gật đầu.

"Chúng ta có bóng đá, chạy tiếp sức, chạy vượt chướng ngại vật, hai người một chân, nhảy bao bố, chạy 100m và cầu lông phải không ạ?"

Tay đưa lên như muốn phát biểu, Song Từ đồng dục liệt kê những môn mà cô nhớ.

"Còn bóng chuyền và cầu lông nữa!"

"Bóng ném và, à hình như hết rồi!"

Nhìn cậu chàng vừa nói vừa đưa tay gãi đầu, mọi người bắt đầu cười rộ lên.

Nhân Mã hơi thè lưỡi, cười tinh nghịch. Trò đùa chọc cười thành công!

"Vậy ai đăng kí môn gì thì nhớ đến gặp Ma Kết!"

Có cậu chàng nào tự nhiên giật thót vì bị nhắc đến tên.

Xứ Nữ nhìn thái độ đồng ý của mọi người mà hài lòng theo. Làm việc với Thiên Yết cũng hơn một năm, nhưng chưa bao giờ cô nhìn thấy rõ tài thuyết phục của cậu ta cả.

Thật sự là có chút bất ngờ.

"Mà hình như trường ta năm nay tổ chức "Nữ sinh thanh lịch" thì phải?!"

Câu nói của một nam sinh lập tức lọt vào tai Xứ Nữ, cô vui vẻ mà giải thích kĩ càng.

"Phần đó thuộc về cá nhân mỗi tập thể lớp! Về chuyện đó, mỗi lớp sẽ tự bàn bạc với nhau!"

Ma Kết không quan tâm cuộc thi sắc đẹp này cho lắm, cậu trước giờ đã không hề hứng thú với ba cái chuyện như vậy.

Tự nhiên cảm thấy bên cạnh im lặng hẳn đi khiến cậu đâm ra thấy lạ, Ma Kết liền dời mắt nhìn sang Sur Từ. Cô vẫn đứng cạnh cậu, chỉ có mỗi đôi mắt

màu nâu cafe là quét mãi quanh lớp học.

Đầu biết rất rõ cậu sẽ không tới, vậy mà Sur Từ vẫn không tránh được cảm giác buồn bã. Người anh trai đó đối với cô cực kì căm hận, và Sur Từ cũng không chút oán trách.

Bởi mọi thứ, đều là do cô mà ra.

Còn nghĩ sẽ được cùng anh trai chuẩn bị cho lễ hội trường, xem ra chỉ có mỗi mình cô tưởng bở.

***

Nói là lễ hội trường diễn ra trong một tuần, nhưng chỉ có vài ngày mới là chính. Hội thao diễn ra vào thứ hai, thứ năm và thứ sáu dành cho gian hàng tự chọn. Các phần thi nghệ thuật bao gồm "Nữ sinh thanh lịch" và công bố kết quả xếp hạng đều diễn ra vào tối thứ bảy.

"Nữ sinh thanh lịch lớp mình thì cứ cử Bạch Dương đi là được nhỉ?"

Vừa nói, mắt Song Từ vừa nhìn sang Bạch Dương cười tươi rói. Cho một hoa khôi đi thi, đương nhiên là quyết định sáng suốt rồi.

"Song Từ, đừng có đẩy trách nhiệm qua tớ!"

Bạch Dương đó giờ chưa ghét những cuộc thi kiểu đó. Vận đồ rồi đi vòng vòng trên sân khấu cho thiên hạ xem, cô đâu có rảnh hơi.

"Cậu chắc chứ? Nếu cậu mà thi, thế nào độ nổi tiếng cũng tăng lên cho coi~!"

"Phải rồi nhỉ! Bạch Dương mà đi thi lớp mình thắng chắc!!"

"Giải nhất luôn cho coi!! Bạch Dương dễ thương thế này còn gì~!"

Hiện tại đang là giờ giải lao nên thành viên lớp 10-3 nán lại lớp một chút để bàn bạc cho mấy sự kiện của lễ hội trường. Đó cũng là lý do khiến Bạch Dương bị bao vây kịch liệt kiểu này.

"Dương!!~"

"Một quá! Tớ thi là được chứ gì!?"

Coi cái lớp đang reo hò kia! Đúng là ép người quá đáng!!

Bạch Dương mắt lườm nguyệt cô bạn Song Từ đang ngồi gần mình, lườm cả nụ cười làm ra vẻ vô tội kia nữa.

"Tớ muốn cafe maid coi!"

"Phải đó, tớ cũng muốn nhìn Ma Kết mặc đồ bồi bàn!!"

Ma Kết đang yên đang lành tự nhiên lạnh cả sống lưng, vừa quay sang lại bắt gặp hai khuôn mặt cực kì đáng nghi của Nhân Mã với Sur Từ.

"Mã Mã, mày thật sự không tham gia hội thao?"

Nhân Mã cầm gục xuống mặt bàn, mặt mở nửa một cách chán chường trong khi hai tay buông thõng. Cái thằng lúc nào cũng bô bô cái miệng trông cực thiếu sức sống.

"Rồi tao chạy bằng cái gì? Chân vậy, chạy nữa là tao què luôn! Khỏi xúi dại mày!!"

Thật ra trong lòng cũng bức bối lắm chứ. Hội thao cũng là điều cậu mong chờ. Nhân Mã không tham gia giải đấu được, cứ tưởng sẽ được an ủi bằng cái hội thao này, cho đến khi cậu nhớ ra chân mình không được hoạt động mạnh. Đáng ghét thật..

Với một thằng năng động quá mức như Nhân Mã, bắt cậu ngồi yên trong bóng mát xem người ta chơi thể thao thì khác nào là một cực hình!

Nhân Mã tự nhiên muốn đến trường phổ thông kia tông què chân hết đám đám làm cậu bị thương.

Bực quá!!!

"Mã ngoan! Tụi này hiểu nỗi khổ của cậu mà!"

Sur Từ miệng nói lời ngon ngọt trong khi tay vỗ vỗ đầu Nhân Mã, khiến Ma Kết phải cố lắm mới nhìn được cười.

"Ê Bạch Dương! Ủa, Song Từ đâu?"

Tất nhe vào mặt ngây ngô của Sur Từ, Bạch Dương thần nhiên trả lời.

"Hồi nãy hình như có người gọi cậu ấy ra ngoài nói gì đó! Chả biết!"

Gọi ra ngoài luôn cơ? Dễ sợ hà!

"Cảm nghĩ lung tung bậy bạ!!"

***

Song Tử vừa bước ra khỏi lớp đã chẳng thấy ai đâu, đành đưa mắt đảo khắp hành lang một lượt. Vừa nhìn thấy anh chàng đứng tựa vào lan can nhìn ra cửa sổ hành lang, Song Tử chẹp miệng một cái.

Đi lại gần với cậu một chút, tay cô đánh vào vai cậu vài cái.

"Ê! Thiên Bình!!"

Thiên Bình mở to mắt sức tỉnh, ngây ngô quay sang nhìn Song Tử rồi cười trừ.

"Anh tới đây làm gì? Biến về lớp của anh đi chứ!?"

"Tàn nhẫn quá đó! Cái thói độc mồm độc miệng vẫn không bỏ được ha?"

Với mấy trò đùa này của Thiên Bình, cô từ lâu đã lờ rồi. Mấy cái trò giả ngu đó có tác dụng với mấy đứa con gái khác chứ cô thì đừng hòng!

Thái độ lạnh nhạt của Song Tử luôn làm Thiên Bình cảm thấy thích thú. Một cô gái chẳng coi trọng vẻ ngoài của cậu. Nhưng chí ít là với cô, Thiên Bình chưa bao giờ có ý định cư cẩm.

"Tôi muốn hỏi là có còn chỗ cho môn chạy tiếp sức không ý mà!"

Song Tử hơi nhướng mày, mắt cũng chớp liên hồi mấy cái. Nhìn người con trai đang vờ lúng túng trước mặt, ánh mắt cô rất nhanh trở nên đầy nghi hoặc.

Thiên Bình muốn tham gia hội thao? Cái tên ăn chơi lêu lổng này? Đánh chết cô thì may ra cô còn tin..

"Đừng có nhìn tôi với ánh mắt đó chứ! Cứ làm như tôi muốn! Đều là tại thằng anh họ trời đánh của em đấy!!"

Không tham gia hội thao thì đừng có vác mặt về nhà, cũng đừng hòng đi chơi, cái giọng như má thiên hạ đó khiến Thiên Bình trước khi nhận ra đã rậm rập nghe lời rồi.

Đúng là cái thằng độc tài!

Song Tử chẳng chút thương tiếc dùng chân đạp mạnh vào chân Thiên Bình.

"Muốn đồ thừa cho anh họ tôi? Đừng-hòng!!"

"Tôi nói thật! Nói thật mà!!"

Hai anh em nhà độc tài!!

Song Tử nhìn Thiên Bình một lượt, tay khoanh trước ngực ngẩng cao đầu, cuối cùng đặt ngón trỏ gần miệng mà suy nghĩ.

"Tôi nhớ Ma Kết bảo là còn thiếu một, hình như vậy!"

Sao anh ta lại chọn chạy tiếp sức nhỉ? Đúng là đồ công tử bột!

Hai tay chấp lại trước mặt, Thiên Bình nở nụ cười xoà.

"Vậy em giúp tôi đăng kí luôn ha!"

"Mơ đi!!"

Anh ta có chân để đi mà, có miệng để nói mà, có tay để viết mà, việc gì phải nhờ cô?!

"Xin em đó!!"

Không phải Thiên Bình sợ gì, chỉ là cậu không tài nào kiếm được khi Ma Kết ở một mình hết. Thằng bé đó lúc nào cũng có Sư Tử đi cạnh, và cậu cực kì không bao giờ muốn đụng mặt con nhóc đó!

Một lần cũng không.

Trước sự năn nỉ i ôi của Thiên Bình, Song Tử đành thờ dài chán nản.

"Một ghê! Anh biến về lớp anh hay đi đâu thi đi đi! Tôi sẽ thử nói Ma Kết!"

"Yêu em nhất! Cảm ơn bé Song!!"

Nhìn theo Thiên Bình chạy vọt đi, Song Tử bắt đầu giận dữ. Anh ta là loại người gì thế? Đừng có mà dùng từ "yêu" thoải mái như vậy!!

A, bức mình quá!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hội Thao

Đầu tuần khai mạc lễ hội trường đã đến, mở đầu chính là hội thao mà hầu hết mọi người đều mong đợi.

Hội thao được tổ chức ở khắp khuôn viên rộng lớn của trường, các môn thi cũng được chia đều từng khu vực và từng thời gian phù hợp. Lễ hội trường đa phần được giao toàn quyền cho hội học sinh, vì vậy cả Thiên Yết và Xứ Nữ cùng các thành viên khác cũng đã rất khó khăn để sắp xếp cho không trùng lịch.

Theo danh sách thì có tổng cộng là mười môn thi đấu, được chia đều ra sáng và chiều mỗi buổi năm môn.

Tuỳ mỗi môn mà sẽ có thứ tự thi đấu hoặc các cặp thi đấu, được quyết định dựa vào thứ tự phiếu mà đại diện mỗi nhóm lớp đã bốc trước khi bắt đầu hội thao. Đó đồng thời cũng là số của mỗi nhóm để dễ dàng phân biệt.

Người đề xuất ý kiến này là Xứ Nữ. Mỗi khi nghĩ đến việc phải gọi tên nhóm bằng tên cả hai lớp, cô lại đâm ra chán nản.

Số thứ tự của lớp 10-3 và lớp 11-2 là số sáu, trên tổng số sáu nhóm tham gia.

Nhọ rõ ra!

À, nếu hỏi về "bàn tay thần kì" nào đã bốc thi chính là bạn lớp phó cá biệt của lớp 10-3 đấy. Chính là bạn ấy~

***

Môn thi đầu tiên là cầu lông, cũng là môn mà Song Tử và Kim Ngưu cùng hai người bạn khác đã đăng kí. Trong khi hai cô nàng đang khó khăn thi đấu đôi bên ngoài, ở trên thảm cỏ nhìn ra trận đấu lại có vài đứa không ngừng hò hét.

"Song Tử, cố lên!!"

"Chị hai tuyệt nhất!! Đánh bại hết những người khác đi!!"

"Nhóm sáu cố lên!!!"

Hai cái miệng ồn ào nhất đó thuộc về hai cái người mà ai cũng biết là ai.

Kim Ngưu dù sức khoẻ yếu nhưng trước đây cũng chính là thành viên chủ chốt của câu lạc bộ cầu lông khi cô còn học cấp hai. Lên phổ thông thì Kim Ngưu không chơi nữa. Chỉ vì suy nghĩ muốn thân thiết với mọi người hơn một chút, cô lại đăng kí tham gia.

Cùng Song Tử thi đấu mới biết, cô bé thật sự rất khòì môn thể thao này. Lần đầu thi đấu đôi với người tạm cho là mới như cô, Song Tử vẫn có thể nhanh chóng thích nghi. Như vậy, Kim Ngưu càng không được phép bị bỏ lại.

Nhìn Song Tử cùng chị gái mình phối hợp ăn ý trong trận thi đấu cầu lông với nhóm năm, Nhân Mã quên luôn cái chân trời đánh của mình. Chị hai cậu thật tuyệt, tuyệt nhất! Bỏ bấy lâu mà vẫn thành thạo thể này, ngoài chị cậu còn ai nữa cơ chứ!

"Cố lên! Cố lên!!"

Mặc xác hai cái đứa la ó om sòm như con nít kia, Bạch Dương đưa mắt nhìn xung quanh. Thành viên nhóm sáu thì cô có thấy, nhưng hình như thiếu vài người thì phải, ít nhất là trong số những người Bạch Dương quen biết.

Vẫn đưa mắt nhìn xung quanh trong khi tay khều khều Ma Kết ngồi cạnh, cô một lúc sau mới nhìn qua cậu.

"Chị Xử Nữ đâu? Rồi anh Thiên Yết nữa!"

Xử Nữ là chị gái của Ma Kết (Bạch Dương cực vui thì biết điều này) và Thiên Yết cũng thường cùng cậu tham gia mấy buổi họp lễ hội gần đây, cô nghĩ Ma Kết phần nào phải biết.

Nghĩ ngợi một hồi lâu, mắt vẫn lơ đãng theo dõi trận đấu, Ma Kết như đang cố nhớ vài thứ.

"Chị hai với anh Thiên Yết bận công việc của hội học sinh!"

Bạch Dương "à" một tiếng. Hai người đó vừa là ban cán sự lớp 11-2, vừa là hai thành viên đứng đầu của hội học sinh. Không hiểu luôn, đảm đương chỉ nhiều cho một vậy không biết. Gặp cô, cô bỏ từ lâu rồi.

"Thắng rồi! Haha! Thắng rồi kìa!!"

"Tỉ số chênh lệch luôn!!"

Từ mấy giọng nói reo hò xung quanh, nhất là hai cái giọng oang oang của hai thành phần kích động bất hảo, Bạch Dương và Ma Kết đều biết được kết quả của trận đấu.

Song Tử và Kim Ngưu chiến thắng một cách ngoạn mục.

Hai cô nàng lập tức chạy về phía nhóm mình với nụ cười tươi rói trên gương mặt.

Song Tử luôn ưa thích chiến thắng và ghét thua cuộc, điều này càng khiến cô thêm hài lòng. Cô khôn ngoan và tinh ranh, chắc chắn không bao giờ tham gia vào những gì mà bản thân không nắm chắc phần thắng. Đây có thể là khuyết điểm với mọi người, nhưng với Song Tử lại là ưu điểm tuyệt vời.

"Chị tuyệt thật đấy, Kim Ngưu!"

Còn đang mải mê nói chuyện với Nhân Mã thì nghe thấy lời khen của Song Tử, Kim Ngưu đâm ra đỏ mặt xấu hổ. Tay cô cứ xua xua trước mặt.

"Chị đâu có! Toàn là Song Tử ghi điểm đấy chứ!"

"Ủây! Chị cứ khiêm tốn! Song Tử nói vậy thì chắc chắn là vậy mà~!"

Nhìn khuôn mặt cười tươi của Sur Tử, Kim Ngưu chẳng còn cách nào khác ngoài đồng ý.

Trong khi mọi người vui vẻ mừng phần thắng, Cự Giải cứ đứng ngồi không yên, đi vòng vòng mãi. Cậu đưa tay kéo thấp mũ áo khoác xuống, lòng cứ phân vân không biết có nên đi lại chỗ bọn họ hay không. Xử Nữ đi vì việc hội học sinh, Bảo Bình lại không có mặt vì giải đấu đầu năm, cậu chẳng có ai "huơng tựa" hết!

Toàn bộ hình ảnh lười thui của "cục đen đen" nhanh chóng thu vào tầm mắt của Bạch Dương. Cô nhú mày, lòng sinh tò mò.

"Có ai nãy giờ cứ nhìn tui mình kìa!"

Tay Bạch Dương đầy nhần tâm chỉ thẳng về phía Cự Giải.

"Áo khoác đen.. Áo khoác? Trong khi hội thao đang diễn ra hả?! Lại còn trùm kín nữa!!"

"Khả nghi! Cực khả nghi!!"

Hai cái miệng của Nhân Mã với Sur Tử mà họp vào thì chắc chắn thành hoạ. Hai đứa nó tay cứ xoa xoa cằm trong khi đưa mắt nghi hoặc chăm chăm nhìn Cự Giải.

"Không, không phải! Mã, người đó..."

"Anh cũng là người của nhóm sáu chứ bộ!!!"

Có anh chàng nào đó thực khóc không ra nước mắt. Cự Giải cậu chẳng nhẽ lại mờ nhạt đến mức đó?!!

Kim Ngưu mất một lúc để chứng minh hộ Cự Giải, chỉ vì cái lớp 11-2 nào đó đâm ra trẻ con im lặng xem kịch.

***

Trong lúc mọi người đang rời khu sân đấu cầu lông ban nãy để chuyển sang xem trận bóng đá mà Thiên Yết tham gia, Sur Tử lại lách ra ngoài để mua nước. Ngồi suốt khiến cô cảm thấy hơi khát, lại sắp đến môn mà cô đăng kí, Sur Tử không thể bỏ mặc cái cổ họng khô khốc của mình được.

Ma Kết cũng có ý muốn đi cùng cô, nhưng Sur Từ lại từ chối. Dù sao, nếu có cậu đi cùng, cô lại có người trò chuyện, thế nào cũng quên luôn thời gian mà bỏ lỡ trận bóng của Thiên Yết.

Không được! Nhất định không được!!

Nấn ná trước máy bán hàng tự động một hồi, Sur Từ rút cuộc vẫn đầu hàng mà chọn trà bí đao. Thói quen từ nhỏ đến lớn của cô vẫn chẳng thể nào bỏ được.

Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến tai, Sur Từ hơi quay đầu sang xem thử. Thu vào tầm mắt hình ảnh cậu nam sinh ngồi phía sau mình trong lớp, cô không bận tâm nhiều cho lắm.

Song Ngư vì thấy khát mà đi tìm máy bán hàng tự động mua cho mình vài thứ, vậy mà chẳng biết sao lại gặp Sur Từ. Đôi mắt hổ phách đằng sau cặp kính có chút không thoải mái.

Sur Từ vừa lấy lon trà bí đao của mình ra cũng là lúc Song Ngư bước đến chọn thức uống. Vốn định bước đi trước khi trận thi đấu bắt đầu, vậy mà cô tự nhiên khựng lại, cả người cũng quay phắt ra sau.

"Ê, cậu cùng tôi đến xem trận đấu của nhóm mình đi!!"

Tay cầm lấy lon nước không chút dao động, Song Ngư hoàn toàn không đưa mắt nhìn sang Sur Từ. Dù cho lời của cô truyền vào tai cậu rõ mồn một, Song Ngư không nghĩ cậu cần gì phải tới đó hết.

"Ê! Đừng bảo là cậu bị khiêm thính nha!! Ê ê ê! Ê!!!"

Mắt lờm nguýt con nhỏ đang che miệng thành hình loa, Song Ngư dậm ra bực mình.

Ồn chết đi được!

"Không thích."

Giọng của Song Ngư Sur Từ cũng hiếm khi nghe thấy. Cậu ta không bao giờ phát biểu trong giờ học, càng không nói chuyện với bất kì ai, cô đương nhiên có chút kinh ngạc.

Cơ mà, tuy lạnh lạnh khó ưa vậy mà sao cô cứ cảm giác đã nghe thấy ở đâu rồi.. Là cô đang tưởng tượng sao ta?

"Cậu đâu có đăng kí hội thao phải không hả? Vậy ít nhất phải có mặt xem thi đấu chứ!"

Phiền phức thật, Song Ngư chep miệng. Không tham gia vì cậu không rảnh rồi đến thế, cũng chẳng có chút hứng thú nào. Cậu đến trường hôm nay chỉ vì bắt buộc, nếu không đừng hòng Song Ngư chịu lếch xác đến đây.

Cuối cùng lại đụng phải con nhỏ phiền toái ngồi trên mình.

"Đúng là cái tên hách dịch!"

Chả biết đứa nào hách dịch hơn đứa nào.

Nói chuyện với Song Ngư đúng là vừa mất thời gian vừa mất công sức. Cậu ta đối với lời cô nói một chút phản ứng cũng không có, cứ như con rô bốt chỉ biết nghe mà chẳng biết tiếp thu vậy. Trong lòng đã sớm sinh khó chịu với Song Ngư.

Bất chợt nhớ ra gì đó, Sur Từ lúng túng vạch tay áo khoác xem đồng hồ. Chết cha, trận đấu sắp bắt đầu đến nơi!!

"Trận đấu! Trận đấu!! Phải đi mau thôi!!"

Đúng là vừa ồn ào vừa phiền phức!

Tuy nhiên, ngay khi Song Ngư định quay lưng bỏ đi thì tay áo cậu đột nhiên bị nắm lấy. Chẳng để đương sự kịp ớ hay phản ứng gì, Sur Từ đã thân nhiên lôi cậu chạy đi mất.

"Này! Ê!!"

Thật không may, con nhỏ nào đó vì sợ bị trễ giờ mà đến lời của cậu còn không thèm cho vào tai.

Song Ngư đành buông bỏ, cậu không thèm quan tâm nữa. Mắt hổ phách vừa nhìn mừng lung chợt dừng lại ngay bàn tay đang nắm tay áo cậu kéo đi. Mày Song Ngư hơi nhú lại, nhưng rồi lại quay đi như không thèm để ý tới.

***

Chạy đến sân đấu bóng đá của trường, Sur Từ dừng lại gấp gối thở hồng hộc. Chạy đến như vậy thật sự khiến cô thở không ra hơi mà.

Tiếng thở từ đâu vang đến bên tai khiến Sur Từ chú ý quay sang. Nhìn Song Ngư tay hơi che miệng thở đều đều, cô bắt đầu chớp mắt.

Cậu ta làm gì ở đây ấy nhỉ..

"Ừa, cậu bảo là không thích cơ mà?"

Nhìn con nhỏ ngây thơ hỏi lại mình, Song Ngư bắt đầu nổi con giận dữ. Rõ ràng là cô ta kéo cậu chạy như điên lại đây, giờ lại làm như mình vô tội lắm vậy!!

"Là ai đã kéo tôi chạy đến đây hả?!"

Cái giọng bức tức của Song Ngư càng khiến Sur Từ ngớ người.

"Là ai? Tôi hả..?"

Không lẽ cô vì vội vàng mà đâm ra lú lẫn hả ta?

"Sur!!"

Tiếng gọi từ xa vọng tới thu hút sự chú ý của Sur Từ. Nhìn thấy cô bạn cùng bàn đang bước đến chỗ mình, cô vui vẻ cười tươi rói, sau đó lại là vẻ mặt khẩn trương.

"Trận đấu đã bắt đầu chưa vậy? Chưa vậy?!"

"Chưa đâu! Sắp thôi!"

Song Từ vừa nói vừa đưa tay chỉ ra bên ngoài. Nhìn theo tay cô, Sur Từ có thể thấy hai bên đang chuẩn bị.

Cô đến kịp, may ghê!

"Cơ mà, sao cậu ở đây thế?"

Nụ cười toả nắng vẫn hiện hữu trên gương mặt xinh xắn của Song Từ khi cô nhìn sang Song Ngư. Nhìn cậu chàng đang lấy lại nhịp thở, cô có thể đoán ra cậu đã chạy đến đây.

Nhưng, tại sao mới là điều cô thắc mắc.

Song Ngư vừa bức vừa sôi máu muốn giải thích rõ ra hết, cuối cùng lại thôi. Chính lại gọng kính bị lệch đi lúc chạy ban nãy, cậu toan quay người bước đi.

"Đợi một chút!"

Mắt hổ phách hơi liếc sang Song Từ. Cô vui vẻ đáp lại bằng nụ cười sáng rỡ của mình.

"Đã lỡ tới rồi, chỉ bằng cùng mọi người theo dõi trận đấu đi!"

"Phải đó! Phải đó!! Cái tên lảm lì như cậu có mà Tết Congo mới kết được bạn nếu cứ thế đấy, bạn nam đeo kính khó ưa!!"

Mắt hổ phách lườm sắc mắt nâu cafe.

Cứ làm như cậu cần bạn bè ấy. Và cậu cũng chả cần con nhỏ đó ưa!

Cơ mà, bạn nam đeo kính hả?

"Ê, cậu không biết tên tôi?"

Song Từ hơi nghiêng đầu trước câu hỏi của Song Ngư dành cho Sur Từ. Cô nhớ con nhỏ đó biết mà.

Vậy mà mắt nâu cafe vẫn chớp liên hồi.

"À, tôi quên rồi!"

Nhớ tên người khác đối với Sur Từ cô là một việc khá khó khăn..

Mắt hổ phách phía sau cặp kính vẫn hệt như vậy.

"Vậy khỏi đi."

Song Tử tay bịt miệng nín cười trong khi có ai đó giận đến đỏ cả mặt.

"Hừ! Tôi 'hồng' thêm!"

Thèm gì biết tên con người khó ưa như cậu ta, cô quan tâm trận đấu của anh Thiên Yết hơn.

Mặc kệ Song Ngư, Sư Tử vừa lon ton chạy lại chỗ bọn Ma Kết, vừa đưa tay mở lon trà bí đao của mình. Cô kết quả là bị Bạch Dương khó chịu một trận vì đi quá lâu.

"Cùng xem với mọi người đi!"

"Tôi ngồi đây được rồi."

Ngồi cùng người khác, Song Ngư từ lâu đã không quen.

Nhìn theo cậu bạn khó gần bước đến một góc vắng và ngồi xuống thăm cỏ, Song Tử ngay sau đó chạy lại chỗ mọi người khi được Nhân Mã gọi.

Mắt hổ phách nhìn xuống sân đấu, cậu đưa tay mở lon nước của mình.

Như sở thích và thói quen của cậu, đó là một lon trà bí đao.

Sư Tử đang cùng Ma Kết nói chuyện chợt chú ý đến Song Ngư đang ngồi đằng kia. Cô dù không thích cậu ta, nhưng để ngồi một mình vậy thấy cũng cần rút lương tâm lắm bộ.

Tại theo lời cậu mắt kính đó nói thì Sư Tử là người kéo cậu ta đến đây mà!

Đứng dậy khỏi thăm cỏ, Sư Tử chạy đến chỗ Song Ngư đằng kia trong khi mọi người vẫn đang thối mác nhìn theo.

Mắt nhìn nhỏ bạn thân vừa cãi nhau chí choé vừa lôi kéo cái thằng con trai nào đó, Ma Kết đâm ra khó chịu.

Cuối cùng, Song Ngư vẫn bị Sư Tử kéo lại chỗ mọi người, kể cả khi cậu thích một mình và yên tĩnh. Lại còn bị mấy cái miệng huyền thuyên không ngừng bắt chuyện, nhất là cái thằng nào đó miệng lúc nào cũng liên tục.

Số cậu đen lắm mới dính vào đũa mạng lại phiền phức như Sư Tử!

***

Trận đấu kết thúc với phần thắng thuộc về nhóm sáu. Thiên Yết thật sự rất giỏi thể thao, và người hâm mộ ủng hộ cũng rất đông nữa.

Trong đó có vài đứa hò hét cổ vũ cực kì nhiệt huyết. Nhiệt huyết đến đáng sợ..

"Tiếp theo là phần chạy tiếp sức của cậu phải không Sư?"

Tay ôm lấy chân bó gối, Bạch Dương đặt cằm lên đó hỏi một cách lơ đãng.

"Nó đó!"

Song Tử vì môn thi của Sư Tử mà nghĩ ngợi. Hình như người nào đó cũng thi môn này thì phải..

Mà kệ đi. Có phải chuyện của cô đâu mà lo lắng chi cho mệt óc!

Song Ngư từ đầu tới cuối vẫn hai tay khoanh lên đầu gối chán chường. Đến lúc này, mắt hổ phách mới liếc nhìn con nhỏ vừa chạy đi một chút.

Thò tay vào túi xem tin nhắn vừa được gửi đến, Song Ngư thay vì bỏ điện thoại lại như thường lệ chợt bấm gì đó rồi gửi đi. Cậu tiếp tục trạng thái chán nản đó và mắt vẫn nhìn đâu đâu.

Thiên Yết đứng gần đó tay dùng khăn lau đi mồ hôi trong khi ánh mắt nhìn ra ngoài. Nếu không nhầm, cậu nhớ rằng Thiên Bình nói rằng thằng đó chọn môn chạy tiếp sức.

***

Sư Tử vừa bước xuống chỗ thi đấu đã vui vẻ bắt chuyện với mọi người. Chỉ có hai người cùng lớp cô, còn lại toàn là đàn anh đàn chị.

"Mà tại mình thiếu một người thì phải?"

Nhìn anh trai tiền bối kia đưa mắt nhìn xung quanh, Sư Tử cũng nghiêng đầu theo.

"Xin lỗi, tớ tới muộn một chút!"

"Cậu có làm gì thì cũng phải nhớ giờ giấc chứ, hoàng tử!!"

Trước cô bạn cùng lớp của mình và cả anh chàng kia, người nọ hai tay chấp lại xin lỗi.

Sur Từ mất một lúc mới nghi hoặc quay đầu ra sau, mắt chạm phải đôi mắt cùng màu với mình càng thêm ngỡ người.

Thiên Bình nhìn đứa con gái trước mặt, từ ngạc nhiên chuyển sang bình thản rồi khó chịu. Tay cậu nhanh chóng vò thành nắm đấm.

Chọn đâu không chọn lại chọn đúng môn con nhỏ đó tham gia, số Thiên Bình đen vậy ư?

Chết tiệt! Nực cười đến chết tiệt!

"Anh..."

Sur Từ muốn gọi, nhưng âm thanh cứ như kẹt lại, không tài nào phát ra được. Cô mím chặt môi, cả mặt cũng sẫm cúi gầm xuống.

Làm như chưa hề nhìn thấy Sur Từ, Thiên Bình lãng đi ngay sau đó. Tay choàng vai hai người bạn cùng lớp của mình, cậu vui vẻ bắt chuyện.

"Lớp phó, cậu sao thế?"

"Haha, đừng bảo là đói nha!"

"Xi, im đi~!"

Cười tươi rói như không có gì, Sur Từ cùng bạn mình huyền thuyên một hồi.

Cô không hề nhận ra ánh mắt Thiên Bình nhìn mình, dù rằng cậu quay đi ngay sau đó. Một ánh mắt kì lạ đến khó diễn tả bằng lời.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: May Trang Phục

Kim Ngưu dạo gần đây vui vẻ ra mặt, một phần có lẽ cũng vì lễ hội trường. Thật sự là vui cực kì. Cô không hẳn là thích những hoạt động ngoại khoá tập thể kiểu này, nhưng được cùng những người bạn mới chuẩn bị mọi thứ thì rõ ràng thú vị hơn hẳn.

Ngày hội thao vừa kết thúc khá nỉm nỉm. Dù kết quả đến tận bé mạc tối thứ bảy mới biết, nhưng tự nhận xét thì đã tốt lắm rồi.

Ngay ngày hôm sau, mọi người đã bắt đầu bắt tay vào công việc được phân công dạo trước. Nhìn thì còn nhiều thời gian, nhưng thật sự lại chẳng thấm thập vào đâu.

Trong khi đám con gái bận bịu tấp bập với việc may trang phục thì bọn con trai đương nhiên bị đá đi mà mua những nguyên liệu cần thiết cho quán. Nhưng trước khi nói đến chuyện đó, giờ này thì đám chắc họ vẫn còn lúi thủ ở trường để coi lại bàn ghế này nọ.

Kim Ngưu, Xử Nữ, Bạch Dương cùng Sur Từ và Song Từ lập thành một nhóm trong những nhóm nhỏ tách ra để chuẩn bị trang phục. Vì Bạch Dương bảo rằng thường xuyên chỉ có mỗi mình cô ở nhà, thế là dùng một cái cả đám kéo ngay sang nhà cô nàng hoa khôi như đứng rồi. Có cả Bảo Bình nữa, nhưng vì vướng lịch thi đấu nên tạm thời chưa ghé được.

Trước lúc đó, tụi nó nên ghé vào mấy tiệm đồ may gần trường đã. Cần phải mua vài thứ để làm nguyên liệu và dụng cụ.

Với chủ đề cổ tích, thiết nghĩ sẽ cần những màu sáng một chút.

"Rốt cuộc là ai đề xuất cái ý kiến cổ tích này hả?"

Xử Nữ nửa phần bực bội, nửa phần khó chịu, bao nhiêu đều trút vào cái sào vãi kia. Bực vì cái chủ đề con nít này, bực nhiều nhất là vì cái thăm mà mình xúi quẩy bóc phải ban này.

Bạch Dương liếc sang con nhỏ đang định chạy trốn trước khi Xử Nữ lên con xung thiên, miệng cười gian xảo. Tay cô rất nhanh chóng đã túm cổ được

thủ phạm.

"Đây nè chị! Con nhỏ này nè chị!! Nó với thằng Nhân Mã cầm đầu ý!!"

Sur Từ trong tay Bạch Dương vùng vẫy múa may.

"Bạch Dương kì quá!! Đồ phản bạn!"

Kim Ngưu không khỏi bật cười. Biết ngay thằng em trai nghịch ngợm đó của cô thế nào cũng thò tay vào chuyện này mà.

"Sao cậu giận thế? Xử Nữ bóc phải trang phục nào sao?"

Cả ba đôi mắt đều đồng loạt nhìn sang nhân vật chính.

Tay nắm lấy sào vải run run, mặt cúi gằm không để lộ cảm xúc, chỉ có mỗi sát khí vẫn cứ thoát ra đều đều.

Sur Từ tự nhiên sực nhớ ra gì đó, tay vỗ mạnh một cái.

"Em nhớ nè! Là Maleficent!!"

Cái này là Ma Kết nói nhỏ kể cô nghe, Sur Từ nhớ cực rõ luôn. Tại cái cậu bạn thân lúc nào cũng lấy nghiêm túc đặt đầu, thế mà lại vừa nói vừa cố nhịn cười. Trông hài lắm luôn ý!

Cơ mà, sao sát khí càng dày đặc ấy nhờ..

"Cái con nhỏ này!!"

Bạch Dương hận mình không bóp chết con ngốc này được!

Kim Ngưu nuốt ực một cái, đôi mắt nhanh nhẩu đảo vòng quanh tìm gì đó đánh trống lảng. Đến lúc này, cô chợt nhận ra thiếu mất một người.

Song Từ đi đâu rồi, mới nãy cô vẫn còn nhìn thấy cô bé ấy mà.

Định tìm cơ nói cho qua chuyện, thế mà rốt cuộc Kim Ngưu lại cứ thế mặc kệ luôn. Cô đi khắp mấy sào vải với nguyên liệu, mắt nhanh nhẩu nhìn khắp nơi tìm Song Từ.

"Nhưng con..."

Tiếng nói này là của Song Từ, Kim Ngưu phần nào có thể chắc chắn. Tai cô khá nhạy, cả ghi nhớ cũng tốt, lại là giọng của bạn nên cô càng nhớ rõ.

Kim Ngưu có thể nhìn thấy Song Từ đang đứng phía đằng kia, tay cầm điện thoại áp vào tai với vẻ mặt có đôi phần căng thẳng. Cô bé thậm chí còn cắn nhẹ môi trong vô thức.

Vẫn chưa hề nhận ra sự hiện diện của Kim Ngưu, Song Từ vẫn tiếp tục cuộc gọi. Lần đầu tiên cô xin phép mẹ đi chơi với bạn, thật sự không chỉ khó khăn mà còn một phần bức bối. Dù sao khi Song Từ ở đây, cô có nghĩa là đã bỏ mấy lớp học thêm, bà giận cũng không hẳn là chuyện lạ.

Từ bao giờ, Song Từ lại trân trọng bạn bè hơn những buổi học thêm của cô? Thật sự thì Song Từ cũng chẳng biết nữa.

Trong một khắc khi ánh mắt nhìn xung quanh, Song Từ vô tình chạm phải đôi mắt của Kim Ngưu đang nhìn về phía này.

"Mẹ con ta nói chuyện ngày mai được không ạ? Bạn con.. Bạn con gọi rồi."

Trước khi người đầu dây bên kia kịp nói gì, Song Từ đã cúp máy.

Mẹ sẽ giận lắm đây, cô thầm nghĩ.

Kim Ngưu biết Song Từ đã phát hiện ra, nhưng vẫn không dám đi lại. Cô là đã nghe trộm cô bé nói chuyện điện thoại, thật sự không tốt chút nào.

"Chị Ngưu sao vậy?"

Chẳng biết từ bao giờ, Song Từ đã đứng ngay trước mặt Kim Ngưu. Nụ cười toả nắng cùng đôi mắt sáng nhìn cô đầy thân thiện.

"Chị xin lỗi! Chị không có ý nghe trộm.. ý chị là..."

Khó nói ghê.

"Em có trách gì chị đâu! Thiệt đó~!"

Câu nói của Song Từ đương nhiên khiến Kim Ngưu thấy nhẹ lòng hơn. Chỉ là có gì đó..

"Ê mấy bạn! Mấy bạn chơi tách riêng một mình là không có được đâu nha!!"

Tiếng Bạch Dương từ xa vọng lại thu hút sự chú ý từ cả Kim Ngưu và Song Từ.

Thiệt tình luôn! Mới quay qua đã chẳng thấy đâu.

***

Mua một đồng các thứ cho việc may trang phục, bọn con gái lại bắt đầu trở về nhà của Bạch Dương như đã hẹn trước đó. Vừa đi vừa nói chuyện một hồi, vậy mà chỉ mới ngược lên thôi đã nhìn thấy một khu chung cư cực rộng lớn.

Là khu chung cư cao cấp cho nhà giàu chứ chẳng chơi đâu!

"Mấy người sao thế? Không vào hả?"

Nhìn mấy người bạn mình cứ nhìn xung quanh miết, Bạch Dương chẳng còn cách nào phải lên tiếng.

Bước theo ngay phía sau, Song Từ rất nhanh tay túm lấy cổ áo Sur Từ kéo theo ngay khi cô nàng vừa định chạy nhảy lung tung.

Mất một lúc đi thang máy, cả đám cuối cùng đứng trước một căn hộ nằm khoảng gần cuối hành lang. Cánh cửa vừa được Bạch Dương mở ra thì con mèo nào đó đã lập tức chạy tót vào.

Riêng với con nhỏ đó thì chẳng có gì gọi là phép tắc hết! Chơi dằn rồi quen, chẳng ai thèm nói chỉ cho tốn công mệt sức.

Kim Ngưu nhìn quanh một lượt. Bạch Dương từng nói chỉ sống với ba, ông ấy lại thường xuyên đi làm xa. Căn hộ này có khi còn rộng hơn diện tích nhà cô, thế mà chỉ mỗi mình cô bé sống. Chắc, cũng có lúc phải cô đơn chứ nhỉ.

"Cởi giày ra mau cái con nhỏ kia!!"

Mà, Kim Ngưu cũng không nên nghĩ nhiều quá.

***

Sau khi ăn uống này nọ qua loa bằng mấy cái sandwich trong tủ lạnh, cả đám bắt đầu bày chiến trường ngay trong phòng khách. Không phải Bạch Dương ngại cho người khác xem phòng mình (Dù sao Song Từ và Sur Từ cũng đã bất chấp cái gọi là riêng tư mà nhảy vào...) chỉ là ở phòng khách vẫn rộng và thoải mái hơn hẳn.

"Bên mình phụ trách đồ nhân vật nào nhỉ?"

Xử Nữ nhìn Song Từ, trong khi tay lại lôi mấy món vừa mua ban nãy ở cửa hàng ra.

"Em nhớ không nhầm thì Alice, Lọ Lem, Dracula với Thợ săn thì phải!"

"Maleficent nữa!!"

Câu nói vừa lọt khỏi miệng cũng là lúc Sur Từ bị Xử Nữ liếc không thương tiếc, lại còn nụ cười thân thiện đúng chất gian manh quá quen thuộc với cô. Nụ cười y hệt như lúc Ma Kết tức giận!

Rốt cuộc là Xử Nữ có mối thâm thù đại hận nào với cái bà Maleficent này!? Rồi cái con Sur Từ có mối lương duyên truyền kiếp nào cũng với cái bà này!? Bạch Dương khóc không ra nước mắt mà!!

Kim Ngưu ban nãy bóc trúng nhân vật Alice, thành ra cứ như tự mình may đồ cho mình ấy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhân vật này cô hơi bị thích nha, từ nhỏ đến giờ vẫn không thay đổi.

"Cơ mà Dương trúng ai vậy? Hay là mụ phù thủy độc ác nào đó~?"

Không có Nhân Mã ở đây không có nghĩa là Sur Từ không có "đồng minh". Song Từ đã chết đâu, và trong người cô vẫn có cái máu quậy phá ngang trời rất ít khi bộc lộ~

"Hai đứa các cậu im hết!!"

Hai cái gối nhanh chóng bay vào mặt hai quý cô siêu nghịch.

Bạch Dương không chút thương tiếc, tay hất tóc làm vể cao sang quyền quý, cả mặt cũng ngược cao đầy tự tin.

"Bạch Dương dễ thương này thì đương nhiên phải là công chúa rồi!"

"Công chúa Tiana hả?"

Kim Nguru rất ngây thơ, luôn luôn ngây thơ, và đôi khi chính cái ngây thơ đó chính là nguyên do của mọi chuyện.

Nhìn Song Tử với Sư Tử ôm hai cái gối vừa bị chọi vô mặt mà cười sặc sụa là hiểu rồi.

"Tiana cũng dễ thương lắm đó em! Ráng tìm cho ra hoàng tử ếch nghe chưa?"

Trừ khi không tham gia, còn đã tham gia thì thôi, hình tượng học sinh gương mẫu gì đó cũng sẵn sàng bỏ xó, đó chính là cô hội phó Xứ Nữ cực kì nghiêm túc, có lẽ.

Có cô nàng hoa khôi nào đó giận đến đỏ cả mặt mày, cuối cùng tay vút gối sofa lung tung.

"Mấy người kì cục quá nha!! Người ta là Bạch Tuyết chứ bộ!! Bạch Tuyết đó!!!"

Đúng là kì cục quá mà! Quá kì cục!!

Chỉ có mỗi Kim Nguru từ đầu tới cuối vẫn ngây thơ như bò đeo nơ. Bởi vì trong suy nghĩ của cô chỉ có một Tiana rất xinh đẹp và dễ thương.

"Coi mặt Kim Nguru nghếch ra thấy thương luôn~!"

Cái giọng lãnh lút đầy sức sống này quen lắm nè!

"Ủa? Bảo Bình?!"

Là Xứ Nữ đang bị thần kinh, mắt cô bị hoa, hay con bạn thân cô thật sự đang đèo bám trên vai Kim Nguru? Cơ mà, Bảo Bình rõ ràng đầu thế nào ở đây được!!

"Tớ mới về nên rảnh tạt qua luôn! Yo mấy đứa!!!"

"Sao chị biết nhà Bạch Dương được?"

Đó là điều duy nhất Song Tử cô thắc mắc.

"Sư nhấn chị! Còn lại là chị tự mò tới!"

Bảo Bình tự nhiên quay phắt sang Bạch Dương, mặt bỗng chốc nghiêm trọng hẳn ra. Mắt nhìn mắt đầy căng thẳng, cô nàng rớt cuộc cười tươi rói.

"Em không khoá cửa kia! Chị bấm chuông mãi chả ai trả lời nên tự mở cửa vào luôn! A!! Mấy người đùa giỡn vui về quá chừng mà bỏ tôi!!!"

Thừa cơ hội không có Bảo Bình mà vui vẻ thế này, thật sự bất công quá trời!! Coi cô như đồ thừa ý!!

Bạch Dương có phải không khoá cửa đâu, mà là khu này thường rất an ninh nên cô bao giờ chẳng để vậy cho đến khi đi ngủ.

Cơ mà..

"Đừng có chọc lét em! Bảo Bình!!!"

Cập nhật tình trạng hiện tại, Bảo Bình bắt đầu nhoi nhoi khắp xóm chọc lét tụi con gái.

Cập nhật tình trạng tiếp theo, bọn con gái xúm lại đùa nghịch, kể cả Xứ Nữ và Kim Nguru.

Cập nhật tình trạng sau cùng, hiện tại là tám giờ tối và vẫn chưa đứa nào bắt tay vào may dù chỉ một đường chỉ.

"Coi mấy đứa làm cái gì kia! A!!!"

Xứ Nữ hối hận vì bị tụi nó lôi kéo dụ dỗ, hận luôn bản thân không kiểm chế mà sa ngã..

Sư Tử sau một hồi chạy vòng vòng bắt đầu thấm mệt mà nằm lăn quay ra sàn, lăn qua lăn lại một hồi.

"Hay tụi mình vô trường làm đi!"

Kim Nguru đứng trong bếp cầm chai nước vừa lấy ra từ tủ lạnh, thở không ra hơi, vì câu nói của Sư Tử mà quay ra xem thử.

"Chị?"

Nhỏ này bị chạm dây chăng? Lội bộ từ trường về đây tự nhiên giờ lội ngược lại từ đây lên trường, Bạch Dương riết muốn khùng với Sư Tử mà.

"Tại tớ nghĩ ở đó có không gian, tập trung hơn! Chưa kể, giờ này mà lên vô trường thì vui hết biết!!"

Rốt cuộc cũng chỉ là ham vui! Nói vòng vo tam quốc cho màu mè hoa lá hẹ vào!!

"Chị thấy cái này được nè!"

Thêm một Bảo Bình ham vui!

"Tớ cũng muốn thử!"

Thêm một Song Tử muốn trải nghiệm cảm giác mới.

Cuối cùng chả biết nghĩ gì, cả đám con gái cứ thế xách dép ra ngoài đường cuốc bộ lên trường.

***

Dù hiện tại đã vào tối, nhưng thành phố vẫn nhộn nhịp đông đúc y như vậy. Vừa đi lại vừa phải kéo theo Bảo Bình với Sur Tử cứ nấn ná lại mấy quầy đồ ăn.

"Xử, ăn không?"

"Ăn tối mập giờ!"

Bảo Bình miệng thè lưỡi, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của cô bạn thân, tiếp tục thưởng thức que cá viên ngon lành của mình.

Chơi thể thao như cô thì mập thế nào được, còn lâu nhen~

Song Tử hai tay nghênh ngang đánh tới lui trong khi miệng noãn cười vui vẻ. Cô chợt quay sang con nhỏ lúc nào cũng mặc áo khoác đang nhìn chăm chăm vào hai bàn tay mình.

"Sur, bị gì ý?"

Sur Tử lúc này mới khẽ giật mình, mắt lập tức nhìn sang Song Tử. Đối với ánh nhìn thắc mắc của cô bạn, cô rất nhanh chóng đã cười tươi.

"Bị gì đâu, hi!"

Song Tử cũng chẳng để ý nữa, thay vào đó nắm tay cô bạn mình kéo lại chỗ hàng quán kia cùng với Bảo Bình, cuối cùng bị Xử Nữ và Bạch Dương tóm lại.

Không phải Song Tử lần đầu nhận ra, cũng không phải cô lần đầu suy nghĩ, rằng khi nhận ra cô nhìn sang, Sur Tử đã lập tức kéo hai tay áo khoác rộng thùng thình xuống.

Hệt như muốn che giấu một thứ gì đó.

Và Song Tử cũng không phải người duy nhất nhận ra.

Chắc mình chỉ tưởng tượng thôi, Bạch Dương tự nhủ.

***

Mất một lúc để đi từ căn hộ nhà Bạch Dương đến trường.

Trường phổ thông tầm giờ này thường vẫn chưa khoá cửa. Sur Tử luôn là cái đứa tuy miệng bô bô nhưng chân cực lặng tiếng, hết như một con mèo, đương nhiên bị đẩy làm vật thể thân mà lên vào.

Mở cánh cửa nhỏ bên cạnh cổng chính thật im lặng nè, rồi cố nhón chân đi qua khỏi ông bảo vệ đang ngủ gật trong phòng nè, cuối cùng là rón rén lên lầu mà không bị phát hiện nè. Cũng kì công lắm bộ~!

Kim Ngưu suốt buổi chỉ dám bám chặt vào Bạch Dương. Đi trên hành lang không một ánh đèn đúng là cực kì đáng sợ mà!

Có khi nào đang đi, tự nhiên nguyên con ma nó nhảy ra trước mặt cô không...

Tiểu cái, Bạch Dương ngoài mặt lúc nào cũng kiêu kiêu thế chứ sợ ma thì xếp hàng đầu.

Có cái gì đó trườn qua chân cô kìa..

"A!!!"

"Ma!!!"

Tay Xử Nữ lập tức bịt miệng Kim Ngưu với Bạch Dương.

"Nhìn kĩ lại đi hai má! Hai má tự đan chân vô nhau chứ ma cò gì!"

"Coi chừng bị phát hiện giờ!!"

Xử Nữ lập tức lườm cô bạn thân vừa lên tiếng.

Đúng là có điên mới nghe lời Sư Tử với Bảo Bình mà!!

***

Đi một lúc cũng tới phòng học của lớp 10-3. Sư Tử vẫn đi trước, chậm rãi bước tới cửa.

Vì phòng học nằm ở góc khuất nên từ ngoài nhìn vào khó mà thấy được, với cả bảo vệ cũng rất ít khi tuần tra hành lang, kể cả có mở đèn cũng chưa chắc bị phát hiện. Nói chung, chỉ cần đến được đây thì tạm coi như đã đến đích!

Mở cửa, Song Tử lập tức mở công tắc đèn lên ngay.

"Ồ!?"

"Ừa?"

Bằng cái cách vi diệu nào đó, cảnh tượng trước mắt sáu đứa con gái bọn nó hiện giờ là mấy cô nàng còn lại của hai lớp. Chục con mắt nhìn nhau chớp liên hồi.

"Trời ạ! Tưởng ai!"

"Tưởng bảo vệ tự nhiên nổi hứng đi tuần hành lang, ai dè mấy má này!!"

Báo hại bọn họ cứ phải nấp nấp sau mấy bộ bàn ghế được kéo ra một góc trong phòng học.

Thì ra bọn con gái kia cũng kéo bè kéo lũ vô trường mà làm, vì phòng của lớp 11-2 cao hơn nên chui vào phòng này luôn. Ngày mai trường lại cho nghỉ vì họp hội đồng gì gì đó nên càng chẳng vướng bận!

Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau!

Đêm đó, có khoảng hơn chục đứa con gái bày bừa khắp phòng học. Nào là đo đạc, nào là ghi ghi chép chép, nào là khâu khâu vá vá thâu đêm suốt sáng. Đến khi nhận ra thì đã ôm ấp nhau mà ngủ như đứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cafe Cổ Tích

Hôm nay là thứ năm.

Hiện tại là bảy giờ sáng. Thiên Yết đưa tay tắt đồng hồ báo thức đang reo ồm ồm, đồng thời sửa lại cái cổ áo bị lệch đi.

Miệng ngáp một cái, mắt vẫn còn lơ mơ nửa tỉnh nửa mê. Cả người Thiên Yết đau ê ẩm, toàn bộ đều do Song Tử cả ngày hôm qua kéo cậu đi khắp siêu thị mua các thứ chuẩn bị cho quán.

Mà, Thiên Yết nghĩ đám con trai còn lại cũng chả đứa nào được yên thân đâu.

Rời khỏi phòng mình, Thiên Yết vừa bước ra phòng khách đã nhìn thấy Thiên Bình nằm sấp chễm chệ trên ghế sofa, một tay cầm snack, một tay cầm remote liên tục chuyển kênh.

Thằng này cũng có lúc dậy sớm hơn cả cậu? Thật khó tin. Quá khó tin. Cực kì khó tin!

"Ê thằng kia! Mày đang nghĩ thế nào hôm nay trời cũng sập chứ gì?!"

Kể cả khi bị nói trúng tim đen, mặt Thiên Yết vẫn bình tĩnh như chả có gì xảy ra, thậm chí còn đáp lại một cách thản nhiên như không.

"Bây, tao đang nghĩ tới động đất sóng thần cơ!"

Hôm qua nghe tin ở đâu có động đất ý.

Thiên Bình bỏ bánh vào miệng, tiện tay cầm gối trên sofa quăng về phía Thiên Yết.

Đương nhiên còn lâu mới trúng.

Đi vào trong bếp, Thiên Yết tay mở tủ kiểm đại cái gì đó bỏ vô bụng. Thật tiếc, bên trong không thực phẩm tươi sống cũng toàn kẹo với chocolate được tặng của thằng Thiên Bình.

Ai kia đang yên đang lành tự nhiên thấy tay trống trải hẫng đi. Mất nâu cafe lập tức quay qua, nhìn chăm chăm chăm bịch bánh của mình đang bị Thiên Yết giật lấy ăn như đúng rồi.

Lấy snack làm bữa sáng, cũng không tồi nhẽ~

***

Nhà của chị em Kim Ngu và Nhân Mã mới sáng ra đã ầm ầm cả lên.

Hai chị em nhà này có một điều khá trái ngược đến kì lạ. Cậu em trai dù lâu lâu thần kinh hay bất ổn và chân tay cũng không bao giờ yên được, thêm cả cái miệng tíu tít liên tục, vậy mà ngoài chuyện gia chánh thì cả thói quen dậy sớm không chệ vào đâu cho được. Tuy nhiên, cô chị dù tháo vát giỏi giang, việc gì cũng biết, biết tuốt, lại hiền dịu chăm chỉ, thế mà chẳng bao giờ dậy đúng giờ. Đặt báo thức cũng hoàn toàn công cốc.

Đó là lý do chính cho sự ồn ào hiện tại.

"Chúng ta muộn! Muộn mất!! Sao Mã không gọi chị hai dậy!?"

Nhân Mã mặc kệ cô chị gái chạy lăng xăng khắp nhà, cứ thế đứng trong bếp thưởng thức bữa sáng của mình. Mất cậu thậm chí còn thích thú nhìn theo Kim Ngu.

"Xạo nha! Em có gọi, gọi khàn cổ luôn mà có ai thèm để lời em vô tai đâu!"

Kim Ngu học đâu cái tính đồ thừa nè, không tốt đâu nha.

Biết bản thân thường dậy muộn, thế mà tối nào Kim Ngu cũng thức đọc sách đến tận khuya. Một trang nữa thôi, một trang nữa thôi, rồi cuộc càn quét càng ghiền, tới khi sức tỉnh đã hơn hai giờ sáng.

Đúng là tật xấu khó bỏ.

Nhân Mã vừa ăn xong, còn chưa kịp uống ly nước đã bị Kim Ngu nắm tay kéo đi. Miệng không ngừng kêu la "Muộn! Muộn!" trong khi chân còn thoăn thoắt hơn cả cậu.

Phục ghê!

***

Hiện tại là tám giờ, còn đúng một tiếng nữa là khai mạc lễ hội trường. Đa phần nhóm sáu đều có mặt hết cả, và đang trong giai đoạn kiểm tra lại các thứ cũng như sửa lại bàn ghế bị xô dịch.

Thành viên nhóm sáu chia làm ba thành phần. Một là chưa gì đã tới, tới sớm nhất. Hai là đến cận kề mới chịu tới. Ba là đến tận bây giờ vẫn chưa thấy lộ mặt ra.

Thiên Bình với Thiên Yết thuộc nhóm thứ hai. Vừa mới mở cửa bước vào thôi đã bị lôi đi không chút thương tiếc, cuối cùng quăng cho hai cậu hai bộ trang phục rồi lại "đá" vào nhà vệ sinh nằm ở cuối hành lang gần đó.

Đứng dựa người vào thành bồn rửa mặt, Thiên Yết sửa lại cái nơ trước cổ với cái áo choàng đen phía sau. Miệng cậu cứ cảm thấy vương vương khó chịu. Dù Thiên Yết bóc trứng lá thăm Dracula đi chăng nữa, bộ răng nanh giả này thực sự rất là vương vếu.

Có lẽ do đứng quay mặt về phía buồng vệ sinh, Thiên Yết có thể nhìn thấy người vừa bước ra từ đó.

Cự Giải còn đang sửa lại cái áo khoác lại đựng mất anh chàng lớp trưởng nổi tiếng của lớp mình. Cậu không nhớ tên, nhưng nhớ chức vụ, vì Xử Nữ lúc nào cũng lăm bằm nguyên rùa.

Việc gì cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào cậu thế nhỉ? Cự Giải có thể mau quên, nhưng ít nhất cậu khá chắc là chưa từng đắc tội với hội trưởng hội học sinh đáng kính.

Có lẽ..

Thiên Yết nhìn Cự Giải một lượt, nhất thời không đoán được bộ đồ cậu ta mặc. Áo khoác trùm mũ màu nâu, lại có hai cái tai kia.

Chó sói chẳng?

"Bố thắng Thiên Yết! Mây xong chưa vậy bố?"

Cái giọng bô bô của Thiên Bình ngoài kia, đúng là phát mệt. Muốn thì vào lớp trước đi, cậu đâu mượn.

Chẳng hiểu trong đầu nghĩ gì nữa, Thiên Yết lại buộc miệng nói ra suy nghĩ nhất thời trong đầu mình khi đi ngang qua Cự Giải.

"Nhìn thế nào cũng chỉ là một tên yếu đuối tầm thường."

Cậu cũng không biết bản thân đang giận dữ vì điều gì nữa.

Khi anh chàng lớp trưởng đã rời đi mất, Cự Giải mới đưa mắt nhìn ra theo hướng cửa đằng kia. Dưới lớp mũ áo khoác, đôi mắt vốn trong veo hiện lành bỗng chốc trở nên lạnh lẽo như băng.

***

Nhân Mã, Kim Ngưu và Song Ngự thuộc thành phần thứ ba. Hiện tại là tám giờ rưỡi và vẫn chưa thấy ba gương mặt đó đâu.

"Lạ nhỉ? Chị Kim Ngưu mà cũng muộn cơ!"

Sư Tử hai tay chống cằm, thỉnh thoảng lại nằm dài trên bàn.

"Cô bé quàng khăn đỏ trông lười biếng quá đấy!"

"Cả Lọ Lem Song Tử cũng vậy ý!"

Song Tử tóc búi cao, thêm mái ngố và bộ váy màu xanh nhạt dài đến đùi càng thêm dễ thương. Không khác mấy Sư Tử, cô nàng cũng ưỡn người dựa ra sau lưng ghế một cách lười biếng. Chờ đợi khiến cô thật sự khá chán nản.

"Thôi đi hai má! Trông cứ như bà già năm chục tuổi!!"

Tay cầm cuốn menu gỗ nhẹ vào đầu Song Tử và Sư Tử, Bạch Dương nghiêm mặt đưa tay chống hông.

Mắt cafe nhìn cô bạn trước mặt, cuối cùng ghé sát Song Tử thì thảo thì thảo.

"Tiana nổi giận rồi!"

"Phải đó! Tiana đi mách hoàng tử ếch cho coi!"

Có cô nàng hoa khôi nào đó then quá hoá giận.

"Nhây vừa thôi nha! Đã bảo tớ là Bạch Tuyết!! Bạch Tuyết đó!!!"

Ma Kết tròn mắt nhìn ba nhóc bạn bao gồm cả đứa bạn thân chí cốt của mình, hoàn toàn chẳng hiểu gì sất. Chàng hoàng tử Philip hơi nghiêng đầu, cuối cùng mặc kệ luôn.

Xử Nữ đưa mắt nhìn đồng hồ trong khi đang xem lại vài thứ trước giờ mở cửa. Lạ thật chứ, Kim Ngưu có bao giờ muộn đâu. Tên nhóc Song Ngự thì cô không biết, càng chưa bao giờ gặp mặt, Nhân Mã từ những chuyện liên quan đến thể thao thì cũng quan trọng giờ giấc cho lắm.

"Vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới kia!"

Bão Bình mặt mày hớn hờ hẩn ra, tay lại còn trở về mấy người vừa đẩy cửa bước vào.

Nhân Mã nhìn ngón tay của Bão Bình, nổi hứng đánh một cái.

"Tào tháo gì mà tào tháo! Tôi còn đẹp hơn tào tháo!"

Mặt Bão Bình hiện ngay biểu cảm khinh thường.

Mặc kệ cậu em trai cùng cô bạn của mình đang đầu mất, Kim Nguru gặp người thờ hồng học.

"Xin lỗi.. tớ.. tớ tới trễ!"

Đến lúc này, người ta mới để ý cái con người tội nghiệp nào đó đang bị Nhân Mã kẹp chặt cổ. Ngạt thở thì không ngạt thở, cơ mà tay hình như đang vùng vẫy trong vô vọng.

"Buông ra.. Buông ra mau..."

Nhân Mã giờ mới để ý, lập tức quay sang một cách hớn hờ.

"Buông thì buông, mà mày đừng hòng chạy được!"

"Luu Song Ngư?"

Ma Kết nhìn cậu bạn vừa đưa tay chỉnh kính, trong lòng nảy sinh một chút thắc mắc. Cậu nhớ cái tên này có bao giờ thích ba cái lễ hội trường này đâu, cậu còn tưởng không thèm tới nên đâu có chờ làm gì.

Song Ngư trong lòng từ sớm đã bức mình. Cậu đang yên đang lành lại bị thằng Mã túm cổ lôi vô trường, hỏi sao không bức?! Xui là xui cho cậu đang đi trên đường thì gặp phải bản mặt đáng ghét của Nhân Mã!

"Tôi về!"

Cơ mà, có vài người sẽ không để Song Ngư tại nguyện đâu.

"Đứng lại nào nhóc con!"

"Đã tới thì bít cửa về nhà em! Ba người các người, còn không mau đi thay đồ?!"

Dracula lên tiếng rồi. Maleficent lên tiếng rồi.

Thiệt là đáng sợ.

Dracula lờm kìa. Maleficent cười gian kìa. Tản ra đi mấy má! Tản ra đi làm việc đi mấy má!!

***

"Thiên Bình là hoàng tử Charming phải không?"

"Đẹp trai thiệt đó!!!"

Có anh chàng nào đó đáp lại bằng nụ cười hiền, tay cầm tay một trong hai bạn nữ kia mà đặt lên đó một nụ hôn.

"Rất cảm ơn! Không biết các chị đây muốn dùng gì?"

Cái giọng ngọt như mía đường kia hình như cũng có tác dụng lắm. Người ta là hoàng tử đào hoa của trường mà lại.

Thiên Bình chân nhanh nhẩu chạy về phía bàn pha chế, chồm người vui vẻ nói với mấy cô nàng trong kia.

Song Tử mắt nhìn theo nãy giờ, lòng lập tức sinh khó chịu. Vô tình đụng phải ánh mắt Thiên Bình, lại còn nở nụ cười nham nhở với cô, thật sự càng thêm bức mình.

Cái tên đó, gặp ai cũng cười, gặp cô nào cũng tán tỉnh! Cười, cười tới chết luôn đi!!

***

Thiên Yết đứng ở bàn thu ngân, thỉnh thoảng mới ra ngoài phục vụ đôi lần. Nhìn gian hàng của nhóm đồng đức hần, cậu đương nhiên cảm thấy hài lòng.

"À, đứng rồi!"

Đưa mắt nhìn sang Xử Nữ bên cạnh, mắt khóe vẫn một hai lạnh lùng như vậy. Cậu chỉ hơi nghiêng đầu bày tỏ sự thắc mắc.

Cô nàng Maleficent nhếch miệng cười đắc ý, ánh mắt trăm phần gian manh.

"Bộ đồ cậu đang mặc, là do Kim Nguru tự tay may đó!"

Mắt khóe chớp một cái, chớp hai cái, rồi chớp liên tục, cuối cùng nhú mày lại.

"Nói tôi làm gì? Việc gì lại nói cho tôi? Thế thì liên can gì đến tôi?"

Tay chống cằm, mắt nhìn băng quơ đầu đầu, Xử Nữ làm như chẳng hề để tâm tới, tay phẩy một cái.

"Làm gì nghiêm trọng thế! Tôi chỉ bảo vậy thôi, cậu mà dám làm hỏng bộ đồ Kim Nguơ may thì chết với tôi!"

Nói rồi, Xử Nữ đứng dậy, đồng thời rướn người ra một chút.

"Kết, có người gọi kia!!"

Có cậu chàng Philip nào đó lòng sinh thắc mắc, nhưng vẫn cứ chạy đến xem thử. Nãy giờ bị hỏi liên tục khiến cậu có đôi phần không thoải mái.

Trong khi Xử Nữ rời khỏi bàn thu ngân để ra ngoài làm gì đó, Thiên Yết vẫn ngồi yên một chỗ. Mắt lơ đãng, tâm trí lại như đang suy nghĩ gì đó.

Tự nhiên, Thiên Yết gục đầu xuống bàn, cả mặt cũng úp hẳn xuống. Cậu mím chặt môi.

"Anh Thiên Yết! Có khách kia! Hội trường ơi!!"

Mất một lúc chàng Dracula mới nhận ra cái menu đang gõ đầu mình, lại còn giọng nhắc nhở của cô nàng Bạch Dương.

Lời nói của vài cô nữ sinh bỗng chốc vang khỏi tai Thiên Yết. Mắt cậu dường như chỉ nhìn về một phía, nhìn về hướng mà cô nàng Alice cùng Chó sói đang nói chuyện vui vẻ.

Như mọi khi, mắt cậu lại quay đi ngay sau đó.

Đạo này đầu óc cậu cứ sao sao, hể rảnh rỗi là lại suy nghĩ lung tung.

Thiên Yết không biết mình bị gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Giải Lao

"Sao tôi lại phải cùng cậu đứng đây nhỉ?"

Đó là thắc mắc lớn nhất trong đầu Sư Tử hiện giờ. Hà có gì lại bắt cô đứng chào mời khách, lại còn đứng cùng với tên Ngư gì đó (Ngoài việc nghe Ma Kết nói thoáng qua, cô thực sự không nhớ được tên cậu ta, cậu ta cũng chưa từng nói cho cô biết). Bộ đồ Thọ sản cậu ta đang mặc cô dù không làm nhưng cũng tự tay thiết kế, chắc chắn là rất vừa mắt, vậy mà nhìn ai đó mặc lại đâm ra khó chịu.

Song Ngư có nghe, nhưng không hề có ý định trả lời. Một phần là lười, một phần lại không thấy cần thiết.

Nhưng ánh nhìn của Sư Tử cứ chăm chăm vào cậu, Song Ngư thật sự nổi cả da gà.

"Nhìn gì mà nhìn?"

Thử hỏi có ai mặc đồ đẹp thế vậy mà đeo cặp kính thể không? Lại còn đầu tóc bù xù như ổ quạ chả đâu vào đâu! Tại sao Xử Nữ với Thiên Yết lại cho cậu ta ra chào khách chứ!? Miệng thì cười như hén, mặt cũng chả thấy điểm nào nổi bật thu hút, lúc nào cũng lăm lăm li li như ai ăn hết của ấy.

Cô có bị thiếu năng mới không nhìn!!

Trong đầu tự nhiên nảy ra một ý, Sư Tử nhếch mép cười ranh mãnh.

Trước khi Song Ngư kịp để ý thì con nhỏ kia đã đứng ngay trước mặt cậu rồi, tay còn tự tiện cầm gọng kính của cậu. Song Ngư theo phản xạ đương nhiên giữ chặt lại.

"Làm cái gì?"

"Tháo ra! Nhìn thừa thái lắm?"

Một người kéo, một người giữ, hệt như đang chơi kéo co.

"Không thấy đường! Không cần thiết!"

"Một chút cũng chả có chết ai đâu!"

Sur Từ nhướng mày, cả mắt cũng nhúu chặt nhìn Song Ngư. Cái tên này sao cứ giữ chặt cái kính thể nhĩ, bỏ ra một lát cũng đâu có gây thiên tai lũ lụt gì.

Có cậu chàng nào đó sống chết cũng tay giữ chặt kính, quyết không để cô tháo ra.

"Phiền quá!!"

Mắt hồ phách hiện rõ nét bức, cả mặt cũng đầy bất mãn.

Cơ mà hình như không có tác dụng tới con nhỏ cứng đầu kia.

"Bỏ ra mau!"

Ma Kết vừa ra ngoài xem thử tình hình ra sao, lập tức hình ảnh nào đó lọt ngay vào tầm mắt. Nhúu mày, khoé mắt giật giật vài cái, cậu chep miệng.

Anh chàng lớp trưởng tay cầm quyền menu gỗ vào đầu Sur Từ và Song Ngư còn đang giằng co gì đó không rõ.

"Hai cái đứa dở hơi, làm cái trò gì vậy hả?"

Song Ngư nhân lúc Sur Từ đang bị Ma Kết thu hút sự chú ý mà giật kính lại ngay, cả người cũng quay phắt sang hướng khác.

Con nhỏ kia mắt lờm nguýt cậu, lòng không khỏi rủa thầm.

Thân là người giám sát, Ma Kết ngao ngán thờ dài.

***

Kim Ngư vốn sức khoẻ không được tốt cho lắm, chạy lung tung khắp nơi một hồi lâu cũng không phải chuyện dễ dàng. Người khác thì không sao, nhưng đối với cô lại là một cực hình.

Ngồi xuống một chiếc ghế trông gần đó, Kim Ngư ôm khay thở đều. Tay cô nhẹ nhàng gạt đi mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Song Từ vốn đang chạy đến chỗ bàn phục vụ để đưa phiếu ghi thực đơn, mắt nhanh nhẩu thu vào hình ảnh của Kim Ngư. Bước lại chỗ cô, Song Từ tay xoa xoa trước mắt rồi lại nở nụ cười toả nắng.

"Chị nghỉ chút đi, để em với mọi người làm thay cho!"

"Nhưng mà.."

"Ồn cả mà chị! Chị nhìn coi, còn quá trời người để thay chị mà!"

Mắt nhìn theo tay của Song Từ, Kim Ngư gật gù. Nghĩ ngợi một hồi lâu, cô cuối cùng cười khi.

"Vậy phiền em nha!"

Song Từ đang vui vẻ cùng Kim Ngư trò chuyện lại bị ai đó cầm khay gỗ nhẹ vào đầu mấy cái. Khỏi cần nghĩ cũng biết là ai, cô lập tức quay phắt sang với một cái lờm sắc lém.

"Anh đi chết đi!"

Với những câu nguyên rủa của Song Từ, Thiên Bình quen thuộc đến nhón luôn, đâm ra chai mặt. Cậu cười tươi như chẳng có gì xảy ra.

"Song Từ giận dữ thật dễ thương nha~!"

Song Từ hận không thể ném cái khay trong tay vào bản mặt nham nhó khó ưa anh ta.

Kim Ngư từ đầu tới cuối theo dõi cuộc đối thoại, mắt chớp vài cái rồi ngáy ngô lên tiếng.

"Em với Thiên Bình hẹn hò---"

"Không có! Nhất định không có!! Tuyệt đối không có!!! Muôn đời không có!!!!"

Song Từ không hề bận tâm phủ nhận ngay kể cả khi Kim Ngư chưa nói hết câu. Cô đưa mắt lên nhìn ra mấy cô nữ sinh khách hàng đang cười vui vẻ, thờ phào ra khi biết họ không nghe thấy.

Truyền đến tai họ thì cô lại mệt! Gì mà cướp hoàng tử của họ.. Anh ta mà là hoàng tử, cô đi bằng đầu, còn chưa bằng một góc anh họ Thiên Yết của cô!!

"Không có thì không có~"

Kim Ngu miêng nói vậy mà mắt lại nhìn chăm chăm Song Tử. Đôi má phớt hồng của cô bé cô từ lâu đã cho vào tầm mắt. Kim Ngu khẽ cười.

Ông cha ta ngày xưa hay bảo, nói trước bước không qua đâu.

Ai mà biết được chuyện đời~

***

Nhân lúc nghỉ giải lao, Kim Ngu rời khỏi quán của lớp một lúc. Vẫn mặc bộ đồ Alice đi vòng quanh, ban đầu cô không khỏi xấu hổ. Nhưng khi nhìn thấy nhiều bạn khác cũng mặc nhiều bộ có khi còn cầu kì hơn cả cô, Kim Ngu lại cảm thấy thích thú.

Đồ tướng quân, đồ hiệp sĩ, đồ công chúa, có cả áo dài truyền thống và đồ bói toán, cả đồ hoá trang ma quỷ nữa! Kim Ngu đứng mà, lễ hội trường thật sự rất là tuyệt vời!

Trong lúc Kim Ngu vừa bước đi vừa đưa mắt nhìn khắp xung quanh, một bạn trong bộ đồ gấu rất dễ thương đưa cho cô một tờ rơi.

Là buổi biểu diễn của ban nhạc nghiệp dư nào đó thuộc câu lạc bộ Văn nghệ. Nhìn vào thời gian ghi trên tờ rơi, lại nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình, Kim Ngu nhận ra còn đúng năm phút nữa bắt đầu.

Nghĩ ngợi một hồi, có cô nàng nào đó bị cuộc vui dụ dỗ chạy ngay đến phòng thể chất nơi tổ chức buổi biểu diễn, miêng lại còn về nụ cười tươi tắn.

***

Thiên Yết đưa tay che miêng ngáp một cái, đồng thời lại dụi dụi mắt. Cậu hôm qua vì thức khuya đọc sách mà thành ra thế này. Mắt khó nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng dừng lại nơi Song Tử đang vui vẻ chào mời khách.

"Xin mời ạ!"

Song Tử mắt híp lại cười duyên lại vô tình đụng phải ánh nhìn của Thiên Yết, nhìn thấy cậu đang vẫy vẫy cô lại.

"Gì vậy anh?"

Tay ôm khay, Song Tử thân thiện nở nụ cười vô tội với anh họ.

Thường thì thế nào cũng bị bắt bẻ, nhất là với ông cụ non như Thiên Yết. Nay lại thấy cậu im lặng cô đâm ra hơi ngạc nhiên.

Mặc kệ đôi mắt tròn xoe đang chăm chăm nhìn mình, Thiên Yết trước khi Song Tử kịp nhận ra đã đưa cô bé quyền sở hữu đó.

"Anh đi dạo một chút, nhờ em thay anh trông quầy thu!"

Chẳng để cho Song Tử phản ứng gì, vị hội trưởng đáng kính nào đó đã cao chạy xa bay.

Song Tử dù có ý thức cũng nhất định không từ chối, nhất là với anh họ mà cô cực kì kính trọng, nhưng vẫn cứ đứng đực ra một hồi.

"Bé con, tiền!~"

Phe phẩy mấy tờ tiền mà khách vừa trả trước mặt Song Tử, Thiên Bình thân nhiên cười tươi.

Có cô gái nào đó sức tình lập tức dùng chân đạp mạnh vào chân chàng trai.

Lại có chàng trai nào đó nhanh nhẩu nhảy lên tránh đòn của cô gái.

"Hai người các người thôi chơi trò giẫm chân nhau hay chưa? Làm việc không lo làm việc, ở đó làm chuyện dớ hơi!!"

Xử Nữ hai tay chống hông, mặt nghiêm trọng nhìn hai con người trẻ con trước mặt.

***

Thiên Yết đi dọc hành lang, mắt chẳng hề để ý gì đến những gian hàng của lớp khác. Cứ thế đi thẳng một cách bất cần, cậu thi thoảng lại đưa tay che miêng ngáp.

"Hội trưởng kia! Hội trưởng của chúng ta đó!!"

"Anh ấy mặc đồ của Dracula sao? Tuyệt quá!! Đẹp trai dã man luôn ý!"

Đôi mắt khói cụp nửa, tỏ rõ thái độ chán nản.

Có vài người thật phiền phức.

Tay tháo bộ răng nanh giả vướng víu ra, trong đầu Thiên Yết hình thành hai suy nghĩ. Một là vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, hai là chui vào phòng hội học sinh lên đánh một giấc.

Hình như dạo gần đây cậu bị lây cái bệnh lười của thằng Thiên Bình thì phải.

Ghét thật.

***

Tay cầm tờ rơi, có cô nàng Alice nào đó không ngừng tìm xung quanh.

"Phòng thể chất.. Phòng thể chất..."

Kim Ngu dừng bước, thờ dãi một cái. Có ai như cô không, đường đường đã là học sinh lớp mười một, đường đường đã học ở đây năm thứ hai rồi, vậy mà đến phòng thể chất nằm ở đâu cũng không biết. Nhân Mã từ đầu năm đến giờ lúc nào cũng tập ở sân ngoài trời, bản thân cô thì có bao giờ đi đâu ngoài thư viện đâu.

Thật nhục nhẽ..

Hai tay buông thõng chán nản, Kim Ngu bắt đầu muốn bỏ cuộc.

Hay là cô quay lại lớp tiếp tục làm việc có khi còn tốt hơn.

Ngay lúc Kim Ngu định quay người bước đi, dòng chữ "Phòng thể chất" đâu đó đập vào mắt cô. Hơi khựng lại, đầu quay tới quay lui một cách khẩn trương, khuôn mặt vốn xinh xắn của Kim Ngu hiện rõ nét vui mừng.

Hơi thò đầu vào xem thử, Kim Ngu ngập ngừng bước vào trong. Những ánh đèn sân khấu cứ chiếu vào mắt cô, những tiếng hò hét vang lên không ngừng, lại còn âm nhạc đầy chất sáng khoái. Hệt như một thế giới hoàn toàn khác.

Vốn là một đứa không thích đông người hay những nơi ồn ào, vậy mà Kim Ngu hoàn toàn bị nơi này thu hút. Đôi mắt tinh anh của cô không tài nào dứt khỏi được ban nhạc đang hát trên kia, chân cứ thế bất giác bước vào.

Kim Ngu không thường nghe nhạc sôi động cho lắm, nhưng bằng cách nào đó lại không thể nào ngừng nhìn bọn họ. Từng âm thanh truyền vào tai cô rõ ràng đến đầy thích thú.

"Xin lỗi!"

Trong lúc còn bị âm nhạc thu hút sự chú ý, một ai đó bước tới vô tình đẩy vai Kim Ngu, khiến cô đang đứng bỗng mất đà ngã chúi về phía trước.

Trước khi kịp ngã xuống đất, cánh tay cô bị ai khác giữ chặt và kéo ngược ra sau. Kim Ngu một lần nữa mất đà, dựa hoàn toàn vào người đó.

"Đừng có chỉ xin lỗi đơn giản như vậy!"

Người kia mặt thoáng bối rối, vội vàng cúi đầu liên tục rồi chạy nhanh đi.

Kim Ngu lúc này mới dám ngước mắt lên nhìn người cứu mình.

"Thiên.. Thiên Yết?!"

Có cô gái nào đó chợt nhận ra mình đang trong lòng cậu, lập tức lúng túng đứng thẳng dậy, đến mức xem chút nữa lại mất thăng bằng.

Dù có giấu nhưng mắt vẫn hiện rõ tia khó xử và ngập ngừng. Kim Ngu cố cúi mặt xuống một chút.

"Xin lỗi, và cảm ơn vì đã cứu tớ..!"

Mắt khói chớp một cái, mặt lạnh hơi nghiêng đầu.

"Chỉ giữ cậu khỏi ngã thôi mà, đâu có cứu."

Thiên Yết đôi lúc cũng rất chậm hiểu, trong một vài trường hợp. Đó là điều mà đến tận bây giờ Kim Ngu mới biết.

Cô đành cười trừ.

Đưa mắt sang nhìn người con trai đứng cạnh mình, Kim Ngu lại nhìn lên trên sân khấu. Cô chưa từng biết rằng cậu cũng thích âm nhạc sôi động.

Khi Kim Ngu vừa quay đi, cũng là lúc mắt Thiên Yết chuyển sang nhìn cô.

Mình trốn vậy có sao không ta? Đã khá lâu rồi nhỉ? Cô thầm nhủ.

Vậy mà, nửa muốn đi, nửa lại muốn ở lại.

Như thế này thoải mái hơn rất nhiều, cô dù không muốn cũng phải thừa nhận. Ở lớp, Kim Ngu lại không ngăn được mình nhìn Cự Giải, rồi lại nghĩ ngợi lung tung, rồi lại tự mình thất vọng khi thấy cậu cùng Xứ Nữ thân thiết.

Kim Ngu dần cảm thấy bản thân trở nên kì lạ, đến mức cô còn không thể hiểu được chính mình.

Thiên Yết hơi đưa mắt sang nhìn Kim Ngu. Vốn định quay đi lại bắt đầu chớp vài cái. Nhìn người con gái bỗng dừng cúi gằm mặt với đôi vai nhỏ thì thoáng lại run lên, cậu nhún chặt mày.

"Kim Ngu!"

Ở đây quá ồn, cô không thể nào nghe thấy được cậu.

Tay Thiên Yết, nhẹ nhàng khều khều Kim Ngu.

Cô vì xung quanh quá đông người mà bị ngạt một chút, cả người cũng thở khó khăn hơn. Chợt nhận ra Thiên Yết đang gọi mình, Kim Ngu theo phản xạ quay sang.

Một người hơi cúi xuống cho bằng với người còn lại, một người lại ngược cao để nhìn người kia.

Vậy,

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lễ Hội Vui Vẻ

Hai mắt Kim Ngu đồng loạt chớp liên hồi rồi bỗng dung mở to. Cô có thể cảm nhận rõ mồn một hơi ấm nơi bờ môi của chính mình.

Hơi ấm từ môi của người đối diện,

Của Thiên Yết.

Mắt khó chớp một cái, vẫn chỉ là sự bình tĩnh vốn có đó. Cậu nhắm hờ mắt, đồng thời đứng thẳng dậy, kéo môi mình rời khỏi đôi môi ươn ướt của Kim Ngu.

Cậu lại khều cô, ghé sát tai cô mà nói.

"Cậu có ổn không?"

Cô cố lấy lại bình tĩnh, nói lại vào tai cậu.

"Tớ hơi khó thở, một chút!"

Chỉ vừa dứt lời, Thiên Yết đã đem cổ tay cô nắm chặt trong tay mình, cứ thế mặc kệ cô có đồng ý hay không mà kéo đi.

Không hiểu sao, Kim Ngu cứ để mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Chân Thiên Yết ngừng lại ngay khi rời khỏi phòng thể chất, tay cũng lập tức thả tay cô ra.

"Tớ cần ghé phòng hội học sinh một chút, cậu về lớp trước nhé!"

Kim Nguru chỉ có thể gật đầu.

Nhìn theo bóng cậu dần khuất xa, cô lúc này mới nhớ rõ lại sự việc vừa ban nãy.

Cả người dựa hẳn vào tường, tay bắt gác ôm lấy miệng, Kim Nguru bỗng cảm thấy khoé mắt cay cay.

Gì vậy, chỉ là.. chỉ là tai nạn thôi mà! Chỉ là tai nạn thôi!

Cô làm sao vậy chứ..

***

Thiên Yết vừa rẽ trái sang hướng của phòng hội học sinh đã dừng lại. Tay cậu chống hờ lên tường, trong khi tay còn lại bịt kín miệng mình. Khuôn mặt cứ cúi gằm, cả đôi mắt màu khói cũng bị tóc mái che đi mất.

Chỉ là tai nạn thôi, Thiên Yết tự nhủ.

"Ê!"

Thiên Yết khẽ giật mình, cậu ngậy ngốc quay phắt ra sau. Mắt mở to tròn tròn nhìn người trước mặt, Thiên Yết lắc nhẹ đầu, cố đưa bản thân về lại trạng thái bình thường.

Xử Nữ hơi nghiêng đầu, trong lòng dâng chút thắc mắc trước loạt hành động kì lạ rất không giống Triệu Thiên Yết. Cô lập tức để ý đến khuôn mặt cậu, tay theo phản xạ đặt lên trán vị hội trưởng.

"Sốt hay sao mà mặt đỏ rần rần thế? Mà không, mát mà!"

Thiên Yết không hề đẩy tay Xử Nữ ra, cứ để mặc cô muốn làm gì thì làm. Bình thường thể nào cái miệng độc tài kia cũng nói này nói nọ, thậm chí có khi còn vô tình hất tay cô ra. Xử Nữ bắt đầu cảm thấy thắc mắc rồi.

"Tôi nói.. này!"

Nhìn theo anh chàng trước mặt bỗng dưng ngồi gập gối dưới sàn, mắt Xử Nữ được dịp chớp liên tục. Thiên Yết cứ úp gằm mặt xuống, hai tay cũng đan vào nhau khổ sở.

"Tại sao mọi chuyện có thể vừa tốt đẹp vừa kinh khủng như thế này?"

Thiên Yết vốn chỉ nói nhỏ, nói cho chính mình nghe, nhưng tai Xử Nữ lại quá thính trong vài trường hợp, câu nói của cậu đương nhiên lọt ngay vào tai cô. Và không bàn cãi gì, Xử Nữ thật sự không hiểu gì cả.

"Nhảm nhí gì đó? Về lớp, cậu trốn hơi bị lâu rồi đấy!"

Ngước lên nhìn Xử Nữ, Thiên Yết ngoan ngoãn gật đầu. Hành động này khiến cô đã ngạc nhiên càng thêm kinh ngạc.

Trước khi Thiên Yết kịp đứng lên, Xử Nữ đã ngồi gập gối trước mặt cậu.

"Cậu là ai, khai mau! Cái tên điên điên khùng khùng độc tài ác bá kia đâu rồi?! Cậu giấu hẩn ở đâu?!!"

Xử Nữ thông minh, đầu óc hoàn toàn bình thường, tính cách cũng thuộc hàng chững chạc, thế mà cũng có ngày nói ra những câu dở hơi kiểu này.

Từ Cự Giải mà ra chắc luôn.

"Nói nhảm đủ chưa?"

Mắt nhìn cái tên tự nhiên nổi giận đùng đùng, Xử Nữ khinh.

***

Kim Nguru đứng ở mé tường đưa mắt nhìn theo hai người bạn của mình vừa rời khỏi, tay cô bắt gác đặt lên ngực trái, vô thức siết chặt. Cô chỉ mới bước đến, chỉ nghe được đoạn đùa giỡn của hai người họ.

Lạ thật, sao cô cứ khó chịu không rõ lý do.

Kim Nguru nên về lớp thì hơn, cô có lẽ bắt đầu mệt mỏi mà sinh hoang tưởng rồi.

***

Song Tử đưa mắt nhìn ra bên ngoài lớp, nhìn chăm chăm vào cảnh Nhân Mã vui vẻ khoác vai Song Ngư mặc kệ sự cực kỳ tuyệt cực kỳ quyết liệt từ cậu bạn đeo kính, cô vừa ngạc nhiên vừa khâm phục. Một tên năng nổ quá mức và một tên lúc nào cũng lảm lảm lì lì, đúng là chuyện lạ có một không hai.

Mà, chắc chỉ toàn mỗi Nhân Mã tự biên tự diễn thì có. Cái tên đó không có bạn thân khá lâu rồi, có hoá điên thì cũng chẳng có gì lạ.

"Ngư, chị coi thằng Mã kia!"

Vốn tưởng Kim Ngư sẽ quay qua ngay và nhìn theo hướng tay của Song Tử, ai ngờ cô dường như lại không hề chú ý. Tay ôm khay trong khi mắt cứ như nhìn đâu đâu, Kim Ngư trong mắt Song Tử bất giác thờ dài.

Kim Ngư đó giờ đặc biệt là chuyện của cậu em trai cực kỳ cực kỳ hứng thú, đến mức nhiều khi người ngoài nhìn vào còn nhận không ra, thế mà hôm nay lại lơ luôn lời của Song Tử về Nhân Mã, cô lập tức cảm thấy kì lạ.

"Ai mới hôn chị hay sao mà mặt cứ như thù ra thế?"

Song Tử là đang nói đùa, nói đùa để trêu chọc và thu hút sự chú ý của Kim Ngư. Ai ngờ cô nàng Alice tự nhiên giật thót một cái, mặt bỗng chốc đỏ ửng, ngẩng ngực đến nỗi đánh rơi cả khay bưng đang cầm.

"A.."

Cúi xuống nhặt hộ Kim Ngư, Song Tử cười tươi một cách vô tội.

"Em đùa mà chị! Đùa thôi! Đùa thôi~!!"

Kim Ngư nhìn Song Tử, cười trờ.

Cô nàng Lọ Lem nhìn cô nàng Alice, tay vô thức đặt ở cằm trong khi mặt đăm chiêu hẳn đi. Song Tử nhắm hờ mắt một cái.

Kim Ngư đúng là rất lạ.

Cực kì lạ.

Linh tính mạch bảo Song Tử, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

***

Nhân Mã từ cái lúc kéo Song Ngư đến đây tới giờ lúc nào cũng kè kè như sam bên cậu bạn tội nghiệp. Đối với một tên theo chủ nghĩa im lặng và hoà bình như Song Ngư, cậu chỉ muốn đưa chân đá Nhân Mã bay dính vách để trừ hậu hoạ về sau.

Nhìn một tên Alibaba và một tên Thợ săn thân thiết, Sur Tử thì thoảng lại vì mấy câu trêu chọc Song Ngư của Nhân Mã mà không nhịn được cười.

"Tớ nói này Mã, coi chừng cái chân chưa khỏi hẳn của cậu đấy!"

Có tên nào đó tay khoác vai người ta thân thiện, tay còn lại phe phẩy với gương mặt cực phờ.

"Ồi dào, lo xa chi~?"

Phải lo, phải lo đó, nhất là khi câu nói của Sur Tử đã lọt vào tai của Song Ngư.

Nghĩ ngợi một hồi, trong đầu Song Ngư nảy ra một ý. Cậu thân thiện co chân lên, đá thật mạnh hai phát vào hai chân của Nhân Mã. Bởi vì Song Ngư có biết tên này bị thương chân nào đâu.

"Cái thằng. Mày đừng hòng bỏ chạy!!"

Nhân Mã nhận ra, nhưng vẫn bị đập cho một cái. Một phần cảm ơn vì nhảm chân, cậu đưa mắt liếc xéo cái tên nào đó.

Song Ngư chưa kịp tẩu thoát đã bị nắm đầu lại không thương tiếc.

Sur Tử vừa chào mời khách vừa cười gượng gạo khi nhìn họ cứ chăm chăm vào hai tên kia mà che miệng tùm tùm, lòng cô sớm đã dâng lên sự khó chịu.

"Chết tiệt, hai người các người!!"

Quyển sổ menu trong tay Sur Tử bay thẳng vào đầu Nhân Mã, và bằng một cách kì diệu nào đó tung luôn qua đầu của Song Ngư. Theo phản xạ, cậu chàng Thợ săn lập tức bắt lại, tay xoa xoa đầu mình.

Ma Kết với Bạch Dương vừa bước ra đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả nét mặt cũng đờ ra luôn. Tận khi Sur Tử quay sang, cô hoa khôi mới lên tiếng.

"Các cậu đi lấy thêm vài thùng nước ngọt lại đây, tụi mình bị thiếu rồi! Bao nhiêu nhĩ lớp trưởng?"

Ma Kết đưa bốn ngón tay trước mặt, đồng thời thả chìa khoá vào tay Sur Từ.

"Lên lớp 11-2 coi còn không!"

Đa số đồ đạc tụi nó đều để ở lớp đó cả, đương nhiên là khoá chặt cửa.

Song Ngư và Nhân Mã còn đang giằng co, thậm chí dùng luôn cả quyền menu mà Sur Từ chọn làm "vũ khí", bỗng dưng cảm thấy lạnh gáy.

Cô nàng quàng khăn đỏ nở nụ cười thân thiện đến rùng mình, tay giật ngay lại quyền menu của mình, đổi mất màu cà phê híp lại. Sur Từ thần nhiên nắm lấy bàn tay Song Ngư ra vẻ thân thiết lắm.

Nhưng chủ đích lại hoàn toàn khác.

Nhìn chiếc chìa khoá đặt trong tay mình, Song Ngư lập tức từ chối. Tuy nhiên lời còn chưa lên được tới họng đã bị cái nhìn kia làm cho sợ hãi, cuối cùng im thinh luôn.

Ma xui quỷ khiến gì mà cậu tự dưng lại sợ nhĩ.. Một đứa con gái nữa!

"Mày đi đi."

Nhân Mã đang yên đang lành bị đẩy trách nhiệm sang, đương nhiên phẫn nộ ngay.

"Có mà thằng Cá nhà mày đi!!"

"Tao không muốn, thằng Ngựa nhà mày chạy nhanh hơn!"

"Đi đi thằng khi!!"

"Mày mới là thằng phải đi!!"

Nhìn hai thằng đùn qua đẩy lại, cả Sur Từ, Bạch Dương và Ma Kết đều nổi máu xung thiên. Và người lên tiếng không ai khác ngoài vị lớp trưởng quyền lực, chân thần nhiên đá cả Song Ngư và Nhân Mã.

"Cả hai thằng bây, đi hết cho tao! Tao cho tụi bây ba phút! Mau!! Ngay lập tức!!!"

Có hai thằng con trai nào đó lập tức giật mình, chân theo phản xạ chạy đi ngay.

Đến tận lúc này Song Ngư mới chợt nhận ra. Hình như có gì đó không đúng.. Hôm nay cậu nói nhiều quá thì phải. Lại còn.. Hình như.. Hình như cậu hổ rồì..

Cậu bị dụ rồì..

***

Cự Giải vò vò mũi mình, khịt khịt vài cái, thậm chí nằm hẳn ra bàn. Cái bệnh sổ mũi kinh niên của cậu lại giờ chứng nữa rồi.

"Vò quá chảy máu bây giờ! Vớ lại đừng có ngồi đó trong khi quán đang mở chứ!!"

Quyển sổ thu chi gõ vào đầu Cự Giải vài cái. Đưa mắt ngược lên nhìn, cậu cười toe, rồi lại thều nảo hắt xì một cái.

"Cơ mà chân tớ mỏi lắm, Tiểu Nữ ơi~~!"

Cái tên này càng ngày càng nhõng nhẽo hơn thì phải. Xứ Nữ đành cười trừ cho qua chuyện.

Chỉ có Bảo Bình tội nghiệp là đứng theo dõi từng cử chỉ hành động của hai con người kia.

"Tình ta tình tứ thì ra chỗ khác thể hiện nghe chưa? Đây là nơi công cộng, thiệt là mất mĩ quan đô thị!"

Lại còn khoanh tay tặc lưỡi như đúng rồì.

Quyển menu bay thẳng vào mặt của cô nàng Mộc Lan.

"Đi làm việc đi, đừng có ở đó mà nói nhảm!"

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Xứ Nữ, lại nhìn nét mặt mẫn nguyện của Cự Giải, Bảo Bình rất ư là bất mãn. Cô nói đúng chứ bộ!

"Xi, thật quá hoá giận nè! Hai người ở đó mà tình tứ luôn đi, ple!!"

Có cô bạn thân là Bảo Bình, Xứ Nữ không biết có nên vui hay không nữa. Đôi lúc lại làm cô tức sôi máu đến mức muốn vặn cổ Bảo Bình cho hả cơn giận.

"Còn cậu, đừng có cười! Đi làm việc mau!!"

Xứ Nữ quay trở về nhân cách ác bá của người nhà lãnh đạo chần lừ rồi.

"Tớ mệt, chút nữa thôi~ Nha!"

"Xin xỏ vô hiệu! Không đi tớ mang cậu đi làm cua rang me!!"

Cự Giải đôi khi rất ngốc, ngốc đến nỗi chả biết là thật hay giả. Điển hình là lúc này.

"Cua rang me ngon lắm ý!!"

Cơ mà có gì đó không đúng..

"Mà không! Không ngon! Không ngon chút nào!!"

Nhìn tên bạn thanh mai trúc mã của mình chạy đi, Xứ Nữ tay vò thái dương, thờ dài ngao ngán. Cũng lạ thật, sao cô cứ dính vào mấy cái người ngược tính mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chuyện Của Bạn A, Bạn B Và Bạn C

Sau khi ngày thứ sáu hoàn toàn kết thúc, các nhóm cũng bắt đầu dọn dẹp gian hàng của mình, đồng thời gửi bản báo cáo doanh thu cho hội học sinh, sau khi qua kiểm duyệt sẽ được gửi lên ban giám hiệu.

Thứ bảy, cũng chính là ngày diễn ra lễ bế mạc của lễ hội trường. Nhưng đó là khoảng vào chiều tối, nên buổi sáng hoàn toàn các học sinh của trường đều được nghỉ.

Thiên Yết ngồi trên giường mình, lưng dựa vào bức tường gần đó cầm sách đọc. Đôi mắt màu khói dường như chẳng hề một giây rời khỏi những con chữ trên trang giấy. Cậu thỉnh thoảng lại ngửa chân đá đá Thiên Bình còn đang nằm sấp nhắm tịt với gãi mỗi khi thằng bạn kia nổi hứng cười như bị bệnh dại.

Tuy vậy, Thiên Yết vẫn cứ mừng lung suy nghĩ, nhiều nhất là về tai nạn ngày hôm đó. Trời ban cho cậu sự tỉnh ý, nhưng bằng cách nào đó lấy mất đi dây thần kinh thể hiện cảm xúc của cậu, đó là điều cả Sư Tử, Thiên Bình, Song Tử rồi giờ cả Xứ Nữ đều nói về Thiên Yết. Rằng cậu là một thằng máu lạnh vô tình.

Thiên Yết không phủ nhận, cũng chưa bao giờ muốn thay đổi. Nhưng không hiểu sao, gần đây, đặc biệt là từ ngày hôm đó, cậu cứ khó chịu trong lòng. Tai nạn, đó đơn thuần chỉ là một tai nạn. Thiên Yết cũng biết, chuyện đó đối với một cô gái nhạy cảm như Kim Ngu lớn lao thế nào. Chỉ tiếc, cậu dù cố cũng không thể hiểu được, càng không có chút biểu cảm nào xuất hiện ra ngoài.

Mỗi khi Thiên Yết định bắt chuyện xin lỗi, thì y như rằng Kim Ngu lại tìm cách tránh né cậu. Từ hôm đó, cô một lần cũng không nhìn vào mắt cậu.

Đây không phải lần đầu tiên Thiên Yết vì một người con gái mà suy nghĩ nhiều đến vậy, nhưng là lần đầu tiên cậu cảm thấy khó chịu đến thế này.

Dù sao, vì đó là Kim Ngu nên cậu mới như vậy.

Bởi vì đó là cô.

Thiên Bình đủ thông minh để nhận ra sự kì lạ của tên bạn thân. Dù Thiên Yết kể cả bây giờ cũng rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài, thời gian chơi thân đủ dài để cậu nhìn thấy bên trong đôi mắt tưởng như vô cảm kia. Nhưng bởi vì Thiên Yết không muốn nói, hoặc chưa muốn nói, cho nên cậu sẽ không hỏi.

Cơ mà, dù thấu hiểu như vậy, Thiên Bình lại cực kì dờ dể trong khoảng để ý đến tâm trạng của người khác.

Điện hình là lúc này đây ai đó đang thân nhiên nhìn vào điện thoại mà tủm tủm cười, thỉnh thoảng còn bật cười thành tiếng, lại còn nói nhảm lung tung.

Đối với một kẻ chuộng im lặng như Thiên Yết, lại còn đang mang tâm tình xấu, cậu đương nhiên nổi con thịnh nộ.

Không nói không rằng, mặt cũng đơ đơ lạnh nhạt, Thiên Yết chỉ đơn giản giơ chân đá mạnh Thiên Bình một cái.

Bị tên bạn thân đá đá này giờ riết quen, đâm ra không đề phòng cảnh giác gì, đó là một trong những lý do khiến Thiên Bình dễ dàng bị đá lăn xuống giường.

"Thằng điên, mắc gì đá tao!?"

Sợ thì sợ, vậy mà mỗi lần tức giận bắt mẫn vẫn cứ mạnh miệng như vậy.

"Bố mày đang đọc sách, ồn ồn như cái chợ! Biến!"

Rõ ràng là viện cớ, Thiên Bình thầm nhủ.

Và ai đó vẫn ngoan cố leo lên giường tiếp tục nằm.

Một lúc, Thiên Bình nằm ngửa ra, rồi nghiêng qua phía Thiên Yết. Cậu chống tay đỡ đầu, mắt thích thú nhìn cậu bạn chí cốt.

"Ê, mày có tâm sự hả? Kể tao nghe chơi đi!"

Tuy đã bảo là nếu Thiên Yết không nói, cậu sẽ không hỏi, nhưng Thiên Bình cũng có giới hạn kiên nhẫn, và cậu không thể ngừng tò mò.

Có anh chàng hội trưởng nào đó lập tức nhủ mày.

"Biến! Cút! Xéo! Đồ đàn bà nhiều chuyện! Hôm nay rảnh mà, đi hẹn hò với mấy con bò của mày đi!!"

"Ú thích! Làm gì nhau?"

Đã quan tâm còn bị mắng, đúng là bức mình!

Hẹn hò dù là sở thích của Thiên Bình, nhưng riết cũng chán. Cậu chợt nhận ra, thay vì đi vòng vòng có mấy chỗ với những đứa con gái ông ọ nhảm chán cho nóng nực, cứ nằm ở nhà hưởng máy lạnh là sướng nhất.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, Thiên Yết thở dài một cái. Tay cậu đóng lại quyển sách còn đang đọc nửa, ngồi xếp bằng lại mà đối mặt với thằng bạn thân còn đang nhìn mình chằm chằm.

"Gớm quá ba! Ngưng nhìn tao kiểu đó!!"

Thiên Bình ma mãnh và thông minh, nhưng trong vài chuyện lại rất ngu ngơ.

"Kiểu gì? Tao nhìn mày hoài, tự nhiên nổi chứng vậy mẹ!"

Quyển sách còn đang cầm trong tay, Thiên Yết không chút thương tiếc đập vào mặt của Thiên Bình.

Có anh chàng nào đó nổi máu xung thiên lên, miệng bắt đầu nói năng lung tung.

"Mặt bố mày đáng giá lắm nha con! Tao--"

"Nhảm đi! Nhảm tiếp đi! Nhảm thử coi!"

Nói câu đó thì ông nội cậu còn không dám nói tiếp.

***

Hôm nay Song Từ ghé qua nhà Kim Ngu chơi. Tuy đã gặp nhau ở thư viện vài lần, nhưng kể từ khi hội thao trở đi, cô và Song Từ mới bắt đầu thân thiết với nhau hơn.

Ngồi trong phòng khách đợi Song Từ, Kim Ngu miết nhai bánh trong khi đang xem tivi. Nhân Mã đi chơi với mấy người bạn, khoảng tối mới về rồi cùng cô đi lên trường dự lễ bế mạc. Nếu không có Song Từ đến, Kim Ngu sẽ buồn đến chết cho coi.

Tiếng chuông cửa bên ngoài vang lên khiến Kim Ngu giật mình quay ra. Vui vẻ cầm remote tắt tivi, cô nhanh nhẩu chạy ra mở cửa.

"Hy vọng em không tới trễ~!"

Trong bộ đồ thường đầy trẻ trung, Song Từ nở nụ cười toả nắng thân thiện.

Kim Ngu sau đó đưa Song Từ lên phòng mình chơi, đồng thời cũng là cho mục đích chính.

Lần đầu bước vào phòng Kim Ngu, Song Từ đương nhiên có chút lạ lẫm. Cô không hề nghĩ cô gái vốn mộc mạc và tháo vát như Kim Ngu lại có một căn phòng đầy nữ tính với tông màu hồng trắng như thế này. Lại còn mấy con thú bông đáng yêu kia nữa.

"Phòng chị xinh ghê! Em chụp hình đăng lên trang chủ của trường mới được!!"

Kim Ngu hiện lãnh bị dọa sợ chết khiếp, vội vội vàng vàng chạy ngay lại.

"Không được! Bậy nha!"

Đó là xâm phạm riêng tư cá nhân đó!!

"Em đùa mà! Đùa mà~"

Phẩy phẩy tay cười khi, biểu hiện của Kim Ngu khiến Song Từ phải bật cười.

"Vây, chị cần em giúp gì nè?"

Lý do cốt yếu Kim Ngu gọi Song Từ đến đây cũng là vì chuyện này.

Chẳng biết bằng cái cách kì diệu hay tởm tộ nào đó, Kim Ngu lại vô tình được chọn trở thành đại diện cho lớp đi thi "Nữ sinh thanh lịch". Với tính cách ưa thích được giúp đỡ mọi người của mình, cô không tài nào từ chối được.

Kim Ngu đối với chuyện này cũng không bận tâm nhiều cho lắm. Chỉ là, có vài chỗ cô không biết phải làm sao.

"Nữ sinh thanh lịch! Có phần thi trang phục tự chọn, chị lại không biết phải mặc gì nữa..."

Giờ Song Từ mới để ý đến đồng đồ bày bừa khắp nơi trên giường của Kim Ngu.

Đi thi "Nữ sinh thanh lịch" cũng cực quá nhỉ? Nhắc tới lại nhớ, không biết bên Bạch Dương thế nào rồi, mặc dù cô nàng sành điệu số một đó cũng không khiến cô lo lắng cho lắm.

Kim Ngu thật sự không giỏi trong mấy vụ chọn trang phục. Phối đồ đi ra đường đã khó, làm sao để thật đẹp mắt trong một cuộc thi với cô lại càng khó hơn.

Song Từ trầm tư suy nghĩ, căng thẳng đến mức Kim Ngu còn tưởng cô sẽ từ chối. Thế mà cuối cùng cô nàng nào đó lại búng tay nhảy mất một cách tinh nghịch.

"May cho chị là em hơi bị giỏi phần phối đồ đấy! Chị cứ yên tâm để cho Song Từ này~!"

Khỏi nói cũng biết nét mặt Kim Ngu rạng rỡ thế nào.

Song Từ từ nhỏ đã rất đam mê với thời trang, nhưng mẹ cô đương nhiên không thích con gái vì những cái đó mà lãng phí thời gian hay bỏ bê việc học. Dù thời trang đối với cô chỉ là một sở thích cá nhân, nhưng càng vào càng lún sâu, đến nỗi cô chẳng thể nào ngừng được.

Gì chứ trong khoảng này, Song Từ cô cũng có một chút tự tin đó, chưa kể còn được Bạch Dương tỷ tỷ truyền lại vài "bí quyết" chứ bộ~

***

Vì chỉ có duy nhất một phần thi tự chọn nên Kim Ngu chỉ cần một bộ duy nhất là đủ. Trong lúc chờ Song Từ chọn hộ, cô lại đắm ra suy nghĩ vẩn vơ.

Mỗi khi rảnh rỗi, Kim Ngu lại nhớ đến việc đó. Tay cô bất giác chạm vào môi, rồi lại rút lại.

"Song Từ này!"

Song Từ vì vẫn đang lựa đồ nên không ngược lên nhìn Kim Ngu, tâm trí cô hoàn toàn chìm đắm trong những bộ quần áo kia.

"Chị muốn hỏi em vài chuyện có được không?"

Đến lúc này, Song Từ mới nhận ra sự nghiêm túc và có phần ngập ngừng trong lời nói của Kim Ngu. Cô dừng tay lại trong vài giây, nhưng sau đó vẫn tiếp tục việc của mình.

"Em đang nghe đây!"

"Chị đang thử viết truyện, và có chỗ khiến chị băn khoăn.."

Kim Nguru đầu thế nói đó là chuyện của chính mình được.

"Nè nha. Có ba người, à không, ba nhân vật. Bạn A là một người nhút nhát và không giỏi giao tiếp. Bạn B là một người lập dị và không mấy hoà đồng. Và bạn C trong khi đó lại rất nổi tiếng trong mắt mọi người, khá lạnh lùng và cực kì giỏi giang."

A, B rồi C... Song Từ phải vắt óc ra mà theo kịp rồi.

"Bạn A vì một vài lý do mà thân thiết với bạn B, cả hai người cùng có sở thích giống nhau, dần dần trở thành bạn bè tốt. Bạn A, bạn B và bạn C là bạn cùng lớp. Bạn A và bạn C cũng thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, nhưng chỉ dừng lại ở mức bạn bè bình thường, không hơn."

Kể cả dù sự thật là như thế, đầu đó bên trong lòng Kim Nguru lại thấy khó chịu không rõ.

Trừ giọng của Kim Nguru, chỉ có âm thanh của những cái móc quần áo vang lên đều đều.

"Bạn A rất quý bạn B, và bạn B lại có thanh mai trúc mã rất giỏi giang và xinh đẹp. Họ rất thân nhau, thân đến mức khiến bạn A phải ganh tỵ, khiến bạn A nhiều lần cảm thấy thất vọng. Bạn A không biết, tại sao mỗi lần như vậy lại cảm thấy khó chịu, lại nhói nhói trong lòng.. Chỉ là, mỗi khi bạn B cười nói với ai đó khác ngoài bạn A, cô ấy lại thấy buồn."

Bàn tay Kim Nguru bắt gặp siết chặt.

"Trong giờ giải lao, bạn A một phần vì muốn đi dạo quanh, một phần lại muốn trốn tránh phải nhìn thấy bạn B thân thiết với bạn thanh mai trúc mã của mình mà rời khỏi. Bạn A sau đó đi đến xem buổi biểu diễn của một ban nhạc nghiệp dư, tình cờ lại gặp bạn C ở đó. Cả hai người rất vui vẻ xem cùng nhau, thì thoảng còn nói chuyện rất thân thiết."

Đôi mắt nâu trong veo dưới lớp tóc mái bỗng trở nên khô sở, Kim Nguru mím chặt lấy môi mình.

"Trong lúc quay sang nhau, bạn A và bạn C vô tình chạm môi nhau. Cô ấy đã rất bối rối, lúng túng và ngượng ngùng, đến mức lời trong miệng cũng không thể nào thốt ra được. Vậy mà..."

Khi Song Từ lén nhìn ra sau, cô nhìn thấy bàn tay Kim Nguru đang yếu ớt siết chặt mép váy.

"Vậy mà bạn C hoàn toàn chẳng có chút phản ứng nào, một chút cũng không! Hệt như đối với cậu ấy, chuyện này không phải thứ để bản thân phải bận tâm! Hệt như đối với cậu ấy.. chuyện này quá đổi bình thường..."

Song Từ tay lấy ra một chiếc váy liền màu trắng tinh khôi, cô mỉm cười hài lòng. Lúc này, Song Từ mới kéo ghế bàn học gần đó của Kim Nguru và ngồi ngược lại, hai tay ôm lấy lưng ghế nhìn bạn mình cười nhẹ.

"Vậy, đâu là điều chị muốn hỏi? Bạn A và bạn B, hay bạn A và bạn C?"

Đôi mắt ngơ ngác nhìn Song Từ đảo vài vòng.

"Chị nghĩ là... cả hai."

Song Từ mắt nhắm hờ, nhún vai một cái, hai tay chắp lại phía trước cười khi.

"Thiệt lòng với chị ghen, mấy chuyện này em không giỏi cho lắm!"

"Chị xin lỗi, chị--"

"Nhưng mà,"

Nhìn Song Từ nở nụ cười, Kim Nguru lại im lặng.

"Em nghĩ, chỉ là em nghĩ thôi nha! Đầu tiên về bạn A và bạn B. Để xem nào, em nghĩ rằng bạn A đã thích bạn B!"

Thích?

Kim Nguru không hiểu sao không thể lên tiếng phủ nhận, chỉ cứ thế ngồi nghe từng lời mà Song Từ nói.

"Bạn A ganh tỵ với bạn nữ gần bạn B, bạn A vì bạn B mà suy nghĩ lung tung, mà thất vọng, mà buồn bã, cả ganh tỵ nữa. Đó chỉ có thể là cô ấy đã thích người bạn của mình."

Mấy chuyện tình yêu này cứ làm Song Từ nổi hết da gà.

"Còn về bạn A và bạn C. Đó chỉ là một tai nạn, và chẳng có ai trong số hai người họ có lỗi cả. Bởi vì đã nói rồi mà, đó đơn thuần là tai nạn!"

Kim Nguru biết chứ, đó chỉ là tai nạn mà thôi. Tai nạn mà không có bất kì ai mong muốn cả, ít nhất cô nghĩ như vậy.

Dù sao, một người xuất chúng như cậu không thể nào lại để ý đến cô được.

Không thể nào.

"Về phần bạn C, em không nghĩ là cậu ấy xem đó là chuyện bình thường!"

Không... ư?

Nhìn vào đôi mắt khó hiểu của Kim Ngu, Song Từ lắc lư cái ghế đang ngồi mà cười tươi.

"Tại vì, không một ai lại thấy bình thường khi hôn người khác đâu, kể cả dù là chạm môi đi nữa, chưa kể đó còn là một cô gái!"

Tự nhiên trong đầu cô xuất hiện hình ảnh của tên đáng ghét nào đó. Riêng tên con trai điên khùng nham nhở đó chắc chắn là ngoại lệ!

"Vậy tại sao cậu ấy lại tỏ ra như không có gì?"

"Có lẽ, cậu ấy ngại. Hoặc cũng có thể, cậu ấy không biết cách thể hiện cảm xúc. Thậm chí là cả hai! Giả dụ như, Bạn C ấy đang cố tỏ ra không có gì trước mặt bạn A đó thì sao?"

Tại sao lại cố tỏ ra như vậy, Kim Ngu không tài nào hiểu được.

Song Từ tự nhiên búng tay một cái, nụ cười đầy gian manh.

"Có khi bạn C đó sẽ ngồi tự kỷ cho xem! Mà, em đang nghĩ phải chăng... Ừm, à mà thôi!"

Mắt Kim Ngu chớp chớp. Con bé định nói gì vậy nhỉ?

Nhưng cô cũng chẳng hỏi làm gì.

"Cái đáng nói là nếu bạn A thật sự đã thích bạn B, tại sao tai nạn kia.. cô ấy lại cảm thấy đau đó trong tim mình một cảm giác kì lạ. Kể cả khi cô ấy sau đó đã cố tránh mặt cậu đi chăng nữa... Nó..."

Tại sao mọi chuyện có thể vừa tốt đẹp vừa kinh khủng như thế này? Kim Ngu còn chẳng biết đâu mới là cảm giác của bản thân nữa.

Phải chăng cô đã vì chuyện này mà suy nghĩ quá nhiều,

Một chuyện như vậy.

Có lẽ Kim Ngu đã quá nhạy cảm mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nữ Sinh Thanh Lịch

Nhân Mã vừa về đã nhìn thấy Kim Ngu với Song Từ đang nói chuyện vui vẻ trong phòng khách. Cậu nhủ mày, lòng có chút bất mãn khi họ thậm chí còn chả để ý cậu đã về.

"E hèm!"

"A, Nhân Mã, em mới về!"

"E hèm cái đầu cậu ý! Còn không mau thay đồ, để tớ với chị cậu chờ nãy giờ!!!"

Đưa tay đỡ lấy cái gối mà Song Từ quăng tới, Nhân Mã chưa kịp nói gì đã bị hai người nào đó thả một cục bơ to đùng.

Hai cái người đó thân thiết từ bao giờ cậu không quan tâm, tại sao Song Từ lại đến nhà cậu chơi cậu không quan tâm! Nhưng dám bỏ qua sự tồn tại của cậu, không thể tha thứ được!!

Ghét.

Cậu giận!

***

Vì có mặt thêm Song Tử nên Nhân Mã không thể dùng xe đạp chở Kim Ngưu đi được, cuối cùng đành cuộc bộ cùng hai cô nàng. Suốt cả buổi toàn là Kim Ngưu và Song Tử nói chuyện, đến nỗi Nhân Mã nghĩ, cậu có dừng lại cũng chẳng ai để tâm.

Đúng là đáng ghét! Song Tử dám cướp chị gái của cậu. Ghét!

Trong khi Nhân Mã còn nghĩ sẽ gặp Song Ngư ở trường, cậu sau đó mới biết thằng kia không đi dự.

"Ngoan, Nhân Mã ngoan! Có Sư Tử rồi, Nhân Mã sẽ không cô đơn đâu mà!"

Nhìn con bạn thân ôm lấy Nhân Mã xoa xoa đầu cậu, Ma Kết lại đâm ra bức mình. Cậu vói tay ra kéo lại cô về phía mình.

"Biến! Sư Tử là bạn thân tao!! Của tao!!"

Nhân Mã thật khóc không ra nước mắt mà. Cậu có rãnh đâu mà tranh giành cái quyền sở hữu tự miễn đó của thằng lớp trưởng!?

Sao ai cũng đối xử tồi tệ với cậu hết!!

Lập tức tìm kiếm xung quanh trong vô vọng, hình ảnh Bảo Bình cùng Xử Nữ và Cự Giải đi tới khiến cậu hớn hờ hấn ra.

Bảo Bình vốn đang vui vẻ nói chuyện với cô bạn thân về trận đấu hôm trước tự dưng lại lạnh gáy. Còn thắc mắc lý do thì hình ảnh cái tên nhóc đang niềm nở chạy tới khiến cô giật cả mình.

"Đi chỗ khác! Xê ra cho tôi! Cậu đừng có làm màu nha!!"

"Chị tàn nhẫn vừa thôi! Tôi bị xua đuổi này giờ rồi đây!"

"Mặc xác cậu! Liên can gì đến tôi? Trông mặt tôi có quan tâm không?! Há?"

Hai cái miệng bắt đầu hoạt động hết công suất, lia lại mắng chửi hơn thua nhau như hai đứa con nít.

Xử Nữ định lao vào can ngăn nhưng rút cuộc lại lười, thế là cứ thế mặc kệ cô bạn thân của mình mà cùng Cự Giải trò chuyện.

Song Tử đưa mắt nhìn sang Kim Ngưu trong vô thức. Cô đủ tỉnh mắt để nhận ra gần đây ánh mắt cô nàng cứ hướng về ai, cũng đủ thông minh để nhận ra người trong câu chuyện của Kim Ngưu. Chỉ có duy nhất một người là cô không biết.

Kim Ngưu có không để sự thân thiết của Cự Giải và Xử Nữ làm bận tâm. Nếu thật sự như Song Tử nói, nếu cô thật sự thích cậu ấy,

Thích, Cự Giải.

Nhân Mã sau một hồi đấu khẩu đến mỗi miệng với Bảo Bình đâm ra bức mình giận dữ, cuối cùng thè lưỡi chọc tức cô rồi chạy đi.

"Tôi không thèm! Kệ chị luôn!!"

Ma Kết, Sư Tử cùng Bạch Dương còn đang nói chuyện phiếm thì bị Nhân Mã chen vào, lại còn tay khoác vai con mèo như đứng rồi.

"Thằng kia, xéo mau!"

"Ú! Ú thích đó! Đừng có độc chiếm Tiểu Sư chứ!!"

Nhân Mã đổi ý rồi.

Ta nói cô đơn quá hoá khủng mà. Lại còn dám cãi tay đôi với lớp trưởng đại nhân.

Thiện tai.. Thiện tai..

Sư Tử đang yên đang lành bị lôi qua kéo lại như trò kéo co giữa hai thằng con trai. Tâm trạng cô vốn đang tốt lập tức chuyển xấu đi.

Mặc kệ Ma Kết với Nhân Mã giờ chứng kiến khủng ra sao, Sư Tử thần nhiên hất tay mình khỏi hai cậu rồi chạy ngay đến chỗ Bạch Dương.

"Tớ đi với Dương!!"

Bạch Dương vốn đang xem kịch hay lại tự nhiên trở thành diễn viên.

"Anh, hai người đó bắt nạt em kìa~!!"

"Thương thương! Thương nha! Thằng nào bắt nạt em, anh chém hết!!!"

Đối với trò đùa của Sur Từ, Bạch Dương rất ấn ý hợp tác. Cô lại còn thản nhiên quay sang Ma Kết với Nhân Mã đang tròn mắt mà cười tươi.

"Anh giết hết!"

Trong khi Nhân Mã cùng Ma Kết còn toát cả mồ hôi hột, nhân vật quần chúng xung quanh được một phen cười bê bụng.

Cái bệnh này dạo gần đây mới xuất hiện. Chẳng biết giờ chứng gì, cũng chẳng biết học từ đâu, càng chẳng rõ có ảnh hưởng đến não bộ hay không. Bạch Dương với Sur Từ thỉnh thoảng lại xưng anh anh em em ngọt xớt, thậm chí còn huynh huynh muội muội hay trầm thiếp gì gì đó như mấy phim cổ trang. Thêm tài diễn xuất và phối hợp cực kì tốt làm cho chả ai đỡ nổi.

Đã từng nghĩ Bạch Dương rất chừng mực trầm tĩnh, giờ thì bọn nó rút lại được rồi. Cuối cùng lại lòi ra là một cô nàng nghịch ngợm ham vui.

Vỡ mộng.

Bạch Dương cùng Sur Từ cứ thế đứng đĩnh đạc vào trong trường, kéo theo cả đám vẫn còn đang che miệng cười tủm tỉm.

Chỉ tội mỗi Nhân Mã với Ma Kết còn ngêch mặt ra đó, trông cực kì đáng thương.

Giờ thì không chỉ mỗi Nhân Mã cô đơn đâu, ai đó cũng bị chiếm mất bạn thân rồi kia.

À không, là bạn thân bỏ theo "traị" mới đúng!

Mà cũng không phải...

***

Dù là thời gian ngoài đi chẳng nữa, dù là lễ bế mạc lễ hội trường đi chẳng nữa, học sinh đến vẫn phải mặc đồng phục trường. Đó chính là lý do khiến Thiên Bình cần nhả này giờ.

Ừ thì cậu thừa nhận đồng phục trường mình rất đẹp, thậm chí là đẹp nhất trong số những trường mà cậu biết, nhưng Thiên Bình vẫn không thể không bắt nắn. Cậu muốn mặc đồ tự do cơ!

"Thế thì ở nhà luôn đi! Khỏi cần đi!!!"

Đó là lời cực kì phũ phàng từ thằng bạn thân chí cốt khổ nạn nào đó của cậu.

Đương nhiên, Thiên Bình có trăm năm sau cũng không dám nói thẳng ra điều này trước mặt Thiên Yết, trừ khi cậu bị điên.

Dù chỗ ngồi được phân theo lớp đi chẳng nữa, vì có phần thi "Nữ sinh thanh lịch" của cá nhân mỗi lớp, nên hai lớp thuộc các nhóm cũng không cần thiết phải xếp cạnh nhau.

Điều này vừa khiến Thiên Bình thấy thoải mái, vừa khiến cậu thấy khó chịu, trong khi rõ ràng cậu nên vui mới phải.

Kim Ngu vì chỗ ngồi hoàn toàn xa lớp của Song Từ và Nhân Mã mà lòng cứ bức bức sao sao. Cô dù có thể cùng Bảo Bình, Xử Nữ và Cự Giải nói chuyện vẫn cảm thấy không tự nhiên. Nhất là với cậu.

Nếu cô thật sự thích cậu thì sao? Mà không, Kim Ngu đang nghĩ gì vậy chứ?

Cô rõ ràng đã chắc chắn từ lâu, rằng đâu mới là tình cảm mà cô dành cho cậu. Chỉ có mỗi mình Kim Ngu cố chấp không thừa nhận mà thôi.

"Xin mời những học sinh đại diện của các lớp tham gia "Nữ sinh thanh lịch" lên phía sau cánh gà! Xin nhắc lại..."

Giọng thông báo của thầy giám thị giục Kim Ngu sức tỉnh, cũng là vì cả cái vở vai của Xử Nữ nữa.

"Kim Ngu cố lên!"

"Cậu lo gì, nếu là Ngu thì thế nào cũng giải nhất! Nhi Cự Giải?"

Cự Giải nhìn Bảo Bình, nhìn Xử Nữ rồi lại nhìn Kim Ngu, cậu gật đầu một cách dứt khoát, miệng nhoẻn cười tươi tắn.

"Chắc chắn rồi! Ngu của chúng ta là tuyệt nhất mà!!!"

Dù cho còn nhiều lời nói của các bạn cùng lớp xung quanh, Kim Ngu sao chỉ có mỗi lời của Cự Giải là vang vọng bên tai.

"Tớ sẽ cố hết sức!"

Khi Kim Nguru đưa mắt nhìn xung quanh, cô vô tình chạm phải ánh mắt của Thiên Yết đang nhìn về phía này. Một lần nữa, cô lại theo phản xạ mà tránh cậu.

Nhìn theo cô gái vợ lấy cái túi của mình rời khỏi hàng ghế hội trường, Thiên Yết vừa định nhìn băng quơ lên sân khấu lại đụng phải đôi mắt nào đó đang nhìn về phía mình. Lạnh nhạt và không chút bận tâm, Thiên Yết rất nhanh chóng đã quay đi.

"Cự Giải, ăn không?"

"Nhìn đâu thế?"

Đáp lại Bảo Bình và Xử Nữ, Cự Giải nở nụ cười ngây ngốc.

***

Bên dãy ghế của lớp 10-3 cũng đang diễn ra màn chào khá... sến súa.

"Huynh phải giành giải nhất cho lớp, nghe chưa?"

"Huynh hứa mà! Sẽ đem giải về cho muội.. à không, cho lớp chứ!"

Giữa cả khán đài của hội trường, chỉ có mỗi hai dãy ghế của lớp 3 khối 10 là náo động tiếng cười, đến mức cả giọng nhắc nhở của thầy giám thị cũng không có tác dụng.

Song Tử cười đến chảy cả nước mắt, cuối cùng tay đẩy đẩy Bạch Dương lên tiếng.

"Thôi đi hai má, hai má diễn sâu quá! Đi lẹ kìa!"

Bạch Dương với Sư Tử dạo gần đây bị tiềm nhiễm phim tình cảm xuyên thời đại mất rồi~

Nhìn cái cách hai đứa lưu luyến đưa mắt nhìn nhau, bọn nó chỉ sợ cô nàng hoa khôi kia vấp phải bậc thang mà ngã dập mặt.

Đương nhiên đây chỉ là một phép so sánh, chuyện đó chắc chắn không bao giờ xảy ra với một cô gái sĩ diện hàng đầu như Bạch Dương.

***

Cuộc thi "Nữ sinh thanh lịch" diễn ra gồm bốn phần, bao gồm trang phục áo dài trắng, trang phục đồng phục trường, trang phục tự chọn và phần trình diễn tài năng.

Có cả thầy là mười hai lớp của cả ba khối, tức là có mười hai thí sinh, trong đó có Kim Nguru và Bạch Dương. Trong số đó, Bạch Dương từ khi mới nhập học đã tiếng tăm vang vọng đương nhiên nổi trội.

Tuy nhiên, ngạc nhiên nhất có lẽ chính là Kim Nguru. Một cô gái lúc nào cũng nhốt mình ở thư viện trường, ít giao du, ít nói chuyện, lại không chú trọng ngoại hình, thế mà trong trang phục áo dài trắng lại thướt tha, dịu dàng và thuần khiết đến như thế. Về ngại ngùng thể hiện qua đôi má phớt hồng của cô càng khiến người ta không thể rời mắt.

Vì là trường theo giáo dục quốc tế, đồng phục của trường phổ thông cũng không lệ thuộc vào truyền thống quá nhiều. Áo sơ mi trắng, áo vét khoác ngoài và váy đồng màu xám nhạt, thêm cả cái nơ trước cổ càng tô thêm vẻ xinh xắn. Đối với Bạch Dương, chúng càng làm tăng lên vẻ dễ thương và sự năng động của cô.

Song Tử đã chọn Kim Nguru một bộ váy liền màu trắng tinh khôi, Bạch Dương lại tốt bụng giúp cô buộc tóc thấp một bên. Bộ váy mà cô được nội tạng, Kim Nguru không bao giờ nghĩ lại đẹp thế này.

Có thể nói trong mười hai người tham dự, Kim Nguru và Bạch Dương đều dẫn đầu cả. Một người trong sáng dịu dàng, một người lại dễ thương năng động.

***

Tuy nhiên, Kim Nguru trong phần thi tài năng lại bắt đầu lo lắng. Cô suốt ngày chỉ biết cắm đầu cắm cổ vào sách, thực sự có gì gọi là tài năng đâu!

"Chị Nguru!"

Kim Nguru còn đang suy nghĩ nên giật mình quay sang, lập tức bắt gặp khuôn mặt dễ thương tươi tắn của Bạch Dương.

"Chị sao vậy?"

"Dương, chị làm gì có tài năng nào!"

Đưa mắt nhìn ra những thí sinh khác, người múa ballet, người nhào lộn, người tung hứng, Kim Nguu lại càng thất vọng hơn.

Nhìn cô bạn tiền bối của mình thờ dài ngao ngán, Bạch Dương vui vẻ lên tiếng.

"Chị cứ thi cái gì mà bản thân hay làm ý!"

Bản thân cô hay làm. Nấu ăn? Đọc sách? Làm việc nhà? Mấy cái đó làm thế nào là tài năng được!!

"Không được..."

Nghĩ ngợi một hồi, nghiêng đầu qua lại một hồi, Bạch Dương búng tay một cái. Cô vẫy vẫy tay Kim Nguu, ghé sát tai cô nàng mà nói nhỏ.

"Được không?"

Trong khi Kim Nguu lo lắng hỏi lại, Bạch Dương rất tự tin nháy mắt một cách nghịch ngợm.

"Cảm ơn phần múa truyền thống của bạn Thuý Liên lớp 10-4! Tiếp theo, xin mời bạn Bạch Dương của lớp 10-3!"

"Vây em đi trước nha!"

Khi Bạch Dương vừa chuẩn bị bước ra khỏi cánh gà, cô tình cờ lướt qua cô bạn Thuý Liên của lớp 10-4. Kể cả khi Liên dành cho Bạch Dương ánh nhìn đầy thách thức, cô chỉ vui vẻ mỉm cười thân thiện, dù bên trong đương nhiên cực kì khó chịu.

Dừng bước ngay giữa sân khấu, Bạch Dương cầm lấy micro mà anh chàng MC nào đó vừa đưa. Cô cúi đầu chào một cách lịch sự.

"Xin chào mọi người, em tên Kiều Bạch Dương, là học sinh của lớp 10-3. Trong phần trình diễn tài năng, xin mọi người thưởng thức!"

Một màn giới thiệu úp úp mở mở càng khiến người ta phải tò mò.

Đặt micro xuống, Bạch Dương cẩn thận lấy ra một hộp đàn từ cái túi mình mang theo. Trong tay cô lúc này là một cây đàn vĩ cầm.

Từng âm thanh dịu dàng vang lên khi Bạch Dương kéo đàn. Du dương và truyền cảm, lắng đọng lại rất nhẹ nhàng. Chẳng mấy chốc, toàn bộ khán phòng đều im lặng, đều tận hưởng âm thanh đầy sức hút phát ra từ cây đàn vĩ cầm kia.

Đúng thời gian quy định cho một màn trình diễn, Bạch Dương cũng vừa kết thúc bản nhạc hoàn hảo của mình. Cô cúi chào mọi người một lần nữa rồi quay người bước vào cánh gà trong trạng vô tay không ngót.

Bạch Dương mỉm cười hài lòng.

Vừa bước vào đã nhìn thấy ánh mắt Kim Nguu, cô vui vẻ trấn an người bạn của mình. Khi tiếng micro vang lên, Bạch Dương tay đẩy nhẹ Kim Nguu như một lời khích lệ, lại còn giơ ngón cái ra trước mặt.

"Cố lên!"

Kim Nguu bật cười, hai tay nắm thành quyền thể hiện quyết tâm.

***

Đứng giữa sân khấu, trước những ánh mắt đang hướng vào mình, Kim Nguu nhất thời cảm thấy hồi hộp, hai má theo đó cũng đỏ cả lên. Cô mím chặt môi, cô thu hết can đảm mà cúi người chào.

"Xin.. Xin chào mọi người, tớ là... tớ đến từ lớp 11-2, tên là Huỳnh Kim Nguu.."

Kim Nguu hận sự nhút nhát của mình quá, có mỗi lời tự giới thiệu cũng không xong.

Không giống như những màn trình diễn đầy hoa mỹ của những thí sinh kia, Kim Nguu không hề có gì để gọi là tài năng cả.

Tay siết chặt micro, cô hít sâu một hơi.

Kể cả như vậy đi chăng nữa,

Cô vẫn sẽ cố gắng hết mình.

Trong khán phòng vốn lặng thinh chờ đợi bỗng vang lên một giọng hát đầy ảm áp. Không sôi động, không quá buồn bã, chỉ đơn thuần là một giọng hát dịu dàng và thuần khiết.

Vậy mà không hiểu sao lại có sức hút đến kì lạ.

Người nhắm nghiền mắt cảm nhận, người chậm rãi đứng đưa vào từng nhịp nhạc.

Khi Kim Ngu vừa chấm dứt phần thi của mình, cái cô nhận được chính là một sự im lặng tuyệt đối. Bản thân còn đang thất vọng thì đột nhiên, những tiếng vỗ tay lại vang lên không ngừng. Vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, Kim Ngu không ngăn được mình cười tươi.

***

"Chị thật tuyệt! Cực kì tuyệt luôn đó Ngu Ngu!!"

Kim Ngu vừa bước vào cánh gà đã bị Bạch Dương ôm chặt cứng, lại còn bị những thí sinh khác bao vây như người ngoài hành tinh.

Cô không ngờ mọi thứ lại tốt đẹp như vậy.

Thật tuyệt!

...

"Sau đây là phần công bố kết quả!"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Rắc Rối Gần Đây

Chân Nhân Mã tạm thời được cho là đã hồi phục. Cậu có thể đi đứng bình thường, chạy nhảy tạm ổn, đạp xe đạp cũng thừa sức, nhưng lại không thể chơi bóng rổ, đặc biệt là những cú bật cao từ lâu đã là sở trường của cậu. Huấn luyện viên không cho, đội trưởng không cho, thành viên không cho, cả Bảo Bình và đội nữ cũng không cho.

Cậu hận!

Đối với Nhân Mã, chạy nhảy và chơi bóng rổ đã trở thành thói quen khó bỏ, cậu sẽ chết mất nếu thiếu thể thao. Thế mà họ lại bắt cậu ngồi yên đó giương mắt nhìn họ chơi hăng say.

Khác nào mỡ treo miệng mèo!!

"Mày nghĩ xem, có phải là cực kì quá đáng không? Há? Há?!"

Mặc kệ cái miệng cứ độc thoại thao thao bất tuyệt kia, Song Ngu hoàn toàn không có vẻ gì là quan tâm. Thay vào đó, cậu gục đầu xuống bàn mà ngủ.

Cậu quá mệt để có thể thức nói chuyện tâm phào nhảm nhí với Nhân Mã.

"Dậy! Tao đang nói mà! Mày dậy coi!!"

Cơ mà, ngủ không được...

Nhân Mã thật lẩm cẩm. Từ cái hôm hội thao đến giờ, không lúc nào là không bám dính lấy Song Ngu, cứ tỏ ra như thân thiết lắm. Cậu không phản đối, mà không, đúng hơn là không có quyền phản đối.

Bởi vì mặc cho Song Ngu cực tuyệt mắng chửi thế nào thì Nhân Mã vẫn cứ mặt dày bám theo.

Mà quan trọng nhất, thế quái nào lại dần trở nên quen luôn. Lúc nào cũng có một thằng luôn mồm ngay cạnh mình, Song Ngu dần cho đó là chuyện thường.

Hay thật, cậu bị điên rồi chăng.

"Vậy thì đi tập đi! Biển cho tao ngủ!!"

"Đã bảo là không ai cho tao tập!"

"Thế đi ngủ đi cho khoẻ người!"

Phán một câu như đúng rồi, Song Ngư lại gục đầu ngủ tiếp.

Nhưng còn lâu Nhân Mã mới cho phép. Cậu thân nhiên giật đầu Song Ngư dậy, lại còn lắc tới lắc lui.

"Tao muốn chơi bóng rổ! Tao muốn chơi!!"

Song Ngư khổ quá, khổ quá mà.. Trời ơi là trời, cậu mệt, cho cậu ngủ đi!

***

Ma Kết tay cầm ổ bánh mì, miệng nhai nhai trong khi mắt lơ đãng nhìn đâu đó. Ngược lên nhìn con nhỏ ngồi đối diện mình, lại nhìn đứa ngồi cạnh mình, cậu tiếp tục ăn bữa sáng như chẳng có gì xảy ra.

Sư Tử nằm dài trên bàn, tay thỉnh thoảng bỏ vào miệng một miếng kem. Hươu hươu cái miếng trước mặt, cô lên tiếng.

"Đương này, hình như dạo này Nhân Mã với cậu bạn đeo kính khá thân nhỉ?"

Ngón tay đặt cạnh môi, Bạch Dương hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi. Cô nhướn mày kinh thường.

"Còn lâu! Thế nào mà chẳng là thằng Mã mặt dày bám theo!"

Mới học chung năm nay cũng đủ để cô nhận ra rồi. Bạch Dương còn nhớ có tên nào hồi đầu năm nói không thích giao du với mấy người hướng nội ít nói.. Ừ thì không thích...

Đúng là cô đơn quá cũng chạm đến dây thần kinh. Cô đơn quá hoá khủng.

Bạch Dương tự nhiên sực nhớ ra một điều, mắt nghi hoặc nhìn con nhỏ ngồi đối diện.

"Ê, tới giờ vẫn chưa nhớ tên người ta hả?"

Mắt nâu cafe lập tức phụng phịu, mặt chứa đầy vẻ bất mãn. Chân theo đó đá thẳng một phát, cuối cùng lại vô tình đá trúng ngay cạnh bàn mà ôm mặt cắn môi một cách đau đớn.

Bạch Dương hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt khó sở của cô bạn.

"Gi mà nhớ! Tên đó có thêm nói tên cho tớ đâu mà nhớ!! Xi, tớ không thèm!"

"Cậu chọc điên người ta nhiều quá mà..."

Chọc điên? Cô chọc điên ai bao giờ? Sư Tử cô hiền thế này, vốn đã làm gì cậu bạn đeo kính đó đâu!

Có lẽ.

Bạch Dương lúc này mới để ý đến Ma Kết nãy giờ cứ im lặng ngồi đó suốt. Tay vẫn khuấy khuấy ly nước của mình, một tay khác chống cằm, cô đưa mắt thích thú nhìn anh chàng ngồi trước mặt.

"Như ông cụ non!"

"Phải đó! Phải đó!"

Cậu bạn lớp trưởng hơi nhàu mày, hết nhìn Bạch Dương lại nhìn Sư Tử ngồi cạnh. Thử nhìn bạn thân mình vui vẻ nói chuyện với đứa khác đến bỏ mình coi, vui được không biết liên à!

"Đừng bận tâm đến tớ, hai người cứ nói chuyện đi! Cứ xem như tớ không tồn tại!"

Mặt hoàn toàn bình thản, lời thốt ra cũng đều đều một tông.

Sư Tử và Bạch Dương lúc này mới quay sang nhìn nhau, mắt hơi mở to mà nuốt ực một cái.

Giận rồi.

Giận thiệt rồi!!

Sư Tử rất thân nhiên nhích sát, tay ôm chặt lấy cánh tay Ma Kết dỗ ngọt.

"Thôi mà! Sư xin lỗi Kết nha, xin lỗi nha~! Kết yêu quý đừng giận mà!!"

Có vị lớp trưởng nào đó vẫn làm mặt lạnh như tiền, miệng vẫn nhai bánh mì rất thong thả.

Sur Từ thật sự rất sợ con giận của Ma Kết. Bình thường rất tốt bụng khoan dung, nhưng đã giận thì cứ như một đũa con nít lớn xác. Vẫn cười nói vui vẻ, vẫn làm như chả có gì xảy ra.

Cứ đùa! Nhiều đó là đủ đáng sợ rồi!

"Tớ mua sách cho cậu ha!"

Sur Từ tới tận vài giây sau khi thốt ra lời mới nhận ra, hình như có gì đó không đúng...

Cô bị hồ rồi.

Có rút lại lời được không ta?

Miệng nuốt bánh mì vừa ăn, mắt Ma Kết lúc này mới chịu quay sang nhìn nhỏ bạn thân ngồi cạnh mình. Nhìn gương mặt ngu ngu ngơ ngơ của Sur Từ, Ma Kết hiền lành nhếch môi cười nửa miệng.

"Đã hứa thì đừng có nuốt lời!"

Chết thật rồi..

Ví của cô thế là đi tong!

Bạch Dương từ tội phạm trở thành nạn nhân, cô tự nhiên bị cho ăn bơ ngon lành luôn. Nhìn cái tay Ma Kết bị Sur Từ ôm lấy, cô nàng hoa khôi nào đó cảm thấy rất chỉ là chứng mất.

"Tránh ra! Tránh xa ra! Gần! Gần quá rồi!!!"

Ừ thì buông nhau ra, nhưng cả Sur Từ lẫn Ma Kết đều nhìn Bạch Dương như sinh vật lạ.

Mấy chuyện này đối với hai người họ hoàn toàn bình thường mà, có gì đâu nhỉ.

Lạ lạ các người, nhìn gì chứ!

Đừng có nhìn cô bằng ánh mắt ngây ngô như vô tội lắm đó!

Sur Từ nghiêng đầu một hồi, cuối cùng cũng nảy ra một ý. Tay hơi che miệng, cô nhìn Bạch Dương cười gian.

"Này thì cười!"

Miếng khăn giấy trên bàn bị vò lại thành cục, một đường bay thẳng vào vẻ mặt cười nham nhở của Sur Từ.

Nhưng con nhỏ nào đó vẫn cứ nhây là nhây.

"Trời ôi, anh ghen hử?"

Bạch Dương chớp mắt một cái, cuối cùng nhếch mép cười gian. Muốn đùa thì cô đùa tới luôn, đừng có mà khóc!

Tay Bạch Dương rất thản nhiên véo hai má của Sur Từ, lại còn kéo ngang hết cỡ.

"Đúng rồi, anh ghen đó! Ôi trời, không ngờ cái mặt này đàn hồi ghê~!"

Ma Kết một lần nữa trở thành nạn nhân ăn bơ. Thậm chí còn tệ hơn, cậu chẳng hiểu chút gì về điều mà hai cô bạn của mình đang nói tới hết.

Mày Ma Kết nhượng lên, tâm trạng cực kì khó chịu. Đột nhiên cậu nhớ ra một chuyện.

"À Bạch Dương, tớ hỏi cái này!"

Tay vẫn véo má Sur Từ, chỉ có mắt cô là liếc sang nhìn cậu.

"Đạo gần đây cậu vẫn ổn đúng chứ?"

Hai mắt Bạch Dương được dịp chớp liên hồi, tay cũng buông con nhỏ kia ra mà nhìn Ma Kết đầy thắc mắc.

"Hà?"

Có con nhỏ nào đó vốn còn đang xoa xoa má mình, tự nhiên lên con vỗ tay một cái.

"Là cái vụ gây sự gần đây phải không?"

Chà là, mấy bữa nay khi Ma Kết và Sur Từ lên phòng họp ban cán sự thì có nghe mấy cô bạn lớp khác đồn vài điều. Từ cái hôm thi "Nữ sinh thanh lịch", có vài bạn tham gia bị mấy chị khối trên gây sự, toàn là chuyện rắc rối của lũ con gái. Bạch Dương thân lại là đương kim hoa khôi năm nay, bản thân ôn trọn giải nhất dù chỉ mới là học sinh lớp mười, hai người đương nhiên không thể không lo cho cô bạn của mình.

Tuy nhiên một giây sau đó, Sur Từ lại mặt tỉnh bơ phẩy phẩy tay như không.

"Cơ mà lo lắng vô ích! Bạch Dương bật chế độ bà chằn thì ai mà dám động tới!"

Ma Kết nhìn Sur Từ, nghĩ ngợi một hồi.

"Cũng đúng! Dữ dằn như cậu thì chắc không cần lo đâu!"

Bạch Dương vừa tức giận nguyên rửa Sur Từ, vừa thất vọng khóc không ra nước mắt nhìn Ma Kết. Cô có dữ vậy đâu! Hai người đó đừng có quá đáng chứ!!

Nhưng nhắc tới "Nữ sinh thanh lịch" lại khiến Bạch Dương nhớ đến một người.

***

Song Từ vừa có tiếng trống đã rời khỏi lớp ngay, vậy mà lại bị gọi sang phòng giáo viên vì vài chuyện vặt. Rót cuộc lại khiến Song Từ bị muộn mất mười phút.

Cô gần đây rất thân thiết với Kim Ngu, cứ giờ giải lao lại cùng nhau nói chuyện rất vui. Một cô bạn thân lớn hơn một tuổi không khiến cô quan tâm lắm, chỉ cần có cùng sở thích là tuyệt lắm rồi!

Dù sao, Song Từ từ nhỏ đến giờ một người bạn cũng không có, huống gì là bạn thân. Thay vì xem thường khái niệm này, cô lại cực kì trân trọng hai chữ gọi là "tình bạn".

Thường thì Song Từ sẽ đi đến lớp của Kim Ngu, rồi cả hai cùng đi đến thư viện, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Tuy nhiên, hôm nay dù đã đứng trước phòng học của lớp 11-2, cô vẫn chẳng thể tìm thấy Kim Ngu trong lớp.

"Song Từ?"

Còn định lên tiếng hỏi ai đó trong lớp, Song Từ lại vì tiếng gọi quen thuộc kia mà quay sang. Nhìn thấy người anh họ đáng kính của mình, cô lập tức lên tiếng, cả đôi mắt đều sáng rực lên.

"Anh Thiên Yết! À, cho em hỏi, chị Ngu đâu rồi ạ?"

Thiên Yết đưa mắt sang nhìn Thiên Bình. Cậu vừa từ phòng hội học sinh quay về lấy vài thứ, tình cờ lại gặp Thiên Bình vừa cúp tiết trước. Ban nãy cậu nhớ vẫn còn nhìn thấy Kim Ngu lúc mới bắt đầu giờ ra chơi mà.

"Có khi nào cậu ấy ghé thư viện rồi không?"

Song Từ trước lời của Thiên Bình cũng có suy nghĩ một chút, nhưng lập tức bắt măn mà phản bác.

"Còn lâu! Chị ấy luôn luôn đợi tôi cùng đi!!"

Kim Ngu chắc chắn không thất hứa với cô. Lời anh ta nói thật sự không đáng tin chút nào!

Trước sự tức giận của Song Từ, Thiên Bình như mọi khi trưng ra bộ mặt cười nham nhở của mình, hai tay xua xua trước mặt như muốn giảm đi cơn giận của cô, dù điều đó hoàn toàn mang đến kết quả ngược lại. Cậu chợt bước ra phía sau Song Từ, đầu ló vào lớp khều khều một cô bạn đứng gần đó.

"Cho tớ hỏi, Kim Ngu đi đâu rồi ý~?"

Dù học cùng lớp đi nữa, được chàng trai nổi tiếng toàn trường như Thiên Bình hỏi, cô bạn kia đương nhiên có chút bối rối. Nghĩ ngợi một lúc, cô quay sang nhìn bạn mình đang đứng cạnh.

"Hình như ban nãy có cô bé nào đến tìm Kim Ngu phải không?"

"Đúng rồi, cô bé đó trông thân thiết với Ngu lắm cơ!"

Song Từ, Thiên Bình và Thiên Yết đều đồng loạt nhìn nhau mà nhíu mày. Kim Ngu, thân thiết, với một cô gái nào đó? Đó rõ ràng là một chuyện cực kì khó tin.

Gần đây ngoài Song Từ ra, cô nàng hoàn toàn không hề có ai thân như vậy cả. Ban đầu cô có nghĩ đến Bạch Dương và Sur Từ, nhưng rồi lại bác bỏ ngay. Hai cái đứa đó giờ đang cùng Ma Kết ở ngoài căn tin như thường lệ mới đúng.

"Cho em hỏi, có phải bạn nữ nào đó của lớp 10-3 tụi em không?"

Cô bạn kia suy nghĩ một hồi, rồi lại lắc đầu một cách nghi hoặc.

"Chị nghĩ là không. Cô bé đó hình như đâu thuộc lớp của Song Từ!"

Cũng đúng, nếu thuộc lớp 10-3, thành viên lớp 11-2 chắc chắn sẽ nhận ra ngay, ít nhất cũng phải có ấn tượng.

"Tớ nhớ rồi! Là con bé đó!"

Cô gái đứng cạnh chợt reo lên, hết quay sang bạn mình lại nhìn sang tụi Song Từ.

"Có nhớ cái con bé cũng thi 'Nữ sinh thanh lịch' không? Cái con bé mà trình diễn múa truyền thống ấy!"

Thiên Bình hơi nhú mày. Cậu khá hứng thú với cuộc thi này, những người tham gia cũng đều nắm rất rõ. Thiên Bình rất dễ dàng nhớ ra cô bé kia.

"Ý cậu là Thuý Liên của lớp 10-4?"

Cả hai cô bạn đồng loạt vỗ tay một cái.

"Đúng rồi!"

"Là cô bé đó đó!"

Thiên Bình tay xoa xoa cằm suy nghĩ. Con bé này cậu hình như đã từng hẹn hò qua, nhưng vì không có hứng thú nên không nhớ rõ lắm (Dù sao cậu cũng rất ít khi quan tâm đến người cùng mình hẹn hò) Tuy vậy, điều mà Thiên Bình chắc chắn nhất chính là cái con bé đó, cực kì đông đảo và tự cao.

Hay thật, lại vướng vào những chuyện rắc rối không đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bị Thương

Ban đầu chỉ là một phép lịch sự, dần dà lại trở thành thói quen. Bởi vì thư viện trường nằm cùng tầng với lớp 11-2, vì vậy cứ mỗi giờ ra chơi thì Kim Nguru lại ở lớp đợi Song Từ rồi cùng nhau đi đến đó. Từ cái hôm cùng cô bé ấy tâm sự, Kim Nguru dần thân thiết với Song Từ lúc nào không hay.

Thường thì lâu nhất là năm phút sau giờ ra chơi, Song Từ đã xuất hiện ở lớp Kim Nguru với nụ cười toả nắng đặc trưng của mình, vậy mà hôm nay đã tận mười phút cô vẫn chưa thấy cô bé đâu. Kim Nguru nửa muốn tới lớp Song Từ xem thử, nửa lại muốn ở lại vì sợ cô đến mà không bắt gặp.

Giờ chứ những lúc mà phải lựa chọn một trong hai thế này, Kim Nguru hoàn toàn dở tệ.

Đưa mắt nhìn quanh lớp một hồi, cô chợt nhận ra mọi người đều đi gần hết cả. Thiên Yết và Xứ Nữ đã rời khỏi lớp, có lẽ hiện đang ở phòng hội học sinh, Thiên Bình thì cúp từ tiết trước, Cự Giải hôm nay lại nghỉ học, còn Bảo Bình chắc chắn đang luyện tập ở sân bóng rổ.

Ngồi rảnh rỗi lại khiến cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đôi mắt dán vào quyển sách có chút lơ đãng, Kim Nguru khẽ thở dài.

"Em nghĩ rằng bạn A đã thích bạn B."

Đó là điều Song Từ đã nói lúc đó.

Thật sự thì, trong lòng Kim Nguru không hề phủ nhận. Cô nghĩ bản thân đã sớm nhận ra cái tình cảm mà cô - người bạn A - dành cho người bạn B đó. Chỉ là, đôi lúc Kim Nguru lại không chắc chắn.

Đưa tay chạm nhẹ môi, cô bất giác nhớ lại chuyện hôm lễ hội trường, lòng theo đó cũng sinh một cảm giác rất lạ lẫm.

Nếu cô đã thích cậu, tại sao lại vì một nụ hôn phớt của một tai nạn vô tình mà suy nghĩ nhiều như vậy.

Kim Nguru thật sự không hiểu.

Tình cảm của cô, chẳng lẽ lại mơ hồ đến như vậy?

Tay lật sang trang sách tiếp theo của Kim Nguu hơi khựng lại, mắt gần như dán chặt vào mảnh giấy được gấp lại kẹp giữa những trang giấy.

Kim Nguu không nhầm thì quyển sách này vừa được trả ngày hôm qua, quyển thứ hai trong bộ sách.

Khoé môi cô bỗng vẽ nên một hình bán nguyệt tuyệt đẹp, tâm trạng cũng dần trở nên nhẹ nhõm.

"Nguu oi!"

Ngay khi Kim Nguu định cầm lấy mảnh giấy và đọc, tiếng gọi của cô bạn cùng lớp khiến cô hơi khựng lại. Đôi mắt nâu trong veo nhìn sang cô nàng đang đứng từ cửa lớp gọi vọng vào.

"Có cô bé nào đến tìm cậu nè!!"

Mắt chớp một cái, cuối cùng cười tươi. Có lẽ là Song Từ!

Trong lòng cũng có thắc mắc vài thứ nhưng lại thôi, Kim Nguu đóng quyển sách vẫn còn kẹp mảnh giấy lại và bỏ vào cặp. Cô nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi và chạy ra cửa lớp.

"Tiểu Song, em lâu... Ồ?"

Nụ cười trên môi Kim Nguu đông cứng lại trong vô thức, mắt cũng nhìn cô bé đứng trước mặt mình.

Không phải Song Từ.

Tuy nhiên, Kim Nguu rất nhanh đã lấy lại sự bình tĩnh vốn có, chỉ có mỗi ánh mắt vẫn còn ngẩn ngai.

"Ừm, nếu chị không nhầm, em là... Thuý Liên phải không?"

Cô gái đứng trước mặt Kim Nguu có khuôn mặt rất xinh, cả dáng người cũng cực chuẩn. Đôi mắt tinh anh hút hồn, da trắng nõn nà, lại còn mái tóc đen dài tận lưng. Vì có gặp nhau hôm thi "Nữ sinh thanh lịch" nên Kim Nguu đối với cô bé cũng có chút ấn tượng.

"Chào chị, Kim Nguu! Thật may khi chị vẫn còn nhớ em!"

Thuý Liên vui vẻ cười tươi, cả đôi mắt to cũng híp lại một cách tinh nghịch, hoàn toàn thổi bay hết mọi sự đề phòng vốn có của Kim Nguu.

"Em tìm chị có gì không?"

Đôi mắt mở ra rồi lại nheo lại như có ngụ ý, Thuý Liên cười ngây ngô.

"Chị Kim Nguu có thể cùng em đi đến chỗ này không?"

***

Từ trước khi cuộc thi "Nữ sinh thanh lịch" diễn ra, Kim Nguu cũng có thể tạm gọi là có biết Thuý Liên. Một cô nữ sinh ngoan ngoãn hiền lành, lại thêm vẻ ngoài trong sáng như thiên thần, danh tiếng đồn xa khắp trường, thử hỏi ai lại không biết. Cô bé cũng thỉnh thoảng đến mượn sách tại thư viện, chỉ là chưa bao giờ cùng Kim Nguu trò chuyện.

Vì vậy, đi cùng Thuý Liên khiến cô phần nào đó cũng cảm thấy nghi hoặc.

Đưa mắt nhìn xung quanh, Kim Nguu nhận ra mình đang ở khu vực sân sau trường, lòng bắt đầu sinh lo lắng. Cô không lo vì cứ mãi đi theo Thuý Liên mà không hề biết lý do, cái cô lo là Song Từ. Đi này giờ thế này, chẳng những để Song Từ phải đợi, đến giờ ra chơi cũng sắp hết rồi.

Nghĩ một lúc, Kim Nguu đành mở lời.

"Ừm, em muốn nói với chị gì vậy?"

Vốn vẫn còn đi trước Kim Nguu, Thuý Liên cũng dừng bước trước câu hỏi của cô. Tận vài giây trôi qua vẫn chưa hề thấy nhò qua lại, Kim Nguu vừa muốn hỏi tiếp vừa muốn thôi.

"A!"

Thuý Liên chột reo lên, hai tay vỗ vào nhau một cái rồi quay phắt ra sau nhìn Kim Nguu. Đáp lại ánh mắt ngạc nhiên của cô, nhò cười tươi trong khi hai tay chấp lại trước mặt.

"Em phải đi lấy cái này, không phiền thì chị đứng đây chờ em một lúc nhé! Nha chị, em quay lại ngay thôi!!~"

Trước vẻ mặt vô tội kia của Thuý Liên, Kim Ngu dù trong lòng còn chút băn khoăn vẫn gật đầu đồng ý, cô cười nhẹ cho qua chuyện.

Thuý Liên rời đi ngay, nhỏ nhanh chóng khuất bóng đằng sau bờ tường đằng kia.

Trong khi Thuý Liên rời đi, Kim Ngu nhìn quanh rồi ngồi xuống một ghế đá gần đó. Định bụng nhắn tin cho Song Tử để cô không phải chờ lâu, Kim Ngu lúc này mới sực nhớ không mang điện thoại theo bên mình.

Cô thật đáng trí quá đi mất.

Hai tay đang đưa theo nhịp, mắt Kim Ngu nhìn băng quơ một cách lơ đãng lên bầu trời trên kia. Hơi nhíu mày vì ánh sáng làm chói, cô vui vẻ nghiêng đầu qua lại.

"Quả nhiên chị ở đây thật!!"

Câu nói kia khiến Kim Ngu ngạc nhiên nhìn sang, mắt cũng theo đó chớp một cái. Qua bảng tên trên ngực áo, cô có thể biết hai cô nàng đứng trước mặt mình là học sinh khối mười.

Nhưng mà, Kim Ngu có quen chúng không nhỉ?

"Ừm-"

"Chị cũng ngạc ghê, bọn này không ngờ đây!"

Nhìn hai đứa ôm bụng cười chế giễu, mày Kim Ngu hơi nhíu lại, nhưng vẫn cố kiềm chế không khó chịu.

Tuy nhiên, trước khi Kim Ngu kịp lên tiếng hỏi lại lần nữa, một trong hai cô nữ sinh kia thô bạo dùng tay nắm lấy tóc cô kéo mạnh. Hai tay theo phản xạ giữ lại, mắt không khỏi nhắm chặt, cô bị cô ta quăng mạnh ra sau, vai đập vào bờ ghế đá đau điếng.

"Các em làm gì vậy hả?!"

Bị Kim Ngu tức giận mắng mỏ không hề khiến chúng bực bội, ngược lại còn tỏ ra rất thích thú. Cô gái còn lại tay nắm lấy cổ áo Kim Ngu xốc ngược, miệng nhếch nửa một nụ cười khinh bỉ.

"Chị nên biết mình đang ở đâu đi, tiền bối ạ!"

Còn chưa kịp phản ứng, Kim Ngu đã nhận ra bàn tay kia sắp vung vào mình. Theo phản xạ, cô nhanh chóng nắm chặt lấy cổ tay giữ lại.

Cô gái nọ hai mắt hơi mở to ngạc nhiên, cả miệng cũng nhoẻn cười thích thú.

"Oa! Không ngờ chị cũng khá ghê!"

Vừa dứt lời, cô ta đột nhiên co chân lên, một cước đá vào bụng Kim Ngu. Một chút không đề phòng mà hường trọn, cô cắn nhẹ môi, mắt nheo lại đau đớn.

Trong khi vẫn còn chịu cơn đau từ bụng, Kim Ngu thỉnh thoảng lãnh trọn một cái tát vào bên má. Vết gằn năm ngón tay đỏ ửng, lại còn thêm cả những vết cào do móng tay nhọn của cô ta gây ra.

"Rốt cuộc là các em muốn gì?!"

Kim Ngu có thể đăng trí, nhưng ít nhất cô chắc chắn rằng bản thân chưa bao giờ đắc tội với bất kì ai, nhất là các đàn em khối dưới. Vô duyên vô cớ bị đánh thế này, cô dù hiền lành thế này cũng không thể không giận dữ.

Cô gái kia nhếch mép, một câu trả lời cũng không có. Thay vào đó, tay cô ta lần nữa vung lên, định tát thêm một cái nữa vào mặt Kim Ngu.

Nhưng trước khi cô nữ sinh nọ kịp hành động, Kim Ngu đã lập tức đứng lên, tay không chút bận tâm lần nữa nắm chặt lấy cổ tay cô ta. Đôi mắt vẫn trong veo như thế, nhưng sự giận dữ khiến cô ta vài giây giật mình.

"Chị tưởng mình giỏi lắm hà, đồ lăng lợ khôn kiếp!?"

Kim Ngu còn chưa hiểu gì đã bị cô nữ sinh còn lại giữ chặt lấy, hai tay bị cô ta nắm đau đến phát khóc. Chỉ duy nhất mỗi ánh mắt vẫn nhìn đứa con gái đánh đá trước mặt một cách nghiêm nghị.

"Dùng ánh mắt dạy đời tôi, đồ giả tạo!!"

Vẫn là bên má bị thương ban nãy, Kim Ngu lần nữa hường thêm cái tát của cô ta. Tay bị giữ chặt, cô không tài nào có thể kháng cự hay chống trả.

"Tôi đắc tội gì với các người!?"

Sự kiên quyết trong đôi mắt kia khiến cả hai đứa trong vài giây không nhận ra được cô tiền bối nổi tiếng hiền lành. Tuy nhiên, điều đó chỉ càng khiến sự khinh bỉ tăng thêm.

"Khuôn mặt giả tạo của chị, sự trong sáng phát nôn của chị, tất cả khiến chúng tôi khinh thường!!!"

"Chị biết không, vì chị mà cả tôi và nó đều bị đá không thương tiếc đấy! Đúng là đồ lẳng lơ giả vờ ngoan hiền!!!"

Vừa dứt lời, cô ta đã dùng tay đánh mạnh vào bụng Kim Ngu một cái. Thở mạnh liên tục, cô vì đau mà quỳ sụp xuống đất, tay ôm chặt lấy phần bụng của mình bị thương nãy giờ của mình.

Sức khoẻ cô sắp tới giới hạn rồi.

Chết tiệt!

"Giả bộ yếu đuối? Ở đây không có thằng nào rảnh mà nhìn chị đâu!!!"

Chân cô ta chẳng chút bận tâm đá mạnh vào mặt Kim Ngu, khiến cô vì mất đà mà ngã ra sau, đầu đập mạnh vào chiếc ghế đá gần đó.

Đau điếng.

"T-Thúy Liên.. con bé đó đâu rồi?"

Hai đứa con gái đồng loạt nhìn nhau, chớp mắt mấy cái rồi cùng phì cười.

"Chị bị điên hả?! Nó không tốt như chị tưởng đâu!!!"

"Con nhỏ đó bị chị và con Bạch Dương cướp hai vị trí đầu của "Nữ sinh thanh lịch" đã điên tiết lắm rồi!! Chị tưởng nó trong sáng hiền thực lắm hả?!"

Thật sự thì, Kim Ngu cũng đã đoán ra rồi.

Tay con nhỏ kia lại lần nữa túm lấy mái tóc của Kim Ngu kéo ngược lên.

"Đúng là ngậy tho! Chị diễn cho ai coi đó!?"

Cả người nhanh chóng trở nên ề ảm, hơi thở lại dần dồn dập, Kim Ngu bắt đầu cảm thấy khó chịu hằn ra. Mắt cô sắp không gượng được nữa rồi.

Nhìn vẻ đau đớn của Kim Ngu, hai đứa con gái kia lại càng thêm thích thú. So với những đau khổ mà hai đứa nó phải chịu, chúng còn phải khiến Kim Ngu đau hơn mới hả giận. Nghĩ là làm, một đứa tiến lại, tay cũng vung lên chuẩn bị cho một cái tát khác.

Cô ta không hề nhận ra ánh mắt hoảng hốt của bạn mình.

Bàn tay còn chưa kịp vung xuống đã bị ai đó nắm chặt không thương tiếc, siết chặt đến mức khiến cô ta đau đến chảy cả nước mắt.

"Khôn kiếp! Là đứa nào?! Còn không mau buông ra!!!"

Tức giận quay phắt ra sau, đôi mắt hung hãn vừa nãy lập tức trở nên sợ sệt, cả người cũng run rẩy lên.

"Hội.. Hội trưởng..?"

Vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng đó, nhưng đôi mắt màu khói tưởng chừng vô cảm kia lúc nào lại chứa đầy sự tức giận. Bàn tay cậu càng lúc càng siết chặt cổ tay cô ta hơn, đi đôi với cơn giận càng ngày càng tăng của cậu.

"Đau.. Đau quá! Buông.. Làm ơn buông ra... Xin anh...!"

Được hội trưởng hội học sinh nắm tay là điều mà gần như các bạn nữ đều mong muốn, nhưng đau đến phát khóc thế này thì sẽ khiến tay cô ta vỡ vụn trước khi kịp vui mừng mất.

Thở hắt một cách khinh thường, Thiên Yết nắm lấy cổ tay cô ta vứt mạnh sang một bên, sang phía con nhỏ còn lại đang đứng đằng kia.

Dám đánh Kim Ngu, bọn chúng thật sự ăn gan hùm.

Song Tử để mặc người anh họ đang giận dữ, cô lập tức chạy tới bên Kim Ngu. Đỡ lấy cô bạn thân còn đang thờ đốc, ánh mắt Song Tử chứa đầy sự lo lắng.

"Chị.. Chị Kim Ngu, chị không sao chứ? Nghe em nói chứ Ngu?"

Mắt nâu thu vào khuôn mặt sợ hãi của Song Tử, Kim Ngu cười trừ.

"Chị ổn mà. Chị không... sao..."

Hình ảnh cuối cùng Kim Nguru thu vào được là Thiên Yết đang chạy tới bên mình, trước khi mọi thứ tối sầm lại.

"Nguru! Chị Nguru!!"

"Cậu ấy ngất thôi, em đừng có la làng la xóm lên vậy chứ!"

Thờ phào nhẹ nhõm, Song Tử lập tức chuyển thái độ đầy giận dữ lờm nguýt Thiên Bình đang vừa nói vừa gãi gãi đầu chán nản đằng kia. Cô thiếu điều cầm dép quăng thẳng mặt anh ta, nếu hôm nay không phải cô mang giày bata.

Chỉ có Thiên Yết là mắt vẫn nhìn chăm chăm Kim Nguru. Máu khối lạnh lùng đặc trưng thấp thoáng sự lo lắng, cậu vô thức đưa tay vén sợi tóc loà xoà trước trán cô. Bàn tay đó bất giác nắm chặt.

Nhìn anh họ mình, Song Tử có chút thương cảm cho hai đứa con gái kia. Cô thật sự thắc mắc hình phạt kỉ luật sẽ kinh khủng ra sao~

Mà, chúng đáng bị như thế.

Thiên Bình là người duy nhất không đứng bên Kim Nguru như Thiên Yết hay Song Tử, cậu chỉ đứng bên ngoài lơ đãng nhìn băng quơ. Nhìn hai đứa con gái còn đang ngồi bệt một góc vì sợ, cậu nhếch mép cười khinh bỉ.

Lúc này, tầm mắt Thiên Bình thu vào hình ảnh một cô nữ sinh vừa chạy lại với vẻ mặt hết sức bình thản. Chỉ cần nhìn thái độ của nhỏ, cậu lập tức đoán được chuyện xảy ra.

Đôi mắt nâu cafe nhú chặt khiến Thuý Liên giật thót. Nhỏ nuốt khan, dù vẻ mặt vẫn cố tỏ ra như không có gì.

Nhỏ không hiểu, tại sao Thiên Bình lại ở đây, cùng với cả hội trưởng Thiên Yết?

Nhìn Thiên Bình nhanh chóng bước tới trước mặt mình, nhỏ nở nụ cười vô tội.

"Bộ có chuyện gì xảy ra sao ạ? Sao mọi người lại ở đây vậy? Chị Kim Nguru làm sao vậy ạ?"

Tài diễn xuất của Thuý Liên, Thiên Bình hết sức công nhận. Chỉ tiếc so với cậu, nhỏ vẫn còn thua xa. Muốn qua mặt cậu, e rằng là không biết lượng sức. Nụ cười giả tạo trên gương mặt xinh xắn của nhỏ, đôi mắt ngó ngang dọc tỏ ra ngoan hiền của nhỏ, tất cả đều khiến Thiên Bình cảm thấy khinh thường.

So với khi nhỏ hẹn hò với cậu (Nếu Thiên Bình nhớ không nhầm là trong khoảng gần một tuần), Thuý Liên vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Trước khi Thuý Liên kịp định thần, khuôn mặt nhỏ đã quay phắt sang một bên, tai vẫn còn vang vang âm thanh chua chát. Những ngón tay chạm vào bên má đỏ rát vì bị tát, Thuý Liên trần trần nhìn người con trai trước mặt.

"Anh... Thiên Bình? Anh tại sao lại-"

"Biến! Trước khi tôi điên lên mà xé nát cái khuôn mặt giả tạo của cô!!"

Dám bày mưu cho người đánh bạn cậu, con nhỏ này càng ngày càng quá quắt.

"Thiên Bình dừng lại đi! Anh chỉ làm bẩn tay mình mà thôi!"

Song Tử đủ thông minh để hiểu mọi chuyện, hiểu cả ánh mắt mà Thuý Liên hiện giờ dành cho cô nữa. Cứ như nếu có thể, nhỏ nhất định dùng ánh nhìn thù hằn kia chọc thủng cô vậy.

Chuyện giải quyết thù oán, Thiên Yết cực kì không bận tâm. Muốn xử tội, cậu còn vô số cách, không việc gì phải tức giận hại mình.

"Song Tử, giúp anh đỡ Kim Nguru, anh sẽ công cậu ấy lên phòng y tế."

"O, dạ? À vâng!"

Nhìn người anh lần đầu lên tiếng công ai đó mà kẻ cả cô còn chưa bao giờ được, Song Tử có chút ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Kim Nguru vẫn ngất, cho đến tận khi được Thiên Yết công trên lưng. Bằng cách nào đó, cô vô thức cảm thấy an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thăm Bệnh Hay Cái Chợ?

Thiên Yết lập tức công Kim Ngu đến phòng y tế. Theo chẩn đoán của cô phụ trách, ngoài những vết thương ngoài da thì chỉ đơn giản là ngứa do kiệt sức.

Song Tử là người duy nhất ở lại cùng Kim Ngu, trong khi cả anh họ và Thiên Bình đều đã lên văn phòng theo thông báo vừa vang lên trên loa trường. Bởi vì họ đều có mặt nên chắc chắn đáng đến ít nhiều. Đúng ra cả Song Tử cũng phải đi cùng, nhưng Thiên Bình lại bảo cô cứ ở lại đây.

Ừa, mà nghĩ lại, cô việc gì phải ngoan ngoãn nghe lời anh ta nhỉ!?

Thật sự thì Song Tử lúc này cực kì khó chịu. Cô nửa muốn ở yên chăm Kim Ngu, nửa muốn chạy ngay đến phòng giáo viên. Cô không phải lo cho Thiên Yết, càng không lo cho Thiên Bình, kể ra cũng vì lý do, chủ chỉ là muốn cho hai con nhỏ kia một trận. Dám làm đau bạn cô, thật không biết lượng sức.

"Ừ..."

Nhìn xuống cô bạn đang nằm trên giường, Song Tử chớp mắt mong đợi.

Mở mắt một cách khó khăn, Kim Ngu nhìn thấy trần nhà trắng, và sau đó là khuôn mặt mừng rỡ của Song Tử.

"Song Tử, chị bị sao vậy?"

"Chị bị đánh đến ngứa đi nên tụi em lập tức mang đến đây. Xin lỗi vì em không đến sớm hơn!"

Trước vẻ mặt hối hận của Song Tử, Kim Ngu đơn giản lắc đầu cười nhẹ. Với sự giúp đỡ của cô bé, cô chống tay ngồi dựa vào thành giường.

"Bố, chỉ có mỗi mình em thôi sao? Là em đưa chị đến đây?"

Kim Ngu không chắc mình nhớ rõ, càng không chắc những gì mình nhớ là đúng. Dù vậy, không chỉ cơ thể cô, cả lòng ngực lúc này cũng dâng lên cảm giác ấm áp lạ thường còn vương lại.

Có một ai đó đã công cô đến đây, một ai đó với vẻ mặt bình thản lại đầy lo lắng.

"Đâu, là anh Thiên Yết đấy chứ! Em, Thiên Bình với anh đều đi tìm chị, người công chị đến đây cũng là anh Thiên Yết!"

Nhìn nụ cười toả nắng của Song Tử, Kim Ngu một chút nghĩ ngợi.

Vậy ra, đó là cậu.

"Vậy, họ đâu rồi?"

Sau một hồi nhìn xung quanh, Kim Ngu nhận ra Song Tử ở đây một mình. Về lớp rồi chẳng?

Về mặt của Kim Ngu hoàn toàn lọt vào mắt Song Tử, cả ánh mắt lạ kì kia nữa. Cô không tài nào đoán ra được.

"Hai người họ bị gọi lên văn phòng rồi, nhưng chị đừng lo, họ chắc chắn không sao!"

Song Tử có thể lấy danh dự ra đảm bảo đó!

Kim Ngu khẽ gật đầu, hơi nghiêng mặt cười tươi. Sự quyết đoán kia khiến cô thấy an tâm hơn.

Nhưng Kim Ngu chợt suy nghĩ, về Thiên Yết. Từ hôm đó đến nay, tất cả những gì cô đối với cậu đều là tránh mặt cậu. Kim Ngu không biết phải nói gì, cũng không biết phải làm sao khi gặp cậu. Thiên Yết lại là một người trầm lặng tĩnh ý, cậu chẳng hề bắt chuyện khi nhận ra cô không muốn.

Vậy mà, Thiên Yết lại chạy đi tìm cô. Thấp thoáng trong trí nhớ của cô lúc đó, Kim Ngu có thể thấy sự lo lắng trên khuôn mặt vốn lạnh nhạt của cậu. Bằng cách nào đó, nó khiến cô khó chịu.

Giờ, Kim Ngu phải đối mặt với Thiên Yết ra sao đây?

Vì một tai nạn còn con vô nghĩa như vậy mà nghĩ ngợi, Kim Ngu cô có lẽ là người đầu tiên duy nhất cũng nên.

Thật ngờ ngẫm làm sao.

"Chị hai!!!!"

Song Tử từ trước đã nghe tiếng bước chân gấp rút chạy lại gần, cho đến khi nghe thấy âm thanh một phần chương tai kia thì lại càng chắc chắn.

"A, Nhân Mã!"

Nhìn cậu em trai vừa mở bật tung cánh cửa, Kim Ngưu ngậy ngô cười vô tội, lại còn vẫy vẫy tay đầy vui vẻ.

Nhân Mã một sói sáng, hai lo lắng, lập tức chạy như bay đến bên chị gái, thậm chí không chút thương tiếc đẩy Song Tử sang một bên, lại còn liên tục xoay Kim Ngưu qua lại mà xem xét.

"Chị, chị không sao chứ? Là đứa nào!? Nói em đi, đứa nào dám động tới chị, em lập tức giết chết chúng!!!"

Dám đánh chị cậu đến nông nỗi này, đúng là bọn đáng chết.

Bạn từ hồi cấp hai như Ma Kết và Sư Tử đều biết rất rõ Nhân Mã thương chị gái của mình đến nhường nào, nhưng Bạch Dương thì chắc chắn là nhìn thấy lần đầu, cả Xử Nữ và Bảo Bình nữa. Lần trước lúc thi đấu chỉ thấy mỗi mình Kim Ngưu thôi, chưa kể đến Cự Giải thậm chí còn chưa nhìn thấy bao giờ.

Hai chị em nhà này đúng là thương nhau đến đáng sợ, chẳng biết đùa hay thật, chuyện chém giết mà đem ra nói như đúng rồi.

"Đi! Đi hỏi tội tui nó!!"

"Mã, chị bảo chị không sao mà~!"

"Sao lại lời cả tao vào...?"

Song Ngư đang giờ tan học vừa định xách cặp đi về đã bị cái thằng-mà-ai-cũng-biết-là-thằng-nào-đó nắm cổ kéo một mạch đến phòng y tế, giờ thì bị lôi chuyện gì đâu. Từ bao giờ mà cậu dính vào một mớ rắc rối thế này vậy nhỉ...

"Ngưng làm loạn!!"

Bảo Bình một cách đầy anh dũng đứng ra ngăn cản con khủng bất chợt của Nhân Mã, tay không chút bận tâm cốc thẳng vào đầu cậu nhóc một cái.

Có anh chàng nào đó giờ mới chịu ngoan ngoãn ngồi sụp xuống ôm đầu một cách đáng thương.

"Nhưng mà tức lắm!!"

"Nạn nhân chưa tức, ai mướn cậu tức?!"

"Nạn nhân là chị tôi, tôi tức giùm cơ!"

"Lên con hả?"

"Có chị lên con thì có, cái đồ máu lạnh vô tình!!"

Mỗi người một câu, lập tức trở thành cái chợ tưng bừng, lại thêm vài đứa nào đó rảnh rỗi đứng một bên xem khẩu chiến.

Ngay lúc này, cái gỏi trong tay Kim Ngưu đột nhiên bị giật mất tiêu.

"Có thôi không thì bảo!?"

Và chính cái gỏi đó đánh ngay vào đầu Bảo Bình với Nhân Mã, hai cái miệng nào đó ngay tức thì im bật.

Người đứng ra dẹp loạn không ai khác ngoài Xử Nữ. Cả cô và Ma Kết đều ghét ồn ào, nhưng cậu thì lại thích xem kịch hay nên đâm ra bỏ xó muốn ra sao thì ra. Đó chính là lí do mất Xử Nữ hiện tại lờn sắc cậu em trai đang đứng cạnh Sư Tử.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Người Không Muốn Gặp

Khi lễ hội trường vừa kết thúc, cũng là lúc giải đấu bóng rổ của các trường phổ thông chính thức khép lại. Đội bóng rổ nữ do Bảo Bình làm đội trưởng chỉ giành được hạng tư toàn thành phố, trong khi giải nhì bên nam thuộc về đội Nhân Mã.

Nói cho cùng là vậy, cậu vốn một trận cũng không tham gia. Tất cả những gì Nhân Mã làm là hò hét như một thằng bệnh từ bên trong hàng ghế của đội.

Đẹp trai mà hình như không được bình thường. Đó là một trong những lời của khán giả nói cậu, mặc dù Nhân Mã một chút cũng chả để tâm.

Tuy vậy, đó lại là một chuyện đáng mừng. Quen nhau chưa lâu, nhưng hầu hết thành viên của cả hai bên đều hiểu ít nhiều về Nhân Mã, cái thằng nhóc mà lúc nào cũng chọc giỡn cười cợt. Ít nhất, cậu không còn vì chuyện không thi đấu được mà ủ rũ buồn rầu một cách chán chường nữa.

Thà quậy phá linh tinh như thằng mới trốn trại còn đỡ đáng sợ hơn một thằng tự dưng trầm lặng..

Công lớn thuộc về ai ấy hả? Thật ra thì chẳng một ai biết cả, trừ Nhân Mã, cậu nghĩ vậy.

***

Bảo Bình chậm rãi mở mắt, chớp vài cái trong khi tay vẫn còn kẹp chặt quyển truyện tranh đang đọc dở. Chống tay xuống sàn nhà ngồi dậy, cô ngáp dài một cái.

Đọc truyện mà ngủ quên mất, ngoài Bảo Bình không biết còn có ai không nhỉ.

Nhìn quả bóng rổ chẳng biết ma xui quỷ khiến gì tự nhiên lăn lăn về phía mình, Bảo Bình mày lập tức nhú chặt, trong lòng theo đó sinh ra bức bối. Cô nhanh chóng bắt lấy, rồi cũng rất nhanh chóng quăng mạnh quả bóng rổ về phía bức tường đằng kia.

Một âm thanh ỳnh ỳnh vang lên, từ cái chấn động của một quả bóng rổ nặng trĩu và bức tường của một ngôi nhà lâu tuổi.

"Con nhò kia, mày làm cái gì mà ồn ào thế hả?!!"

Bảo Bình khẽ giật thót, cô hét lại trở lời mẩu hậu đại nhân của mình.

"Không có gì hết---Ui!"

Còn chưa kịp nói hết câu, quả bóng rổ vừa mới quăng dội ngược từ tường ra và cuối cùng bay thẳng vào mặt của Bảo Bình. Cô nằng đội trưởng lập tức ngã hẳn ra sau, đầu đập mạnh xuống sàn nhà.

Hai tay ôm đầu, vài giây sau lại ôm lấy cái mũi tội nghiệp của mình, Bảo Bình bức mình lăn qua lăn lại.

Đáng ghét! Cả bức tường cũng chống đối cô!!

Ghét..

Ghét...

Tại sao đội cô lại thua được cơ chứ!?

Bảo Bình còn nhớ rất rõ, trong trận đấu với trường đó, cô đã cố gắng cực kì. Thế quái nào cuối cùng lại vì đúng một điểm mà thua?!

Không cam tâm! Thật sự không cam tâm!!

Có cô gái nào đó đang nằm sấp trên sàn nhà, hai tay hai chân mở rộng chẳng chút ý tứ, cả người thì liên tục toát ra không khí nào nề.

Tại Bảo Bình vênh lên thu vào âm thanh nào đó. Hình như điện thoại cô nó reo.

Bảo Bình vốn không phải một cô gái nhu mì hiền thực như Kim Ngưu, càng không phải một cô gái cứng chạc nghiêm túc như Xử Nữ, mấy chuyện lễ độ hay thủy mị gì gì đó, cô một chút cũng không bận tâm. Ba mẹ Bảo Bình vì chuyện này mà cực kì khổ sở, họ thậm chí thi thoảng còn quên mất con mình là con gái...

Điện hình là lúc này đây, thay vì ngồi dậy lấy cái điện thoại đang reo ồm ồm vút trên giường, Bảo Bình lại dùng chân vói tới lấy như một điều hiển nhiên.

Bảo Bình hơi nhăn mặt, miệng lầm bầm chửi rủa. Là đứa nào con nào thằng nào rảnh rỗi sinh nông nổi cứ gọi điện réo mãi trong khi bồn tiểu thư cô đang muốn yên tĩnh hả?!

"Muốn gì?!"

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, chỉ có mỗi tiếng nhạc còn vang lên bên tai Bảo Bình. Cô nhú chặt mày, tâm trạng cực kì không tốt.

"Tôi dám cá bà chị vừa mới thức dậy sau khi ngủ quên lúc đọc truyện và giờ đang tự ki vì thua chứ gì?"

Là quân địch nào, cô còn chưa lên tiếng mà đoán cứ như thần... Là quân khôn nạn nào!?

"Đến đây giùm cái, chị đừng bảo là quên hôm nay ngày gì ghen?!"

Đã nhận ra chủ nhân giọng nói, nhưng ý chính thì Bảo Bình vẫn chưa hiểu.

"Chú muốn gì hả Nhân Mã? Chị đây cóc nhớ ngày gì hết!"

Ta nói, giận quá, tự kỉ quá riết đầu óc trở nên thiếu minh mẫn.

Có thằng nhóc nào đó điên tiết đến mức nguyên đám phải chạy vào ôm chặt ngăn lại trước khi thằng đó làm loạn.

"Đội trưởng, hôm nay là party của hai đội bóng rổ mà chị..."

Tiếng ồn ào bên kia điện thoại, cùng với tiếng nói của cô bé cùng đội, Bảo Bình lúc này mới chớp chớp mắt, cuối cùng hét lên một tiếng.

"Chị xin lỗi, chị quên mất!! Chị tới ngay, tới ngay đây!!!"

Lập tức cúp máy, Bảo Bình quăng luôn điện thoại lên giường rồi chạy phăng ra tủ quần áo lục đồ mặc. Đưa mắt tìm kiếm cái váy cái quần jean hay mặc, cô nheo mắt.

Âm thanh ầm ầm lần nữa vang lên khi Bảo Bình chạy một mạch xuống nhà và dừng lại nơi phụ vương và mẫu hậu mình đang ngồi cạnh nhau xem tivi.

"Mẹ!! Mấy cái quần jean của con đâu hết rồi?"

"Làm gì mà hót hải như ma đuổi thế cái con phá nhà kia? Mẹ mày đem giặt cả rồi!"

Hình như có đàn quạ nào đó vừa bay qua thì phải...

Cái gì cơ? Cô nghe không rõ! Giặt hết á?!!

"Con định ra ngoài hả? Hay là lấy mấy cái váy trong tủ mặc cũng được mà!"

Nhìn người cha hiền lành của mình lên tiếng, vậy mà Bảo Bình lại cứng đờ cả ra, miệng cứ ú ớ không thể thành lời.

Váy.. Váy... Váy!??

Đời cô chúa ghét mấy thứ đó! Không bao giờ. Không bao giờ!

Không bao giờ!!

***

Và hiện tại, Bảo Bình đã đứng trong phòng karaoke mà cả đám thuê để mở party sau khi chạy ngay một mạch đến đây vì quên mất nhà mình có xe đạp, và đứng thờ như một con bệnh.

Cả đám đang vui vẻ hát hò lại dừng ngay khi nhìn thấy Bảo Bình. Mắt to mắt nhỏ mở hết cỡ, cuối cùng bật cười thành tiếng, mà to nhất không ai khác ngoài Nhân Mã.

"Haha! Haha!! Chị đùa hả?! Đừng nói chị chạy bộ tới nha!? Còn.. Còn là trong.. Haha.. trong bộ đồ đó nữa!!!"

Bảo Bình đang mặc váy. Phải, là váy đó!!

Đâu phải lỗi do cô đâu, cũng tại trong tủ ngoài mấy cái váy và mấy bộ đầm mà cô sống chết chưa bao giờ đụng tới thì đâu còn gì nữa đâu. Cái tên nhóc đó, cô muốn giết chết cậu ta!

"Thôi.. Thôi nào mấy đứa! Đừng có trêu Bảo Bình nữa!"

Vừa định cảm ơn, Bảo Bình đâm ra tức luôn anh chàng đội trưởng đội nam. Anh ta cũng cười cô kìa!!

Đáng ghét thật.

"Im hết đi! Đặc biệt là cậu, đồ nhóc con chết tiệt!!!"

Nhân Mã đang cười ngon lành tự nhiên dừng lại, mắt chớp vài cái rồi nhúu chặt, cậu lập tức quay phắt sang Bảo Bình.

"Nói gì hả? Đừng có ý mình lớn hơn tôi một tuổi rồi ra về chị lớn nha!"

"Tôi vậy đó! Cậu dám làm gì không, nhóc? Làm thử coi!!!"

Lúc này, Nhân Mã và Bảo Bình đang đấu mắt.

"Thôi nào hai đứa! Thôi thôi!"

Bảo Bình tức giận ngồi phịch xuống ghế, trong khi Nhân Mã khó chịu bỏ ngay miếng bánh vào mồm nhai rôm rốp.

Đúng là oan gia.

***

Lúc này là mười giờ tối, party của hai đội bóng rổ vừa tàn. Sau màn ca hát nhảy múa điên cuồng của cả nam lẫn nữ, trong đó sung nhất là Nhân Mã và Bảo Bình, cả bọn lại lui thủ ra về.

Vì trời đã muộn, đa số bọn con trai đều đưa đám con gái về nhà. Vì chạy đến đây nên Bảo Bình phải đi bộ về, nhà cô lại ngược hướng với đám bạn nên phải tách ra, cùng với một thằng con trai có nhà cùng đường với cô.

Bằng cái cách kì diệu nào đó, thằng con trai đó chính là Nhân Mã.

Đội trưởng đội nam đứng ngay giữa nhìn Nhân Mã và Bảo Bình đấu mắt không chút thiện cảm, miệng cười hề hề cuối cùng thở dài ngao ngán, sau đó lại cười hoà giải.

"Thôi nào hai đứa! Vậy Nhân Mã đưa Bảo Bình về, anh đi trước nhé!"

"Ể cái ông kia!!"

Mặc kệ Nhân Mã gọi với theo, ai đó đã một mạch cao chạy xa bay.

Bảo Bình mắt nhìn lơ đãng đâu đâu, lòng vốn khó chịu giờ sinh thêm bức bối. Cô hất mặt sang hướng khác, tỏ ra không hề quan tâm.

"Cậu cứ về đi, tôi tự về!"

Thân là một đứa con gái mạnh mẽ có thừa, Bảo Bình cũng biết nhiều loại võ, học từ nhỏ cô càng giỏi hơn. Bỏ tiểu thư cô cũng không cần một thằng con trai đáng ghét như tên nhóc kia đưa về.

Nhìn Bảo Bình toan bước đi, Nhân Mã nhú chặt mày đưa tay nắm lấy cánh tay cô giữ lại. Không để Bảo Bình kịp phản ứng, cậu đã ngay tức thời lên tiếng.

"Đừng có đùa, chị mạnh thế nào cũng là con gái! Để tôi đưa chị về!"

Rồi chẳng cho Bảo Bình một lời ý kiến, Nhân Mã đã thân nhiên kéo cô đi. Bàn tay cậu vốn nắm lấy cánh tay cô di chuyển xuống gần nơi bàn tay, và nắm lấy cổ tay Bảo Bình.

Trong cô bắt gặp sinh cảm giác khó chịu không rõ lý do.

"Tôi tự về được."

Nhân Mã cứng đầu một chút cũng không lấy lời cô làm bận tâm.

Bảo Bình không tài nào gạt tay khỏi tay Nhân Mã được, cô cũng không hiểu tại sao nữa.

Nhân Mã từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt cổ tay Bảo Bình không buông, đến khi nhận ra lại giật thót cả lên. Tuy nhiên, chính cậu lại chủ động không muốn rời mà nắm chặt.

Đến tận khi dừng chân nơi nhà chờ xe buýt, Nhân Mã mới bỏ tay Bảo Bình ra. Cả hai người cũng chẳng ai nói với ai câu nào nữa, dù bản chất vốn là hai đứa lúc nào cũng liên mồm.

Lạ thật, trong lồng ngực cứ vang lên âm thanh khó chịu.

"Anh này! Anh cứ đùa mãi~!"

"Anh nói thật đấy chứ, em không tin sao?"

Dù đây là nơi công cộng đi nữa thì chuyện thể hiện tình cảm như vậy cũng chẳng có gì lạ, đó là suy nghĩ của Nhân Mã. Ngoài chán nản và bất cần, cậu một chút cũng không lưu tâm, đến cả một cái ngoái nhìn cũng không hề có.

Nhưng đó là trước khi Nhân Mã nhìn sang Bảo Bình.

Đôi mắt nâu của Nhân Mã hơi nhú lại khi nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Bảo Bình. Hai mắt mở to, đôi môi cứ run rẩy không rõ lý do, nét mặt như thể đang hoảng loạn.

"Nè chị, chị ỏn-"

Nhân Mã chưa kịp lên tiếng đã khựng lại, cả người cũng giật thót vì ngạc nhiên.

Bảo Bình đột nhiên bám vào cánh tay cậu. Bám chặt.

"Đi đi.. Đi khỏi đây đi..."

Biểu hiện của cô khiến Nhân Mã nhất thời không tài nào nhận ra được bà chị hay mắng mỏ so đo với mình. Cậu đâm ra khó chịu.

"Nhưng tại-"

Một lần nữa, Nhân Mã bị Bảo Bình cuốn theo. Không chờ sự đồng ý của cậu, cô lập tức nắm lấy cổ tay kéo cậu đứng dậy, buộc Nhân Mã phải bước đi theo mình.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai cô nàng đội trưởng vốn cao ngạo khiến Bảo Bình giật khẽ.

"Có phải Bảo Bình đó không?"

Khi Nhân Mã nhìn sang, cậu nhìn thấy một cô gái xinh xắn với khuôn mặt dễ thương trạc tuổi cậu. Cô ta đang vui vẻ khoác tay một anh chàng đẹp mã nào đó trông lớn hơn vài tuổi.

Qua giọng nói, Nhân Mã lập tức nhận ra cô ta là một trong hai người đã thân mật nói chuyện ban nãy.

Bàn tay đang nắm chặt cổ tay Nhân Mã của Bảo Bình khẽ run rẩy, mắt cứ đảo xung quanh.

Cô không muốn đối mặt với bọn họ.

Không hề!

"Đúng là cậu rồi! Lâu quá mình không gặp ha~!"

Vỗ tay một cái rồi cười vui vẻ, cô gái lúc này mới chú ý đến Nhân Mã. Mắt nhìn cậu đầy dò xét, cuối cùng nhoen miệng híp mắt cười tươi tắn.

"Cậu đây là người yêu mới của Bảo Bình sao? Đẹp trai ghê đó~!"

Nhân Mã hơi nhúu mày, tỏ vẻ không hài lòng.

Người yêu mới?

Nhìn sang Bảo Bình như muốn tìm kiếm câu trả lời, nhưng đáp lại cậu vẫn là sự run rẩy im lặng của cô.

Cậu bắt đầu thấy bức bối rồi.

"Chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

"Đừng gấp vậy mà! Tôi chưa bao giờ gặp cậu lúc trước, cậu là học sinh lớp mười năm nay phải không~?"

Giọng nói ngọt lịm dễ thương của cô ta, không hiểu sao khiến Nhân Mã cảm thấy buồn nôn.

"Đừng có nói chuyện như thế chúng ta thân thiết lắm!"

Bảo Bình nãy giờ vốn im lặng, lúc này đầy giận dữ lên tiếng, mắt cô tức giận nhìn thẳng vào mắt cô ta.

Cô gái kia mày hơi nhướng lên, cuối cùng nhếch môi cười.

"Làm gì mà dữ vậy? Tớ với Bảo Bình không phải là bạn thân sao~? Rất thân là đằng khác cơ mà~"

Bảo Bình cắn mạnh môi mình, tức giận không thể tát cô ta một cái.

Cô, tại sao lại yếu đuối thế này, trước mặt bọn họ?

Kẻ như bọn họ!?

Nhìn người yêu mình một cái, anh chàng duy nhất vốn giữ im lặng từ đầu đưa mắt nhìn Nhân Mã. Kể cả khi đôi mắt nâu kia rất lạnh nhạt nhìn mình, anh ta vẫn nhiên nhếch mép tạo thành nụ cười nửa miệng.

"Đưa con gái nhàm chán như cô ta mà cũng có thằng yêu, đúng là chẳng có mắt nhìn người!"

Đôi mắt Bảo Bình mở to, cả mặt cũng cúi gằm trong khi hai tay vô thức siết chặt.

Không được rồi. Cô không muốn ở đây một chút nào.

Không muốn.. Không muốn đâu...!

Trong khi Bảo Bình còn bận suy nghĩ mung lung, một âm thanh vang ngay vào tâm trí cô. Khi Bảo Bình ngẩng đầu nhìn thử, trước mắt cô là hình ảnh anh chàng kia ngã khụy dưới đất, và bàn tay nắm thành quyền của Nhân Mã vẫn còn nằm giữa không trung.

"Anh à!!"

Nhìn cô gái kia lập tức chạy đến đỡ người yêu mình, Nhân Mã lại dùng mắt lạnh lờm sắc tên con trai đang lau đi máu nơi khoe môi kia.

"Tôi không biết anh là ai hay anh có quen biết gì với Bảo Bình, nhưng đừng dùng cái miệng đó mà phun ra những lời vô liêm sỉ như vậy! Cả cô nữa, biến đi!"

"Thằng khốn!"

Mặc kệ anh ta đang điên tiết nhìn mình đầy khinh bỉ, Nhân Mã lúc này quay sang nhìn Bảo Bình. Đáp lại ánh mắt ngạc nhiên của cô, cậu chỉ đơn giản cười nhẹ.

Bàn tay chủ động nắm lấy bàn tay cô, Nhân Mã dùng bàn tay còn lại chặn lấy cú đâm của anh chàng kia, và co chân thúc ngay vào bụng anh ta, mặc dù ngay sau đó lập tức nhăn mặt vì vết thương ở chân tái phát.

"Đừng có làm phiền bạn gái tôi!"

Khỏi nói cũng biết đôi mắt Bảo Bình nhìn Nhân Mã lúc này kinh ngạc đến mức nào.

Không hiểu sao, trong lồng ngực cô lúc này lại dâng lên sự ảm áp khó tả.

Kể cả khi đó chỉ là cảm giác nhất thời đi chẳng nữa.

***

Ngồi trên chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày, Nhân Mã và Bảo Bình đều im lặng. Vừa lên xe chưa được một phút, và họ vẫn xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Bảo Bình đan chặt hai tay mình, bả vai không tránh khỏi mà run lên.

Cô lạnh.

Một tấm áo khoác đột nhiên trùm lên người Bảo Bình. Khi cô nhìn sang, chỉ có mỗi duy nhất một Nhân Mã đang chống cằm lên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài.

"Nè, tôi có thể nắm tay cậu được không vậy?"

"Tôi có nói không thì bà chị ngang ngược như chị vẫn cứ làm thôi!"

Thường thì Bảo Bình sẽ tức giận, sẽ không thương tiếc đập ngay thứ gì trong tầm với vào Nhân Mã. Vậy mà lúc này, cô chỉ cười, cười nhẹ.

Siết chặt bàn tay của Bảo Bình, Nhân Mã chợt nhận ra nó thật ảm áp. Cậu chưa từng nghĩ, bàn tay đầy vết chai do chơi bóng rổ của cô lại khiến cậu không muốn buông ra như lúc này.

Và trên hết, bàn tay ấy đang run rẩy. Nhân Mã có thể nghe thấy tiếng nấc vang lên bên cạnh mình.

Tay còn lại vươn qua kéo đầu Bảo Bình dựa vào vai mình, Nhân Mã lại nhìn sang hướng khác như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cô không hề phản ứng, cũng không từ chối kịch liệt.

"Tôi.. không có khóc. Không có... khóc.. mà... Không có..."

Nếu vậy, thứ nước nóng hổi thấm ướt bả vai cậu lúc này là thứ gì kia chứ?

"Ừ, thì không có."

Nhân Mã có thể hay tò mò tọc mạch, cũng rất nhiều chuyện và thích xen vào chuyện thiên hạ, cậu cũng có thể cực kì không tinh ý. Tuy nhiên, Nhân Mã đủ thông minh để nhận thức tình hình hiện tại, nhận thức cả chính mình nữa.

Bảo Bình chưa từng khóc, ít nhất là từ lần đầu tiên cậu gặp đến giờ. Muốn hỏi lại không thể hỏi,

Thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ganh Tỵ?

Nếu hỏi từ khi sinh ra cho đến bây giờ, người mà Song Từ ghét cay ghét đắng nhất là ai, cô nhất định sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay tên của Lâm Thiên Bình.

Không chỉ ghét, cô thậm chí thù anh ta.

Ngay từ lúc Song Từ vừa mới biết nhận thức, người cô quý trọng và ngưỡng mộ hơn cả chính là anh họ Thiên Yết. Khác với những người lúc nào cũng đặt nặng việc thừa kế và việc gia tộc của nhà họ Triệu, chỉ có mỗi Thiên Yết tạo cho cô cảm giác yên bình. Đây quyết đoán và kiên định, vừa nghiêm khắc vừa dịu dàng, cậu luôn là hình mẫu lý tưởng mà cô muốn hướng đến.

Dù là anh họ, nhưng Song Từ yêu Thiên Yết cực kì, yêu hơn bất kì ai. Đương nhiên, đó chỉ là tình anh em, quá lắm thì vượt trên một chút.

Tuy nhiên, cô lại không tài nào ưa nổi cái người là bạn thân chí cốt chẳng rõ từ bao giờ của Thiên Yết. So với cậu, Thiên Bình rõ ràng là khác hẳn một trời một vực. Một tên lúc nào lúc nào cũng tỏ ra ngu ngu giả tạo, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt cười nham nhở vô tội đi lừa tình của cầm con gái nhà lành, lại còn ăn chơi lêu lổng như một thằng đầu đường xó chợ.

Chưa hết, Thiên Bình còn là kẻ "chia cắt" giữa cô và Thiên Yết. Hễ cô muốn cùng anh họ nói chuyện, anh ta chắc chắn sẽ xen vào.

Chướng mắt.

Dù vậy, Song Từ cũng biết rất rõ, cô ghét anh ta nhiều nhất là vì điều gì.

Sự tự do.

Thiên Bình có thể thoải mái làm mọi điều anh ta muốn. Cô thì không.

Thiên Bình có thể đi chơi thoải thích từ xa đến gần với bất kì ai. Cô thì không.

Thiên Bình có thể giao du tiếp xúc và kết bạn với nhiều người. Cô thì không.

Không một ai quản thúc cuộc sống của anh ta. Cô thì có.

Không một ai có thể bắt ép anh ta làm điều mà anh ta không thích. Cô thì có.

Thiên Bình có tự do, điều mà Song Từ gần như cả đời không bao giờ đạt được.

Ngay từ khi bắt đầu tồn tại, cô chính là một con chim bị nhốt trong lồng, còn Thiên Bình chính là con gió tự do bay đi khắp nơi.

Thật khó chịu khi phải thừa nhận,

Rằng cô ganh tỵ với anh ta.

Nhưng tạm gác chuyện đó sang bên, nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại bây giờ, Song Từ lại càng khó chịu hơn. Cô cầm lấy quả bóng chuyền trong tâm với và tức giận quăng mạnh về phía trước.

"Úi!!"

Khuôn mặt đẹp trai của Thiên Bình vì sợ là cảnh giác mà hứng trọn quả bóng. Cậu theo đà ngã hẳn ra sau, đầu đập mạnh vào cột bóng rổ đau điếng.

Nhìn Thiên Bình hai tay ôm chăm lấy sau đầu nhăn nhúm mặt mày, Song Từ vẫn chẳng thoải mái tâm trạng hơn chút nào.

"Em bị cái gì vậy hả? Khuôn mặt đáng giá của tôi, nó mà hỏng thì tôi bắt đền em đấy!"

Đền? Đền cái gì? Bảo cô đền?

Anh ta đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Cô chưa phá nát là may rồi chứ ở đó mà đèn với chả không đèn.

Vớ vẩn!

"Anh nên biết ơn vì tôi chưa cầm dao băm anh ra thành trăm mảnh đi, đồ khốn!"

Tay xoa xoa cái mũi tội nghiệp của mình, Thiên Bình mắt nhắm mắt mở nhìn đâu đâu.

"Có phải lỗi của tôi đâu."

"Là lỗi của anh hết đây, tên chết tiệt!"

Lần này là một miếng xốp bảo hộ dùng trong môn nhảy qua xà.

Nơi mà Thiên Bình và Song Tử bắt đầu đi phải ở cùng nhau lúc này chính là kho chứa dụng cụ nằm sâu trong phòng thể chất của trường.

Người vào đây trước là Thiên Bình. Chuyện cậu trốn tiết đã là cơm bữa rồi, không ngủ thì cũng đi vòng vòng đâu đâu. Cũng tại hôm nay trời mưa nên Thiên Bình đành chạy vào phòng dụng cụ mà đánh một giấc.

Người vào đây tiếp theo cũng như sau cùng là Song Tử. Cô đang trên đường về lớp giờ tan học sau khi được giáo viên gọi lên có chút chuyện, không ngờ lại tình cờ bị thầy thể dục nhờ mang hộ đồ cất vào phòng dụng cụ. Song Tử đương nhiên không từ chối. Chẳng may là cô lại bị mấy đứa con gái hâm mộ cuồng nhiệt cái tên nào đó khoá cửa nhốt lại.

Vậy thì là lỗi của ai nhỉ? Song Tử không quan tâm, đối với cô thì dù trực tiếp hay gián tiếp cũng đều là lỗi của Thiên Bình. Cô đúng là xui xẻo mấy kiếp mới dính mãi vào cậu ta.

Căn phòng dụng cụ khá rộng, Thiên Bình và Song Tử chia nhau mỗi người ngồi một góc, chẳng ai đụng chạm đến ai, cũng chẳng ai nói với ai câu nào. Chỉ có ánh sáng trong phòng là dần tối lại vì cơn mưa ngày một nặng hạt ngoài kia. Bình thường rất ít ai đến phòng dụng cụ, chưa kể khi trời dần tối đi thế này.

Cả Thiên Bình và Song Tử đều không mang theo điện thoại. Cậu không bao giờ mang nó theo lúc trốn tiết, nhờ chẳng may đang ngủ lại bị đánh thức thì bức lắm. Về phần Song Tử, điện thoại cô đương nhiên yên vị trong cái cặp để ở lớp học rồi.

"Chán quá~!"

Thiên Bình há to miệng ngáp một cái, cậu đưa tay dụi dụi đôi mắt ngán nước của mình.

Thằng Thiên Yết dù thấy cặp cậu ở lớp, tốt bụng thì mang về, không thì cứ quăng ở đó như không, thế nào cũng nghĩ cậu trốn học đi chơi. Thật vô vọng khi nghĩ rằng cái-thằng-bạn-thân đó sẽ chạy đi tìm cậu.

Song Tử thường không về cùng Kim Ngưu dù cả hai dạo gần đây cũng được xếp vào hai chữ "bạn thân". Cô luôn cùng Nhân Mã đi về và luôn là Nhân Mã chạy lên tầng đón chị gái.

Dù sao, cô cơ bản cũng không được phép tự về cùng bạn.

Nghĩ đến đây mày Song Tử lại nhủ chặt. Cô phải ở đây với anh ta đến bao giờ!?

"Em nói gì vui vui đi, không thì tôi ngủ gục mất đó~"

Mất Song Tử lập tức chuyển sang trạng thái vô hồn, tay vẫn còn cầm chặt quả bóng rổ và có thể ném thẳng vào mặt Thiên Bình bất cứ lúc nào.

"Bình tĩnh nha! Đừng mạnh động!!!"

"Anh có đang hẹn hò không?"

Sao cô lại tốt bụng mà đáp ứng yêu cầu của anh ta thế nhỉ? Lại còn một câu hỏi vớ vẩn chẳng liên quan.

Thiên Bình vẫn giữ nguyên trạng thái bình thản trên khuôn mặt đẹp trai của mình, rồi chột bật cười.

"Em hỏi lạ, tôi lúc nào mà chẳng hẹn hò! Hiện tại là cô chị khối mười hai ý, tên thì tôi không nhớ~!"

Đó không chỉ là một sở thích, đó là cách Thiên Bình giết thời gian. Bởi vì chỉ cần rảnh rỗi một chút, cậu lại suy nghĩ đến những chuyện không đâu, dù chính cậu cũng không hề muốn nghĩ tới.

Song Tử nhướn mày, ánh mắt chứa đầy sự khinh bỉ lộ rõ. Dù cho mấy cô gái đó chưa chắc có mấy người thật lòng yêu Thiên Bình, cô cũng không ngờ cậu ta có thể thân nhiên đùa cợt với tình cảm người khác như vậy.

Đến tên còn không nhớ, vậy mà bảo đang hẹn hò? Thiên Bình rốt cuộc là loại người thế nào, cô thật không hiểu nổi.

Đột nhiên Song Tử cảm thấy vừa mừng vừa thương cho anh họ mình, cũng thật may khi Thiên Yết không bị Thiên Bình "lay nhiễm" căn bệnh khốn kiếp này.

Nếu không, cô nhất định băm anh ta thành trăm mảnh cũng chưa thoả giận!

"Đừng có nhìn tôi như vậy chứ! Chẳng phải em chính là người hỏi còn gì~"

Bầu môi tỏ vẻ phản đối, Thiên Bình cực kì bất mãn. Tuy nhiên, đôi mắt cậu lại chứa đầy sự thích thú.

Triệu Song Tử cô là người duy nhất nhìn cậu bằng ánh mắt đó.

Một lần nữa, không gian lại rơi vào im lặng.

Thật sự thì, không khí có phần căng thẳng trong phòng dụng cụ hiện giờ không khiến Thiên Bình quá khó chịu cho lắm. Cậu cho đó là bình thường, cũng chẳng hề có ý định lên tiếng để mở đầu bất kì cuộc trò chuyện.

Bởi vì bên trong con người linh hoạt nhiệt tình đó, Thiên Bình trầm tĩnh đến vô cảm.

Và ngược lại, thật buồn cười, người khó chịu lại là Song Tử. Cô luôn tuân theo chủ nghĩa im lặng, vậy mà sự im lặng hiện tại cô lại không tài nào chịu được.

Phải chăng thần kinh Song Tử có vấn đề?

"Anh đã bao giờ bị ai đó đặt vào khuôn khổ cho tương lai của anh chưa?"

Vẫn là gương mặt bình thản đó, vẫn là đôi mắt màu nâu cafe trầm tĩnh không một gợn sóng đó. Thiên Bình gật đầu, cậu không hề nhìn vào mắt Song Tử hay thậm chí, nhìn vào cô.

"Có."

Đôi đồng tử tinh anh nhanh nhẹn của Song Tử thoáng tia ngạc nhiên. Cô còn tưởng bản thân đã nghe nhầm.

Cái con người mà chính cô luôn ganh tỵ về sự tự do, cái con người mà cô không tài nào ưa nổi về tự tung tự tại của anh ta, Song Tử làm sao tin được rằng chính Thiên Bình cũng bị đặt vào khuôn khổ của tương lai.

"Đã từng."

Đã từng?

Cô tò mò, nhưng không thể hỏi thêm bất kì điều gì nữa.

Thay vào đó, cô lại nói về chính mình.

"Tôi chưa bao giờ thấy điều đó là một mối, cũng chưa bao giờ ý kiến về bất cứ thứ gì."

Song Tử dựa đầu vào cột bóng rổ bên cạnh, mắt khẽ nhắm hờ lại.

"Nhưng tôi không thấy vui, chưa từng. Tôi thậm chí không có ước mơ hay mục tiêu để phấn đấu."

Một chân co lại trong khi chân còn lại đá lung tung khắp nơi, Thiên Bình mắt nhìn băng quơ xuống nền đất phòng dụng cụ.

"Em biết không, tôi lại thấy ganh tỵ với em."

Song Tử vẫn điềm tĩnh như vậy, chỉ có đôi mắt đang nhắm là mở ra.

Ganh tỵ? Với cô?

"Bởi vì em vẫn còn 'được' đặt vào khuôn khổ, chứng tỏ vẫn có người cần đến em."

Cần đến cô sao? Song Tử đã bao giờ nghĩ tới điều này hay chưa nhỉ?

Cô nghĩ là không.

"Đôi khi không có ước mơ lại tốt, còn tôi thì đến ước mơ cũng chẳng còn."

Đôi mắt màu nâu cafe của Thiên Bình như sáng rực giữa không gian tối của phòng dụng cụ, giống như nụ cười thoát ần thoát hiện của cậu.

"Đã không thể thực hiện được nữa rồi. Vĩnh viễn không thể."

Trong mắt của Song Từ, dưới ánh sáng hiem hoi rọi vào từ cửa sổ nhỏ trên kia, cả ánh nhìn lẫn nụ cười của cậu, tất cả đều mang một sắc buồn không rõ.

"Em đã bao giờ bị vứt bỏ chưa, hết như một món đồ không còn giá trị?"

Tại sao lại hỏi cô những điều này? Song Từ không hiểu được.

Cô ghét nụ cười dịu dàng đầy buồn bã kia.

Mà rốt cuộc, hai người họ đang nói về điều gì vậy nhỉ.

"Song Từ! Song Từ cậu có ở trong đó không!? Trả lời tớ đi!!"

"Song Từ, em có nghe thấy không?"

Tiếng đập cửa kèm theo những tiếng gọi hét hải kéo tiềm thức của Song Từ trở về hiện tại.

Là giọng của Sư Từ và Kim Ngu mà.

"Tớ ở đây,"

Mắt Song Từ hơi nhìn sang Thiên Bình, đảo mấy vòng rồi chep miệng.

"Có cả Thiên Bình nữa!"

"Được rồi, bọn chị mở cửa ngay đây!!"

Bọn chị? Rốt cuộc có bao nhiêu người ngoài đó vậy? Nghĩ đến đây, Song Từ chợt nhướn mày.

Âm thanh lách cách của tiếng mở cửa vang lên lần lượt, cô có thể nghe thấy tiếng mở ra của ổ khoá và dây xích.

Song Từ mà biết đứa nào đứng sau, cô nhất định... Mà khoan, cô nghĩ cô biết đấy chứ.

Đúng là con nhỏ rồi hơi mà!

Ở trong tối một thời gian, dù không đủ lâu nhưng vẫn đủ cho mắt của Song Từ và Thiên Bình làm quen với nó. Cánh cửa vừa mở ra kéo theo ánh sáng bên ngoài vào, trong nhất thời khiến hai người họ nheo chặt mắt vì chói.

"Chị lo cho em cực kì! Cực kì lo cho Song Từ luôn ý!!"

Song Từ còn chưa kịp định thần đã bị Kim Ngu nhảy bổ đến ôm chặt đến mức sắp nghẹt thở.

Ban này vì có vài chuyện muốn gặp Song Từ nên Kim Ngu chủ động chạy xuống lớp chờ Nhân Mã luôn. Đợi mãi cũng chẳng thấy ai nơi mới gọi thử, biết điện thoại vẫn còn trong lớp mới bắt đầu đi tìm.

Song Ngu đã về từ thuở khai sinh lập địa nào mà cụ thể là hết giờ học buổi sáng, cậu đương nhiên không ở đây. Nếu không, kể cả khi Song Ngu không muốn, Nhân Mã cũng tóm cổ cậu kéo đi như đúng rồi.

Sư Từ đứng chỗ Song Từ cùng Bạch Dương vui vẻ cười nói liên tục, lại còn thỉnh thoảng lăm bằm nguyên rủa cái đứa nhót Song Từ ở đây. Dù vậy, đôi mắt màu cafe của cô vẫn vô thức nhìn về một phía, và quay đi ngay sau đó.

"Con nhỏ đó quá quái lắm rồi, đến tớ cũng muốn cho cô ta một bài học!"

"Bạch Dương, Bảo Bình tỷ tỷ này đi với em!"

Nhìn Bảo Bình và Bạch Dương hăng hái tay nắm thành quyền, Xứ Nữ chep miệng chán nản, trong khi Cự Giải vẫn giữ nguyên cái điệu cười trừ ngơ ngẩn của mình.

Hai cái người này thân thiết từ bao giờ sao cô không biết vậy ta?

"Nhìn gì mà nhìn người ta chăm chú thấy ớn vậy ba!"

Tay thân nhiên gỡ đầu Nhân Mã cái bóp, Ma Kết chẳng hề mang trong mình chút cảm giác tội lỗi nào, kể cả khi cậu chàng nào đó đang tay ôm đầu làm mặt đáng thương.

"Miễn bố cóc nhìn mày thôi! Nhiều chuyện như đàn bà..."

Nói nhỏ thì nói nhỏ, nhưng nói xấu thì thường bị nghe, trường hợp này cũng vậy.

"Hừm~ Mày gan nhể?"

Cái giọng cao vút kéo dài này khiến Nhân Mã ớn lạnh cả sống lưng.

"Mà, sao cả 'đàn anh xấu xa' cũng ở đây vậy?"

Một trong những điều cần lưu ý, Xử Nữ nhớ rất dai và thù rất dai, điều này áp dụng với cả những trò đùa.

"Im đi! Cậu không cần cạy khoé tớ!"

Thiên Yết tay cầm balo của Thiên Bình thẳng tay quăng về phía cậu bạn thân. Thân là hội trưởng hội học sinh, lấy được chìa khoá từ phòng giáo vụ cũng là nhờ cậu.

Còn tại sao lại ở đây đó hả? Thiên Yết thuộc lòng từng địa điểm Thiên Bình trốn tới ngủ trong từng thời tiết khác nhau luôn rồi, dù nó chẳng đáng để tự hào cho lắm.

Làm mất thời gian của cậu, Thiên Yết đúng là có một thằng bạn thân trời đánh. Lại còn ở cùng em họ cậu, cũng may nếu không, dám làm gì con bé thì đừng hòng cậu tha cho!

"Tụi mình về thôi, muộn rồi đó!"

Cái giọng thân thiện hoạt bát này thuộc về Cự Giải, cái người đang vui vẻ vẩy vẩy hai ống tay áo khoác dài thông cùng với "đồng bào" là Sư Tử - cái đứa lúc nào cũng mặc áo khoác to hơn cơ thể mình.

"Hai đứa dở hơi!"

Nhận xét của Xử Nữ luôn đúng, trong trường hợp này lại càng đúng.

Trong lúc mọi người vui vẻ cười đùa, mắt Song Tử lại vô thức nhìn về phía Thiên Bình đang cùng anh họ cô nói chuyện.

Song Tử tính ý có thừa, cô nhanh chóng nhận ra ánh mắt cậu lúc này đang nhìn về đâu. Nhìn sang nhỏ bạn mình đang đứng cạnh Cự Giải, cô nhú mày nghi hoặc, dù thực chất cũng không hề bận tâm nhiều cho lắm.

Cô nghĩ vậy.

Chợt nhớ đến những lời ban nãy của Thiên Bình, Song Tử có thể cảm thấy chúng vẫn còn vang vọng trong đầu mình.

Thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: bạn

"Chị- Chị Xử Nữ! Hội phó!!"

Xử Nữ khẽ giật mình, đôi mắt đang bình thường cũng theo đó hơi mở to. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, cho đến khi khuôn mặt của cô bé là thành viên hội học sinh thu ngay vào tầm mắt. Xử Nữ hơi nhú mày.

"Đừng có bao giờ gọi chị kiểu đó!"

Cô gái đưa bàn tay nắm lại tự dấm nhẹ vào bên thái dương, đầu nghiêng sang bên mà cười khi.

"Là tại em gọi mãi mà chị không chịu trả lời đấy chứ!"

Cô nàng hội phó lúc này mới mỉm cười xoa.

"Xin lỗi em nhé. Vậy có gì cần nhờ chị sao?"

"Cái này là tập hồ sơ quản lý hội thao lần trước chị nhờ em chỉnh sửa!"

Nhìn tập hồ sơ đặt trên bàn làm việc của mình, Xử Nữ gật nhẹ đầu. Kể cả khi cô gái nọ trở về chỗ ngồi tiếp tục công việc còn dang dở của hội học sinh, cô vẫn chưa hề đụng tới tập hồ sơ kia. Thay vào đó, Xử Nữ đẩy nó sang một bên và chống cằm nghĩ mung lung.

Cô sẽ xem nó vào lúc khác.

Một lượt nhìn xung quanh phòng hội học sinh, Xử Nữ không ngạc nhiên lắm khi thấy Thiên Yết không có mặt. Đây không phải lần đầu, và chính cô cũng thường đem chuyện này ra mà cạnh khoé cậu ta. Nhưng bởi vì hội trưởng Thiên Yết luôn xuất sắc hoàn thành công việc của mình, hội phó như cô càng không thể có ý kiến gì.

Dù sao, Xử Nữ cũng chẳng rối hoi bận tâm chuyện thiên hạ, lại còn là chuyện của kẻ thù.

Bàn làm việc của hội phó gần cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, Xử Nữ có thể dễ dàng quan sát sân trường. Đôi mắt hơi mở lên khi nhìn thấy Thiên Yết đang cùng nhỏ bạn thân của em trai cô nói chuyện, dù cô quay đi ngay sau đó.

Họ nói chuyện gì, cô việc gì phải để tâm chi cho một óc.

Tay cầm cây viết của Xử Nữ bắt đầu quay bút theo thói quen, mắt lại lần nữa lơ đãng nhìn đâu đâu.

Thật sự thì dạo gần đây có một chuyện khiến cô vừa thấy lạ vừa thấy bức mình.

Cách cư xử của Bảo Bình mấy hôm trước và kể cả mấy hôm nay cực kì không bình thường.

Vẫn là cười nói vui vẻ, vẫn là tham gia vào mấy trò nghịch ngợm chọc cười cả lớp, vẫn là cô nàng dân thể thao đầy năng động. Người ngoài nhìn vào sẽ chẳng thấy gì lạ, nhưng Xử Nữ thì khác. Cô đâu sao cũng đã cùng cô bạn trái tính trái nết này làm bạn thân được gần ba năm.

Nhưng cái con nhỏ đó dù ngoài mặt cười cười thế chứ chẳng bao giờ chịu chia sẻ gì. Xử Nữ không phải loại người tò mò tọc mạch nên cũng chẳng hỏi.

Dù vậy, bức bối vẫn là bức bối.

Xử Nữ chợt nảy ra một ý. Cô chậm rãi đứng dậy khỏi chỗ ngồi khi tiếng trống hết giờ ra chơi buổi chiều vang lên.

Có lẽ, Xử Nữ nên hỏi thử thẳng nhóc đó xem sao. Có khi cậu bé ấy lại biết điều gì mà cô không biết.

Cự Giải và Xử Nữ như thường lệ về cùng nhau sau khi tan học. Mũ áo khoác trùm kín đầu, tay cầm cây kem vừa mua ở tiệm tạp hoá gần trường, mặt cậu chứa đầy vẻ hưởng thụ, khác hẳn gương mặt của Xử Nữ lúc này.

Đôi mắt hoàn toàn bình thường, nét mặt vẫn giữ nguyên không hề thay đổi cảm xúc, nhưng so với sự hớn hở lộ rõ trên mặt Cự Giải, nhìn thế nào cũng là Xử Nữ có phần căng thẳng hơn.

Miệng vẫn ngậm que kem, Cự Giải đưa mắt ngoác dọc ngoác nghiêng sang cô bạn thanh mai trúc mã. Nghĩ ngợi một hồi, cậu vui vẻ phờ phờ tay trước mặt cô.

"Tiểu Xử sao thế? Cậu đói hả?"

Lắc đầu và không trả lời.

"Hay cậu khát?"

Lắc đầu và tiếp tục im lặng.

"Hay là cậu-"

"Trời ạ, cậu im ngay cho tót!! Hỏi mãi cậu không biết mời miệng hay sao!?"

Lải nhải lải nhải mãi, đầu hết cả đầu!

Một khoảng yên tĩnh khiến Xử Nữ chợt nhận ra mình vừa nói gì. Nuốt ực một cái, môi hơi mím lại, không biết cô có phần nào nặng lời không nữa.

Lỡ Cự Giải mà khóc thì mệt. Ai chứ cậu thì dám lắm!

Tuy nhiên, hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Xử Nữ, khuôn mặt của Cự Giải chẳng có chút gì gọi là sốc hay thất vọng. Cậu thậm chí còn ngây ngô nghiêng đầu qua lại làm vẻ như chưa hiểu gì.

"Tiểu Xử sốt hả? Cậu bệnh hả?"

Làm như ai cũng như cậu, Xứ Nữ nghĩ thầm, ánh mắt cũng theo đó chuyển sang tia khinh thường.

"Mệt quá, đi mua cho tớ chai nước hay gì đi!"

Cự Giải chẳng biết ngốc thật hay giả ngốc, khuôn mặt cực kì vui vẻ nhoeo miệng cười tươi. Cậu rất nhanh nhẩu đã chạy đi mất, lại còn ngoảnh ngoảnh tìm chỗ mua.

Nhìn theo Cự Giải, Xứ Nữ chậm rãi ngồi xuống băng ghế đá bên đường. Đến lúc này cô mới chợt nhớ ra một chuyện, rằng cậu bạn thanh mai trúc mã quý hoá của mình rất dễ bị lạc đường..

Mà thôi kệ đi! Tự đi được thì thế nào cũng mò về được thôi.

...

"Không biết chị có gì mà gọi em ra đây vậy ạ?"

Nhân Mã hai tay cứ đơ đơ đưa đưa trong khi vai vẫn còn đeo balo. Xứ Nữ vẫn còn nhớ khuôn mặt sợ sệt thoáng căng thẳng của cậu nhóc, trông rất buồn cười.

"Chị không phải gọi nhóc ra đây kì luật hay gì đâu, thư giãn đi!"

Khỏi nói cũng biết, Nhân Mã đương nhiên thở phào nhẹ nhõm. Kể cả khi ít nhất trong tuần này cậu chưa hề quậy phá gì, một thằng cá biệt bị hội phó hội học sinh gọi ra nói chuyện riêng, sợ hãi đã là tâm lý chung rồi, có lẽ.

"Chị muốn hỏi về chuyện của Bảo Bình."

...

Nhìn hai chân mình đơ đơ đưa tới lui, Xứ Nữ nhớ lại cuộc trò chuyện lúc ra về giữa cô và cậu em trai Nhân Mã của Kim Ngưu. Cô có thể nhận ra sự thay đổi ít nhiều của Bảo Bình đều là từ sau buổi party, Xứ Nữ chỉ là nghĩ có lẽ cậu bé biết gì đó.

Và Xứ Nữ đoán không sai chút nào cả.

"Chỉ là lúc về, bọn em có gặp một đôi nam nữ nào đó trạc tuổi có quen biết chị ta, em nghĩ vậy."

Qua lời kể của Nhân Mã, Xứ Nữ lập tức đoán ra ai.

Nghĩ tới lại thấy bức, cô căm ghét hai kẻ đó đến tận xương tủy.

Đúng là bọn mặt dày mà!

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, Cự Giải hình như vẫn chưa về thì phải...

Kệ là kệ vậy, chỉ là nhất thời nông nổi thôi, Xứ Nữ vẫn có chút lo sợ, mà lo sợ lại nhiều hơn lo lắng. Mày hơi nhủ lại, cô vô thức liếm môi một cái.

Hay là cậu chàng lạc thật rồi.

Chết chưa...

Xứ Nữ tay thò vào túi lấy điện thoại gọi thử cho Cự Giải. Tuy nhiên, tiếng nhạc chờ từ đầu bên kia còn chưa kịp vang lên, cô đã nghe rõ mồn một nhạc chuông của cậu bên tai rồi.

Giờ Xứ Nữ mới để ý, cặp Cự Giải vẫn để ở đây.

Khốn thật.

Cô đứng là đầu óc không tỉnh táo nên mới bảo Cự Giải đi mua nước mà!!

***

Cự Giải đứng trước máy bán hàng tự động một hồi, hai chân không yên cứ nhún lên nhún xuống trong khi ngón tay gần như di chuyển khắp nơi. Tay đã cầm chắc lon trà chanh của Xứ Nữ rồi, cái mà cậu phân vân là bán thân nên uống gì.

Đau khổ cái là trong cái máy kia, Cự Giải cái nào cũng thích hết. Đó là lý do cậu cứ loay hoay mãi vẫn chưa chọn được lon nước nào cho mình.

Đúng lúc này, Cự Giải có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay ai đó vừa đặt mạnh lên vai mình. Theo phản xạ, cậu đương nhiên quay lại xem thử.

Đứng ngay trước mặt cậu hiện giờ là hai tên con trai có lẽ trạc tuổi Cự Giải, mắt nhìn cậu vừa ngạc nhiên đã chuyển sang thích thú.

"Aa... Là người thật kia."

"Cái style gì mà thảm hại vậy hả Giải!!!"

Tay vẫn cầm lon nước mua cho Xứ Nữ, cả mắt cũng chẳng chút tia kì lạ, Cự Giải hơi khom người lấy lon của mình. Cậu một chút cũng không để ý đến hai cậu trai kia, cứ thế mà thản nhiên bước đi như không.

Tuy nhiên, hai "người bạn" kia chắc chắn không để Cự Giải toại nguyện. Anh chàng với quả đầu nhuộm vàng thô lỗ đập chân vào tường, chặn lối đi khiến cậu bất buộc phải dừng lại.

"Mày không thấy bản thân lạnh lùng quá sao hả Cự Giải?"

Người còn lại tay mạnh bạo siết chặt bả vai của Cự Giải, cả khoe miệng cũng nhếch lên một đường cong khinh bỉ.

"Hay là mày quên mất rồi, trước đây cậu học sinh hiền lành chăm ngoan như mày là loại người thế-"

Cậu ta còn chưa kịp dứt câu đã phải lập tức nghiêng phắt đầu sang một bên, chủ là để tránh cú đâm vừa tung ra bởi chàng trai trước mặt.

"Nhiều đó đã nổi giận rồi à, mày vẫn chẳng thay đổi quái gì, nhỉ?"

Đầu vàng thừa lúc Cự Giải không chú ý, tay vò thành đám đám một cái vào bụng cậu. Hai lon nước trong tay rơi xuống đất, cả người cậu cũng lùi ra sau vài bước cùng với hơi thở có đôi phần gấp gáp.

"Một học sinh chăm ngoan? Không hợp với mày chút nào đâu thằng khốn!"

Lần này Cự Giải nhanh hơn, một chân khụy xuống nhanh chóng tránh được cú đâm tung vào mặt mình, chân còn lại trượt ngang phần đất nơi đầu vàng đang đứng khiến anh ta ngã nhào.

Khi Cự Giải đứng lên, cơn gió từ đầu thổi đến thổi ngược cái mũ áo khoác mà cậu lúc nào cũng trùm kín. Dưới lớp áo hiện giờ chính là khuôn mặt hiền lành điển trai cùng đôi mắt màu sẫm cuốn hút. Lạnh nhạt và vô cảm, đó dường như không còn là Cự Giải yếu đuối trẻ con thường ngày nữa.

Mắt liếc xéo nhìn đầu vàng còn đang lồm cồm bò dậy, Cự Giải lần nữa nhìn cái tên vẫn còn đứng yên quan sát.

"Biến đi, Xà Phu!"

Cái tên với gương mặt đậm nét thư sinh này, Cự Giải có thể tạm gọi là "bạn", hoặc đã từng là "bạn". Một thằng bạn mà chính cậu trong lúc bùng bột đã kết giao, để rồi bị phản bội không chút thương tiếc.

Xà Phu mắt đầy cao ngạo, đầu ngẩng cao cười nửa miệng. So với dáng vẻ tri thức hiền lành của mình, cậu là một con người gần như trái ngược hoàn toàn.

Bạn cũ đã lâu không gặp, chẳng phải chào hỏi một chút mới phải phép hay sao~

"Mày tưởng bản thân trong sạch lắm sao? Quay trở lại với cuộc sống thường nhật bằng cái vẻ ngoài đạo đức giả đó? Buồn cười ghê~"

Bàn tay Cự Giải vô thức siết chặt, trong lòng cố nén cơn giận dữ xuống để không chạy lại đánh với Xà Phu một trận sóng chết phân rõ. Giọng điệu đùa giỡn của cậu ta khiến cậu phát bực, lúc nào cũng vậy.

"Tao đã không còn dính líu gì đến tụi bây nữa, đừng có mà gây sự!"

Một tràng cười sảng khoái tức thì vang lên từ phía Xà Phu, át cả tiếng nói của Cự Giải.

"Haha! Mày nói gì cơ? Gây sự? Mày đang chọc cười tao chắc?! Haha!!!"

"Mày-"

Ngay khi Cự Giải định chạy lại đánh Xà Phu, tay cậu từ phía sau bị ai đó giữ chặt không buông. Khi Cự Giải chậm rãi quay ra sau nhìn thử, hình ảnh của một cô gái liên tục thờ dộc với vẻ mặt đôi phần căng thẳng đập ngay vào mắt cậu.

"Tiểu Xứ?"

Tại sao Xứ Nữ lại ở đây?

Đôi mắt tinh anh của Xứ Nữ nhanh chóng thu được tình hình hiện tại, cô khẽ nhún mày một cách khó chịu. Ánh mắt chuyển sang bực bội khi phản chiếu hình ảnh của tên con trai đang đứng cách đó không xa.

Mặt nham nhở nở nụ cười híp mắt, Xà Phu vẫy tay chào tỏ vẻ thân thiện.

"Lâu quá không gặp, Tiểu-"

Một thứ gì đó bay vút qua khỏi Xà Phu, cuối cùng bay vào bờ tường ngay phía sau cậu. Kể cả như thế, vẻ mặt điển trai kia một chút cũng không thay đổi.

"Xin chào, Tiểu Xử~"

"Tên thật của tôi không để đồ khốn kiếp nhà cậu gọi!"

Giọng điệu lạnh lùng chua ngoa của Xử Nữ dường như chẳng hề ảnh hưởng đến biểu hiện trên gương mặt đẹp mã của Xà Phu.

Là Xử Nữ ban nãy cầm lon nước lăn long lóc trên nền đất chọi ngay về phía cậu.

Cô ghét cậu ta, thậm chí còn ghét nhiều hơn cả ghét Triệu Thiên Yết.

"Bọn con gái đúng là đồ lăm lòi phiền phức! Mà *rút lui* cũng vì cô ta mà nhì, ác ma?"

"Nín đi thằng khốn! Mà đừng quên, kẻ đã ép tao phải *rút lui* chính là mày!!"

Cự Giải biết rõ bản thân đang tức giận thế nào, đến mức chỉ muốn chạy lại đấm ngay vào khuôn mặt điển trai kiêu ngạo của Xà Phu. Nói cậu thế nào cũng được, Cự Giải tất cả đều có thể làm lơ như không có gì, nhưng đừng bao giờ nói thế về Xử Nữ. Cậu nhất định không cho phép!

Chưa kể, cậu ta còn dám nói hết như cậu ta không hề có lỗi gì trong chuyện này, dù mọi thứ tất cả đều liên quan đến Xà Phu!

Xử Nữ nhìn bàn tay mà mình đang giữ chặt. Cô có thể rõ mồn một cảm nhận được bàn tay ấy đang vò lại thành nắm đấm.

Trước ánh mắt của Cự Giải, Xử Nữ chậm rãi lắc đầu. Tay vẫn cầm tay cậu, cô thản nhiên quay người kéo Cự Giải - cái kẻ còn chưa hiểu gì - đi khỏi.

"Ta đi thôi, ở đây hít cùng bầu không khí với cậu ta làm tớ khó chịu!"

Cô sẽ điên mất. Chỉ toàn là gặp chuyện không đâu!

"Ồ khoan.. Khoan đã! Tiểu Xử chờ!!"

Nhìn theo Xử Nữ và Cự Giải nhanh chóng rời đi, Xà Phu một tay chống hông hát cao mặt, khoe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng.

***

"Cậu rồi hoi hay sao mà đi nói chuyện với hai tên đó?! Điên khùng hết sức! Rảnh rồi hết sức!!!"

Khỏi nói cũng biết Xử Nữ tức giận cỡ nào, thậm chí còn không quan tâm đang ở nơi đông người hay chỗ hòng cô đang khát khô.

Cự Giải đã sớm đội lại mũ áo khoác, mắt dưới lớp mũ cũng thôi tia lạnh lùng. Cậu lại lần nữa trở về với trạng thái một cậu nam sinh ngây ngô ngốc nghếch như chẳng thể làm gì ra hồn. Cự Giải mím môi, tay lúng túng gãi gãi đầu.

"Là chúng nó bắt chuyện trước đấy chứ, tớ có bị khùng gì đâu mà đi nói chuyện..."

Xử Nữ hừ một tiếng rồi tức giận quay đi, để mặc luôn Cự Giải bên cạnh nấn nì ỉ ỏi vì sợ cô giận. Thay vào đó, cô trong lòng lại dâng lên ý nghĩ muốn cho hai tên kia một bài học, đặc biệt là Xà Phu.

Một lần lôi kéo Cự Giải còn chưa đủ, nếu vẫn còn dám làm chuyện dư thừa thì đừng trách Xử Nữ cô vô tình.

Cơ mà bây giờ gặp lại, Xử Nữ cứ có cảm giác đã gặp ai đó rất giống với Xà Phu, khá giống, nhất là đôi mắt.

Xử Nữ không tài nào nhớ được.

Đúng là đáng ghét.

***

Đến tận lúc này, đầu vàng mới lên tiếng, sau một hồi nhìn quanh quan sát, giọng điệu chứa đầy sự tức giận.

"Mày tại sao không cho tao nói? Lại còn bắt tao cố tình thua nó!? Ai cũng biết gần đây bọn khốn đó cứ gây sự với mày vì thằng Giải!! Đúng là điên!!! Điên hết sức!!!"

Mất Xà Phu tận lúc này mới ngó xuống nhìn thằng bạn mình còn đang ngồi bệt dưới đất mà than vãn, dù ngay sau đó lại quay đi nhìn đâu đâu tỏ vẻ không

hề bạn tâm tới.

Một đôi mắt màu hổ phách. Và cậu ta có cả một nốt ruồi bên dưới mắt trái.

"Không thích."

Nhắm hờ đôi mắt của mình lại, Xà Phu ngáp dài một cách lười biếng. Tay chạm nhẹ vào vành tai như đang suy nghĩ gì đó, cậu thản nhiên quay người bước đi, hai bên đeo tai phone bật âm lượng khá to như để át đi âm thanh bên ngoài.

"Toàn cái bọn cô chấp đầu cứng hơn đá!"

Thở hắt ra một cái, đầu vàng đứng dậy chạy theo bạn, dù trong thâm tâm vẫn còn lăm bằm nguyên rủa.

Chỉ có mỗi Xà Phu bước đi trước, trên môi vẽ nên nụ cười nửa miệng thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tình Đầu Không Trọn Vẹn

Huỳnh Nhân Mã và Huỳnh Kim Ngưu đã từng rất hạnh phúc. Hai chị em cậu có mọi thứ, dường như là tất cả. Có gia đình hoàn hảo, có sự yêu thương chiều chuộng mà ai cũng ngưỡng mộ. Cậu đã nghĩ, thật tốt, ước gì mình sẽ mãi thế này.

Đề rồi đừng một cái, Nhân Mã mất tất cả.

Đó là một tai nạn. Ông tài xế xe tải vì ngủ gật mà đụng phải xe của ba mẹ cậu đang đi trên đường.

Mọi thứ ập đến nhanh tới nỗi cậu còn chưa hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Đến khi Nhân Mã nhận ra, đó là lúc cậu được Kim Ngưu ôm chặt lấy trong khi cô khóc nức nở trước phần mộ ba mẹ.

Kể từ ngày đó, Nhân Mã thật sự cảm thấy bản thân như đã chết đi. Cậu mất gần như mọi thứ chỉ trong một đêm, và từ một thằng nhóc được nuông chiều, Nhân Mã phải nai lưng ra làm thêm đủ mọi nơi cùng chị gái để xoay sở cho cuộc sống.

Hai chị em cậu đều không muốn dựa dẫm vào họ hàng.

Bởi vì họ chẳng tốt như vẻ bề ngoài của họ đâu.

Nhân Mã vẫn cười, vẫn đùa nghịch như chẳng có gì, nhưng đồng thời, cũng chính cậu luôn tự thu mình vào vỏ ốc do bản thân tạo ra. Từ năm cấp một đến cấp hai, có một thằng nhóc dù thân thiện hoạt bát nhưng một người bạn cũng chẳng có, đó chính là Nhân Mã.

Dần dần, khi được chung lớp với Sur Tử và Ma Kết, Nhân Mã mới thân thiết hơn với hai người họ. Một cô gái nghịch ngợm liên mồm và một thằng cụt non cứ mở miệng là cảm râm nhần nhỏ.

Một cặp bạn thân trái ngược đến buồn cười, nhưng kháng khí đến mức khiến cậu ganh tỵ. Chưa bao giờ cãi nhau, cứ như thể tụi nó sẵn sàng vì nhau mà hy sinh mọi thứ.

Bấy nhiêu là quá đủ, Nhân Mã thật sự đã nghĩ như vậy. Cậu không cần ai nữa, chỉ cần có Sur Tử và Ma Kết là bạn, đặc biệt chỉ cần mỗi Kim Ngưu là người thân duy nhất.

Vậy mà chẳng hiểu sao, suy nghĩ của cậu này giờ cứ tập trung vào một người. Kể cả khi Nhân Mã muốn quên đi, nó lại xuất hiện trong đầu cậu.

Hình ảnh khi cô gái vốn đánh đá mạnh mẽ đó khóc nức lên.

Nhân Mã chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên mà thôi.

***

Châu Bảo Bình vốn xuất thân từ một gia đình có truyền thống lâu đời về thể thao. Ông nội quá cố từng là vận động viên bóng rổ nổi tiếng, ba và mẹ là võ sư, nhà cô thậm chí còn có cả một võ đường riêng. Chẳng biết đó có phải lý do hay không, Bảo Bình từ khi sinh ra đã mang thể lực hơn người.

Đứa trẻ này có một tài năng thể thao thiên bẩm, thật hiếm gặp. Đó là một trong những lời khen mà cô luôn nghe thấy lúc nhỏ.

Bảo Bình không ghét nó, bản thân cô cũng rất thích thể thao. Cô có thể đánh võ, có thể chơi bóng đá, thành thạo cả bóng chuyền và sức dẻo dai gần như tuyệt đối. Đương nhiên, trong tất cả thì Bảo Bình yêu nhất bóng rổ, môn thể thao mà ông nội đã dạy cho cô.

Mình thích bóng rổ vì đó là môn ông nội hay chơi, Bảo Bình thừa nhận cô đã luôn nghĩ như vậy.

Tuy nhiên suy nghĩ ấy đã bị thay đổi hoàn toàn. Cô chợt nhận ra, đó không phải lý do duy nhất khiến cô yêu bóng rổ.

Hiện tại là giờ sinh hoạt câu lạc bộ, và Bảo Bình vẫn đang ở sân sau của trường. Không phải cô quên, cô chỉ là muốn được yên tĩnh suy nghĩ một lúc.

Ngồi ngược lại chiếc ghế đá trong sân, hai chân thò ra sau, Bảo Bình đặt cằm lên lưng đá mà ngó mắt nhìn lên bầu trời một cách chán chường.

Một lon coca từ đâu đưa ra ve vẩy trước mắt Bảo Bình, khiến cô vì thắc mắc mà ngửa cổ xem thử. Ánh nhìn tinh anh nhanh chóng chuyển sang khinh thường. Bảo Bình bĩu môi và giật lấy lon nước kia.

"Đi đâu mà ra đây?"

"Này, hình như chị không phải người nên hỏi câu đó đâu! Là tôi! Tôi đó!!"

Nhận thấy Bảo Bình không hề bận tâm tới lời nói hay sự khó chịu của mình, Nhân Mã hừ mũi bực bội. Tay mở lon nước của mình, cậu hậm hực ngồi xuống cạnh cô, lưng dựa vào lưng đá nhìn băng quơ uống một hớp.

"Đang sinh hoạt mà!"

"Chị có quyền nói câu đó chắc!?"

Trả treo, Bảo Bình thảm nhũ. Nhưng tâm trạng không tốt, cô cũng không muốn chấp nhứt. Đến cả chuyện Nhân Mã ngồi cạnh mình, cô còn chẳng để tâm.

Đột nhiên, Bảo Bình khẽ giật thót một cái, mắt nhanh nhâu mới vài cái.

"Ê, nhóc!"

Ánh mắt khinh bỉ của Nhân Mã rõ ràng đã kiềm nén để không lên tiếng phản bác.

"Cậu đã nói chuyện hôm đó cho bất kì ai hay chưa? Mau trả lời tôi!!"

Mày nhướng lên nhìn vẻ mặt sốt sắng sợ sệt trước mặt, Nhân Mã nhếch khoé môi cười nửa miệng. Đến tận khi cô bắt đầu tím tái mặt mày vì giận, cậu mới bật cười ha hả.

"Điên! Tôi có nhiều chuyện như chị đâu!!"

Bảo Bình tự nhiên muốn giết người.

"Ê, rảnh không?"

Tay lau nước mắt vì cười quá nhiều, Nhân Mã đáp lại bằng giọng nghi hoặc.

"Nếu tôi không rảnh, tôi đâu ở đây tán phét với chị! Chạm đây hả?"

Giờ thì cô chính thức muốn dùng chính đôi tay này giết chết tên nhóc hỗn xược Huỳnh Nhân Mã. Thằng nhóc đó sống đúng là chật đất, đúng là chỉ tổ hao phí tài sản nhân loại. Chi bằng giết quách đi cho xong.

Hừ!

Nhưng mà, vậy kể ra lại tốt.

"Vậy không phiền nghe tôi kể chuyện chứ?"

Bảo Bình trước mắt Nhân Mã chợt nở nụ cười hiền lành, vừa dịu dàng khó tả vừa man mác tia buồn phảng phất. Cậu không tài nào giải thích được, chỉ biết bản thân gần như bị cuốn hút.

***

Đó là câu chuyện của một năm trước.

Châu Bảo Bình dù hoạt bát và năng động, cô chẳng khác nào một đứa bé rụt rè tại môi trường quá mới mẻ ở trường phổ thông.

Khắp nơi chỉ toàn người là người, Bảo Bình đến một ma cũng chẳng hề quen biết. Trong khi người ta bắt chuyện với nhau vui vẻ, cô vẫn còn sợ sệt đứng chờ Xứ Nữ - người duy nhất là động lực cho Bảo Bình học tại đây.

Bạn thân cô có về đến muộn.

Đứng trước cổng trường, hai bàn tay nắm chặt hai quai đeo balo, Bảo Bình mất hết nhìn chỗ nọ lại lia chỗ kia. Nhìn người ta thân thiết cười đùa, cô lại thấy tủi thân, một chút xiu thôi.

Bảo Bình không phải không giỏi giao tiếp, nhưng cô lại rất sợ tiếng nói của mình không được người khác chú ý.

Môi mím lại, cả hai bàn tay cũng siết chặt hơn. Bảo Bình chợt nhận ra mọi người đang dần di chuyển đến sân trong bắt đầu lễ khai giảng.

Xứ Nữ, cậu tới mau đi mà!!

Đúng lúc đó, một mảnh giấy gì đó bay bay đến trước mặt Bảo Bình. Như một phản xạ, chân cô đã nhảy bật lên trong khi tay vươn ra bắt lấy mảnh giấy kì lạ kia.

Về mặt mừng rỡ khi nắm được nó chưa xuất hiện được bao lâu, Bảo Bình lại vì vấp một hòn đá mà ngã lăn quay ra đất.

Tay xoa xoa cái mũi tội nghiệp của mình, Bảo Bình thật khóc không ra nước mắt.

Cô sao lại dờ hơi đến mức này vậy cơ chứ?! Một mảnh giấy?!!

"Ừm. Đẳng ấy không sao chứ?"

Lồm cồm bò dậy, hai mắt Bảo Bình giương to nhìn người trước mặt. Một người con trai đẹp mã nào đó đang nở nụ cười dịu dàng với cô, tay còn giơ ra trước mặt Bảo Bình.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì, cô tự nhiên lại cảm thấy lúng túng, lời lẽ cũng rối bừa cả lên.

"T-Tớ không. Tớ không sao! Tớ không sao hết!!"

Chàng trai nào đó nhìn cô gái vừa ngã đã bật dậy đứng thẳng lên chỉ vồn vện vài giây mà không khỏi chớp mắt. Anh ta mỉm cười dịu dàng ngay sau đó.

Đó chính là lúc Bảo Bình biết được, thế nào là tiếng sét ái tình. Một cô gái suốt mười sáu năm sinh ra chưa bao giờ thích ai hay có bất kì một mối tình nào, hôm nay cô thật sự gặp được bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết rồi!!

"À đúng rồi!"

Mảnh giấy vẫn nắm chặt trong tay, Bảo Bình vui vẻ chìa ra trước mặt anh ta.

"Có phải của cậu không ha?"

Anh chàng đẹp trai kia lại cười nụ cười toả nắng của mình, khiến trái tim bé nhỏ của Bảo Bình lần nữa lồi nhịp.

"Cảm ơn đẳng ấy nhé, cũng nhờ có cậu! May ghê!"

Lúc đó Bảo Bình đã nghĩ, cô sẽ chết ngay tại chỗ luôn mất.

Bảo Bình đã nghĩ đó là may mắn.

Đã từng.

...

"Xứ Nữ! Xứ Nữ!! Xứ! Tớ tìm ra!! Tìm ra rồi!!!"

Xứ Nữ vốn đang chú tâm vào quyển sách, cuối cùng lại vì tiếng gọi kịch liệt của cô bạn thân mà khó chịu ngẩng đầu.

"Tìm ra cái gì? Cậu lại ăn nhầm cái quái gì nữa đây hả?!"

Bảo Bình hình như vui đến mức chẳng còn quan tâm mình bị mắng nữa rồi, còn xua xua tay cười hề hề.

"Thì người đó đó! Cái người tớ kể với cậu là gặp hôm khai giảng đó!!!"

"Rồi sao?"

Đến cả thái độ hờ hững của Xứ Nữ, Bảo Bình cũng chẳng hề ý kiến.

"Anh ấy học lớp 12-1, lớp trưởng lớp chọn đó, lại nằm trong đoàn trường, còn là đội trưởng đội bóng rổ nam trường mình nữa!!!"

Mất Xử Nữ vẫn chẳng có thêm chút tia hứng thú nào, cô thần nhiên để mặc Bảo Bình một mình thao thao bất tuyệt.

"Cậu không biết đâu! Anh ấy tài giỏi lắm ý, lại còn dịu dàng với mọi người nữa! Tớ thật không tin được anh ấy lớn tuổi hơn!! Đúng là bạch mã hoàng tử trong mơ mà~!!!"

Tuy nhiên, thái độ của Xử Nữ từ đầu tới cuối vẫn là bình tĩnh.

"Cậu nên thận trọng một chút, không phải ai cũng như bề ngoài của họ đâu."

"Cậu cứ lo xa! Anh ấy là người tốt mà~!!!"

Ước gì lúc đó, Bảo Bình chịu nghe lời của cô bạn thân Xử Nữ thì hay biết mấy, chỉ một chút thôi cũng được.

...

Bảo Bình bắt đầu tham gia vào câu lạc bộ bóng rổ. Với tài năng thiên bẩm, cô rất nhanh chóng được chọn vào đội tuyển chính thức dù chỉ mới là học sinh lớp mười.

Dù ở hai bên khác nhau, nhưng kể cả như vậy, Bảo Bình đối với người mình thích ngày càng gần nhau hơn. Họ thậm chí thân thiết tới nỗi thường xuyên bị ghép cặp trên chọc.

Mỗi lần như thế, Bảo Bình càng lúng túng và khó xử, anh ta lại hoàn toàn tỏ ra bình thường, thậm chí còn cười vui vẻ như đúng rồi.

Bảo Bình vốn không phải một đứa con gái thủy mị nét na, cô cũng chẳng giỏi giang gì trong việc yêu đương cả. Vì vậy, trong buổi party tổ chức chào đón thành viên mới của câu lạc bộ bóng rổ, Bảo Bình đã lấy hết can đảm của mình để thổ lộ toàn bộ với anh ta.

"Em thích anh, tiền bối. Rất thích anh!"

Tuy nhiên, hoàn toàn khác với ý nghĩ sẽ bị từ chối xuất hiện trong đầu Bảo Bình, anh lại gật đầu đồng ý, lại còn nở nụ cười dịu dàng mà cô yêu.

"Vậy chúng ta hẹn hò nhé?"

Bảo Bình vui đến mức không ngủ được, trong đầu cứ liên tục hiện lên từng từng cảnh của hai đứa. Cô còn nhớ rất rõ, thời gian đó cô đã từng nghĩ mình chính là người hạnh phúc nhất thế gian.

"Cậu ngoan cố thật đó! Dù sao, cũng đừng tin tưởng anh ta quá nhé! Tớ chỉ lo cho cậu thôi, bạn thân à!"

Một lần nữa, Bảo Bình ước gì khi đó cô chịu nghe lời khuyên của Xử Nữ.

Và cô cũng ước, bản thân sáng suốt hơn một chút.

Vì, người con trai đó chưa hề một lần nào nói thích hay yêu cô cả.

...

Cuối học kì một, một bạn nữ chuyển vào lớp của Xử Nữ và Bảo Bình. Một cô gái xinh đẹp với làn da trắng hồng và đôi mắt to tròn đáng yêu. Vẻ đẹp thánh thiện nhanh chóng khiến cô ta trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Tuy nhiên, cô ta không có bạn. Với tính cách cởi mở quá mức của mình, Bảo Bình đã bắt chuyện kết bạn cùng cô. Họ nhanh chóng thân thiết, cô ta thậm chí còn đi cùng Bảo Bình và Xử Nữ vào giờ giải lao.

Chỉ có mỗi Xử Nữ nhận ra điều kì lạ, khi cô ta cứ bám dính lấy Bảo Bình bạn thân cô và có ý đá cô sang một bên. Tuy nhiên, Xử Nữ đều bỏ qua. Chỉ cần cô ta không làm hại gì đến bạn thân cô là được.

Ước gì khi đó Xử Nữ chịu nói ra.

...

Vì một lý do nào đó, cô bạn kia trở thành quản lý của đội bóng rổ nam, thay vì cho đội bóng rổ nữ.

Bảo Bình không rõ bản thân có phải vì quá yêu mà sinh tư tưởng độc chiếm hay không, nhưng cô nhìn thế nào cũng thấy bạn mình và bạn trai cực kì thân thiết. Thậm chí, thời gian anh ở bên cô ta còn nhiều hơn cô.

Chỉ vì bạn ấy là quản lý thôi, Bảo Bình luôn tự nhủ như vậy.

"Cái gì?! Anh ta bảo vậy á?!!!"

"Tớ thấy cũng ổn mà, tại nếu để cậu ấy ở một mình thì-"

"Cậu điên đủ chưa hả Tiểu Bảo?!!!!"

Xử Nữ không ngăn được mình tức giận. Gì chứ? Bạn cô luôn thông minh và láu cá mà, tại sao bây giờ lại ngu ngốc đến thế này?

Làm gì có chuyện đi hẹn hò mà bạn trai đề nghị dẫn theo bạn của bạn gái mình?!

Vớ vẩn hết sức! Ngu ngốc hết sức!!

Phải rồi, Bảo Bình ước gì, cô không tin tưởng bạn và bạn trai mình quá nhiều.

***

Nhân Mã lén đưa mắt nhìn thử Bảo Bình, chủ yếu là nhìn vào đôi mắt đang ngó lên bầu trời trên kia. Về mặt cô vẫn vậy, vẫn chẳng một chút thay đổi nào.

Không, không phải. Bảo Bình có thay đổi, đôi mắt kia rõ ràng đang chứa tia khổ sở.

Hai tay khoanh lại trên lưng ghế đá, Bảo Bình tựa cằm một cách lơ đãng.

"Tôi ước, tôi có thể sáng suốt hơn! Tôi quá mù quáng, bởi vì tôi tin bạn mình, tin cả anh ấy nữa!"

Bàn tay đang thoảng run lên của Bảo Bình thu hết vào tầm mắt của Nhân Mã. Cậu này giờ chỉ im lặng không nói một lời.

Cậu biết nói gì bây giờ.

"Khi chúng tôi cùng nhau đi chơi, người ngoài nhìn vô chắc chắn sẽ nghĩ họ mới là người yêu, không phải tôi và anh ấy! Rằng tôi mới là kẻ thừa thãi!!!"

Bảo Bình vô thức hơi lớn tiếng, cả khuôn mặt ụp xuống trong khi bàn tay nắm chặt mép lưng ghế.

"Tôi đã tin tưởng họ.. rất tin.. rất tin.. Vậy mà.. họ hẳn tâm phản bội tôi!!!"

...

"Tại sao hai người lại...?"

Họ đang hôn nhau?

Nói đi! Nói đây không phải sự thật đi!

Làm ơn, ai đó nói đi.. Nói dối cũng được...

...

"Xin lỗi cậu nhé Bảo Bình, nhưng tớ yêu anh ấy! Và, anh ấy cũng yêu tớ nữa~"

Đừng cười vô tội như thế! Tại sao...?

...

"Bảo Nhi, mình chia tay đi! Đừng ràng buộc nhau thêm nữa, chẳng hạnh phúc gì đâu!"

Ràng buộc? Ràng buộc anh, em ư?

Anh nè, anh đã bao giờ, nghĩ đến cảm xúc của em hay chưa?

Hay chưa hả anh...?

...

"Khi anh ta lên đại học, cô ấy cũng chuyển trường. Một ngôi trường gần với trường anh ấy. Mặt tôi, họ ghét phải nhìn thấy như vậy sao?"

Bảo Bình không hiểu.

"Tại sao chứ?! Tôi rất cuộc đã làm sai cái gì cơ chứ?!! Tại sao?!! Tôi không biết.. Tôi không hiểu... Tôi-"

Cô chỉ muốn mọi thứ tốt hơn thôi mà!!

Nhân Mã trong vô thức vươn tay ra kéo đầu Bảo Bình tựa vào vai mình. Cậu có thể cảm nhận rất rõ thứ nước nóng hổi thấm ướt vai áo.

Suy nghĩ đơn giản và cũng không nuốt được những thứ sướt mướt, Nhân Mã không thể choàng tay ôm lấy Bảo Bình như trong mấy quyển ngôn tình Kim Ngưu hay đọc được.

"Chị không sai. Chị chưa từng sai! Chị chỉ quá tốt bụng! Kê sai là những kẻ đã lợi dụng lòng tốt của chị kia!!"

Nhân Mã đang tức giận. Phải, cậu đang tức giận.

Vì điều gì ư? Chính bản thân cậu còn không rõ.

Chỉ là, lồng ngực cậu đau. Nhìn cô tiền bối tự cao tự đại lại khóc như một đứa trẻ, cậu chợt nhận ra, cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối bình thường. Không phải phù thủy, không phải mạnh mẽ gì cả, Bảo Bình cũng chỉ là một thiếu nữ quá tin tưởng vào người mình yêu và người bạn mình trân trọng.

Cô không có lỗi, những kẻ tệ hại kia mới là kẻ có lỗi.

Bàn tay còn run rẩy của Bảo Bình bắt giác vòng qua và ôm lấy cánh tay Nhân Mã, cô chợt bật khóc.

Chưa bao giờ, Bảo Bình khóc trước bất kì ai. Trừ Xử Nữ, chưa bao giờ, cô trước bất kì ai trở nên yếu đuối.

"Tôi mệt.. Tôi không muốn nhìn thấy bọn họ, một chút cũng không muốn!"

Có lẽ, Nhân Mã là người đầu tiên.

Ước gì, cô chưa từng gặp hai kẻ đó.

Ước gì, cô chịu nghe bạn thân mình.

Bảo Bình chợt thấy ấm áp. Cô lần đầu tiên, cảm nhận sự an toàn khi ở cạnh một người con trai mà trước đây kẻ cả anh, cô cũng chưa bao giờ cảm nhận được.

Ước gì...

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Dạy Nấu Ăn

Tâm trạng Bạch Dương hôm nay vui cực kì. Ngày hôm qua khi cô đang làm bài tập về nhà thì nhận được một cuộc gọi từ người ba yêu quý của mình, ông bảo tôi nay sẽ về và ở lại trong một tuần. Đối với một đứa con gái mà ba lúc nào cũng vắng nhà như Bạch Dương, đây rõ ràng là chuyện đáng mừng, thậm chí là cực kì đáng mừng.

Đối với người thường có lẽ sẽ rất cô đơn và buồn tủi. Nếu bảo Bạch Dương không cảm thấy gì cả, tức là cô đang nói dối. Có cô đơn, nhưng cô lại không hề giận ba mình, càng không ghét bỏ gì việc ông ham công tiếc việc. Không có mẹ, ông chỉ còn cách làm việc thật tốt để cho con gái mình có một cuộc sống đầy đủ.

Bạch Dương biết, ông yêu cô rất nhiều, giống như cô yêu ông vậy. Đối với ông Kiều mà nói, cô chính là bảo vật quý giá mà ông trân trọng và yêu thương. Vì vậy, cô chưa từng giận ba mình dù chỉ một lần.

Hôm nay mình sẽ nấu món mà ba thích nhất, Bạch Dương tự đặt mục tiêu cho mình như vậy, coi như là mừng ba về nhà, cũng là mừng cho dự án vừa hoàn thành của cô. Đó là quyết tâm của cô.

Nhưng mà khổ một nỗi, món ông thích nhất cũng là món mà Bạch Dương tệ nhất. Dù cho giới nữ công gia chánh do phải tự lập từ bé, cô lại không tài nào nấu được món cà ri, kể cả khi sách nấu ăn của Bạch Dương còn nhiều hơn cả sách giáo khoa từ lớp một tới giờ.

Nghĩ một hồi lâu, cô quyết định gọi nhờ "quân sư" giúp.

Bạch Dương có thể gọi cho chị Kim Ngưu, người như chị ấy chắc chắn rất giỏi nấu ăn, hoặc chị Xử Nữ cũng được. Cho đến khi trong đầu cô lại sáng lên một ý nghĩ khác. Sau một thời gian dài đắn đo, cô lại quyết định tìm sự giúp đỡ từ Ma Kết.

Cơ hội tốt để gần cậu thế này, cô chắc chắn phải nắm lấy cho bằng được.

"Sao tớ phải tới? Sao lại nhờ tớ?"

Câu trả lời đầu tiên của Ma Kết chính là câu hỏi. Nhưng tiếc cái, Bạch Dương vốn là một người không dễ từ bỏ mục tiêu của mình, đừng mong cô nhận thua dễ như vậy.

"Tớ nhờ cậu chút thôi chứ bộ! Tại tớ nghe bảo người ta giỏi nấu ăn lắm!"

Dù vậy, đôi lúc Bạch Dương cực kì căm thù cái giọng điệu kiêu ngạo trên trời của mình.

Cuối cùng, Ma Kết vẫn thờ ơ hất ra rồi đồng ý, mà theo cô thấy là khá miễn cưỡng.

Nếu là Sur Tít nhờ, cậu chắc chắn không tỏ vẻ như vậy. Nghĩ như thế, Bạch Dương lại thấy bức mình, đến mức muốn giận cá chém thớt lên nhò bạn quý hoá của mình.

Mặc kệ đi, quan tâm nhiều làm gì cho mệt óc.

Đó chính là lý do mà lúc này, Bạch Dương đang vui vẻ ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách đợi Ma Kết tới. Cô cũng muốn chạy đi đón cậu lắm, nhưng anh chàng lớp trưởng lại bảo không cần. Trong thâm tâm Bạch Dương cũng có chút tự ái ghen, người gì đâu mà khó ưa!

Đưa tay cầm remote tắt tivi đi, Bạch Dương một tay đỡ nhẹ đầu mình. Không hiểu sao, đầu cô cứ giật bâng bâng, thỉnh thoảng lại đau nhói lên, chưa kể còn chóng mặt. Cô không rõ bản thân bị gì nữa.

Chắc tại hôm qua Bạch Dương ngủ muộn quá, cô cứ mãi nghiền cứu mấy quyển sách nấu ăn chất đống trong nhà. Nhờ thì nhờ, cô ít nhất cũng phải biết đôi chút, không thì lại bẽ mặt trước cậu à! Gì chứ, Bạch Dương cô cũng phải ra oai một chút chứ.

Ngay lúc này, tiếng chuông cửa vang vào tai, Bạch Dương một cách vui vẻ lập tức chạy ra xem thử.

Cánh cửa vừa mở ra, cô đã nhìn thấy Ma Kết đứng ngay phía sau. Áo thun trắng, áo jeans khoác ngoài, thêm quần jeans và giày bata. Đây không phải lần đầu tiên Bạch Dương nhìn thấy cậu mặc thường phục thay cho đồng phục trường cứng nhắc, nhưng vẫn không thể rời mắt được.

So với cái tên cụ non một sách khó gần thì khác gần như hoàn toàn. Bạch Dương chợt nhận ra, Ma Kết có một khuôn mặt điển trai cực kì không thua kém bất kì ai.

Trừ cái việc đến tận bây giờ, cậu vẫn còn cầm đầu cầm cổ vào quyển sách đang cầm trong tay.

"Đừng bảo tớ là cậu vừa đi vừa đọc đấy nhé!"

Tay rất nhanh chóng đóng quyển sách lại, Ma Kết đưa mắt nhìn Bạch Dương rồi thản nhiên gạt đầu.

Đó là thói quen rất bình thường của cậu mà.

"Có ngày vấp té cho coi!"

"Không có chuyện đó đâu!"

Câu trả lời chắc nịch của Ma Kết, sao Bạch Dương ghét quá!

Vậy tớ trừ cho biết! Khó ưa!

"Cậu có định mời tớ vào nhà hay không đây, dù cậu là người bảo tớ tới đây?"

Bảo cậu giúp dạy cho nấu món cà ri gì đó, bảo hại cậu phải dậy từ sớm rồi đạp xe đến đây, thế mà lại đứng đây cãi tay đôi như đúng rồi?

Bạch Dương giờ mới giật khê, rất nhanh chóng cười vui vẻ đứng nép sang một bên. Nhưng khi Ma Kết đã bước qua rồi thì vạch mắt lê lười sau lưng cậu.

Một hoa khôi xinh xắn đáng yêu người người ngưỡng mộ như cô tại sao lại phải lòng cái tên khô khan lạnh nhạt này vậy chứ? Đầu Bạch Dương chắc chắn bị hỏng rồi. Hỏng nặng rồi!

Mặc kệ ai đó còn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Ma Kết một mặt quan sát căn hộ nơi Bạch Dương sống, một mặt lại suy nghĩ vài chuyện này giờ. Nhưng nói sao thì nói, căn hộ này thật sự quá rộng cho hai ba con - mà nhiều nhất chỉ mỗi mình Bạch Dương - sống.

"Vậy, cậu có cần bắt đầu ngay bây giờ không?"

Bạch Dương sực tỉnh, không suy nghĩ gì mà lập tức trả lời ngay.

"Có! Có chứ! Càng sớm càng tốt!!"

Trên cơ bản, một đứa con gái lại nhờ một thằng con trai dạy nấu ăn, xét trên phương diện nào cũng thấy kì lạ, mặc dù Bạch Dương đối với điều này không quan tâm nhiều cho lắm.

Hừ, đây là thời bình đẳng nam nữ đó!

Cùng Ma Kết nấu ăn Bạch Dương mới biết, cậu thật sự rất giỏi. Đến một đứa ngay từ nhỏ đã vào bếp như cô còn phải khâm phục nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tớ Đã Gặp Cậu Dưới Con Mưa

Một gương mặt hoàn mỹ đến từng góc cạnh nhỏ nhất. Một đôi mắt màu khói tuyệt đẹp, đôi mắt sâu thăm thẳm thu hút tầm nhìn của bất kì ai. Ngày trước, đã từng có một cậu bé như vậy, một đứa trẻ được xem là một tạo vật hoàn hảo của Thượng đế.

Cái gì cũng đẹp đẽ, cái gì cũng tuyệt vời. Vậy mà, chỉ vì sinh ra không đúng thời điểm, cậu bé ấy lại bị ruồng bỏ bởi chính ba mẹ ruột của mình.

Đáng buồn thay, đứa nhóc ấy lại chính là tuổi thơ của Triệu Thiên Yết.

Một đứa con được sinh ra là minh chứng cho tình yêu giữa người cha và người mẹ, Thiên Yết cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, khi cậu được sinh ra, đáng sinh thành của cậu vẫn chỉ mới là những học sinh còn đang ngồi trên ghế nhà trường.

Phải, Thiên Yết chính là hậu quả của một tình yêu không đúng đắn.

Đôi lúc cậu nghĩ, chỉ là sớm một chút, vậy thì có gì sai, cậu vẫn sẽ được sinh ra không phải hay sao? Để rồi cậu lại nhận ra, bản thân chẳng biết gì cả.

Khi đó, ba cậu đang học lớp mười một, với tương lai rộng mở khi là người thừa kế sáng giá của tập đoàn hùng mạnh nhà họ Triệu. Còn mẹ cậu, nhỏ hơn ông một tuổi, chỉ đơn giản là con gái của một gia đình phổ thông bình thường, một người mà dùng theo từ ngữ của giới thượng lưu chính là không môn đăng hộ đối.

Yêu nhau sâu nặng nhưng lại bị cấm cản kịch liệt, họ vẫn quyết không từ bỏ nhau. Nhưng chỉ là cho đến khi, ba cậu vì sức ép quá lớn từ gia đình mà trở nên khủng hoảng tinh thần nặng nề, cuối cùng bị ép ra nước ngoài du học. Từ đầu tới cuối, người mẹ của cậu không thể làm bất kì điều gì. Bà bất lực. Bất lực cho tình yêu của bà, cho bà, hay thậm chí cả cậu - đứa con trai bà khi đó đang mang trong bụng.

Mẹ Thiên Yết bắt đầu nghi học để đi làm xoay sở cho cuộc sống. Nhận được sự chấp thuận từ gia đình họ ngoại, Thiên Yết được sinh ra giữa những gièm pha của hàng xóm láng giềng xung quanh.

Nhưng, đời người chẳng ai biết trước được điều gì. Dù cho những tin đồn ác ý được dập tắt dần theo thời gian, năm Thiên Yết còn chưa đầy một tuổi, mẹ cậu đã bỏ nhà ra đi, bỏ lại luôn đứa con mà bà đã quyết định sinh ra. Bà mệt mỏi, bà còn quá trẻ, không đủ sức để chăm lo cho bất kì ai, kể cả chính mình, càng không muốn phí phạm tuổi trẻ vô giá của bản thân.

Thiên Yết bắt đầu sống cùng bà ngoại, người thân duy nhất còn lại của cậu. Cậu chưa từng giận bất kì ai, kể cả ba, hay mẹ. Thiên Yết đơn giản chỉ nghĩ, người cậu nên giận chính là bản thân mình, kẻ không được phép được tồn tại trên đời này,

Là kẻ phá hủy mọi thứ.

Lẽ ra mình không nên sinh ra. Mỗi khi Thiên Yết buộc miệng nói như vậy, bà lập tức sẽ mắng cậu.

Đó cũng là khoảng thời gian cậu quen và chơi thân với anh em Thiên Bình và Sư Tử, cùng nhóc Mưa nữa. Đương nhiên là khi hai đứa nó vẫn còn hoà thuận và yêu thương lẫn nhau, đến mức khiến người ta phải ganh tỵ, đến mức khiến người ta nghi ngờ tình cảm của hai anh em kia.

Mình có bà, có Tiểu Sư Nhi và Thiên Bình, có cả một nhóc Mưa nghịch ngợm là bạn, bấy nhiêu là quá đủ rồi, mình không cần gì nữa cả. Thiên Yết đã từng nghĩ như vậy.

Cho đến khi,

Bà cậu qua đời.

Đó là năm Thiên Yết sáu tuổi, còn đúng hai tuần nữa là sinh nhật lần thứ bảy của cậu.

Thiên Yết ngay từ nhỏ đã chai lì cảm xúc. Dù chỉ mới là một thằng nhóc con, cậu rất ít khi thể hiện ra ngoài rằng mình đang nghĩ gì, hay đang cảm thấy ra sao.

Duy chỉ lần đó, duy nhất khi ở đám tang của bà, cậu đã khóc. Khóc lớn. Khóc rất nhiều. Đến mức, Thiên Yết không còn nhớ nổi mình đã khóc bao lâu, thậm chí còn không để ý đến đôi mắt sưng húp và cổ họng khô khan.

Mình chẳng còn ai nữa cả, đó là suy nghĩ của cậu lúc đó.

Mình nên chết đi thì hơn.

Trong tang lễ của bà ngoại không hề có bóng dáng của mẹ cậu. Thiên Yết thật sự không dám chắc, vì đến gương mặt của bà cậu còn không nhớ được.

Chỉ là, đó chỉ là cảm giác.

Tận khi khách đến viếng đã về gần hết, vẫn còn một cậu bé cứ kiên trì đứng trước mộ bà mình. Mặc cho cơn mưa như trút nước, mặc kệ cả cơ thể nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại run lên vì lạnh, tất cả những gì cậu làm chỉ là đứng yên một chỗ, đưa mắt nhìn trân trân phần mộ của người bà quá cố.

Không một ai đi đến bên cậu. Họ bàn tán xì xào, họ tiếc nuối thương cảm, nhưng lại không muốn lãnh trách nhiệm về mình, rằng họ sẽ chăm sóc một đứa nhóc mồ côi.

Đối với một cậu bé sáu tuổi, nỗi mất mát này là quá lớn.

"Cậu sẽ bị cảm lạnh đó!"

Lúc đó, Thiên Yết cũng không rõ bản thân có nghe nhầm hay không. Chỉ nhớ, trong tiếng mưa xối ối bên tai cậu chợt vang lên một giọng nói dịu dàng. Bỗng chốc sau đó, những giọt nước mưa đã không còn rơi lên cơ thể ướt đầm của cậu nữa.

Khi Thiên Yết đưa đôi mắt vô hồn của mình nhìn sang, phản chiếu trong ánh nhìn của cậu là hình ảnh của một cô bé trạc tuổi. Một tay cầm dù che cho mình, một tay giữ cây dù khác che cho cậu.

Đến tận lúc này, Thiên Yết vẫn còn nhớ như in ánh mắt lúc đó của cô bé. Dịu dàng và ấm áp, hết như sưởi ấm ngay trái tim lạnh giá của cậu. Và nụ cười kia, nụ cười chứa đầy sự thuần khiết như đang trấn an tâm trạng của cậu.

Không thể nhớ được khi ấy bản thân đã nghĩ điều gì, Thiên Yết chỉ nhớ, cậu đã đưa tay cầm lấy chiếc dù mà cô bé đó đưa cho mình. Lúc đó, cô đã cười.

"Đây là bà cậu sao?"

Trước mắt Thiên Yết, cô bé ấy gập gối ngồi xổm, hai tay chắp lại trong khi mắt nhắm nghiền, hết như đang cầu nguyện. Một lúc sau, cô mới quay đầu ra sau nhìn Thiên Yết, miệng nhanh chóng nở nụ cười hiền.

"Cậu đừng nên dầm mưa lâu quá! Có thể cậu buồn, nhưng nếu vậy, bà cậu cũng sẽ không vui đâu!"

Nếu là bình thường, Thiên Yết nhất định sẽ mắng lại. Một con nhỏ như cô ta mà dám lên tiếng giảng đạo cậu?

Vậy mà lúc đó, cậu lại chỉ im lặng.

"Ban nãy tớ đến đây đã nhìn thấy cậu đứng vậy rồi! Từ cái lúc mà trời còn chưa mưa cơ!"

Mắt cô bé không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt cậu, cuối cùng nhoèn miệng cười.

"Tớ với em trai đi thăm ba mẹ đó mà!"

Trong một giây, Thiên Yết cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Cậu luôn thắc mắc tại sao cô ta ở đây, cho đến khi biết rồi, cậu lại chẳng biết nói gì.

Ngay từ đầu đến cuối, chỉ có mỗi mình cô bé ấy tự mình độc thoại. Kể cả như vậy, cô vẫn cùng cậu nói chuyện.

Lúc đó, trong trái tim chất chứa đầy nỗi buồn của cậu, trong đôi mắt bị phủ đầy sương đen, đâu đó len vào sự ấm áp kì lạ. Nó giống hệt lúc cậu ở cạnh bà.

Trước khi kịp nhận ra, Thiên Yết chợt cảm thấy hai bên má trở nên nóng hổi. Cậu không hiểu, tại sao nước mưa lại có vị mặn nữa.

"Uwahhh!!"

Tay cầm dù nói lỏng ra, Thiên Yết trong vô thức quỵ sụp xuống đất và khóc oà lên, cả cây dù mà cô bé đưa cũng trượt khỏi tay cậu và rơi xuống đất ẩm nước mưa. Thiên Yết khóc ngày càng nhiều, đến mức tưởng như không tài nào dừng lại được.

Cậu chẳng còn gì nữa cả. Chẳng còn bất kì thứ gì. Sẽ không còn ai dỗ dành khi cậu búống binh nữa. Sẽ không còn ai mặc kệ cậu cứng đầu ra sao mà hát ru cho cậu nữa. Từ bây giờ, Thiên Yết chỉ còn một mình, cậu sẽ trở nên cô độc.

Nghĩ đến đây, cậu lại khóc.

Không rõ từ bao giờ, Thiên Yết lại sợ cô đơn như vậy. Có lẽ từ khi người mẹ mà cậu còn không nhớ rõ mặt bỏ cậu đi mất, mặc kệ bàn tay yếu ớt của cậu lúc đó, mặc kệ những giọt nước mắt của cậu lúc đó, mặc kệ sự sợ hãi của cậu lúc đó.

Cô bé kia, kể cả khi không chút quen biết vẫn chạy đến bên cậu. Mặc cho nước mưa bắt đầu thấm ướt quần áo mình, cô dịu dàng ôm chầm lấy cậu, tay vuốt nhẹ lưng cậu trấn an.

Bởi vì, kể cả chính cô bé, chỉ mới vài tháng trước thôi, cũng đã từng y hệt như vậy.

"Cậu sẽ ổn thôi! Tớ chắc chắn đó!"

Thiên Yết phải mất một lúc rất lâu mới có thể bình tĩnh lại được. Dù cho mất cậu vẫn còn uor ướt, ít ra Thiên Yết cũng đã kiểm soát được cảm xúc của chính mình.

Không ngờ mình lại có thể khóc trong vòng tay của một đứa con gái, khi đó Thiên Yết đã nghĩ như vậy. Thật đáng xấu hổ.

Thật mất mặt.

"Chị hai! Chị Kim Nguu!!"

Cô bé từ đằng xa đã nghe thấy tiếng gọi từ em trai mình lập tức quay lại ngay. Nhìn thẳng nhóc lon ton chạy tới trong khi hai tay cầm chặt cái balo đang che đầu, cô cười khi.

"Chị làm 'dĩ' mà ướt nhẹp 'vại' hả? Em tưởng chị đi mua dù cơ!!"

Cái giọng ngọng nghịu trẻ con này trong ngữ điệu tức giận nó buồn cười thế nào ấy.

"Chị xin lỗi, lâu quá hén! Xin lỗi bé Mã ghen!"

Thằng nhóc lúc này mới để ý đến Thiên Yết. Nhìn đôi mắt màu khói nhìn chòng chọc vào mình, thằng bé tự nhiên thấy sợ.

"Ài? Ông 'nà' ài? Ông anh định bắt cóc chị 'gáy' 'tuì' phải 'hông'?!"

Sợ nhưng vẫn mạnh miệng, không được để người ta biết mình sợ.

Tuy nhiên, ánh mắt Thiên Yết nhìn thẳng nhỏ vẫn như vậy, chẳng có chút biểu hiện nào. Thằng nhóc đâm ra đã sợ càng thêm sợ, bắt đầu nín lấy tay chị gái.

"Đi đi! Đi mau! Ông anh này dữ 'tưng' 'lém!!' Em 'hông' thích thằng cha này!!"

"Bé Nhân Mã, đợi! Từ từ nào!!"

Cô bé chẳng còn cách nào khác ngoài nhanh chóng túm lấy cây dù của mình rồi chạy theo em trai. Như sự nhớ ra gì đó, cô vội quay ra sau nhìn Thiên Yết - người "dữ từng" tội nghiệp còn chưa kịp hiểu gì.

"Cây dù đó cậu cứ giữ đi ghen! Hy vọng tụi mình sẽ gặp lại!"

Đó là lần đầu tiên cậu gặp Huỳnh Kim Nguu, và bằng một cách nào đó không cần thiết cũng như không muốn nhắc tới, cả Huỳnh Nhân Mã nữa.

Thiên Yết không lâu sau đó được gia đình họ Triệu đón về. Bởi vì cậu còn quá nhỏ để tự lập, cậu không thể phản kháng hay từ chối những người duy nhất còn lại là giám hộ của cậu. Họ căn bản chưa bao giờ muốn nhận lại Thiên Yết, họ chỉ là muốn có con cháu nối dõi sự nghiệp.

Một trưởng nam thừa kế.

Thiên Yết ngay từ khi được đón về đã không nhận được thiện cảm từ những người trong dòng tộc. Đối với họ, một thằng nhóc từ thấp hèn không địa vị đột nhiên trở thành người thừa kế sáng giá cho một gia tộc hùng mạnh nhất nhì như cậu, hoàn toàn không xứng đáng.

Đứa con hoang! Thằng nhóc bẩn thỉu! Đồ cô nhi đáng thương hại! Đồ tầm thường đáng khinh! Đó là số ít trong những biệt danh mà họ ác ý gán ghép cho cậu.

Thiên Yết ban đầu ngây thơ không hiểu tại sao. Mọi người đều là người một nhà, tại sao không thể yêu thương nhau?

Thì ra, cái ý nghĩ mình sẽ lại có gia đình, có người thân trong cậu lại mơ hồ và ngu ngốc đến thế. Đó chỉ là một ước mơ điên khùng của chính cậu.

Nhưng không hẳn là tất cả mọi người đều như vậy. Người duy nhất yêu thương và quý mến cậu, người duy nhất xem cậu như con người, có lẽ chỉ có mỗi cô em họ Song Tử. Cô bé ấy luôn luôn chơi đùa cùng cậu, kể cả khi bị ba mẹ cô mắng đi nữa.

Mỗi khi Song Tử bị bắt về nhà, mỗi khi cô đơn một mình trong ngôi nhà xa lạ quá đồi rộng lớn, Thiên Yết lại nhớ về khoảng thời gian trước kia. Không cần quá giàu có để rồi lạnh lẽo, cứ như trước có khi lại tốt hơn nhiều.

Khi đó cậu đã nhớ về rất nhiều điều. Nhớ đứa em gái kết nghĩa Tiểu Sư Nhi. Nhớ nhóc Mưa hiền lành nhưng độc mồm độc miệng. Nhớ một chút về thằng bạn thân Thiên Bình. Nhớ cả người bà quá cố của mình, để rồi nhớ cả cô bé với nụ cười và đôi mắt dịu dàng khắc sâu trong tim cậu.

Nếu bà không mất, cậu sẽ không phải bất hạnh như bây giờ, có lẽ. Nhưng nếu vậy, chính cậu sẽ không bao giờ gặp được cô bé ấy.

Một suy nghĩ nhất thời, một tình cảm vớ vẩn của một đứa con nít, đến mau cũng đi mau. Đó là suy nghĩ khi ấy của Thiên Yết.

Cho đến khi, cậu gặp lại cô một lần nữa. Đã quá lâu kể từ ngày đó.

Mười năm? Không quá lâu với cậu, không quá lâu cho những tình cảm bé nhỏ trở nên to lớn,

Nhưng đã đủ lâu để cô không còn nhớ cậu nữa.

Kể cả khi hai đứa đối diện nhau, để rồi bước qua nhau, cô vẫn không nhận ra cậu, cái thằng nhóc khi ấy cô đã ôm để vỗ về trấn an.

Một năm lớp mười buồn chán, khi cậu chỉ có thể lén đưa mắt nhìn cô, khi cậu phải tỏ ra như mình không quen biết cô.

"Mày lại suy nghĩ lung tung nữa đó hả?"

Thiên Yết lúc này mới sực tỉnh, mắt rất nhanh chóng đã trở lại bình thường và ngược lên nhìn Thiên Bình. Cậu lập tức nhủ mày.

"Mày đang làm cái trò khi gió gì đó hả thằng bệnh hoạn!?"

Nhìn Thiên Bình đang lục lọi gì đó đóng đồ trong vali của mình, Thiên Yết nhướng mày nghi hoặc.

"Tao thử xếp đồ thôi mà! Vụ này vui vui~!"

Một cái gối rất nhanh chóng bay vào mặt Thiên Bình, khiến cậu ngã hẳn ra sau, ngã luôn xuống giường, kết quả đập mạnh đầu xuống sàn nhà.

"Thằng điên! Đau thấy bà nội tao luôn!!"

"Vui cái đầu mày! Làm chuyện ruồi bu! Để yên đó cho tao, tao-cảm-on!!"

Đúng là thằng dở hơi.

Thiên Yết chợt nhìn xuống quyển sách này giờ vẫn cầm trong tay. Mở ra mảnh giấy kẹp giữa những trang sách, đôi mắt màu khói trong vài giây thoáng dao động.

"Không biết nói với cậu thế này đúng không, chỉ là tớ muốn kể vậy thôi à!

Cậu biết không, gần đây tớ nghĩ, tớ bắt đầu thích một người bạn.. Chỉ là, cậu ấy lại không hề thích tớ...

Nhưng mà, không biết cậu tin không... Thật ra nói chuyện qua thư với cậu, dù cho không quen biết, tớ vẫn thấy rất vui và thoải mái đó!

Xấu hổ thật đó, tự nhiên lại nói với cậu chuyện này! Haha..."

Thiên Bình ngồi hẳn dưới sàn, hai tay khoanh lại đặt trên nệm giường ngược mắt nhìn Thiên Yết.

"Mày không định nói cho Tiểu Ngưu biết sao?"

Thái độ vẫn vậy, vẻ mặt vẫn vậy, chỉ có đôi mắt là thoáng rung động, Thiên Yết chợt nở nụ cười buồn trong khi vẫn nhìn chằm chằm mảnh giấy kia.

"Có cần thiết không? Đối với cô ấy, tao chỉ đơn thuần là một người bạn cùng lớp bình thường. Chỉ vậy thôi."

"Chỉ vậy thôi? Kể cả khi mày thích Kim Ngưu? Thậm chí là rất thích?"

Thiên Bình có thể nhìn thấy ánh mắt Thiên Yết nhìn mình.

"Ừ, chỉ vậy thôi là quá đủ rồi."

Một thằng bạn thân độc tài, nhìn Thiên Yết vốn như vậy lại bỗng dưng cười buồn dịu dàng, cậu không tài nào chịu được.

Còn lâu cậu mới để mọi thứ diễn ra như thế này.

Nhìn theo thẳng bạn tự dung nổi hứng rời khỏi phòng mình, Thiên Yết cũng không quan tâm nhiều cho lắm. Thay vào đó, cậu chột bước xuống khỏi giường, từng bước chậm rãi đi đến bên bàn học. Lấy cây dù xếp đặt bên góc bàn, Thiên Yết bỗng dung đặt nhẹ trán mình vào, cả mắt cũng nhắm hờ.

"Tớ thích cậu..."

Phải rồi, là cậu thích cô.

Phải rồi, là cậu thích nụ cười và ánh mắt dịu dàng đó.

Chỉ là, nó sẽ không thể nào đến được với cô cả.

Nhìn vào màn hình điện thoại chột sáng lên, Thiên Yết chậm rãi bắt máy.

"Vâng. Con hiểu, không sao đâu ạ, mọi thứ cứ theo ý ông sắp xếp."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phía Sau Của Sự Kiên Cường

Ngay từ lần đầu gặp mặt, Nguyễn Ma Kết đối với Kiều Bạch Dương đã không có ấn tượng tốt.

Một cô gái xinh đẹp nhưng kiêu kì. Một cô gái dễ dàng tiêu sái với cảm xúc của người khác. Một cô gái lợi dụng sự dễ thương của chính mình để chuộc lợi cá nhân. Một cô gái lúc nào cũng cho mình là trung tâm của vũ trụ.

Ma Kết cực kì ghét thể loại con gái đó.

Nếu phải nói thật, cậu thừa nhận Bạch Dương rất xinh xắn, rất đáng yêu, vẻ đẹp hết như một nàng công chúa lộng lẫy. Tuy nhiên tất cả chỉ có vậy, đối với cô công chúa đó, Ma Kết thật sự không muốn dính dáng tới.

Ma Kết chỉ muốn yên bình là một thường dân.

Và cuộc sống yên bình chính thức kết thúc khi Sur Tử - nhỏ bạn thân thiết của cậu - muốn cùng Bạch Dương kết bạn, và rồi chẳng biết từ bao giờ, cô bắt đầu tham gia vào những cuộc trò chuyện của Sur Tử và cậu hết như đó là một điều hiển nhiên.

Không phải tiếp xúc dần mới biết, Ma Kết ngay từ lần đầu gặp mặt đã nhận ra. Tận bên trong của cô công chúa kiêu ngạo chỉ là một cô gái bình thường, một người ngại thể hiện cảm xúc thật sự. Dù vậy, vẫn không thể bác bỏ rằng Bạch Dương rất tự cao.

Nhưng dần dần, trước khi kịp nhận ra, sự tự cao đó đã không còn khiến Ma Kết cảm thấy khó chịu nữa. Cậu coi đó là bình thường, một cá tính riêng của Bạch Dương.

Kiều Bạch Dương có thể kiêu ngạo và khó tính, nhưng cô cũng rất tốt bụng và tôn trọng bạn bè. Dù ngoài mặt lúc nào cũng tỏ vẻ khó chịu mỗi khi Sur Tử cùng Nhân Mã bày trò quậy phá, cô nàng ngay sau đó lại cười tươi tắn.

Ma Kết cũng không rõ, từ bao giờ cậu bắt đầu quan sát Bạch Dương nhiều hơn.

Giống như cách cậu dần đặt sự tin tưởng hiếm có của mình vào cô.

***

Bạch Dương không có mẹ. Ngay từ lúc sinh ra rồi biết nhận thức, tồn tại trong kí ức của cô chỉ có hình bóng của một người ba hiền lành mẫu mực.

Ông bảo, mẹ cô mất ngay sau khi sinh cô. Ba Bạch Dương luôn nói rằng, cô chính là báu vật duy nhất ông còn lại, là báu vật mà ông nhất định không bao giờ đánh mất.

Tuy nhiên, người ba ấy lại có một ưu điểm, cũng là khuyết điểm, chính là sự tham công tiếc việc.

Với những lịch trình công tác dài ngày liên tục của ông, Bạch Dương dần dần quen thuộc, cô thậm chí xem đó là chuyện bình thường. Thay vì giận hay buồn bã, cô học cách tự lập để tự chăm sóc bản thân mà không để ông phải lo lắng.

Có lẽ cũng vì vậy mới sinh ra một cô gái hay dối lòng như Bạch Dương, dần lại thành một thói quen khó bỏ, cuối cùng trở thành tính cách của hiện tại.

Cô vì không muốn người khác bận tâm tới mình mà luôn tỏ ra không có gì.

Bạch Dương không có bạn, cũng chưa từng yêu. Đơn giản, cô nghĩ những điều đó rất vớ vẩn và tốn thời gian. Cho đến khi sa vào lưới tình rồi, Bạch Dương mới biết nó không chỉ vớ vẩn mà còn rất khó chịu. Lồng ngực cô thỉnh thoảng lại đau nhói cứ như bị bệnh tim ấy.

Tại sao cô lại thích Ma Kết nhỉ?

Chìm trong cơn mơ của chính mình, đến tận lúc này, Bạch Dương mới cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra. Nhìn trần nhà ngay trước mắt, rồi lại nhìn xung quanh, cô nhận ra mình đang ở trong phòng.

Tay chống xuống nệm giường, Bạch Dương gượng người ngồi dậy, dù cho đầu óc vẫn quay vòng vòng, cả mi mắt cũng muốn khép lại mãi.

Đưa tay lấy cái khăn trên trán mình xuống, cô hơi nghiêng đầu thối má.

"Nằm-xuống-mau!!"

Bạch Dương khẽ giật mình, tay cũng vô thức buông luôn cái khăn đang cầm. Cô bắt đầu nhìn xung quanh, càng kinh ngạc hơn khi nhìn thấy Ma Kết đang đứng ngay cửa phòng mình.

Đôi mắt mệt mỏi của Bạch Dương lộ rõ sự nghi hoặc.

Ma Kết ban nãy ra ngoài kiếm chỗ mua thuốc cho Bạch Dương, vừa quay lại đã thấy cô nàng ngồi dậy nhìn lung tung đầu đầu. Cái khuôn mặt xanh xao tiêu tụy, nhìn thế nào cũng có thể chắc chắn rằng Bạch Dương vẫn còn bệnh.

"Thật là! Cậu còn không biết mình đang bị sốt nữa hả?"

Tiếng mắng nhỏ của Ma Kết truyền vào tai Bạch Dương ồ ồ, nửa nghe nửa không. Cậu bình thân chạy đến bên cô, dù độc mồm độc miệng nhưng vẫn nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống, lại còn cẩn thận nhúng khăn ướt đặt lên trán cô sau khi dùng tay kiểm tra.

"Sốt cao thế này cũng không biết, tớ phục cậu luôn rồi đấy!"

Nhìn Ma Kết quay lưng bước qua chỗ bàn nơi cô để thuốc, Bạch Dương vô thức dùng tay kéo chăn che nửa mặt.

Không thể để cậu nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng này được, dù cho cô thực sự đang bị bệnh đi nữa.

Bạch Dương đâu có ngờ Ma Kết có thể dịu dàng và ân cần đến thế này, thật hại cho trái tim thiếu nữ nhỏ bé yếu ớt của cô quá!

"Chuyện mà cậu hỏi lúc sáng."

Bạch Dương giờ mới nhận ra đã chiều rồi. Ma Kết thực sự đã ở lại cùng cô suốt từ lúc đó, chăm sóc cô từ khi cô vì bệnh mà ngất đi.

Mắt Bạch Dương đang sáng lên chột cụp xuống.

Chuyện lúc sáng sao...

"Chuyện tớ hỏi.. cậu có thích Sur Từ không ấy hả? Cậu không cần để tâm đâu.. thật đó!"

Cái giọng nghèn nghèn này, rõ ràng là vì cô đang bị bệnh mà nhỉ?

Không phải Bạch Dương muốn khóc đâu!

"Nhưng tớ đã nói xong đâu!"

Bạch Dương có thể nghe thấy tiếng muỗng khuấy nước vừa dừng lại, nghe thấy cả nhịp tim của cô nữa.

Cô thực sự không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ mỗi lời nói lúc đó của cậu.

"Không chỉ thích, còn là yêu nữa! Yêu, yêu rất nhiều! Sur là tri kỉ, là quan trọng với tớ!"

Rằng Ma Kết trân trọng Sur Từ rất nhiều, còn hơn cả hai chữ bạn thân.

Rằng cô đã gan tỵ ra sao.

Buồn cười thật.

"Tớ-"

"Cậu không cần nói nữa đâu! Tớ nghe đủ rồi! Rằng cậu bảo cậu yêu Sur thế nào!"

Bạch Dương đang tức giận vì điều gì vậy nhỉ?

Vì giọng khó chịu của cô, không gian trong phòng vốn im ắng càng thêm tĩnh lặng, chỉ còn mỗi tiếng muống khuấy nước vang lên đều đều.

"Cậu nhầm rồi, chưa đủ đâu!"

Nhầm? Cô nhầm? Nhầm điều gì cơ chứ?

"Tớ yêu Sur Từ, rất yêu. Tớ có thể vì cậu ấy mà hy sinh mọi thứ của bản thân, cũng có thể tin tưởng cậu ấy vô điều kiện! Và đương nhiên, Sur cũng vậy!"

Vậy còn gì chưa đủ?

"Nhưng nếu hỏi đó có phải tình cảm nam nữ hay không, tớ sẽ tự tin nói rằng, đó không phải!"

Nhìn vào đôi mắt kiên định của Ma Kết đang hướng về phía mình, Bạch Dương trong vài giây giật khẽ.

"Cậu.. không yêu Sur...? Khoan đã, ý cậu... là sao cơ?"

Trước mắt Bạch Dương, người con trai ấy bỗng chốc trở nên dịu dàng ôn nhu, môi vẽ nên một nụ cười.

"Nếu là 'yêu' đó thì không phải. Giữa bọn tớ chưa bao giờ tồn tại cái 'yêu' đó cả!"

Bạch Dương có nên vui mừng không?

"Tại sao.. cậu lại nói với tớ chuyện này?"

"Vì tớ nghĩ nó cần thiết! Tớ không muốn cậu hiểu lầm..."

Chả biết có phải vì một mà tại ừ hay không, Bạch Dương không tài nào nghe rõ được câu nói phía sau của Ma Kết. Cô chỉ thấy, cậu đang đứng đó, tay hơi che nửa dưới khuôn mặt mình, hết như đang xấu hổ gì đó.

"Vậy.. cậu đã thích ai hay chưa? Là 'thích', là 'yêu' như thế đó?"

Nhìn cô gái còn đang nằm trên giường trong khi vẫn nhìn mình chăm chăm, Ma Kết chớp mắt một cái. Đôi đồng tử của cậu đảo vài vòng, hết như đang suy nghĩ gì đó. Chẳng biết có phải ngại hay không, Ma Kết chợt quay mặt sang hướng khác.

Cậu gật đầu.

"Vậy tốt quá..."

Bạch Dương lại bắt đầu cảm thấy đau đầu rồi, đến mức không tài nào gắng gượng được nữa.

Nếu bảo cô giải thích cảm giác lúc này bằng từ, Bạch Dương e rằng sẽ không làm được.

Ma Kết ngưng tay khuấy ly nước chứa thuốc, cậu bắt đầu quay người bước về phía Bạch Dương. Tay chạm nhẹ trán cô, cậu hơi mỉm cười.

"Cứ ngủ một chút, tớ đi nấu cho cậu ít cháo! Khi nào xong tớ sẽ gọi!"

Dịu dàng thế này, thật sự là rất ấm áp.

Cảm giác ấm áp mà trước giờ chỉ có mỗi khi cô ở cạnh ba mình.

Chẳng biết có phải hai cảm xúc đan xen nhau hay không, Bạch Dương chợt nghĩ đến người ba mà cô yêu quý. Nhìn bóng lưng Ma Kết quay lại và toan bước đi, cô trong vô thức gượng dậy, một tay vươn ra nắm chặt lấy tay cậu.

Đâu đó trong trái tim của Bạch Dương dâng lên một nỗi sợ vô hình.

...

"Con sẽ ổn chứ? Sốt cao thế này, hay ba ở nhà với con nhé?"

"Không cần đâu! Con có phải con nít nữa đâu!"

...

"Đi đâu vậy? Cả Ma Kết cũng thế ư? Tại sao lúc nào, lúc nào cũng như vậy? Cậu cũng như ba, tại sao luôn để tớ một mình?"

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của Bạch Dương, hai bả vai cô cũng giật lên liên hồi.

"Đi đâu vậy hả...?"

Ban đầu, Ma Kết vẫn còn khựng lại, bản thân cậu cũng chẳng biết đang xảy ra chuyện gì. Cho đến khi tiếng thút thít vang đến bên tai cậu, cho đến khi sự run rẩy từ bàn tay kia truyền sang cậu. Lúc này, Ma Kết mới biết,

Bạch Dương đã cô độc đến nhường nào.

Quay mặt về phía Bạch Dương, chân Ma Kết hơi quỳ dưới sàn cho bằng với tầm nhìn của cô. Tay cậu từ bao giờ đã đan chặt vào đôi bàn tay nhỏ bé nóng hổi của cô.

"Thay vì hỏi đi đâu, cái cậu nên nói là đừng đi! Khi cậu không khoẻ, hãy bảo rằng cậu không khoẻ! Khi cậu cô đơn, hãy bảo rằng cậu cô đơn! Sẽ không một ai trách cậu vì cậu nói thật lòng mình đâu!"

...

"Nhưng mà-"

"Ba cứ đi làm đi! Con rất giỏi giang mà, con sẽ tự chăm sóc được! Ba không cần lo cho con đâu! Con sẽ ổn thôi!"

...

Phải rồi, cô lúc nào cũng dối lòng cả, lúc nào cũng không muốn ba mình lo lắng, để rồi tự mình đóng cửa trái tim mình lại, tự mình chịu đựng mọi thứ.

Cô có thể chứ, cầu xin sự giúp đỡ mỗi khi cô cần?

Tay lau đi hai hàng nước mắt thấm ướt khuôn mặt cô, Ma Kết nhẹ nhàng đỡ Bạch Dương nằm xuống giường.

"Cậu biết không, Ma Kết? Tớ ấy.. thích cậu nhiều lắm.."

Tay khựng lại trong vài giây, Ma Kết lại tiếp tục đắp chăn cho cô. Nhìn nụ cười thoáng qua trên môi Bạch Dương, cậu vô thức mỉm cười.

***

Bạch Dương lần nữa mở mắt tỉnh dậy, trên giường của chính mình. Nhìn trần nhà, sau đó lại nhìn xung quanh.

Đã sang ngày mới rồi. Cô cũng không còn thấy mệt mỏi trong người nữa. Ngoại trừ việc đầu vẫn còn hơi đau, Bạch Dương gần như đã hồi phục sức khoẻ hoàn toàn.

Phải rồi, cô đang mong chờ điều gì đây? Cậu làm sao ở đây được.

Bạch Dương có thể nhớ khá rõ những chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng một chút cũng không nhớ đến lời nói cuối cùng của mình trong vô thức. Cô lại thêm một phen suy nghĩ về người thích của Ma Kết.

"Con tỉnh rồi! May quá!"

Đưa mắt nhìn ra cánh cửa phòng vừa mở ra, Bạch Dương có thể nhìn thấy người đàn ông trung niên đang đứng đó, ánh mắt chứa đầy yêu thương nhìn cô.

"Ba? Ba về từ bao giờ?"

"Ngày hôm qua."

Mình lại gây phiền phức cho ba rồi, Bạch Dương thầm nghĩ.

Đặt tô cháo lên bàn, ông Kiều đi lại bên cạnh con gái, tay ân cần xoa đầu Bạch Dương rồi ôm chầm lấy cô.

"Ba xin lỗi, vì đã để con cô đơn quá lâu!"

Hơi ấm từ vòng tay của ba mình, Bạch Dương không còn nhớ lần cuối cùng là lúc nào nữa. Cô chỉ biết, nó ấm áp và an toàn ra sao.

...

"Ba không cần lo cho con đâu! Con sẽ ổn thôi!"

...

"Thay vì hỏi đi đâu, cái cậu nên nói là đừng đi! Khi cậu không khỏe, hãy bảo rằng cậu không khỏe! Khi cậu cô đơn, hãy bảo rằng cậu cô đơn! Sẽ không một ai trách cậu vì cậu nói thật lòng mình đâu!"

...

"Ba đừng công tác nữa có được không? Đừng rời xa con nữa có được không?"

Bạch Dương không ngờ có thể nói ra câu vời vỉnh trẻ con như thế.

Cô không hề mạnh mẽ, cô cũng có những ích kỷ của riêng mình.

Ích kỷ về một hạnh phúc gia đình.

Ông Kiều khẽ cười, trong lòng dâng lên cảm giác mẫn nguyện.

"Cảm ơn con, vì đã nói thật suy nghĩ của con cho ba biết!"

Bạch Dương đã kiên cường đủ lâu rồi, cũng cứng đầu đủ lâu rồi.

"Mà ba, ba làm sao biết con bị bệnh?"

"Một cậu nhóc gọi điện cho ba, hình như là bạn cùng lớp của con nhỉ?"

Ông còn nhớ rất rõ cuộc gọi ngày hôm qua. Khi ông gọi về nhà, người bắt máy - thay vì là Bạch Dương - lại là một giọng nam lạ. Cậu bé ấy nói rất nhiều.

"Chú hãy về sớm được không? Bạch Dương không hề mạnh mẽ gì cả đâu, cậu ấy rất cô đơn! Bạch Dương đang sốt cao, con nghĩ cậu ấy rất muốn có ba mình ở cạnh."

Cảm giác được xoa đầu dịu dàng thế này khiến Bạch Dương thấy bình yên.

Cô chợt nghĩ đến Ma Kết.

Cô muốn gặp cậu, rất muốn.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Gặp Gỡ Tình Cờ

Dắt xe ra khỏi cổng chính của bệnh viện thành phố, Song Ngư đưa tay che miêng ngáp một hơi dài, rồi lại dụi dụi mắt một cách ngái ngủ. Đầu cậu cứ giật băng băng, cứ như thể chỉ cần đụng nhẹ một chút cũng trời đất quay vòng.

Mấy ngày nay cậu chẳng chớp mắt được tí nào, bao nhiêu thứ đè lên đầu chẳng lúc nào cho cậu nghỉ ngơi.

Song Ngư nên ngủ nhiều hơn, cậu nghĩ thế, mặc dù chẳng mấy chắc chắn rằng cậu sẽ làm vậy.

Dù sao, đó cũng không phải chuyện lạ.

Lúc này đã là tám giờ tối hơn. Đạp xe trên đường, Song Ngư thỉnh thoảng lại lướt mắt nhìn xung quanh, nhìn con đường, nhìn người đi lại, nhìn cả lên bầu trời không có lấy một vì sao. Ít nhất, nhìn lung tung như thế phần nào giúp cậu tỉnh táo hơn.

Đương nhiên, Song Ngư vẫn tập trung nhìn xe cộ, trừ khi cậu muốn một vé vào bệnh viện vì tai nạn giao thông.

Dừng xe lại trước vạch chờ đèn đỏ, Song Ngư trong khi nhìn băng quơ đầu đầu chợt dừng mắt ở một công viên gần đó. Nheo nheo mắt cố nhìn cho rõ, một phần cũng để chắc chắn rằng mình không nhầm, Song Ngư hơi nhướng mày khó hiểu.

Có tiếng còi xe inh ỏi vang lên phía sau cậu. Nhìn đèn xanh đã chuyển, lại nhìn ra chiếc xe máy đằng sau, Song Ngư gật gật đầu xin lỗi rồi tấp vào trong làn đường.

Lại nhìn về phía công viên đằng kia, Song Ngư tay lấy cái balo của mình còn đang để trong rổ xe đạp.

Kính của cậu đâu mất rồi nhỉ?

***

Sur Từ bắt giấc run lên vì lạnh, hai bàn tay choàng qua nhau ôm lấy đôi vai nhỏ thỉnh thoảng lại truyền đến cảm giác rét buốt. Thời tiết chuyển đông mang theo cái lạnh không khiến cô cảm thấy dễ chịu cho lắm.

Về cơ bản, Sur Từ vốn chịu lạnh không giỏi.

Nhìn hai cái chân ngắn ngủn của mình đứng đưa lên xuống, Sur Từ lại ngẩng đầu nhìn bầu trời tối trên kia. Đôi mắt màu nâu cafe thoáng tia thất vọng khi chợt nhận ra, trên đó không hề có lấy một ngôi sao.

Hai tay Sur Từ nắm lấy hai bên tay áo khoác kéo xuống, rồi lại kéo cả mũ áo trùm kín cổ. Ăn một miếng bánh mì đang cầm, cô lại đưa mắt nhìn đâu đâu trong khi vẫn đều đều đứng đưa chân mình.

Chợt, trong mắt Sur Từ như vừa lướt qua một cái gì đó quen thuộc. Cô bắt đầu nhìn lung tung khắp nơi, nhìn tới nhìn lui nhìn ngang dọc, cuối cùng dừng lại nơi "cái gì đó" đang dắt xe đạp đi lại.

Không mất quá lâu để Sur Từ nhận ra "cái gì đó" kia chính là một cậu con trai.

"Ngư-"

Bắt giấc bặm chặt môi, mắt Sur Từ đảo qua lại vài vòng. Sâu trong đôi đồng tử màu nâu cafe kia thoáng chút thất vọng.

"Ê!"

Đối với người con trai hiện giờ đang đứng trước mặt mình, thay vì trả lời, Sur Từ lại chớp mắt một cái, rồi cứ thế nhìn trân trân cậu trong vô thức.

"Này!"

Giọng có chút lớn tiếng của Song Ngư khiến Sur Từ khẽ giật mình, đôi đồng tử được dịp chớp liên tục một cách ngây ngốc.

"Hả? À, xin lỗi! Hi~"

Bản thân cũng không rõ tại sao lại nghĩ ngợi về con người đáng ghét kia, nhưng phải rồi, người này là cậu bạn đeo kính ngồi phía sau cô.

Không phải anh ta.

"Chào buổi tối! Ui ui, cậu giờ này còn lang thang đâu đó~?"

Cái giọng tăng động quá mức kia chính là một bằng chứng thiết thực nhất để Song Ngư chắc chắn mình không nhầm người. Cách mà cô liên tục vẫy tay chào cậu, trong nhất thời khiến cậu thật không biết nên đáp lại thế nào.

Vì vừa mới nãy thôi, Song Ngư đã nhìn thấy một bộ mặt có phần vô cảm và u uất.

"Câu đó chẳng phải hợp với cậu hơn sao?"

Một đứa con gái mang vẻ ngoài và chiều cao của một học sinh lớp bảy lớp tám lại ở ngoài đường vào tám giờ tối, so với một thằng con trai vừa nhìn vào đã biết học sinh cấp ba, thì thoảng lại còn bị nhầm là sinh viên đại học, Song Ngư không biết ai mới là người cần nên lo đây.

Tuy nhiên, Sur Từ từ đầu đến cuối vẫn không hiểu ẩn ý sâu xa trong câu nói của Song Ngư, hoặc là giả vờ, hoặc thật sự không hiểu. Dù sao, cô rõ ràng không hề lấy đó làm đề tâm.

"Cậu hình như vừa học thêm về hay sao ý?"

Nghĩ vậy cũng không phải gì lạ. Song Ngư hiện bây giờ vẫn còn mặc đồng phục, và mang cả balo đi học theo. Đối với một học sinh như cậu, ai nhìn vào mà chẳng nghĩ là học thêm về, đó cũng không phải chuyện gì quái lạ.

Dù vậy, đó không phải lý do. Song Ngư thật ra cũng không hề có ý định sửa lại hay nói cho rõ ràng.

"Sao cũng được. Còn cậu?"

"Ăn không?"

Hoàn toàn bỏ qua câu hỏi của Song Ngư, Sur Từ vui vẻ đưa ổ bánh mì ăn dở của mình trước mặt cậu cùng với một nụ cười tươi tắn.

Khỏi nói cũng biết ánh mắt Song Ngư khinh thường ra sao, cậu thần nhiên giật lấy cái bánh mì kia và nhét thẳng vào miệng cô nàng.

Sur Từ đang yên đang lành mèm mắc nghẹn, ho sù sụ một hồi rồi bắt đầu nổi cơn xung thiên.

"Đồ mất nết! Đồ độc ác! Đồ thô lỗ!! Tôi đã tốt bụng mời cậu ăn, lại còn dám đối xử với tôi như thế?!"

Thay vì tỏ ra hối lỗi, Song Ngư lại đưa tay xoa xoa một bên tai, càng khiến cho Sur Từ thêm bực tức.

"Mặc cậu, tôi về trước đây!"

Một cách bình thản như không, Song Ngư hai tay cầm chặt hai tay lái xe đạp, cứ thế dắt xe đi, thậm chí đã leo lên yên và chân để ngay bàn đạp.

Tuy nhiên, ngay khi cậu vừa đạp đi, chiếc xe đột nhiên sựng lại, dừng gấp một phát khiến Song Ngư chút nữa đã ngã nhào ra phía trước. Quay phắt ra sau, đôi mắt màu hổ phách sau cặp kính nheo chặt lại đầy khó chịu.

Nếu có thể, cậu thật sự muốn xé nát cái nụ cười nham nhở trên khuôn mặt dờ hoi của Sur Từ đang nhìn cậu.

Ai đó vẫn cứ thế bỏ qua sự tức giận trong mắt Song Ngư, cười vui vẻ một cách thần nhiên.

"Rảnh không? Chờ tôi đi dạo một vòng đi! Nha~"

Mây hơi nhướng mày, Song Ngư ban đầu cứ tưởng mình nghe nhầm.

"Hả?! Gì... Cóc rảnh!!!"

***

"Cậu bạn đeo kính tốt bụng ghê~"

Hình như Song Ngư bị điên mất rồi, chỉ ít cậu chắc chắn hiện tại thần kinh mình không được bình thường. Cậu có nên quay lại bệnh viện khám cho kĩ không nhỉ?

Song Ngư rõ ràng đang rất buồn ngủ, mệt mỏi và cả lười biếng, tất cả những gì cậu muốn làm bây giờ là phóng ngay về nhà và đánh một giấc cho đến sáng. Vậy mà lại điên điên khùng khùng đi chở con nhò nào đó dạo quanh thành phố.

Tại sao cậu lại đồng ý nhỉ?! Lẽ ra khi Sur Từ cố chấp cứng đầu ngồi mãi trên yên sau của cậu, Song Ngư phải quyết liệt đuổi cổ cô nàng xuống mới phải!

Điên! Điên thật mà!!

"Cậu cầm đi, đồ đầu đá!"

Mắt còn đang vui vẻ nhìn khắp nơi của Sur Từ giật thót lên, rồi lại nheo chặt lại một cách khó chịu.

"Úi! Ê, làm gì đó hả?! B-Bỏ ra!!!"

Cập nhật tình trạng hiện tại, hai bàn tay dưới tay áo khoác của Sur Từ lúc này đang bóp vào hai bên hông của Song Ngư, khiến cậu chàng giật nảy cả lên.

"Đồ biến thái!"

"Xin lỗi đi, cậu có nghe câu 'Cái miệng hại cái thân' chưa?!"

"Tôi mà lạc tay lái thì hai đứa chết chùm đó biết chưa hả?!"

"Xi~"

Song Ngư có thể biết rất rõ hiện tại đây, Sur Từ chắc chắn đang bừa bãi bất mãn.

Cậu lẽ ra không nên tò mò mà vào công viên xem thử. Đúng là đang yên đang lành lại đi rước của nợ vào người!

"U~ Tôi không ngờ thành phố buổi tối lại đẹp đến vậy! Lấp lánh ghê!!"

Chính Sur Từ cũng không nhớ rõ lần cuối cùng ra ngoài vào buổi tối là lúc nào, nên đối với cô hiện giờ, xung quanh cái gì cũng mới mẻ. Khắp nơi lấp lánh ánh đèn điện, lại còn không khí nhộn nhịp vui tươi, tất cả đều khiến cô cảm thấy thích thú.

Mắt Song Ngư có hơi nhìn ra sau, nhưng rồi lại thôi, cứ như chưa hề có gì xảy ra. Thay vào đó, khoé môi cậu chọt nhếch lên tạo thành nụ cười hoàn mỹ.

"Úi!"

Còn đang vui vẻ nhìn khắp nơi đến mức khiến Song Ngư khó khăn lắm mới giữ chặt được tay lái, một giọt nước từ đầu chọt rơi bộ lên sống mũi Sur Từ. Ngược cao đầu nhìn lên bầu trời đã sớm âm u, cô chớp mắt một cái.

Mưa rồi kia.

Song Ngư khẽ nhủ mảy sau khi đưa bàn tay ra trước mặt xem thử. Hay thật, cậu đúng là toàn gặp xui xẻo mỗi khi dính với Sur Từ. Không chỉ mắt toi giác ngủ của cậu, lại còn bị mắc mưa như thế này.

"Cậu có áo mưa không? Có không? Dù hay ô gì đó!?"

Dù với ô là mấy thứ nhĩ, khác gì nhau nhĩ...

Rất tiếc, điều quan trọng nhất phải nói tới ở đây là trong những thứ mà Sur Từ kể, một cái Song Ngư cũng không mang theo.

Cô nàng nào đó đã sớm đoán ra câu trả lời dù Song Ngư chưa hề lên tiếng, cứ thế chán nản ngã người ra trong khi hai bàn tay giữ chặt yên xe để khỏi ngã.

"Đúng là vô dụng ghê!"

"Tôi hất xuống xe à nha?"

Sur Từ bất mãn bĩu môi, tỏ ý không phục.

Đúng lúc này, từng giọt từng giọt mưa bắt đầu trở nên nặng hạt, chẳng mấy chốc đã chuyển thành một cơn mưa lớn.

Có hai con người nào đó vì cãi nhau mà quên bém mất việc tìm chỗ trú, cuối cùng loay hoay dưới mưa một hồi lâu thiệt là lâu.

"A! Ướt gần hết luôn! Tại cậu á!!"

"Câm đi, đồ đồ thừa! Là tại ai trước hả?"

Sur Từ và Song Ngư đứng trong mái hiên của một cửa hàng tạp hoá vừa đóng cửa, hai tay vừa lau đi nước mưa khắp nơi vừa luôn miệng đầu khẩu qua lại.

"Cậu đúng là đồ độc mồm độc miệng! Có ai nói chuyện với một cô gái lại bảo cô ấy câm đi mãi như cậu không hả?!"

Tờ khăn giấy vừa lau khô lập tức bị vò lại, một đường chọi thẳng về hướng của Song Ngư một cách giận dữ.

Ai đó thần nhiên bước sang một bên tránh, về mặt một chút cũng không thay đổi.

"Vớ vẩn! Cứ làm như cậu là con gái!"

"Tên bốn mắt chết tiệt nhà cậu!!"

Mặc kệ sự tức giận trong cả lời nói và hành động của Sur Từ, cậu bình thần dùng khăn giấy lau sơ cái balo của mình, rồi lại quay sang một bên lau cả cặp kính bị nước mưa làm nhoè đi.

"Hơ.. Hơ... Hắc xì!!"

Mất hỏ phách có chút nhìn sang bên cạnh, Song Ngư chột mím cười. Tay đeo kính lên, cậu lấy chiếc áo khoác trong balo vớt sang cho Sur Từ.

Có cô nàng nào đó theo phản xạ đón lấy, tuy nhiên mặt lại ngêch ra chẳng hiểu gì.

"Dù sao cũng không nên để một đứa con gái như cậu vì tôi mà bị cảm."

Hả?

"Cậu không thấy rất mâu thuẫn à? Còn chưa đầy một phút trước vừa bảo tôi không phải là con gái!"

Vẫn choàng sơ chiếc áo lên người, nhưng miệng thì vẫn lên tiếng bắt bẻ một cách khó chịu.

"Con người có quyền tự do thay đổi ý kiến, dù sao tôi vẫn giữ nguyên ý nghĩ ban đầu của mình!"

"Đồ bốn mắt đáng ghét! Cậu tốt hơn hết là đi chết đi!! Hơ.. Hắc xì!!"

Tay dụi dụi mũi, Sur Từ mắt bắt đầu ngái ngủ. Cô thật sự không chịu được lạnh.

Ngồi xuống bậc thềm trước nhà, Sur Từ bất giác đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Nhìn bức màn mưa trắng xóa phủ khắp nơi, cô chớp mắt một cái, về mặt trong vài giây bỗng chốc mất đi sự vui tươi vốn có.

"Mưa to quá nhỉ?"

"Cậu có gì phải làm sao?"

Khi nhìn sang, Sur Từ chợt nhận ra đôi mắt cậu đang nhìn về phía mình. Hơi mỉm cười, cô chậm rãi lắc đầu.

"Không hẳn. Dù sao, cũng là tại tôi đòi cậu chờ đi dạo mà!"

Cô nghĩ vậy.

Có lẽ sẽ không sao đâu. Chỉ là về muộn một chút.

Sẽ ổn thôi mà.

Đôi mắt còn đang nhìn băng quơ khắp nơi của Song Nư chợt hướng sang phía Sur Từ, vẫn là vẻ bình thản vốn có.

"Cậu nên cởi cái áo khoác ướt sũng rộng thùng thình đó ra thì tốt hơn đấy!"

Ngay khi câu nói của Song Nư vừa dứt, cả người Sur Từ vô thức giật nảy lên, đôi mắt cũng thoáng dao động và cắn nhẹ lấy môi dưới. Trong vài giây, cậu có thể nhìn thấy rõ khi cô bất giác kéo hai tay áo khoác của mình xuống.

Như muốn giấu đi thứ gì đó.

Song Nư khẽ thở dài.

"Tuỳ ý cậu thôi."

Mọi thứ lại lần nữa rơi vào im lặng, chỉ còn mỗi tiếng mưa rơi xuống nền đất lạnh, rơi lên những mái tôn kêu lộp bộp, rơi cả xuống những chiếc xe chạy vụt đi trong bức màn mưa trắng xoá.

Đối với những cơn mưa, Song Nư vừa thích, lại vừa ghét, đôi khi lại chẳng có bất kì cảm xúc nào. Dù vậy thỉnh thoảng, chúng vẫn gọi lại cho Song Nư những điều mà chính bản thân cậu đã quên mất, hoặc cố tình quên mất.

Mọi thứ lúc đó cũng đã diễn ra trong một ngày mưa như thế này.

Sau một khoảng thời gian không rõ, cơn mưa kia bắt đầu nhỏ dần rồi tạnh hẳn. Khi Song Nư nhìn đồng hồ, kim ngắn đã gần chỉ đến số mười.

"Này-"

Vừa định gọi Sur Từ, những gì thu vào tầm mắt lúc này lại khiến Song Nư hơi khựng lại.

Chẳng biết từ bao giờ, Sur Từ đã gục đầu vào cửa sắt kéo của cửa hàng tạp hoá kia mà ngủ mất, hai tay vẫn còn nắm chặt vào hai mép chiếc áo khoác đang đắp trên người.

Đôi mắt hồ phách thoáng ngạc nhiên trong vài giây, sau đó lại hiện nét cười.

Trước khi bản thân kịp nhận ra, Song Nư đã bước đến bên Sur Từ, một chân quỳ xuống ngồi cho ngang tầm với cô. Tay cậu, một cách nhẹ nhàng gạt đi lọn tóc ướt còn vương trước trán cô.

"Nắng vẫn chẳng thay đổi gì cả. Vẫn là Nắng! Chỉ có mỗi mình *Mưa* đã thay đổi, không còn là *Mưa của trước kia* nữa."

Không còn có thể ngây ngô đùa nghịch. Không còn có thể thoải mái cười giòn. Song Nư của bây giờ, có biết bao nhiêu thứ phải bận tâm lo nghĩ, một trái tim thuần khiết như trước kia, cậu từ lâu đã không còn giữ lại được nữa.

"Thật xin lỗi, nhưng cứ thế có khi lại tốt. Tốt cho *tớ*, tốt cho cả cậu nữa."

Lúc này, đôi mắt đang nhắm nghiền của Sur Từ chợt động đậy, rồi một cách khó khăn mở ra. Nhìn chằm chằm khuôn mặt đang chòng chọc nhìn mình, cô khẽ nhướn mày.

"Cậu đang có ý nghĩ xấu xa mờ ám gì thế hả?"

So với vài giây trước đó, Song Nư rất nhanh chóng đã quay lại khuôn mặt bình thản vốn có của mình, không chút dao động quay đi.

"Xin lỗi đi, tôi đang tốt bụng tìm cách gọi cậu dậy, trừ khi cậu thật sự muốn ngủ bụi ở đây."

Sur Từ lén tặc lưỡi thờ ắt. Tốt bụng? Cậu ta nói câu đó, thà bảo cô đã điều biết bay nghe còn đáng tin hơn!

"A! Tạnh mưa thiệt rồi kìa!"

Nhìn Sư Tử vui vẻ chạy ra ngoài mái hiên, rồi lại chạy ngay vào trong xoa xoa hai bàn tay với nhau vì lạnh, Song Ngư cố nén bật cười.

Ngốc nghếch và đáng yêu thật.

"Về thôi! Cậu ám tôi đủ rồi đấy!"

"Xi! Nói làm như mình có giá lắm ý!"

Lại thêm một màn đấu mắt kinh điển, tồn tại hết năm phút thời gian vô công rồi rã.

Kiểu này thì bao giờ mới ai về nhà này được nhỉ?

Thật là một điều đáng bận tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phát Hiện

Gần đây, trước khi Kim Ngư kịp nhận ra, cô đã chẳng còn quan tâm quá nhiều đến Cự Giải như trước nữa. Không hẳn là không quan tâm, cô chỉ đơn thuần không còn vì cậu mà lo nghĩ lung tung, suy nghĩ tiêu cực hay buồn chán thất vọng mỗi khi cậu gần cô gái khác nữa. Nếu hỏi Kim Ngư tại sao, chính cô còn không rõ lý do nữa là. Tình cảm dành cho Cự Giải, cô không thể nói rằng không còn tồn tại, nhưng cũng không chắc chắn.

So với việc rụt rè ngượng ngùng khi cùng cậu trò chuyện, Kim Ngư bây giờ có thể thoải mái vui vẻ cười nói với cậu. Nhưng, liệu cô có còn thích cậu nữa hay không, Kim Ngư thật sự không trả lời được. Đúng hơn, cô không thể trả lời ngay lập tức được. Dời mắt khỏi cửa sổ nhìn ra ngoài, Kim Ngư thò tay vào học bàn lấy ra quyển sách từ thư viện. Chậm rãi lật từng trang, những ngón tay chợt dừng lại, nhẹ nhàng chạm lên mảnh giấy kẹp ngay giữa hai trang sách. Có lẽ vì bắt đầu thân thiết hơn với Song Tử, tâm trạng Kim Ngư dần trở nên thoải mái hơn. Ý cô là, thay vì giữ mọi thứ trong người và cố làm vui lòng người khác, trò chuyện cùng Song Tử, nhận lời khuyên khi tâm sự đủ thứ cùng cô bé, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Tuy nhiên, vẫn có vài chuyện cô lại không thể nói cho Song Tử, hay không đủ can đảm để nói thẳng. Mỗi khi như vậy, cô lại nhớ đến người bạn cùng mình trao đổi những bức thư ngắn gọn qua những quyển sách này. Kim Ngư không biết người đó là ai, từ giới tính đến tuổi tác, từ tên đến ngoại hình, tất cả đều không biết. Và chính cô, cũng chưa hề một lần muốn tìm hiểu. Có lẽ, Kim Ngư không muốn biết. Ý cô là, chẳng phải cứ như thế này lại tốt hơn hay sao? Vì không biết người đó là ai, cô có thể thoải mái bày tỏ lòng mình. Nghĩ ngợi một hồi lâu, Kim Ngư mở bóp viết lấy bút, từng chữ nhẹ nhàng nắn nót viết lên một mảnh giấy khác rồi kẹp vào giữa quyển sách. Cô khẽ mỉm cười. "Kim Ngư! Cứu tớ! Uwahh!" Còn chưa kịp cất quyển sách vào học bàn, một loạt âm thanh đã truyền ngay đến tai cô. Chỉ vừa mới ngẩng đầu lên thôi, Kim Ngư đã thấy Cự Giải một mạch chạy ra núp đằng sau lưng cô.

Ngơ ngác một hồi, Kim Ngư chợt nhìn thấy Xử Nữ hai tay chống hông mặt nghiêm nghị đi lại, đằng sau là cô bạn Bảo Bình vừa nhảy chân sáo vừa tùm tùm tìm kia. "Cậu bước ra đây, Cự Giải! Tớ không xé xác cậu ra, tớ nhất định không phải Nguyễn Xử Nữ!!" Hai tay Cự Giải nắm lấy bả vai Kim Ngư từ phía sau, lắc qua lắc lại. "Tớ đâu có cố ý! Tiểu Xử à, tha cho tớ đi mà~!" Nhận thức được tình hình, Cự Giải lập tức dời chỗ trốn. Bỏ tay khỏi Kim Ngư, cậu cẩn thận từng bước chạy bắn đi ngay. Cự Giải thường chạy rất chậm, cực chậm, chậm nhất lớp, nhưng trong vài trường hợp cấp bách thì tốc độ khó ai sánh bằng. "Dừng lại ngay cho tớ!" Một người là hội phó hội học sinh, một người là anh chàng nổi tiếng ngu ngơ thụ động, thế mà đuổi nhau chạy khắp nơi như đang chơi trò đuổi bắt. Không chỉ mỗi Kim Ngư, cả lớp hầu như đều mất tròn mắt dẹt, chỉ duy nhất mỗi Bảo Bình là ôm bụng cười ngặt nghẽo. "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Âm thanh xa dần khi Xử Nữ và Cự Giải rời khỏi lớp, Kim Ngư lúc này mới quay sang Bảo Bình. Mất một lúc để cô bạn nào đó cố nén cười. "Cậu biết Giải hậu đầu thế nào rồi đó! Ngu ngu giỡn giỡn lúc Xử nó đang làm việc, thế là chẳng biết ma xui quỷ khiến gì làm bay tùm lum giấy tờ của hội học sinh, lại còn giẫm lên nữa chứ! Haha!! Hài dã man!!" Trong khi Bảo Bình vẫn cười sảng khoái, Kim Ngư hai mắt chớp chớp vài cái, cuối cùng cười trừ. Họ là thanh mai trúc mã, đúng không nhỉ... "Cậu đi đâu ý? Sắp hết giờ ra chơi rồi đó~!" Nhìn Kim Ngư chợt đứng lên khỏi chỗ ngồi mình, Bảo Bình mắt tròn xoe thân thiện nghiêng đầu thắc mắc. Đáp lại, cô cười nhẹ đầy dịu dàng. "Tớ ghé thư viện một lúc, để trả sách ấy mà!" Ban đầu, Kim Ngư định đến giờ ra chơi thứ hai của buổi sáng rồi mang trả cũng được, rốt cuộc suy đi nghĩ lại một hồi rồi quyết định đi luôn. Dù sao, tiết năm có kiểm tra, cô dùng giờ ra chơi đó để ôn lại bài cũng tốt. "Vậy đi lẹ về lẹ nghe! Tớ cũng muốn đi chung, mà lười lắm~" Nhìn Bảo Bình hai tay vươn ra nằm dài trên bàn một cách lười nhác, Kim Ngư cười khì. Rời khỏi lớp học rất nhanh sau đó, Kim Ngư bước đều trên hành lang còn khá đông học sinh. Ban nãy Song Tử có nhắn tin báo phải lên phòng giáo vụ có việc gì đó, nên không thể cùng cô ghé thư viện như thường lệ. Lúc này, Kim Ngư chợt nhớ lại chuyện ban nãy. Một tay vẫn cầm chặt quyển sách, tay còn lại bất giác chạm vào một bên bả vai. Hơi ấm vừa nãy khi tay cậu nắm lấy vai cô vẫn còn đó, dù nhẹ nhưng vẫn còn. Tuy nhiên, thay vì cảm thấy ngại ngùng xấu hổ, Kim Ngư lại thấy hoàn toàn bình thường. Cô cũng không biết mình bị gì nữa. "Có khi nào, chị đối với anh ấy chỉ là cảm nắng thôi không?"

Song Tử đã từng nói như vậy, và cô lúc đó đã im lặng. Nếu thật sự giống như cô bé nói, tình cảm của cô rốt cuộc dễ dàng vui đi như vậy? Là cô tự ngộ nhận tình cảm của bản thân? Tận khi đã bước vào thư viện, tận khi đã đặt quyển sách lên chỗ kệ của nó, Kim Ngư vẫn còn suy nghĩ lung tung đủ điều. Cô ước có thể tìm ra câu trả lời cho mớ hỗn độn này. Kim Ngư bất giác thờ dãi một cách chán nản. Tiếng trống vào học vang lên như kéo Kim Ngư về lại thực tại, mắt cô khẽ chớp một cái. Quay người rời khỏi khu kệ sách, sau khi chào cô thủ thư, cô cũng ra khỏi thư viện ngay. "À!" Có lẽ vì mãi nghĩ ngợi lung tung, Kim Ngư quên mất cả việc chú tâm vào tầm nhìn phía trước của mình, đến nỗi vô tình đâm vào một người đang đi lại cô cũng mất một lúc mới nhận ra.

Lại còn khiến người ta phải dùng tay đỡ lấy cô. "A! X-Xin lỗi, tớ vô ý quá!" Rút rút xin lỗi, Kim Ngu chậm rãi mở mắt ngẩng đầu nhìn người mình vừa đụng phải. Lúc này, đôi mắt thuần khiết của cô chạm phải đôi mắt màu khói đêm tĩnh của cậu bạn hội trưởng hội học sinh. "Là Thiên Yết sao? Lại gây phiền phức cho cậu nữa rồi!" Đáp lại nụ cười ngượng ngịu của Kim Ngu, Thiên Yết chậm rãi lắc đầu. "Không sao." "Cậu còn ở đây sao? Đã có tiếng trống rồi!" Kim Ngu đang làm cái quái gì vậy nè? Một cô gái như cô lại lên tiếng nhắc nhở Thiên Yết, đúng thật là nghĩ nhiều quá hoá mù mờ mà! Toàn bộ biểu hiện cứng đờ trên mặt Kim Ngu, tất cả đều được Thiên Yết thu vào tầm mắt. Cậu hơi cười, dù rằng nó nhẹ đến mức khó mà có thể nhìn thấy rõ ràng được. "Tớ cần tìm vài tài liệu trường. Cậu cứ về trước, tớ sẽ về lớp sau!" Và bằng cách nào đó, kể cả khi một đứa bị cận mà lười đeo kính thường xuyên như Kim Ngu, nụ cười hiếm hoi của cậu cô lại thấy rất rõ. Kim Ngu bắt gặp mím chặt môi, sau đó lại vui vẻ nở nụ cười thân thiện (Đây là cách Song Tử dạy cô để trở nên dễ gần hoà đồng hơn. Một nụ cười!). "Vậy đề tớ nói với giáo viên giúp cậu!" Thiên Yết gật đầu.

Nhìn theo bóng dáng Kim Ngu rất nhanh chóng đã chạy đi mất, Thiên Yết chớp mắt một cái. Đi đến kệ sách nằm ngay cuối, Thiên Yết đưa tay lấy quyển sách nằm ngay bên trong. Như mọi khi, cậu dùng ngón tay mở nhanh những trang sách, và dừng lại ở mảnh giấy kẹp ngay giữa. *** Hôm nay tới lượt của Kim Ngu trực nhật. Vì vậy, khi các bạn cùng lớp đã về gần hết, cô vẫn còn đứng trên bục giảng lau bảng chỉ chít toàn chữ là chữ. "Có cần bọn tớ phụ không?" "Phải đó! Phải đó!" Trước lời đề nghị của Bảo Bình và Cự Giải, cùng với của cả Xử Nữ, Kim Ngu đều lên tiếng từ chối khéo. Bảo Bình còn phải sinh hoạt câu lạc bộ. Xử Nữ thì bận việc của hội học sinh. Còn Cự Giải hôm nay lại phải về nhà sớm. Cô không thể làm phiền họ được.

Song Tử lúc này có nhắn tin cho Kim Ngu, bảo sau khi xong những chuyện tùm lum các thứ trong lớp sẽ đến phòng học của cô ngay. Trong lúc dọn bàn giáo viên, Kim Ngu mới được dịp nhìn bao quát lớp học. Cả căn phòng nhuộm màu của ánh hoàng hôn chiếu vào từ cửa sổ, vừa đẹp để tĩnh lặng, vừa dịu dàng ấm áp, tạo cho cô một cảm giác yên bình. "Ừa?" Ban đầu, Kim Ngu còn tưởng mọi người đều đã về cả, cho đến khi nhìn thấy một cái balo vẫn còn để trên ghế. Nếu cô không nhớ nhầm, chỗ ngồi kia chính là của Thiên Yết. Hôm nay Thiên Bình không đến trường, cô cứ nghĩ Thiên Yết đã về từ lúc nào rồi. Có lẽ, công việc của hội học sinh nhiều hơn cô nghĩ. Thật sự khâm phục Thiên Yết quá! Trong mắt cô, cậu thật sự gần như là hoàn hảo mọi thứ, một người bạn cùng lớp cực kì xa vời. Kim Ngu mỗi khi suy nghĩ lung tung lại trở nên lơ đãng với mọi thứ xung quanh.

Chính vì điều này, vô ý vấp phải chính cây chổi mình đang cầm, báo hại cô mất đà ngã ra sau. Vì có hai tay chống lại, Kim Ngu chỉ đau một chút vì đụng phải cạnh bàn. Bốp! Đúng lúc này, một âm thanh vang đến bên tai Kim Ngu. Khi trấn tĩnh lại và nhìn xung quanh, cô nhận ra việc ngã ban nãy của mình làm động đến cái bàn, vô tình khiến một quyển sách trong học bàn trượt ra và rơi xuống đất. Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì, bàn đó lại chính là bàn của Thiên Yết. "Chết!" Vứt cây chổi sang một bên, Kim Ngu lập tức chạy đến bàn cậu ngay. Ngồi gập gối nhìn bên dưới, cô cố thò tay lấy quyển sách bị rơi dưới đất. Phải mất một lúc lâu, tay ngắn của cô mới với tới. Cầm lấy quyển sách nọ trong tay, Kim Ngu theo phản xạ phui nhẹ lớp bụi đất dính trên đó. Mọi thứ hoàn toàn ổn thoả cho đến khi cô nhận ra quyển sách kia. Chính là quyển sách trong bộ truyện cô dùng để trao đổi thư với người bạn bí ẩn, thậm chí còn chính là quyển cô ban sáng đã mang trả. Mặt Kim Ngu run lên một chút, tay vô thức mở trang bìa ra xem thử.

Nhìn chằm chằm vào dấu mực của thư viện trường, cô nghi hoặc nhíu mày. Làm sao lại...? *** Thiên Yết vừa đi trên hành lang vừa dùng tay che miệng ngáp một cái, rồi lại dụi mắt ngái ngủ. Cậu không ngờ công việc của hội học sinh gần đây lại nhiều đến như vậy. Cách sắp xếp của trường thật kì lạ, trong khi hội học sinh đẩy áp việc bù đầu bù cổ, đoàn trường một chút cũng không bằng, suốt ngày chỉ toàn làm vài hoạt động của đoàn là xong việc cho cả tuần. "Sao chúng ta không khiếu nại nhỉ!?" Thiên Yết bắt đầu suy nghĩ về lời đề nghị của cô bé thành viên hội học sinh, dù rằng chính cậu và Xử Nữ đã bác bỏ ý kiến đó. Dù sao, cậu bây giờ thật sự buồn ngủ lắm rồi. Dừng bước ngay phòng học lớp mình, tay Thiên Yết mở cửa lớp ra và bước vào

. Cậu chợt nhận ra ngoài cậu vẫn còn một người nữa ở lớp. Không chỉ vậy, người đó còn đang đứng cạnh chỗ ngồi của cậu. "Kim Ngu?" Khi Thiên Yết chậm rãi bước tới, cậu nhìn thấy ngay quyển sách cô đang cầm trong tay, nhìn thấy cả việc mắt cô đang chằm chằm nhìn vào mảnh giấy nọ. Cậu bắt gặp cắn lấy môi dưới, cả miệng cũng nuốt khan. "Là cậu ư?" Tiếng nói của Kim Ngu vang lên đầu tiên như một sự phá tan bầu không khí im lặng đang hiện hữu. Bởi vì cô cúi gằm và tóc mái che mất gần hết khuôn mặt, Thiên Yết không thể biết được cô đang mang vẻ mặt ra sao, hay suy nghĩ thế nào. Bàn tay cầm mảnh giấy của Kim Ngu khẽ run lên. Bản thân cô cũng không rõ tại sao lại hỏi lại, hỏi lại để làm cái gì. Những nét chữ, những nét chữ do chính cô viết, Kim Ngu làm thế nào không nhận ra! Bất giác, cô cắn mạnh môi. "Người đã luôn động viên tớ, người đã luôn an ủi tớ, người lúc nào cũng viết những dòng chữ trên choker cải thiện tâm trạng của tớ, tất cả đều là cậu ư?" Kim Ngu nhất thời không hiểu được. Người bạn qua thư của cô rất hài hước, rất thân thiện, toàn bộ đều toát lên sự bình dị dễ gần, so với một Thiên Yết hoàn hảo luôn luôn lãnh cảm và chín chắn, cô tin thế nào cho được đây? Suy cho cùng, cô cũng không rõ mình vì điều gì mà tức giận nữa.

"Tớ sẽ không xin lỗi, bởi vì chính tớ không hề làm gì sai cả." Kể cả dù Thiên Yết nói đúng, Kim Ngu vẫn không ngăn được mắt mình mờ to. Phải, cậu không làm gì sai cả. Không hề. "Cậu đã biết là tớ đúng không? Nhìn tớ ngốc nghếch tâm sự với cậu mọi thứ, Thiên Yết vui lắm phải không?" Đến lúc này, chính Kim Ngu không chẳng rõ cô đang nói gì nữa, hay chính cô đang vì điều gì mà tức giận. Chỉ biết, cô cứ thế quay phắt sang đối diện với Thiên Yết, trong khi đặt mạnh quyển sách xuống bàn. Trong vài giây, đôi mắt màu khói của Thiên Yết khẽ dao động. Cậu chưa bao giờ nghĩ, việc này có thể đã động đến Kim Ngu có nhiều đến vậy. "Cậu giận sao?" Miệng nhỏ mở ra rồi lại khép lại, Kim Ngu bặm chặt môi. "Nhìn cậu như vậy, tại sao tớ lại vui cơ chứ?" "Thay vì đóng vai một người bạn vui tính nghe tớ bày tỏ, cậu tại sao không đối mặt với tớ?" "Nếu tớ có thể."

Một lần nữa, mắt Kim Ngu vô thức mờ to đầy thất vọng. "Lạnh lùng, vô cảm, người ta luôn nói về tớ như vậy. Dù cố gắng bao nhiêu, tớ vẫn không thể dễ dàng tự mình bộc lộ cảm xúc. Một 'tớ' như thế, làm sao có thể động viên cậu? Một 'tớ' như thế, làm sao có thể khiến cậu nở nụ cười?" Nếu Kim Ngu không hiểu được, cậu cũng không lấy làm lạ. Chính bản thân Thiên Yết còn không nhớ được, trừ những khi ở cùng Tiểu Sư Nhi, lần cuối cùng cậu có thể vui vẻ cười đùa là lúc nào. Thiên Yết đã hoàn toàn quên mất. Một Thiên Yết lãnh đạm và điềm tĩnh gần như trong mọi trường hợp, một con người hoàn hảo như cậu, Kim Ngu đã luôn nhắc bản thân phải giữ một khoảng cách nhất định.

Dù vậy ngay lúc này, từng lời từng chữ mà cậu nói ra, đôi mắt màu khói vừa lạnh vừa ấm áp của cậu nhìn chằm chằm vào mắt cô, khuôn mặt chứa sự hiền hoà của cậu, tất cả đều khiến Kim Ngu thoáng dao động. Cậu, tại sao lại vì cô mà làm việc này? "Động viên tớ? Giúp tớ vui? Tớ và cậu, chúng ta quen nhau chưa lâu. Dù cho chúng ta học cùng lớp mười, tớ và cậu đâu thân đến nỗi... Ý tớ là-" "Có thể cậu không nhớ, nhưng ngay từ lần đầu nhìn thấy cậu một năm trước, tớ đã nhận ra." Nhận ra? Ai cơ? Cô.. ư? Là Kim Ngu nhầm, hay trước mặt cô, Thiên Yết vừa nở nụ cười? Một nụ cười thoáng buồn. "Trước đây, tớ đã gặp cậu, khi chúng ta vẫn còn là những đứa nhóc con. Vì cậu ngày đó đã động viên tớ, vì cậu ngày đó đã an ủi tớ, chính sự dịu dàng của cậu, tớ mới là tớ của bây giờ!" Động viên và an ủi cậu? Một đứa hậu đậu ngốc nghếch như tớ ư? Mắt Thiên Yết đảo nhẹ sang hướng khác, môi cũng vô thức bặm chặt.

Cậu vì bí thế mà nói ra, đến khi lời đã phát rồi mới nhận ra mình bị hố. Điều đó nếu khiến Kim Nguru phải khó xử, cậu vốn không hề có ý định nói ra cho cô biết. Nghĩ ngợi mừng lung như đang tự kỷ bản thân, Thiên Yết lại lần nữa đi mắt về phía Kim Nguru. Tuy nhiên lần này, mắt cậu lại hoảng hốt mờ to. "Ố? K-Kim Nguru??" "Hả...?" Nhìn điệu bộ luống cuống hiếm hoi của Thiên Yết trước mặt, Kim Nguru chợt cảm thấy tầm nhìn bị nhoè đi. Chẳng biết từ bao giờ, nước mắt của Kim Nguru đột nhiên rơi xuống hai bên má. Cô sao lại khóc nhỉ? Điên khùng quá đi mất! "X-Xin lỗi.. Tớ không có ý... Tớ-" Trong khi Kim Nguru còn theo phản xạ dùng tay lau vội nước mắt, tay áo của Thiên Yết đã lau chúng cho cô. Bằng cách nào đó, dịu dàng đến kì lạ. "Con gái mà khóc thì xấu lắm! Nếu có ai nhìn thấy, họ sẽ tưởng hội trường hội học sinh đi bắt nạt các bạn nữ mất!"

Không cần phải là bạn qua thư, chính Thiên Yết cũng có thể nói ra những câu đùa như vậy không phải sao. "Nguru này." Cách cậu gọi tắt tên cô, trong vài giây khiến Kim Nguru giật bắn, khuôn mặt vì thế mà chưa thể ngẩng lên ngay được. "Tớ thích cậu!" Không gian giữa căn phòng học ngập tràn ánh hoàng hôn bỗng chốc trở nên yên lặng. Gì vậy? Thiên Yết vừa nói gì vậy? Là Kim Nguru cô nghe nhầm phải không? Tự khóc tự hoang tưởng, là cô phải không? Chuyện gì vậy... "Tớ-" "Cậu không cần trả lời, chỉ cần biết vậy là được rồi!" Cái gì chứ? "Rằng tớ thích cậu, vậy là được rồi!" "Khoan-" Trước khi Kim Nguru kịp lên tiếng, cánh cửa phòng học đã đóng lại rồi, cùng với một Thiên Yết vừa xách balo rời khỏi. Lúc này, lớp học chỉ còn lại mỗi mình Kim Nguru. Mỗi mình cô vẫn chưa bắt kịp chuyện vừa xảy ra. Tại sao? Tại sao cậu ta cứ ngắt lời Kim Nguru? Tại sao không để cô kịp lên tiếng? Tại sao cứ thế bỏ đi như vậy? Thật vô vãn! Vô vãn hết sức...

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người Bạn Mới

Nằm trên giường mình, trong khi hai chân vẫn còn buông thõng xuống nền sàn, Sur Từ khó khăn mở mắt, nhìn lơ đãng lên trần nhà trước mặt. Cánh tay vẫn còn gác trên trán đi xuống bờ mắt, chẳng bao lâu đã che mất đôi đồng tử tuyệt đẹp màu nâu cafe.

Lăn lộn một hồi lâu, Sur Từ thuận tay quăng mạnh chiếc gối vừa tầm với, cuối cùng ngồi bật dậy một cách mệt mỏi. Cô bắt giác thờ dài, bàn tay vừa vuốt ngược mớ tóc mái chợt ôm lấy mặt.

"Ui..."

Cả người đột nhiên giật nảy lên vì cảm giác đau buốt truyền tới, Sur Từ nhú chặt mắt. Nhìn bàn tay dính vết đỏ đã khô, cô chợt thờ dài.

Một tay chống xuống nệm giường và thả chân xuống sàn, Sur Từ chậm rãi đứng dậy.

Nhìn kim ngân đã chỉ đến giữa số sáu và số bảy, cô chớp mắt một cái.

Mình nên thay đồ và đi học thôi.

Bỏ qua cơn buồn ngủ và cơn đau đầu bất chợt của mình, Sur Từ bước vào phòng tắm, sau khi thuận tay lấy bộ đồng phục còn treo gần đó.

Rời khỏi phòng mình, một tay cầm chiếc áo khoác quen thuộc và lưng đeo balo, cô cẩn thận đóng cửa nhẹ nhàng. Một lượt nhìn phòng khách và gian bếp không một bóng người, cô chợt mỉm cười.

Một nụ cười buồn.

"Con đi học, mẹ nhé! Con sẽ mua gì đó khi về!"

Nói vọng vào căn phòng còn đóng cửa của mẹ mình, Sur Từ quay người bước ra cửa chính.

Dù sao, cô vốn cũng không mong một câu đáp lại.

***

"Mình sẽ muộn học mất cho coi! Ghét thật!!"

Ngày hôm nay chẳng may xe của Ma Kết bị hỏng, vì thế cậu cùng chị gái Xứ Nữ được ba họ chở đi trên đường đến chỗ làm. Do đó, thay vì cùng cậu bạn thân đi học hằng ngày, riêng hôm nay cô phải tự mình đến trường.

Hôm qua Sur Từ cũng đã đặt báo thức, thế mà cuối cùng lại ngủ quên mất.

Thật chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa.

Từ trước đến giờ, không hẳn là Sur Từ chưa từng đi học một mình, chỉ là cô cũng không nhớ rõ lần cuối cùng là bao giờ. Từ khi quen và chơi thân với Ma Kết, mặc kệ cô từ chối ra sao, cậu bạn thân sói đội lột cừu kia vẫn tự phong cho mình quyền chở cô đi học.

Nhà Sư Từ so với trường phổ thông không quá xa, chỉ cần đi xe buýt vài phút là tới nơi. Vì vậy hiện tại, cô nàng đang chạy thật nhanh ra bến xe buýt đầu đường.

Dừng lại trong nhà chờ, Sư Từ hai tay gấp gối thờ hồng học vì mệt. Cô lâu lắm rồi mới phải chạy hết tốc lực thế này, đúng là một cực hình!

Thi thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay, Sư Từ một cách hối hả liên tục ngo đầu qua lại chờ xe tới. Thế này cô sẽ muộn học thật mất!

Lẽ ra Sư Từ nên dậy đúng giờ. Lẽ ra Sư Từ nên ngủ sớm.

"A!"

Đôi mắt màu nâu cafe sáng rực lên khi nhìn thấy chuyến xe đang chạy tới, tuy nhiên ngay sau đó lại xụ mặt xuống hẳn.

Cô nhìn nhầm xe.

Thay vào đó, rõ mồn một loạt âm thanh chọt truyền vào đôi tai cực nhạy của Sư Từ. Cô nàng chớp mắt liên hồi mấy cái, lập tức vì tò mò mà quay đầu khắp nơi nhìn chung quanh.

Thu vào tầm mắt Sư Từ lúc này là hình ảnh một cậu bạn nào đó đang ngồi khuyu gối dưới đất, tay cứ mò mò gì đó trong chiếc xe đạp của mình. Từ đây không thể nào nhìn thấy khuôn mặt cậu ta, thay vào đó, Sư Từ có thể nhận ra sự mất kiên nhẫn khi cậu ta bực bội đập mạnh vào bánh xe đạp.

Có cô nàng nào đó thích thú chớp mắt một cái.

Hiện tại, trong đầu Sư Từ nảy ra một cuộc đấu tranh tư tưởng lớn. Một đứa con gái tạm được xếp vào loại nhiều chuyện như lời của Bạch Dương hay nói, đối với việc thiên hạ đương nhiên lúc nào cũng bận tâm thái quá.

Một cái cân hiện ra, giữa chuyện đi học muộn và chuyện bao đồng.

Thật không may, câu trả lời đã quá rõ khi cô nàng nào đó nhanh nhẩu chạy ngay lại chỗ cậu bạn hoàn toàn lạ mặt kia.

Bạch Dương nói một chút cũng không sai, Sư Từ được xếp vào loại nhiều chuyện thích lo việc bao đồng thiên hạ mặc kệ việc của bản thân.

"Dừng vì tức giận mà trút giận lên cái xe của cậu chứ!"

Hai tay chấp ra sau, Sư Từ vui vẻ nghiêng người qua trong khi miệng nhoen cười tươi. Lúc này, cậu bạn kia đã bắt đầu quay ra sau nhìn cô.

Cậu hơi nhướn mày, cả mặt cũng nhú lại đầy nghi hoặc.

"A-"

Được dịp đối mặt với người con trai kia, Sư Từ bất giác kêu lên một tiếng, dù ngay sau đó tay cô lập tức bịt chặt miệng.

Mái tóc màu nâu sáng và đôi mắt nâu hổ phách tuyệt đẹp, đặc biệt là nốt ruồi lẳng tử dưới mắt, trong vài giây khiến Sư Từ nhầm lẫn.

Cô rốt cuộc là bị cái gì, hà cớ sao gần đây nhìn ai cũng ra con người hách dịch đáng ghét như anh ta?

Điên. Điên!

Mà, có phải không ta?

Cậu con trai kia mất một lượt nhìn cô gái trước mặt mình, cuối cùng chớp mắt rồi quay đi như chưa nhìn thấy gì.

Tuy nhiên, cái cô gái hoàn toàn không quen không biết gì kia lại mặc kệ sự lạnh nhạt và cứ thế thân nhiên ngồi gấp gối ngay cạnh cậu, lại còn đưa cái đầu lắc qua lại nhìn vào bánh xe đạp.

"Nó bị hồng kìa!"

Vớ va vớ vẩn, cậu nghĩ thầm. Nếu không hồng, cậu việc gì phải ngồi lì ở đây!

Nãy giờ cũng được nửa tiếng hơn rồi, nhưng cô gái này là người duy nhất để ý đến cậu. Hoặc là nhìn rồi nói này nói nọ, hoặc cứ cho qua với lý do không liên quan đến mình. Một phần ngạc nhiên, còn lại chính là cảm giác của sự phiền phức.

"Tôi sửa cho! Tôi sửa được á!~"

"Nói xạo!"

Câu nói đầu tiên giao tiếp cùng Sư Từ từ cậu bạn lạ mặt đương nhiên khiến cô thích thú. Tuy nhiên, sự thích thú ngay sau đó lập tức chuyển thành khó chịu, cô nàng bắt mắt bấu bấu môi.

"Cậu cứ chờ mà xem!!"

Đề mặc cô bạn kia làm chuyện quái quỷ gì đó không rõ với cái xe của mình, cậu đưa mắt nhìn lơ đãng. Nhìn chiếc xe buýt vừa đỗ lại bắt đầu lăn bánh chạy đi, lại nhìn sang cô nàng kia, cậu hơi nhếch môi cười ranh.

"O hay, cậu gì đây không phải tới trường sao?"

Bàn tay còn đang mờ mờ mẫm mẫm khắp bánh xe chợt khựng lại, cả mắt nâu cafe theo đó bắt đầu chớp liên hồi.

Nãy giờ cô quên gì đó thì phải. Đúng như cậu ta nói, cô còn phải đến trường.

"A!! Úi!"

Theo phản xạ la làng la xóm cả lên mặc kệ cậu bạn kia bịt chặt hai tai lại, tay Sur Từ theo thói quen ôm lấy mặt, hoàn toàn quên mất những vết bẩn do tài lanh nãy giờ.

"Phụt!"

Tay che miệng cố nén cười, mắt hồ phách từ bao giờ trở nên thích thú nhìn cô gái trước mặt mình.

"Haha!!"

Đương nhiên, nhân vật chính một chút cũng không hiểu tại sao, lại còn nhướn mày đầy thắc mắc.

"Điên hả? Bị khủng hả?"

"Haha... Đúng là đồ con gái! Hậu đậu vô tư! Sao cậu không thử nhìn mặt mình xem!? Haha!!"

Mặt cô? Mặt cô bị gì cơ?

Nhìn Sur Từ ngỡ ngác dùng tay lau lau mặt dù chắc chắn chẳng biết bị gì, cậu không khỏi phì cười.

Tất cả những việc làm của cô nàng chỉ khiến khuôn mặt thêm tèm nhem.

"O?"

Trước khi cả hai kịp nhận ra, cậu bạn kia đã dùng tay áo khoác của mình lau vết bẩn dính khắp nơi trên mặt Sur Từ, mạnh bạo nhưng cũng rất nhẹ nhàng, đến mức dù đã xong rồi, cô nàng nào đó vẫn chưa theo kịp.

"À! Cảm ơn~!"

Một điều phải chú ý, Sur Từ trong vài trường hợp phản ứng cực chậm.

"Í! Mũi cậu cũng dính gì kia!"

Đôi mắt hồ phách được dịp chớp vài cái, rồi lại nhướn mày. Theo phản xạ, cậu dùng tay lau lau mũi, quên mất mình vừa dùng nó lau cho cô.

"A..."

Muộn mắt rồi.

Còn nữa, Sur Từ cũng rất ma lạnh và thù dai.

"Haha! Cho chưa! Cái tội cười tôi!! Haha!!"

Mắt hơi nheo lại, nhìn cô nàng đầy khinh thường. Con gái con lú, một chút lịch sự ý tứ cũng không có.

Cơ mà, hình như nãy giờ bị lạc với chủ đề chính xa tít luôn thì phải?

"Ê, xe của tôi...?"

"À, nó hả? Xin lỗi, hình như tôi vô tình làm nó hồng nặng thêm mắt rồi..."

Gì cơ? Cô ta vừa nói cái gì cơ? Đừng có ở đó mà gãi đầu cười hề hề!

"Đồ con gái phá hoại!"

Mắt khinh thường di sang phần trán phía sau tóc mái của Sur Từ, nhìn vào miếng băng gạc thấp thoáng phía sau, cậu hơi nghiêng đầu, có chút thắc mắc nhưng rồi lại thôi.

"Xin lỗi đi, tôi tốt bụng vậy thôi!"

"Đến mức quên luôn việc đi học của mình chứ gì?"

Một giây trôi qua.

Hai giây trôi qua.

"A!!! Cậu tại sao không nhắc tôi?! A! Chết rồi! Chết rồi!! Xe... Xe buýt đâu rồi? A!!!"

Nhìn cô nàng đứng bất động mà luống cuống hốt hoảng như gà mắc tóc, cậu lại mím chút phì cười.

"Tại cậu hết! Tại cậu!! Tôi không rảnh nói chuyện tào lao với cậu đâu!! Đồ dở hơi! Đồ rảnh rồi!! A đáng ghét!!!"

Chưa kịp để cậu bạn kịp ú ớ gì, Sur Từ đã một mạch chạy bắn đi, chẳng mấy chốc đã khuất dạng đằng sau đám người đang đi trên đường. Cậu hơi nhú chặt mày, bật cười một cái.

Đúng là đồ con gái rắc rối ồn ào, lại còn ngốc nghếch cực kì, chưa kể còn thích đồ thừa cho người khác!

Dù sao, cậu cũng nên đến trường bây giờ thôi.

Mà, phải xử lý với cái xe "của nợ" này thế nào đây nhỉ?

***

Sur Từ không phải lần đầu tiên tự mình đi học, nhưng là lần đầu tiên tự thân chạy một quãng đường đến trường. Chạy như một con trốn trại!

Dù vậy, số phận vẫn không mỉm cười cùng cô. Khi Sur Từ vừa chạy đến trường, cổng trường đã đóng lại từ đời thiên niên kỉ nào rồi.

Như cách muôn thuở thường áp dụng hồi nhỏ, cô bắt đầu công cuộc leo tường. Một lần nữa không may, không những cái cặp đang leo bị rơi xuống đất, nó còn rơi hẫng vào người thầy giám thị đang đứng canh ngay bên dưới.

Chống đối cự tuyệt trong vô vọng, Sur Từ bắt đầu chạy vòng vòng với sự truy đuổi quyết liệt của thầy giám thị và chú bảo vệ. Sau một hồi lâu, cô vẫn bị "áp giải" vào văn phòng để kỉ luật.

Tội đi học trễ, tội chống đối, tội làm thầy giám thị bị đau đầu, tội tổn hại sức khỏe của bảo vệ, rồi tội gì đó vân vân mây mây.

Cuối cùng, Sur Từ cũng được "thả về" sau khi tay mém gãy vì chép một bản kiểm điểm dài hai tờ giấy đôi. Và lúc đó đã là giờ ra chơi đầu buổi sáng rồi.

Số cô quá khổ mà!

"Cậu rốt cuộc là làm cái quái gì đến giờ này mới đến trường hả?!"

Chưa kể, lại còn hứng chịu con giận của Ma Kết và Bạch Dương. Cô hiện tại ngồi ngay chỗ mình, xung quanh là hai người bạn thân thiết và bị hỏi cung như một tù nhân phạm tội.

"Tớ gặp vài rắc rối trên đường..."

"Rắc rối cái con khi! Cậu có mà lại đi lo chuyện bao đồng chứ gì?"

Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đầy đánh thép mới chính là phong cách của Ma Kết. Sur Từ theo đó khẽ giật thót, môi bắt giác mím chặt.

Đoán như thần ý!

"Ghê gớm chưa? Ghê ghê!~"

Nhân Mã vừa định hòa vào đã bị Ma Kết và Bạch Dương lườm đến lạnh sống lưng, cuối cùng đành im bật mà quay sang tiếp tục quấy rầy giấc ngủ của Song Ngư, dù ngay sau đó lại bị ăn chửi.

Nhưng lúc này đây, Song Ngư không hề ngủ. Cậu chỉ nằm dài ra bàn, và mắt hờ phách đằng sau cặp kính vẫn lơ đãng quan sát kịch hay trước mặt.

"Tớ đâu có... Ý tớ là, làm sao tớ lại-"

"Tớ quen cậu bao lâu rồi Sur nhỉ?"

Một lần nữa, Sur Từ im bất.

Câu hỏi tu từ khôn kiếp!

"Tớ bảo cậu là đùa nhiều chuyện đâu có sai tí nào!!"

Nếu có thể, chắc chắn ánh mắt của Bạch Dương đã chọc thủng Sur Từ mắt luôn cho coi.

Thật đáng sợ.

"Tớ chỉ lỡ mất hai tiết đầu thôi mà.. Với lại nó cũng đâu phải-"

"Ngưng biện hộ!!"

Con người cũng phải có quyền tự do ngôn luận chứ!!

"Thôi nào các cậu! Sur nó biết lỗi rồi, đừng có nghiêm khắc quá!"

Song Từ vừa trở về lớp sau khi trống vào học vang lên đã gặp ngay cảnh tượng hùng hồn ở chỗ ngồi của mình, đành đóng vai lương thiện can ngăn hai bên.

Tuy nhiên, còn chưa kịp vui mừng được lâu, Sur Từ đã khựng lại khi nhìn thấy nụ cười toả nắng pha chút nguy hiểm của cô bạn cùng bàn.

"Cậu chỉ cần trực nhật cả tuần nay thay cho hình phạt là được! À, tự lực cánh sinh đó nha!"

"Hả...? Ố!!?"

Sur Từ cô sai rồi, sai thật rồi. Song Từ không phải thiên thần gì sất, cũng là ác quỷ đội lốt thiên thần mà thôi!

Lòng người thật đáng sợ...

"Mấy đứa! Mau chóng vào chỗ ngồi nào!"

Thầy chủ nhiệm vừa bước vào, hai tay vỗ mạnh vài cái ổn định trật tự lớp. Nhìn lớp học nhanh chóng ai vào chỗ ngồi nấy, thầy mỉm cười hài lòng.

"Thầy! Mình học tiếp bài hôm trước đi thầy! Đi thầy!!"

Cái giọng oang oang của Sur Từ vang lên ngay lập tức. Mặc kệ, cô phải làm gì đó thì thầy mới quên chuyện cô đi muộn được!

"Từ từ đã nào! Hôm nay lớp ta có một bất ngờ đấy!"

Hai mắt chớp liên hồi, cuối cùng ngơ ngác nhìn sang Song Từ ngồi cạnh. Không chỉ mỗi Sur Từ, gần như cả lớp đều vậy.

"Liên hoan hà ta? Hay đi chơi?"

"Hay có hội trại qua đêm!?"

"Ủa? Còn sớm mà ta!"

"Trật tự!"

Đời học sinh là thế mà, bất ngờ thì chỉ có liên hoan hay vui chơi hay hội gì đó thôi!

"Không liên quan gì hoạt động trường cả, nó liên quan đến thành viên lớp ta!"

Bạch Dương lén đưa mắt về phía Ma Kết, nửa muốn hỏi, nửa lại không. Cậu là lớp trưởng, chắc chắn biết, điển hình là khuôn mặt thản nhiên như không kia. Nếu Sur Từ không đi muộn, con nhò giữ vai trò lớp phó đó sẽ không ngơ ngác ngác như bây giờ.

Chỉ là, chuyện vài hôm trước, cô đến giờ vẫn chưa cùng cậu nói chuyện rõ ràng.

Từ bao giờ Bạch Dương trở nên thụ động đến thế này vậy nhỉ?

"Em vào đây!"

Đúng là lời thầy chủ nhiệm nói, là bất ngờ về thành viên.

Một cậu nam sinh vừa bước vào từ cửa lớp, hiện tại đứng trên bục giảng và quay mặt xuống tập thể.

"Ồ?"

Nhân Mã tự dưng kêu lên một tiếng, mày nhú chặt nghi hoặc. Cậu bị điên hay sao mà lại nhìn tên này cứ có nét giống giống với Song Ngư ý!

Khuôn mặt hiền lành với đôi mắt nâu hổ phách chứa sự điềm tĩnh và nốt ruồi bên dưới mắt trái. Thứ khác duy nhất là mái tóc cậu ta, là nâu sáng thay vì đen tuyền như của Song Ngư.

Nhân Mã đứng là thần kinh không được bình thường mất rồi.

"Xin chào, tôi là Đinh Xà Phu, rất hân hạnh được làm quen với mọi người!"

Cậu bạn mới khẽ cúi người chào, khoe môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười đầy thu hút.

Phải, cậu ta là Xà Phu.

Mắt Xà Phu bình thần lướt quanh một vòng lớp học một cách lơ đãng, bất chợt dừng lại bàn áp cuối cạnh cửa sổ. Sự ngạc nhiên trong ánh mắt nhanh chóng chuyển sang thích thú.

Không hề bận tâm đến những ánh mắt đang nhìn mình, Xà Phu một mạch bước ngay về phía chỗ ngồi kia. Nhìn cô gái còn đang nằm dài trên bàn lười biếng, tay cậu gõ nhẹ lên mặt bàn.

Sư Tử lúc này mới để ý đến xung quanh, mắt nhắm hờ chậm rãi mở ra. Cô này giờ hoàn toàn không bận tâm đến chuyện thiên hạ.

Lúc cần quan tâm thì lại bỏ mặc, lúc không cần thì cứ tươm tướp tươm tướp.

"A! Cậu là cái người vừa này!? Mà ủa, cậu làm quái gì ở đây?!"

Sư Tử vì ngạc nhiên mà đứng bật dậy, hai mắt mở to đầy nghi hoặc, miệng cũng theo đó mà hoạt động liên tục.

Đáp lại, Xà Phu vui vẻ nở nụ cười. So với con người một lạnh hai khó ưa ban nãy, vẻ mặt nham nhở càng khiến Sư Tử thấy lạ.

"Không ngờ gặp lại cậu ở đây, cô nàng băng gác phá hoại!"

"Cái-"

Còn chưa kịp lên tiếng ừ ớ gì, bàn tay còn đang chống trên mặt bàn của Sư Tử đột nhiên bị Xà Phu tóm lấy và kéo về phía cậu. Cô hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động trong phút chốc, cả tầm nhìn cũng bị cậu che mất.

Khuôn mặt Xà Phu và Sư Tử lúc này gần sát nhau, đến mức có khoảng cách hay không cũng là điều khó biết được.

"A! Hôn kìa!!?"

"Bọn họ quen nhau? Tự nhiên quá đi mất!!"

"Lớp phó ngu ngơ mù tịt của chúng ta đó hả?!"

Hoàn toàn không hề để tâm lời bàn tán của cả lớp hay ánh mắt kì quặc thầy chủ nhiệm nhìn mình, Xà Phu mất một lúc lâu mới chịu kéo Sư Tử ra. Liếm nhẹ môi, ngón trỏ đặt ngay trước, cậu nháy mắt một cái.

"Từ bây giờ, rất mong được giúp đỡ~"

Ngay lúc này, cổ áo Xà Phu bất chợt bị nắm lấy và xóc ngược lên, từ một người mà không một ai có thể nghĩ tới.

Là cậu bạn vốn luôn trầm lặng và thu mình vào một góc,

Lưu Song Ngư.

Hai đôi mắt đồng màu nhìn chăm chăm vào nhau, điềm tĩnh và lạnh nhạt. Xà Phu hơi cười.

"Chuyện gì vậy nhỉ? Cậu có quen cô ấy sao?"

"Câm đi!"

Thầy chủ nhiệm đến lúc này mới lấy lại bình tĩnh, mặt khó chịu vờ tay vài cái.

"Thôi ngay! Xà Phu, em định làm loạn ngay ngày đầu nhập học sao?! Và Song Ngư, cả em cũng mau ngồi xuống!!"

Mặc kệ cổ áo bị Song Ngư nắm lấy, Xà Phu giờ hai bàn tay mở ngửa như xin hàng.

"Em xin lỗi, thưa thầy! Một du học sinh như em, chỉ là muốn chào hỏi một chút thôi ạ!"

Đến tận lúc này, Sur Từ vẫn còn ngỡ người chưa theo kịp chuyện vừa xảy ra, trong khi cả Song Ngư và Xà Phu đều dành cho nhau ánh nhìn không mấy thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lạ Lùng

"Nó đâu rồi? Tớ phải đi giết thằng đó!"

Đường đường là một lớp trưởng nghiêm nghị chín chắn, có thể bình tĩnh gần như mọi trường hợp, vậy mà ngay lúc này, Ma Kết cứ như ác bá thiên lôi, cực kì giận dữ.

Hiện tại là giờ ra chơi. Ngay khi tiếng trống vừa vang lên, Ma Kết đã một mạch bước ngay lại chỗ ngồi của Sur Từ, hoàn toàn là để trút giận vào cậu học sinh mới. Tuy nhiên, khi cậu tới thì Đinh Xà Phu đã ra khỏi lớp từ bao giờ rồi.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Ma Kết đang ghen hay gì đó tương tự, nhưng cái giận của cậu hoàn toàn xuất phát từ điều khác. Nói cho dễ hiểu thì giống như cha tức giận vì con gái ý.

Dù cách so sánh có chút kì lạ~

"Sur Từ! Ui! Sur ơi Sur~!!"

Hai bàn tay Song Từ liên tục hươ hươ trước mặt cô bạn cùng bàn vẫn còn ngỡ ngác từ nãy đến giờ. Đến tận một lúc sau, Sur Từ mới sực tỉnh, miệng còn kêu lên một tiếng trước khi quay qua quay lại nhìn xung quanh.

"Sao mọi người tụ họp đông đủ vậy? Có gì vui hả?"

Một trong những điều cần phải lưu ý, Sur Từ không chỉ phản ứng chậm mà còn ngốc nghếch cực kì.

"Tớ không hiểu nổi cậu luôn! Bị cưỡng hôn mà mặt tỉnh như cái bình!!"

Quyển tập trong tay Bạch Dương gõ nhẹ vào đầu Sur Từ, về mặt cô hơi đanh lại.

"Hả? Gì cơ? Cưỡng hôn? Ủa??"

Sur Từ đầu mưng trợn lại chuyện lúc nãy, hai mắt theo đó mà chớp liên tục.

"Đâu có! Cậu ta đâu có cưỡng hôn tớ! Ít nhất thì không phải!"

"Hả???"

Con nhỏ này đang nói chuyện vớ vẩn gì thế? Thử hỏi người xung quanh đi, nhìn thế nào mà chẳng phải Xà Phu chủ động hôn Sur Từ, đến mức cô nàng còn ngêch mặt một lúc lâu còn gì.

"Cậu ta có hôn, nhưng không phải môi! Ở đây, ở đây cơ!"

Nhìn ngón tay Sur Từ chỉ chỉ ngay cạnh môi một xít, Ma Kết lập tức nhú chặt mày.

"Vẫn là hôn! Sur Từ, trả lời, cậu có quen nó?!"

Giờ thì Ma Kết nhìn chẳng khác nào một người "phụ huynh" đang hỏi cung con gái.

Ngón tay Sur Từ theo đó lại đặt ngay trước môi, hai mắt nhìn lên trần nhà chớp vài cái, cuối cùng lại khẽ nghiêng đầu.

"Tớ không chắc... Ý tớ là, cậu ta quen, nhưng tớ không nhớ rõ lắm!"

Ban nãy cô chắc chắn mình vẫn còn nhớ, ngay lúc vừa gặp Xà Phu. Dù vậy, bây giờ thì không còn nữa. Ngoài việc đã gặp qua cậu ta lần nào đó rất gần, cô không tài nào nhớ chính xác được.

"Nếu không phải hôn, cậu tại sao lại ngó người cả buổi?"

Cái chất giọng lạnh tanh phát ra từ phía sau khiến cả bọn được dịp giật thót, ít nhất thì ngạc nhiên mà quay ra sau.

Như mọi khi, vẫn nằm dài trên bàn, Song Ngư đưa đôi mắt ngái ngủ đằng sau cặp kính nhìn bọn nó, vẻ mặt vẫn chỉ một tông cảm xúc.

Dù vậy, ai cũng biết cậu đang bức bối. Lý do hả, nếu nói là vì vị trí chỗ ngồi cũng có thể giải thích được một phần.

Chỗ ngồi của Đinh Xà Phu là phía trong ngay cạnh Song Ngư, tức là phía sau Song Tử. Mặc kệ cậu kịch liệt phản đối, thầy chủ nhiệm vẫn không thay đổi ý kiến.

Thì, rõ ràng ở trong lớp, chỗ duy nhất còn trống chỉ có chỗ ngay cạnh cậu.

"Hả? Vụ đó hả? Ai biết!"

Câu trả lời mang thương hiệu Sur Tử, cực kì ngu ngơ vô tư lự và chẳng thể giải quyết được bất kì thắc mắc nào.

Mà, bọn nó cũng chẳng buồn để ý nữa. Một đứa dở hơi như Sur Tử, tức giận chỉ tổ tốn hơi tốn sức.

"Cậu, tránh xa thằng đó ra!"

Không khí xung quanh được dịp yên lặng, trong khi nhân vật chính lại thần nhiên gục đầu xuống bàn ngủ như chẳng hề can dự đến mình.

Cứ làm như cái con nhỏ nhiều chuyện nào đó cho phép ấy.

"Ê! Cái tên kia, mới nói gì á? Ưu~ Nói lại coi, tôi chả nghe gì hết!!"

"Nói gì chứ."

Hai mắt Sur Tử được dịp thay đổi liên tục, từ tò mò sang ngạc nhiên, cuối cùng biến thành khó chịu.

"Tên điên này! Cậu-"

"Tại sao phải tránh xa tôi ra nhĩ-?"

Trong khi cả bọn vẫn còn đang nói chuyện, cậu học sinh mới chẳng rõ từ đâu xuất hiện nhảy bổ vào, cực kì thần nhiên vòng tay ôm lấy cổ Sur Tử như đúng rồi.

"Xà Phu!"

Đáp lại ánh mắt Song Tử nhìn mình, Đinh Xà Phu vui vẻ nở nụ cười, hai tay vẫn kiên trì ôm lấy Sur Tử dù cô đang kịch liệt hất ra.

"Bỏ ra!!"

Lời trong miệng chưa kịp phát ra đã nghe thành tiếng, Ma Kết nhất thời có chút ngạc nhiên. Cậu nhìn lại lần nữa, và phát hiện ra người nói không phải cậu, mà là cái tên tưởng chừng đã ngủ rồi kia.

Tay Xà Phu vì không cẩn thận mà bị Song Ngư hất ra cái một. Vẫn là nụ cười bình thản kia, cậu đưa mắt hờ phách của mình nhìn vào đôi mắt đồng màu đằng sau cặp kính của Song Ngư.

"Bị gì vậy nhể, bạn cùng bàn kính mến?"

Cười là vậy, nhưng tâm trạng Xà Phu đang cực kì không tốt. Cậu ghét kẻ khác xen vào chuyện của mình.

"Mèo điên! Có người tìm cậu kìa!! Ra đi, nhanh lên, nhanh lên! Cậu đoán xem là ai!?"

Trong khi Song Ngư và Xà Phu, một lạnh nhạt một nham nhở dành cho nhau ánh mắt toé lửa chẳng rõ vì lý do gì, một bạn nữ chột chạy tới, khuôn mặt vui vẻ thoáng đồ ừng mà thần nhiên kéo tay nhỏ lớp phó chạy đi.

Sur Tử từ đầu đến cuối chả hiểu gì, cứ hết bị cuốn vào chuyện này lại bị cuốn vào chuyện khác.

"Ừa?"

Tuy nhiên, khi nhận ra người tìm mình là ai, vẻ mặt Sur Tử lại tươi tỉnh hẳn lên, cả đôi mắt màu nâu cafe cũng sáng rực thích thú, thoáng nhìn hệt như một đứa trẻ con.

"Anh Yết! Anh làm gì ở đây vậy!?"

Song Tử còn đang cùng bọn nó nói chuyện vui vẻ lại bị tiếng gọi của Sur Tử làm ngạc nhiên, theo đó mà đưa mắt vô thức nhìn sang.

Dù cho Song Tử luôn tự tin về thị lực cực tốt của mình, cô lúc này nhất thời lại nghĩ mình đang nhìn nhầm.

Là cô bị hoa mắt, hay người đang nói chuyện với Sur Tử hiện tại không chỉ là anh họ cô, Thiên Yết lại còn cười nói rất vui vẻ.

Gần mười năm ở cùng người anh họ mà cô hết mực kính trọng yêu thương, Song Tử chưa bao giờ dù chỉ một lần nhìn thấy Thiên Yết cười, kể cả dù cô có bày trò thế nào đi nữa.

Cô cứ nghĩ, họ chỉ đơn thuần là mối quan hệ giữa đàn anh và hậu bối, hay biết nhau một chút nhờ các cuộc họp ban cán sự.

Nhưng Song Tử đủ thông minh để nhận ra, mọi thứ còn hơn cả như vậy nữa.

Thật lạ lùng.

"Ừa mà, Nhân Mã đi đâu rồi nhỉ?"

***

Tâm trạng của Bảo Bình, dù không thể nói là tốt hẳn nhưng ít nhất cũng đã phần nào trở lại bình thường. Bỏ qua một chút gượng gạo mà Xử Nữ soi mói bằng cặp mắt tinh tế quá mức của mình, cô đã có thể vui vẻ cười đùa như trước.

Bởi vì dù mạnh mẽ thế nào, Bảo Bình suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa con gái. Nói cô đa cảm quá mức cũng được, nói cô toàn lo nghĩ chuyện không đâu cũng được, chỉ là, không thể một sớm một chiều Bảo Bình quên đi cuộc gặp mặt vô tình ngày hôm đó được.

Đến tận lúc này, cô thỉnh thoảng vẫn bị câu nói lạnh lùng đến tàn nhẫn của anh làm thất vọng. Cô chưa từng nghĩ, người con trai dịu dàng ngày trước mà cô yêu lại trở nên vô tâm đến vậy, có thể thoải mái đem tình cảm của cô ra làm trò cười.

Bảo Bình chỉ là, không thể tin được. Rõ ràng cô mới là kẻ đến trước, vậy mà lại thua một cách nhục nhã như vậy.

Cô đã từng tự nói một cách giận dữ rằng sẽ giương mắt lên xem anh và cô ta vui vẻ hạnh phúc được bao lâu. Nhưng coi bộ, họ đến giờ vẫn rất yêu nhau.

Thật đáng ghen tỵ.

"Chị lại nghĩ mấy thứ vớ vẩn nữa đó hả?"

Mắt đang nhìn lên bầu trời một cách lơ đãng của Bảo Bình nhắm hờ lại một cái, hai môi mím lại đầy khó chịu.

Phải kìm nén! Kìm nén lại!

Chẳng rõ là vô tình hay cố ý, Nhân Mã đối với sự bức tức của Bảo Bình hoàn toàn không chút bận tâm. Cậu cứ thế bình thản hút ròn rột chai sữa thạch của mình.

Nhân Mã đó giờ cứ tưởng Bảo Bình là một cô nàng thể thao đơn giản trong cả cách sống lẫn cách suy nghĩ, nhưng xem ra cậu đã nhầm.

Cô nàng này đa cảm hơn cậu nghĩ.

"Cậu làm cái quái gì ở đây?"

"Đây là sân tập chung của câu lạc bộ!"

"Vậy sao cậu không tập đi?"

"Tôi không thích. Và lại, chị cũng có tập đâu!"

Hai bàn tay còn đặt trên đùi của Bảo Bình vò tròn lại thành nắm đấm, chỉ chờ quay sang đấm thẳng vào mặt Nhân Mã. Tuy nhiên, con gái thực nữ ai lại làm chuyện vô phép tắc như thế.

Dịu dàng như Bảo Bình, cô chỉ cảm quả bóng rổ "nhẹ" quăng thẳng vào mặt Nhân Mã mà thôi.

Có cậu chàng nào đó một giây lơ là mất cảnh giác, thế là hường trọn vào mặt, lại còn bị bất ngờ mà ngã hẳn ra sau, ngã luôn khỏi ghế, kết quả là đập thẳng đầu xuống đất.

Đau cả trước lẫn sau, đau cả cái đầu!

Tuy nhiên, Bảo Bình một chút xú cũng chẳng thấy tội lỗi hay chí ít là cần rút lương tâm. Ngược lại, cô cho việc làm của mình hoàn toàn đúng đắn.

"Chị bị chạm dây thần kinh hả?! Đau thấy má luôn!!"

Đáp lại sự tức giận kia, Bảo Bình thân nhiên nở nụ cười, trong khi mắt híp lại nhìn Nhân Mã vẫn đang ngồi bệt dưới đất.

Một nụ cười chứa sự nguy hiểm, tay vẫn còn cầm chặt quả bóng khác và có thể quăng đi bất kì lúc nào.

"Tôi hỏi cậu, tại sao gần đây cứ bám theo tôi?"

Hai mắt Nhân Mã được dịp chớp liên hồi, ngó tới ngó lui cuối cùng cười vô tội.

"Chị trông tượng thì có! Haha... Làm như chị là người nổi tiếng lắm mà bảo tôi bám theo... Haha!"

À không, phải là cười vô số tội mới đúng.

"Ồ khoan! Khoan! Đừng mạnh động!!"

Tay Nhân Mã lập tức chần trước mặt khi nhận ra Bảo Bình chuẩn bị quăng quả bóng rỏ về phía mình với gương mặt khinh thường lạnh tanh.

Tuy nhiên, Nhân Mã cơ bản là rất cứng đầu.

"Chị tự luyện rõ ra!"

Giờ nghỉ giải lao, mỗi khi Bảo Bình tới sân tập lại gặp Nhân Mã. Ừ thì cho đó là đương nhiên khi cả hai cùng chung câu lạc bộ.

Giờ về lớp, Nhân Mã lúc nào cũng kề kề cạnh Bảo Bình. Thật sự thì cô nhớ rất rõ, lớp học của cậu nhóc kia so với lớp của cô chẳng khác nào đầu sông cuối sông, không thể có chuyện đi cùng đường.

Ngoài ra, còn biết bao nhiêu lần nữa. Ban đầu, Bảo Bình còn nghĩ là trùng hợp, nhưng dần bắt đầu để ý kĩ hơn.

Đương nhiên, Nhân Mã không chối quanh chối co cũng nhất quyết không thừa nhận.

"Này nhé, nếu phải bám theo, chắc chắn phải là tôi bám theo cậu!"

Khỏi nói cũng biết khuôn mặt Nhân Mã nghếch ra sao, hai tay cậu vẫn còn ôm chặt quả bóng rỏ mà ngồi xếp bằng dưới đất như đúng rồi.

"Ồ? Tại sao?"

Tự nhiên, Bảo Bình cảm thấy Nhân Mã khi ngốc nghếch rất đáng yêu!

Cô đùa đó.

"Ai mà biết cậu có giữ lời hay không, cái tên nhóc như cậu? Hay lại lấy đó làm trò cười rêu rao khắp nơi?"

Nhân Mã vẫn nghếch ra thêm một lúc nữa, tận vài phút sau mới hiểu ẩn ý trong câu nói kia của Bảo Bình. Cậu bữu môi bất mãn.

"Xi! Tôi không phải chị, đồ nhiều chuyện!"

"Cái-"

"Vội lại, một cô gái khóc vì yêu, vốn đâu phải chuyện gì đáng cười."

Chẳng hiểu tại sao, câu nói vừa rồi của Nhân Mã, trong vài giây lại khiến Bảo Bình ngớ người, hai mắt cô cứ bất giác nhìn chăm chăm cậu nhóc trước mặt.

"A!! Một quá! Tôi nói nhầm, nhầm đó! Dờ hơi như chị không cần bận tâm!!"

"Cậu ăn gan hùm hả?!"

Bảo Bình theo phản xạ quăng ngay quả bóng rỏ trong tay về phía Nhân Mã một cách tức giận, cả mặt cũng đỏ ửng lên vì bực.

Nhân Mã lẽ ra có thể tránh, vậy mà chẳng biết lo nghĩ ngợi cái gì mà cứ ngồi đực ra cho bóng đập vào mặt.

"Ui! Cậu bị chảy máu mũi kìa! Trời ạ, phải tránh đi chứ!"

Đúng là lý lẽ cùi mía khó đỡ, Nhân Mã bất mãn nhủ thầm. Tay cậu đưa lên mũi, rồi lại nhìn vết máu dính trên đầu ngón tay.

Cậu bị chảy máu mũi thiệt kìa!

"Còn ngồi đó!? Giấy! Giấy đâu!! Ngửa cổ lên coi! Mau!!"

Tự nhiên, Nhân Mã thấy Bảo Bình hoảng loạn trông dễ thương ghê. Y chàng chị gái cậu luôn, không khác gì hết tron!

Cơ mà, cách chăm sóc của bà chị tiền bối vẫn chẳng thể mềm mỏng vào đâu được. Thô bạo. Cực kì thô bạo!

Vậy mà, không hiểu sao, Nhân Mã có chút vui trong lòng. Ý cậu là... ừm, thật ra Nhân Mã cũng không giải thích được.

Thật lạ lùng.

***

"Anh chắc không đó? Ý em là, nó nghe chẳng vui gì hết đâu~"

Dựa người vào cánh cửa lớp học, Sur Từ hơi nghiêng đầu nhìn Thiên Yết. Vẫn là đôi mắt màu nâu cafe đầy nhiệt huyết.

"Nhưng anh không thể không đi."

"Người giàu thiệt mệt!"

Ai nói giàu có là hạnh phúc? Nếu giàu có mà như Thiên Yết, Sur Từ thà cứ như thế này lại tốt hơn nhiều.

Trước vẻ mặt bĩu môi đáng yêu của Sur Từ, Thiên Yết cười nhẹ. Tay cậu chọt đưa lên, dịu dàng xoa đầu cô. Sur Từ cũng chẳng khó chịu, thậm chí còn nhắm tịt mắt cười tươi một cách thích thú.

Lúc này, khi Thiên Yết nhìn băng quơ vào lớp học của Sur Từ, đôi mắt khóe đột nhiên chớp vài cái.

"Tiểu Sur Nhi, lớp em có thành viên mới?"

"Hừ~a? À đúng, đúng rồi! Và cậu ta chẳng có chút dễ thương nào đâu, giống hệt cái tên đeo kính ý!"

"Dễ thương đâu phải từ dùng để chỉ con trai."

Vậy sao, Sur Từ không nghĩ nhiều đến như vậy. Từ nào xuất hiện trong đầu thì cô nói thôi, cũng có chết ai đâu.

"A! Anh nói với chị Ngu chưa?"

Nếu Sur Từ nhớ không nhầm, Thiên Yết thích Kim Ngu, thậm chí là rất thích, thích rất nhiều.

Không hiểu sao, trí nhớ Sur Từ gần đây không được tốt cho lắm. Mà có lẽ, chuyện đó cũng chẳng đáng để bận tâm.

"Anh chưa. Mà, anh cũng không định nói ra."

Nói gì chứ, khi huống chi cậu bây giờ đối mặt với Kim Ngu còn khó. Cũng chưa chắc, cô quan tâm đến chuyện này hay không.

Thiên Yết chỉ hy vọng, câu thổ lộ buột miệng kia sẽ không khiến Kim Ngu quá khó xử. Một cô gái tốt và đa cảm như cô, nếu vì chuyện này mà suy nghĩ cũng không hề lạ.

"Tuý anh a~ Cơ mà, anh phải nhớ nha, nếu Yết buồn, thì Tiểu Sur Nhi cũng không có vui đâu đó!"

Khi nhận ra con nhỏ thậm chí còn lùn hơn cậu hơn cả một cái đầu lại nhón chân lên xoa đầu cậu, Thiên Yết không thể ngăn được mình bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cô Nàng Xấu Tính

"Hai người các cậu rút cuộc định lờn nhau đến bao giờ?"

Dù là một người khá tôn sùng chủ nghĩa yên bình, Song Từ vẫn không thể ngăn mình lên tiếng, khác với Ma Kết đã hoàn toàn bỏ lơ sau ba phút và hiện tại đang cắm mặt vào quyển sách mới mua.

Không sai, đúng như Song Từ nói, đến tận lúc này, Lưu Song Ngu và Đinh Xà Phu vẫn dành cho nhau những ánh mắt chẳng có lấy chút thiện cảm. Nếu

về mặt Song Ngư vẫn tỏ ra bình thản như không, thì Xà Phu lại vui vẻ cười vô tội vạ.

Đừng có nhìn mặt mà phán xét! Hai tên đó thiếu điều muốn nhảy vào đánh nhau một trận sống chết!

Song Tử chợt nhìn ra bên ngoài, và cô chẳng thấy ai nữa. Trong lúc cô không để ý, Sur Tử và Thiên Yết đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Kể cũng lạ.

"Hai người hoà thuận một chút đi, còn phải chung bàn dài dài đây!"

Người can thiệp không ai khác ngoài Bạch Dương. Tay cầm quyển sách giáo khoa gỗ nhẹ lên đầu Song Ngư và Xà Phu mỗi người một cái, cả khuôn mặt xinh đẹp cũng đành lại.

Thà ồn ào như mấy đứa trốn trại Nhân Mã hay Sur Tử còn dễ chịu hơn, hai tên này đúng là làm ô nhiễm không gian!

"U~ Cậu dễ thương ghê, cho tớ biết tên cậu đi! Cả số điện thoại nữa~!"

Ngồi ngả lưng ra ghế, đầu ngửa ngược về phía Bạch Dương đang tay chống hông nghiêm mặt đứng đầu. Dù vậy, Đinh Xà Phu vẫn thản nhiên nở nụ cười vui vẻ.

Bạch Dương khẽ nhủ mày. Kể cả khi lần đầu cô gặp người chủ động thế này, bản thân ngoài chút lạ lẫm chẳng còn gì khác. Thay vào đó, nhìn Xà Phu cô tự nhiên bất giác quay sang Song Ngư.

Tuy chưa bao giờ nhìn thấy rõ khuôn mặt của cậu bạn kia, bằng cách nào đó Bạch Dương cảm thấy sự tương đồng giữa cậu ta và tên học sinh mới này.

Cứ như phiên bản đối nghịch của nhau.

"Ừ!!!"

Ghế đang ngồi bỗng rung rung lắc dữ dội, nhất thời khiến Xà Phu vì kinh ngạc mà kêu lên. Mắt hồ phách của cậu nhìn một lượt xung quanh, cuối cùng dừng lại ở chỗ cậu bạn - cậu nghĩ là - lớp trưởng đang dán mắt vào từng trang sách.

"Gì thế hả?"

"Ồn quá!"

Trong khi Xà Phu còn bủi môi nhăn mặt, chỉ riêng mỗi mình Bạch Dương cảm thấy lồng ngực mình thoáng lạc nhịp.

Cậu không phải là đang khó chịu vì cô đâu nhì? Có đúng không vậy!!

"Song Tử đúng không? Nè, Sur Sur đi đâu rồi? Lâu đã man rợ luôn ớ~!"

Khoé mắt Song Tử hơi giật giật, cô đành cười trừ cho qua chuyện.

Thứ nhất, tại sao lại hỏi cô cơ chứ?

Thứ hai, Đinh Xà Phu việc gì lại để tâm đến việc Sur Tử đi đâu? (Cậu ta đang nhắc đến Sur Tử mà nhì...)

Hình như màn đầu mắt của hai người họ lại tiếp diễn nữa rồi. Song Tử cô thật không tài nào hiểu nổi.

***

"Vâng. Vậy em xin phép!"

Một tay đóng cánh cửa phòng giáo vụ lại, Ma Kết không quên chào một cách lễ phép. Đưa mắt nhìn xấp giấy đề cương nặng trĩu đang cầm trên tay, cậu chợt thở dài.

Kì thi cuối kì sắp tới rồi.

Điều Ma Kết mệt mỏi không phải vì kì thi ngày một tới gần, hay áp lực về điểm số và thành tích. Thay cho những nguyên nhân rất đời thường kia, điều khiến cậu mệt mỏi chính là gần như tất cả đến bà chị hai nào đó của cậu.

Mỗi lần đến kì thi thì y như rằng Xư Nữ bị ma nhập, học hành liên tục như một đứa bệnh dù bản thân đã thông minh có thừa. Sẽ không có gì nếu cô không lòi cậu vào, bằng cách nhờ cậu gọi dậy mỗi lúc cô ngủ quên khi học khuya. Xư Nữ hoàn toàn không quan tâm rằng em trai mình cũng phải thi (Mặc dù chính Ma Kết còn không quan tâm).

"Đợi đó! Lần này chị mày nhất định vượt mặt Triệu Thiên Yết!!!"

Đó là quyết tâm hàng đầu của Xứ Nữ. Nhưng cuộc đời vốn bất công, hoặc là đồng hạng, hoặc là thấp hơn một hạng, cô chưa bao giờ vượt mặt được vị hội trưởng đáng kính luôn đạt điểm tuyệt đối kia.

Đôi lúc, Ma Kết cũng thấy sợ anh ta, cái con người có thể liên tiếp luôn luôn đạt mười điểm môn văn.

Thật đáng sợ...

Dù sao thì suy cho cùng, cậu sẽ lại mệt mỏi nữa cho coi.

Bước đi đều đều trên hành lang dẫn về lớp học, Ma Kết vì âm thanh ồn ào liên tục truyền vào tai mà hơi nhũn mảy. Dù biết đây là nơi công cộng, cậu vẫn thấy khó chịu.

Ma Kết đúng là một ông cụ non đích thực!

"Ừa?"

Chợt dừng bước, mắt Ma Kết theo đó nhìn ra ngoài bên dưới sân trường. Với thị lực cực tốt của mình, cậu dễ dàng nhận ra người đang đứng dưới kia là ai. Cậu hơi nhướng mày.

Vừa mới đi lên lầu để về lớp, Ma Kết coi bộ phải cuốc bộ xuống mất rồi.

***

"Trời ạ! Tôi bảo cậu buông ra cơ mà!!"

"Tớ không buông! Tớ rõ ràng thích cậu như vậy, cậu tại sao không chịu hiểu!?"

"Tôi không quan tâm! Cậu thôi đi được không hả?!"

Bạch Dương vì con đau ở cổ tay đang bị siết chặt mà khẽ nhũn mảy, cả răng cũng vô thức cắn chặt lấy môi. Ánh mắt cô đầy khó chịu nhìn cậu nam sinh đang giữ lấy mình không buông.

Cô vì bên trong kia quá ngột ngạt mà ra ngoài này đi dạo một chút, sau khi Nhân Mã vừa chạy về lớp. Cuối cùng lại đụng mặt người này, rồi đột nhiên tỏ tình với cô. Đối với một người mà cả mặt lẫn tên đều không có ấn tượng, Bạch Dương từ chối là chuyện rất bình thường.

Vậy mà, ngay lúc cô định bỏ đi lại bị cậu ta giữ chặt lấy tay. Thật sự là rất đau!

Bạch Dương chợt nhận ra, cô đúng là xui xẻo, toàn gặp chuyện không đầu.

Cực kì xui xẻo.

"Cậu buông ra được rồi đây!"

Mắt còn đang nhắm tịt của Bạch Dương ngay lập tức mở ra, mở to. Giọng nói truyền đến tai cô, vừa trầm tĩnh vừa ân cần, lạnh mà lại đầy ấm áp. Đến khi nhận ra, cô đã quay phắt sang mắt rồi.

"Ma Kết!?"

Không phải cô ngu ngơ đến mức không tin vào mắt mình, Bạch Dương chỉ không biết cậu tại sao lại ở đây, trong khi lẽ ra Ma Kết giờ này đã lên lớp rồi.

"Cậu là ai? Chuyện này không liên quan tới cậu, tránh ra chỗ khác!"

"Cậu đang làm phiền bạn tôi đấy,"

Đúng lúc này, tiếng trống vào học chợt vang lên. Nhìn về mặt sức tĩnh của cậu nam sinh kia, Ma Kết nhếch mép cười.

"Và cậu cũng cần về lớp, đúng chứ?"

Sư Tử đã từng nói, Ma Kết ngoài là cừu, trong nhất định là sói già. Điều này một chút cũng không hề sai.

Cảm ơn cậu, Sư Tử. Bạch Dương tự nhủ, miệng không ngăn được mà nở nụ cười thích thú.

"Đồ nhiều chuyện khôn kiếp!"

Một cách miễn cưỡng, cậu bạn kia nói lòng dần bàn tay của Bạch Dương, cuối cùng bỏ hẳn ra đầy luyến tiếc. Sau khi lườm nguýt Ma Kết vừa khó chịu vừa giận dữ, cậu ta chạy đi ngay.

Bạch Dương bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu đến kịp, cảm ơn nhé! Cậu ta dai như đĩa, phiền phức rõ ra!"

Mắt Ma Kết nhìn Bạch Dương đang cười khi dù về mặt lộ rõ sự khó chịu, trước khi nhận ra, cả cậu cũng vì nhìn cô mà mỉm cười.

Nụ cười hiềm hoi đầy dịu dàng của cậu theo đó lọt ngay vào tầm mắt Bạch Dương, khiến cô cả mắt lẫn tim đều lồi nhịp.

Một người tự tin cao chót vót, lúc nào cũng ngẩng cao đầu. Một người bao giờ cũng trung ra bộ mặt điềm tĩnh. Vậy mà mắt đối mắt mới một hồi, cả hai người không ai hèn ai mà cùng quay sang hướng khác.

Xấu hổ mím chặt môi, cứ như những đứa trẻ con.

"Trống vang rồi, vào lớp thôi!"

Tay vẫn ôm xấp giấy đề cương, Ma Kết tay còn lại bỏ xuống khỏi mặt, chân chậm rãi bước đi. Về mặt cậu từ đầu đến cuối ngoài vài giây lúng túng hoàn toàn không thay đổi.

Bạch Dương bất giác kêu một tiếng, nhưng trước khi kịp đến tai cậu đã bị cô dùng tay chặn lại ngay. Đôi môi hơi mím chặt, cô vô thức đưa hai tay ra, nắm chặt lấy vạt áo cậu kéo lại.

"Đợi một chút!!"

Bị giữ lại đột ngột khiến Ma Kết hơi giật mình, hai tay theo đó mà buông ra theo phản xạ, khiến xấp giấy rơi khắp nơi xuống đất.

"A! Tớ xin lỗi!!"

Về mặt hời hả, chân tay hấp tấp, Bạch Dương vội vội vàng vàng nhảy bổ tới ngồi xuống cạnh Ma Kết, giúp cậu nhặt chúng lên.

Nhưng tay chân cứ lúng ta lúng túng, cuối cùng thành ra bày bừa thêm.

"Được rồi mà! Cứ để tớ!"

Bị quấy rầy như thế, điều Ma Kết thường làm chính là nổi giận. Vậy mà thay vào đó, cậu bây giờ lại nở nụ cười hiền nhìn cô.

Bạch Dương tự nhiên thấy có lỗi.

"Vậy, cậu muốn nói gì sao?"

Sau khi nhặt hết đồng giấy đề cương lên, Ma Kết ngồi xuống hẳn dưới đất, mắt bình thản nhìn sang Bạch Dương.

Ngồi bó gối, hai tay ôm lấy đôi chân thon thả của mình, cô bất giác lại mím chặt môi.

"Tớ muốn cảm ơn! Bữa đó nhờ cậu dạy nấu ăn, cuối cùng không những để cậu nấu hết, còn bắt cậu phải chăm tớ nữa..."

Chuyện Bạch Dương chủ động mở lời nói xin lỗi hay cảm ơn với ai đó đều như đếm trên đầu ngón tay, ít nhất với một người tự trọng đặt đầu như cô. Nhưng lần này nói với cậu, cô lại thấy là điều hiển nhiên.

Ma Kết cơ bản giúp đỡ Bạch Dương rất nhiều, chỉ là cậu không biểu hiện ra thôi.

"Được một cô hoa khôi cảm ơn, tớ cũng vinh hạnh ghê!"

"Cậu quá đáng nha! Tớ thật lòng đó!"

Không ngờ Ma Kết lúc nào cũng nghiêm túc vậy mà lại buông lời trêu chọc cô. Tự dưng, Bạch Dương muốn trút giận vào Sur Từ...

"Haha!"

Tiếng cười giòn nào đó khiến bàn tay vò thành nắm đấm của Bạch Dương khựng lại. Mắt cô từ giận dữ cứ nhìn chăm chăm vào Ma Kết, rồi tự mình đỏ mặt, cuối cùng ngồi xuống lại đất.

"Nhà cậu sao rồi?"

"A! Nhờ có cậu nên ba tớ đã quyết định chuyển về chi nhánh gần nhà làm, nên ông trừ công tác đột xuất thì không đi xa lâu nữa!"

Hỏi là vậy, bản thân Ma Kết cũng đã biết rồi. Từ hôm đó đến giờ, ngày nào mà ba Bạch Dương không đưa đón con gái đi học.

"Vậy thì tốt!"

Mặt lạnh kiêu ngạo vậy thôi, chứ con nít ba tuổi cũng biết cô nàng vui cỡ nào.

"Ê nè!"

Tay còn đang mân mê xấp giấy đề cương, Ma Kết vì tiếng gọi của Bạch Dương mà lên tiếng, dù mắt ngoài nhướng lên hoàn toàn không nhìn sang cô.

"Tớ thích cậu!"

Mắt Ma Kết chớp một cái, lập tức quay phắt sang nhìn Bạch Dương. Dù cho đã biết từ trước, cậu vẫn không ngăn được mắt mình mở to.

Thay cho vẻ mặt có chút ngạc nhiên của Ma Kết, Bạch Dương hai tay ôm lấy chân mình, tựa đầu lên gối và quay sang nhìn cậu. Ánh mắt kiêu ngạo của cô bỗng chốc trở nên dịu dàng đầy yêu thương.

Bạch Dương nhất quyết rồi. Không quan trọng cậu có thích cô hay không, không quan trọng cậu có thích người khác hay không, cũng không quan trọng cô có được cậu đáp lại tình cảm hay không, ngay lúc này đây, cô chỉ muốn nói thật lòng mình mà thôi.

Có thể mối quan hệ bạn bè khó hình thành giữa cô và Ma Kết sẽ rạn nứt vì chuyện này. Nhưng như vậy cũng tốt, Bạch Dương không muốn giấu mãi trong lòng mình nữa.

Thà làm rồi hối hận, còn hơn không làm được gì rồi hối hận. Đó là phương châm sống của Bạch Dương.

"U!?! S-Sao.. Sao cậu lại...?!"

Lớp trưởng Ma Kết đáng kính trước mặt Bạch Dương tự dưng giật thót lên một cái, hai tay đột nhiên ôm lấy khuôn mặt. Cô có thể nhìn thấy đôi tai cậu đang đỏ bừng lên.

"Ma.. Ma Kết?"

Gì vậy? Gì vậy?

Cái gì vậy nè?!

"Đừng bận tâm quá mà! T-Tớ cũng biết cậu thích Sur Từ mà... K-Không sao mà!"

"Điên!"

Một mớ giấy đề cương trong tay Ma Kết đánh nhẹ vào đầu Bạch Dương, trong khi tay còn lại vẫn che kín phần nửa khuôn mặt cậu.

"Bao giờ? Tớ thích Sur bao giờ?! Chúng ta đã nói về chuyện này rồi cơ mà!"

"Ui.. Có hả?"

Đúng là hôm bị bệnh, cô có nghe Ma Kết nói gì đó. Thú thật, cô không nhớ rõ lắm.

Mà khoan, hình như.. Nếu vậy thì..

"Vậy cậu không thích Sur? Thật sự không thích Sur!?"

"Không có!! Trời ạ, bao nhiêu giải thích của tớ hôm đó là công cốc hả?!"

Khổ thân cậu quá mà!

"Mà chuyện đó cũng đâu có quan trọng!"

"Có sao không? Phải nói là cực kì quan trọng!!"

Không ai biết được rằng Bạch Dương đang vui mừng đến thế nào đâu!

"Vậy, cậu có thích ai không? Có không vậy?!"

Ma Kết đột nhiên rơi vào thế bị động hoàn toàn, bị Bạch Dương trước sau hỏi tưng tưng đến không kịp suy nghĩ.

"Có đó! Tớ thích cậu! Được chưa?!"

...

Hình như có gì đó không đúng.

Hình như có gì đó sai sai...

"Chết tiệt!"

Ma Kết hổ mắt rồi. Lý trí ơi, đầu óc ơi, các người chạy đi đâu hết rồi hả?!

A!!!!

"Tớ mệt rồi! V-Về lớp đây!!"

Bạch Dương đến giờ vẫn đờ người ra, cả khuôn mặt xinh xắn cũng ngây ngốc chớp mắt liên tục.

Cô có nghe nhầm không vậy?

"Đội... Đội đã!!"

Nhìn Ma Kết đứng lên bước đi, Bạch Dương lập tức đứng dậy, chạy ngay lại và ôm chầm lấy cậu từ phía sau.

"A..."

Tuy nhiên, có lẽ vì gấp ráp quá, chân Bạch Dương lại vướng vào chân Ma Kết, cuối cùng ngã nhào xuống.

"Đau đau... Cậu làm cái quỷ quái gì thế hả?! Còn không mau bước xuống?!!"

Bạch Dương nặng chết đi được.

"Xin lỗi nhé, tớ hơi bị cân đối đấy! Cơ mà đó không phải vấn đề chính!!"

Cái gì chứ??

"Cậu nói lại cho tớ đi! Nói lại đi mà!!"

"Không! Không bao giờ!"

"Nói đi!"

"Không nghe là cậu thiệt! Tớ không biết!"

Mạnh miệng như vậy nhưng mặt Ma Kết lúc này hoàn toàn đỏ ửng, cả mắt cũng không nhìn thẳng vào Bạch Dương.

Cơ bản, cậu là một người dễ xấu hổ, như những gì Sư Tử và Nhân Mã nhận xét.

"Cậu rõ ràng bảo cậu thích tớ!"

Cho đến khi làm rõ mọi chuyện, Bạch Dương cô nhất quyết không từ bỏ đâu!

"Ừ thì thích! Thích đó! Rồi sao hả? Cậu muốn sao nữa hả?! Chết tiệt! Đồ con gái xấu tính phiền phức!!"

Nguyễn Ma Kết của hiện tại chính là biểu hiện rõ ràng nhất của thẹn quá hoá giận.

Nếu là bình thường, Kiểu Bạch Dương nhất định nổi giận, còn là giận xung thiên. Vậy mà bây giờ, trong cô ngoài hạnh phúc và vui mừng hoàn toàn không có gì khác.

Trong vô thức, Bạch Dương cứ thế ôm chầm lấy Ma Kết, tay cô ôm lấy cổ cậu.

"A! Cậu không biết tớ vui thế nào đâu!! Tớ thích cậu! Ma Kết ơi, thích cậu nhất!"

Tự trọng gì chứ? Sĩ diện gì chứ? Bạch Dương không quan tâm nữa.

Trời ơi! Cô vui đến chết mất!!

Chỉ có mỗi mình Ma Kết khổ sở. Đã bị Bạch Dương đè lên người, lại còn siết chặt lấy cổ cậu. Vậy mà, cậu lại cứ thế vòng tay ôm chặt lấy cô luôn.

Lần đầu tiên kể từ khi lên phổ thông Ma Kết trốn tiết, cũng là lần đầu tiên cậu nhận ra việc thích một người vui về hạnh phúc cỡ nào.

Dù rằng người đó rõ ràng là một cô nàng xấu tính!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Bắt Gặp

Hiện tại đang là giờ nghỉ trưa, mọi người trong lớp đa phần đều đã đi khỏi để đến căng tin, hoặc đến chỗ nhà ăn, hay ra ngoài kiếm chỗ nào đó ăn phần đã mang theo. Duy chỉ có bảy-người-mà-ai-cũng-biết cứ ở lì lại phòng học của lớp 10-3.

Lúc này, Ma Kết và Bạch Dương ngồi cạnh nhau, xung quanh bị ba đứa nhoi nhoi Song Từ, Nhân Mã và Sư Từ bao lấy, chưa kể còn dùng ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm hai người. Chẳng biết Ma Kết cảm thấy sao, chứ Bạch Dương thì thấy thật chột dạ dù bản thân chả làm gì sai trái.

Có lẽ.

"Không thể nào tin được! Quá khó tin!"

"Lớp trưởng gương mẫu lần đầu cúp tiết, tiết sau lại tay trong tay về lớp cùng hoa khôi bậc nhất của trường!"

"Thật ảo diệu! Hai người thật sự bắt đầu hẹn hò rồi?"

Ba cái miệng của Nhân Mã, Song Từ và Sư Từ cứ liên tục hoạt động, đưa này nói tiếp đưa kia, một khoảng trống để Ma Kết hay Bạch Dương trả lời cũng không có.

Đều là kiểu người chẳng chặc đến hung tợn, bị gò ép nãy giờ khiến cả hai một hai đều khó chịu, đến mức sức kìm nén cũng có giới hạn.

Người đầu tiên lên tiếng là Lớp trưởng đại nhân, một phát thẳng tay quẳng ngay quyển tập trên bàn vào đầu Nhân Mã.

"Vậy có gì không tốt? Lạ lắm hả!?"

"Cái thằng này, mày-"

Bỏ hai tay đang ôm lấy đầu ra khỏi, Nhân Mã vừa định lên tiếng phản bác đã bắt gặp khuôn mặt của Ma Kết, trong vài giây cậu chột khựng lại. Dù cho đôi mắt nhìn cậu vẫn cực kì giận dữ, cả gương mặt thư sinh của cậu chàng lớp trưởng đều đỏ ửng cả lên, đỏ tới tận mang tai.

"Ha, dù bao lâu thì mày vẫn chỉ là một thằng nhóc con dễ xấu hổ! Bày đặt giả bộ hả con-?"

"Thằng chết tiết! Tao giết mày!"

Một bước lùi về sau, Nhân Mã mặt vui vẻ chạy đi ngay. Ma Kết đang ngồi cũng đứng ngay dậy, một mạch rượt theo Nhân Mã.

Một người là thành viên chủ chốt của đội bóng rổ nam của trường, một người là lớp trưởng hoàn hảo chỉ tề mỗi thể lực. Ấy vậy mà chẳng hiểu sao, Nhân Mã dù chạy ra sao vẫn bị Ma Kết đuổi sát nút, lại còn bị kẹp cổ bẻ đầu một cách đáng thương.

"Sư! Ngr!! Cứu!!!"

"Cầu trời đi con! Mày tới số rồi!!!"

Chẳng biết vô tình hay cố ý, Sư Từ và Song Ngr hoàn toàn chẳng chút để ý đến cậu bạn tội nghiệp. Thay vào đó, cô và Song Từ nãy giờ vẫn cứ bám lấy Bạch Dương không rời.

"Nói xem! Làm sao mà Ma Kết đồng ý thế?"

"Cái...? Song Từ, cậu từ bao giờ-"

Tại sao Song Từ có thể nói như thế cô biết Bạch Dương thích Ma Kết? Cô nhớ rất rõ chưa từng nói cho ai biết, trừ mỗi Sư Từ là lanh chanh lóc chóc tự mình xen vào.

"Cậu..."

Nhìn điệu cười vui vẻ nhưng đầy nguy hiểm của Bạch Dương, Sư Từ lập tức lạnh sống lưng.

"Bây hà! Tớ có nói gì đâu! U~ Song Từ thông minh vậy, chắc chắn tự mình đoán ra! Song ha?"

"Hà? À, ừa~!"

Đáp lại ánh mắt mong đợi của Sur Từ, Song Từ nở nụ cười toả nắng thường ngày của cô. Dù chỉ mới vài giây trước thôi, ánh mắt cô nhìn nhỏ bạn mình lại chứa sự dò xét.

Song Từ nửa muốn hỏi, nửa lại không, về mối quan hệ giữa Sur Từ và anh họ cô. Bằng cách nào đó, cô nhận ra, dù bản thân ở với Thiên Yết khá lâu, cậu chưa bao giờ cười sảng khoái cùng cô như thế.

Ý cô là, Song Từ cảm thấy khá thất vọng. Một chút thôi.

"Nè Sur! Minh đi ăn đi!"

Đình Xà Phu này giờ vẫn ngồi yên một chỗ và dùng đôi mắt mình quan sát những chuyện xảy ra. Cậu chợt đứng dậy, không để Sur Từ kịp nhận ra, tay Xà Phu đã thần nhiên choàng qua vai cô, lại còn nở nụ cười vui vẻ.

"Ừ!"

Còn đang định thoát khỏi vòng tay Xà Phu, Sur Từ lại vì cái gì đó chọi vào đầu mà kêu một tiếng. Tay xoa xoa đằng sau đầu mình, mắt nâu cafe của cô ngay lập tức đầy hận thù lườm nguýt Song Ngư đang ngồi đằng kia, vẫn còn bình thản nghe nhạc như vô tội lắm!

Được!

"Cậu muốn gây sự chứ gì?"

Tay Sur Từ đặt mạnh cục gôm vừa chọi vào đầu mình lên bàn Song Ngư, cả mắt cũng híp lại thành nụ cười cứng ngắt.

"Tôi lỡ tay."

Điều bộ thần nhiên của cậu ta khiến cô thêm phần bức mình.

Nhưng Sur Từ không hề biết rằng Song Ngư chính là đang nói thật. Đúng là cậu chọi cục gôm đi, nhưng không phải chọi cô mà là chọi Xà Phu. Chẳng hiểu sao, cậu ta khiến cậu cảm thấy chướng mắt và khó chịu.

"Có ai nói rằng cậu rất đáng ghét chưa?"

"Không nhớ nữa. Mà, tôi có mượn cậu phải ưa tôi đâu?"

"Tên bốn mắt chết tiệt!"

Trong lúc Sur Từ và Song Ngư một hai câu đùa buông lời xia xói đầu khẩu với đối phương, đôi mắt màu hổ phách vui vẻ của Xà Phu từ bao giờ trở nên lạnh nhạt đến lạ.

Nó lạnh và bình thản, bất cần và vô cảm, hệt như lần đầu tiên cậu gặp Sur Từ.

Mà không, phải nói là, nó giống hệt như ánh mắt trước khi cậu gặp cô.

Vô tình, khi Song Ngư đảo mắt một vòng, cậu chợt đụng phải ánh mắt Xà Phu đang nhìn về hướng này. Hai đôi mắt đồng màu nhìn nhau vài giây rồi lập tức chán ghét khinh bỉ quay đi.

"Mà đúng ha, như Xà Phu nói, chúng ta đi ăn đi! Tớ đói rồi!"

Vừa dứt lời, cả mấy đôi mắt trong phòng đều nhìn chằm chằm vào Sur Từ, khiến nụ cười cô bỗng chốc trở nên cứng đờ.

Cô có nói điều gì sai không vậy?

"Cậu nhớ tên Xà Phu hả?"

"Một đứa óc bả đậu như cậu mà nhớ được tên thằng này, tớ có phải đang nằm mơ không?"

Một Bạch Dương dùng ánh mắt nghi hoặc đặc biệt lên tiếng, một Ma Kết thậm chí dùng tay sờ trán cô kiểm tra nhiệt độ, cùng với một Sur Từ lập tức từ ngượng trở nên bất mãn.

"Quá đáng quá nha! Trí nhớ tớ tốt lắm chứ bộ!"

Từ nghi hoặc tự nhiên trở nên khinh thường rõ rệt.

Cái gì vậy chứ hả? Thật quá quắt!

"Vội lại, tên cậu ta cũng dễ nhớ mà!"

Hình như vậy.

Sur Từ không hề nhận ra, trên gương mặt lạnh nhạt của Đinh Xà Phu chợt xuất hiện nụ cười vui vẻ, cả mắt cũng hơi híp lại.

"Vì đồ ăn thì có! Đúng là heo!"

"Tôi bảo cậu im đi nha!"

Chẳng biết có phải thân nhau quá mà tính cách có phần giống nhau (trong một số ít, cực ít trường hợp) không, hệt như Ma Kết mới vừa nãy, tay Sur Từ vớ ngay quyển tập trên bàn, không chút thương tiếc chọi thẳng vào mặt Song Ngư.

Tuy nhiên, Song Ngư khác với Nhân Mã. Thay vì bị cả quyển tập đập vào đầu như thằng bạn (có lẽ) thân của mình, cậu dễ dàng tránh ngay.

Quyển tập theo đà đó bay luôn ra cửa sổ, rơi luôn xuống sân bên dưới.

Một vài giây trôi qua trong im lặng.

"Ủm... quyển tập đó của ai vậy ha?"

"À, của tớ đó!"

Nụ cười toả nắng lúc nào cũng đáng yêu thân thiện, tại sao hiện tại lại khiến Song Từ trở nên đáng sợ quá vậy??

"Tớ xin lỗi, hi. Lỡ tay hà~"

Đó chỉ là tai nạn thôi, chỉ là sự cố kỹ thuật thôi mà.

"Cậu muốn đi nhặt, hay để tớ đá cậu đi? Lựa chọn đi chứ, bạn cùng bạn thân yêu?"

Suy cho cùng, dù chỉ là họ hàng, Triệu Song Từ vẫn là cô em họ quý hoá của Triệu Thiên Yết nổi tiếng độc tài. Và chính sự quen thuộc đó khiến Sur Từ thấy ón cả da gà.

"Mấy đứa!"

Tiếng gõ cửa kèm theo tiếng gọi khiến cả đám đồng loạt quay sang. Lúc này, tụi nó nhìn thấy Kim Ngưu và Bảo Bình đang vui vẻ vẫy chào tụi nó ở chỗ cửa lớp.

"Ủa? Hai chị qua đây chi vậy?"

Bạch Dương chớp nhẹ đôi mắt trong veo của mình, lòng dâng lên chút thắc mắc. Tuy luôn cùng họ ngồi cùng khi ăn trưa, nhưng là hẹn ở đó chứ không hề là họ đến lớp để cùng đi.

"Bọn chị hay đi đường này mà, vô tình thấy mấy đứa vẫn còn trong lớp!"

Hai tay chống hông giả làm mặt nghiêm, Bảo Bình hất mặt lên cao ngất.

"Gây cổ giờ!"

"Thằng nhóc con này!"

Mặc kệ Nhân Mã và Bảo Bình lườm nhau đến rách mắt, Ma Kết sau một hồi quan sát thì lên tiếng.

"Ủa, chị hai em với anh Giải không đi cùng ă?"

Khi Ma Kết vừa dứt lời, không một ai để ý rằng ánh mắt sáng lên và nụ cười nửa miệng thích thú xuất hiện trên khuôn mặt điển trai hiền lành của Xà Phu.

Một tay ôm chặt một quyển sách trong khi tay còn lại xách theo túi đựng com, Kim Ngưu hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài kèm theo nụ cười dịu dàng.

"Đâu có. Chắc hai người bọn họ lại đang chí choé nữa đó! Chị nghĩ sẽ tới ngay thôi!"

"Ủa? Ai đây ai đây??"

Còn đang đầu khẩu đầu mắt cùng Nhân Mã, mắt Bảo Bình đột nhiên thu vào một hình ảnh lạ hoắc. Nhìn quanh một hồi, cô dừng lại ngay hình ảnh một cậu trai nào đó cứ bám dính lấy cô bé Sur Từ, cho đến khi bị thằng nhóc Song Ngư kéo ra rồi thù hằn nhìn nhau như kẻ thù truyền kiếp.

Trước cảnh tượng hùng hồn như vở kịch hay, cô lập tức nhú chặt mày.

"Thằng nhóc nào đây???"

Xà Phu lúc này mới quay sang nhìn Bảo Bình, nhìn cả Kim Ngu.

"Chào chị, là học sinh mới chuyển đến, em-"

"Hử? Học sinh chuyển trường hả? Nghe cứ như ba cái tiểu thuyết cậu hay đọc ý nhi Ngu?"

"Cậu có ý gì hả Bảo?"

Xà Phu còn chưa giới thiệu xong đã bị Bảo Bình ngắt lời, lại còn nhìn cậu chăm chăm.

Ừa, cô có bị gì không vậy nè? Cái bản mặt của thằng nhóc này hình như quen lắm! Vừa lạ vừa quen! Trong bất giác, Bảo Bình quay phắt sang thằng nhóc đang cãi nhau chí chóe vì những chuyện không đâu với Sur Tử.

Lạ hén!

"Chào nhóc, chị tên Bảo Bình, là thành viên câu lạc bộ và đội trưởng đội bóng rổ nữ trường mình! Chị học lớp 11-2, là bạn của mấy đứa nhóc lớp này!"

Lâu lâu cũng nói được vài câu hoa mỹ, Bảo Bình không biết "mấy đứa nhóc" kia đang nhìn mình kì quặc ra sao đâu.

"Còn chị là Kim Ngu, rất vui được gặp em!"

Trong mắt Xà Phu, Kim Ngu cực kì hiền lành và dễ thương, và đường nét trên mặt cô hình như giống giống với ai đó.

"À, chị Ngu là chị hai tao đó! Chị tao đó!"

À, cậu biết giống ai rồi, mặc dù tính cách rõ ràng là một trời một vực.

"Ừa mà nhóc tên gì ấy nhi? Ồ hay, giới thiệu mà không thêm xưng tên, kiêu ghê!"

"Bảo, là do cậu ngắt lời em ấy!"

Khỏi nói cũng biết Bảo Bình lúc này ngơ ngác ra sao.

"Không sao đâu, em nói bây giờ cũng được!"

Kim Ngu chợt nhìn ra ngoài cửa, tay vui vẻ vẫy vẫy hai người bạn của mình đang đi lại.

"Em tên Xà Phu, Đinh Xà Phu!"

Ngay khi lời vừa dứt, âm thanh của một cái gì đó vừa rơi xuống chợt vang lên, kèm theo ánh mắt của hai người vừa xuất hiện.

Ánh mắt đầy ngờ ngàng của Xử Nữ và Cự Giải, đặc biệt là cậu.

"Mày-"

Cự Giải ban đầu còn tưởng mình bị điên, vì Xà Phu làm sao có thể ở đây?

Thằng đó không thể nào ám cậu đến mức như vậy được!

"Á rà~"

Cậu nam sinh hiền lành tri thức trong mắt Bảo Bình và Kim Ngu, cậu nam sinh thân thiện hoạt bát trong mắt tụi nó, bỗng chốc trở nên quái lạ. Xà Phu lúc này, đang vui vẻ cười nheo miệng trong khi mắt hơi nheo lại nhìn Cự Giải.

"Gặp *mày* ở đây, trùng hợp ghê Cự Giải ha~"

Xung hô với tiền bối bằng "mày-tao", tụi nó trừ phi bị mất khả năng suy nghĩ mới không nhìn chăm chăm Xà Phu.

Trong mắt tụi nó bao gồm cả Bảo Bình hay Kim Ngu, Xà Phu đột nhiên trở nên hoang dại và lạnh lùng đến đáng sợ.

"Thằng khốn! Mày định theo đuôi tao đến bao giờ?!"

"Mày nghĩ mày có giá trị lắm hả Giải? Đây là trường học mà, cũng đâu thuộc quyền sở hữu của mày, lấy quyền gì cấm tao? Đừng quên, tao vẫn còn là học sinh đó~!"

Hình như có gì đó rất không đúng đang diễn ra. Tại sao cả đám lại tự nhiên lạnh cả sống lưng thế này, lại còn cảm thấy cái lạnh đó là từ tên con trai yếu ớt như mì quá mức như Cự Giải phát ra?

Điên. Điên quá đi mất!

"Đủ rồi!"

Có lẽ ngoài Xử Nữ ra, không một ai nhận ra rằng bàn tay Cự Giải đang nắm rất chặt, chặt đến mức sẵn sàng nhào tới đánh vào gương mặt kênh kiệu kia của Đinh Xà Phu.

"Phải, cậu có quyền đi học, chúng tôi cũng không có quyền cấm cậu! Nhưng tôi nói cho cậu biết, đừng có giờ trò bì ỏi!"

Xử Nữ đã bao giờ bảo rằng cô rất ghét Xà Phu hay chưa? Nếu chưa, cô sẽ nói bây giờ. Nếu rồi, cô sẽ nói nhiều hơn.

"Haha! Haha!!"

Trong căn phòng khá yên lặng đột nhiên vang lên tiếng cười, từ chính Xà Phu đang dùng tay ôm lấy bụng đến mà cười đến chảy cả nước mắt.

"Bì ỏi? Tòì á? Tòì biết cô thích thằng đó nhiều ra sao mà Xử Nữ! Ôi trời, đến mức trông cô cứ như mẹ của nó vậy! Đừng có lo, tôi có bao giờ gây khó dễ gì cho 'con trai' của cô đâu~"

"Im lặng và biến đi, Xà Phu!"

"Đây là lớp của tao, Cự Giải!"

Không khí trong căn phòng trở nên thật ngột ngạt trước khi tất cả kịp nhận ra, đều là vì sự bất gặp không đúng thời điểm này.

Dù không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng giữa Xử Nữ và Cự Giải, cùng với Xà Phu, rõ ràng hơn ban ngày là có một sự thù ghét xích mích nào đó.

"A~ Quên mất ha! Bây giờ Tiểu Xử và Tiểu Giải đây là tiền bối của *tôi* mà nhì?"

Nụ cười ngay tức thì hiện lên trên gương mặt có phần ma mị của Xà Phu.

"Sau này rất mong được giúp đỡ và chỉ giáo thêm, *tiền bối*!"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đã Từng Là Bạn

Kim Ngưu và Bảo Bình đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt nhìn sang hai đứa bạn ngồi đối diện mình. Kể cả một cô nàng suy nghĩ đơn giản như Bảo Bình cũng cảm thấy bầu không khí đang chuyển biến theo hướng đáng sợ.

Xử Nữ một tay chống cằm trong khi mắt cứ nhìn đầu đầu lơ đãng, tay còn lại thỉnh thoảng lại bỏ thức ăn vào miệng nhai đều. Đôi mắt sáng suốt của cô hiện rõ sự bức bối và khó chịu.

Cự Giải như mọi khi ngồi bên cạnh Xử Nữ. Khác với cô bạn thanh mai trúc mã của mình, cậu vẫn bình thản ăn bữa trưa mang theo, mọi hành động trông vẫn như bình thường không hề thay đổi. Dù vậy, bằng cách nào đó, cả Kim Ngưu và Bảo Bình đều cảm thấy đôi mắt dưới lớp mũ áo của Cự Giải rất lạnh.

Ban nãy sau cuộc gặp mặt với cậu học sinh mới bên lớp của Nhân Mã, Xử Nữ và Cự Giải lập tức cùng bỏ đi ngay, sau khi để lại ánh mắt đầy chán ghét nhìn Đinh Xà Phu. Suy nghĩ một hồi, cả Kim Ngưu và Bảo Bình đều chạy theo bạn mình, dù đã định sẽ cùng ăn trưa với bọn nhóc.

Trẻ ba tuổi cũng biết, Xử Nữ và Cự Giải vốn không hề muốn nhìn thấy khuôn mặt có vẻ là có mối thâm thù đại hận nào đó với mình, mà cụ thể là khuôn mặt của Xà Phu.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Đến cả bạn thân của Xử Nữ là Bảo Bình cô đây vẫn chưa hiểu gì cả.

Chẳng rõ để ý đến Bảo Bình và Kim Ngưu đều đang nhìn mình hay không, Xử Nữ miệng đột nhiên nhai nhanh hơn khi chợt nghĩ đến bàn mặt của Xà Phu. Nham nhở, khó ưa và đầy giả tạo.

Cái thằng đó tại sao lại chuyển vào lớp của Ma Kết và Sư Tử được cơ chứ?! Đúng là điên thật mà!!

"Thằng bé Xà Phu đó có quan hệ gì với hai cậu vậy?"

Kim Ngu luôn nhu mì và tâm lý, cả suy nghĩ cũng rất thấu đáo trước khi nói bất kì điều gì. Dù vậy, bầu không khí căng thẳng này cô không tài nào thích nghi được, nhất là về mặt lạnh tanh của Xử Nữ và Cự Giải.

Tâm trạng của chính cô mấy bữa nay cũng chẳng tốt đẹp gì. Bảo Kim Ngu ích kỷ cũng chẳng sao, nhưng cô muốn thư thả đầu óc hơn là thêm lo nghĩ.

"Từ này giờ hai người cứ lằm lằm lì lì như ai ăn hết của ý! Bị gì thì nói ra tụi này mới biết chứ!"

Trong bốn đứa ở đây, hơn bất kì ai hết, Bảo Bình là người khó chịu nhất. Ý cô là, trong khoảng chịu đựng sự im lặng. Lời của Kim Ngu hệt như thúc giục Bảo Bình, cô lập tức nói ngay, đến mức chẳng còn bận tâm nhỏ bạn thân mình có nổi giận hay không.

Xử Nữ và Cự Giải không hiểu có nghe thấy hay có để tâm đến không, tay và miệng vẫn đều đều hoạt động. Đến mãi một lúc sau, Xử Nữ mới ngừng ăn, thay vào đó cắn mạnh chiếc muỗng của mình.

"Kẻ thù. Một tên khó ưa giả tạo!"

Câu trả lời của Xử Nữ bằng cách nào đó khiến cả Kim Ngu lẫn Bảo Bình đều ớn lạnh sống lưng.

Nghe như mối thù truyền kiếp ấy!

"Nhưng tớ thấy, so với cậu, Xà Phu hình như quen biết Cự Giải nhiều hơn."

Vừa nói, mắt Kim Ngu vừa di chuyển sang Cự Giải này giờ vẫn im lặng không lên tiếng. Chẳng biết hôm nay cô ăn nhầm cái gì mà gan to như vậy nữa...

"Nó từng là bạn của tớ. Từng thôi!"

Khi đôi mắt của Cự Giải đột nhiên nhìn vào mắt Kim Ngu, cô bất giác giật khẽ dù lấy lại bình tĩnh ngay sau đó. Ánh mắt lạnh của cậu, cô có thể cảm nhận, nhưng chắc chắn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Kim Ngu chợt nhận ra, Cự Giải dù hiền lành ngốc nghếch nhưng cũng có thể trở nên lạnh lùng không thua kém một ai.

Hệt như một phiên bản đối lập của Thiên Yết vậy.

Sao cô lại nghĩ đến cậu nhỉ?

"Khoan đã! Kẻ thù?! Từng là bạn? Đừng nói với tớ thằng nhóc đó là...?!"

Bảo Bình kích động đến mức hai tay chống thẳng lên bàn đứng phắt dậy, hai mắt tinh anh cũng nhìn chăm chăm Xử Nữ và Cự Giải.

"Không thể nào..."

Hình như chỉ có mỗi mình Kim Ngu không theo kịp những gì đang xảy ra mà thôi.

***

"Mau trả cho tôi!"

"Cho cậu này!"

"Xà Phu tốt ghê! Tớ cảm... Ê!!"

"Mày thiếu thốn đến mức lấy đồ ăn người khác sao?"

"Không liên can đến mày. Câm đi!"

Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy?! Đó chính là suy nghĩ hiện tại và lớn nhất trong đầu Song Tử, Ma Kết, Bạch Dương và Nhân Mã.

Một Song Ngư lúc nào cũng đợi Nhân Mã một hai nắm cỏ kéo theo mới chịu đi ăn trưa cùng, thế mà giờ lại tự mình ngồi cùng bàn với tụi nó, lại còn tranh giành đồ ăn cùng Sư Tử, cuối cùng là chỉ chोé cãi nhau với bạn mới Xà Phu. Ba đứa ba cái miệng, thoáng chốc đã ồn ào nhất trong cái căng tin vốn lúc nào cũng ỉnh ỏi.

Thật sự là chuyện quái gì vậy trời?!

"Tụi bây ngồi yên một chỗ ăn thì chết hết hả?!"

Như mọi khi, người đầu tiên lên tiếng "đẹp loạn" luôn là Ma Kết, với ánh mắt cực kì tức giận nhìn chăm chăm ba đứa ngồi đối diện.

Người đầu tiên thi hành là Sư Tử, cực kì ngoan ngoãn ăn trưa sau một hồi lâu giành giật đồ ăn với Song Ngư. Hiện tại chỉ có mỗi mình cậu bạn đeo kính cùng bạn cùng bàn "thân mến" là cứ xia xói nhau không ngừng.

Đình Xà Phu rõ ràng như ban ngày lúc nào cũng kè kè bên Sư Tử từ phút đầu nhập học dù chẳng biết tại sao. Và mỗi lần như vậy, y như rằng đều bị Song Ngư xen vào - điều này cũng chưa rõ lý do - phá đám.

"A!"

Trong khi hai thằng dở hơi nào đó vẫn còn xia xói nhau, Ma Kết tự dưng kêu lên một tiếng. Cậu vừa nhớ ra được vài chuyện mà nãy giờ cậu cố gắng nhớ.

"Tao nhớ ra mày rồi, Xà Phu!"

Hành động của Xà Phu hơi khượng lại, cả mắt cũng ngơ ngác nhìn sang lớp trưởng đại nhân, dù bên trong chắc chắn đang cười thầm.

Trong phút chốc, ánh mắt nhìn Xà Phu của Ma Kết trở nên lạnh nhạt và khó chịu hơn hẳn.

Dù chính cậu chưa bao giờ gặp Xà Phu và đây chính là lần đầu gặp mặt, Ma Kết đã không ít lần nghe thấy qua lời kể của Xử Nữ trước đây. Bởi vì cô chị không muốn nhắc tới, cậu cũng dần quên bống đi mất.

***

Có một điều dù biết nhưng chưa bao giờ đề cập đến chính là tuổi tác của Ma Kết, Xử Nữ và Cự Giải.

Ma Kết nhỏ hơn chị gái mình là Xử Nữ một tuổi, điều đó ai cũng biết. Nhưng chuyện chênh lệch giữa Xử Nữ và Cự Giải không phải ai cũng nhận ra.

Không phải chênh lệch tháng, là chênh lệch năm. Cự Giải, bạn thanh mai trúc mã của Xử Nữ lớn hơn cô một tuổi.

Ban đầu, dù là hàng xóm nhưng nhà Cự Giải và nhà Xử Nữ cơ bản hoàn toàn không quen biết nhau, cũng không giao du tiếp xúc.

Nguyễn Xử Nữ không dịu dàng, không hiền lành, có phần cá tính và đanh đá, lại hay dối lòng, vì vậy mà chẳng hề có bạn. Phan Cự Giải dù dịu dàng và ấm áp nhưng lại quá hướng nội, vì thế cũng chẳng có ai cùng thân thiết. Cứ như thế, sau vài lần gặp nhau và chơi cùng nhau, họ trở thành bạn lúc nào không hay.

Ba mẹ Cự Giải rất thường xuyên vắng nhà. Từ khi cậu vẫn còn là một thằng nhóc con bốn tuổi, họ đã có thể bỏ cậu một mình để chạy theo những chuyến công tác dài ít nhất một tuần. Thậm chí, có khi tận vài năm họ vẫn chưa trở về nhà.

Cự Giải vì lẽ đó rất trưởng thành, nhưng cũng rất khép kín và hậu đậu. Bên trong vẻ mặt cười nói vô tư của cậu là một tâm hồn cô độc.

Chuyện cùng cả nhà Xử Nữ và Ma Kết ăn chung dần trở nên rất đỗi bình thường. Đến mức dù khác khối ở trường, sau khi tan học, cậu có thể cùng hai chị em kia trở về nhà họ Nguyễn như lẽ đương nhiên.

Dù vậy, khi Xử Nữ với Ma Kết lần lượt vào cấp hai và Cự Giải phải chuẩn bị cho kì thi tuyển sinh phổ thông, chẳng rõ từ bao giờ, khoảng cách giữa họ dần kéo dài ra. Dần dà, cậu cũng không còn sang nhà bên kia ăn cơm nữa.

Dù Cự Giải là con trai, dù cậu trưởng thành và chừng chạc cách mấy, một thằng nhóc suốt ngày bị bỏ rơi một mình giữa một căn nhà trống trải cũng ảnh hưởng ít nhiều đến tâm lý của cậu.

Cự Giải sinh ra sự chán nản, cậu muốn buông bỏ mọi thứ.

Đỉnh điểm của việc đó là kì thi thất bại của Cự Giải vào trường đại học phổ thông mà cậu hằng mơ ước. Sự thất vọng gia tăng trong cậu đề lên sự chán nản.

Cuối cùng, Cự Giải bỏ nhà ra đi.

Lang thang ở khắp nơi, nay đây mai đó như một thằng đầu đường xó chợ, Cự Giải vẫn thỉnh thoảng kiểm tra điện thoại. Nhưng ngoài những cuộc gọi nhờ của bác trai và bác gái, hay của Xử Nữ và Ma Kết, cậu đang trông mong vào điều gì?

Ba mẹ cậu?

Thật lố bịch.

Tiền mạng theo dần dà cũng cạn, Cự Giải lại hoàn toàn không muốn trở về nhà, và một suy nghĩ theo đó loé lên trong đầu cậu.

Ăn trộm.

Một lần, hai lần, ba lần, mọi thứ đều trót lọt. Cự Giải không lấy quá nhiều, chỉ đủ để cậu no bụng.

Chẳng biết từ khi nào, Cự Giải dính vào bọn giang hồ của mấy địa bàn nào đó mà chúng bảo thuộc về mình. Từ nhỏ vì quá rảnh rỗi mà đi học võ, cậu dễ dàng hạ gục chúng dù bản thân trông cực kì yếu ớt.

"Wao~ Tuyệt chưa!? Ha há!! Giỏi ghê!!!"

Nhìn đám người la liệt nằm dưới đất, mắt Cự Giải lúc đó chột thu vào hình ảnh một thằng con trai ngồi xồm ngay bên cạnh, hai tay ôm lấy mặt cười thích thú.

Một thằng tóc nâu sáng, mắt hồ phách tỉnh anh, đặc điểm nhận dạng đặc biệt là nốt ruồi dưới mắt trái và nụ cười trẻ con nhưng lạnh lùng.

Đó là ấn tượng về lần gặp đầu tiên giữa cậu và Đinh Xà Phu.

Cự Giải không biết Xà Phu là ai. Ngoài tên và ngoại hình, đến tuổi tác hay những thứ tương tự đều không biết. Điều cậu biết rõ ràng nhất là sức ảnh hưởng của Đinh Xà Phu ở những băng giang hồ lớn cỡ nào, dù đó rõ ràng là một thằng oắt con.

Xà Phu rất mạnh. Người đi theo cũng rất nhiều.

Trước khi Cự Giải kịp nhận ra, cậu và Xà Phu đã kết bạn, còn là rất thân thiết. Giống như cậu, Xà Phu không hề đi học, Cự Giải không biết và cũng không cần biết đến lý do.

Ít nhất, ở bên Xà Phu, tâm trạng cậu thoải mái hơn hẳn.

"Đồ hèn! Đồ đáng khinh!! Cậu tại sao lại kéo Tiểu Giải vào mớ hỗn độn này chứ hả?!!!"

Trong khoảng thời gian cậu bỏ nhà đi, Xử Nữ và Ma Kết lúc nào cũng tìm kiếm cậu khắp nơi. Khi biết Cự Giải ở chỗ của Xà Phu, gần như hằng ngày, Xử Nữ lúc nào cũng đến chỉ để lôi cậu trở về.

"Về cùng tớ đi! Xin cậu đó Tiểu Giải!"

Tuy nhiên, thay vì đồng ý, Cự Giải chỉ đáp lại Xử Nữ bằng một nụ cười.

"Xin lỗi, nhưng cậu cứ về đi! Tớ hiện tại chưa đủ can đảm để trở về nơi đó đâu!"

"Cậu rõ ràng là đang sợ sệt! Đồ hèn nhất!!!"

Ngay sau đó, Xử Nữ lập tức bị đàn em của Xà Phu đuổi ra ngoài, cuối cùng ảm ức bỏ về.

Dù thế, cô lúc nào cũng vậy, gần như hằng ngày đều đến tìm cậu. Tất cả mọi thứ đều chỉ xoay quanh việc mong muốn cậu trở về.

Đôi lúc Cự Giải đã nghĩ, liệu người gọi cậu về là ba và mẹ, cậu sẽ về chứ?

Thật đáng thương làm sao.

Thấm thoát ít lâu đã một năm trôi qua, một năm Cự Giải không hề về nhà, cũng không đi học, cậu cứ lang thang ở mấy quán bar nằm dưới quyền kiểm soát của Đinh Xà Phu. Cùng đánh nhau, cùng dẹp loạn, cùng thông thả.

Và chẳng biết lạ hay không, điện thoại Cự Giải vẫn không hề có bất kì cuộc gọi hay tin nhắn nào từ ba mẹ cậu.

Quá đáng thương. Đáng thương cho cậu, cho cả sự ngu ngốc trẻ con của chính cậu nữa.

Mọi thứ vẫn y hệt vậy cho đến một ngày.

"Sao mày không biến về nơi mày đã đến nhì Cự Giải?"

Cự Giải chột nhận ra, Xà Phu đã bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Cậu ta hết như một đứa con nít, sẽ vứt bỏ một món đồ chơi khi đã không còn hứng thú nữa

"Mày không thuộc về thế giới này! Dù mày tỏ ra hoang dại và lạnh lùng, mày thật sự rất lương thiện! Lương thiện đến mức khiến tao thấy buồn nôn!"

Đó chỉ là một cái cớ.

Dù vậy, Cự Giải khi đó lại không hề tức giận. Xà Phu là người kéo cậu vào, cũng là người đá cậu ra. Vậy mà, cậu khi đó lại thấy hoàn toàn bình thường.

Kể cả khi, bọn đàn em trước đây một hai đều phục cậu, đột nhiên vùng lên cùng nhau xông vào đánh Cự Giải.

Cự Giải mạnh. Rất mạnh. Cậu dễ dàng hạ gục bất kì ai, nhưng nếu quá đông thì đó vẫn là trò ngại.

Diễn hình như khi đó, cậu đã không tài nào xoay sở được dù bản thân đã nhận ra cái gậy sắt kia sắp đập vào mình.

Nhưng người hứng trọn đòn đó lại không phải cậu.

Mà là Xử Nữ.

"Thấy chưa~? Mày quá lương thiện đi! Thật chướng mắt!"

Đó là câu nói của Xà Phu khi cậu ta vừa cười cợt vừa dùng ánh mắt thích thú nhìn Cự Giải đang hoảng loạn ôm lấy Xử Nữ người đầy máu vì bị gậy sắt đập trúng đầu.

"Biến đi."

Giây phút đó, Cự Giải mới nhận ra mình đã sai. Nơi cậu từng nghĩ mình thuộc về, đó chỉ là một nơi tìm cậu làm trò mua vui.

Thật nực cười.

***

Sau lần đó, Cự Giải không lui tới quán bar hay khu vực đó nữa, cũng không hề có bất kì liên lạc gì với Xà Phu. Cậu thật sự không ngờ cậu ta đi du học, chưa kể tuổi tác tính ra còn nhỏ hơn cậu tận hai tuổi.

"Đó là lý do tớ bảo cậu ta xuất hiện chẳng phải gì tốt đẹp đâu!"

Một cách hằn học, Xử Nữ trút gần như tất cả vào bữa ăn của mình. Cô khó chịu mức một muỗng lớn cho vào mồm.

"Khoan khoan! Từ từ! Vụ đó thì tớ nghe cậu kể rồi, nhưng mà khoan!!"

Bảo Bình vẫn còn đứng, lúc này lập tức lia mắt về phía Cự Giải còn đang ăn ngon lành.

"Tên bún thiêu đen thui này mà lớn hơn tớ một tuổi á!?"

"Tại Giải đi bụi hết một năm luôn chứ có học hành gì đâu!"

Gì chứ... Bảo Bình không thật sự không ngờ mà!

"Đừng bận tâm về điều đó! Các cậu đối với tớ như thường là được rồi~!"

Bảo Bình cô rằng Cự Giải giỏi đánh nhau, đến giờ vẫn không tài nào tin được, nhất là với cái tên chạy một trăm mét cũng một như cậu.

Quá khó tin!

Kim Ngưu từ đầu đến cuối vẫn cố bắt kịp, thậm chí còn mừng rỡ hình ảnh Cự Giải lúc đó trong đầu.

Thật ảo diệu làm sao!

***

"Nói vậy mày là kẻ địch rồi!"

Vừa nghe xong chuyện từ Ma Kết, Nhân Mã đã dùng muỗng chỉ thẳng vào Xà Phu trong khi mắt cứ trần trần nhìn cậu học sinh mới.

"Rõ ràng là một kẻ nguy hiểm!"

"Cậu muốn gì ở bọn này? Lập tức khai hết ra!"

Không cần nói đến Nhân Mã, cả Song Tử với Bạch Dương hình như diễn cũng có tâm lý.

Tuy nhiên, Xà Phu một chút cũng không nao núng, thậm chí còn thản nhiên nhìn vào ánh mắt dò xét của Ma Kết mà mỉm cười vô tội.

"Tớ chẳng có bất kì ý đồ gì cả!"

Tay Xà Phu không nói không rằng khoác qua vai con bé Sư Tử còn đang ăn trưa ngon lành như không.

"Tớ chỉ muốn tận hưởng khoảng thời gian học đường này mà thôi! Sư Sư nhỉ?"

"Đừng có làm vẻ quen biết lâu rồi."

Không để Sur Tử kịp phản kháng, Song Ngư một tay đã hất ngay tay Xà Phu ra.

"Thằng nhiều chuyện!"

"Câm đi, thằng khốn!"

"Mày thích xen vào chuyện người khác lắm nhì?"

"Sao không tự hỏi tại sao mày quá chướng mắt đi?"

Hai người ngồi hai bên, miệng liên tục cãi nhau như đàn bà, thật sự khiến sức chịu đựng của Sur Tử đến giới hạn.

"Im hết đi, cả hai người!! Ngậm bánh mì vào mồm và im hết đi!!"

Thật cá tánh~

Bạch Dương hơi đưa mắt nhìn sang Ma Kết, dù có thắc mắc về mặt hiện tại của cậu nhưng cô vẫn không hỏi. Thay vào đó, cô nàng hoa khôi cười nhẹ rồi quay đi.

Ai đó ngẩn tò te vài giây, thật ra vì quá khó tin. Thử hỏi một bà chằn tự nhiên nở nụ cười thiên thần, ai mà tin cho được!

Nhưng, điều làm Ma Kết suy nghĩ là Xà Phu. Kết bạn với cậu ta, cậu không chắc đó là ý hay.

Dù sao, Ma Kết đối với Đình Xà Phu từ lâu đã có ấn tượng không tốt.

Mà, cứ từ từ rồi tính cũng chẳng sao!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chuyện Ở Quán

Ngồi trước quầy bar của quán, Ngư Vũ lắc nhẹ ly rượu trong tay. Đôi mắt màu hổ phách phản chiếu sự lơ đãng, hệt như đang mãi suy nghĩ gì đó.

Đạo gần đây, tâm trí cậu cứ không yên. Không lo nghĩ điều này, cũng lo nghĩ điều khác. Thậm chí chính Ngư Vũ cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Khẽ thở dài, cậu đưa ngón tay day day thái dương, cuối cùng lại chuyển sang che miệng ngáp một cái, hai mắt hết nhắm tịt lại lại mở ra.

Xoay người khỏi ghế ngồi, Ngư Vũ đặt chân xuống sàn, những ngón tay luồn vào mái tóc màu nâu sáng vò vò mấy cái một cách lười biếng.

Nhân lúc vắng khách, cậu sẽ đi chọn mất một lúc vậy. Dù sao, Ngư Vũ cũng nên để đầu óc mình tỉnh táo hơn chút ít.

Tuy nhiên, ngay khi Ngư Vũ chỉ vừa mới đặt đầu xuống ghế sofa trong phòng nghỉ nhân viên, một tiếng gõ cửa lại phá ngay không gian yên tĩnh.

Đối với một tên lười nhác có thừa lại đang mệt như Ngư Vũ, cậu trừ khi bị điên, nếu không còn lâu mới đứng dậy mở cửa.

Ai cũng được, sao cũng được, cậu chỉ muốn chọn mất một lát thôi.

"Dậy đi Ngư Vũ!"

Hay ghê, thật sự là tìm cậu hả!

"Mặc kệ là ai, đi chỗ khác đi! Chỉ năm phút thôi..."

Tay ôm chặt áo khoác trùm kín qua đầu, Ngư Vũ lăn người vào trong, giọng đáp lại cũng đầy ngái ngủ.

Thật đáng tiếc, ước nguyện của cậu hoàn toàn không được đáp ứng.

"Dậy đi thằng khỉ! Mày mà không dậy, tao kêu tụi nó đánh hội đồng mày bây giờ!!"

Không biết tại sao Ngư Vũ lại quen với mấy thằng bạn đồng nghiệp phiền phức thế này...

"Vụ gì?!"

Bị đánh thức là một chuyện cực kì bức bối, và đang lìm dìm mà bị gọi dậy càng bức bối hơn. Một tay chống xuống ghế sofa ngồi dậy, một tay vò vò mớ tóc của mình, Ngu Vũ khó chịu hết ngáp dài ngáp ngắn rồi lại dụi dụi mắt.

Có thằng bạn nào đó mắt khinh bỉ nhìn Ngu Vũ, tận một lúc sau mới lên tiếng.

"Đoán xem! Công chúa của mày đang làm loạn ngoài kia vì muốn gặp hoàng tử kia~"

Hả?

Thật là phiền.

***

Lúc này, ngay lối vào của quán có một cô gái trẻ đang mang tâm trạng cực kì khó chịu, cứ la hét om tòi không kiêng nể một ai. Mặc cho những nhân viên kia đang cố thuyết phục, cô vẫn cứng đầu vùng ra khỏi, một lời cũng không để lọt vào tai mình.

"Tôi không biết! Nếu các anh không gọi anh ấy ra đây, tôi quay đó!"

"Thôi nào~ Nếu em muốn, bọn anh đều có thể tiếp chuyện em!"

"Tôi muốn Ngu Vũ! Gọi anh ấy ra cho tôi!"

Những anh chàng kia được một phen rơi vào khó xử. Cô gái này là khách hàng cực kì quen thuộc của quán, không thể cứ thế mà đuổi đi được. Nhưng nếu giữ lại, rõ ràng là đang làm phiền những vị khách khác.

"Em bình tĩnh một chút nhé, quý cô! Bọn anh gọi nó đến cho em ngay~!"

Rõ ràng là một cô gái lắm chuyện!

"Ngu Nhân à."

Cô gái nọ vì tiếng gọi kia mà khê giật mình, cả mắt cũng từ bức bối khó chịu chuyển sang đầy mong đợi, cuối cùng cả gương mặt xinh xắn đều hiện lên sự vui vẻ. Lách người khỏi những anh chàng kia, cô một nước chạy ngay lại tới chàng trai vừa đi tới kia, hai tay choàng qua ôm chặt lấy cậu không buông.

"Uwah! Cuối cùng cũng gặp anh rồi! Trà Xanh ơi, anh nhất định phải nghe em!"

Chưa kịp tỉnh ngủ đã phải leo từ khu bar dưới tầng lên chỗ karaoke của quán, rồi lại bị ôm chặt cứng đến không thở nổi. Tuy nhiên, điều đó không khiến Ngu Vũ quên đi nụ cười cuốn hút gần như luôn hiện hữu trên khuôn mặt đẹp trai của cậu.

Trong khi Ngu Nhân vẫn còn ôm lấy Ngu Vũ không buông, tay cậu nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ của cô.

Nhưng hành động dù ân cần dịu dàng bao nhiêu, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp của Ngu Vũ lại hoàn toàn trống rỗng.

Lạnh nhạt và điềm tĩnh đến lạ.

Tay vuốt nhẹ mái tóc đen mượt của Ngu Nhân, Ngu Vũ kéo cô ra khỏi mình, đồng thời dùng đôi mắt mình nhìn vào đôi mắt màu nâu sáng của cô.

"Vậy, em có chuyện gì muốn nói với anh sao?"

Ngu Nhân chớp nhẹ mắt mình, vẻ mặt tự nhiên chuyển sang khó chịu, phụng phịu một cách giận dỗi, bàn tay hơi nắm lại dấm nhẹ vào Ngu Vũ rồi khoanh lại trước ngực.

"Cứ làm như có chuyện em mới tới gặp anh! Ngươi ta đến vì nhớ anh không được ư?"

"Rồi rồi, nhưng anh nghĩ mình khá hiểu em đấy, quý cô nhỏ~"

Ban đầu định dỗi một chút để Ngu Vũ dỗ ngọt, cuối cùng lại không tài nào giận được. Trước khuôn mặt đẹp trai đầy mê hoặc của cậu, đặc biệt là đôi mắt kia, đầu óc Ngu Nhân lại bỗng chốc trở nên trống rỗng.

"Anh chỉ được cái miệng dẻo nhẹ đó thôi! Đáng ghét!"

Ngu Nhân không hề nhận ra, rằng nụ cười trên gương mặt Ngu Vũ có phần cứng nhắc và giả tạo ra sao.

***

"Nước ngọt thôi nhé, uống rượu lúc này không tốt cho em đâu!"

Nhìn chai coca đặt trên bàn, Ngư Nhân có chút bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy.

"Dù hiện tại có rất nhiều khách, nhưng anh vẫn rất sẵn sàng nghe chuyện của em!"

Mắt nâu sáng của Ngư Nhân nhìn chăm chăm nụ cười vui vẻ trên gương mặt quyến rũ của Ngư Vũ, mặt tự dưng đỏ bừng. Đỏ vì ngại, đỏ cả vì giận.

"Em có thể trả anh gấp mấy lần mấy con nhỏ ngoài kia! Anh thừa biết mà!"

Bàn tay trắng nõn của Ngư Nhân thò vào túi xách, đẩy nhẹ một xấp tiền với phía người con trai kia, sau đó lại nắm chặt lấy mép váy. Cô mím chặt môi, đôi mắt hằn lên tia khó chịu.

"Chỉ cần anh cứ ngồi đây với em là được."

Ngồi đối diện Ngư Nhân, mắt hổ phách của Ngư Vũ chăm chú quan sát từng biểu hiện trên gương mặt cô gái. Đôi đồng tử chuyển xuống xấp tiền trên bàn, cậu chột thờ dài.

"Anh rất sẵn lòng, như mọi khi!"

Dẫu vậy, Ngư Nhân vẫn im lặng. Dù cho vẻ mặt rõ ràng đang bức bối trong lòng, cô vẫn chưa chịu lên tiếng.

Tất cả những gì Ngư Nhân làm là cắn chặt lấy môi mình.

"Lại chuyện đó nữa ư?"

Câu hỏi ngắn gọn nhưng ngay lập tức chạm vào bên trong Ngư Nhân, khuấy động ngay sự giận dữ mà cô cố kìm nén bấy giờ, hết như một quả bóng vừa nổ tung.

"Em không hiểu!!"

Trong vô thức, bàn tay Ngư Nhân hất mạnh ly nước ngọt xuống đất, rồi lại vuốt ngược tóc mái lên.

"Em so với cô ta có chỗ nào không bằng? Em càng không tin con nhỏ đó thực sự giỏi hơn em! Dù là bất cứ đâu, chỉ cần cô ta xuất hiện, em sẽ trở nên thừa thãi!! Trở thành vô dụng, bất tài!!!"

Mắt Ngư Vũ vẫn nhìn Ngư Nhân, nhìn cả ly nước vừa bị cô hất đi.

"Em luyện tập như một đứa tâm thần, lúc nào cũng dốc sức luyện tập! Tại sao lại có thể thua con rô bốt đó!? Em không phục! Tuyệt đối không phục!!"

Cả cơ hội của cô, cả mục tiêu phấn đấu trước giờ của cô, cả vị trí để tỏa sáng. Từ khi cô ta xuất hiện, cô ta luôn giành lấy mọi thứ.

Kẻ lấy đi vị trí đáng ra là của Ngư Nhân, kẻ đã phản bội cô, chính là *cô ta*.

Mắt nhắm hờ vài giây, Ngư Vũ chột đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình. Cậu đi đến bên Ngư Nhân, thân nhiên cầm lấy bàn tay đang ôm lấy trán của cô.

"Em không nên làm bị thương chính mình. Chẳng phải đôi bàn tay này đối với em quan trọng lắm sao?"

Ngư Nhân lúc này mới nhận ra bàn tay phải của cô đang rướm máu. Có lẽ là do ban nãy đã hất ly nước kia xuống.

"Anh sẽ đi lấy chút rượu cho em. Anh nghĩ nó sẽ giúp tâm trạng em thoải mái hơn một ít!"

Tuy nhiên, ngay khi Ngư Vũ vừa cất bước quay đi, cả người cậu lại lập tức khựng lại.

Tay Ngư Nhân đang vòng qua cậu, ôm chăm lấy cậu từ phía sau.

"Khỏi cũng được. Em nói rồi, anh chỉ cần ngồi đây thôi! Nếu muốn, em cũng có thể cho anh thêm tiền! Bao nhiêu cũng được, chỉ cần là anh muốn!"

Vòng tay Ngư Nhân càng siết chặt hơn, như thể không để Ngư Vũ rời đi dù chỉ một giây.

"Anh đừng rời khỏi em là được! Như lúc trước... Trà Xanh, đã rất khó khăn để em tìm thấy anh!"

Ngư Vũ đứng yên đó, mặc cho Ngư Nhân ôm chặt lấy mình, cậu bất giác đưa mắt nhìn lên bóng đèn trên kia.

Cậu rót cuộc đang làm cái gì vậy?

Cậu không sai, phải không?

Không hề sai phải không?

***

So với khuôn mặt ửng đỏ ban nãy, Ngư Nhân gần như đã lấy lại được tinh thần. Cô vui vẻ cười tươi tắn, thậm chí còn chào những anh chàng mới này còn khổ sở vì cô làm loạn.

Con gái thật khó hiểu.

"Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm~! Em nhất định sẽ lại tới, đương nhiên là tìm anh!"

Đáp lại nụ cười trong vắt của Ngư Nhân, Ngư Vũ hơi híp mắt, khoé môi lên cong lên một cách hoàn hảo.

"Em thích anh nhất đó, Trà Xanh!"

Sau khi kiễng chân lên hôn vào má Ngư Vũ, Ngư Nhân tinh nghịch chui ngay vào taxi vừa gọi. Vẫy tay chào cậu, cô cùng chiếc xe rời khỏi ngay.

Ngay khi chiếc taxi vừa khuất dạng giữa những chiếc xe khác trên đường, nụ cười đẹp kia lập tức tắt ngúm ngay, cả mắt nhìn về phía đó cũng trở nên lạnh đi.

Vừa định quay trở lại vào quán, đôi mắt màu hổ phách của Ngư Vũ như vừa lướt qua ai đó. Hơi khựng lại, cả mắt cũng nhìn quanh kiếm tìm. Cậu dừng lại khi bắt gặp đôi đồng tử màu nâu cafe trong veo kia.

Đôi mắt đang ngơ ngác nhìn mình chằm chằm. Kể cả dù biết đó là công việc của cậu, cô trong lòng đâu đó vẫn cảm thấy khó chịu.

Dù có một chút ngạc nhiên, về mặt cứng đờ của Ngư Vũ biến mất ngay, thay vào đó là một nụ cười nhẹ.

"Lâu quá không gặp, bé con~"

Nhìn tên con trai từ lúc nào đã chạy đến ngay trước mặt mình, nhìn cả về mặt nham nhở lẫn bàn tay đan vẫy chào mình, Sur Từ lập tức nhú mày.

"Còn dám gọi tôi bé con nữa, tôi giết đó!"

Nhưng Sur Từ không hề biết, Ngư Vũ rất cứng đầu.

"Cô sao lại rảnh rỗi đi qua đây thế?"

"Tôi tình cờ, đương nhiên là không hề có ý định từ trước đâu!"

Nhìn Sur Từ bất mãn phồng má trong khi vẫn dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, Ngư Vũ tự nhiên thấy vui hẳn ra, cả tâm trạng nặng nề của cậu này giờ cũng theo gió bay đi đâu mất.

"Cô dễ thương ghê! Vừa nhỏ nhắn vừa đáng yêu!"

Câu này nói sai cũng không hẳn, nhất là với một đứa "ba mét bẻ đôi chỉ kém chứ không hơn" như Sur Từ.

Dù biết rõ một hai đều là nói đùa, vậy mà Sur Từ vẫn giật thót lên.

"Còn nói nữa, tôi tát đó, tôi cắn đó!"

Mắt Ngư Vũ hơi nheo lại, càng khiến khuôn mặt vốn đẹp trai của cậu thêm phần cuốn hút.

"Ồ hay, cô cứ như mèo ý nhỉ? Cần thử xem, tôi cho đó~!"

"Anh!"

Đồ chết tiệt! Đồ giỡn nhây! Đồ khùng! A, nếu có thể, Sur Từ nhất định băm anh ta thành trăm mảnh cũng chưa hả giận!

Cô và anh ta một chút cũng không thân thiết, gặp mặt nhau quá lắm chỉ vài ba lần, tại sao mỗi lần như thế đều kiếm có chọc tức cô?

Thật không hiểu nổi! Đồ dở hơi!

Dù thật tiếc là Sur Từ chỉ có thể làm bầm chửi rửa trong bụng.

"Tay cô làm sao vậy?"

Có lẽ do mãi mê nghĩ lung tung, Sur Từ bị Ngư Vũ nắm lấy tay từ bao giờ chẳng biết, cậu còn thân nhiên vén tay áo khoác của cô lên một chút.

Hành động theo phản xạ, trước khi kịp nhận ra, Sur Từ ngay lập tức đã hất mạnh tay Ngư Vũ đi, đồng thời ôm hất tay mình vào lòng. Đôi mắt màu nâu

café nhìn cậu bỗng chốc trở nên hoảng loạn và đầy cảnh giác.

Đôi mắt ấy, dù chỉ vài giây nhưng đã đủ để hằn sâu vào tiềm thức của Ngư Vũ, khiến cậu bỗng dưng cảm thấy khó xử.

Xem ra cậu hành động lỗ mãng mất rồi.

"Tôi... Tôi về đây!"

Điều bộ lấp bắp của Sur Tử, Ngư Vũ cực kì không thích.

"Đợi một chút!"

Chỉ nghe mỗi tiếng, khi Sur Tử quay lại, cô chỉ thấy mỗi Ngư Vũ đang chạy ngay vào trong quán.

Vậy mà ai đó vẫn cứ thế đứng yên tại chỗ, ngoan ngoãn chờ như cậu bảo.

Không quá lâu sau, vẫn trong bộ đồ phục vụ lịch thiệp, Ngư Vũ dừng lại trước mặt Sur Tử. Tay cậu chìa ra trước mặt cô một cây kẹo mút, miệng lại nở nụ cười nhẹ.

Một nụ cười dịu dàng.

"Coi như tôi xin lỗi, bé con đừng giận ghen~"

Coi cô là con nít chác?

"Nếu có cái gì đó dùng được quanh đây, tôi nhất định đã giết chết anh rồi, đồ già mồm chết tiệt!"

Miệng nói vậy, nhưng Sur Tử vẫn đưa tay giật lấy cây kẹo mà Ngư Vũ đưa, lại còn đáp lại cậu bằng một nụ cười tươi tắn.

"Nhưng mà, cảm ơn anh!"

Ngư Vũ trong vài giây nhận thấy tim mình hồi hộp, cả mặt đẹp cũng vô thức đỏ bừng cả lên.

Dễ thương chết mất!

"Ngư Vũ!! Mày định trốn việc đó hả?!"

Biết sao không, tương tự như câu Sur Tử vừa nãy nói, nếu có thể, cậu sẽ băm xác thằng bạn lấm mồm của mình ra cho hà con giận!

"Haha! Bạn anh gọi kìa, đồ già mồm biếng nhác!"

"Cô câm đi!"

Ánh mắt Sur Tử bỗng dưng thay đổi ngay. Thay vì tức giận, đó lại là sự ngạc nhiên.

Dù không nhớ rõ lắm, nhưng cô đã nghe câu nói thô lỗ này ở đâu rồi ấy nhỉ...?

Cái trí nhớ kém này, ghét ghê.

"Không đùa anh nữa, lần này tôi về thật đây!"

Bỏ tọt cây kẹo vào miệng, Sur Tử chạy đi ngay, sau khi quay lại vẫy tay chào kiểu xưa xuôi đuôi với cậu.

Ngư Vũ rút lại. Hoàn toàn không dễ thương gì cả, chỉ là một con nhóc đáng ghét mà thôi!

Vậy mà, trước khi kịp nhận ra, Ngư Vũ đã nở nụ cười miễn cưỡng rồi, cả đôi mắt màu hổ phách bỗng chốc cũng trở nên ảm áp dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mây Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nhà Hát Trung Tâm

Bạch Dương thức dậy từ sớm, hiện tại đang đứng trước gương sửa sang lại tóc và bộ váy của mình. Như mọi khi, dù trong bất kì trường hợp nào, cô cũng phải cực kì dễ thương.

Chưa kể đến hôm nay, cô còn phải biểu diễn trước bao nhiêu người.

Công việc của ba Bạch Dương thì thoáng lại dính đến ngành âm nhạc, chưa kể với kĩ năng giao tiếp cực kì tốt, thành ra vì thế mà quen biết không ít người. Hôm nay bên hoà nhạc lại thiếu mất một nghệ sĩ vĩ cầm vì người chính chả biết bỏ đi đâu mất, họ quay sang nhờ cô - cô gái mà họ cho là chơi vĩ cầm rất hay. Bình thường thì Bạch Dương sẽ từ chối khéo, nhưng suy đi nghĩ lại, ba cô có thể chuyển công tác về gần nhà cũng nhờ một phần ít nhiều ở họ.

Coi như là trả ơn, chẳng ai nợ ai. Bạch Dương chỉ là nể mặt họ mà thôi.

Thật ra lúc ban đầu, Bạch Dương cũng định rủ rê mấy đứa bạn mình đi cùng, đương nhiên có cả nhóm Xứ Nữ, cũng là cho bọn họ thấy một tài lẻ khác của cô (Mặc dù đa phần đều đã biết qua "Nữ sinh thanh lịch"), cuối cùng tới lui lại thôi.

Trong số đó hiển nhiên tên của Ma Kết dẫn đầu. Biểu diễn như thế, xinh đẹp thế này, cô gái nào mà chẳng muốn được bạn trai mình nhìn thấy. Nhưng rồi Bạch Dương chợt nhận ra, cô cuối cùng cũng chỉ là một con nhỏ hờ tít mà nòng nọc nhieu, đến cả mời cậu cũng không dám.

Thật nhục nhã làm sao...

Nhìn lại mình lần cuối trong gương, Bạch Dương mỉm cười hài lòng. Tạm thời cứ như vậy, cô đến đó sẽ chinh lại kĩ hơn sau cũng được.

"Dương à, đi thôi con!"

"Dạ, con ra ngay!"

Sau khi đáp lại tiếng gọi của ba mình, Bạch Dương một tay đóng cửa tủ đồ, tay còn lại nhanh chóng vớ lấy hộp đàn vĩ cầm rồi chạy ra khỏi phòng.

Vì chỗ làm của ông thuận đường với đường đến nhà hát trung tâm nên sẵn tiện đưa Bạch Dương đến đó luôn. Về bận về đương nhiên cô sẽ tự về.

"Con ổn chứ? Thật sự không cần ba đến rước?"

"Con không sao, ba cứ làm việc đi ạ!"

Đôi lúc, sự yêu thương của ông Kiều không chỉ khiến cô thấy hạnh phúc mà còn có phần thái quá nữa. Dù sao, Kiều Bạch Dương cô vẫn thấy rất vui.

Chiếc xe đậu trước cổng nhà hát trung tâm, Bạch Dương chào ba mình xong cũng quay người bước vào ngay. Cô không thường xuyên đến đây cho lắm, bởi dù thích vĩ cầm, không có nghĩa là Bạch Dương thích nhạc hoà âm. Nhưng một điều chắc chắn, mỗi lần tới đây cô đều choáng ngợp, dù điều đó ít khi biểu lộ rõ ra ngoài.

Nhà hát trung tâm lớn và rộng rãi nhất thành phố thật sự không chỉ là cái danh hão.

Vừa bước vào trong, Bạch Dương đã lập tức chú ý đến hội trường lớn đằng kia, nơi mà hiện tại tập nập toàn người là người, cả trong lẫn ngoài. Cô hơi nghiêng đầu thắc mắc.

"Tiểu Dương, em cuối cùng cũng đến rồi! Mừng quá!"

Nhìn sang cô nhân viên có quen biết với mình, Bạch Dương mỉm cười dịu dàng. Cô cứ nghĩ mình đến sớm lắm cơ!

"Ủa chị ơi, đằng đó có buổi hoà nhạc của nhân vật nổi tiếng tầm cỡ nào đó hả chị?"

Cô nhân viên mắt nhìn theo ngón tay của Bạch Dương, mắt chớp vài cái rồi trả lời một cách vui vẻ.

"À không. Đó là cuộc thi 'Phím đàn du dương' diễn ra hằng năm! Mà chị nhớ năm nào nó cũng được chú ý cả!"

Ra là cuộc thi dành cho các nghệ sĩ dương cầm trẻ tuổi. Bạch Dương có hay nghe qua nhưng chưa bao giờ thật sự để ý.

***

Bước vào trong cánh gà trước tràng pháo tay giòn giã của mọi người trong hội trường, Bạch Dương một tay cầm đàn, tay còn lại lau nhẹ mồ hôi trên trán, trong khi khoé miệng thanh tú nhếch lên thành nụ cười mãn nguyện tuyệt đẹp.

Mọi thứ luôn diễn ra tốt đẹp như vậy.

Sau khi thay bộ đồ diễn của mình thành bộ thường phục đã mặc, Bạch Dương thu dọn đồ đạc, chào mọi người rồi ra về ngay.

Cô cũng chỉ là diễn thay một tiết mục, không cần thiết phải ở lại làm gì. Về ngủ, về làm bài tập hay về nấu bữa còn có ích hơn!

Những ngón tay thon thả vuốt nhẹ mái tóc rối xù vì mồ hôi, Bạch Dương thở hắt ra một cái. Hay thật, cô về nhất định phải tắm rửa sạch sẽ đầu tiên!

Tuy nhiên, khi vừa bước từ hành lang ra sảnh chính, mắt Bạch Dương lại bị một hình ảnh cực kì quen thuộc thu hút. Người con trai đang đứng cạnh máy bán hàng tự động đằng kia, cô dù nhìn đằng sau thôi cũng có thể nhận ra ngay.

Bước rón rén từ phía sau, Bạch Dương tình nghịch khều khều vai cậu.

"Ma-Kết!"

Cậu chàng nọ lập tức theo phản xạ giật thót lên, không nói không rằng lập tức quay phắt ra sau, về mặt đầy sự cảnh giác, cuối cùng lại mắt tròn mắt dẹt mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm cô nàng đang nhìn mình cười vô tội.

"Sao cậu lại ở đây?"

Mắt Ma Kết di xuống hộp đàn vĩ cầm Bạch Dương đang cầm, nhưng vẫn chưa đủ để ra câu trả lời.

"Tớ được nhờ biểu diễn thay một cô nàng nghệ sĩ vô trách nhiệm! Còn cậu?"

Không ngờ lại gặp cậu ở đây, như thế này! Mừng ghê! Mừng chết đi được!!

Nhưng khác với vẻ mặt hớn hở biểu lộ rõ ràng của Bạch Dương, Ma Kết lại vì câu hỏi của cô mà đảo mắt vài vòng, cả môi cũng mím chặt vào nhau, hết như đang suy nghĩ gì đó.

Có nên nói ra cho cô biết hay không?

Đúng lúc này, những người vốn vẫn còn ở bên ngoài bỗng chốc nối đuôi nhau bước vào hội trường lớn, cả Ma Kết cũng vì đó mà nhìn ngay theo.

Hành động của cậu một hai tất cả đều lọt vào mắt Bạch Dương.

"Cậu cũng đi xem cuộc thi kia sao?"

Thay cho lời đáp, Ma Kết chỉ gật đầu.

Chỉ mới vừa nãy thôi, Bạch Dương đối với cuộc thi quy mô phủ rộng khắp nơi kia còn chẳng có một chút bận tâm, vậy mà bây giờ chỉ vừa mới nhận ra cả Ma Kết cũng đến xem, thái độ lẩn suy nghĩ đều thay đổi ngay lập tức, đột ngột hơn cả gió đổi hướng.

"Tớ cũng thích cực! Cực kì thích luôn! Hay tớ vào cùng cậu nha! Nha!?"

"Cái này..."

Thật sự trong lòng Ma Kết lúc này đang đấu tranh dữ dội, mặc dù rõ ràng ngay từ đầu đã thiên về hướng từ chối, vậy mà chẳng hiểu thần kinh bị gì, Ma Kết cứ thế gật đầu luôn, lại còn cười nhẹ nữa cơ.

Giờ thì hay thật!

"Khoan!"

Ngay khi Bạch Dương vừa vui vẻ bước đi, Ma Kết đã lập tức vươn tay ra kéo lại, chưa kể còn thân nhiên dùng tay khoác qua cổ cô bạn gái từ đằng sau.

Ai đó được một phen ngượng ngùng đến mức tưởng như sắp nổ ra.

"Chuyện này cậu phải hứa không được cho ai biết!"

Lại còn ra lệnh cho cô! Chẳng nhẽ Ma Kết sợ người ta biết cậu có sở thích về nhạc hoà âm? Càng nghĩ càng thấy lý do không chút hợp lý.

"Ừm. Ừm, t-tớ biết rồi! Biết rồi mà!"

Khuôn mặt dễ thương đỏ ửng, môi nhỏ mím chặt vào nhau, Bạch Dương cảm thấy tim mình thiếu điều muốn phản chủ nhảy tung ra ngoài.

Ma Kết đôi lúc "tập kích bất ngờ" rất đáng sợ, hại tim cô quá đi mất!

Nhưng Bạch Dương lại không hề để ý đến vẻ mặt có phần phân vân của Ma Kết bạn trai mình.

***

Bạch Dương tay che miệng ngáp một cái, rồi lại dụi dụi mắt cố không chế cơn buồn ngủ chết tiệt của mình.

Nãy giờ đã là phần thi thứ mười mấy rồi, vậy mà chẳng có chút nào ấn tượng để một đứa vốn không hứng thú với nhạc hoà âm như Bạch Dương chú ý. Về mặt một kiểu, cách chơi đàn một kiểu, thậm chí còn tẻ đến buồn cười.

Nói Bạch Dương nghiêm quá cũng được, nhưng với một cô nàng cũng chơi qua vĩ cầm như cô, âm nhạc là thứ không thể làm bừa được.

"Nếu cậu mệt, có thể về trước! Không cần cùng tớ xem nếu cậu thấy chán đâu."

"Không có! Nhất định không có! Tuyệt đối không có! Tớ thích lắm, tại hôm qua tớ ngủ hơi muộn thôi!"

Trong đó cũng có một phần sự thật chứ bộ, cô đúng thật là vì nghiên cứu đồng sách dạy nấu ăn mà đến gần sáng mới leo lên giường đi ngủ chứ bộ.

Tuy nhiên, Bạch Dương không chỉ không thể cho cậu câu trả lời thoả đáng, lại còn khiến Ma Kết thêm phần khó chịu. Cậu hơi nhịu mày, tay gõ nhẹ lên đầu cô.

"Cô ngốc này! Cứ tưởng cậu coi trọng sắc đẹp lắm mà, lại còn đi ngủ trễ cơ đấy!"

Tay xoa xoa trán mình, Bạch Dương cười khi cho qua chuyện. Cũng may ở đây là hội trường, xung quanh lại khá tối vì không bật đèn, nếu không chắc chân khuôn mặt đỏ ửng lúc này của cô nhất định lọt vào mắt Ma Kết.

Đau tim ghê!

"Sau đây là phần thi của thí sinh cuối cùng, cũng là thí sinh được mong đợi nhất!"

Hai tay chống lên ghế đằng trước đỡ lấy cằm, Bạch Dương hơi nghiêng đầu nói bằng quơ.

"Mong đợi nên để cuối để níu chân mọi người sao? Mà, tại sao lại mong đợi nhì Ma Kết?"

Khi Bạch Dương vui vẻ quay sang bạn trai mình tìm câu trả lời, Ma Kết lại dường như không hề để tâm đến. Cậu mất một lúc mới giật mình và quay sang cô, bằng ánh nhìn thắc mắc.

Ban nãy hình như, đôi mắt của Ma Kết có gì đó rất lạ. Ánh mắt của cậu, cô không tài nào tìm được từ thích hợp để giải thích.

Trong lúc Bạch Dương còn mải mê suy nghĩ không đâu, hàng loạt tiếng vỗ tay kịch liệt vang đến bên tai cô, lập tức thu hút sự chú ý của cô nàng về phía sân khấu.

Nhân vật tầm cỡ nào thế này?

Tuy nhiên, khi Bạch Dương quay sang, cô thật sự không tin vào những gì mắt mình nhìn thấy hiện giờ, cứ như thể cô rõ ràng đang nhìn nhầm vậy.

"Sur.. Sur... Sur Từ!? Sao lại...?!"

Có lẽ vì tiếng vỗ tay quá lớn nên dù Bạch Dương đã vô thức hét to vẫn không một ai để ý.

Lập tức quay phắt sang Ma Kết, nhưng khi nhận ra ánh mắt cậu một lượt hướng về phía sân khấu, Bạch Dương biết bây giờ không lúc để nói chuyện này.

Người đang đứng trên sân khấu thực sự không ai khác ngoài Lâm Sur Từ, và hiện tại đang cúi người chào tao nhã. Một con nhỏ lúc nào cũng nghịch ngợm quậy phá, lúc nào cũng năng nổ quá mức, vậy mà hiện giờ, Sur Từ chẳng khác nào một cô tiểu thư thanh cao dịu dàng. Mái tóc dài ngang vai hơi bông bênh với chiếc kẹp nhỏ một bên, thả xuống hai bên chiếc váy liền thân màu xanh nhạt.

Bạch Dương nhất thời không nhận ra cô bạn thân thiết của mình, nhất là đôi mắt màu nâu cafe kia. Lạnh và vô hồn đến lạ lẫm.

Sau khi chào mọi người, Sur Từ quay vào trong và chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế trước cây đàn dương cầm đặt trên sân khấu. Những ngón tay bên trong đôi găng lượt nhẹ phím đàn, về mặt cô vẫn hoàn toàn bình tĩnh, thay vì sự căng thẳng như những thí sinh khác.

Bạch Dương ngồi dưới khán đài, bị kéo từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, đến mức mắt không tài nào rời khỏi được cô gái nhỏ đang ngồi trên sân khấu. Bạch Dương không hề biết Sur Từ biết chơi dương cầm, lại còn chơi rất giỏi, cô dù cố vênh tai nghe ra sao cũng không tìm thấy bất kì lỗi nào kể cả nhỏ nhất.

Hoàn hảo.

Hoàn hảo đến đáng sợ.

***

Vừa rời khỏi phòng nghỉ dành riêng cho mình, Sur Từ trên người vẫn mặc bộ váy xanh nhạt kia, chậm rãi đi đến bên máy bán hàng tự động gần đó.

Mặc kệ đám đông bao gồm những thí sinh khác đang ồn ào bao quanh bảng thông tin nơi vừa dán kết quả, Sur Từ tháo một bên găng của mình và khom

người xuống nhặt lon trà bí đao vừa mua.

Không hề quan tâm tới, hệt như cô đã biết rõ kết quả từ trước vậy.

"Sur!!"

Ban đầu còn tưởng là tiếng của Ma Kết, Sur Từ cũng không mất quá lâu để nhận ra là không phải. Thay vào đó, khi cô quay sang, không chỉ mỗi Ma Kết chạy về phía mình, còn có cả cô bạn thân thiết của cô nữa.

Chạy về phía cô? Suy nghĩ vừa hiện lên, Sur Từ đã rất nhanh chóng giấu bàn tay vừa tháo găng ra phía sau.

"Bạch.. Dương? Sao cậu ở đây vậy?"

Đôi mắt nâu cafe đi qua Ma Kết, nhưng chỉ nhận ra sự im lặng và cái mím chặt môi của cậu, cả mắt cũng cậu bạn thân cũng tia sang hướng khác, sau đó lại quay về chấp hai tay trước mặt nhìn cô.

Sur Từ đành cười trừ cho qua chuyện.

"Tớ không biết là cậu biết chơi dương cầm! Còn rất giỏi nữa! Cậu không đi xem kết quả sao? Con nhỏ này, cậu giành hạng nhất! Là hạng nhất đó!!"

Tuy nhiên, khác với người ngoài cuộc là Bạch Dương đang cực kì hớn hờ vui vẻ, nhân vật chính là Sur Từ trước sau đều mang một vẻ mặt điềm nhiên như không.

Cứ như kết quả này đối với cô hoàn toàn bình thường.

Cô bây giờ, thực sự là quá mệt để đùa giỡn cười nói mất rồi.

"Sur Từ, cậu không sao chứ?"

Trước câu hỏi của Ma Kết, Sur Từ chỉ chậm rãi lắc đầu, trên môi vẽ nên nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

Tự nhiên khiến Bạch Dương vừa lạ vừa sợ. Đây đích thực là nhóc bạn điên khùng của cô đó hả? Hay là có kẻ ngoài hành tinh hay quái vật nào bắt nó đi rồi đóng giả thành nó rồi..

"Sur, tớ-"

"Tiểu Sur!"

Một giọng nữ vừa trầm vừa bổng ngắt đi lời nói chưa kịp phát ra hết của Bạch Dương. Dù vậy, khi cô đưa mắt nhìn lên Sur Từ, chẳng hiểu sao, đôi mắt màu nâu cafe mới đây còn rất bình thản giờ lại thoáng tia run rẩy.

Người bước đến là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi, ngoại hình lẫn khuôn mặt đều rất trẻ trung và xinh đẹp, nhất là đôi mắt lạnh lùng quý phái không lẫn vào đâu được. Bạch Dương nhớ bản thân đã từng gặp người này, thậm chí là nhớ rất rõ.

Bởi vì bà ấy rất đẹp, đẹp đến tuyệt mỹ, nên cô không tài nào quên được.

Ánh mắt bà một lượt nhìn sang Bạch Dương và Ma Kết, đặc biệt là Bạch Dương.

"Con chào cô!"

Mặc kệ ánh mắt kì lạ bạn gái nhìn mình, Ma Kết lễ phép cúi đầu chào, miệng cậu theo đó tạo nên nụ cười thân thiện.

Người phụ nữ nọ mắt một lúc lâu mới lên tiếng, và ánh mắt lạnh kia lại lần nữa nhằm vào Bạch Dương.

"Tiểu Kết, ai đây?"

Nhưng hình như cô ấy không nhớ Bạch Dương.

"Dạ, con chào cô! Con là bạn của Sur-"

"Là bạn của con thừa cô, bạn gái của con!"

Nếu là bình thường, được cậu tuyên bố thế này, khỏi nói cũng biết Bạch Dương vui mừng hạnh phúc ra sao. Nhưng hiện tại đây, ngoài cặp mắt khó hiểu nhìn cậu bạn trai, cô cảm thấy thực sự khó chịu. Rất khó chịu.

"Vậy thì được. Tiểu Sur, ta đi thôi!"

Sur Từ nãy giờ vẫn im lặng bỗng giật thót, đôi môi nhỏ theo đó mà mím chặt vào nhau. Cô chậm rãi gạt đầu, bàn tay vì vậy mà càng siết chặt lon trà bí

đao hơn.

"Dạ, con-"

"Con vẫn còn uống thứ nước vớ vẩn này đó hả? Thật chẳng ra làm sao cả!"

Bàn tay bà lập tức giắt lấy lon nước đang được Sur Từ cầm chặt và quăng vào một thùng rác gần đó. Ngoài dùng ánh mắt thoáng tia kinh ngạc nhìn theo, cô hoàn toàn không ý kiến bất kì điều gì.

Sur Từ trầm tính và ít nói đến lạ lùng.

"Mau đi thôi! Con luôn lề mề và chậm chạp, con không biết đã mất bao nhiêu thời gian đâu."

Khi người phụ nữ một tay nắm chặt lấy bàn tay tháo găng của Sur Từ, hai mày cô bất giác nhíu chặt, cả răng cũng cắn nhẹ lấy môi.

"Vậy tớ đi trước nhé!"

Ma Kết và Bạch Dương đều không thể nói gì, cứ đứng đực ra đó nhìn hai người họ rời đi mất.

"Nè Kết, cậu trả lời tớ, cậu tại sao không để tớ nói? Bảo tớ là bạn của Sur thì có gì sai hả?!"

Bạch Dương rất ít khi nổi giận với Ma Kết, vậy mà lại bây giờ khó chịu ra mặt, không tài nào có thể ngăn mình truy hỏi cậu cho ra lẽ.

"Cô ấy không muốn Sur giao du với bất kì ai. Đó giờ, cô ấy chỉ cho phép mỗi tớ cùng Sur làm bạn."

Gì chứ? Không muốn để con nhỏ giao du với người khác? Rốt cuộc là cái thể loại suy nghĩ gì vậy!?"

"Thế, hai người họ là gì của nhau?"

Mất Ma Kết có hơi liếc qua cô bạn gái, nhưng từng chữ vẫn từ tốn trả lời.

"Là mẹ con! Cô ấy là mẹ của Sur Từ."

Bạch Dương cũng đã đoán ra được, dù người đó trông rất trẻ thì họ vẫn có nhiều điểm tương đồng nhau.

Nhưng mà,

"Vậy, tại sao tay của Sur Từ có rất nhiều vết thương đến như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một Chỗ Dừa

Dắt xe đạp vào bãi giữ xe của bệnh viện, sau khi dựng chống, Song Ngư hơi rướn người lấy túi thức ăn vừa mua.

Mất nhìn vào cái túi kia, vai vẫn còn đeo balo và mặc đồng phục đi học, Song Ngư vừa bước ra khỏi bãi xe đã phải ngẩng đầu nhìn bầu trời. Vừa tối vừa đen. Một tay mở ngửa đưa ra, rồi lại nắm lại.

Trời dạo này sao cứ mưa miết.

Tay đưa ra sau kéo mũ áo khoác lên trùm kín đầu, Song Ngư ôm lấy túi thức ăn rồi một mạch chạy ngay về phía bệnh viện. Vừa chạy vào mái hiên, cậu đã gặp gối thờ dốc, sau đó đứng thẳng dậy phui bột nước mưa dính khắp người.

"Hơ.. Hơ... Hắc xì!!"

Tay dụi mũi, mắt mờ màng lơ đễnh, Song Ngư che miệng ngáp ngắn ngáp dài.

Sau một hồi đứng chờ thang máy, cậu cảm thấy thật may mắn khi một mình đứng bên trong. Không đông người chen chúc, thực sự rất thoải mái.

Chỉ vừa mới nghiêng ngả đầu chớp mắt vài giây, âm thanh báo đến tầng vang lên lập tức khiến Song Ngư tỉnh táo lại ngay. Cậu đưa tay dụi mắt, ngáp thêm một cái rồi lững thững bước ra khỏi thang máy.

"Ủa Song Ngư?"

Bước chân hơi khựng lại, mắt nâu hổ phách cũng nhìn băng quơ ra đằng sau. Cậu chớp vài cái, vẻ mặt cố trở nên tươi tỉnh, Song Ngư hơi cúi người.

"Buổi tối tốt lành, thưa bác sĩ!"

"Không cần khách sáo, chúng ta là người quen cả mà!"

Vị bác sĩ trung niên đôn hậu khẽ mỉm cười, trong khi tay vẫn còn cầm một tập hồ sơ.

Song Ngư cũng cười theo. Một nụ cười phớt qua nhẹ nhàng.

"Hôm nay con đến khá muộn nhỉ?"

Mắt nhìn vào đồng hồ đeo tay, vị bác sĩ lần nữa nhìn về phía Song Ngư. Cậu lúc này đưa tay gỡ đầu, đôi đồng tử đảo vài vòng.

"Tại hôm nay phải làm thêm giờ một chút. Bác biết đấy, quán ăn hơi nhiều việc!"

"Con ngoan ngoãn và có hiếu thật đấy Song Ngư! Còn nhỏ mà đã biết làm thêm kiếm tiền rồi!"

Bàn tay dịu dàng xoa đầu cậu, cả nụ cười cũng hiền từ, không hiểu sao Song Ngư đột nhiên giật thót, dù cậu vẫn cố gượng cười.

Dù sao, đối với bác sĩ, cậu cũng không nói rõ việc làm thêm của mình là gì.

"Con lớn rồi mà bác sĩ."

"À, đúng rồi! Có cái này bác muốn đưa cho con."

Mắt Song Ngư ngạc nhiên chuyển từ vị bác sĩ đứng trước mặt mình về phía tập hồ sơ trong tay ông.

Bằng cách nào đó, cậu có dự cảm không tốt.

***

Dừng bước trước một phòng bệnh, đầu Song Ngư vẫn còn vang vọng những lời của bác sĩ vừa nãy. Bàn tay cầm tập hồ sơ ông vừa đưa bất giác siết chặt, cả răng cũng vô thức cắn mạnh lấy môi.

Tay vừa định gõ cửa đột nhiên khựng lại. Suy nghĩ một hồi, Song Ngư lấy balo đang đeo sau lưng xuống và bỏ tập hồ sơ kia vào.

"Cửa không khoá đâu!"

Bên trong vang lên tiếng nói ầm ập dịu dàng, Song Ngư khẽ mỉm cười trong khi tay nhẹ nhàng vặn nắm cửa.

"Vẫn chưa ngủ sao ạ, thưa mẫu hậu đại nhân?"

"Vì biết con sẽ tới, cho nên mẹ ngồi đợi con!"

Giữa căn phòng bệnh trắng toát, người phụ nữ ngồi dựa lưng trên chiếc giường to đơn giản. Cả người gần như chẳng chít dây nịt y tế, cả dưới mũi cũng gắn ống nhỏ. Đôi mắt dịu dàng và ân cần, dù làn da có phần nhợt nhạt và xanh xao, đó vẫn là một người phụ nữ rất đẹp.

Lúc này, bà đang cười, ánh mắt đầy yêu thương nhìn cậu con trai vừa bước vào.

Đây chính là mẹ của Song Ngư, người thân cậu yêu quý nhất.

Cũng là người thân duy nhất của cậu.

"Mẹ không nên thức khuya quá, sẽ không tốt đâu! À, con có mua món mẹ thích nhất nè!"

"Bảo mẹ ngủ sớm, con còn mua thức ăn làm gì?"

Ngẫm lại lời của mẹ, Song Ngư mới nhận ra điểm sai sót. Đúng rồi ha, cậu mua làm gì nhỉ?

"Dù sao, mẹ cứ ăn đi đã!"

Đưa con trai này lúc nào cũng chu đáo như vậy.

"Lúc nào cũng gây phiền phức cho con, mẹ xin lỗi nhé! Con không cần mua gì cho mẹ đâu, cứ giữ tiền đấy!"

Bàn tay đang đổ cháo ra tô của Song Ngu không hề dừng lại, chỉ có ánh mắt trong một thoáng hơi dao động.

"Mẹ lại thế nữa rồi! Chính vì mẹ cứ nói thế, con mới buồn đó!"

Nhìn tô cháo được con trai bung và ngồi xuống cạnh giường mình, bà Lư hơi mỉm cười.

"Mẹ ăn rồi nghỉ ngơi nhé! Để con đút cho mẹ!"

Hành động của Song Ngu, trước sau đều rất ân cần. Cậu so với bình thường, rõ ràng khác hẳn một trời một vực.

"Bé Mưa này-"

"Mẹ, con lớn rồi mà! Với lại,"

Đôi mắt màu hổ phách nhìn mẹ mình của Song Ngu có gì đó rất khó giải thích, giống như nụ cười thoáng buồn xuất hiện trên gương mặt cậu lúc này.

"Mẹ đừng gọi con bằng cái tên đó nữa có được không ạ?"

Song Ngu bây giờ chỉ là Song Ngu, cậu và bé Mưa lúc đó đã trở thành hai con người hoàn toàn khác nhau từ lâu lắm rồi.

"Mẹ hiểu. Vậy Tiểu Ngu, mẹ muốn hỏi con điều này! Hãy vì mẹ mà thành thật trả lời, được không con?"

Dù trong lòng có chút thắc mắc, Song Ngu vẫn gật nhẹ. Miệng cậu đã bận thổi cháo đút cho bà Lư.

"Con bây giờ, là Song Ngu hay Ngu Vũ?"

Cả người Song Ngu được dịp giật nảy lên, đến mức tô cháo trong tay nếu không cầm chắc có lẽ đã rơi xuống sàn vỡ mất rồi.

"Sao... mẹ lại hỏi như vậy?"

Đặt tô cháo sang đầu tủ nhỏ bên cạnh, Song Ngu cố không nhìn mẹ mình. Bất giác, răng cậu cắn mạnh lấy môi, cả mặt cũng cúi gằm để cho tóc mái che giấu hết.

"Tóc của con vẫn còn dính màu nhuộm kia!"

Theo phản xạ, Song Ngu lập tức đưa tay sờ lên tóc mình, thậm chí vò liên tục. Tận một lúc sau, khi nhìn thấy ánh mắt bình thản của mẹ, cậu mới nhận ra mình bị lừa.

"Con-"

"Con đã hứa với mẹ mà, Song Ngu?"

Cậu nên nói gì bây giờ?

"Con đã hứa sẽ không bao giờ trở thành Ngu Vũ nữa. Mẹ không muốn làm khó con, nhưng mẹ cũng không muốn Song Ngu vì mẹ làm những công việc như vậy!"

Mắt Song Ngu khẽ nhắm lại, rồi lại mở ngay ra khi bà Lư chợt nắm lấy tay cậu.

Đúng lúc này, mẹ cậu đột nhiên lên cơn ho liên tục. Song Ngu đứng phắt dậy ngay, tay lập tức vuốt nhẹ lưng bà.

"Con xin lỗi, con sẽ không vậy nữa! Mẹ bình tĩnh lại đi mà!"

Song Ngu sợ. Rất sợ. Sợ mẹ sẽ bỏ cậu mà đi...

"Mẹ không sao, con đừng lo lắng quá! Mẹ vẫn ổn mà!"

Không! Mẹ không ổn chút nào! Xin mẹ, làm ơn, đừng dối con.

"Cũng muộn rồi, con về trước mẹ nhé! Hôm sau con lại đến thăm mẹ!"

Sau khi đỡ bà nằm xuống giường và đắp chăn cẩn thận, Song Ngu cũng đeo balo rồi khỏi phòng ngay. Cánh cửa phòng bệnh được cậu đóng lại một cách nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, dù đã bước ra ngoài, Song Ngu vẫn chưa rời đi. Thay vào đó, cậu vẫn cứ đứng lì một chỗ, mắt cứ nhìn trân trân vào điểm vô hình nào đó trên cánh cửa.

Bàn tay Song Ngu vô thức siết chặt khi nghĩ đến tập hồ sơ kia.

"Con xin lỗi."

Chỉ riêng chuyện này, con không thể nghe lời mẹ được.

Từ bỏ Ngư Vũ trong chính con, con thật sự không làm được.

Xin lỗi mẹ. Làm ơn hãy tha thứ cho đứa con trai bất hiếu này của mẹ!

Đúng lúc này, điện thoại trong túi chợt rung lên. Vì Song Ngư thường đặt chế độ im lặng, nên không có bất kì âm thanh nào lọt ra ngoài.

Nhìn chăm chăm vào số và tên hiển thị trên màn hình điện thoại, Song Ngư hơi nhắm lại, thờ hất ra.

"A lô, Ngư Nhân. Anh nghe đây! Có gì không em?"

Dù giọng nói vẫn đầm ấm đầy ngọt ngào khi cùng Ngư Nhân nói chuyện, ánh mắt và nụ cười của Song Ngư lại lạnh nhạt đến lạ.

Phải rồi, *Lưu Song Ngư chính là Ngư Vũ*. Đây là điều cậu đã lựa chọn, cũng là điều cậu không bao giờ được phép quên.

Một thằng nhóc vô lo vô nghĩ. Một thằng nhóc với nụ cười vui vẻ đầy ngây ngô. Thằng nhóc đó, cùng với cậu của hơn mười năm trước,

Cùng với quá khứ của Lưu Song Ngư, đã chết rồi.

***

Âm thanh vừa vang lên lúc này chính là sự lạnh lẽo và chua chát của một cái tát, sau đó là tiếng động như ai đó vừa ngã mạnh xuống sàn nhà.

"Tệ hại! Mẹ lúc nào cũng luyện tập cho con, và con trả lại mẹ bằng cái phản thi kinh khủng đó đó hả?!!"

Sur Từ tay vẫn còn ôm lấy bên má mình, đôi mắt màu nâu cafe nhìn trân trân một khoảng không vô định nào đó trước mặt. Mặc cho tiếng mắng chửi bên tai, cô một chút cũng không hề phản ứng.

"Con xin lỗi, là con không tốt."

Bà Lâm hai mắt nheo chặt, khuôn mặt tuyệt đẹp trở nên giận dữ.

"Con đang nghĩ cái gì vậy hả?! Mẹ đã bảo con cứ chơi cho đúng, cho tốt, chứ không hề bảo con chơi theo cảm tính!!!"

Sur Từ trong cuộc thi đó đã giành giải nhất với số điểm tuyệt đối, ban giám khảo lẫn khán giả đều hết lời khen ngợi, đến cả một lời góp ý chê bai cũng chẳng có. Rất hoàn hảo.

Tuy nhiên, trong mắt bà Lâm, phần trình diễn đó lại cực kì tồi tệ!

"Con xin lỗi."

Không một lời cãi lại, không một lời giải thích biện minh, tất cả những gì Sur Từ làm là ngồi một chỗ như thế và luôn miệng nói xin lỗi.

Dù vậy, điều đó chỉ khiến con tức giận trong mẹ cô càng tăng thêm. Hai bàn tay siết chặt vào nhau, bà một bước bước tới cạnh Sur Từ, bóp mạnh lấy cằm ép cô nhìn mình, rồi giận dữ đưa tay tát thêm hai cái vào bên má cô, sau đó lại thô bạo túm lấy mái tóc của con gái vừa ngã xuống sàn.

"Mẹ luôn bảo con phải cố hết sức mình, con tại sao luôn làm mẹ thất vọng?! Tiểu Sur, mau trả lời!!!"

Răng cắn chặt lấy môi, cả mắt cũng nhắm tịt lại, chỉ cố để không phát ra bất kì tiếng kêu nào. Đến cả một giọt nước mắt cũng không hề có.

"Mẹ đã tha thứ cho con! Mẹ đã cho phép con cùng Tiểu Kết kết bạn!! Đáp lại mẹ, đáp lại kì vọng của mẹ, con đã làm được những gì chứ hả?!!!"

Bàn tay của bà Lâm giận dữ quăng mạnh mái tóc cùng Sur Từ mà bà đang túm lấy, khiến cô vì mất đà mà ngã vào bức tường gần đó, đầu đập mạnh đến nỗi phát ra tiếng động.

"Vô dụng!"

Nhưng con giận của bà Lâm dường như vẫn chưa giảm đi, khi bà lúc này không ngừng dùng chân đá mạnh vào con gái mình còn đang nằm co quắp dưới sàn. Ánh mắt lạnh lùng thường ngày của bà thấp thoáng sự đau khổ.

"Tại sao vậy hả?! *Tao* đã tha thứ cho *tội lỗi của mày*!! *Tao* đã tha thứ dù mày khiến cho gia đình *tao* tan nát, khiến cho *tao* mất đi Tiểu Thiên!! Vậy thì tại sao, *mày* lại không thể thay thế thằng bé? Hả?! Đồ vô dụng!!!"

Bà Lâm chợt ngồi xuống, hai bàn tay tức giận siết chặt lấy chiếc cổ trắng nõn của Sur Từ. Mặc cho con gái đang thở khó khăn và dùng những ngón tay

nhỏ nhắn bất lực chạm vào tay mình, đôi mắt bà Lâm vẫn sáng lên tia thù hận.

"Tại sao tao lại sinh mày ra làm gì cơ chứ? Mày đúng là một đứa vô dụng!! Mày chết đi có phải tốt hơn nhiều không hả?!!"

Sur Từ trước sau đều im lặng nằm một chỗ mặc cho mẹ mình hành hạ ra sao, mặc cho cơ thể nhỏ nhắn của cô mệt mỏi đến mức muốn lịm đi, mặc cho cả những lời cay độc kia đang đâm vào tim cô đau đớn thế nào.

Bởi vì mẹ của cô còn đau đớn hơn cô bây giờ gấp trăm gấp nghìn lần.

Sur Từ cũng biết, người mẹ mình nhắc đến là ai, cũng là người mẹ yêu thương hơn ai hết. Người duy nhất thực hiện được ước mơ của mẹ, lại bị chính tay cô phá hoại.

Đây là những gì mình phải chịu cho tội lỗi mình đã gây ra.

Mọi thứ.. đều do mình...

Bà Lâm chợt dừng lại, đôi bàn tay đang siết cổ Sur Từ nói lỏng dần rồi buông hẳn ra. Cả người lui ra sau vài bước, bà thoáng chốc đã ngồi xổm dưới sàn. Hai bàn tay bà, một cách run rẩy ôm chặt lấy đầu, những giọt nước mắt theo đó liên tục chảy xuống khuôn mặt tuyệt mỹ kia.

"Con ở đâu vậy Tiểu Thiên? Về đi con, mẹ xin con đấy! Đừng bỏ mẹ. Đừng hận mẹ! Làm ơn, *Thiên Bình...*"

Đôi mắt nâu café trần trần nhìn người phụ nữ kia, dù cô khô khốc đến không thở được, dù đầu đau như búa bổ, đau đến chóng mặt hoa mắt, Sur Từ vẫn dùng một tay khó khăn chống lên sàn nhà đỡ người dậy. Lưng từng từng bước đi đến bên mẹ mình, cô ngồi xuống cạnh và ôm lấy cả người bà đang run lên không ngừng.

"Mẹ ơi, cho con xin lỗi..."

Là tại mình.

Đôi mắt còn nhắm lại của bà Lâm chợt mở ra, bỗng chốc quay phắt sang đứa con gái đang ôm lấy mình. Đôi mắt chỉ vài giây trước còn tràn ngập tức giận và thù hận chợt trở nên đau khổ và đầy sợ hãi.

Trước khi Sur Từ kịp nhận ra, cô đã bị mẹ mình ôm chặt lấy. Ôm chặt.

"Mẹ xin lỗi! Xin lỗi con, Tiểu Sur! Mẹ không có ý, mẹ nói thật... Mẹ không hề muốn làm con đau. Mẹ thề! Xin con, Tiểu Sur! Mẹ tha thứ cho con tất cả, tất cả mọi thứ! Đừng rời khỏi mẹ, đừng bỏ mẹ như anh hai con, được chứ? Mẹ xin con, Sur Từ!!"

Trên khuôn mặt Sur Từ lúc này hiện một nụ cười ấm áp, vòng tay ôm lấy mẹ càng chặt hơn.

"Con sẽ không bỏ mẹ đâu, con... hứa đó."

Dù vậy, những giọt nước từ khoé mắt lại thấm ướt khuôn mặt cô từ bao giờ.

***

Song Ngư dắt xe đạp đi chậm chậm trên con đường dẫn về nhà mình. Cậu thỉnh thoảng lại nhìn lên bầu trời tối tăm trên kia, mắt hệt như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chợt thò tay vào túi mình, Song Ngư lấy ra bàn tay đang cầm một xấp tiền lớn.

Là của Ngư Nhân đưa cho cậu, cùng với những gì cậu kiếm được hôm nay nhờ việc làm thêm của mình.

Vẫn chưa đủ.

Bàn tay bất giác siết chặt lại, Song Ngư lại bỏ lại xấp tiền kia vào túi mình.

...

"Đây là hồ sơ chứa tình trạng gần đây nhất của mẹ con. Xin lỗi nếu điều này khiến con phiền lòng, nhưng bác nghĩ sẽ phải tiến hành phẫu thuật trong thời gian sớm nhất."

...

Nhiều hơn! Mình cần nhiều hơn nữa!

Đột nhiên, Song Ngư cả người khẽ run lên, hai tay lập tức chà xát và ôm lấy vai mình theo phản xạ.

Thời tiết đang dần bước vào mùa đông rồi. Dù chịu lạnh tốt, cũng không có nghĩa rằng cậu thích nó, chỉ là đôi lúc mà thôi.

"Cậu ấy bây giờ, không biết đang làm gì nhỉ?"

Chỉ là nhất thời suy nghĩ đến, Song Ngư chỉ thắc mắc một chút.

Cậu tự dưng thấy nhớ cô quá đi.

"Sur... Từ? Sur Từ?"

Đúng là trong vài giây thoáng qua, cậu đã ước mình gặp cô bây giờ, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ thành sự thật. Khi đang dắt xe qua chỗ công viên, Song Ngư chợt nhìn thấy Sur Từ đang chậm rãi bước ra. Mắt cô và mắt cậu vì lý do này mà chạm phải nhau.

Trong vài giây, Song Ngư cảm thấy thật may vì mình đã đeo kính vì sợ gió thổi vào cay mắt, hay cả đầu tóc cậu vì chạy xe mà rối bù cả lên. Mặc dù Sur Từ lúc này rõ ràng còn không để tâm chút gì đến việc đó.

Hai tay vẫn còn cầm chặt tay lái giữ chiếc xe đạp đứng vững, nhưng đôi đồng tử của Song Ngư hoàn toàn hướng về cô gái đứng trước mặt mình. Nó bỗng chốc mở to.

"Này! Cậu bị làm sao vậy hả?!"

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy thiếu sức sống đến lạ lẫm của Sur Từ bây giờ, nhìn những phần da lộ ra ngoài đầy các vết thương lớn nhỏ, nhìn cả vết máu đang chảy xuống một bên trán, Song Ngư lập tức giật mình, trong lòng theo đó vừa giận vừa lo sợ. Chưa kể cậu nhớ rất rõ, cô chịu lạnh rất kém, làm sao có thể mặc phong phanh như vậy. Song Ngư cắn chặt lấy môi mình.

"Cậu-

Bỏ tay khỏi xe đạp mặc cho nó ngã xuống đất, Song Ngư vừa toan chạy đến bên Sur Từ thì cô đã nhào tới ôm chầm lấy cậu, vùi mặt mình vào ngực áo cậu.

Ban đầu còn có chút kinh ngạc, một phần vì cơ thể lạnh ngắt kia, nhưng sau lại thôi. Thay vì lên tiếng hỏi cho rõ ràng mọi thứ, Song Ngư thậm chí không những im lặng ôm lấy cô, cậu còn nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc rối của Sur Từ.

Không chỉ mỗi mình Sur Từ muốn tìm kiếm chỗ dựa cho cô lúc này, chính bản thân Song Ngư cũng cảm thấy rối bời không thôi. Ngay cả cậu, ngay cả Song Ngư cũng cần một ai đó ở cạnh cậu bây giờ.

Dù không rõ chuyện gì đang diễn ra, cũng không rõ cô tại sao lại ở ngoài đường thế này dù trời đã tối, Song Ngư chỉ biết, rằng cơ thể bé nhỏ trong lòng cậu như không ngừng run rẩy, hay thứ nước nóng hổi nào đó đang dần thấm ướt cả ngực áo cậu.

Đã có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, bé Năng?

Và, cả với tớ nữa.

Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra, với chúng ta vậy...?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Năng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Lời Đề Nghị Của Song Từ

Một tay chống lên bàn đỡ cằm, tay còn lại đều đều viết lên tờ giấy kiểm tra của mình, Song Từ chợt đưa mắt nhìn sang chỗ ngồi trống ngay bên cạnh cô.

Hôm nay, Sur Từ nghỉ học.

Dù từ tuần trước đã báo có kiểm tra tận hai môn, nhưng Song Từ từ sáng đã không thấy cô bạn cùng bàn nghịch ngợm của mình đâu. Thường thì Ma Kết luôn là người chờ Sur Từ đến trường nên cô cũng có hỏi, và cậu bảo mẹ cô bạn đã nhờ cậu xin nghỉ hộ con gái.

Nếu hỏi đến lý do, hình như ngay cả Ma Kết cũng không biết. Cậu nói, trước khi cậu kịp hỏi gì đó, bà Lâm đã đóng cửa mắt rồi.

Mà hình như đằng sau có ai đó khều khều cô.

"Tớ không chỉ bài đâu. Chuyện gì?"

Tay vẫn viết liên tục, Song Tử dựa người ra sau, tai cũng hơi rướn về chờ đợi người nọ lên tiếng. Xà Phu nằm gục trên bàn, bĩu môi bất mãn.

"Tớ thèm vào! Tớ chỉ muốn hỏi là Sư Sư đâu, chưa kể cả thằng Ngư nay cũng nghỉ!"

Cũng phải, Xà Phu ban sáng đến lớp muộn nên không nghe Ma Kết giải thích.

Song Tử liếc mắt sang chỗ ngồi trống cạnh Xà Phu. Phải rồi, ngay cả Song Ngư cũng nghỉ học.

Chắc chỉ là trùng hợp thôi nhỉ?

"Hai em cuối lớp đang trao đổi gì đó hả?!"

Dù đã xì xầm xì xào bằng âm lượng nhỏ nhất có thể, vậy mà vẫn lọt vào tai của giáo viên. Song Tử và Xà Phu đều giật khễ mình, đồng loạt ngồi thẳng lưng nghiêm túc, kể cả khi cả hai người họ đều đã làm xong bài kiểm tra từ lúc nói chuyện.

***

Hiện tại đang là giờ nghỉ trưa. Như mọi khi, cả đám cứ thế kéo nhau ra bãi cỏ sân sau trường ngồi ăn bữa trưa đã mang theo, hoặc sau khi lếch vào căng tin đông nghịt người mua thức ăn.

Điều lạ hôm nay không phải là cả Xà Phu cũng có mặt, vì chuyện này thật ra đã thành thường lệ luôn rồi, nhất là với cái tên xấu xa mặt dày theo lời nhận xét của Xứ Nữ như cậu ta. Thay vào đó, thứ nhất, Cự Giải và Xứ Nữ có mặt, dù chủ nghĩa của họ là không ở cùng nơi có bản mặt của Đinh Xà Phu. Thứ hai, hôm nay cả Thiên Bình cũng đi cùng, thậm chí còn mang theo cả bữa trưa.

"Ngư này, có phải chỉ mình em cảm thấy bầu không khí nặng nề không vậy?"

Miệng ngâm dừa, Song Tử một lượt quét mắt nhìn những người bạn mình ngồi thành một vòng tròn, nhìn nhiều nhất là ánh mắt nãy lửa của Xứ Nữ dành cho Xà Phu đang cười nhăn nhở.

"Vậy sao? Lạ ghê! Sao chị lại thấy nó ngọt ngào lắm luôn ý!"

Trong khi đó, đôi mắt trong veo của Kim Ngư lại nhìn sang phía của Ma Kết và Bạch Dương, hay cậu em trai Nhân Mã quý hoá của mình và cô bạn Bảo Bình.

"Tớ có đồ ăn rồi! Vả lại tớ tự ăn được!"

"Không chịu! Tớ đã tốn bao công sức để làm, Ma Kết nhất quyết không chịu thử chứ gì!?"

Tuyệt chiêu làm nũng thành công khi cậu bạn lớp trưởng nào đó mặt đỏ bừng bất mãn há miệng một cách đầy miễn cưỡng.

"Chị lạ ghê! Đồ của chị thì chị ăn đi. Đi chỗ khác!"

"Tôi nghe bảo cậu biết nấu ăn. Thôi mà, đừng có ích kỷ vậy chứ~ Cho tôi thử miếng đi!"

Bảo Bình và Nhân Mã đang cãi nhau, là cãi nhau mà phải không?

Kim Ngư và Song Tử đồng loạt quay sang nhìn nhau, từ ánh mắt nhếch lên đầy nghi hoặc đến đôi mày nhướng lên, tất cả đều mang vẻ hiếu kỳ.

"Cho tôi xin nha~"

Trong khi Song Tử còn đang cùng Kim Ngư nói chuyện bất chợt giật nảy lên, mắt lập tức quay phắt sang bên cạnh đầy cảnh giác. Tuy nhiên, khi vừa quay sang thì miếng trứng trong hộp thức ăn của cô đang vào miệng Thiên Bình mất rồi.

Nhưng đó chỉ là một phần thôi. Cái chính là bản mặt khó ưa của anh ta quá gần đi!

"Xê ra!!!"

"Úi, nhưng tôi ngồi cạnh em này giờ mà!"

Thiên Bình một cách thần nhiên trung ra bộ mặt vô tội vạ, lại còn nhìn vô mà cười híp mắt thân thiện.

"Cậu mà cũng mang bữa trưa theo hả Thiên Bình? Mà sao lại ngồi ăn cùng tụi này thế?"

Tạm thời bỏ qua sự có mặt của Xà Phu, Xứ Nữ sau một hồi nhìn quanh thì dừng lại chỗ Thiên Bình. Miệng vẫn nhai cơm, ánh mắt cô vẫn bình thản như không, dù nó vẫn còn đầy khó chịu vì điều mà ai cũng biết.

"Tớ thấy chán thôi mà! Chẳng nhẽ tớ không phải bạn của mọi người sao~? À, cái này á hả? Là của cô bé khối mười nào đó làm cho tớ, tớ tốt bụng nhận

thôi!"

Thật ra, dù cho không hỏi đi nữa, không chỉ mỗi Xử Nữ, kể cả nguyên đám tụi nó cũng có thể đoán ra. Bởi vì suy cho cùng, Thiên Bình đích thực là một chàng hoàng tử biết lợi dụng sự nổi tiếng của chính mình.

Đôi mắt màu nâu cafe của Thiên Bình đảo quanh một lượt, ánh nhìn vẫn chẳng hề có chút dao động nào. Thật ra, nếu không phải vì biết Sư Tử hôm nay nghỉ học, cậu có lẽ cũng không điên khùng gì mà mò tới đây.

Khi mà cậu cơ bản là không hề muốn đụng mặt con nhóc đó.

Dù vậy, trong lòng Thiên Bình vẫn sinh ra đôi chút thắc mắc. Vì thông qua một cô nữ sinh cùng lớp với cô, cậu chỉ biết được con nhóc nghỉ hôm nay, còn tại sao thì hoàn toàn mù tịt.

Nếu hỏi Thiên Bình tại sao lại quan tâm, cậu nhất định sẽ tìm một lý do nào đó nói đại. Cậu nghĩ, đối với con bé đó, nó có sống chết ra sao cũng không liên quan gì đến cậu cả.

A, mâu thuẫn thật.

Ánh mắt kì lạ của Thiên Bình, vừa bình thản vừa dao động, và người duy nhất nhìn thấy nó là Song Tử.

"Hình như hôm nay mấy đứa hơi ít người thì phải?"

Thiên Bình đang làm cái quái gì vậy nhỉ?

"Hai đứa nghỉ, Sư Tử với Song Ngư đó anh!"

Một tay giữ cao hộp cơm của mình lên, một tay giữ chặt Bảo Bình còn đang cố gắng vươn tới cho kì được, Nhân Mã thân nhiên trả lời câu hỏi của tiền bối, và ngay sau đó lại ngửa mồm quay sang trêu chọc Ma Kết còn đang cùng bạn gái yêu quý của cậu ta nói chuyện.

"Romeo à, Juliette của mày không đi đâu đâu mà giữ ghê thế! Ủa mà, Tiểu Sư sao lại nghỉ ý nhờ~?"

"Im đi! Bằng không tớ băm cậu ra trăm mảnh đó Nhân Mã!"

Dù trong lòng cực kì vui vẻ, Bạch Dương bên ngoài vẫn tỏ ra hung tợn, thậm chí còn dùng quyền tập của mình đánh nhẹ vào đầu Nhân Mã.

Ma Kết ngoài việc nhìn bạn gái xử tội bạn bè thì hoàn toàn không can dự vào.

"Tao không biết! Lúc tao định hỏi thì mẹ Sư đã đóng cửa rồi. Tao cũng có gọi thử nhưng cậu ấy không bắt máy!"

Trước câu trả lời của Ma Kết, Thiên Bình mắt vẫn chăm chăm nhìn xuống nền cỏ kia, bình tĩnh đến nỗi không đọc được bất kỳ cảm xúc nào.

"Còn Song Ngư? À, cái này phải hỏi em nhí Nhân Mã~?"

Cự Giải từ đầu đến chân vẫn hệt như mọi khi, và mũ áo vẫn trùm kín trên đầu không bỏ xuống. Vẻ mặt hiền lành đặc trưng vui vẻ nở nụ cười, sau khi quay sang hỏi lại Xử Nữ để chắc chắn mình không nói nhầm tên của cậu bé.

"Em biết em chết liên luôn á! Nè, chị nhảy quá nha!! Thiệt chứ, thằng đó giấu còn kĩ hơn giấu vàng nữa, em có gọi mà nó còn không thèm mở máy chứ đừng nói không bắt!"

À, nếu là về số điện thoại của Song Ngư, thật ra là do chính Nhân Mã giật lấy mà gọi qua cho mấy mình để lấy số. Chứ đi mà hỏi, thằng đó có đến tết mấy trăm năm sau cũng chưa chịu cho cậu!

"Ủa mà, Thiên Yết không đi cùng cậu hả Thiên Bình?"

Sau một hồi "vật lộn" cướp thức ăn, Bảo Bình hoàn toàn mãn nguyện ngồi lại chỗ cũ sau khi "chôm" được cái đùi gà quý giá của Nhân Mã bỏ vào mồm, mặc kệ ánh mắt cậu đang lườm nguýt mình.

"Hỏi cái tên lúc nào cũng cúp tiết như hoàng tử điện hạ đây làm gì! Cậu ta nay nghỉ học luôn mà, phải không Ngư nh?"

Một Bảo Bình vì sắp thi đấu mà bỏ tiết luyện tập, so với một Xử Nữ suốt ngày bận việc của hội học sinh, bận đến bù đầu bù cổ, chưa kể hôm nay còn phải tiếp đón đoàn học sinh nước ngoài thì ngoài hình thức cũng chẳng khác nhau là mấy.

"Ừm! Cậu ấy nghỉ cũng cả tuần rồi."

Không hiểu sao, khi trả lời câu này, lòng Kim Ngư hình như chùng xuống một chút. Thật ra từ ngày hôm đó, cô còn chưa kịp nói rõ với cậu, Thiên Yết đã liên tục nghỉ học rồi.

"Nhờ phước tên đó mà nhiều công việc đổ hết lên đầu tớ! Điên thật!"

Nhìn Xử Nữ giận cá chém thớt vào hộp cơm của mình, Kim Ngưu lại cười trừ. Cô thật sự thắc mắc, cậu vì sao lại nghỉ học lâu đến vậy.

Chỉ có ánh mắt Thiên Bình lúc này nhìn sang Kim Ngưu, bình thần quan sát rõ ràng từng biểu hiện của cô. Vốn không ai ngoài Song Tử hay Sư Tử biết cậu và Thiên Yết ở cùng nhà, tụi nó cũng không biết chuyện thằng bạn thân kia tại sao nghỉ học, cậu chính là người biết rõ nhất.

Thiên Bình chợt cười, khoé môi theo đó nhếch lên một nửa.

***

Mười giờ tối. Như mọi ngày trong tuần, như hàng tuần hàng tháng luôn đều đặn lặp lại một cách máy móc, Song Tử trở về nhà sau một ngày học hành bao gồm cả học thêm một buổi. Vừa bước vào phòng, cô đã ngay lập tức thả mình xuống cái giường to lớn kia.

Cả người Song Tử mệt lả, đầu cũng đau như búa bổ. Thật ra hơi lạ, cô thường ngày đến giờ này vẫn tỉnh táo, đến mức có thể học bài làm bài trên lớp. Vậy mà gần đây không hiểu sao, Song Tử cô mệt đến nỗi không đủ sức đỡ người dậy.

Một mắt mở ra, Song Tử hình như vừa nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Cửa không khoá đâu."

"Tôi xin phép!"

Người mở cửa bước vào là một gia nhân trong nhà, đầy kính cẩn dừng lại cạnh giường Song Tử một khoảng.

"Thưa cô chủ, bà chủ đang đợi cô dưới phòng khách!"

"Cô có thể ra ngoài, tôi xuống ngay."

Thật sự thì, Song Tử mệt lắm rồi. Cô cũng không hiểu cho lắm, đã muộn thế này, mẹ còn muốn nói gì với cô nữa đây.

Quả nhiên, cô hết sức lếch thếch người xuống phòng khách trong trạng thái cố gắng tỉnh táo đối với Song Tử lúc này còn khó hơn khuôn trăm tảng đá.

"Mẹ có gì gọi con sao ạ? Con xin lỗi, con hơi mệt một chút."

Ngồi xuống ghế sofa, tay Song Tử bóp nhẹ trán mình.

Bà Triệu tay cầm tách trà, một cách đầy tao nhã đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

"Con quên rồi sao? Mẹ nhớ đã dặn con rất rõ vào tối hôm qua."

Hay thật, cô hôm qua cũng hết như hôm nay, vừa học thêm về, đầu óc lại không tỉnh táo, làm sao nhớ rõ được mẹ mình đã nói gì?

"Nếu con không nhớ, để mẹ nhắc lại cho con!"

Mẹ cô sao hiền từ đột xuất vậy? Có phải trời sắp bão lớn rồi không??

"Nhà ta có hẹn với bạn của mẹ, và mẹ đã hứa sẽ đưa con đi cùng!"

Song Tử đủ thông minh để hiểu ẩn ý trong lời nói kia, đồng thời theo đó nhớ mang máng lại lời mẹ mình đã nói hôm qua, càng rõ ràng rút ra kết luận.

"Khoan đã mẹ! Bây giờ đã tối rồi cơ mà ạ? Vả lại, con thật sự rất mệt!"

"Mẹ không hề bảo sẽ đi vào hôm nay, hay ngay bây giờ! Mẹ đã xin phép nghỉ học cho con vào ngày mai, bao gồm cả lớp học thêm."

Nói cuộc đời cô là một bản kế hoạch định sẵn thật không sai mà. Việc này, đến cả ý kiến của cô mẹ còn chưa hề hỏi tới. Tất cả mọi thứ, dù là việc gì đi chăng nữa, từ đầu đến cuối đều do bà tự mình quyết định. Đó giờ đã vậy nên dần sinh ra cảm giác quen thuộc, Song Tử cứ ngỡ như thế. Vậy mà hiện tại đây, bằng cách nào đó, cô lại có chút khó chịu trong lòng.

***

Mặc kệ tờ giấy trắng trơn trên mặt bàn, Thiên Bình chán nản cầm bút chọc chọc xuống mặt bàn, thỉnh thoảng lại che miệng ngáp ngắn ngáp dài. Cậu dụi mắt nhìn lên đồng hồ treo tường đằng kia, sớm nhận ra chỉ còn chưa đến hai phút nữa là hết giờ làm bài.

Như đã nói ở trên, tờ giấy bài làm của Thiên Bình từ đầu đến cuối chỉ có mỗi tên họ trường lớp, còn lại đều bỏ trống. Không phải cậu không biết, là cậu không muốn làm.

Trống vừa vang lên là Thiên Bình lập tức nằm dài ra bàn ngay, hai tay theo đó duỗi thẳng ra ngáp ngủ lười biếng. Khác với những người bạn cùng lớp cứ quay qua quay lại hỏi tới hỏi lui sau khi nộp, cậu một chút cũng không để tâm, cứ thế nộp giấy trắng cho Xử Nữ đang đi thu bài.

Mắt cô nàng lớp phó nhìn chằm chằm bài làm của Thiên Bình bình thản như không. Vì bởi, đây đâu phải lần đầu tiên cậu bỏ trắng bài làm của mình.

Cũng chẳng biết Thiên Bình suy nghĩ gì mà làm như vậy.

Sau khi giáo viên bước ra khỏi lớp, mọi người bắt đầu nói chuyện rôm rả hơn. Hiện tại đang là giờ ra chơi.

"Thiên Bình lại bỏ trắng sao~ Nè, cậu cứ vậy không có tốt đâu đó!"

"Tại tớ không biết làm mà!"

"Nói dối quá đi! Hoàng tử điện hạ của bọn tớ thông minh thế nào có ai là không biết nữa đâu~"

Trước những lời nói vui vẻ của mấy cô bạn đang vây quanh chỗ ngồi mình, Thiên Bình vui vẻ hiện ra nụ cười đào hoa đặc trưng.

"Thiên Bình, có người tìm mày này!!"

"Ra ngay! Ra ngay!"

Nhìn theo hướng mà thằng bạn cùng lớp vừa gọi, Thiên Bình nói lại với mấy cô bạn kia vài câu trước khi nhanh nhẩu chạy ra ngoài hành lang.

Kim Nguru vừa định rời khỏi chỗ ngồi đã bị người ngoài kia làm chú ý, cả mắt cũng chớp liên hồi. Cô nghiêng đầu khó hiểu, trong lòng một loạt dâng lên hàng đồng thắc mắc.

Trong lúc đảo mắt xung quanh, mắt nâu của Kim Nguru dừng lại ở chỗ ngồi trống quen thuộc. Nó đã trống cả tuần nay, và cả hôm nay cũng không ngoại lệ.

Thật kì lạ, tại sao Kim Nguru lại cảm thấy thiếu thiếu nhỉ?

***

Song Tử đứng ngoài hành lang trước lớp 11-2, chân không dừng được cứ đi tới đi lui, khuôn mặt xinh xắn cùng đôi mắt thông minh như đang mải mê suy nghĩ gì đó.

Hay là cô về lớp. Hay là gọi Kim Nguru rồi tới thư viện luôn.

"A~ Đúng là Tiểu Song kìa!"

Trong lúc Song Tử còn đang đấu tranh tư tưởng thì cái người cô vừa muốn gặp vừa không đã lập tức thò đầu ra rồi nhảy đến trước mặt cô. Như mọi khi, vẫn là nụ cười thân thiện nhảu nhờ đó.

"Tôi không ngờ nha! Em đến tìm tôi, tôi có phải đang mơ không~?"

"Trò đùa của anh chẳng hay ho gì cả Thiên Bình! Có cần tôi tát cho anh mấy cái để tỉnh táo không?"

Dù giọng có chút run run, Song Tử trước sau đều tỏ ra như rất bình thường.

Hai tay Thiên Bình giơ ra trước mặt, đôi mắt nâu café tuyệt đẹp kia hơi híp lại.

"Vậy, em cần tìm tôi có gì sao? Em nhớ tôi hả?"

"Nhảm nhí! Anh cứ ở đó mà hoang tưởng thoải mái!"

Nụ cười chẳng rõ thật giả của Thiên Bình mà Song Tử luôn cực kì ghét, không hiểu sao trong một thoáng lại khiến tim cô lồi nhịp.

Hít sâu thở đều, Song Tử cố gắng lấy lại sự bình tĩnh vốn có của mình. Đôi mắt còn đang nhắm lại chợt mở ra, hoàn toàn thẳng thắn nhìn thẳng vào mắt của Thiên Bình. Kiên định.

"Thiên Bình, tôi muốn anh hẹn hò với tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mây Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thích Và Cảm Nặng

Thiên Bình ngồi trước bàn ăn, một tay chống cằm một tay cầm bút ngâm vào miệng, trong lúc rảnh rỗi lại nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

...

"Thiên Bình, tôi muốn anh hẹn hò với tôi!"

Mất nhìn thẳng mắt Thiên Bình, lời nói trước sau đều kiên định, về mặt lại bình thản một kiểu không thay đổi, cậu ban đầu còn tưởng mình nghe nhầm mà hỏi lại.

"Khoan! Tại tôi hình như bị gì á nên nghe không rõ! Lặp lại cho tôi đi!"

Tay còn kê cạnh như loa, chưa kể còn hướng về phía Song Từ, thật khiến cô không kìm được mà dùng tay hất tay cậu ra, đôi mày lập tức nhíu lại.

"N-Này nhé! T-Tôi nói cho anh biết! Đừng có ở đó mà hiểu... hiểu lầm là tôi thích anh hay gì tương tự! Nghe... Nghe chưa hả?!"

Hình như Song Từ đang lắp bắp thì phải. Chưa hết, hoặc là Thiên Bình mắt bị bù lạch ăn nên nhìn nhầm, hoặc đúng là mặt cô thoáng chút đỏ.

"Tôi đã nói gì đâu! Tôi chỉ muốn em lặp lại thôi chứ bộ!"

Nếu có thể, Song Từ lúc đó chắc chắn dùng tay siết cổ anh ta tới chết cho hả cơn giận này.

"Vậy, không phiền nếu Tiểu Song thân yêu cho tôi một lý do chứ?"

"Tôi cần anh giả làm bạn trai tôi trong một thời gian! Vì một vài chuyện, ý tôi là, chuyện gia đình."

Nhìn Song Từ chột đảo mắt lia lịa khắp nơi khắp hướng, Thiên Bình hơi nghiêng đầu. Tuy nhiên, cậu đương nhiên không hề có ý định hỏi rõ, thay vào đó, Thiên Bình dường như đã suy nghĩ điều gì không rõ, cho đến khi cậu thò tay vào túi lấy điện thoại và bấm gọi cho ai đó.

"A lô, chị phải không? Xin lỗi nhé, nhưng tại mình chia tay ghen! Vậy thôi, em gọi để nói vậy thôi hà~ Chút chị một ngày tốt lành!"

Từ đầu đến cuối chỉ thấy mỗi Thiên Bình nói, nói xong lập tức cúp máy, người đầu dây bên kia chắc chắn chưa kịp trả lời trả vốn gì đã bị xoay như chong chóng.

Khỏi nói cũng biết ánh mắt Song Từ bây giờ kì thị ra sao.

"Đồ tồi! Anh đích thực là tên tồi tệ nhất mà tôi từng gặp!"

Và như thường lệ, đáp lại câu nhận xét thẳng thắn quá mức kia, Thiên Bình nở nụ cười thay cho câu trả lời.

"Mà sao em lại chọn tôi? Ôi da, tôi cứ nghĩ em ghét tôi lắm cơ!"

"Cứ làm như tôi chọn được! Tôi không quen nhiều người là nam, có thì không phải có chủ cũng thuộc dạng khó nhờ vả!"

Cơ bản, đào hoa lãng nhăng số một như Thiên Bình, chẳng phải cô chỉ cần nhờ là cậu sẽ chấp nhận ngay còn gì.

"Vậy cứ như ý của em, Tiểu Song! Từ giờ, rất mong được giúp đỡ~"

Gì chứ? Đây còn không phải hẹn hò thật sự! Vậy mà, Song Từ lại không thể ngăn được mình mỉm cười vui vẻ.

...

Từ ngày hôm qua đến giờ, cụ thể hơn là từ lúc đó, Thiên Bình vẫn chưa nhận được yêu cầu gì từ Song Từ. Mọi việc vẫn cứ diễn ra bình thường như vậy. Thiên Bình lại vốn là loại người nước tới chân mới nhảy, hoàn toàn không có thói quen lo xa nghĩ rộng.

Bốp!

Trong lúc Thiên Bình vẫn còn mãi mê nghĩ ngợi lung tung đủ điều thì quyển sách được cuộn tròn lại đã gõ ngay vào đầu cậu, chưa kể còn gõ mạnh.

"Đau! Sao lại đánh tó, Tiểu Xử Nữ?"

Tay xoa xoa trán, khuôn mặt đẹp trai nhăn lại một cách đầy bất mãn.

Xử Nữ ngồi đối diện Thiên Bình, về mặt trước sau đều cực kì khó chịu. Dù vẫn trưng ra nụ cười thân thiện, nhưng nếu cô có nổi giận đột xuất thì đó chắc chắn cũng không phải chuyện lạ.

Mà cơ bản, Xử Nữ lúc này chính là đang nổi giận còn gì.

"Cậu đừng quên, vì cậu bị điểm cực kém mà cô bảo bọn tớ kèm cho cậu! Đừng có quên nghe chưa hả!?"

Thiên Bình lập tức bĩu môi, cứ như cậ cần ai kèm cho mình. Ý cậu là, Thiên Bình vốn có phải vì không hiểu mà không làm đâu, mà là không thích nên không làm đấy chứ. Đã không có chí cầu tiến, lại không có mục đích hay ước mơ hướng tới, việc gì Thiên Bình phải lao đầu lao cổ vào học cho mệt thân, trong khi cậu có thể dành thời gian đó ăn chơi xả láng!

Ngày nghỉ mà phải còng lưng ra học, số cậu đúng là rõ nhọ mà!

Và một điều cần lưu ý, ban nãy Xử Nữ đang nhắc đến cụm từ "bọn tớ".

"Tớ không ngờ cậu ở cùng nhà với Thiên Yết đó!"

Bảo Bình vì ham vui mà nằng nổ chạy theo Xử Nữ đến nhà Thiên Bình, và ngay sau đó lập tức nhận ra đây cũng là nhà Thiên Yết. Thay cho cô bạn thân này giờ gương mẫu kèm cho cậu chàng học bài, cô trước sau chỉ gọi chạy lẩn xăn khắp nhà.

"Vì vài lý do nên bọn tớ ở chung, cũng lâu lắm rồi."

Nếu cậu nhớ không nhầm thì hình như là từ năm lớp hai lớp ba gì thì phải.

"Cự Giải đâu rồi? Cả Tiểu Ngưu nữa!"

Xử Nữ tay vẫn còn cầm bút chợt quay sang nhìn Bảo Bình đang thản nhiên ngồi trên sofa xem ti vi, sau một hồi nhìn loanh quanh vẫn chẳng thấy cậu bạn thanh mai trúc mã quý hoá và cô bạn hiền lành của mình đâu.

Bảo Bình mặc kệ đây có phải nhà mình không, hoàn toàn bình thản lấy gói snack vừa kiếm được trong bếp nhà vừa nhai rồm rộp trong khi mắt hoàn toàn dán vào tivi. Vốn trong tư điển của Bảo Bình, hai từ "nữ tính" không chết thì cũng chả có khái niệm tồn tại.

"Hai người bọn họ vừa ra ngoài mua vài món vật về ấy mà! Kim Ngưu đi cùng nên cậu khỏi lo Cự Giải bị lạc!"

Thiên Bình chu mỏ huýt sáo một tiếng. Thắng thắn ghê, và cũng tàn nhẫn cực kì! Mà cũng may, Thiên Yết hôm nay không ở nhà, nếu không rõ ràng thế nào cũng thành ra một đồng cuộc gặp khó xử ngoài ý muốn. Dù sao thì Thiên Yết vốn ghét Cự Giải mà, dù gần đây thì đã tạm ổn hơn trước một chút rồi.

"Chỗ này không phải làm như vậy!"

"Tớ biết rồi. Tớ làm chưa xong chứ bộ! Nháp. Cái này là nháp, làm thử thôi!"

Rõ ràng là nguy hiểm, Xử Nữ thầm nhủ.

Thiên Bình vừa đưa tay che miệng ngáp ngắn ngáp dài, cậu lập tức bị Xử Nữ gõ đầu bảo lười biếng.

***

"Cũng may là có Kim Ngưu đi cùng, không thì tớ lại chẳng biết phải làm sao!"

Cự Giải tay gãi gãi đầu, môi hơi mím lại cười vô tội vạ. Nhìn về mặt góc ghech ấy lại khiến Kim Ngưu cảm thấy buồn cười, đâm ra nổi hứng muốn trêu chọc một chút.

"Nhưng đi cùng Cự Giải đây, tớ mới khỏi sợ bị phiền phức!"

"Woaa! Cậu ác ghê nha!"

Dám chắc thế nào cũng là Bảo Bình "lây nhiễm" bản tính này cho thực nữ Kim Ngưu. Thật đáng hận!

"A! Bánh tiêu kia! Tiểu Xử thích ăn món này lắm!"

Nhìn theo Cự Giải vui vẻ chạy đến xe bán bánh đằng kia, Kim Ngưu mỉm cười. Cô ban đầu toan bước lại gần, sau lại thôi. Thay vào đó, Kim Ngưu đưa mắt nhìn cậu đang vui vẻ háo hức nói chuyện với người bán hàng.

Gần đây, Kim Ngưu dần cảm thấy đối với Cự Giải không còn như trước kia nữa. Không hề chút là đồ mặt, không đụng chút là ngượng ngùng, cũng không vì nụ cười của cậu khiến tim đập nhanh hơn. Mọi thứ diễn ra phứt chốc, nhanh đến mức Kim Ngưu cũng khó bắt kịp.

Nếu là bình thường, ít nhất nếu là trước đây, chỉ cần đi cùng Cự Giải thế này thôi, đi hai đứa, khỏi nói cũng biết Kim Ngưu sẽ phấn khích ra sao, sẽ vui mừng ra sao, và cũng sẽ lúng túng ra sao. Chưa kể, nếu nhìn cậu đi với cô mà liên tục nghĩ đến Xử Nữ, Kim Ngưu sẽ cảm thấy lồng ngực mình nhói lên. Rất đau.

Ấy vậy mà giờ đây, tất cả đều bình thường. Bình thường đến kì lạ.

Song Tử từng nói rằng cô đối với Cự Giải có lẽ chỉ đơn thuần là sự cảm nắng nhất thời. Đến nhanh, nhưng cũng đi rất nhanh. Cô mới ngày trước còn ngập ngừng phân bác, đến giờ thì không biết phải trả lời ra sao.

Phải chăng, cô thật sự ngộ nhận tình cảm của mình?

Phải chăng, cô không còn thích Cự Giải nữa?

Đâu đó trong Kim Nguru len lỏi sự nhẹ nhõm, rồi lại len lỏi cả sự khó chịu. Kim Nguru chợt nhận ra, đến cô còn không hiểu được chính bản thân mình.

"Cậu lại mãi mê nghĩ gì đó? Ui, ta về thôi Nguru ới-!"

Cự Giải tính ra rõ ràng là lớn hơn Kim Nguru một tuổi, vậy mà cách hành xử chẳng khác nào một đứa con nít. Nhưng cũng nhờ cậu gọi, cô mới sức tỉnh khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu mình.

"Ừ, về thôi! Tớ nghĩ các cậu ấy cũng học xong cả rồi!"

***

Đúng như lời Kim Nguru nói, khi cô và Cự Giải lần mò trở lại nhà Thiên Bình, cảnh tượng cả ba đứa bao gồm chủ nhà trên danh nghĩa, cô nàng năng nổ quá mức và cả nhân vật nghiêm túc mọi lúc mọi nơi đang vui vẻ ngồi giữa sân phòng khách chơi bài tiến lên lập tức đập ngay vào mắt.

Hình như có gì đó không đúng. Rõ ràng là có gì đó sai sai.

"Mừng hai cậu về!"

"Nói chuyện như nhà cậu ấy nhỉ Bảo Bình?"

"Cũng đâu phải nhà cậu!"

"Hai đứa các cậu lời thôi miết! Hai cơ!!"

Miệng vẫn còn giữ đầy quyền lực nghiêm nghị vốn có, vậy mà tay Xử Nữ đầy hăng hái quăng mạnh lá hai cơ xuống sân.

"Ồ? Có ăn gian không vậy?!"

"Đừng vội manh động! Tớ có bộ tam liên tiếp này!"

Về mặt đắc thắng của Xử Nữ nhìn chăm chăm nụ cười nhẹ răng đầy tự hào của Thiên Bình, trong lòng ngay lập tức sinh sôi diện.

"Đội đó! Tớ có bốn cây thông!"

"Của tớ là bốn cây thông lớn hơn!!"

Trong khi bạn thân và bạn cùng lớp đang đấu mắt khẩu chiến liên tục, chỉ có mỗi mình Bảo Bình cứ nhìn chăm chăm vào hai lá bài duy nhất còn lại trên tay mình. Với một lá ba rô và một lá át chuông, cô trừ khi là thần bài siêu kiệt xuất, không thì có mà thắng trong mơ.

"Tớ không chịu! Mặc xác các cậu luôn!!"

Hai người họ thậm chí còn không để tâm rằng Bảo Bình tội nghiệp vừa rời khỏi "sòng bài" và leo lên ghế sofa xem tivi.

Cự Giải và Kim Nguru từ đầu đến cuối ngồi cạnh Bảo Bình, cả ba đứa vừa ăn đồ vặt mua về vừa dán mắt vào phim đang chiếu, thỉnh thoảng lại nhìn xuống hai đối thủ nào đó đang quyết bất phân thắng bại.

Thiên Bình thì không nói tới, nhưng ba đứa nó thậm chí nhìn không ra Xử Nữ luôn rồi...

Ma Kết, làm ơn tới "cứu" chị nhóc đi!

Trả đây đi! Trả Xử Nữ nghiêm túc chín chắn của tụi nó đây đi!!

***

Chẳng biết nên gọi là may mắn hay xui xẻo, sau một thời gian không rõ bao lâu, chỉ biết khi ba đứa mà ai cũng biết đã xem xong tận ba bộ phim lẻ, "cuộc chiến" giữa Thiên Bình và Xử Nữ vẫn chưa đến hồi kết, hai người họ cuối cùng lại hoà nhau.

Toàn là thần bài tứ phương, rõ ràng chỉ giỏi giấu nghề! Kiểu này có nghèo rớt mồng tơi cũng không lo chết đói.

Thật đáng sợ.

"Tiểu Xử, tội mình về thôi!"

Cự Giải chìa trước mặt cô bạn thanh mai trúc mã của mình cái bánh tiêu cậu đã để dành này giờ cho cô. Nhìn món ưa thích của mình, nhìn cả nụ cười bình yên của cậu, Xử Nữ quên luôn cả con giận này giờ, vui vẻ nhận lấy từ cậu rồi cắn một miếng.

"Này giờ làm phiền hoàng tử điện hạ ghê hen! Xử Nữ ham cờ bạc quá nha~"

"Cậu muốn gây sự chứ gì, Tiểu Bảo Bình thân yêu?"

Không hề trả lời, Thiên Bình chỉ thích thú nhìn bạn mình rồi nhoeo miệng cười. Công nhận thân thiết ghê!

"Mà, Thiên Yết chưa về hả?"

Cự Giải đảo mắt nhìn quanh, mắt theo đó chớp vài cái. Cậu không phải mong đợi gì gặp cậu ta, chỉ là có chút thắc mắc. Cả đám đến đây từ sáng, vậy mà bây giờ đã chiều rồi vẫn chưa thấy chủ nhà thực sự đâu.

Câu hỏi của Cự Giải, trước khi Thiên Bình kịp trả lời chẳng hiểu sao lại đánh động đến Kim Ngu. Cô bất giác đặt tay lên lồng ngực mình, nắm chặt.

"Chắc nó về ngay thôi!"

"Vậy bọn này về trước nhé! Cậu nhớ phải xem lại những gì đã học hôm nay đó Thiên Bình!"

Xử Nữ lại giờ giọng ra lệnh nữa rồi kìa.

"Đi thôi Kim Ngu!"

Kim Ngu vẫn còn đang đứng đực ra đó, vì tiếng gọi của Bảo Bình mà vui vẻ chạy tới. Tuy nhiên, trước khi cô kịp đến chỗ ba đứa kia, tay Thiên Bình chợt đặt lên vai cô giữ lại.

"Các cậu có thể đi trước không, tớ có chuyện muốn nói với Tiểu Ngu. Đừng lo, nếu có gì, tớ nhất định hộ tống cậu ấy về tận nhà~!"

"Khoan-"

Lời nói của Thiên Bình tưởng chừng đơn giản nhưng lại chứa đầy sức thuyết phục.

Kim Ngu không hiểu, tại sao Bảo Bình lại nháy mắt với cô?

Hiện tại, trước thềm nhà chỉ còn mỗi Kim Ngu và Thiên Bình. Không khí yên lặng khiến cô có chút ngột ngạt, mắt hơi nhìn sang người con trai đứng gần mình.

"Cậu muốn nói gì với tớ vậy, Thiên Bình?"

Thái độ của Thiên Bình vẫn không hề thay đổi, cứ như từ này đến giờ cậu vẫn giữ nguyên hoàn toàn nụ cười trên gương mặt đẹp trai của mình vậy.

"Đã trả lời chưa?"

"Hả?"

Trong đầu Kim Ngu có liên tưởng đến, nhưng cô vẫn hỏi lại như để chắc chắn hơn.

"Lời tỏ tình của Thiên Yết,"

Đột nhiên, Thiên Bình quay sang đối diện với Kim Ngu, chân từng bước tiến về phía cô. Theo bản năng, Kim Ngu cứ thế lùi lại, cho đến khi cô đụng phải bức tường phía sau lưng mình.

"Cậu, đã trả lời chưa?"

Dù Thiên Bình đang đứng ngay trước mặt mình, Kim Ngu vẫn hết sức giữ bình tĩnh. Đúng hơn, cô tự trấn an phải bình tĩnh.

"Làm sao cậu biết? T-Tớ chưa. Và lại, Thiên Yết không hề bảo tớ phải trả lời cậu ấy, thậm chí nếu tớ muốn, cậu ấy còn chẳng xuất hiện để tớ có thể trả lời!"

Kim Ngu không nói dối, vậy tại sao cổ họng cô cứ như đang nghẹn ứ lại? Quái lạ.

"Vội lại, tớ và cậu ấy còn chưa tiếp xúc với nhau nhiều, có khi Thiên Yết nhầm-"

Trước khi Kim Ngu kịp nói dứt câu, Thiên Bình đã chống tay mình lên bức tường phía sau cô, phất chốc khoá chặt lấy Kim Ngu.

"Nhảm? Cậu còn hàng tá lý do để nói đấy, thôi ngay lý do vớ vẩn đó đi!"

Nụ cười tưởng vẫn còn trên gương mặt Thiên Bình, nhưng khi ngược lên, Kim Ngu chợt nhận ra nó đã hoàn toàn biến mất từ lúc nào, chỉ còn mỗi ánh mắt bình thản kiên định.

"Tớ chỉ nói điều tớ nghĩ thôi! Và, chuyện này thì liên quan gì đến cậu chứ?"

"Phải, không liên quan. Nhưng nếu cậu khiến anh em tốt của tớ bị tổn thương, tớ nghĩ không còn là không liên quan nữa đâu!"

"Gi... cơ?"

Là ai khiến ai bị tổn thương cơ?

"Cậu thậm chí còn không để tâm đến tình cảm của thằng Yết cơ mà! Nhảm? Nực cười! Đừng có đùa với tớ!"

Bàn tay Thiên Bình chợt hạ xuống, cả người theo đó quay vào trong nhà. Trong khi Kim Ngu vẫn còn đứng đực ra đó, cậu đột nhiên trở ra, trên tay cầm thứ gì đó đưa ra trước mặt cô.

Một cây dù.

"Cậu nhận ra nó chứ?"

Ngập ngừng một hồi lâu nhưng Kim Ngu vẫn đưa tay nhận lấy. Bằng cách nào đó, cô hình như có chút quen thuộc.

"Không thể gọi là nhớ rõ được, nhưng tớ có chút... ấn tượng. Tớ nghĩ vậy."

"Đó là cây dù cậu đã đưa cho thằng Yết, khi cậu an ủi nó hơn mười năm trước tại nghĩa trang!"

...

"Trước đây, tớ đã gặp cậu, khi chúng ta vẫn còn là những đứa nhóc con. Vì cậu ngày đó đã động viên tớ, vì cậu ngày đó đã an ủi tớ, chính sự dịu dàng của cậu, tớ mới là tớ của bây giờ!"

...

Có phải Thiên Yết đã từng nói như vậy? Ở căn phòng học lúc đó. Bởi vì khi đó quá rối trí, Kim Ngu không tài nào chắc chắn được.

Ngày trước, có một cậu bé đã đứng đực dưới mưa trước mộ của người thân mình. Cô vẫn còn nhớ, đôi vai thoáng chút lại run bần bật, tấm lưng nhỏ thỉnh thoảng lại giật lên, cả cơ thể bé nhỏ cứ đứng mãi dưới cơn mưa như trút nước.

Cậu bé ấy, hình như có một đôi mắt màu khói trong veo.

"Không thể nào! Đó là... Đó là Thiên Yết? Thật sự là cậu ấy ư...?"

Tại sao cô lại thích Cự Giải, từng thích Cự Giải? Bởi vì khi nhìn cậu, cô nhìn thấy hình ảnh của cậu bé ngày hôm đó.

Vậy thì hà cớ gì, cô lại không nhận ra đó là Thiên Yết?

"Cậu chỉ cần một chút là tránh mặt nó, nó lại không muốn khiến cậu khó xử thế là tránh xa! Ngay từ đầu chỉ giới kéo dài khoảng cách của nhau mà thôi!"

Kim Ngu nên làm gì bây giờ đây?

"Kim Ngu trả lời tớ, cậu có thích Thiên Yết hay không?"

Lời nói của Thiên Bình trước sau đều cực kì bình thản và đều đặn, chỉ có mỗi ngữ điệu khiến Kim Ngu khẽ giật thót.

Không đâu, không cần phải biết Thiên Yết là cậu bé ngày đó. Cô luôn tưởng rằng người mình thích là Cự Giải, vậy mà cả tuần nay, Thiên Yết không hề đi học, cô lại theo đó mà nghĩ mãi về cậu, nghĩ cả về lời tỏ tình và nụ cười buồn của cậu ngày hôm đó.

Chính Kim Ngu cũng biết, đối với câu hỏi của Thiên Bình, cô từ lâu đã có câu trả lời. Chỉ có mỗi mình cô là cố chấp không chịu tin.

Không chịu chấp nhận.

***

Song Tử vừa trở về nhà sau khi từ lớp học thêm trở về. Bước ra khỏi phòng tắm, tay vẫn còn cầm khăn lau khô tóc, cô chợt nghe thấy âm báo tin nhắn

của điện thoại vang lên.

Là từ bạn thân cô, Kim Ngu.

"Song Tử, chị nên làm gì đây?"

Trong khi cô còn chưa kịp hiểu ra, một tin nhắn khác lại đến.

"Chị hình như, trót thích Thiên Yết mất rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Để Không Phải Hối Tiếc

Nhân Mã nghịch ngợm đặt cây bút trước mũi, hai mắt tập trung nhìn một điểm thay vì chú tâm làm bài tập. Cậu chợt nhìn sang cô chị gái đang ngồi đối diện cậu, thắc mắc đến nỗi khiến cây bút rơi xuống đất.

Khom người xuống nhặt lên, Nhân Mã lại tiếp tục quan sát biểu hiện của chị gái. Tay vẫn cầm bút đặt trên trang tập, chỉ có mỗi đôi mắt của Kim Ngu là lơ đãng đâu đây, hệt như đang thả hồn trên mây mà suy nghĩ gì đó.

Dù chị cậu thỉnh thoảng cũng rất hay mơ mộng linh tinh, nhưng riêng lúc học thì không bao giờ. Từ hôm qua cứ thần thờ như người mất hồn, chẳng phải là rất lạ sao?

"Mã này, cho chị hai hỏi một chút!"

Hai tay đặt trên bàn nắn dãi cả ra, Nhân Mã ngược mắt nhìn chị, đầu còn lắc qua lắc lại liên tục.

"Nhân Mã có thích ai hay chưa?"

Đôi mắt nâu hiếu động quá mức của Nhân Mã được dịp chớp liên hồi, cứ như cậu vẫn chưa theo kịp câu hỏi cùng ánh mắt mong chờ của chị gái. Cho tới một lúc sau, khi đã tiếp thu đủ, cả khuôn mặt Nhân Mã đột nhiên đỏ ửng lên, trong tâm trí bắt gặp hiện ra hình ảnh một người.

"C-C--Chị... Chị đang nói cái gì đấy hả?! Chị.. C-Chị sao lại hỏi như vậy chứ?!!"

Kim Ngu vì phản ứng hết sức dữ dội của em trai mà bị làm cho kinh ngạc, đôi mắt cô mở to nhìn Nhân Mã đang lắp ba lắp bắp. Cô đâu có ý gì sâu xa, chỉ muốn hỏi thẳng bé một chút thôi mà!

Nghĩ một lúc, Kim Ngu chợt mỉm cười. Cười vì em trai, cười cho chính cô nữa.

"Nhân Mã, em có còn nhớ hơn mười năm trước, chị em mình có gặp một cậu bé ở nghĩa trang lúc đi thăm ba mẹ không?"

Dù không hiểu tại sao chị gái lại hỏi, Nhân Mã vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Đúng là lúc đó cậu còn rất nhỏ, nhưng đầu đó trong trí nhớ cậu vẫn còn nhớ như in cái ông anh hung tợn đã khiến cậu sợ chết khiếp đó.

"Có gì sao chị?"

"Thật ra, chị ban đầu đã nghĩ đó là Cự Giải, vì lẽ đó nên mới thích cậu ấy. Ý chị là-"

Hả? Chị cậu từng thích Cự Giải? Thích cái ông anh lúc nào cũng ra vẻ "liều yếu đào tơ" đó đó hả?

Ừa, mà khoan! Chị cậu vừa nói gì cơ?

"Sao thế được? Đó là anh Thiên Yết mà!"

Hai bàn tay còn đang nắm lấy mép váy của Kim Ngu khẽ run lên, mắt lập tức ngược lên nhìn Nhân Mã.

"Hả? Em nhớ? Em nhận ra ư?"

Đầu Nhân Mã hơi nghiêng sang một bên khi nhìn vào vẻ mặt có phần kì lạ của Kim Ngu, và cậu trả lời bằng cách gật đầu.

"Dù đã rất lâu, nhưng ngay từ lần đầu gặp em đã nhận ra! Căn bản thì, anh ta so với lúc đó chẳng bớt đi phần đáng sợ gì cả! Eo ui~"

Nghĩ tới lại rùng mình, tự nhiên khiến Nhân Mã nhớ lại đôi mắt lạnh tanh của Thiên Yết. Chẳng biết có nhớ cậu hay ngày xưa có vì cậu nói linh tinh mà sinh hận hay không, nhưng người bất kị lượt cậu nhiều nhất không ai khác ngoài hội trưởng hội học sinh đáng kính.

"Mà sao chị lại hỏi?"

Nãy giờ câu hỏi này luẩn quẩn mãi trong đầu Nhân Mã. Dù cậu hỏi cô bao nhiêu, chị cậu vẫn không trả lời, thay vào đó lại nghĩ ngợi gì không rõ.

Lúc này, Kim Ngu chợt bật cười, cả đôi mắt trong veo theo đó cũng run lên.

"Ha. Thì ra chỉ có mỗi chị không nhận ra! Có thể nhầm với Cự Giải, vậy mà chị lại không nhận ra đó là Thiên Yết!"

Lại còn làm tổn thương cậu ấy, Kim Ngu rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào cơ chứ?

"Chị hai, chị ổn chứ?"

Trước mắt Nhân Mã lúc này, cậu nhìn thấy rất rõ hai hàng nước mắt bất chợt chảy ra từ khoé mắt Kim Ngu, lăn xuống hai bên má, nhỏ cả xuống sàn nhà.

"Chị.. Chị chi là..."

Nhưng đến cả chính Kim Ngu cũng không nhận ra cô đang khóc. Cho đến khi cảm thấy má mình ươn ướt, cô mới dùng tay lau vội đi, lau đến dụi mắt đỏ queo lúc nào không hay.

"Nè chị! E-Em không biết có gì nhưng từ từ giải quyết được mà! Chị hai à..."

Chị cậu có thể yếu đuối và hiền lành, nhưng từ khi ba mẹ cậu cho đến giờ, Kim Ngu lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ, cố để không khóc trước mặt cậu, cố để Nhân Mã không vì mình mà lo lắng. Vậy mà bây giờ, cô dường như không bận tâm đến điều đó nữa, bao nhiêu cảm xúc cứ theo dòng nước mắt kia tuôn cả ra ngoài.

"Chị sai rồi! Thích một người, chị nghĩ đơn giản về nó quá rồi.. Chị cứ tưởng mình đã đúng, nhưng cuối cùng, chị lại chẳng hiểu gì cả..."

Sẽ thế nào nếu ngay từ đầu Kim Ngu nhận ra đó là Thiên Yết, nhận ra rằng mình thích cậu bao nhiêu. Không phải vì cậu là cậu bé ngày đó, mà vì cậu là chính cậu.

Kim Ngu rốt cuộc đang làm gì vậy?

"Ông anh đó làm chị khóc hả?! Em đúng mà, Thiên Yết chẳng tốt lành gì hết!"

"Không có. Không phải! Kề xấu xa là chị mới đúng..."

Nhân Mã đã rời khỏi chỗ mình nãy giờ và đang ngồi cạnh Kim Ngu, dù mặt tỏ vẻ bất mãn thấy rõ, tay cậu vẫn dịu dàng vuốt lưng cô chị gái đang khóc nức lên.

Gì chứ, chị cậu rõ ràng đang vì anh ta mà khóc!

Đúng lúc này, điện thoại Kim Ngu đặt gần đó chợt reo lên, thu hút sự chú ý của cả cô và Nhân Mã. Một tay lau khô gương mặt tèm nhem nước mắt của mình, tay còn lại nhanh chóng với lấy cái điện thoại.

Số hiển thị trên màn hình là của Thiên Bình.

Nhìn sang Nhân Mã trong vài giây, Kim Ngu mới bắt máy áp vào bên tai.

"Tớ nghe đây, Thiên Bình."

Tại sao cậu ấy lại gọi cho cô nhỉ?

"*Cậu có muốn gặp Thiên Yết không?*"

Giọng nói vang bên tai chứa đầy ma lực, nhanh chóng truyền vào tâm trí của Kim Ngu, khiến cả người cô cùng lúc chợt giật khẽ.

"Sao cậu lại hỏi vậy? Ý tớ là, tớ có thể gặp cậu ấy vào ngày ma-"

"*Không được nữa đâu!*"

Nhìn về mặt kính ngác của chị gái, nhìn cả cái điện thoại cô đang cầm, Nhân Mã từ lo lắng sinh ra tò mò, lập tức rướn người áp tai mình vào nghe thử. Nhưng dù cố đến đâu, không hiểu sao, cậu vẫn chẳng thể nghe thấy gì cả.

Đáng ghét thật.

Nếu là bình thường, Kim Ngu nhất định mắng Nhân Mã vì nghe trộm điện thoại người khác và đẩy cậu ra, nhưng cô bây giờ dường như chỉ chú tâm vào mỗi cuộc gọi kia thôi.

Nhất là câu nói vừa vang lên từ đầu dây bên kia.

"Nó sắp đi du học rồi."

Đôi mắt run thoảng dao động của Kim Ngu bắt gặp mở to, cả nụ cười trên môi cũng trở nên gượng gạo.

"Cậu nói gì vậy, Thiên Bình?"

"Cậu nghĩ tại sao Thiên Yết nghỉ học cả tuần nay? Nó vốn gương mẫu đặt đầu, lại rất trách nhiệm, sao có thể nghỉ liên tục như vậy?"

"Ờ làm sao... biết được cơ chứ!"

"Phải, cậu không biết, rằng hồ sơ chuẩn bị du học rắc rối và phức tạp ra sao."

Gì vậy chứ? Cái giọng điệu thần nhiên như không kia, Thiên Bình rõ ràng đang muốn chọc tức cô! Bởi cô khiến Thiên Yết tổn thương, cậu ta mới ghét cô đến mức cứ như muốn cười lên cô lúc này ư?

"Trò đùa của cậu không hề vui gì cả, Thiên Bình!!"

Nhân Mã đang ngồi cạnh cũng vì câu nói lớn tiếng đột ngột kia làm cho giật mình. Chị gái cậu hiếm khi lớn tiếng như thế này.

"Ờ? Nói đùa? Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?"

"..."

"Chuyến du học này sẽ kéo dài lắm đó! Vì căn bản nhà nó vốn ở bên đó, nếu cậu hỏi bao giờ Thiên Yết về, tớ nghĩ chính tớ cũng không trả lời được đâu!"

Thiên Bình chắc chắn muốn chọc giận cô! Tay Kim Ngu quệt vội mấy giọt nước mắt vỡ vụn đang chực trào ra, đồng thời mím chặt lấy môi mình. Nhưng,

Nếu đó không phải trò đùa mà là thật, vậy thì cô phải làm gì đây?

Nếu Thiên Yết thật sự sẽ đi du học, cô sẽ ổn với điều đó chứ?

Nếu-

"Ngày bay là hôm nay. Tớ không ép buộc cậu, tớ chỉ muốn nói, tớ rất ghét ai khiến bạn tớ đau lòng! Dù sao, đó là lựa chọn của cậu, nên tớ không can thiệp."

"..."

"Tớ sẽ gửi địa chỉ sân bay và thời gian cho cậu, còn lại Tiểu Ngu hãy tự mình quyết định!"

"Chờ một chút!"

Tuy nhiên, trước khi Kim Ngu cô kịp ú ớ gì, Thiên Bình đã cúp máy ngay. Và không lâu sau, tin nhắn từ cậu được gửi đến cho cô.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, Kim Ngu bắt gặp cắn chặt môi dưới, đôi mắt nhanh chóng trở nên nóng vội.

Chỉ còn nửa giờ nữa mà thôi.

"Đi thôi, chị hai!"

"Mã?"

Kim Ngu ngược mắt nhìn Nhân Mã, nhìn cậu em trai đã đứng dậy từ bao giờ và hiện tại đang nhìn cô cười tinh nghịch.

"Đến lúc dùng chiếc mô tô của ba rồi đó!"

"Nhưng-"

"Chị đâu muốn hối tiếc, phải không?"

Thay vì trả lời câu hỏi kia của em trai, tay Kim Ngu bắt giắc siết chặt lấy cây dù này giờ đặt gần đó.

***

Thiên Bình đưa tay che miệng ngáp một cái, thuận tay quăng luôn chiếc điện thoại của mình ở một góc giường. Đôi mắt màu nâu cafe thích thú nhìn trần nhà, cả khoé môi cũng nhếch lên tạo thành nụ cười đắc thắng.

"Tao giúp được nhiều đây thôi, phần còn lại là của mày đó, thằng khốn!"

***

"Xin thông báo! Chuyến bay đến New York, Mĩ sẽ cất cánh ngay bây giờ! Xin mời quý hành khách..."

Tiếng loa thông báo vang lên bên tai không khiến Thiên Yết quá chú ý, khi cậu thậm chí còn không rời mắt khỏi màn hình điện thoại. Tay cậu chợt dụi mắt vài cái, đồng thời lại bóp bóp thái dương.

Đầu cậu hơi đau một chút, nhưng có lẽ không sao đâu.

Thiên Yết bỗng nhớ đến Kim Ngu, chợt thắc mắc liệu cô bây giờ đang làm gì, nhớ đến cả lời tỏ tình không cần hồi đáp của cậu. Chuyện Thiên Yết thích Kim Ngu là thật. Thật lòng, cũng chưa bao giờ là giả dối. Cậu có thể luôn nghĩ cho cô, nhưng đôi lúc thật sự cũng thấy tủi cho mình.

Lòng ngực cậu, thỉnh thoảng vì nghĩ đến cô mà nhói lên.

Thiên Yết thích lắm, thích nụ cười trong sáng của Kim Ngu, thích đôi mắt thuần khiết của cô, thích cách cô quan tâm đến người khác, thích cách cô vì người khác mà sẵn sàng từ bỏ quyền lợi của bản thân, thích sự ấm áp yên bình mà cô luôn mang lại. Bởi vì cậu cô đơn, Thiên Yết nghĩ mình vui vì ở cạnh Kim Ngu.

Thật tuyệt vời khi được thích cô.

"Cậu chủ, đã tới giờ rồi ạ!"

Tiếng người vệ sĩ vang lên cũng là lúc Thiên Yết tắt nguồn điện thoại mình và bỏ lại vào túi. Đứng dậy khỏi chỗ ngồi, trước khi bước vào trong, cậu bắt giắc quay lưng nhìn ra sau.

Vớ vẩn, cậu rốt cuộc đang mong chờ vào điều gì cơ chứ.

"Yết..."

Hình như có gì đó. Hay, cậu chỉ nghe nhầm?

"Thiên.. Thiên Yết!!!"

Tuy nhiên lần này, bước chân cậu hoàn toàn khựng lại ngay, cả người theo đó lập tức quay phắt ra sau. Mặc kệ hai người vệ sĩ kia đang nhìn mình, Thiên Yết dùng đôi mắt màu khói của mình nhìn đảo dác xung quanh, chỉ mong nhìn thấy hình bóng quen thuộc của chủ nhân tiếng nói kia.

"Thiên... Yết..."

Khi Thiên Yết đưa mắt nhìn sang, cậu có thể nhìn thấy rất rõ Kim Ngu đang đứng trước mặt mình. Người con gái cậu vừa nghĩ tới, cô đang đứng đây, thờ đốc hồng hộc vì mệt.

Thiên Yết quên luôn lý do, cậu thay vào đó sinh lo lắng.

"Cậu làm gì thế?! Cậu.. Sẽ không tốt cho cậu nếu cậu chạy như vậy đâu!"

Ai mà không biết rằng sức khoẻ Kim Ngu rất yếu cơ chứ!

"May quá! Tớ cứ nghĩ... tớ không đuổi kịp cậu...!"

!?

"Cậu, đuổi theo tớ? Nhưng tại sao? Ý tớ là, cậu làm sao biết...?"

Thiên Yết chắc chắn mình không nói gì cho Kim Ngu biết. Trừ Thiên Bình và Sur Từ, cậu chắc chắn không nói cho bất kì ai, kể cả cô em họ Song Từ của cậu.

"Điều đó không quan trọng! Tớ muốn cậu nghe, câu trả lời của tớ!"

"Nhưng tớ đã nói là tớ không..."

"Tớ thích cậu!"

Đôi mắt màu khói lúc nào cũng tỏ ra bình thản và lạnh lùng, ngay lúc này đột nhiên mờ to hết cỡ, cứ trân trân nhìn người con gái trước mặt mình. Hình như cậu nghe nhầm, hay cậu vì mệt mỏi quá mà hoang tưởng vậy.

"Cậu không nhầm đâu! Những gì cậu vừa nghe được chính xác là những gì tớ vừa nói!"

Thiên Yết còn chưa kịp nói gì, Kim Ngưu đã chìa ra bàn tay đang một cây dù. Cậu có thể lập tức nhận ra ngay.

"Cậu làm sao có nó?"

"Thiên Bình đưa cho tớ! Cậu nói đi, tại sao lại không giải thích cho tớ? Nếu tớ không nhớ, cậu phải nhắc cho đến khi tớ nhớ ra cậu chứ!!"

Kim Ngưu từ ngày đó không lúc nào không mong gặp lại cậu bé ấy, và gần đây thì luôn nghĩ rằng, sẽ thật tốt biết bao nếu cô có thể nhận ra cậu bé chiếm giữ trái tim cô là Thiên Yết.

"Tớ không biết nữa. Có lẽ, vì tớ nhát gan, tớ sợ nghe phải câu trả lời không đúng ý tớ."

"Nếu không thử, cậu làm sao biết được?"

"..."

"Nếu tớ nhớ ra cậu sớm hơn, người tớ thích đầu tiên chắc chắn không phải Cự Giải! Nếu cậu chịu nói ra sớm hơn, tớ không phải đợi đến bây giờ mới nhận ra rằng tớ thích cậu nhiều thế nào!"

Hình như, Kim Ngưu lại khóc nữa rồi. Nhưng lần này, cô khóc vì cô tức, cô giận, cô ảm ức. Thiên Yết luôn quyết đoán và kiên định, vậy tại sao thay vì cùng cô đối mặt và nói rõ ràng, cậu lại chọn cách lẩn tránh cô?

Thiên Yết vừa mừng vừa lo. Mừng vì cô chính miệng đã liên tục nói thích cậu, lại lo vì vẻ mặt đầy nước mắt kia của cô.

...

"Chẳng phải sẽ tốt hơn nhiều nếu anh chịu nói cho chị ấy biết sao, anh trai yêu quý~?"

...

Phải rồi, khi đó, đã có lần Tiểu Sư Nhi cười và nói với cậu như vậy. Nếu lần đó cậu từ bỏ sự cố chấp và nghe theo con bé, mọi chuyện chắc chắn sẽ không rắc rối như thế này.

Trong lúc Kim Ngưu còn bực bội dùng tay lau nhanh gương mặt tèm nhem của mình, tay của cô đột nhiên bị Thiên Yết nắm lấy và kéo về phía cậu. Trước khi kịp nhận ra, cô hoàn toàn bị cậu vòng tay ôm chặt lấy.

"Bỏ ra, đồ đáng ghét! Ai cho cậu ôm!? Tớ... Tớ còn chưa mặc xong!"

Nhưng Thiên Yết rất ngoan cố, thậm chí còn siết chặt lấy cô hơn.

"Không được rồi, tớ vui quá! Tớ bây giờ chẳng nghĩ được gì hết!"

Gì chứ, rõ ràng là mặt hình tượng quá đi mà!

"Thật xin lỗi, xin thứ lỗi cho tôi, nhưng chúng ta sẽ lỡ chuyến bay mất, thưa cậu chủ!"

Vòng tay Thiên Yết nói lỏng ra một chút, cuối cùng thả Kim Ngưu ra. Nhìn người vệ sĩ kia, cậu lại nhìn sang cô. Nụ cười dịu dàng hiếm hoi lúc này xuất hiện trên gương mặt hoàn hảo của cậu.

"Tớ đi nhé!"

Khoan... Gì vậy? Cậu định cứ thế mà đi ư? Đừng có đùa tớ!

Trong vô thức, Kim Ngưu chợt đưa tay ra, thoáng chốc đã dùng cả hai bàn tay mình nắm chặt lấy tay cậu giữ lại.

"Kim Ngưu?"

"Cậu đùa sao? Cậu thật sự định đi sao? Đừng có bỏ tớ một mình mà!"

Thiên Yết chớp nhẹ đôi mắt của mình, trong lòng dâng lên chút thắc mắc.

"Ngu à, tớ-"

"Cậu chưa bao giờ nói tớ rằng cậu sẽ đi du học, thậm chí là không trở về nữa!!"

"Du học? Cậu nói-"

"Tớ không cho cậu đi đâu! Bảo thích tớ, cậu không thể cứ như vậy bỏ đi được!! Tớ-"

"Ngu!!"

Kim Ngu hơi giật mình, lập tức im bặt mà nhìn cậu trân trân.

Thiên Yết rút tay mình khỏi hai bàn tay nhỏ liên tục run lên của cô. Tay cậu lau đi mấy giọt nước chảy từ khoé mắt Kim Ngu, cùng lúc ân cần nhìn cô.

"Tớ thật sự không hiểu cậu đang nói gì này giờ, Ngu à!"

"Hà?"

Thiên Yết nói gì vậy? Sao lại không hiểu?

"Cậu nói về việc đi du học, rồi không trở về gì đó, cậu đang muốn nói gì vậy Kim Ngu?"

"O? Chẳng phải cậu hôm nay sẽ sang Mĩ du học sao, sang cùng nhà cậu bên đó?"

"Nhà tớ đúng là bên đó, tớ hôm nay cũng bay sang Mĩ, nhưng tớ không hề có ý định đi du học!"

Gì vậy? Đến lượt Kim Ngu chẳng hiểu gì cả!

"Vậy, cậu đi đâu?"

"Tớ có vài chuyện cần giải quyết với gia đình, liên quan đến chuyện trong nhà một chút! Tớ cũng đâu có ý định ở luôn bên đó, tớ chỉ đi khoảng vài tuần, quá lắm vài tháng là về thôi!"

Vài tuần? Vài tháng? Có phải Kim Ngu đang nghe nhầm không? A, đầu cô loạn cả lên hết rồi!!

"Nhưng Thiên Bình nói-"

"Khoan! Cậu bảo gì? Là thằng nào nói?"

Trong phút chốc, vẻ mặt dịu dàng của Thiên Yết trở nên lạnh lùng hung tợn, cả mắt cũng nheo chặt lại.

"Là Thiên Bình, cậu ấy bảo tớ như vậy. Tớ cứ tưởng..."

Thằng này rõ ràng đang sống yên ổn lại muốn chết không toàn thây mà, lại còn dám đem chuyện bịa nhảm nhí của nó nói cho Kim Ngu. Cậu về mà không băm xác Thiên Bình thành trăm mảnh, cậu nhất định không phải Triệu Thiên Yết!

"Nếu vậy, tớ đang làm cái gì ở đây vậy chứ?! A!!!"

Khỏi nói cũng biết mặt Kim Ngu đỏ như thế nào, đỏ hơn cả gấc, lại còn nóng bừng bừng lên.

Thiên Yết không nhịn được bật cười, gánh nặng trong lòng hoàn toàn biến mất.

Cậu bây giờ, rất hạnh phúc! Hạnh phúc cực kì!

Nhưng đương nhiên, cậu vẫn sẽ xử tội Thiên Bình.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: ra Mắt

Trong phòng khách của biệt thự nhà họ Triệu lúc này đang bao trùm một bầu không khí có phần căng thẳng, cho đến khi người phụ nữ kia nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn phá đi sự yên tĩnh vốn có.

Hai tay Song Từ hơi đan vào nhau dù cô trước sau đều giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh. Điều duy nhất cô hận hiện tại chính là sự thản nhiên đến phát bực của tên con trai ngồi cạnh mình.

Bà Triệu dùng đôi mắt sắc sảo của mình quan sát từng chút cậu trai ngồi cạnh con gái này giờ. Cậu ta có một gương mặt đẹp đến hoàn hảo, thông minh xán lạn, tuấn tú khôi ngô, lại thêm nụ cười cứ như luôn luôn túc trực. Đặc biệt nhất, chính là đôi mắt màu nâu cafe chứa đầy hấp lực.

Cậu con trai này, bà đã từng gặp qua, cũng có biết đến tên và nhớ mặt. Cậu ta là bạn thân nhất của người thừa kế sáng giá nhà họ Triệu, Triệu Thiên Yết.

Dù bản thân đang ngồi trong một căn biệt thự rộng lớn đến choáng ngợp, Thiên Bình vẫn giữ nguyên sự thản nhiên vốn có, thậm chí còn thích thú nhìn xung quanh và chẳng hề có chút căng thẳng nào. Cậu đúng là quen Song Từ từ khi cô còn bé, nhưng thực sự chưa bao giờ đến nhà cô. Mà căn bản, cậu cũng không quá ngạc nhiên cho lắm.

Không phải cậu có ý gì, nhưng cơ bản mà nói, bản thân Thiên Bình cũng đã tiếp xúc với hàng tá những nơi sang trọng từ khi bé xíu, những nơi có khi còn lộng lẫy hơn như thế này.

"Vậy, người con nói với mẹ chính là cậu nhóc này?"

Người nhà họ Triệu trừ Song Từ và Triệu chủ tịch gần như hoàn toàn đều không ưa Thiên Yết, trong đó phải kể đến đầu tiên là ba mẹ cô, khi họ luôn cho rằng cậu chính là đứa con hoang ngang nhiên cướp mất vị trí thừa kế lẽ ra thuộc về Song Từ. Sự ghét bỏ đó từ nhỏ đã truyền từ Thiên Yết sang cả bạn thân cậu, Lâm Thiên Bình.

Điện hình là ngay lúc này, đôi mắt bà Triệu hiện rõ sự chán ghét khi nhìn cậu.

"Dạ vâng, anh ấy là bạn trai con."

"Mẹ nhớ, con từng nói rằng đối với thằng nhóc này không hề có tình cảm?"

"Nó đến khá bất ngờ, thưa mẹ."

Thiên Bình này giờ đều im lặng, dù cậu từ lâu đã thu được ánh nhìn không chút vừa mắt của bà Triệu. Về mặt bộc lộ ra ngoài lúc này của Thiên Bình rất thản nhiên, khác hoàn toàn với "cô bạn gái" đang vờ tỏ ra bình tĩnh ngồi bên cạnh.

"Tình yêu bất chợt lắm bác gái! Bác cũng biết mà phải không ạ~?"

Tay Song Từ lập tức huyếch mạnh vào hông Thiên Bình, cả mày cũng nhíu chặt cảnh cáo. Nhưng đáp lại, cậu vẫn trưng ra nụ cười hoàn mỹ đầy ma lực của mình.

Đầu đó trong lồng ngực Song Từ chợt dâng lên cảm giác kì lạ bên cạnh sự khó chịu vốn có.

"Tôi đương nhiên là chưa từng. Cậu không hiểu sao, tình yêu vốn rất phù phiếm và ngu ngốc!"

Trên thực tế, Song Từ chính là đứa con gái duy nhất, cũng là đứa con sinh ra từ một cuộc hôn nhân chính trị diễn ra giữa trưởng nam nhà họ Triệu và một cô tiểu thư danh giá theo sự sắp đặt của cả hai bên - là ba và mẹ của cô hiện giờ.

Giữa họ mà nói, có lẽ ngoài tham vọng tiền tài chưa bao giờ xuất hiện tình yêu.

"Phải, con đồng ý với bác gái! Tình yêu đúng là thứ rất vớ vẩn và phí thời gian. Tuy nhiên, đó là vì bác chưa từng yêu không phải sao?"

Song Từ nhờ Thiên Bình giả làm bạn trai mình để cô có cớ nói chuyện với mẹ, cũng là để từ chối cái hôn ước sắp đặt của bà cho cô. Song Từ thì là chưa bao giờ có ý định để cho cậu và mẹ cô đầu khẩu qua lại thế này.

Hay Thiên Bình thực sự muốn hại chết cô?! Rõ ràng là giết người không cần dao mà.

"Anh, để em!"

Khi xưng hô như thế này, thú thật, Song Từ đã nổi hết cả da gà, hiển nhiên sau khi đã dành cho Thiên Bình một ánh lườm cực sắc.

"Mẹ, mẹ từng bảo nếu con yêu ai đó, mẹ sẽ không áp đặt hôn ước cho con, đúng không ạ?"

Đôi mắt nâu cafe của Thiên Bình hơi nhìn sang Song Từ, rồi lại quay đi ngay. Cậu không hề biết rằng cô nhờ cậu vì muốn tránh hôn ước của bản thân.

Thiên Bình cứ nghĩ, Song Từ là một cô gái sẽ không bao giờ ý định dù mình bị áp đặt ra sao cơ. Bên cạnh một chút ngạc nhiên, cậu thấy khó chịu. Rất khó chịu.

Cầm lấy tách trà trên bàn, bà Triệu đưa lên miệng và nhấp một ngụm nhỏ. Đôi mắt vốn đang nhắm hờ chợt mở ra, lạnh nhạt hướng về phía Thiên Bình.

"Con thiếu gì người không yêu lại đi yêu thằng nhóc này? Người ta môn đăng hộ đối, lại đa tài thông minh, con chắc chắn sẽ hạnh phúc!"

Song Tử có bao giờ muốn tiến xa vậy đâu chứ!

"Lấy người mình không yêu thì hạnh phúc thế nào chứ bác gái?"

Trong vài giây, Song Tử thật sự mong muốn trở lại khi Thiên Bình vẫn còn "im lặng là vàng" ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ. Nếu có một cuộn băng keo ở đây, cô chắc chắn sẽ bịt miệng anh ta lại ngay tức khắc.

"Tôi vẫn hạnh phúc đây thôi."

"Nếu bác gọi đây là hạnh phúc, thì con có lẽ đã có vô số hạnh phúc rồi!~"

Ban đầu vốn đã không hài lòng, bây giờ lại càng không ưng ý, đôi mắt bà Triệu khó chịu nheo lại. Trừ ông nội - người nắm quyền hiện tại của gia tộc - hay Triệu Thiên Yết mà bà luôn cho là một thằng nhóc ngỗ nghịch, vô phép và không ra gì, chưa bao giờ có ai dám phản bác ý kiến hay lời nói của bà, kể cả dù đó là ba của Song Tử đi chăng nữa.

"Tạm thời hôm nay thôi. Con cũng chuẩn bị đến lớp học thêm đi, Song Tử!"

Vẫn ngồi yên một chỗ, vẫn tao nhã uống trà, nhưng lời nói rõ ràng không hề muốn tiếp tục nói chuyện. Song Tử cũng biết, một khi mẹ đã muốn, cô cũng không tài nào phản bác được.

Có lẽ mọi thứ phải dừng lại hôm nay thôi.

"Để em tiễn anh!"

Sau khi Song Tử vừa đứng dậy nắm lấy tay Thiên Bình kéo đi mặc kệ cậu còn chưa kịp ứ ớ gì, bà Triệu mới nhận lấy tách trà mới mà người hầu đưa. Thổi nhẹ trà trong tách, đôi mắt bà hơi nhắm lại và nói với người quản gia thân cận đứng phía sau mình.

"Bác biết phải làm gì rồi đúng không?"

"Vâng, thưa bà chủ!"

***

"Ui, đau đó!!!"

Một giây trước vẫn còn bình tĩnh thản nhiên như không, một giây sau lại nhảy cẫng lên mà dùng tay ôm chặt lấy cái chân tội nghiệp của mình, đó chính là Thiên Bình của hiện giờ.

"Em bị chạm dây hả?"

Nhưng vẻ mặt Song Tử vẫn như vậy không hề thay đổi, thậm chí còn nhướn mày tỏ vẻ khinh thường.

"Tôi nhớ rất rõ, cực-kì-rõ, rằng tôi đã bảo anh chỉ cần im lặng!"

"Thì tôi đã im lặng đấy thôi!"

"Im? Đấu khẩu với mẹ tôi là im đó hả?! A! Thà anh giết tôi đi còn hay hơn!!"

Thiên Bình đầu óc thông minh nhanh nhạy, vậy mà trong vài trường hợp điển hình là bây giờ lại ngô ngô nghê nghê như phiên bản thứ hai của Phan Cự Giải. Nhưng thật sự thì cậu không hiểu ý của Song Tử cho lắm.

"Em thật lạ! Tôi đã đáp ứng yêu cầu của em, còn chia tay bạn gái để trở thành bạn trai em! Song Tử thật xấu xa~!"

Một tay xoa xoa thái dương, Song Tử cố nén cơn giận có thể bùng phát bất cứ lúc nào của mình. Nếu thế giới không có luật pháp tồn tại, người cô giết chết đầu tiên nhất định là Lâm Thiên Bình. Không chỉ giết, cô có băm xác anh ta thành trăm mảnh có khi còn chưa hả giận.

Tại sao các cô gái luôn đổ gục dưới chân anh ta, lại còn luôn miệng bảo Thiên Bình đẹp trai dễ thương? Dễ thương? Chết tiệt, nghĩ tới lại bực mình!

"Anh làm như mình quan tâm cô ta lắm vậy. Đạo đức giả vừa thôi!"

Song Tử vì tức giận mà buột miệng thốt ra một vài câu, sau khi ngẫm lại lại mím chặt lấy môi mình. Cô có phải có phần nặng lời rồi không?

Dù vậy, khi Song Tử đưa mắt nhìn thử sang Thiên Bình, như vô tình chạm mắt, cậu rất bình thản nở nụ cười nham nhở với cô. Song Tử không nói không rằng co chân đạp thêm một cái vào chân cậu.

Cô đúng là lo bò trắng răng!

***

Sau khi rời khỏi nhà Song Tử, Thiên Bình vừa đặt chân bước vào nhà mình đã nhảy ngay lên ghế sofa nằm ườn ra đó. Ngoài việc giữ giữ chân còi đôi giày thể thao của mình ra, còn lại những gì trên người cậu đều không bận tâm động đến.

Thiên Yết sang Mi tính đến hôm nay đã được ba ngày. Khi Thiên Bình gặp Song Tử lúc sáng, cậu đã bị cô nạt cho một trận vì tội dám giấu chuyện anh họ ra nước ngoài. Như mọi khi, cậu thần nhiên trung ra nụ cười vô tội vạ.

Nếu là bình thường, Thiên Bình còn lâu mới được tự do như thế này. Không bị thằng Thiên Yết lải nhải cảm rằm bên tai cũng bị nó túm đầu nắm cổ ném vào phòng, "hiên" hơn thì không nói không rằng cắt luôn phần ăn của cậu. Cơ bản, Thiên Yết là đồ máu lạnh vô tình, độc tài ác bá, một chút cũng không nghĩ đến nỗi khổ của thằng bạn thân là cậu.

Nói gì thì nói, Thiên Bình buồn ngủ lắm! Nếu phải lếch về phòng nữa thì cậu tỉnh như ruồi luôn mất.

Đẹp! Đẹp hết! Nghi ngơi là ưu tiên hàng đầu!

Tuy nhiên, khi Thiên Bình vừa chợp mắt, cậu lại bị tiếng nhạc chuông vừa reo lên đánh thức. Đôi mày hơi chau lại, cả tay lấy điện thoại cũng hần học khó chịu.

"A lô!"

Thiên Bình lười nhác thò mấy ngón tay vào tóc gãi đầu, sau đó lại ngáp dài ngáp ngắn.

"Hà? Thôi tui bây đi đi, hôm nay tao mệt lắm!"

Dứt lời, Thiên Bình mặc kệ bên kia chưa kịp ý kiến gì, một tay quăng luôn điện thoại lên bàn. Lăn lộn một hồi, cậu lại nhắm đôi mắt mình lại, cố đưa bản thân chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ bởi vì khá mệt, cậu chưa đầy một phút sau đã ngủ ngay. Khi đó, Thiên Bình đã mơ thấy hình ảnh một cậu nhóc và một cô bé đang chơi đùa cùng nhau bên cạnh cây đàn dương cầm, và người phụ nữ dịu dàng đang chuẩn bị bữa tối, hay cả người đàn ông vừa đi làm về và ôm hôn lấy hai đứa trẻ.

Một gia đình hạnh phúc.

***

Song Tử trở về từ lớp học thêm đã vào phòng ngay. Sau khi khoá chặt cửa, cô ngồi phịch xuống giường và vút cặp sang một bên, sau đó cứ thế nằm ngả ra sau.

Hai tay vươn cao một mồi, Song Tử mất một lúc lăn lộn mãi trên giường.

Đúng lúc này, cái điện thoại trong cặp Song Tử chọt reo lên, tiếng nhạc chuông vang vào tai khiến cô lập tức ngồi bật dậy, vẻ mặt từ thiếu sức sống chuyển sang hớn hờ vui mừng.

"A lô! Anh Thiên Yết, em nghe đây ạ!"

Ba ngày từ khi cậu sang nhà chính của gia tộc, Thiên Yết chưa hề gọi cho em họ mình là cô lấy một cuộc. Cô còn định chút nữa sẽ gọi cậu, vậy mà anh họ lại gọi trước cho cô, chẳng phải là một điều cực vui còn gì!

"Nghe giọng em có vẻ rất vui nhỉ? Xin lỗi vì anh chưa gọi cho em nhé, anh hơi bận!"

"Dạ không sao! Không sao đâu anh!"

Khỏi nói cũng biết khuôn mặt Song Tử vui vẻ ra sao, đến nỗi nụ cười toả nắng đặc trưng cứ hiện hữu mãi.

"Anh nghe thằng Thiên bảo em nhờ nó làm bạn trai gì đó! Chuyện bên em vẫn ổn chứ?"

À? Thiên Bình? Anh ta nói cái quái quỷ gì cơ?!

Thiên Bình, tôi giết anh! Nhất định giết chết anh!

Dù bên trong đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cô bên ngoài vẫn tỏ vẻ vô tội vạ, mặc kệ anh họ vốn còn không có mặt ở đây.

"Em không sao, em nhất định tự lo liệu được mà! Còn anh kia. Không ngờ đến em anh còn giấu, giấu từ việc sang Mi đến chuyện của chị Ngưu bạn thân em~!"

"Tại anh không biết phải nói thế nào."

Có phải Thiên Yết bây giờ đang khó xử không nhỉ?

"Dù sao cũng khá muộn rồi, em nên đi ngủ sớm đi!"

"Dạ vâng!"

Thiên Yết cúp máy ngay sau đó, đúng hơn là cậu chờ cô cúp máy.

Song Tử tay cầm chặt điện thoại cười vui vẻ, cả người nằm xuống giường lăn lộn khắp nơi.

Cô rõ ràng còn giận vì anh họ giấu mình tùm lùm thứ, vậy mà lại bị vài câu quan tâm của cậu "dụ ngọt" mất tiêu!

Mà chuyện của Kim Ngưu và Thiên Yết, nếu không nhờ Thiên Bình nói, cô chắc đến tết thế kỉ sau còn chưa biết mô tê gì. Ngoài trừ việc Kim Ngưu trông vui vẻ hẳn ra, lúc nào cũng mơ mơ mộng mộng cười hớn hở, thật sự miệng cô nàng còn chặt hơn cả keo dán sắt.

Cái lúc Kim Ngưu nhắn tin cho Song Tử, cô thừa nhận thiếu điều chỉ còn nhảy cẫng lên vì bất ngờ. Cứ đợi đó, cô nhất định kêu Kim Ngưu giải thích cho ra lẽ mới thôi!

Cơ mà khoan, Thiên Yết lúc nãy đã biết chuyện cô nhờ Thiên Bình làm bạn trai hờ đúng không... Chết tiệt, cô muốn bóp cổ anh ta ngay bây giờ!

"Đồ lẻo mép khốn kiếp! A!!! A?"

Cô quên mất, Song Tử định hỏi Thiên Yết vài thứ, vậy mà lại bị cậu xoay tới xoay lui quên khuấy đi luôn.

Song Tử đến giờ vẫn có phần thắc mắc về mối quan hệ giữa Thiên Yết và Sur Tử, và một chút xú về cô bạn chung bàn đó với Thiên Bình nữa. Cô vốn tính ý, thật sự từ lâu đã nhận ra bọn họ không chỉ là tiền bối và hậu bối.

Kể ra cũng thật lạ.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thư Tình Rắc Rối

Dạo gần đây, Nguyễn Xử Nữ cảm thấy bản thân rất kì lạ.

"Ủm, xin lỗi vì đã tự tiện gọi cậu ra đây!"

"Không sao."

Mất Xử Nữ nhìn cô nữ sinh đang đứng đối diện mình, trước sự ngáp ngừng kia, cô nở nụ cười thân thiện vốn có.

"Không cần phải sợ như vậy, tớ có ăn thịt cậu hay gì đâu!"

"A, xin lỗi, tớ không có ý... Ủm, tớ muốn nhờ cậu một việc có được không?"

Nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt của Xử Nữ chợt tắt đi, cứng ngắc và có phần gượng gạo. Tất cả đều là bởi, cô có thể đoán ra được ý đồ của cô nữ sinh kia.

Hai bàn tay còn đang giấu đằng sau, cô bạn hai mắt nhắm hờ, hít sâu một hơi như để lấy can đảm. Cuối cùng mất một lúc, cô mới đưa ra trước Xử Nữ một lá thư.

"Nếu không phiền, nhờ cậu đưa hộ tờ bức thư này cho Cự Giải nhé!"

Khi nhận ra mình đoán đúng, đến cả đôi mắt của Xử Nữ cũng trở nên lạnh nhạt đến lạ lùng, dù bên ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ thân thiện.

"Sao lại là tớ? Sao cậu không trực tiếp đưa-"

"Tớ biết cậu và Giải rất thân nhau, vả lại, tớ làm sao đủ can đảm đưa cho cậu ấy được!!"

Mày Xử Nữ lập tức nhướng lên, trong lòng dâng ngay sự khó chịu. Một cô nữ sinh như cô ta mà dám chủ động ngắt lời cô, lại còn có phần lớn tiếng với cô. Nhưng điều cô ta khiến cô bức nhất chính là dám gọi tắt tên của Cụ Giải.

Dù biết rõ cô bạn kia không hề có ý xấu, lòng cô vẫn cứ không thoải mái. Tận một lúc lâu, tay Xử Nữ mới đưa ra nhận lấy bức thư của cô bạn.

Không nói cũng biết rằng cô nàng kia vui ra mặt thế nào.

"C-Cảm ơn cậu nha! Nhờ cậu hết đó! Thật sự cảm ơn nhiều lắm, Xử Nữ!!"

Nhìn theo cô bạn một mạch chạy bắn đi trong khi hai bàn tay cứ ôm chặt lấy khuôn mặt đã đỏ ửng, Xử Nữ lại đưa mắt nhìn xuống bức thư kia. Đến con nít ba tuổi cũng biết đây là thư tình vớ vẩn - một loại tỏ tình vớ vẩn của bọn con gái.

Xử Nữ vốn chín chắn và ít khi chấp nhất những chuyện con con, vậy mà bây giờ lại vì điều này mà bức bối trong lòng. Mắt cô nhìn quanh một hồi, cuối cùng chân bước lại một thùng rác đằng kia. Tay Xử Nữ bình thản vứt bức thư của cô bạn vào đó.

Cô nhớ rất rõ, bản thân không hề nhớ đã đồng ý với lời đề nghị của cô ta.

"Cô quá đáng ghê nha~"

Xử Nữ trừ việc hai mày nhứ lại hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào. Cô nhận ra giọng nói này, cũng biết nó thuộc về ai. Mắt Xử Nữ quay ra sau, lập tức đã đối diện với một đôi mắt màu nâu hổ phách tuyệt đẹp.

"Xà Phu."

Dù cô gái trước mặt nhìn mình bằng ánh mắt ghét bỏ khó chịu, Xà Phu trước sau vẫn nở nụ cười thân thiện vui vẻ, thậm chí đôi đồng tử của cậu còn chứa đầy sự thích thú.

Những việc xảy ra nãy giờ, cậu đều đã thu ngay vào tầm mắt.

"Cậu làm gì ở đây? Cậu nhìn thấy gì rồi? Và-cậu-muốn-gì?!"

Thật sự thì dù bao lâu đi chăng, Xử Nữ có lẽ cũng không thể nào dùng ghét Xà Phu được. Cậu ta là một thằng nhóc con xấu xa và phiền phức!

"Đi vòng vòng tham quan trường? Đừng lo, tôi chỉ thấy từ giữa đến cuối mà thôi~ Tôi cũng không có ý gì hết! Thật đó!"

Có ma có quỷ mới tin lời cậu ta.

"Cậu thấy gì mặc cậu, tôi không quan tâm!"

"Thích người ta, nhưng thay vì công khai theo đuổi lại ở đằng sau đẹp bỏ những người thích người ta~ Tôi từng bảo cô rất cố chấp, đâu có sai phải không~?"

Bước chân Xử Nữ vừa toan bước đi chợt khựng lại, răng theo đó cắn chặt lấy môi dưới một cách khó chịu. Nhặt một lon rỗng bị ai đó vứt dưới chân, cô không chút thương tiếc ném mạnh về phía Xà Phu.

"Im đi! Cậu thì hiểu cái quái gì?! Đừng có ở đó nói nhảm, đồ khốn!"

Tuy nhiên, lon rỗng ấy lại cực kì đơn giản bị Xà Phu dùng tay giữ lại, thậm chí còn thân nhiên vung tay vứt sang thùng rác ngay phía sau cậu.

"Ai bảo tôi không hiểu! Ít ra tôi còn hơn cô, tôi vẫn đang công khai theo đuổi Sur Sur đấy thôi~"

"Hả?"

Dù mọi thứ rất dễ để nhận ra, khi Đình Xà Phu lúc nào cũng muốn bám dính lấy Lâm Sur Từ, lúc nào cũng cãi nhau với Lưu Song Ngự vì con bé, nhưng Xử Nữ tất cả đều nghĩ là cậu ta đang đùa. Nhưng khi nhìn vào mắt Xà Phu, Xử Nữ nhận ra rằng,

A, cậu ta thật không hề đùa, thậm chí còn rất nghiêm túc.

Dù theo những gì cô biết và nghe được, cậu ta gặp cô bé lần đầu tiên chỉ mới ngày cậu ta chuyển đến, nhưng

Xà Phu thật sự thích Sur Từ.

"Dù sao thì đó cũng là chuyện của cậu, không liên quan tới tôi! Tôi làm gì, hoàn toàn không mượn tên nhóc con như cậu bện tâm!"

Nhìn theo Xử Nữ nhanh chóng bỏ đi, Xà Phu nãy giờ vẫn giữ nguyên nụ cười thích thú của mình, mắt cậu theo đó cũng hơi nheo lại.

Mà cậu nên về lớp thôi. A, nhớ Sur Từ chết mất~

***

Thật ra đây không phải lần đầu tiên. Xử Nữ được nhờ những chuyện như vậy, thật sự không phải lần đầu tiên.

Chẳng biết từ lúc nào, cũng chẳng rõ tại sao, Cụ Giải gần đây bỗng nhiên trở nên khá nổi tiếng với bọn con gái. Hình như chỉ vì khi cậu ngủ, mũ áo vô tình bị gió thổi bay mà lộ ra khuôn mặt điển trai vốn có.

Dù bản thân luôn nghĩ Cụ Giải rất đẹp trai, nhưng trong tâm trí của Xử Nữ, cô vẫn cho là bọn con gái thật dở hơi và không có mắt nhìn người.

Có lẽ bởi vì Cụ Giải thường xuyên ở cùng Xử Nữ, Bảo Bình và Kim Ngưu, thậm chí cả bọn nhóc ở lớp 10-3, nên bọn con gái chẳng thể "hành động" gì được. Vì vậy, bọn nó lại bắt qua cô - bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng Cụ Giải.

Giống như cô nữ sinh kia, lúc đầu thì thi thoảng, nhưng dần thường xuyên hơn, hết cô này đến cô kia cứ liên tục nhờ Xử Nữ gửi bức thư tình của họ đến cho Cụ Giải.

Nghĩ tới lại bức mình.

"Cậu sao vậy, Tiểu Xử?"

Tiếng của Cụ Giải ngắt đi dòng suy nghĩ của cô, khi sự tỉnh, Xử Nữ nhận ra rằng khuôn mặt của cậu đối với cô rất gần. Xử Nữ bỗng dưng cảm thấy xấu hổ lúng túng, tay theo phản xạ lập tức đẩy cậu ra.

"Cái tên ngốc này, cậu đâu cần áp sát như vậy!"

Chẳng biết có hiểu gì hay không, Cụ Giải cứ thế thản nhiên cười tươi.

"Cậu vào nhà đi, tớ về đây!"

Nhìn theo Cụ Giải bước về nhà mình ở ngay cạnh nhà cô, Xử Nữ vẫy tay chào trong khi miệng vẫn còn hiện hữu nụ cười. Nhưng mọi thứ tắt ngúm đi khi cánh cửa chính nhà cậu đóng lại, cả đôi mắt tinh anh của cô cũng rũ xuống một chút.

"Về rồi đó hả? Ban nãy lên nộp hồ sơ mà không thấy, em tưởng chị về sớm lắm chứ!"

"Một chút nữa đưa cho chị! Nói với mẹ chị hơi mệt nên không ăn!"

"O, dạ! Em biết rồi!"

Mất Ma Kết kì lạ nhìn theo chị gái mình một mạch đi ngay lên lầu, cậu còn nghe cả tiếng đóng cửa có phần mạnh bạo. Cậu chột nhịu chặt mày.

Chị cậu bị gì thế? Đừng nói có đứa nào thằng nào ăn gan hùm làm Xử Nữ buồn ghen!

Tội khó tha.

***

Vừa bước vào phòng đã đóng cửa lại, cả chốt cửa cũng khoá luôn, Xử Nữ nằm phịch xuống giường và vứt cặp sang một góc. Chân vẫn còn buồng thông xuống sàn, mắt Xử Nữ nhìn lơ đãng lên trần nhà.

Cô gần đây bị cái gì vậy? Thật khó chịu quá đi.

Đột nhiên ngồi bật dậy, Xử Nữ rời khỏi giường và ngồi bệt luôn dưới sàn. Cô thò tay vào gầm giường, cuối cùng kéo ra một hộp nhỏ.

Bên trong đó chứa đầy những bức thư tình mà bọn con gái nhờ cô đưa cho Cụ Giải.

Phải rồi, cô đã giấu chúng. Thay vì đưa cho cậu, cô đã giấu chúng.

Xử Nữ đúng mà, không phải cảm thấy, mà là bản thân cô thực sự rất kì lạ.

***

Nhưng cây kim trong bọc có ngày rồi cũng lòi ra. Chuyện Xử Nữ giấu hoặc vứt đi những lá thư tình vớ vẩn kia, không sớm thì muộn cũng bị bọn con gái phát hiện.

Hiện tại là giờ ra về. Vì là tổ trực nhật, Xử Nữ phải ở lại. Bảo Bình đã sớm xuống sinh hoạt câu lạc bộ, trong khi Cụ Giải vừa bị gọi lên phòng giáo vụ nhờ gì đó. Thế cho nên, chỉ có mỗi mình Xử Nữ trong phòng học.

Khi cô vừa hoàn thành công việc và đang thu dọn đồ vào cặp, một nhóm nữ sinh nào đó từ bên ngoài chọt đi vào, một mạch tiến về bàn học nơi Xử Nữ

đang ngồi.

"Xử Nữ, cậu có chuyện phải trả lời cho bọn tôi đây!"

Nhìn cô gái vừa đập tay lên bàn mình, Xử Nữ khẽ nhủ thầm. Dù trong lòng biết rất rõ bọn con gái này tới đây làm gì, cô nghĩ mình chẳng có gì phải sợ hãi cả.

"Đã là giờ về rồi đấy, người không phận sự thì không được phép ở lại lớp đâu. Chưa kể,"

Mắt Xử Nữ đầy ẩn ý quét một lượt mấy đứa con gái trước mặt.

"Tôi nhớ các cậu không phải thành viên lớp này!"

"Cậu được lắm! Đừng tưởng là hội phó hội học sinh thì hay ho!"

"Phải đó! Cậu ve vãn hội trưởng chưa đủ, lại còn dám giấu đi thư tình của chúng tôi!!"

"Cậu nghĩ là bạn thanh mai trúc mã của Cự Giải thì hay lắm hay sao?!"

Khoan đã, bọn nó vừa nói cái gì? Cô, ve vãn hội trưởng hội học sinh? Buồn cười. Điên khùng! Cô có bao giờ thích cậu ta đâu!! Chưa kể, Xử Nữ gần đây càng căm ghét cậu ta hơn, thân nhiên ra nước ngoài và bỏ lại cho cô hàng đống công việc!

Nhưng khi Xử Nữ nhìn lại lần nữa, cô nhận ra người vừa nói câu cuối cùng chính là cô gái đã nhờ cô chuyển hộ bức thư vào ngày hôm qua, cũng là đứa cầm đầu hiện giờ.

Xử Nữ nhếch môi cười nhạt.

"Bảo tôi giấu? Ừ thì tôi giấu đó, các cậu làm gì được tôi."

"Cậu!"

"Và lại nếu có bản lĩnh, sao không tự mình đưa cho cậu ấy?"

Muốn bắt nạt Xử Nữ cô, đừng tưởng muốn làm gì thì làm. Cô vốn không phải đứa dễ bị lung lay chỉ vì mấy lời vớ vẩn của bọn nó đâu!

"Đã làm sai còn mạnh miệng sao?! Cậu đúng là đồ mặt dày!"

"Tôi nói cho mấy người biết, tôi nhớ tôi chưa bao giờ đồng ý rằng sẽ chuyển thư của mấy người cho cậu ấy! Đưa cho tôi, tôi tưởng rác thì vứt đi thôi!"

Nếu bọn con gái này thực lòng yêu thương Cự Giải, cô có lẽ sẽ đối xử với những bức thư tình đó nhẹ nhàng hơn. Nhưng thật buồn cười, bọn nó chỉ muốn thử xem bản thân có đủ khả năng chinh phục cậu không, có đủ khả năng hoàn thành cá cược vớ vẩn của bọn nó hay không. Thật nực cười!

"Con khốn!"

Dứt lời, một trong những con nhỏ kia đã một bước tiến lại, tay đưa cao hơn đầu, thoáng chốc đã vung mạnh vào mặt Xử Nữ một cái tát.

Bàn tay cô chạm nhẹ vết tát đau rát bên má, tặc lưỡi một cái. Trong mắt cô hiện lên tia khó chịu cực độ, lườm nguýt con nhỏ kia.

"N-Nhìn gì chứ? Là cậu tự chuốc lấy thôi! Cậu hôm qua còn dám vứt thư của tôi vào sọt rác!"

"Vậy nói cho tôi biết, trong các cậu ai thích Cự Giải thật lòng?"

Xử Nữ thật sự nổi giận rồi. Điều này không chỉ cô, mà cả con nhỏ nọ, thậm chí cả bạn nó cũng đều nhận ra.

"T-Tôi... Tôi... Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến cậu chứ hả? Bộ thích thì mới quen được sao?! Cồ h-"

Cái tát cô ta vừa tát Xử Nữ, bây giờ đã được cô trả lại cả vốn lẫn lời. Không chỉ khiến cả hai bên má đều đỏ ửng, thậm chí còn mất đà ngã ra sau.

"Cự Giải đã cô đơn lắm rồi. Tôi còn lâu mới để bọn ngu ngốc các người đùa giỡn với cậu ấy!"

Một đứa khác nhìn sang bạn mình bị đẩy ngã, mắt đầy hận thù liếc nhìn Xử Nữ, cả tiếng cũng có phần lớn hơn.

"Nói cho nỡ miều vậy thôi, cậu cũng chỉ là vì thích Cự Giải nên mới cản trở bọn tôi!!"

"A!!!"

Xử Nữ mắt nhìn bọn con gái, nhìn cả mấy cái cặp cô vừa vứt vào bọn nó, đôi đồng tử theo đó trở nên lạnh lẽo.

"Phải đó, tôi thích Cự Giải. Rất thích, thích nhiều hơn bất kì ai! Sao hà, đã nghe lọt tai hay chưa?"

"Cậu!"

"Ngoại trừ lời xin lỗi qua loa cho những bức thư vớ vẩn giả tạo của các cậu, còn lại tôi chẳng thấy mình làm gì sai cả! Nếu nghe lọt rồi thì biến đi!"

Nhưng cô ta không có vẻ gì là đã chịu bỏ cuộc, thậm chí còn thêm giận dữ vì những lời nói của Xử Nữ. Vùng mạnh khỏi tay những người bạn đang đỡ mình, bàn tay cô ta vung lên, chỉ còn mỗi việc là đánh Xử Nữ.

Tuy nhiên, bàn tay ấy lại bị chính chủ nhân nó giữ lại, tất cả hành động dường như khựng lại ngay tức thì. Không chỉ mỗi con nhỏ, cả bọn con gái còn lại đều mở to mắt nhìn người con trai đột ngột xuất hiện đứng chắn giữa họ. Bên dưới chiếc mũ áo đã bỏ xuống từ lúc nào là đôi mắt bình thản như không.

"Nếu không phiền, các cậu có thể đi được không?"

Dù vậy, sự xuất hiện bất ngờ của Phan Cự Giải không hề khiến Nguyễn Xử Nữ một chút ngạc nhiên nào. Mặc kệ bọn con gái vừa hậm hực bước ra ngoài và tức giận đóng mạnh cửa phòng học, mặc kệ luôn cả cậu vẫn còn đứng đó, Xử Nữ cứ thế bỏ về chỗ ngồi của mình, hệt như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhưng cô thừa nhận, khi Cự Giải đứng chắn cho cô, Xử Nữ đã thấy rất vui. Cô cũng chợt nhận ra, thì ra cậu cao hơn cô đến một cái đầu.

Quay ra sau nhìn cô bạn thanh mai trúc mã bướng bỉnh của mình, Cự Giải khẽ mỉm cười. Cậu đi đến chỗ ngồi mình, mở cặp và lấy ra một hộp nhỏ đựng đồ sơ cứu mà cậu hay mang theo.

"Đề tớ giúp cậu."

"Tớ không cần!"

Nhưng tay chỉ vừa vươn ra đã bị Xử Nữ hất đi ngay. Cô cúi gầm mặt, cả ôi cũng mím chặt.

"Tớ xin lỗi, nhưng tớ thật sự không cần."

Cậu ấy đã nghe thấy gì rồi? Cậu ấy đã biết những gì rồi? Cậu ấy đã thấy những gì rồi? Cậu ấy đã ở đây bao lâu? Cậu ấy sẽ nghĩ gì về mình đây? Con nhỏ xấu xa điên khùng như mình. Cậu ấy-

"Tiểu Xử luôn rất cứng đầu, đúng chứ?"

Dù cho Xử Nữ cự tuyệt, Cự Giải vẫn dùng tay giữ chặt lấy tay cô, ép cô phải nhìn mình. Khi này cậu mới có thể nhìn rõ khuôn mặt cô, khuôn mặt đã bị nước mắt thấm nhòe.

"Cậu đau đến vậy sao?"

Phải rồi, Xử Nữ đau. Đau lắm! Nhưng có phải đau ở bên má đâu, cô là đau nơi lồng ngực kìa! Cự Giải đang muốn gì vậy, tại sao lại dùng những lời kia nói chuyện với cô?

"Cậu, có giận tớ không?"

Giận vì tớ giấu thư tình của cậu. Giận vì tớ cố chấp và cứng đầu. Giận vì tớ chỉ đem cho cậu phiền phức. Giận vì tớ-

"Nếu giận, tớ đã không ở đây. Dù không muốn thừa nhận, nhưng nếu không có thằng Xà Phu, tớ đã không hề biết những gì cậu phải chịu."

Xà Phu?

"Cậu thích tớ? Giấu đi những bức thư là vì cậu thích tớ, có phải không? Tiểu Xử, cậu nói cho tớ biết đi!"

Xử Nữ rất muốn lảng tránh, cũng rất muốn quay đi, nhưng đôi mắt kiên định dịu dàng của Cự Giải cứ nhìn chăm chăm vào mắt cô. Cậu thậm chí ngồi xổm dưới đất, hai tay từ lúc nào đã ấm áp cầm lấy tay cô.

Xử Nữ có thể làm gì bây giờ?

"Phải, tớ thích cậu. Tớ thích cậu từ khi chúng ta còn nhỏ, luôn luôn thích cậu! Hơn bất kì ai..."

Xử Nữ ghét những cô gái cứ bén lại gần Cự Giải, ghét cái cách cậu đối xử dịu dàng với ai đó ngoại trừ cô. Xử Nữ còn nhớ rất rõ, rằng cô đã từng xoá đi tin nhắn mà Kim Ngu gửi cho cậu, chỉ vì cô nghĩ cô ấy thích cậu.

Không phải cô rất xấu xa ư?

"Sao cậu không nói cho tớ biết? Sao lại làm những việc này, cậu có thể nói cho tớ mà!"

Cự Giải có thể rất ngốc, nhưng không phải ngốc đến nỗi không nhận ra cô thích mình.

"Tớ không thể, cậu... cậu sẽ ghét tớ mất!"

Xử Nữ rất cố chấp, rất bướng bỉnh, nhưng Cự Giải hiểu, cô thật sự yếu đuối hơn bất kì ai, và dễ bị tổn thương hơn bất kì ai.

"Tớ bạo lực, tớ xấu bụng, tớ hay nổi nóng, tớ không quan tâm đến cảm xúc của người khác. Tớ tự cao và không bao giờ thành thật với chính mình, tớ rất ghét điều đó! Nhưng nghĩ tới rằng cậu sẽ ghét tớ, tớ rất buồn. Dù vậy, tớ vẫn không muốn người ta lại gần cậu! Tớ xấu tính quá, phải không...?"

Ngay lúc này, Xử Nữ có thể cảm thấy bàn tay đang dịu dàng xoa đầu mình, đôi mắt theo dõi mờ to, mặc cho những giọt nước mắt chảy ra.

"Đừng khóc! Cậu xấu bụng, cậu thường xuyên bắt nạt tớ, nhưng ai bảo cậu không biết quan tâm đến cảm xúc người khác cơ? Phải, cậu tự cao, cậu hay dối lòng, nhưng đối với tớ, cậu là một cô gái tuyệt vời! Tuyệt nhất!"

Chẳng phải chính nhờ có Xử Nữ, Cự Giải mới là Cự Giải của hôm nay hay sao? Nếu không có cô, cậu mãi mãi cô đơn trong ngôi nhà của chính mình. Nếu không có cô, cậu bây giờ ai mà biết sẽ còn lang thang ở đâu hay không.

"Tớ không bao giờ ghét cậu đâu, thích cậu còn không hết nữa là~"

"... Hà-"

Một tay chống lên ghế Xử Nữ đang ngồi, Cự Giải hơi rướn người về trước. Trước khi cô kịp nhận ra, Xử Nữ có thể cảm nhận rất rõ hơi ấm nơi bờ môi của chính mình.

Rất dịu dàng. Rất nhẹ nhàng. Và rất ấm áp.

Rời khỏi đôi môi ướt ươn của Xử Nữ, Cự Giải dùng ánh mắt ôn hoà nhìn cô, cười nhẹ.

"Tớ thích cậu!"

Nhưng Xử Nữ vẫn là Xử Nữ, cô dù đang khóc vẫn không bỏ được tính cách dễ nổi nóng và dối lòng của mình.

"Nụ hôn đầu của tớ! Sao... Sao cậu dám!?"

"Chẳng lẽ ngoài tớ, cậu còn định trao cho thằng nào khác sao?"

"K-Không phải! Nhưng-"

"Hãy cứ để tớ lo lắng và chăm sóc cậu! Bảo vệ và tin tưởng cậu, nhất định tớ sẽ làm được!"

Khỏi nói cũng biết khuôn mặt Xử Nữ đỏ ửng ra sao, thậm chí còn không thốt lên được câu nào.

Nhưng cô rất vui, thật sự rất vui, thiếu điều chỉ muốn ôm lấy Cự Giải nhảy cẫng lên!!

Tuy nhiên, cô thà chết chứ không bao giờ làm cái chuyện đáng xấu hổ đó.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Mưa Và Nắng

Song Ngư lắc nhẹ ly rượu trong tay, mắt lơ đãng nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình. Cậu đưa tay dụi dụi mắt, thi thoảng lại ngáp một cái, cuối cùng không trụ được mà nằm dài ra bàn.

"Mây sẽ đuổi hết khách của chúng ta đấy, thằng quý!"

Mất hứng phách ngược lên nhìn người vừa phát ngôn, cũng là anh chàng lớn hơn cậu vài tuổi làm công việc pha chế quây.

"Em mệt lắm, tha cho em đi."

"Mây lại thức khuya nữa đó hả?"

Lần này không có câu đáp lại, không phải vì Song Ngư đã ngủ, mà vì cậu lười phải trả lời.

Trước đã mệt, Song Ngư dạo gần đây càng thêm mệt mỏi hơn. Dù là ngày thường hay ngày nghỉ, cậu đều quần quật làm việc. Xong việc ở quán thì chạy đến chỗ làm bán thời gian, hoặc nhận việc phát tờ rơi, thậm chí đến cả trông trẻ nếu có thể. Cậu bằng mọi giá phải kiếm đủ tiền cho cuộc phẫu thuật của mẹ.

Song Ngư chỉ còn mỗi mẹ thôi, cậu nhất định bất kì cách gì cũng không để bà rời khỏi cậu.

"Ngư Vũ! Ê, Ngư-"

"Im mồm!"

Anh chàng là đồng nghiệp thân thiết của Song Ngư từ trên chạy xuống, miệng oang oang gọi tên cậu. Tuy nhiên, chỉ vừa mới đưa mắt nhìn thôi, không chỉ bị tiền bối ngắt lời, lại còn nhận lại một ánh mắt hận thù không mấy thiện cảm trước khi thẳng tay đâm cho một phát vào đầu.

"Em làm gì sai cơ? Ủa, ngủ rồi sao?"

Có lẽ vì suy nghĩ quá nhiều, Song Ngư theo đó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Cậu cảm thấy đau đầu, cả cổ họng cũng bồng rất khó chịu.

"Nếu cứ làm việc quá sức như vậy, không sớm thì muộn thẳng nhóc cũng kiệt quệ."

"Thằng này nó cứng đầu kinh dị! Nếu có ai thuyết phục được nó, em lập tức bái sư học đạo!"

Trước khi chìm hẳn vào cơn mê, bên tai Song Ngư nghe loáng thoáng cuộc trò chuyện của anh tiền bối và thẳng bạn của mình.

Nhưng dù cơ thể này ra sao cũng được, cậu nhất định cũng sẽ không dừng lại. Cho đến khi mẹ cậu khỏi bệnh, cậu sẽ không dừng lại. Không bao giờ.

Lúc đó, Song Ngư đã nằm mơ. Có lẽ vì cậu quá mệt.

***

Trong giấc mơ đó, Song Ngư thấy mình đang ngồi bên dưới cầu trượt trong công viên, hai chân thu chặt và tay yếu ớt ôm lấy vai, cậu thỉnh thoảng lại hít hơi liên tục vài cái.

Song Ngư còn nhớ, cậu lúc đó vì tin lời rêu rề của một cậu bạn cùng lớp mà trốn nhà chạy ra đây, cuối cùng nhận lại một lời nói dối. Không một ai tới cả, ngoại trừ cậu.

Khi đó cậu thật sự rất ngây thơ và ngốc nghếch, có thể thân thiện tin vào lời đám trẻ con hay bắt nạt mình. Chúng giẫm lên bức tranh của cậu, đá ghế khi cậu định ngồi xuống, thậm chí còn vứt đồ của cậu. Tất cả những trò đùa ác ý đó đều xuất phát từ lòng ganh tỵ, bởi vì Song Ngư là con nhà giàu có.

Vừa định trở về nhà thì trời đột nhiên chuyển mưa, một lúc sau thì đổ xuống như trút nước. Song Ngư lập tức nhìn quanh tìm chỗ trú đỡ, cuối cùng đành bò vào bên dưới cầu trượt. Dù cậu không bị nước mưa xối thẳng, nhưng những giọt nước tạt vào cũng đủ khiến cả cơ thể nhỏ bé của cậu lúc đó ướt sũng nước mưa.

Nếu ba mẹ mà biết, cậu thể nào cũng bị mắng tan xác cho coi.

"Anh hai, em vừa nghe tiếng gì đó!"

Mặc dù trời mưa rất lớn, lớn đến ù ù tai cậu, Song Ngư vẫn chắc chắn mình vừa nghe được tiếng của một cô bé nào đó, nhưng cậu lại quá mệt và đau đầu để ngó ra xem thử.

"Em chắc chứ? Anh chẳng nghe thấy gì cả!"

"Tiểu Sư Nhi, không về nhanh thì em sẽ cảm mất!"

"Em chắc chắn có nghe thấy mà!"

Một loạt tiếng chạy dưới nước vang vào tai Song Ngư. Không lâu sau đó, một cô bé chọt thò đầu vào bên dưới cầu trượt nơi cậu trú, đôi mắt to tròn ngây ngô nhìn cậu.

Cô bé ấy có một đôi mắt màu nâu cà phê trong veo.

"Hai anh thấy chưa? Em không có sai nhen!"

"Thiệt tình, con bé này! Ướt cả rồi nè!"

Trước mắt Song Ngư, thêm hai cậu con trai nữa xuất hiện, mỗi người cầm một cây dù. Người hiện tại đang nắng nhẹ cô bé, cũng là người đang dịu dàng

lau đi vài vết nước còn vương trên người cô, chột đưa mắt sang nhìn cậu.

Một đôi mắt màu nâu cafe giống y hệt như đôi mắt của cô bé kia.

"Nhóc làm gì ở đây? Trời mưa thế này, sao không về nhà đi!"

Cho đến tận bây giờ, Song Ngư vẫn còn nhớ rất rõ cái giọng nói hách dịch ngày hôm đó, kể cả ánh mắt tỏ vẻ bề trên dù chưa rõ lớn hơn cậu bao nhiêu. Dù sao, cậu ta của hiện tại cũng chẳng khác gì.

"Thiên Bình, mày im coi!"

"Cậu ổn chứ? Cậu ướt cả rồi nè~!"

Chột nhảy bỏ khỏi vòng tay anh trai, cô bé ngay lập tức ngồi xổm bên cạnh cậu. Đôi mắt màu nâu cafe híp lại, nở một nụ cười thân thiện đáng yêu.

Song Ngư khi đó bỗng chốc cảm thấy xung quanh tối sầm, cả người trở nên nặng nề hẳn đi.

...

Khi cậu vừa mở mắt tỉnh dậy, còn chưa kịp định thần thì một loạt âm thanh chí chèo đã vang ngay vào tai.

"Cậu ấy bị sốt kia! Anh hai, anh đi lấy thuốc đi!"

Hình như là âm thanh từ máy chơi game.

"Sao lại là anh? Cái con bé này, thật là, tự dưng đưa người lạ về nhà!"

"Hai đứa bây ngưng cãi nhau coi, và lại đây là nhà tao! Bà ơi, cháo xong chưa vậy bà?"

Lần này là tiếng mở cửa và tiếng bước chân chạy xuống cầu thang.

"Anh đúng là cái đồ máu lạnh! Xì~"

"Con nhóc này!"

Mắt màu hổ phách này giờ im lặng quan sát cuộc trò chuyện, nửa muốn lên tiếng, nửa lại muốn nằm yên xem. Cho đến khi cô nhóc kia vì hờn dỗi vớ vẩn gì đó mà quay phắt sang và vô tình đụng phải mắt cậu. Chớp vài cái, con nhóc một mạch chạy ngay lại giường nơi Song Ngư đang nằm.

"A! Cậu dậy... Úi!!!"

Nhưng trước khi kịp chạy đến bên chỗ Song Ngư nằm, cô bé nọ chột mắt đã ngã sõng soài, mặc dù rất rõ ràng là sàn nhà hoàn toàn trống trơn và bằng phẳng.

Tự mình chống tay ngồi dậy, lại còn gãi gãi đầu, đôi đồng tử màu nâu cafe của cô chột thu vào hình ảnh cậu bé trên giường đã ngồi lên từ bao giờ, thậm chí bây giờ còn rướn người về trước mà đưa tay ra trước mặt cô.

Thú thật, Song Ngư cũng không nhớ lúc đó cậu đã nghĩ cái gì nữa. Có lẽ, chỉ là vô thức mà làm cũng nên.

"Hi hi, cảm ơn cậu!"

Song Ngư vui vẻ mỉm cười đáp lại.

Vẫn cầm máy chơi game, tay vẫn bấm liên tục, chỉ có mắt cứ nhìn chăm chăm nhỏ em cùng thẳng nhóc lạ hoắc. Song Ngư khá chắc rằng khi đó đã lạnh sống lưng vì ánh mắt như muốn chọc thủng cậu của ông anh trai nào đó.

"À, tớ tên Sur Từ, anh Yết hay gọi tớ là Tiểu Sur Nhi, mẹ thì gọi là Tiểu Sur, còn cậu?"

Song Ngư vì câu hỏi của Sur Từ mà rơi vào dòng suy nghĩ, cứ phân vân không biết trả lời thế nào. Bởi vì mỗi khi cậu nói ra tên mình, y như rằng lập tức sẽ bị trêu chọc rồi bị đặt cho những cái biệt danh quái gở.

Cá ngó. Đồ hai mang. Vây cá. Mỹ nhân Ngư.

Sur Từ hơi nghiêng đầu, đôi mắt ngây ngô chớp vài cái tỏ vẻ chờ đợi.

"Có tên cũng không nói được, nhóc bị gì thế hả? Không chịu nói? Tự kỷ?"

Theo Song Ngư nhớ lúc đó thì anh ta tên là Thiên Bình. Hai tay khoanh lại trước ngực, Thiên Bình mặt đanh lại lườm nguýt cậu.

"Là Sư Tử hỏi mà, có phải anh đâu!"

Một giây im lặng trôi qua, cho đến khi Sư Tử bất chợt phì cười đến mức ôm lấy bụng, trong khi Thiên Bình mặt mày đỏ gấc vì bức bối.

Nhìn anh trai thẹn quá hoá giận, Sư Tử tay lau đi nước mắt chảy ra vì cười nhiều. Cô bé nhảy đến cạnh Song Ngư, vui vẻ nghiêng đầu cười tươi tắn.

"Vậy tớ gọi tên cậu là bé Mưa nha! Tại chúng ta gặp nhau khi trời mưa mà~"

"Tiểu Sư Nhi, tự tiện đặt tên cho người ta là không hay đâu em!"

Bên ngoài bước vào một cậu bé khác, hai tay cẩn thận bưng một tô cháo nóng. Cậu ta có một đôi mắt màu khói lạnh đạm nhưng cũng đầy ấm áp.

"Nhưng!"

Nhìn vẻ mặt phụng phịu của Sư Tử, Song Ngư lại không kiềm được mà lên tiếng, dù rằng cậu căn bản không hề thích gì cái tên cô đặt cho mình.

Bởi vì suy cho cùng mà nói, Song Ngư rất ghét mưa.

"Không sao đâu ạ! Vội lại, nếu muốn, chỉ cần em đặt tên khác cho cậu ấy là được mà!"

Không chỉ mỗi Thiên Bình còn đang giận dỗi hay Sư Tử mãi mê nghịch ngợm, đến cả Thiên Yết chín chắn cũng vì câu nói của cậu nhóc lạ mặt là cậu thu hút sự chú ý. Cho đến khi cô vui vẻ chạy ngay lại chỗ cậu, về mặt trẻ con sáng rõ mong chờ.

"Tên gì vậy? Tên gì á~?"

"Bé Năng! Vì tớ là Mưa nên cậu là Năng!"

"Hề, tại sao? Tớ không hiểu."

Sư Tử khi đó không hề biết, rằng lý do cậu gọi cô là Năng không phải cô đặt tên cậu là Mưa. Song Ngư còn nhớ rất rõ, khi nhìn thấy Sư Tử lần đầu tiên, khi cô tìm thấy cậu bên dưới cầu trượt, dù rằng khi đó trời mưa rất to, nụ cười ngây thơ của Sư Tử dường như phá tan tất cả sự lạnh giá xông đến cậu.

Hệt như một ánh nắng ấm áp.

...

Sau lần đó, Song Ngư càng lui tới nhà của ba người họ hơn. Vì ở trường không hề có bạn, cậu chơi với họ thật sự rất vui. Đến nỗi nếu có thể, Song Ngư muốn chuyển luôn đến gần nhà họ.

Dù Thiên Bình rất ưa cạnh khoe Song Ngư, nhưng anh chàng đó cũng rất hay cứng họng trước những câu nói của cậu, cuối cùng trở thành trò cười cho Sư Tử và Thiên Yết. Bởi vì cậu là con một, Song Ngư thừa nhận rằng khi đó, cậu đã ngưỡng mộ tình cảm anh em thắm thiết giữa họ biết bao nhiêu.

Tuy nhiên không lâu sau đó, bà của Thiên Yết qua đời, mọi thứ đối với anh ấy khi đó dường như sụp đổ. Cả cậu cũng vậy nữa, cậu quý người bà đôn hậu đó bao nhiêu. Sư Tử khóc rất nhiều, khóc đến nấc lên rồi thiếp đi lúc nào không hay trong vòng tay của cậu và Thiên Bình.

Người anh trai chín chắn trưởng thành hơn tuổi mà Song Ngư luôn ngưỡng mộ trở nên suy sụp đến đáng thương. Và một thời gian sau, Thiên Yết bị Triệu tộc đưa đi mặc kệ cậu có đồng ý hay không.

Ban đầu cứ tưởng vẫn còn anh em Thiên Bình và Sư Tử ở cạnh, vậy mà chỉ vài tháng sau, đến lượt chính Song Ngư phải rời đi. Vì công tác của tập đoàn gia đình, cậu cùng ba mẹ phải chuyển đến nơi khác sống.

Khi đó, Sư Tử và Song Ngư năm tuổi, Thiên Bình và Thiên Yết sáu tuổi.

Song Ngư ước gì cậu không chuyển đi, hoặc ít nhất là đi muộn hơn một chút. Nếu như vậy, cậu có thể biết được chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì khiến cho mối quan hệ anh em mà cậu luôn ngưỡng mộ đến ganh tỵ giữa Thiên Bình và Sư Tử sụp đổ đến mức dường như không thể cứu vãn.

Cả nỗi đau lặng lẽ mà cô phải chịu bây giờ, bí mật khổ sở nào đó mà cô liên tục bắt ép mình phải giấu thật kĩ. Một sự đau đớn vô hình.

Và nếu như vậy, có lẽ chính cậu cũng sẽ không rơi vào bất hạnh. Gia đình của cậu có lẽ sẽ không tan vỡ.

Mà, đó thật ra chỉ là suy nghĩ ích kỷ của Song Ngư, rằng cậu chỉ đang đổ lỗi cho số phận quá tàn nhẫn mà thôi.

***

Khi Song Ngư lim dim mở mắt thức dậy, cậu bị ánh đèn trong bar làm cho chói mắt. Dụi dụi mắt một hồi, Song Ngư ngồi thẳng dậy, hai tay vờn vai một cái.

Dù đã ngủ không rõ nhiều hay ít, cơn đau đầu của Song Ngự vẫn chưa hết. Thật tệ hại, nó thậm chí còn nặng hơn.

Vì cảm thấy cổ họng hơi khô, Song Ngự lười nhấc tay định lấy ly rượu của mình. Tuy nhiên, anh tiên bói lại nhanh hơn cậu, lập tức giật cái ly khỏi tầm với của Song Ngự.

"Mày đi về ngủ đi, không thì nghỉ ngơi một chút! Anh sẽ xin nghỉ giúp mày."

"Nhưng..."

"Hay mày muốn lây bệnh cho khách? Khi đó, mày sẽ phải tốn khối tiền bồi thường cho người ta đấy!"

Chỉ một câu nói ngắn gọn thôi nhưng cũng đủ đánh vào ngay điểm yếu chủ chốt của Song Ngự. Cậu chắc chắn và đương nhiên không bao giờ muốn mất đi những đồng tiền quý giá của mình vào những việc vớ vẩn còn con.

***

Khi Song Ngự vừa rời khỏi quán cũng là lúc trời đổ mưa to. Mất một hồi nhìn lơ đãng lên bầu trời đen xám xịt, chân cậu lững thững bước đi. Vì xe đạp bị bể bánh, Song Ngự từ sáng đã không dùng tới nó. Cậu lẽ ra sẽ đi xe buýt, nhưng vì trời quá tối để còn chuyển, Song Ngự chỉ còn cách đi bộ về nhà.

Mắt kính bị nước làm mờ đi, tóc và người ướt sũng nước mưa, Song Ngự không còn cách nào khác ngoài việc đứng lại bên đường nghỉ chân. Cậu thật sự mệt đến không bước đi nổi.

Đầu quay vòng vòng liên tục, Song Ngự cảm thấy mắt mình từ nhoè trở nên hoa dần đi. Trước khi cậu kịp nhận ra, cả người Song Ngự đã đổ về phía trước.

"A! Cẩn thận!! T-Từ từ nào!"

Tuy nhiên, thay vì ngã xuống vỉa hè đầy nước mưa kia, Song Ngự lại được ai đó giữ chặt lấy. Nhưng có lẽ vì hơi quá sức, cuối cùng lại đỡ cậu ngồi luôn dưới đất.

Tay lau lau màn nước dính trước mắt mình, Song Ngự có thể nhận ra cả giọng nói lẫn khuôn mặt này là của ai.

"Sur.. Từ...?"

Bé Nắng..

"Cậu thiệt tình! Làm cái quái quỷ gì vậy hả?!"

Lạ quá.

"Trời ạ! Cậu sốt cao đến thế, lại còn dầm mưa như vậy. Cái tên điên khùng này! Gì? Lại còn cười nữa!? Ê!!!"

Sur Từ mặt mày nhăn nhó, vừa khó chịu vừa bất mãn. Cái tên bốn mắt không biết lang thang gì ngoài đường giờ này, lại còn trong tình trạng sức khỏe không tốt, chưa kể còn bắt cô phải đỡ cậu ta. Chết tiệt, nặng quá đi mất!

Đó là chưa kể đến việc bốn mắt làm cô bị ướt sũng lấy!

Thật không hiểu nổi, cô việc gì phải lo lắng vớ vẩn nhĩ?!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chăm Bệnh

Khi Song Ngự tỉnh lại, trước mắt cậu bây giờ là cái trần nhà quen thuộc trong phòng cậu. Dù đầu vẫn còn đau nhức đến muốn ngất lịm đi, dù mắt vẫn còn hoa hoa không nhìn rõ, Song Ngự vẫn nhận ra cậu đang nằm trên giường mình.

Làm thế nào cậu về nhà được vậy nhĩ?

Nếu Song Ngự nhớ không nhầm, cậu vì bị bệnh mà bị anh tiên bói ở chỗ làm "đuổi" về nhà, sau đó thì đi bộ về vì không mang xe theo. Khi sắp kiệt sức dưới cơn mưa như trút nước, về mặt thoáng lo lắng của Sur Từ là điều duy nhất cậu nhớ được trước khi mọi thứ trở nên tối tăm và cơ thể cậu nặng trĩu đi.

Một tay chống xuống nệm giường ngồi dậy, Song Ngư thả chân xuống sàn, cả người run khễ lên một chút vì lạnh. Hắt hơi vài cái, tay dụi dụi mắt lơ đãng, cậu đứng lên và lững thững bước đến cửa phòng.

"Đâu rồi? Đâu rồi nhỉ?"

Song Ngư vừa mới biết ra ngoài đã nhìn thấy một cô gái đang đứng trong căn bếp đã lâu không hề có ai đụng tới của mình, cứ liên tục loay hoay quay qua quay lại. Khi thì chạy đến chỗ bếp, khi thì bắn qua tủ lạnh, khi lại lục lọi mấy ngăn kệ tủ chứa đồ. Trong một thoáng khi cô quay nửa mặt sang, Song Ngư lập tức nhận ra. Tuy nhiên, vì đoán được phần nào nên cậu cũng không quá ngạc nhiên.

"A, hết hành rồi! Làm sao... Ủa?"

Lúc này, đôi mắt màu hổ phách của Song Ngư vô tình chạm phải đôi mắt màu nâu cafe vừa quay sang.

"Cậu tỉnh rồi hả?"

"Cậu đang làm gì vậy, Sur Từ?"

Sur Từ như không hề nghe thấy Song Ngư hỏi, tiếp tục quay tới quay lui với nỗi thức ăn gì đó của cô, khi lại mở cửa tủ lạnh kiểm thử gì chẳng rõ.

"Tôi nấu cháo cho cậu. Cậu đúng là tên ngốc, khủng nữa, đã bị cảm nặng còn đi dầm mưa! Chưa chết là may cho cậu lắm rồi đó!"

Đúng là ban sáng Song Ngư có cảm thấy nhức đầu và chóng mặt một chút, nhưng cậu nghĩ vì hay thức trắng nên ngủ một chút sẽ không sao, vì vậy cũng không bận tâm nhiều lắm. Thì ra, cậu bị cảm. Như cô nói, còn là cảm nặng nữa.

"Cậu đưa tôi về? Nhưng, cậu làm gì biết nhà tôi ở đâu?"

Mắt nâu cafe nhìn sang Song Ngư, hơi nheo lại một chút. Tay chốt đóng cửa tủ lạnh, hai chân Sur Từ một mạch bước về phía Song Ngư còn dùng tay tựa vào bức tường gần đó.

"Vừa chỉ tôi đường về nhà cậu xong là cậu lăn ra ngất luôn, báo hại tôi đã ướt nhẹp còn phải mù tịt kiếm nhà cậu, chưa kể còn phải vác con lợn là cậu!"

"Tôi là lợn thì cậu chắc chắn là heo."

Dù Song Ngư đang bị bệnh, cái thói độc miệng của cậu vẫn không từ bỏ chấp nhất Sur Từ từng cái một. Gì chứ, cậu này giờ nhìn cô như vậy còn gì!

Hai mắt Sur Từ bây giờ nheo chặt, chỉ hận vì Song Ngư bệnh mà không thể xé xác cậu ta. Thở hắt ra một cái, cô hai tay xoa vai cậu, sau đó ấn mạnh lưng cậu đẩy đi.

"Cậu đi về phòng nằm đi, đừng có làm phiền tôi! Kéo cậu lăn ra chết thì tôi có tội à?"

"Nhưng mà-"

"Nhưng nhị cái con khi! Tôi nấu xong sẽ mang vào cho cậu. Đi ngay!"

Cuối cùng, Song Ngư vẫn bị Sur Từ tổng về phòng mình. Thú thật, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được chăm sóc bởi Sur Từ - cái con nhỏ lúc nào cũng liến thoắng nghịch ngợm, đụng đâu hỏng đó, suốt ngày chỉ biết bày trò phá phách, dù là trước đây hay hiện tại bây giờ.

Nằm trên giường, Song Ngư không kim được mà nở nụ cười noãn miệng vui vẻ. Cậu thấy ấm áp quá đi mất! Vui nữa! Thích ghê~

Trước khi lần nữa chìm vào giấc ngủ, Song Ngư đưa mắt nhìn ra cửa sổ, cậu nhận ra trời vẫn chưa tạnh mưa.

***

Sau khi cẩn thận đóng cửa lại, Sur Từ mở dù và bắt đầu đi ra khỏi nhà Song Ngư. Cô đưa tay nhìn thử đồng hồ, và phát hiện ra đã khá muộn rồi.

Cả người Sur Từ vì cơn gió nào đó thổi qua mà lạnh run cả lên, đến mức răng đánh vào nhau cầm cập. Cô ban nãy vừa đưa được Song Ngư vào nhà cậu là đã ướt nhẹp từ đầu tới chân, cuối cùng chẳng còn cách nào khác ngoài mượn tạm một bộ đồ trong nhà cậu. Bộ đồ cô mượn trông là của nữ, có thể của mẹ cậu. Ban đầu ngoài Song Ngư cô thú thật không thấy ai trong nhà, Sur Từ đương nhiên có chút ngạc nhiên.

Chợt nghĩ ra gì đó, Sur Từ thò tay vào túi và lấy ra một chiếc khăn tay. Mắt nâu cafe bình thản không một gợn sóng, tay cô đột nhiên siết chặt, siết luôn lấy cái khăn tay kia. Dù đã được giặt sạch sẽ, cô vẫn nhận ra nó.

Sur Từ bắt giấc thờ dài, tay ôm lấy hai vai vì lạnh.

***

Lần tiếp theo Song Ngư thức dậy là khi Sur Từ mang cháo vào phòng cậu. Thật ra, ngoài chộp mắt để đó nghỉ ngơi một chút, cậu cũng không hoàn toàn là ngủ.

Cũng tại cậu cứ mãi mê suy nghĩ tùm lum chuyện.

"Cậu nấu? Thật sự là cậu nấu?"

Nói Sur Từ biết nấu ăn thật sự là một trong những điều khó tin nhất. Tuy nhiên, khi tay cầm tô cháo cô đưa, lại còn bị cô lườm đến rách mắt vì miệng phát ngôn bậy bạ, Song Ngu dù không sợ cũng đành im bất để giữ bình yên.

"Ê, ăn được thiệt chứ?"

Nhưng mà, cậu cũng muốn trêu cô một chút.

"Giờ ăn không, không thì tôi nhét vào họng cậu một lượt luôn cho biết mặt!"

Tay Sur Từ bây giờ siết chặt cái gối vừa cầm được, chỉ hận không thể quật vào bản mặt khó ưa của Song Ngu.

Song Ngu dù ngoài mặt lạnh nhạt nhưng trong lòng rõ ràng đang cực kì vui vẻ. Cậu không ngờ, Sur Từ không chỉ biết nấu ăn, lại còn nấu rất ngon!

Ngon đến mức khiến cậu muốn bật khóc. Nó giống quá, giống với món cháo mẹ cậu thường làm quá.

"Cậu, quả nhiên vẫn là cậu nhỉ?"

Ánh mắt bỗng chốc trở nên dịu dàng của Song Ngu trong vài giây khiến Sur Từ đơ người. Khi đó, trong tiềm thức cô tự dung hiện lên những hình ảnh quen thuộc, lập tức khiến đầu Sur Từ đau nhức không thôi.

Những hình ảnh liên tục hiện ra trong những giấc mơ gần đây của Sur Từ.

"C-Cậu.. Cậu không sao chứ? Ê!"

"Tôi ổn! Tôi không sao."

Có thể vì mấy vết thương chưa kịp khỏi cũng nên.

Khi Sur Từ dùng tay ôm hờ lấy đầu, Song Ngu có thể nhìn thấy rõ ràng những vết thương mới cũ khắp nơi, chẳng chít trên làn da trắng nõn của cô.

"À, tôi quên nói nữa!"

Câu nói của Sur Từ thu hút sự chú ý của Song Ngu, nhưng vì miệng đang ăn nên không thể trả lời cô.

"Cái này, tôi mượn một chút, đồ tôi ướt rồi. Tôi có thể trả lại sau chứ, sau khi tôi giặt sạch nó?"

Song Ngu nhìn vào bộ đồ Sur Từ đang mặc, không quá lâu để cậu nhận ra nó thuộc về mẹ mình.

"Sao cũng được."

Khỏi nói cũng biết khuôn mặt Sur Từ giờ nhăn nhó ra sao, đầy khinh thường trước thái độ hờ hững của Song Ngu, đến mức khoé mắt nhếch lên không đồng tình. Nhưng Song Ngu vẫn là Song Ngu, hoàn toàn không một chút nào để tâm tới.

Cho đến khi, cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện khi nhìn xuống bộ đồ ngủ mình đang mặc, nhìn cả bộ đồ Sur Từ. Cậu lập tức nhú mày, ánh mắt nhìn cô chứa đầy nghi hoặc.

"Ê! Khoan! Là ai đã thay đồ cho tôi?"

Cậu nhớ đồ cậu cũng ướt vì mưa mà nhỉ, phải không?

Đôi mắt nâu café ngây ngô chớp liên hồi, đảo quanh mấy vòng, cuối cùng nở nụ cười hồn nhiên "vô tội".

"Là cậu?"

Nụ cười hồn nhiên kia có chút gượng gạo thì phải.

"Thật sự là cậu?"

Sur Từ vẫn cười híp mắt không trả lời.

"Cả... Cả cái đó nữa?"

"I-Im đi! Chết tiệt! Khốn nạn. Đáng ghét! Cậu im liền cho tôi!! Tôi tắt đèn rồi! Cậu làm như... làm như t-tôi muốn lắm vậy!! Tôi thì là chưa hề nhìn

thấy gì hết, rõ chưa hả?!!"

Nhìn Sur Từ nói một hơi dài rồi thở hồng hộc, mặt chẳng biết có phải vì thiếu không khí hay không mà đỏ ửng cả lên, Song Ngư cũng không tra hỏi nữa.

"Ha..."

"Cậu vừa cười đúng không?"

Một khoảng không im lặng.

"Tôi hỏi cậu vừa cười đúng không? Há! A đáng ghét! Khó ư, cậu đúng là tên khó ưa!!"

"Cậu hại lỗ tai người bệnh nhiều lắm rồi đấy! Câm đi."

Nhưng Song Ngư thật sự đã cười.

***

"Không phiền nếu tôi hỏi cậu một câu chứ?"

"Cậu đã hỏi xong rồi."

Giờ đến lượt Song Ngư khó chịu, hai mày nhíu chặt đến mức muốn thành một đường thẳng.

"Phụt... Haha!"

Sur Từ cuối cùng bật cười, ánh mắt vui vẻ nhìn cậu. Cho cái tội ban nãy làm khó cô!

"Câm đi, cái đồ lạnh chanh thù dai!"

"Nói nữa là tôi giặt lại không cho cậu ăn đó!"

"Tôi xong lâu rồi. Ngon giặt đi! Giặt đi!"

"Tên khốn nạn nhà cậu!"

Oan gia vẫn là oan gia, không tài nào cải thiện hơn được.

Song Ngư ngừng cãi nhau với Sur Từ, thay vào đó dùng đôi mắt màu hổ phách của mình nhìn cô.

"Tôi chỉ muốn hỏi, trước đây cậu có từng gặp một cậu bé nào không? Trong công viên, dưới cơn mưa."

Thật sự thì Song Ngư có chút phân vân khi hỏi Sur Từ điều này. Không phải vì cậu sợ cô nhận ra, mà là sợ cô không nhớ cậu. Chẳng phải, từ khi đó đến bây giờ đã lâu lắm rồi hay sao? Thậm chí là quá lâu đi.

Dù đó là chuyện bình thường nếu cô quên, cậu vẫn thấy sợ. Một chút.

"Ai cơ?"

Mắt Song Ngư nhìn chằm chằm Sur Từ, lại vì sự khó hiểu trong đôi đồng tử màu cafe mà thoáng giật nảy, cô thậm chí còn nheo mắt và cười ngây ngô như chưa nghe rõ.

Cô, không nhớ?

"Cái cậu bé mà cậu đã gặp dưới mưa! Là cậu đã tìm thấy cậu ta trong công viên, bên dưới cầu trượt! Năm cậu năm tuổi. Cậu... thật sự không nhớ ư?"

Song Ngư đang mong chờ điều gì vậy? Cậu tại sao lại sốt sắng vì chuyện này như vậy?

"Năm tuổi?"

Sự vui vẻ hiện hữu trên khuôn mặt Sur Từ theo đó biến mất từ bao giờ, chỉ còn đâu đó sự trầm tĩnh kì lạ. Hai mắt chột híp lại, cô mỉm cười với cậu, đầu chậm rãi lắc nhẹ.

"Xin lỗi cậu, nhưng những kí ức trước năm sáu tuổi của tôi hoàn toàn trống rỗng. Kể cả dù cậu có hỏi, tôi thật sự không tài nào nhớ ra được!"

Trống rỗng?

Sur Từ không hề nói dối, cô thật sự không nhớ ra bất kì điều gì. Thậm chí, đến cả Thiên Yết, người anh trai kết nghĩa mà cô hết sức yêu quý, tại sao cô

lại gặp và thân thiết với cậu đến thế cô còn chẳng thể nào nhớ được. Mọi kí ức của cô trước khi lên sáu thật sự chỉ là một tờ giấy trắng trống không. Đó là một cú sốc tâm lý, cô nghĩ vậy.

"Bộ, cậu bé đó quan trọng lắm sao? Có thể nói cho tôi biết đó là ai không~?"

Song Ngư trước nụ cười của Sur Từ đành lắc đầu.

"Không ai cả. Chỉ là tôi nói nhảm thôi!"

Sur Từ chớp nhẹ mắt, lòng dâng lên sự khó hiểu. Cô, đã nói gì sai khiến cậu ta phiền lòng ư?

Tay Sur Từ bắt giắc siết chặt lấy chiếc khăn tay trong túi. Có lẽ, cô không nên nói chuyện này ngay bây giờ.

"Không nói với cậu nữa! Tôi để thuốc trên bàn, nhớ uống đó~!"

Tò cháo rỗng trong tay Song Ngư bị Sur Từ giật lấy, khiến cậu thoáng ngạc nhiên, hơi nhú mày.

"Đi đâu vậy?"

"Điên à? Đương nhiên là tôi đi về rồi!"

"Ừ, ừ..."

Trước thái độ kì lạ hiếm có của Song Ngư, Sur Từ lập tức nhuróng mày, vẻ mặt chứa đầy sự khó hiểu.

"Cậu bệnh lắm rồi đó! Ngủ đi, nghỉ đi, và nhớ đừng có chết nghe chưa!"

"Cậu cầm đi, đồ con gái khó ưa!"

Nhưng Sur Từ giờ đã cao chạy xa bay khỏi phòng cậu từ bao giờ rồi còn đâu. Tuy nhiên, cô tự dưng ló đầu vào, chỉ để nói vài ba câu.

"Nhớ khoá cửa khi cậu chuẩn bị đi ngủ nha! Nói chứ, nhớ phải khoá đó, để tôi còn có người đầu khâu chung~ Bé Mèo dễ thương về đây~~"

"Cậu biến luôn đi cho tôi nhờ..."

Song Ngư thở hắt ra, nhưng sau đó lại không ngăn được mình mỉm cười, đến tai vẫn còn ngóng ra nghe theo từng bước chạy của cô cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

"A!"

Về mặt Song Ngư bỗng chốc thay đổi và chứa sự hoảng hốt, đến mức hai môi mím chặt vào nhau. Cậu nhìn sang bên cạnh, chủ là nhìn vào thứ đang nằm trên đầu tủ nhỏ cạnh giường.

Cái kính của cậu.

Chết tiệt. Cô sẽ không nhận ra đâu, đúng không?

Nhất định sẽ không nhận ra. Vì cậu bây giờ, so với cậu khi là Ngư Vũ đâu có giống nhau!

Khốn nạn.

"Bộ, cậu bé đó quan trọng lắm sao?"

Song Ngư chợt nghĩ đến câu hỏi ban nãy của Sur Từ. Quả nhiên, cô thật sự không nhớ.

Thật ra, cậu rất muốn hỏi, rằng năm đó đã xảy ra chuyện gì, năm Sur Từ sáu tuổi. Có lẽ ngoài cô, Thiên Bình và có thể cả Thiên Yết nữa thì không một ai biết được.

Giống như chuyện chỉ mỗi cậu biết khi cậu lên sáu.

Một sự trùng hợp đến kì lạ.

Hụt hẫng. Buồn bã. Bực bội. Khi nhận ra cô không nhớ cậu, cậu thật sự đã cảm thấy như vậy. Nhưng rồi Song Ngư lại nhận ra, rằng cứ như thế lại tốt hơn rất nhiều.

Vì cậu của bây giờ, đâu còn xứng đáng để đứng cạnh cô nữa.

Thật khó chịu lắm sao.

Thở dài một cách chán nản, Song Ngư hơi xoay người sang một bên, nén cơn đau đầu của mình mà mở tủ nhỏ bên cạnh.

Đôi mắt cậu bây giờ bỗng chốc mở to.

"Đâu rồi nhỉ?"

Cậu nhớ rõ ràng là bỏ nó trong đây mà. Chiếc khăn tay mà cậu khi đó nhận từ cô.

Nó đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Học Kỳ Hai Bắt Đầu

Ngư Nhân đứng trước gương sửa lại mái tóc dài ngang vai của mình, rồi kẹp một chiếc nơ nhỏ bên tóc mái. Xoay một vòng, cô nhìn mình trong bộ đồng phục xám xinh xắn mà mỉm cười.

Quả nhiên cô không sai, đồng phục của trường này thật sự đẹp không chê vào đâu được! Vừa dễ thương vừa thanh nhã, lại năng động đáng yêu, cực kì hợp với sở thích của Ngư Nhân.

Khúc ngâm nga trong miệng chợt dừng lại khi Ngư Nhân đưa mắt nhìn lên đồng hồ. Cô kêu lên một tiếng, tay lập tức với lấy chiếc cặp gần đó rồi mở cửa chạy ra khỏi phòng.

"Chào buổi sáng, cô chủ!"

"Con chào dì buổi sáng! Mà, ba của con đâu rồi hả dì?"

Sau khi vui vẻ mỉm cười thân thiện với dì giúp việc trung niên, mắt Ngư Nhân đảo quanh phòng khách bên dưới cầu thang một lượt, sau đó lại nhòm vào bên trong phòng bếp.

"Ông chủ từ sớm đã bắt chuyến bay sang Nga dự hội nghị rồi ạ!"

Lại là công việc nữa sao! Nói thật, dù đã quen rồi, Ngư Nhân vẫn không tránh khỏi sự tủi thân len lỏi trong lồng ngực mình.

Ai bảo giàu có là tốt cơ chứ, khi mà đến ngày đầu tiên con gái đến trường mới, ba cô còn chẳng có mặt, ông thậm chí còn không nói gì với cô trước đó.

Dì giúp việc đưa mắt nhìn cô chủ của mình một cách đầy cảm thông. Mãi sau, dì mới dịu dàng lên tiếng.

"Cô chủ, con muốn dùng bữa sáng chứ? Dì đã chuẩn bị món con thích đấy!"

Đôi mắt sáng rỡ ngay lên, vẻ mặt ảo não của Ngư Nhân cũng vui vẻ hơn. Tay cầm cặp, đôi chân năng động chạy xuống nhà, chạy luôn vào bếp sau khi cười tươi với dì giúp việc.

"Quả nhiên vẫn là dì thương con nhất!"

***

Bạch Dương tay vui vẻ chào tạm biệt ba mình. Vừa định quay vào trường, cô liền nhìn thấy hình ảnh người con trai đang dắt xe đạp đi tới. Sự hớn hờ lập tức xuất hiện trên gương mặt dễ thương của Bạch Dương, cô chạy ngay tới.

"Ma Kết, chào buổi sáng!"

Ma Kết đang dắt xe liền dừng lại vì nghe tiếng Bạch Dương, sau đó mỉm cười vui vẻ khi nhận ra cô đang chạy về phía cậu.

"Cậu tràn trề năng lượng thật nhỉ, Bạch Dương?"

"Là khen hay chê đó hả?"

Trước vẻ mặt phụng phịu có phần không đồng tình của Bạch Dương, Ma Kết nhún miệng cười như không.

Đến lúc này, Bạch Dương cô mới nhận ra bạn trai mình đi học một mình, sau khi ngó đầu qua lại nhìn xung quanh cậu.

"Sur đâu? Ý tớ là, nó không đi cùng cậu?"

Chẳng phải Sur Từ luôn cùng Ma Kết đến trường sao? Dù Bạch Dương thật sự có tính chiếm hữu khá cao, nhưng bằng cách nào đó, chuyện thân thiết đáng ganh tỵ giữa hai người họ lại không hề khiến cô bận tâm.

Bởi thứ nhất, Bạch Dương có thể chắc chắn rằng giữa họ không có gì ngoài tình bạn thân thiết. Thứ hai, thật ra dù có khó chịu đi chăng nữa, không những khiến Ma Kết không thích, cô lại còn chẳng thu hoạch được gì.

Giờ, Bạch Dương là một cô gái thông minh, cô còn lâu mới để những thứ vớ vẩn như vậy phá hủy tình cảm tốt đẹp giữa hai đứa!

"Sur nó nghỉ hôm nay. Là cậu ấy gọi bảo tớ hồi sáng!"

Vừa mới sáng bánh mắt, Ma Kết còn chưa kịp dậy thì đã nhận được cuộc gọi của cô bạn thân quý hoá. Sur Từ cũng có nói lý do, nhưng vì cậu lúc đó còn mơ màng quá nên chẳng nhớ được cô đã nói gì.

"Dạo gần đây có phải Sur Từ nghỉ hơi bị nhiều không?"

Đã vậy chưa kể, hôm nay còn là ngày đầu tiên của học kỳ hai nữa chứ.

"Dù sao, ta cứ vào lớp đi đã!"

Vui vẻ đi bên cạnh Ma Kết, Bạch Dương thỉnh thoảng lại đưa mắt sang nhìn cậu. Trước là nhìn khuôn mặt đẹp trai của cậu, sau lại suy nghĩ về cuộc đối thoại với cậu khi tình cờ nhìn thấy Sur Từ ở nhà hát trung tâm.

...

"Vậy tại sao tay Sur Từ có rất nhiều vết thương đến như vậy?"

Ma Kết khi đó hoàn toàn im lặng trước câu hỏi có phần khó chịu của Bạch Dương, hệt như cậu đang suy nghĩ không biết phải trả lời bạn gái mình như thế nào.

"Ma Kết!"

"Dương, tớ xin lỗi. Ai cũng có bí mật của riêng mình, và bí mật của tớ là giữ kín bí mật của Sur Từ!"

"Kể cả với tớ?"

"Xin lỗi cậu, nhưng tớ thật sự không thể nói. Và lại, tớ cũng không biết quá nhiều để giải thích cho cậu. Làm ơn hãy hiểu cho tớ!"

...

Thật sự thì Bạch Dương không giận Ma Kết, cô đến khó chịu còn không có nữa là. Cậu nói không hề sai, ai cũng có những bí mật của riêng mình, những điều mà họ không muốn cho một ai biết.

Cô chỉ là, hơi buồn một chút.

"Cậu đang suy nghĩ gì đó, công chúa?"

Bạch Dương giật mình chớp mắt, đến khi nhận ra Ma Kết vừa từ nhà xe bước ra và hiện tại đang hươ hươ tay cậu trước mặt cô, Bạch Dương liền cảm thấy lòng ấm áp hẳn lên, bao nhiêu phiền muộn trong đầu theo gió bay đâu mất.

"Nếu tớ là công chúa, cậu nhất định phải là hoàng tử nha~"

Ma Kết hai mắt chớp vài cái, cuối cùng bật cười thành tiếng một cách vui vẻ.

"Cho tớ xin kiêu! Và lại, hoàng tử xứng với công chúa đã xưa lắc xưa lơ rồi!"

Giờ, cậu đang phản biện "định luật" của cô đó hả!?

"Đâu phải cứ là hoàng tử mới được yêu công chúa!"

Một mũi tên bắn ngay vào tim Bạch Dương, cả khuôn mặt xinh xắn lập tức đỏ ửng.

Đáng ghét, nụ cười kia có sức sát thương quá cao đi! Cô đúng mà, ở cạnh Ma Kết, tưởng yên bình chứ chết vì bệnh tim lúc nào không hay!

"Cậu muốn gì đây hả? A! Vào lớp mau lên!!"

Trước khi kịp nhận ra, Ma Kết đã bị Bạch Dương nắm tay chạy bắn về phía khu lớp học, hai mắt vẫn còn mở to ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì.

Ma Kết chỉ nói những điều bình thường thôi mà, những điều mà Nhân Mã dạy cậu. Nó bảo cậu luôn dốt đặc về mấy chuyện yêu thương thế này và tự tiện đứng ra làm "người tư vấn" dù bản thân chưa có lấy một mối tình vắt vai.

Bộ Ma Kết đã nói gì sai khiến Bạch Dương phiền lòng chẳng?

Thật không hiểu nổi.

***

Song Tử hai tay sắp xếp lại sách vở và bỏ vào học bàn, sau đó không nén được mà thở dài một tiếng. Vừa bước vào học kỳ hai, bài học theo đó cũng nhiều hơn hẳn, cả bài trên lớp lẫn bài ở các lớp học thêm. Cô không phải không hiểu, cũng không phải là không đủ sức để hoàn thành, chỉ là hơi nản một chút.

Cấp ba thật sự rất nặng! Đó là chưa kể mấy việc vớ vẩn ở nhà nữa. Tất cả như muốn rút cạn sức lực của Song Tử.

Mắt Song Tử trong lúc nhìn băng quơ chợt bắt gặp Song Ngư đang bước vào từ cửa lớp. Hai mắt chớp nhẹ, cô vui vẻ nở nụ cười toả nắng quen thuộc.

"Hên cho cậu đấy, vừa đánh trống luôn!"

Song Ngư đưa đôi mắt đằng sau cặp kính của mình nhìn sang Song Tử, sau đó lại quay đi. Thật ra chính cậu cũng không biết phải trả lời ra sao, cuối cùng đành im lặng cho qua chuyện.

Thay vào đó, mắt Song Ngư lại nhìn chằm chằm vào phía sau Song Tử, đúng hơn là chỗ ngồi trống bên cạnh cô.

Song Tử đương nhiên nhận ra ngay, tay hơi che miệng cười ma lạnh.

"À quên chưa nói, Kết bảo hôm nay Sur nó nghỉ đó~"

Bé Nắng nghỉ học?

"Vậy thì liên quan gì tới tôi?"

Vừa cất giọng bình thản, Song Ngư một mạch đi về chỗ ngồi mình và ngồi xuống, sau đó không nói không rằng nằm dài ra bàn.

Song Tử ngồi phía trên bĩu môi rồi vui vẻ mỉm cười. Cứ làm như cô không biết, bày đặt giả nai! Quan tâm thì cứ bảo quan tâm, cứ xạo xạo miết thôi.

Mà nói chứ, hình như Xà Phu cũng chưa thấy đâu. Như cô vừa nói, đã trống đánh rồi còn gì.

Kiểu này là lại đi mượn chắt luôn!

Lúc này, tiếng rì rầm rì rầm vang đến tai, cắt đi dòng suy nghĩ của Song Tử. Cô theo phản xạ cũng ngồi thẳng lên, ổn định lại chỗ ngồi của mình.

Sau khi ngồi xuống sau khẩu lệnh của lớp trưởng đáng kính, Song Tử theo thói quen lại lấy sách bài tập ra xem trước. Cô căn bản có bao giờ để tâm đến cái gọi là sinh hoạt lớp hay sinh hoạt chủ nhiệm gì đâu!

Song Tử vì rảnh rỗi mà suy nghĩ vài chuyện, bao gồm cả những chuyện liên quan đến Thiên Bình (thật ra những chuyện cô nghĩ đa phần đều liên quan đến Thiên Bình...). Từ ngày đưa cậu về nhà "ra mắt" mẹ mình, thêm vài ngày nghỉ sau học kỳ một, Song Tử càng ít gặp cậu hơn.

Không phải cô lo lắng hay nhớ nhung vớ vẩn gì anh ta! Ý cô là, chẳng phải dù thật hay giả, Thiên Bình bây giờ cũng là bạn trai cô còn gì, vậy mà đến cả một tin nhắn cho cô cũng không có, rõ ràng là đáng ghét!

Gì chứ, người như anh ta chắc đang vui vẻ tay trong tay với mấy đứa con gái khác rồi cũng nên!

A, cô điên mất thôi!! Tự dung lại vì Lâm Thiên Bình là suy nghĩ lung tung lang tang!!!

"Các em im lặng một chút! Trước khi bắt đầu một học kỳ mới, chúng ta hãy chào đón thành viên mới của lớp ta nhé!"

Còn đang nghĩ vớ vẩn, vậy mà Song Tử lại chú ý đến lời vừa phát ra của thầy chủ nhiệm. Mà hình như không phải mỗi mình cô, đa phần lớp đều như vậy.

Vài tuần trước thì Đình Xà Phu chuyển đến, bây giờ lại có thêm học sinh mới. Rốt cuộc là cái chuyện gì đang diễn ra vậy, nghe cứ như ba cái tình huống kinh điển định mệnh trong phim ảnh tiểu thuyết gì đó mà Kim Ngưu hay đọc!

"Là nữ! Lần này là nữ!"

"Coi kìa coi kìa! Cực xinh luôn á!"

Người vừa bước vào - như lời của hai học sinh kia - là một cô bạn khá xinh xắn. Dù so với vẻ đẹp của hoa khôi nổi tiếng bậc nhất của trường là Kiều Bạch Dương thật sự không thể sánh bằng, nhưng cô gái này vẫn mang một vẻ đẹp khó rời mắt. Một sự dễ thương năng động và ngọt ngào!

Cô nữ sinh dừng lại trên bục giảng, không xa lắm so với nơi thầy chủ nhiệm đang đứng. Quay khuôn mặt đáng yêu của mình xuống lớp, cô vui vẻ mỉm cười, tay thích thú vẫy chào.

"Xin chào mọi người, chúc một ngày tốt lành! Như đã nói, từ hôm nay tớ sẽ là thành viên mới của lớp 10-3! Tớ tên Khương Ngư Nhân, vì là người gốc Hoa nên họ tên hơi lạ một chút~"

Hai tay đan vào nhau trước váy, cô bạn kia khẽ cúi đầu chào đầy thanh lịch.

"Rất mong nhận được sự giúp đỡ, và rất vui được biết mọi người!~"

Nụ cười thân thiện của Khương Ngư Nhân nhanh chóng lan toả khắp phòng học, lập tức trở thành đề tài bàn tán liên tục với những câu hỏi dành cho cô học sinh mới đáng yêu.

"Thầy ơi! Thầy ơi! Xin lỗi thầy, em tới muộn!!"

Tuy nhiên, mọi sự chú ý và ồn ào đó lập tức im bật trong một lúc vì sự xuất hiện bất ngờ của cựu học sinh mới, Đinh Xà Phu - người hiện tại đang đứng trước cửa lớp thờ đốc liên tục.

Chết tiệt! Cũng tại ô tô nhà đột nhiên bẻ bánh, báo hại cậu phải xuống xe vất chân lên cỏ mà chạy bộ đến trường.

"Ủa?"

Xà Phu thông minh có thừa, hoàn toàn không khó để cậu nhận ra hiện tại lớp học đang ồn ào cỡ nào, cũng nhận ra nó im là bởi cậu đột nhiên bước vào.

"Có gì vui hả?"

"Xà Phu, em cứ về chỗ đi đã! Còn chuyện em đi học muộn, nhớ đăng kí với lớp trưởng một suất trực nhật miễn phí!"

Lời nhẹ nhàng nhưng đầy công kích, thật sự khiến Xà Phu cậu khóc không ra nước mắt!

Xà Phu không hề biết, khi cậu từ cửa lớp bước về chỗ ngồi sau khi khó khăn lách khỏi đám bạn cùng lớp đang vây quanh cô bạn mới - mà đến cậu còn không để tâm hay có biết đến sự tồn tại - có một ánh mắt cứ chăm chăm nhìn về phía Xà Phu.

Một ánh mắt chứa đầy sự khó tin và nghi hoặc.

Anh Ngư Vũ? K-Không phải, không phải anh ấy! Nhưng mà làm sao... làm sao lại có thể giống đến như thế...?

Xà Phu lúc này đã trở về chỗ ngồi, balo cũng vứt bừa xuống đất mà thờ hồng học vì mệt. Cậu vừa ổn định lại nhịp thở đã lập tức khều khều cô bạn ngồi trên mình.

"Song Từ, là chuyện gì vậy?"

"Học sinh mới, giống cậu đó cựu học sinh mới!"

Lời của Song Từ rõ ràng là có tính giễu cợt, mặc dù cũng không rõ cô vì điều gì mà giễu cợt cậu.

Chỉ có mỗi Song Ngư vẫn yên vị thản nhiên nằm dài trên bàn học, nhưng mắt cậu vẫn mờ và nhìn băng quơ đầu đó.

Quả nhiên cô ta không đùa. Khương Ngư Nhân thật sự nhập học vào lớp 10-3.

***

"Cậu sao thế, Dương?"

Ma Kết đưa mắt nhìn bạn gái ngồi đối diện, nhìn luôn cả muỗng kem to mà cô vừa bọc bọc cho vào miệng mình. Phục ghê, không thấy lạnh luôn!

"Tớ bọc! Tớ không thích nhỏ đó!"

"Tại cậu ấy xinh hơn cậu hả?"

Tiếng đập bàn lập tức vang lên, khiến Ma Kết mém tí buông luôn tay đang cầm ổ bánh mì thịt của mình.

"Vớ vẩn! Cậu ta? Xinh hơn tớ? Làm ơn đi, tớ mới là đứa xinh hơn, xinh nhất!!"

"Trêu cậu tí thôi mà~"

Thấy chưa, Bạch Dương khi giận quâ thật rất là đáng yêu!

Hoàn toàn mặc kệ sự khó chịu của Bạch Dương, Ma Kết thân nhiên cầm lấy cái muỗng cô đang cầm và múc kem bỏ vào miệng mình.

Eo ôi! Nó lạnh! Nó buốt! Nó ê cả răng! Nó tê cả não luôn!!

"Ú ả!~"

Bạch Dương và Ma Kết không giật mình, thay vào đó là ngạc nhiên nhìn ra phía sau cô, nhìn vào cái người nào đó đang thân nhiên đặt tay lên vai Bạch Dương.

Lập tức, khuôn mặt cười thân thiện đáng yêu của Khương Ngự Nhân thu ngay vào tầm mắt hai đứa.

"A, là học sinh mới."

"Tình cờ gặp hai cậu ở đây, vui ghê! Nè, cậu là Bạch Dương phải không? Tớ nghe mọi người nói về cậu quá trời, cậu là hoa khôi của trường đúng không~? A, cậu dễ thương thiệt luôn đó!!"

Bạch Dương nhìn Khương Ngự Nhân bình thản như không ngồi xuống cạnh mình, nụ cười vui vẻ trên mặt xuất hiện bao giờ hoàn toàn không thay đổi.

"Cậu cứ nói quá thôi, Ngự Nhân cũng dễ thương mà!"

Hừ!

"Nghe nói cậu và lớp trưởng là một cặp! Trời ơi, hai cậu xứng lắm đó!"

"Vậy sao? Cảm ơn cậu nha~"

Trong khi hai cô gái chẳng biết vui vẻ hay vờ vui vẻ nói chuyện với nhau, chỉ có mỗi Ma Kết vừa thân nhiên ăn bánh mì, vừa thân nhiên uống nước, lại vừa thân nhiên theo dõi như không hề liên can tới mình.

Giờ chứ, hai người này nói chuyện rõ ràng là hợp gu cực kì luôn!

A, chuyện này rồi sẽ đi về đâu đây.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lời An Ủi

Thiên Bình nằm dài trên ghế sofa, đầu ngửa ngược xuống mà mắt cứ lim dim gật gù. Dù tiếng tivi bên cạnh vẫn ồn ào bên tai cậu, Thiên Bình hoàn toàn không để tâm, thay vào đó cứ như sắp ngủ đến nơi.

Nói gì thì nói, kể ra cũng khá lạ, cậu gần đây trừ việc lên lớp hoàn toàn giảm thiểu việc cùng đám bạn mình lang thang chơi bời lêu lổng, vậy mà vẫn chẳng thể nào tỉnh táo được. Không phải Thiên Bình tu tâm dưỡng tính gì, cậu chỉ là lười phải ra khỏi nhà.

Hôm nay cậu có nhận được cuộc gọi từ Thiên Yết, nó bảo vài ngày nữa sẽ về. Mà thật ra thì Thiên Bình cũng không quan tâm cho lắm, ngoại trừ việc thắng đó chẳng rõ có còn nhớ "xử" cậu hay không.

Hy vọng là không.

Đúng lúc Thiên Bình vừa buông thõng hai tay và khép đôi mắt màu nâu cafe của mình lại, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Ban đầu, cậu hoàn toàn mặc kệ, thậm chí còn lần lữa tới lần lui dùng gối che tai lại. Nhưng nó cứ vang lên ỳnh ỏi không ngừng, khiến Thiên Bình đành phải bật dậy và đi ra mở cửa, đương nhiên là trong một trạng thái tràn đầy bức bối.

"Là ai mà cứ rảnh rỗi đi bấm chuông mãi thế hả?!"

Một tay mở mạnh cửa như muốn trút giận, cả mắt cũng nheo lại nhìn chằm chằm người đang đứng trước cửa nhà hiện giờ, cũng chính là kẻ kiên nhẫn phá mất giấc ngủ quý giá của cậu.

Một người đàn ông trung niên vận vét đen, vẻ mặt và đôi mắt sắc sảo trưởng thành. Khẽ chớp mắt một cái, ông ta hơi cúi người một cách kính cẩn.

"Xin lỗi vì đã làm phiền cậu!"

Hình như Thiên Bình đã từng gặp người đàn ông này ở đâu đó. Bình thường, trí nhớ cậu luôn rất tốt, nhưng giờ lại bị cơn buồn ngủ chiếm đóng mà đâm ra lú lẫn.

"Nếu không phiền, cậu có thể đi cùng tôi chứ? Bà chủ của tôi muốn gặp cậu, cậu Lâm Thiên Bình!"

Thiên Bình nghĩ mình nhớ ra rồi. Ông ta, là quản gia thân cận bên cạnh mẹ của Song Từ.

***

Sau khi chuẩn bị một chút, Thiên Bình đi cùng người quản gia kia. Nói cho cùng, cậu có muốn từ chối cũng không được. Có trách thì trách cậu đã đồng ý làm bạn trai hồ của Song Từ.

Mà, cô nhóc ấy có biết chuyện này không nhỉ?

Ngồi bên trong chiếc ô tô đen có đôi phần sang trọng, Thiên Bình lơ đãng đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Thú thật, cậu rất ghét mỗi khi rảnh rỗi như thế này. Bởi vì như vậy, Thiên Bình lại không ngăn được bản thân suy nghĩ những điều vô vẩn không đâu, kể cả khi chính cậu không hề muốn nhớ tới.

Dạo gần đây, nếu cậu không nhầm, Sư Từ nghi học dần trở thành chuyện thường xuyên. Thiên Bình không phải quan tâm gì con nhỏ đó, chỉ là, cậu vô tình nghe được nên để ý cho có mà thôi!

Thật khó chịu.

Lúc này, chiếc ô tô đột ngột dừng lại. Thiên Bình đưa mắt nhìn ra cửa sổ, lập tức nhìn thấy một quán cafe nhỏ.

***

Bà Triệu tay cầm ly cafe vừa được cô phục vụ mang ra, chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ. Cừ chỉ tao nhã thanh lịch, vẻ đẹp quyền quý trưởng thành, thêm cả đôi mắt một tông lạnh lùng kiên định, từ bà toát ra một phong thái cao sang khiến người ta dù rất ngưỡng mộ nhưng lại không dám tiếp cận.

Đó là suy nghĩ hiện tại của Thiên Bình khi vừa nhìn thấy bà Triệu. Tuy nhiên, cậu là ngoại lệ. Có thể cậu (hình như) chưa bao giờ tiếp xúc với phụ nữ trưởng thành, nhưng với những người toát ra phong thái này thì cậu đã nhiều lần gặp qua.

Trong khi người quản gia đã dẫn cậu đi vào bước ra phía sau bà Triệu, Thiên Bình dừng lại đối diện bà. Cậu nở nụ cười thân thiện vốn có của mình.

"Chúc một ngày tốt lành, thưa bác gái! Con có thể biết, bác vì điều gì mà muốn gặp con không ạ~?"

"Cậu ngồi đi!"

"Vâng con xin phép!"

Vừa ngồi xuống chỗ ngồi đối diện bà Triệu, Thiên Bình vừa quay sang trả lời cô phục vụ đứng gần đó, kèm theo một nụ cười toả nắng khiến cô nàng bất giác đỏ mặt.

"Tôi hỏi cậu lại một lần nữa, cậu thật sự đang cùng con gái tôi hẹn hò?"

Đôi đồng tử màu nâu cafe quay sang bà Triệu. Đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của bà, cậu thản nhiên nhướn miệng cười, cả mắt cũng híp lại bày tỏ sự thật thà.

"Dạ đúng ạ!"

"Vâng, cậu đã bao giờ nghĩ đến việc sau này sẽ làm gì để mang lại hạnh phúc cho nó hay chưa?"

Thấy chưa, thế nào cũng nói đến chuyện này mà! Thiên Bình thật ra không chỉ đoán được mà còn tiên liệu được trước. Nhưng thú thật, câu hỏi này so với trò chơi hẹn hò giả giữa cậu và Song Từ chẳng phải có phần chênh lệch quá mức sao!

Để xem, Thiên Bình nên trả lời thế nào nhỉ?

"Đó là chuyện của tương lai, hãy đợi đến tương lai rồi hẵng tính cũng được mà bác gái!"

"Ý là cậu chưa hề có dự định gì?"

"Đương nhiên là có chứ ạ! Nhưng nếu con nói cho bác, nhờ nó vì tác động nào đó mà trở thành một cái gì vĩ đại hơn, vậy chẳng phải con đã nói dối bác gái sao ạ?"

Trước câu trả lời và nụ cười thân thiện liên tục túc trực trên khuôn mặt của Thiên Bình, bà Triệu hơi nhướn mày, sau đó lại nhắm mắt mà cười nhếch mép.

"Giờ thì tôi đã hiểu tại sao cậu và Thiên Yết có thể là bạn thân."

Thiên Bình đầu hơi nghiêng sang bên thay cho câu hỏi của mình.

"Bởi vì cả hai cậu đều rất dẻo miệng và ranh ma! Bên ngoài dù khác nhau nhưng bên trong lại giống nhau như đúc!"

"Bác gái, bác quá khen rồi ạ~"

Khi Thiên Bình vừa vui vẻ nhận lấy ly nước được phục vụ mang ra, cậu lập tức bị một phong bì từ bao giờ xuất hiện trên mặt bàn đập vào mắt. Tuy nhiên, đôi mắt màu nâu cafe vẫn bình thản như không, thậm chí còn kín đáo mỉm cười.

"Con có thể hỏi đây là gì không ạ?"

"Tôi nghĩ cậu phải biết rồi chứ!"

Cứ đùa, đương nhiên là Thiên Bình biết rồi.

"Cầm lấy và biến đi, tránh xa khỏi Song Tử! Không có định hướng tương lai, còn học tập, đừng kể đến giỏi hay xuất sắc, đến thành tích khá cũng không đạt được! Cậu chắc là không nghĩ rằng thông minh lẻo mép một chút thì tôi sẽ chấp nhận chứ? Nếu thế thì cậu thật đáng thương!"

Dù ngoài mặt vẫn niềm nở như thường, như bàn tay dưới bàn của Thiên Bình lại bất giác siết chặt, chặt đến mức bấm vào da đau điếng.

Có phải bà ấy vừa nói đến tương lai của cậu? Ha, thật nực cười làm sao!

"Nói như vậy, nếu thành tích của con tốt hơn, bác sẽ đồng ý?"

"Cậu là người duy nhất nghĩ như vậy! Tôi không hề nói."

Tay Thiên Bình chậm rãi đặt lên phong bì kia và đẩy nó về phía đối diện mình. Đôi đồng tử màu nâu cafe hiện tại bình thản nhìn bà Triệu.

"Xin lỗi, nhưng con sẽ không nhận. Nếu đó là tiêu chuẩn bác đặt ra, con nhất định sẽ cho bác thấy rằng con có thể làm được những gì!"

Trong suy nghĩ của cậu, thật sự làm điều này không phải là vì Song Tử. Thật quá xấu xa và khốn nạn khi nghĩ như vậy, nhưng đó là sự thật.

Những lời kia khi nói ra, Thiên Bình đã hoàn toàn là vì bản thân mình.

Bởi vì, cậu luôn luôn khó chịu trước việc một ai đó nhắc tới tương lai của cậu. Một thứ luôn nằm trước mắt nhưng thực chất vĩnh viễn ngoài tầm với của Thiên Bình.

"Vậy tôi không khách sáo nữa! Nhưng nên nhớ, tôi vẫn không chấp nhận cậu là bạn trai của Song Tử con gái tôi!"

***

Song Tử vừa từ lớp học thêm trở về nhà đã nghe thấy tiếng xầm xầm xì xì của gia nhân. Dù ngoài mặt tỏ vẻ không bận tâm, cô vẫn vênh tai lên nghe thử.

Không phải Song Tử nhiều chuyện việc thiên hạ hay gì, cô chỉ là vì nghe thoáng đâu đó tên Thiên Bình nên mới nghe thử.

Song Tử nghe gì đó mà bà chủ rồi Thiên Bình. Cũng tại bọn họ nói nhỏ quá, mà hỏi lại thì còn đầu thân phận chủ tớ, ba mẹ mà biết, cô chắc chắn toi đời. Dù vậy đi chăng nữa, Song Tử đủ thông minh để ghép lại những gì mình nghe được một cách hoàn chỉnh.

Đó là câu trả lời cho thắc mắc tại sao đôi mắt tinh anh của Song Tử bây giờ lại mở to hết cỡ. Đến mức còn đang chậm chậm đi lên cầu thang, cô lập tức phóng như bay, sau đó còn một mạch chạy về hướng ngược về phòng mình.

Cô bằng mọi giá phải xác nhận rõ ràng chuyện này mới được!

***

Ngồi trong phòng đọc sách, bà Triệu mất một tông vô cảm nhìn vào những dòng chữ, thỉnh thoảng lại đưa tay cầm tách trà đặt gần đó uống một ngụm nhỏ.

Không khí yên tĩnh lúc này vì vài tiếng gõ cửa mà bị phá mất. Vẫn ngồi đó như không có gì, nhưng đối với người đã phục vụ bà từ khi còn chưa lấy chồng, người quản gia đứng phía sau hoàn toàn hiểu ý chủ nhân. Khẽ cúi đầu, ông đi đến bên cửa.

"Mừng cô đã về, thưa cô chủ!"

Song Từ theo lễ nghi cũng gật đầu chào quân gia riêng của mẹ mình, sau đó bước vào trong, chạm rai hết mức dù trong lòng tưởng chừng sắp vỡ tung. Cô bây giờ đã đứng ngay trước mặt mẹ mình, dù bà Triệu vẫn một mực dán mắt vào từng trang sách.

"Mẹ, con có thể hỏi mẹ điều này không?"

"Con còn chưa chào ai cả, Song Từ!"

Bàn tay Song Từ bắt giắc siết chặt, và nói lòng ra ngay sau đó. Cô hơi cúi người.

"Thưa mẹ, con mới về!"

Đôi mắt người mẹ hơi liếc nhìn con gái mình, rồi lại tiếp tục quay đi, tiếp tục đọc cuốn sách còn đang dở dang.

"Mẹ, có phải hôm nay mẹ đi gặp Thiên Bình?"

Không ngoài dự đoán, con gái bà đích thực tìm bà là vì chuyện ban sáng.

"Là thằng nhóc đó nói cho con biết?"

"Không ạ, anh ấy chẳng nói gì cả!"

Thiên Bình thật sự không hề nói bất cứ điều gì cho cô biết. Nếu không nhờ những gia nhân nhiều chuyện kia, cô có lẽ sẽ không tài nào biết được. Song Từ cô còn định sau khi cùng mẹ nói chuyện sẽ gọi điện mắng anh ta một trận, đương nhiên là nếu đã chắc chắn.

"Mẹ đã nói gì với Thiên Bình? Nè, mẹ, mẹ trả lời con đi!"

Đáp lại câu hỏi của Song Từ là sự im lặng, sau đó là tiếng quyển sách đóng lại.

"Mẹ bảo anh ấy tránh xa con ra, đúng không ạ?"

"Con luôn rất thông minh, con gái!"

"Tại sao mẹ lại làm như vậy?"

Mắt Song Từ nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mặt, người phụ nữ đang bình thản nhìn vào tách trà như không có chuyện gì, người phụ nữ là mẹ của cô. Bàn tay vừa nói lòng được ít lâu đã bị Song Từ siết chặt, siết lấy gấu váy.

"Cô chủ, bà chủ chỉ muốn tốt cho cô thôi!"

"Tôi không hỏi bác!!!"

Vì nhận ra mình có đôi chút lớn tiếng, Song Từ nhất thời im lặng một lúc.

"Con vì một thằng nhóc đầu đường xó chợ mà nổi giận - một việc con chưa bao giờ làm - như thế. Mẹ có nên cảm thấy vui hay không nhỉ?"

Nổi giận? Cô? Cô, nổi giận vì Thiên Bình?

Không có, nhất định không có! Cô không nổi giận vì cậu ta, là cô giận vì mẹ đã tự tiện quyết định mọi thứ, giận vì mẹ khiến cho mối quan hệ giả vờ giữa cô và Thiên Bình trở nên rồi ren!

Đúng lúc này, khi Song Từ còn mãi mê suy nghĩ đủ thứ, một cảm giác đau buốt truyền đến từ bên má, khiến cô quay hẳn đầu sang một bên.

"Chắc là không đâu."

Là mẹ tát cô.

"Con từ bỏ sắp xếp hôn ước của mẹ cho con, dù đó là một gia đình danh giá. Con từ bỏ lời hứa của con, rằng sẽ không yêu ai khi con vẫn còn là một học sinh. Đó là chưa kể, con còn kết bạn và dành thời gian quý báu của con cho bọn chúng!"

Song Từ đoán không sai mà, mẹ đã điều tra cô.

"Một thằng suốt ngày lêu lổng lang thang khắp mấy cái quán bar, thành tích tệ hại, con lại vì nó mà nổi giận, mà chống đối mẹ! Song Từ, mẹ thấy thất vọng về con! Rất thất vọng!!!"

Đôi mắt Song Từ hoàn toàn bình thản cho đến khi lúc này, chúng thậm chí mở to hết sức, sau đó lại nheo chặt một cách khổ sở. Răng cô vô thức cắn mạnh môi dưới, lòng dâng lên sự khó chịu.

Thất vọng. Mẹ cô thất vọng về cô.

Song Tử đang nghĩ cái gì vậy? Cô đang làm cái gì vậy...?

"Bà chủ, làm ơn bình tĩnh lại!"

Bà Triệu hai mắt nhắm hờ thở hắt ra một cái. Ngồi xuống chiếc ghế của mình, nhận lấy tách trà từ người quản gia, bà đến tận bây giờ vẫn không nhìn sang con gái mình.

Mà căn bản, đến cả cô còn không nhìn bà. Thay vào đó, mắt Song Tử dường như chỉ tập trung vào một điểm vô hình nào đó giữa không trung.

"Mẹ sẽ cho con thời gian để suy ngẫm lại về hành động của con những ngày gần đây. Lần tới khi mẹ hỏi, mẹ rất mong nhận được một câu trả lời sáng suốt từ con, Song Tử! Còn bây giờ, con có thể về phòng!"

Từ đầu đến cuối, Song Tử chỉ có thể im lặng và rời khỏi phòng đọc sách.

***

Vừa bước vào phòng mình, tay Song Tử đã khoá chặt chốt cửa, lưng tựa vào cánh cửa gỗ rồi dẫn trườn xuống sàn. Hai tay ôm chặt lấy hai đầu gối, cô chán nản úp mặt che đi.

Sao cô thấy mệt mỏi quá.

Chợt ngừng đầu nhìn lên trần nhà kia, Song Tử bất giác thở dài. Tay cô chạm nhẹ vào bên má trong khi mắt vẫn còn nhìn băng quơ đâu đâu.

Từ khi Song Tử sinh ra đến giờ, bà Triệu chưa bao giờ dù chỉ một lần mắng hay đánh cô, tất cả những gì bà làm là dùng những lời lạnh nhạt vô cảm kia dạy dỗ cô nên người như bây giờ. Đối với Song Tử mà nói, đây chính là lần đầu tiên. Lần đầu tiên mẹ nổi giận với cô. Lần đầu tiên mẹ tát cô.

Mẹ cô hẳn là phải rất tức giận.

Tay Song Tử bất giác thò vào túi váy, rất nhanh chóng lấy ra điện thoại của mình. Mắt cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, cô mất một lúc lâu mới dùng tay nhấn số gọi.

Bên đầu dây kia bắt đầu đổ chuông, và không lâu sau có người bắt máy.

"A lô?"

Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, Song Tử ban đầu chỉ biết im lặng thay vì trả lời.

"Tiểu Song?"

Giọng nói ấy là thuộc về Thiên Bình. Người cô gọi là cậu.

Cũng không biết nữa, cô bỗng dưng muốn nghe thấy cái giọng khó ưa đó của cậu ta.

"Em-"

"Tôi vừa nói chuyện với mẹ xong."

Đầu dây bên kia một hồi im lặng.

"Em biết rồi?"

"Sao anh không nói cho tôi?"

Song Tử lúc này có thể nghe thấy rất rõ tiếng cười luôn khiến cô khó chịu, mặc dù không thể phủ nhận rằng nó rất dịu dàng.

Dịu dàng đến mức khiến Song Tử cảm thấy tốt hơn, một chút ít thôi.

"Em sẽ mắng tôi chết cho coi! Với lại, đừng có lo, tôi biết cách tự mình giải quyết mà~!"

Thiên Bình từ đầu đến cuối không hề nói cho cô biết rằng cậu và mẹ cô đã nói những chuyện gì, dù căn bản Song Tử cũng đoán ra được.

"Tôi gây rắc rối nhiều cho anh quá, xin lỗi."

"Tôi có nghe nhầm không? Ôi trời, em tin không, tôi sắp chết vì ngạc nhiên đó~!"

"Vậy thì tôi không tiến đâu. Anh cứ thoải mái!"

"Em thật phù phàng quá đi~"

Song Tử không ngăn được mình bật cười, nhưng mắt lại cảm thấy cay cay đến khó chịu, cả cổ họng cũng nghẹn ứ mà không hiểu lý do tại sao.

Lòng ngực cô, đau quá.

Thiên Bình còn đang vui vẻ đùa giỡn mặt chột đánh lại, cậu có thể nghe rõ mồn một tiếng nấc khẽ từ đầu dây bên kia.

"Tiểu Song? Nè, em ổn chứ, Song-"

"Tôi ổn. Tôi chỉ là..."

Không hề, Song Tử không hề ổn chút nào cả. Hai má cô bây giờ chẳng rõ từ lúc nào đã tèm nhem nước, cả mắt cũng đỏ hoe. Kể cả khi cô dùng tay che miệng mình lại, những tiếng nấc vẫn thoát ra ngoài, thậm chí còn truyền luôn vào đường dây điện thoại.

Thiên Bình ngồi xuống sàn, lưng dựa vào bức tường gần đó trong khi tay vẫn cầm chặt chiếc điện thoại của mình. Từ khi quen biết cô từ lúc còn nhỏ xíu đến giờ, thú thật, đây chính là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô khóc. Nói nhìn thấy cũng không đúng, Thiên Bình chỉ là nghe thấy và cảm nhận được.

Kể cả vậy đi nữa, nó bằng cách nào đó vẫn khiến lòng cậu đôi chút trĩu nặng.

"Sẽ không sao đâu."

"Im đi.. Tôi không cần anh an ủi! Đáng ghét... Tôi không muốn nghe.. những lời sáo rỗng đó...!"

Không sao đâu. Đừng buồn nữa. Đừng khóc nữa. Hãy vui lên. Song Tử buồn nôn lắm rồi! Những lời an ủi vô nghĩa đó chỉ khiến cô càng thêm khó chịu mà thôi.

Chưa kể, đó còn là Lâm Thiên Bình.

"Tôi sẽ ở cạnh em, được chứ?"

Chỉ vài từ ngữ thôi, chỉ một câu đơn giản như vậy, thế mà hết như một quả bong bóng bị chọc thủng, bao nhiêu cảm xúc của Song Tử cứ thế trào ra, khiến hai dòng lệ cô cứ tuôn mãi.

Dù biết rất rõ đó là lời nói dối, là lời mà anh ta có thể tùy tiện nói với bất kì đứa con gái nào, vậy mà, Song Tử cô lại thấy vui.

Cô lạ quá,

Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ba Và Con Trai

Từ khi Thiên Yết sang Mi đến giờ cũng đã hai tháng trôi qua. Trong thời gian đó, cậu lúc nào cũng bận bịu đầu bù cổ với những công việc mà ông nội giao cho. Một phần là để xem thực lực của cháu trai, một phần cũng là giúp ông hoàn thành mớ công việc chất đống.

Mỗi lần như vậy, khi trở về phòng mình sau một ngày làm việc, Thiên Yết sẽ lại gọi cho Kim Ngưu, có ngày thì cô chủ động gọi cho cậu. Nghe những lời dịu dàng đầy quan tâm của cô, những lời dăn dò rằng cậu không được cố quá sức, cậu đôi khi lại bất giác mỉm cười.

Quan hệ giữa Thiên Yết và Kim Ngưu bây giờ là quan hệ bạn trai bạn gái, không còn là bạn cùng lớp đơn thuần nữa. Mỗi lần nghĩ như thế, cậu lại thấy hạnh phúc. Và khi nói cho cô, cô sẽ mắng cậu ngay vì xấu hổ. Cùng nhau trò chuyện với cô, Thiên Yết phần nào quên mất con mọt mõi của mình.

"Vậy là, tuần sau cậu sẽ về?"

"Ừm, mọi việc đã được giải quyết ổn thoả rồi mà!"

Tựa lưng vào thành giường, bàn tay vẫn còn đặt trên bàn phím laptop trước mặt, tay còn lại cầm chặt điện thoại đang áp vào bên tai. Thỉnh thoảng, Thiên Yết lại cười nhẹ.

Chẳng biết từ bao giờ, cậu bắt đầu cười nhiều hơn.

"Vây hay quá! Vây cậu có thể đi chung với mọi người rồi!!"

Giọng vui vẻ hơn hờ của Kim Ngru ở đầu dây bên kia khiến Thiên Yết để ý một chút, và ngạc nhiên một chút.

"Đi đâu cơ?"

"Đi tham quan! Trường mình tổ chức đi tham quan đó! Lớp mình sẽ đi cùng với lớp của Nhân Mã~!"

Lớp của Tiểu Sư Nhi và Song Tử?

"Kim Ngru nghe giọng có vẻ rất vui nhĩ?"

"Đương nhiên rồi! Cậu không biết đâu, tớ thích mấy chuyến đi tập thể này lắm luôn!"

Ai bảo cậu không biết rằng Kim Ngru thực chất hoạt bát và thích những hoạt động ngoại khoá. Dù sao, Thiên Yết cũng đã dõi theo cô từ khi hai đứa còn học lớp mười.

"Kim Ngru này."

Thiên Yết có thể nghe thấy tiếng hỏi lại của cô, cậu khẽ mỉm cười.

"Tớ thích cậu!"

Một giây im lặng trôi qua, và đầu dây bên kia vẫn chưa có động tĩnh gì. Cho đến khi giọng nói có phần tức giận của Kim Ngru vang lên.

"Cậu.. Cậu nói nhảm gì đó!? S-Sao tự nhiên lại nói như vậy hả?!"

Kim Ngru đang xấu hổ. Là thẹn quá hoá giận.

"Tớ chỉ nói thật lòng tớ! Không lẽ Kim Ngru không thích t-"

"Im ngay!!!"

Trong đầu Thiên Yết dễ dàng mừng rỡ được những biểu hiện của Kim Ngru bây giờ. Cô quá dễ đoán, nhất là với một người tinh ý có thừa như cậu.

"Nhưng bao giờ cũng tớ nói, tớ muốn nghe Ngru nói cơ!"

"Cái...?! Cậu quá lắm rồi nha! Tớ nói là được chứ gì? Được rồi, tớ thích cậu, Kim Ngru thích Thiên Yết!! Được chưa?!"

Thiên Yết không ngăn được mình phì cười, cười đến chảy cả nước mắt.

"Tớ đùa cậu chút thôi mà!"

Thấy chưa, trêu cô thực rất vui.

"Đáng ghét! Tớ cúp đây! Không thèm nói với cậu nữa!"

Tay lau mắt, Thiên Yết đặt điện thoại sang bên. Cậu dựa hẳn vào thành giường và nhìn băng quơ lên trần nhà, rồi tự mình mỉm cười.

***

Kim Ngru bây giờ chỉ thiếu điều muốn bay thẳng sang đó cho Thiên Yết một trận, đương nhiên là trong trường hợp nếu cô có điều kiện, hay có ai đó tài trợ cho.

Đôi lúc, Kim Ngru chợt thấy nhớ Triệu Thiên Yết trước kia. Một hội trường hội học sinh lạnh lùng ít nói, vô cảm băng lãnh, ít cười và không biết đùa là gì. A, còn cậu của bây giờ còn biết trêu cho cô giận dữ, chưa kể còn cười vui vẻ như đúng rồi!

Nghĩ một lúc, Kim Ngru với tay lấy cái điện thoại để gần đó và bắt đầu nhắn tin với Song Tử.

Cô mắng vốn cho biết!

***

Thiên Yết ngồi trên ghế sofa to tướng đặt ở chính giữa phòng làm việc, tay lẫn mắt đều dán chặt vào chiếc máy tính xách tay trước mặt. Những ngón tay của cậu linh hoạt lướt trên bàn phím, thỉnh thoảng lại mở vài tập tài liệu đặt gần đó.

"Ta có nhìn nhầm không nhĩ? Con từ khi sang đây, so với lúc trước có gì đó vui vẻ hơn?"

Người vừa nói là người đang ngồi trên bàn làm việc, hai tay chống lên bàn khoanh lại và đỡ lấy cằm. Phong thái trên người toát ra sự quyền lực khiến người ta vừa kính nể vừa kiêng dè. Trên khuôn mặt đã xuất hiện nhiều nếp nhăn là đôi mắt màu khói lạnh nhạt và từng trải, lúc này đang nhìn chăm chăm cậu con trai ngồi trước mặt.

Người này là đương kim chủ tịch của tập đoàn họ Triệu, và là người đứng đầu hiện tại của Triệu gia. Đương nhiên, cũng là ông nội của Thiên Yết. Đôi mắt khói của cậu cũng là thừa hưởng từ ông.

Trước câu hỏi của ông nội, Thiên Yết bình thần đưa mắt nhìn ông, rồi lại chậm rãi quay về màn hình máy tính xách tay. Tay của cậu vẫn đều đều đánh trên bàn phím.

"Không hẳn ạ. Con chỉ vui vì sự hùng mạnh của tập đoàn chúng ta thôi."

Trừ khi Thiên Yết bị điên, không thì cậu có mất trí cũng không nói ra lý do là vì Kim Ngu.

Triệu chủ tịch hai mắt nhắm hờ, thanh âm trầm đầy uy quyền đều đặn vang lên.

"Nhờ có con sang đây, dù chỉ một thời gian ngắn nhưng công việc của tập đoàn đã được giải quyết rất nhiều!"

"Ông đã quá khen rồi, con chỉ làm những gì mình nên làm."

Ông nội cậu sẽ không bao giờ khen người không có năng lực, cũng không bao giờ quá lạm dụng lời khen của mình. Bấy nhiêu năm ngồi trên chiếc ghế của người lãnh đạo tạo nên một vị chủ tịch lạnh lùng và đôi phần vô cảm.

"Con rất giống với ba của con trước đây. Biết điều và đáng tin cậy, cho đến khi nó vì một con đàn bà chẳng ra gì mà chống đối ta, thậm chí là chống đối cả dòng họ!"

Những ngón tay đang lướt trên bàn phím máy tính xách tay chợt khựng lại trong vài giây, đôi mắt cũng thôi sự dao động, Thiên Yết tiếp tục công việc như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Dù vậy, tâm trí cậu lại vì lời của ông nội mà suy nghĩ. Đến một đứa trẻ còn phần nào nhận ra thì làm sao cậu có thể không hiểu ý của ông.

Trong số những đứa con của Triệu chủ tịch, người ông thương nhất là ba của Thiên Yết, và đứa cháu ông yêu nhất cũng là cậu. Nhưng càng thương bao nhiêu, càng yêu bao nhiêu, ông lại càng căm ghét mẹ cậu bấy nhiêu.

Thiên Yết không khó chịu, cũng không ghét bỏ ông nội. Cậu chỉ là, hơi buồn một chút thôi.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa chợt vang lên. Theo lệnh chủ tịch, người bước vào đây kính trọng lúc này là trợ lý của ông.

"Xin thứ lỗi thưa chủ tịch, đã đến giờ ngài gặp mặt đối tác của chúng ta rồi ạ!"

Gạt những tập hồ sơ trên bàn sang một bên, Triệu chủ tịch chậm rãi đứng dậy và rời khỏi bàn làm việc của ông. Cùng lúc đó, Thiên Yết cũng gấp chiếc máy tính xách tay của mình lại.

"Con cũng ra ngoài một chút đây. Gặp ông sau ạ!"

Đáp lại câu chào lễ phép của cháu trai, chủ tịch nở nụ cười nhẹ trong vài giây.

***

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của ông nội, Thiên Yết trở về phòng mình, sau đó lại bước xuống dưới nhà. Tuy nhiên, chỉ vừa mới đi đến cầu thang, cậu đã đụng mặt với người thuộc gia tộc họ Triệu. Và như không có chuyện gì xảy ra, cậu liền lách sang bên và tiếp tục bước đi.

Đó là nếu hai vợ chồng kia không lên tiếng.

"Người thừa kế của dòng họ lại vô phép tắc đến mức không thèm chào hỏi người trong nhà sao?"

"Đúng là đồ con hoang! Chẳng biết kính trên nhường dưới gì cả!"

Ngoại trừ việc chân khựng lại, còn lại Thiên Yết hoàn toàn không biểu lộ ra điều gì, dù là sự khó chịu hay tức giận. Cậu thậm chí còn bình thản dùng đôi mắt không chút dao động nào của mình nhìn hai vợ chồng kia. Thiên Yết gật nhẹ đầu.

"Chào chú thím, chúc hai người một ngày tốt lành. Mong thứ lỗi cho con, con bây giờ phải ra ngoài có việc!"

"Mày!"

Và cứ thế, cậu thản nhiên bước qua hai người họ, mặc kệ ánh mắt viên đạn chán ghét và những lời chua ngoa phía sau lưng mình.

Dù sao, Thiên Yết cũng đã quen với những điều có phần cay độc này rồi. Miễn là họ không vượt quá mức, bằng không cậu vẫn có thể xem như chưa có gì.

Thiên Yết không nhu nhược, không yếu đuối. Bởi vì nếu muốn, với vị trí là người thừa kế của mình, cậu hoàn toàn có thể dễ dàng gạt bỏ bọn họ.

Dù là sau này hay bây giờ. Cậu chỉ là, không muốn rước thêm bất cứ phiền phức nào vào người nữa.

***

Ngồi trên taxi, Thiên Yết băng quơ đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Không giống như quê hương của cậu, nước Mỹ luôn hiện đại và nhộn nhịp theo đúng bản chất của nó. Không quá ồn ào và náo nhiệt, nhưng không hiểu sao vẫn khiến cậu cảm thấy không thoải mái.

Điều khiến Thiên Yết bận tâm không phải những lời của chủ tịch cậu, cũng không phải khó chịu vì bị ghê lạnh. Chỉ là, cậu có phần để tâm đến chuyện gặp đối tác của ông nội.

Thiên Yết biết người hôm nay sẽ cùng ông cậu bàn công việc là ai. Không chỉ biết, mà còn là biết rất rõ nữa kìa.

Cậu bắt gặp thờ hất ra một cái.

Lúc này, chiếc taxi chở cậu dừng lại. Sau khi trả tiền cho tài xế, Thiên Yết mở cửa bước ra ngoài, mắt hơi ngược lên nhìn địa điểm trước mặt, cho đến khi mắt cậu bị ánh nắng làm chói.

Nơi này là một trong những chi nhánh nổi tiếng nhất của tập đoàn hùng mạnh nhà họ Triệu.

Không gian bên trong đầy sáng sủa và đôi chút nhộn nhịp. Thiên Yết đưa mắt nhìn những người đang bàn công việc gần đó, hay những nhân viên tấp tễn liên tục. Dù chỉ là một chi nhánh thì ở bất kì đâu, năng suất làm việc của Triệu thị luôn thật tuyệt vời.

"Cho hỏi, cậu cần gì?"

Mắt nhìn sang cô gái đứng quầy tiếp tân, Thiên Yết lại nhìn băng quơ đâu đâu sang hướng khác.

"Tôi muốn gặp tổng giám đốc."

"Cậu có hẹn trước với ngài không ạ?"

Thiên Yết suy nghĩ một hồi rồi chậm chậm lắc đầu.

"Tôi không."

Cô gái kia chớp mắt vài cái rồi chột mím chặt lấy môi. Cô nãy giờ vì vẻ ngoài chói sáng của người con trai trước mắt mà có phần lúng túng.

"Xin lỗi, nếu không có hẹn trước, tôi thật sự không thể..."

"Đợi một chút!"

Người vừa lên tiếng ngắt lời cô gái không phải Thiên Yết, thay vào đó là một người đàn ông trung niên mặc vét đang đi về phía cậu. Vừa nhìn thấy ông, cô gái lập tức cúi đầu chào.

"X-Xin chào phó tổng!"

"Cô đi làm việc đi, cứ để cậu bé này cho tôi!"

Thiên Yết có thể nhận ra người này, vì chính cậu cũng biết đó là ai. Vẻ mặt giãn ra một chút, đôi mắt có phần ôn hoà hơn, cậu hơi gật đầu chào ông. Hai người họ sau vài câu nói chuyện bắt đầu đi cùng nhau, nhìn có thể đoán ra ngay là người quen.

Cô gái tiếp tân lúc này vẫn còn ngơ ngác nhìn theo, cho đến khi bị bạn mình huých nhẹ vào hông.

"Cô làm gì vậy? À mà, cô mới vào làm nên không biết cũng phải!"

"Tôi không biết gì cơ?"

"Cái cậu con trai ấy chính là người thừa kế của Triệu thị, tập đoàn mẹ của công ty chúng ta đấy!"

Đã ngơ ngác càng thêm ngơ ngác, cô gái mất một lúc lâu mới hiểu hết.

"Vậy cậu ấy là... của tổng giám đốc? Nhưng, tổng giám đốc trẻ lắm mà. Làm sao...?"

***

Nơi Thiên Yết đang ngồi hiện tại là trên ghế sofa trong phòng làm việc của người đứng đầu chi nhánh. Còn người ngồi đối diện cậu lúc này, một người đàn ông ngoài ba mươi lịch lãm phong độ, chỉ có mỗi đôi mắt trầm lắng tia buồn, chính là vị tổng giám đốc mà cậu muốn gặp.

Cũng chính là ba của Thiên Yết.

Có con khi chỉ mới là học sinh cấp ba, nên dù con trai đã học lớp mười một, ông Triệu vẫn còn rất trẻ, trẻ đến mức nhiều người ở tuổi ông bây giờ vẫn còn chưa lập gia đình. Hiện tại, ông đang quản lý chi nhánh của gia đình, thay vì làm việc ở tập đoàn mẹ.

"Lâu quá không gặp, Thiên Yết!"

Mắt Thiên Yết nhìn ba trong vài giây, sau đó lại lơ đãng nhìn vào tách cafe trước mặt.

Thật sự thì, kí ức của cậu về ba mình mờ nhạt lắm. Ông rời bỏ mẹ con cậu từ khi Thiên Yết còn chưa thành hình, tận khi cậu sinh ra và lớn lên cũng chưa một lần gặp mặt.

"Vâng, con nghĩ vậy."

Lần đầu tiên và cũng là cuối cùng Thiên Yết gặp ông Triệu là vào buổi tiệc sinh nhật năm năm trước của cậu. Dù vậy khi đó, khi vô tình bắt gặp ông trong đám đông, không hiểu tại sao, Thiên Yết vẫn có thể nhận ra ngay, rằng ông là ba của cậu.

Sau khi bị ông nội cùng gia đình đưa ra nước ngoài du học, đã có một thời gian ông Triệu bị chứng trầm cảm nặng đến mức thể xác lẫn tâm trí đều mờ mịt hệt như một kẻ vô hồn. Dù hiện tại, mọi thứ đã dần đi vào trật tự vốn có của nó, ông vẫn chưa thể bình thân đối mặt với con trai của chính mình.

"Sao con lại đến tìm ba?"

Tay Thiên Yết lắc tách cafe này giờ vẫn không hề dừng lại, chỉ có ánh mắt và suy nghĩ là lạch đi.

"Con cũng không biết nữa. Có lẽ, con muốn gặp ba, con nghĩ vậy."

"Cảm ơn con!"

Một khoảng im lặng bao lấy căn phòng, cho đến khi có người lên tiếng.

"Ba này, con-"

"Thiên Yết, ba-"

Nhưng không phải một, mà là cả hai, sau đó lại tiếp tục im lặng nhìn nhau. Ông Triệu hơi mỉm cười, đầu gật nhẹ một cái.

"Con chỉ muốn hỏi, đã bao giờ ba có ý nghĩ ghét bỏ hay muốn bỏ rơi mẹ con con hay chưa. Vì nó có phần ngớ ngẩn, cho nên-"

"Chưa bao giờ, và cũng sẽ không bao giờ!"

Ông Triệu tay cầm tách cafe của mình uống một hớp to, rồi lại dùng tay khác xoa xoa thái dương của mình. Ông bất giác thờ dãi.

"Thật sự thì nếu có thể quay lại, ba chắc chắn sẽ không bao giờ buông tay mẹ con ra! Dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa!"

Bà ngoại của Thiên Yết từng nói, người buông bỏ và rời khỏi người kia trước chính là ba cậu. Ông đã chọn một tương lai rộng mở thay cho cuộc sống bên cạnh người ông yêu thương cùng đứa con chưa chào đời của ông.

Nhưng sự thật thế nào, có lẽ ngoài người trong cuộc ra sẽ không ai có thể biết được.

"Khi mẹ con bảo rằng cô ấy có thai, ba đã vừa mừng vừa lo. Ai mà nghĩ một thằng nhóc cấp ba lại sắp làm cha chứ! Dù vậy, ba và mẹ của con đều đã tự hứa rằng, dù cho có chuyện gì xảy ra cũng phải cho con được chào đời!"

Có thể vì khi đó ông Triệu suy nghĩ quá đơn giản và ngây thơ đến mức không nghĩ đến hai từ trách nhiệm. Hoặc cũng có thể, bao nhiêu sợ hãi của ông đều đã dồn vào một chuyện, cũng là chướng ngại vật lớn nhất.

Nhà họ Triệu.

"Ba quá yếu đuối! Quá nhu nhược! Lời hứa với mẹ con ba đã không thể thực hiện, lại còn khiến cô ấy bị tổn thương và một mình sinh con ra. Cũng do ba, con mới mất đi cả ba và mẹ! Nếu lúc đó ba kiên định hơn, hay ít nhất bản lĩnh hơn một chút, chắc chắn sẽ không để ai ức hiếp mẹ con con!"

Thiên Yết có thể đọc được trong từng biểu hiện của ông, trong từng lời nói của ông, trong cả đôi mắt kia sự ân hận không hề nhỏ. Nụ cười buồn có phần chua chát của ông Triệu càng khiến cậu không biết phải nói gì.

Cậu chỉ biết, cậu tin ông.

"Đôi lúc con nghĩ, tại sao mình không hận ba và mẹ. Hai người bỏ rơi con từ khi con còn rất nhỏ, lấy đi của con quyền được ba mẹ yêu thương! Nhưng dù vậy, con quả thật vẫn không thể giận hai người."

Trong bất giác, Thiên Yết không ngăn được mình mỉm cười.

"Và lại, nếu không như vậy, con có lẽ sẽ không thể gặp được những người mà con yêu quý, hay cô gái đã khiến con rung động."

Cái gì cũng có mặt xấu và mặt tốt của nó, chuyện này cũng vậy. Không phải cậu thấy vui, Thiên Yết chỉ là không muốn nghĩ mãi về những thứ tiêu cực như vậy.

Mắt ông Triệu vẫn nhìn chăm chăm con trai mình, cho đến khi ông bật cười.

"Con yêu cô bé ấy chứ?"

"Con không biết. Con không biết chắc chắn rằng con có yêu cô ấy hay không, nhưng con có thích, thích rất nhiều!"

Yêu một người, Thiên Yết dù dành cho Kim Ngu tình cảm sâu nặng bao nhiêu vẫn không cho phép mình tùy tiện nói ra. Hình ảnh cô hiện ra trong tâm trí lúc này bất giác khiến cậu vô thức mỉm cười.

"Và con sẽ bảo vệ cô ấy! Bằng mọi giá cũng sẽ bảo vệ cô ấy!"

Ánh mắt ngạc nhiên chợt chuyển sang tin cậy dịu dàng, ông Triệu hơi rướn người về phía trước, bàn tay đặt lên ân cần xoa đầu Triệu Thiên Yết.

Phải rồi, như cậu đã nói, cậu sẽ bảo vệ Kim Ngu!

Dù cho cậu là người nhà họ Triệu, dù cho cậu là người thừa kế của Triệu gia, dù phải đánh đổi bất kì thứ gì, Triệu Thiên Yết cũng nhất định bảo vệ cô.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Lễ Tình Nhân

Bảo Bình nằm dài trên bàn học, đôi mắt vừa muốn khép lại lại vừa muốn mở ra, thỉnh thoảng lại che miệng ngáp dài ngáp ngắn.

Dạo gần đây chán chết đi được! Cái gì cũng chán, chẳng tìm thấy gì hay ho cả! Chẳng có giải đấu bóng rổ nào, cũng chẳng có cuộc thi nào để so tài.

"Xử, xử mình về chung ha!"

Bảo Bình quay sang nhìn cô bạn thân của mình mà cười vui vẻ, cả đôi mắt cũng sáng rỡ lên. Nhưng hoàn toàn không để tâm đến điều đó, Xử Nữ tay vẫn lia lịa viết bài giảng trên bảng, khó khăn lắm mới chịu nhìn sang bạn thân mà trả lời.

"Không được! Tổ có hẹn với Bạch Dương là tan học về nhà cùng con bé rồi!"

Khỏi nói cũng biết Bảo Bình ngạc nhiên ra sao, đến mức mày nhướn hể hể cả lên trong khi mắt thì chớp liên tục.

Xử Nữ nhìn sang cô bạn thân thiết, bất giác thở hắt một cái. Cô nhớ Bảo Bình cũng thông minh lắm mà, sao trong vài trường hợp lại ngốc nghếch đến đáng thương thế này!

"Mai-"

"Chị gái và em dâu tương lai thân thiết cơ à?"

Bị ngắt lời đương nhiên khiến Xử Nữ chuyển tâm trạng xấu ngay, chưa kể lại còn nghe lời trêu chọc cùng nụ cười che nửa miệng gian manh của Bảo Bình, cô mặc kệ đang là giờ học, thản nhiên cầm quyển vở gõ nhẹ vào đầu cô bạn thân.

"Cậu nói nhảm là gì!"

"Xi! Đừng tưởng tớ không biết ghen~ Mai là lễ tình nhân chứ gì! Uầy, có bạn trai thích ghê!"

Bảo Bình vẻ mặt gan tỵ chu mỏ đảo mắt khắp nơi, đầy bất mãn và có phần không phục. Đó là cho đến khi cô vì nụ cười thân thiện đến lạnh sống lưng của Xử Nữ dọa chết khiếp.

"U, thế cơ à? Bảo Bình, cậu gan quá nhĩ~?"

Chết chưa, động nhằm ỏ kiến lừa rồi.

"Xử Nữ, Bảo Bình, thôi nói chuyện riêng đi!"

Xử Nữ khẽ giật mình, sau đó lập tức ngồi thẳng lên theo lời nhắc nhở của giáo viên. Cô bĩu môi, đồng thời lườm nguyệt cô bạn thân của mình một cái.

Cũng may Triệu Thiên Yết không có ở đây, không thì thể nào cũng bị cậu ta mang ra làm trò cười.

Nhưng mà hình như, Cự Giải vừa nhìn sang và che miệng cười thì phải...

Chết tiệt.

***

Ngày mà các cặp đôi cùng nhau đi chơi, hẹn hò, tặng chocolate, hay nói những lời thể non hẹn bẽ đầy ngọt ngào, cái ngày gọi là lễ tình nhân, Bảo Bình cực kì ghét nó.

Từ nhỏ, Bảo Bình đã không có thiện cảm với hai chữ "tình yêu", lớn một chút cũng không. Người duy nhất khiến cô tin tưởng vào tình yêu, cũng là người nhẫn tâm phá hủy nó, chà đạp nó, giết chết nó trong cô. Bảo Bình thật sự không muốn nghĩ tới cái khái niệm vợ vắn đó nữa.

Xử Nữ từng nói, cô không nên vì chuyện quá khứ hay hai kẻ không ra gì đó mà thêm bận tâm nữa. Có lẽ, Bảo Bình lần này nên nghe theo lời bạn thân mình.

Lúc này, Bảo Bình đang đứng dưới một gốc cây đại thụ đưa mắt nhìn dòng người vui vẻ đi đi lại lại. Những đôi tình nhân nắm tay nhau dạo phố, những cặp nam nữ vui vẻ cười đùa. Cô bất giác thờ dài, tay kéo mũ áo khoác xuống một chút.

Lâu quá đi.

"Bảo Bình?"

Bảo Bình vốn còn đang cúi thấp xuống chột ngược mặt lên nhìn người vừa gọi tên cô. Thứ đang đối diện với cô chính là đôi mắt tinh anh sáng suốt đầy năng động, thuộc về một thằng nhóc ngang tàng khó ưa.

"Chị tới lâu chưa vậy?"

Nhân Mã nhớ mình đã đi từ rất sớm, đến mức cậu còn tưởng phải sớm ít nhất là nửa giờ đồng hồ. Thế mà vừa chạy đến đã nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác trùm kín đầu đứng dưới gốc cây chỗ hẹn. Ban đầu, Nhân Mã còn định hỏi rõ vì sợ nhầm người.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt Nhân Mã, Bảo Bình đột nhiên quay đi.

"Mới thôi! Đừng có tưởng tôi tới sớm chờ cậu!"

Hiểu luôn.

"Mà chị làm gì đội mũ áo khoác kín mít thế hả? Đừng nói tôi là chị bị nhiễm bệnh của anh Cự Giải nha!"

Trùm kiểu đó, thể nào cũng khiến cậu liên tưởng tới Cự Giải, ít hơn thì là cô bạn Sư Tử. Không ngờ cả Bảo Bình cũng chuộng kiểu thời trang này~

Nhưng Bảo Bình không trả lời, dù là với lời đùa giỡn của Nhân Mã, cô vẫn im lặng, hệt như đang vì điều gì đó mà suy nghĩ.

Cả cô và cậu đều biết lý do thật sự là gì.

"Chị đừng có lo! Dù có vô tình gặp, tôi cũng không để bất kỳ ai làm khó chị đâu!"

Khi Bảo Bình ngạc nhiên nhìn lên cũng là lúc Nhân Mã nghiêng đầu sang trước mặt cô, cuối cùng nở nụ cười nghịch ngợm thường ngày.

"Chị yên tâm rồi chứ?"

Giờ Bảo Bình mới nhận ra, thì ra Nhân Mã cao hơn một chút so với cô.

Chẳng hiểu sao, khi nhìn vào đôi mắt của cậu, cô lại bị nụ cười kia làm ngây ra. Bực bội, Bảo Bình tức giận đánh nhẹ vào đầu cậu một cái.

"Điên khùng! Cậu cứ ở đó mà nói nhảm đi!"

Nhìn theo Bảo Bình tự dưng đứng đờ đờ nổi giận bước đi một nước, Nhân Mã ngây ngơ chưa hiểu kịp chuyện vừa xảy ra. Bộ cậu có nói sai gì hay sao?

Dù vậy, Nhân Mã vẫn phì cười, rồi vui vẻ đuổi theo cô.

Ngày hôm qua, khi vừa sinh hoạt câu lạc bộ xong, Bảo Bình có đưa cho Nhân Mã một vé đi sở thú. Trong khi cậu còn chưa hiểu gì, cô nàng đã một mạch nói liên tục không ngừng rồi bỏ đi mất tiêu. Điều duy nhất Nhân Mã thu nhặt lại được trong lời của Bảo Bình là cô bảo cậu cùng cô đến sở thú.

Lúc đó, Nhân Mã cũng hoàn toàn quên mất rằng đó là ngày lễ tình nhân. Cho đến khi nhận ra, cậu lại tự mình đổ mặt rồi tự mình ngượng ngùng hết như một thằng nhóc con, thậm chí lẩn lộn mãi trên giường cho đến sáng, đến mức khiến Kim Ngưu thấy lạ.

Mà nói đi cũng phải nói lại, chính Nhân Mã còn thấy lạ nữa là.

Sau khi bước vào cửa soát vé, Bảo Bình và Nhân Mã lẫn giữa đám đông bước vào bên trong sở thú. Vốn cái bản tính ham vui và ưa khám phá mọi thứ, cả cô và cậu đều nhìn khắp nơi đến sáng rõ cả mắt.

"Đi xem ngựa vằn đi!"

"Đi xem thủy cung đi!"

Một thì chỉ tay về phía bên này, một thì chỉ tay về phía bên kia, mỗi người một ý, đâm ra bất đồng quan điểm. Nhân Mã và Bảo Bình không nói không rằng, chỉ có một điều là cứ chăm chăm nhìn vào mắt nhau.

"Ngựa vằn chán phèo! Xem cá vui hơn!"

"Nhảm nhí! Bọn sinh vật suốt ngày ở mãi dưới nước đó thì có gì vui!"

"Ồ hay, thế cậu nghĩ cái bọn thú yếu ớt được mỗi cái tốc độ đó thì vui à!?"

Mắt vẫn bình thân, vẻ mặt vẫn thân thiện vui tươi, chỉ có nụ cười trung ra là cứng ngắc không chút cảm xúc nào.

"Chị đúng là đồ ỷ lớn hiếp nhỏ!"

"Gì hả? Đây, thân là con trai, cậu phải nhường tôi thì đúng hơn đó đồ nhóc con!"

Từ vui vẻ chuyển ngay sang khó chịu, chẳng mấy chốc đã lườm nguyệt nhau thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

"Được lắm! Chị chờ xem!"

"Ngon nhào vô!"

Một. Hai. Ba.

"Oăn! Tù! Tì!!"

***

"Nhân Mã! Cậu nhìn xem, nhìn xem! Không phải là đẹp quá ư?!"

Lẩn trong đám đông kia chính là Nhân Mã và Bảo Bình. Trong khi cậu mặt mũi vì phải chen chúc liên tục thì cô nàng nào đó dường như chỉ lo cho niềm vui của mình, đến mức hai bàn tay áp sát vào kính của thủy cung.

Nhân Mã trước đã bực vì oăn tù tì thua Bảo Bình, sau càng đau đầu khó chịu vì cứ phải chen lấn đến tưởng như sắp ngạt thở tới nơi. Dù hôm nay là ngày lễ tình nhân đi chăng nữa, có cần phải đồng đức lũ lượt kéo nhau đến sở thú mà hẹn hò không cơ chứ!

Coi thú hẹn hò hả?!

Bảo Bình vẻ mặt đầy vui vẻ quay sang, vừa định nói gì đó đã bắt gặp khuôn mặt trẻ con đầy bất mãn của Nhân Mã, đâm ra mất hứng nín thinh luôn. Cô bĩu môi, tay nhéo nhẹ bên hông cậu nhóc.

"Thôi làm bộ mặt chù ụ đó đi! Cậu cứ như ông già ý!"

Hai mắt Nhân Mã chớp vài cái, cuối cùng giật nảy lên phản bác.

"Gì hả? Cho chị nói lại nha! Tôi là thanh niên trẻ tuổi đầy sức sống, đừng có ví tôi như ông già! Tôi không phải thằng Kết đâu nha!!!"

"U, cậu dám cả gan nói xấu thằng bé! Tôi mách nè~"

Nhân Mã vì hốt hoảng không kịp suy nghĩ gì mà thần nhiên dùng tay bịt miệng Bảo Bình, cả ánh mắt cũng nhanh chóng chuyển sang đầy hù dọa. Gì chứ, dù chỉ là cậu lờ miệng nói ra sự thật, Nhân Mã thà tự tử trước còn hơn chờ cho nó đến tai Ma Kết.

"Chị đúng là đồ lợi dụng thời cơ! Chơi không đẹp!"

Trong khi Nhân Mã bực bội quay phắt sang chỗ khác, Bảo Bình tay hơi che miệng cười ranh mãnh. Ra là cũng biết sợ cơ!

"Nhân Mã! Lại đây! Lại đây!!"

Rõ ràng còn đang trong giai đoạn giận dỗi linh tinh, thế mà Bảo Bình lại bình thản dùng tay mình nắm lấy cánh tay Nhân Mã kéo lại. Trong khi cậu còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã nhìn thấy cô để điện thoại trước mặt, lại còn cười tươi tắn. Cho đến khi nghe tiếng "tách" một cái và nhìn sang bà chị đang thích thú với "chiến lợi phẩm" của mình, Nhân Mã mới sực tỉnh.

"Cái bà kia! Chơi chơi chụp lên hả? Tôi còn chưa chuẩn bị gì, xoá ngay!!"

"Còn lâu~"

Dù Nhân Mã rõ ràng cao hơn Bảo Bình một xít, vậy mà cổ ra sao cũng không giật được điện thoại của cô. Cậu càng rướn người, Bảo Bình càng ngửa ra sau, cuối cùng vùng ra khỏi mà chạy đi xa một đoạn. Đối diện với Nhân Mã, cô lúc này đưa điện thoại đang mở bức ảnh kia mà cười tươi rói.

Nhân Mã nhất thời vì nụ cười nào đó mà loạn nhịp một chút, cả mặt lẫn tai đều đỏ ửng, rồi lại vì thẹn quá hoá giận mà quay phắt đi.

"Chị đúng là đồ lợi dụng mà! Đáng ghét!"

Mắt Bảo Bình chớp vài cái, sau đó lại không ngăn được mà cười vui vẻ.

Ôi trời ơi, ai đòi con trai mà cứ như đàn bà con gái, lại còn bày đặt dỗi nữa cơ!

Đáng yêu ghê!

Cô đùa đấy.

***

"Thích ghê luôn á!"

Nhân Mã đưa mắt nhìn sang cô nàng tiền bối đang vui vẻ giơ tay đi thẳng bằng trên thềm hoa bên cạnh, miệng theo đó hơi cong lên thành nụ cười nhẹ, dù rằng nó tắt ngay lập tức khi cậu hất mặt sang hướng khác.

"Chị đúng là đồ con nít mà!"

"Ế? Tôi con nít á? Còn chưa bằng ai kia thích ngựa vằn đến nỗi thiếu điều muốn nhảy bỏ vào mà cụng nụng rồi ở mãi trong đó luôn đâu!"

Nhân Mã khẽ giật nảy, mắt bắt đầu liếc xéo Bảo Bình một cách khó chịu. Mấy câu cạnh khoé này chắc chắn là từ chị Xứ Nữ mà ra cả, chứ như Bảo Bình còn lâu mới nghĩ ra mấy câu nói kiểu như vậy!

"Còn đỡ hơn cái người nào đó thích cá heo đến nỗi hết giờ mở cửa của thủy cung vẫn còn chưa chịu lếch xác ra, báo hại bao nhiêu người phải lôi kéo kịch liệt!"

À quên nói, cái "bao nhiêu người" đó đã bao gồm luôn cả Nhân Mã cậu.

"Đáng ghét!"

Tay áo khoác dài thông của Bảo Bình đầy giận dữ đánh mạnh vào đầu Nhân Mã, nhưng còn chưa kịp hó hê gì, cậu đã bắt gặp vẻ mặt "thân thiện" của cô. Linh tính mách bảo là Nhân Mã nên im lặng.

"Cậu không cãi nhau với tôi thì ăn không ngon hả? Không làm tôi mất hứng thì ngủ không yên hả? Không chọc điên tôi thì chết hả?!"

Tức nước vỡ bờ rồi.

"Không thèm nói với cậu nữa, tên nhóc con chết tiệt!"

Bảo Bình lập tức quay người bỏ đi, chạy vào đoạn đường thủy cung gần đó. Tuy nhiên có lẽ vì dòng người quá đông đúc, cô lập tức bị chen ép đến mức thở không nổi. Trong lúc còn xoay sở không xong, một bàn tay kéo cô lại, rất nhanh chóng áp Bảo Bình vào tấm kính của thủy cung.

Còn định ú ớ lên tiếng, Bảo Bình đã bị khuôn mặt có phần khó chịu của Nhân Mã đang nhìn xung quanh chặn hòng lại. Cô đành mím chặt môi, bên cạnh sự tức giận nảy giờ đầu đó len lỏi cảm xúc khó tả.

"Chị đúng là đồ ngốc! Đông thế này bày đặt giận lấy nữa!"

Bảo Bình bình thường rất độ lượng, với những chuyện bé tí này càng không thèm chấp nhất. Vậy mà mỗi khi ở với Nhân Mã, cô chẳng tài nào thoải mái

được. Bị một tên đàn em nhỏ hơn mình một tuổi suốt ngày cạnh khoé, cô có là thần thánh cũng bị chọc đến tức chết!

"Kệ xác tôi! Không cần thẳng nhóc như cậu quan tâm!"

Người mời Nhân Mã cùng đi sở thú hôm nay là Bảo Bình. Người nằng nặc ép cậu phải đi cũng là Bảo Bình. Người kéo cậu vào đây đương nhiên không ai khác ngoài cô. Và xem xem, hừ, chẳng biết Bảo Bình bị gì nữa, này giờ cứ khó ăn khó ở, thì thoảng còn dỗi như một đứa con nít!

Tuy nhiên, lải nhải lải nhải bên tai mãi một từ khiến sức chịu đựng của Nhân Mã đến giới hạn.

"Chỉ có thể thôi gọi tôi là tên nhóc thẳng nhóc như tôi còn nhỏ lắm được không hả?"

"Cậu nhỏ hơn tôi một tuổi còn gì."

Đám đông chen chúc qua lại vẫn chưa thuyên giảm, thậm chí còn nhiều hơn, đôi lúc còn muốn xô ngã cả Nhân Mã. Nếu cậu không trụ lại, chắc chắn sẽ ngã vào người Bảo Bình.

"Muốn tôi chứng minh cho chị thấy không?"

"C-Cái gì? Chứng minh gì cơ? Cậu nói nhảm gì đấy!?"

Sao Bảo Bình lại lúng túng nhỉ?

Đáp lại thái độ có phần lạ lùng của Bảo Bình, Nhân Mã hơi nheo mắt, nụ cười trên môi lại có phần ranh mãnh mưu mô. Tay cậu vốn còn chống trên tấm kính phía sau lưng Bảo Bình chợt dịch lại một chút, lúc này đang đặt ngay gần vai cô.

"Chứng minh rằng, tôi không phải một đứa nhóc! Này, tôi vẫn là một thằng con trai chứ bộ~"

Tuy nhiên, nụ cười có phần ma mị của Nhân Mã xuất hiện chưa được lâu thì đã bị Bảo Bình dùng tay áo khoác lần nữa đánh vào mặt.

"Ừ!"

"Thôi ngay nha, cái trò đùa dở hơi của cậu! Học đâu thế hả?"

"Ế? Tôi thấy tôi diễn đạt lắm mà!"

Nhân Mã mắt nhìn theo Bảo Bình, chớp vài cái liên tục khi nhận ra cô tiền bối đang rời khỏi vòng tay cậu và bước đi giữa dòng người kia.

"Đi đâu á?"

"Về thôi! Không thì ra ngoài! Tôi sẽ chết thật nếu cứ ở mãi trong này mất!"

Nói rồi, Bảo Bình chẳng biết vô tình hay cố ý, dùng tay mình nắm lấy cổ tay của Nhân Mã kéo đi. Dù được cô nắm tay rất thích, nhưng mỗi lần ý nghĩ rằng Bảo Bình xem cậu như một thằng nhóc, một thằng em trai hay gì đó tương tự hiện lên, tâm trạng Nhân Mã lại chuyển xấu hẳn đi.

"Ê, hồi này chị có cảm thấy gì không vậy~?"

"Nhảm nhí! Cảm thấy cái đầu cậu không bình thường thì có!"

"Đồ độc ác. Vô nhân tính. Đồ quá đáng."

Dù miệng độc nói vậy, nhưng đến tận lúc này đây, mặt của Bảo Bình vẫn còn đỏ ửng không rõ lý do, nhịp tim thậm chí chưa trở về như bình thường được.

Chết tiệt! Đừng nói cô bị điên rồi nha!?

***

Tuy nhiên, sau khi ra khỏi thủy cung, vì quá mệt mỏi khi phải chen chúc trong rừng người, Bảo Bình và Nhân Mã đành dẹp bỏ tính ham vui mà quyết định về nhà.

Cho đến tận khi ra khỏi sở thú, Nhân Mã vẫn còn hỏi Bảo Bình liên tục mấy câu đại loại như,

"Ban nãy chị thật sự thật sự không cảm thấy gì luôn á hả?"

Giờ thì cô ngộ ra thêm một điều nữa, rằng Nhân Mã còn là một thằng nhóc con dai dẳng như đĩa xôi nữa.

"Không thèm nói với chị nữa, đồ khó ưa!"

"Đợi một chút!"

Nhìn Bảo Bình đang loay hoay tìm gì đó bên trong túi xách nhỏ mang theo (Thực ra cậu cứ thắc mắc mãi, khi một cô gái không giống con gái như Bảo Bình mà lại mang túi xách), Nhân Mã bắt đầu chớp mắt khó hiểu.

Cho đến khi cô giơ ra trước mặt cậu một hộp kẹo chocolate nhỏ.

"Cầm cậu hiểu nhầm đó nha! Chỉ là nhà tôi nhiều quá nên mang cho cậu, coi như cảm ơn vì hôm nay đã bỏ công đi cùng tôi."

Hình như má Bảo Bình phớt phớt hồng thì phải a.

Hay cậu nhìn nhầm?

"Chị tốt bụng ghê! Tôi cảm ơn~"

Một lần nữa, vẫn không hiểu lý do tại sao, khi nhìn nụ cười của Nhân Mã, Bảo Bình lại cảm thấy vui và bình yên đến lạ, đến mức cả cô cũng bắt gặp cười theo.

Tuyệt! Bảo Bình bị điên thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thắng Và Thua

"Các cậu có thấy bạn cùng lớp mới của chúng ta hơi bị nổi tiếng không?"

Nhân Mã vốn còn đang cùng tụi nó nói chuyện tự nhiên vô tình đánh mắt sang đám đông đằng kia. Cậu chớp mắt vài cái, đầu theo đó mà nghiêng qua nghiêng lại một cách thích thú.

"Im liền nha Mã! Cậu đúng là đồ ngốc nghếch!"

Bị Song Tử từ đâu bất ngờ dùng quyển sách cuộn tròn đánh bốp vào đầu mà chưa kịp hiểu gì, Nhân Mã đâm ra nổi cáu. Tuy nhiên, trong khi còn đang trừng mắt với cô bạn thân đồng kia, cậu bỗng cảm thấy lạnh sống lưng.

Hình như có âm thanh vỡ nứt vang lên.

"Đùa với tớ chắc! Nổi tiếng? Cậu muốn ăn đòn hả Huỳnh Nhân Mã?!"

Bạch Dương tay cầm cây bút chì, vì tức giận mà siết chặt đến mức muốn gãy làm đôi. Dù khuôn mặt xinh đẹp vẫn cười thân thiện vui vẻ, nhưng cả Song Tử lẫn Nhân Mã đều biết cô bạn hoa khôi quý hoá của mình đang mang tâm trạng cực kì không tốt.

"Tớ đùa thôi mà Dương! Haha, tớ nói nhầm thôi mà~"

Tốt nhất là phải giữ được cái mạng đã.

Cặp đôi nhà này, bạn trai bạn gái gì cũng đáng sợ như nhau, sáng nắng chiều mưa chẳng biết đầu mà lẩn!

"Ừ!"

Cảm giác đau truyền đến từ sau đầu khiến Nhân Mã một lần nữa bừng tỉnh, sau khi kêu một tiếng lập tức nhìn xung quanh một cách bức bối.

"Là đứa nào?!"

Mặc dù thú thật mà nói, cậu biết rất rõ đó là ai.

"Mày điên hả thằng khốn kiếp kia?!"

Nhưng đáp lại cái thằng bạn - một lần nữa, có lẽ là thân - của mình, Song Ngư một chút cũng không hề để tâm. So với Nhân Mã, tâm trạng cậu còn nhiều bức tức hơn. Vút mạnh quyển tập vừa dùng đánh vào đầu cậu ta xuống bàn, Song Ngư mắt có phần khó chịu nhìn mấy đứa đang xung quanh bàn mình.

Hết chỗ tụ lại rồi hay sao mà tụ lại ngay đây? Làm ơn cho cậu một giấc ngủ yên tĩnh đi.

Mà, hình như hôm nay Sư Tử lại không đi học, cả đến thằng Xà Phu cũng nghỉ.

"Hay tại mình đi chỗ khác đi?"

Giá mà ai cũng biết điều được như Song Tử thì thế giới này chắc chắn cực kì bình an, điển hình là cái tên "náo nhãng" nào đó vừa nghe đến đã lập tức phản bác ngay.

"Việc gì phải đi? Ở đây cuối lớp dễ nói chuyện, sang chỗ khác thì đụng cái đám trên kia à!"

Bạch Dương bắt nhìn một lượt mấy đứa bạn mình, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, cô chợt quay sang nhìn Song Tử.

"Ừ mà Song, cậu lại không đi cùng chị Ngưu giờ ra chơi hả?"

Lại, tức không phải lần đầu. Và đáp lại câu hỏi bình thân đó, nụ cười toả nắng thường lệ của Song Tử tự nhiên đơ cứng lại. Để rồi trong khi cả Bạch Dương và Nhân Mã còn đang nhìn nhau một cách nghi hoặc, cô nàng bỗng dưng sưng sía mặt mày cả lên.

"Giữ chứ! Nhắc tới là bực nha! Mấy bữa nay chị ấy toàn lo bạn trai chứ có thêm quan tâm gì đến bạn thân là tởm đâu. Thêm anh Thiên Yết nữa, cứ xem như đứa em họ này là không tồn tại!"

Đến tận bây giờ, Song Tử đôi khi vẫn còn vì chuyện của anh họ thân yêu và cô bạn thân thiết của mình mà ngạc nhiên. Vậy mà xem xem, từ cái hôm Thiên Yết từ Mi trở về vài ngày trước, Kim Ngưu và cậu lúc nào cũng kè kè cạnh nhau. Bên cạnh mấy tin đồn vừa rộ lên trong trường, chuyện của cặp đôi này cũng là một đề tài được chú ý hàng đầu.

Khi một người là anh họ cô, một người lại là bạn thân cô, và họ thân nhiên quảng con nhỏ tội nghiệp là cô sang một bên, hỏi Song Tử làm sao có thể không ganh tỵ và bực tức!

"Không ngờ Tiểu Song coi vậy mà cũng ghê thiệt!"

"Riêng cái này thì tởm đồng ý với cậu, Nhân Mã."

Biết Thiên Yết và Song Tử là anh em họ cũng mới đây thôi, nhưng bọn nó cũng không ngạc nhiên lắm. Một phần là vì nó giải thích cho sự kính trọng gần như tuyệt đối của cô nàng dành cho cậu hội trưởng. Cơ mà, Song Tử trẻ con thế này, kể ra cũng có đôi phần khó tin.

"Bớt đi nha! Tởm cái đó!"

Chẳng phải cậu cái rồi đấy ư? Đó chính là tiếng lòng không hèn mà gặp của Bạch Dương và Nhân Mã.

"Mà có ai thấy Ma Kết đi họp ban cán sự hơi bị lâu không?"

"Lâu thật sao? Hay cậu nhớ tởm?"

Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai khiến Bạch Dương trước là bất ngờ, sau là vui vẻ, cô lập tức quay sang nhìn người vừa nói. Dù mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình thân nhưng đôi mắt lại sáng rực cả lên.

"Ma Kết!"

Dù sau đó cô tức thì chuyển sang khó chịu, kể cả khi khuôn mặt xinh xắn vốn có đỏ ửng cả lên. Bạch Dương hất mặt sang phía khác, mắt nhắm lại một cách khó chịu rồi lại lờm nguýt bạn trai mình.

"Vớ va vớ vẩn! Ai thêm nhớ cậu!"

Đáp lại con giận vô cớ của Bạch Dương, Ma Kết vừa cười nhẹ vừa đưa tay đỡ hờ mấy cú đánh nhẹ hều của cô.

Không gian lãng mạn nào đó khiến cho những con người độc thân cực kì không thích.

"Đường đường là ở chỗ công cộng mà tởm quá đi~"

"Muốn thể hiện sự hạnh phúc thì mời đi chỗ khác!"

Nhân Mã và Song Tử, mỗi người một câu bừa trừ cho nhau, trong khi ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cặp đôi trước mặt mình một cách khó chịu.

"Không được ganh tỵ hả? Xớ~!"

"Ngưng khoe khoang lên mặt nha Dương!"

Nhân Mã vừa định hòa cùng Song Tử đã bị Ma Kết dùng tay khều khều vài cái. Cậu lúc này đã kéo một cái ghế gần đó ngồi xuống, tay vừa rảnh rang sau khi đặt tập hồ sơ gì đó xuống bàn đã lập tức bá vai kéo ngay Nhân Mã lại.

"Tao hỏi cái này, hôm lễ tình nhân mày với chị Bảo Bình đi hẹn hò ở sở thú phải không? Trả lời coi!"

Nhân Mã ban đầu ngêch mặt cả ra, tâm trí còn chưa theo kịp với lời của Ma Kết. Mãi đến một lúc sau, khi đã tiếp thu đầy đủ, hai tai cậu tự nhiên nóng ran cả lên, đỏ bừng, rồi chẳng mấy chốc bắt đầu lấp ba lấp bắp tỏ vẻ bực bội.

"Mày nhảm nhí gì đó thằng kia!? T-Tao với chị ta?! Bớt... B-Bớt hoang tưởng đi!"

Ma Kết hơi nheo mắt, bên trong dâng lên chút không hài lòng. Ghê chưa, dám lớn tiếng cãi tay đôi với cậu luôn kia!

"Có mày mới bớt hoang tưởng! Mày đừng quên, quan hệ của tao hơi bị rộng đó!"

Nói cho mỹ miều vậy thôi, chứ cái thông tin này là do Xứ Nữ vô tình nói ra vì quá vui khi đi chơi cùng anh Cự Giải. Là Ma Kết được dịp đúng lúc biết được, hoàn toàn không phải nghe trộm. Mà, làm gì có ai bận tâm điều đó đâu cơ chứ!

"T-Tụi tao không có. Tao chỉ là, chỉ là đi chơi thôi!"

"Đi chơi mà không phải hẹn hò thì là gì hả?"

"Phải đó, một nam một nữ đúng không?"

Nhân Mã mắt lườm nguyệt Bạch Dương và Song Tử chẳng rõ từ đâu chỏ mũi vào.

A, tha cho cậu đi!

"Sao cũng được! Tao chỉ là muốn nói với mày cái này, sợ mày chưa biết thôi!"

Tự nhiên mặt Ma Kết nghiêm trọng kinh thế nhĩ?

***

Bảo Bình lúc này đang ngồi ở băng ghế đá của sân tập bóng rổ, nơi mà cô thường lui tới vài lần mỗi khi rỗi rãi. Hôm nay không có bất kì hoạt động nào của câu lạc bộ, nhưng cũng chẳng có gì để chơi nên cô mới đến đây.

Tay Bảo Bình đang cầm một bức ảnh chụp cô, anh và cô ta ngày trước. Cô của khi đó cùng anh đã cười rất tươi, một tay khoác tay anh, một tay lại vui vẻ khoác tay cô bạn thân thiết kia, tươi tắn đến mức khiến người ta phải ganh tỵ. Thật tức cười, người ta bây giờ lại bao gồm cả chính cô nữa.

Bảo Bình đã từng hạnh phúc bao nhiêu.

Chợt, tay Bảo Bình di chuyển đến hai mép của bức ảnh. Đôi mắt tinh anh đột nhiên nheo lại, răng lại cắn chặt lấy môi dưới một cách đầy kìm nén, Bảo Bình nhắm tịt mắt lại, một lần xé toạc thứ đang cầm trong tay.

Không chỉ một lần, mà là xé rất nhiều lần. Đến mức không còn có thể nào xé tiếp được nữa, cô mới tức giận quăng chúng vào thùng rác. Mặc dù Bảo Bình đã do dự, cô mất một lúc lâu mới có thể hạ quyết tâm.

Phải rồi, đây là quyết định của cô. Từ bỏ mọi thứ. Quên đi mọi thứ. Một năm đau khổ vì những kẻ không ra gì là đã quá đủ rồi.

Và lại Bảo Bình bây giờ, có lẽ cũng đã tìm được nơi cô có thể đặt sự tin tưởng của mình vào rồi.

"Bảo Bình!!"

Chóp chóp đôi mắt từ bao giờ đã đỏ hoe của mình, Bảo Bình cổ trắn tỉnh bản thân và quay ra sau nhìn người vừa gọi tên mình. Trước mặt cô bây giờ là một Nhân Mã đang dùng hai tay chống lên đầu gối thờ liên tục.

"Cậu làm gì ở đây?"

Hôm nay đâu có sinh hoạt câu lạc bộ, Nhân Mã phải biết chứ.

"Tôi biết thế nào chị cũng ở đây mà! Tôi... Tôi tìm chị này giờ đó!"

Tìm cô? Tìm cô để làm gì?

Khi Nhân Mã đã điều hoà được nhịp thở của mình và ngược mắt nhìn lên, cậu bị đôi mắt thoáng tia đỏ au của Bảo Bình thu vào tầm nhìn. Mặc dù ngạc nhiên, nhưng cậu không hỏi.

Đúng hơn là cậu có hỏi, nhưng hỏi về một điều khác.

"Chị tại sao không nói cho tôi biết, rằng hôm chúng ta đi chơi cũng là sinh nhật của chị?"

Nếu không nhờ Ma Kết nói, có lẽ Nhân Mã sẽ không tài nào có thể biết được. Bảo Bình chưa từng nói cho cậu biết, rằng sinh nhật của cô cũng chính là ngày lễ tình nhân.

Ngạc nhiên, Bảo Bình có. Nghi hoặc, cô cũng có. Nhưng rồi, cô lại chợt nở nụ cười tươi tắn quen thuộc của mình, thậm chí còn hắt mặt với Nhân Mã.

"Để làm gì hả? Ngày nhé, sinh nhật của tôi thì tên nhóc như cậu biết để làm gì!"

Nhưng Nhân Mã không hề hòa theo trò đùa của Bảo Bình, cậu chợt thở dài một cái.

"Được rồi. Được rồi! Coi như tôi xin lỗi cậu, được chưa?"

Việc gì phải xin lỗi cậu cơ chứ!

"Xin lỗi cậu, tại tôi ích kỷ quá thôi! Cậu biết đấy, tôi thật sự không muốn đi một mình đến chỗ đó."

Trong mắt Nhân Mã lúc này, Bảo Bình đột nhiên trở nên hiền hoà hẳn đi, cả đôi mắt cũng bớt tia ranh mãnh vốn có.

Chỉ còn mỗi sự buồn bã đầu đó thấp thoáng.

"Một năm trước, tôi và anh ấy đã đi đến sở thú đó để hẹn hò, cũng là mừng lễ tình nhân và sinh nhật tôi ở đó! Cậu không biết đâu, hôm đó vui lắm!"

Bảo Bình này giờ đứng chợt bước lại chỗ băng ghế đá và ngồi ngược lại, hai chân buông thõng ra sau trong khi tay khoanh lại trên lưng ghế. Mắt Bảo Bình theo đó nhìn băng quơ đầu đầu mà chính cô còn không rõ.

Tại sao cô lúc nào cũng đem chuyện kể cho Nhân Mã? Lạ ghê.

"Hôm đó, có mặt cô ta không?"

Ban đầu, Bảo Bình im lặng. Dù vậy, cậu có thể nhìn thấy rõ mồn một đôi vai cô vừa khẽ run lên.

"Có."

Nhân Mã không ngăn được bản thân siết chặt đôi bàn tay của chính mình, trong lòng dâng lên đôi chút khó chịu không rõ lý do.

Bảo Bình đột nhiên quay phắt ra sau, hai mắt nhắm lại mà nở nụ cười tươi tắn với Nhân Mã.

"Cậu biết không, sau hôm đó, anh ta đã nói lời chia tay tôi! Khi tôi bắt gặp anh ta cùng cô ta đang hôn nhau tình tứ. Ha, nực cười thật!"

Hôm trước thì tạo cho cô niềm vui vô hạn, hôm sau thì nhấn tâm tước đi nó.

"Có ai ép chị đi đâu!"

"Cậu nói đúng. Tôi cũng không biết nữa, nhưng trước khi kịp nhận ra thì tôi đã đứng trước cổng vào rồi! Buồn cười phải không, lại kể cậu nghe mấy chuyện vớ vẩn này."

Nhân Mã chậm rãi lắc đầu, trên môi nở nụ cười hiền lành hiếm thấy. Trong phút chốc khi nhìn cậu, Bảo Bình chợt cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, cô vội vàng quay đi ngay.

"Dù sao, tôi cũng đã quyết định từ bỏ rồi, nên sao cũng được!"

Bảo Bình hai tay vươn rộng, cả người hơi ngả ra sau mà nở nụ cười vui vẻ.

Một năm cho một tình yêu học trò đau khổ là quá đủ rồi! Nếu nghĩ về những chuyện như vậy mà khiến người ta mệt mỏi, chẳng phải sẽ tốt hơn nhiều nếu quên chúng đi hay sao? Ít nhất thì, đó là suy nghĩ của Bảo Bình.

"Chị bảo chị từ bỏ, vậy tại sao trong lòng cứ vương vấn mãi phiền muộn như vậy?"

"Gi chứ! Tôi không..."

"Vậy nếu tôi bảo tôi thích chị, chị có quên đi mối tình xưa của chị hay không?"

Không gian bỗng chốc rơi vào im lặng.

Bảo Bình hai mắt chớp vài cái, đầy nghi hoặc nhìn Nhân Mã đang đứng gần đó. Ban đầu cô còn tưởng mình lú lẫn nghe nhầm, cho đến khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cậu nhóc.

Nhân Mã không đùa, cậu thật sự nghiêm túc khi nói điều đó. Rất nghiêm túc.

"Cậu-"

"Quả nhiên là không được, đúng chứ?"

Nhân Mã thờ hất ra một cái, trong lòng dâng lên chút thất vọng. Cậu đúng là một tên ngốc, cứ như tự biến mình thành trò cười vậy!

"Trước đây chị đã từng nói, rằng tôi và chị là đối thủ, mãi mãi bất phân thắng bại! Vậy nếu ngày hôm nay tôi nhận thua, chị sẽ thích tôi chứ?"

Thắng và thua đối với Nhân Mã rất quan trọng, nhưng nếu so với tình cảm của Bảo Bình thì lại là chuyện khác. Cậu biết bản thân có đôi chút trẻ con hấp tấp, nhưng từ khi nhận ra mình thích cô, Nhân Mã không lúc nào cảm thấy thoải mái.

Trong một vài trường hợp, cậu rất ghét phải giữ kín gì đó trong lòng.

"Nhân Mã, tôi-"

"Thôi bỏ đi! Và coi như tôi chưa từng nói gì cả."

Vừa dứt lời, Nhân Mã cũng theo đó quay người rời đi. Nếu ở đây thêm một giây một phút nào nữa, cậu sẽ chết vì khó chịu trong lòng mắt.

Bảo Bình nãy giờ vẫn ngồi trên băng ghế đá, chỉ khác là đã quay người ra ngoài. Đôi mắt đầy tinh anh của cô nhìn chăm chăm xuống nền đất bên dưới, rồi đột nhiên nhìn lên Nhân Mã khi nhận ra cậu nhóc sắp rời đi.

Bên cạnh sự hựt hẫng đầu đó trong tiềm thức, Bảo Bình hai bàn tay siết chặt vì bức bối. Cô dùng mắt nhìn xung quanh, cuối cùng với tay cầm lấy quả bóng chuyền gần đó. Một chút cũng không thương tiếc, Bảo Bình dùng hết sức ném mạnh nó về phía Nhân Mã.

Cuối cùng, quả bóng trúng đầu cậu. Khi nói cũng biết, Nhân Mã lập tức giận dữ cả lên.

"Bà chị kia, bà gây sự đó hả?!"

"Im liền cho tôi, cậu mới là kẻ gây sự!"

Nhân Mã hai tay lập tức chặn trước mặt, đỡ lấy những thứ linh tinh mà Bảo Bình vừa ném vào. Vừa bắt lấy một bóng rổ bay đến, cậu lại bị một quả bóng chuyền ném trúng, cuối cùng ngã ngửa ra nền đất bên dưới.

"Ê!"

"Im! Im ngay!! Cậu là một tên nhóc con quá đáng! Cực kì quá đáng!!"

"Gì chứ? Ai mới là người quá đáng-"

Vừa định mắng lại cho hả cơn giận, Nhân Mã lập tức cứng họng, mắt cứ trân trân nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình.

"B-Bảo Bình? Nè, chị sao lại... Đừng có khóc mà!"

"Tôi giết chết cậu bây giờ! Tôi... Tôi khóc hồi nào chứ hả?!"

Không khóc thì sao mặt mày mặt mũi tèm nhem như mèo thế kia!

"Cậu là một thằng nhóc chết tiệt đáng ghét! Cậu tự dung xỏ nguyên một tràng, thậm chí ngắt lời tôi, lại còn không cho tôi cơ hội nói gì đã quay người bỏ đi! Cậu nói đi, cậu muốn gì hả?! Làm loạn chứ gì, đồ nhóc con!!"

Hình như, Bảo Bình đang tức giận đúng không vậy... Nhưng mà, đừng có gọi cậu là nhóc con!

"Cậu bảo cậu thích tôi, đúng không? Vậy thì tại sao lại ép tôi phải chọn? Cậu tự biên tự diễn, đến một lời cũng không cho tôi nói!! Chết tiệt. Khốn nạn! Tôi ghét cậu!!"

Nhân Mã từ đầu đến cuối chỉ biết im lặng ngồi dưới đất mà ngẩng đầu nhìn Bảo Bình vừa nức nở vừa liên tục mắng cậu.

"Cậu bảo cậu thua? Vớ vẩn! Người thua là tôi. Là tôi đây này! Mỗi khi tôi mệt mỏi vì mọi chuyện, người ở cạnh tôi là cậu! Luôn luôn là cậu, tại sao vậy hả? Tại sao luôn là cậu nhìn thấy mặt yếu đuối của tôi? Khốn kiếp!!"

Nhân Mã một tay chống xuống đất, tay còn lại chủ động nắm lấy bàn tay còn run rẩy liên hồi của Bảo Bình mà kéo về phía mình. Vì mắt đã nên cô cứ thế ngã về phía trước, cuối cùng ngã vào người cậu. Hai tay Nhân Mã thân nhiên vòng qua ôm chầm lấy cô.

"Bỏ ra mau! Chết... Chết tiệt! Tên nhóc đáng ghét!! Bỏ tôi ra!! Tôi không cần... không cần..."

"Cho tôi xin lỗi đi mà. Đừng giận nữa, được không?"

"Ai thêm giận cậu! Im... Im đi! Tại sao tôi... lại có thể thích thằng nhóc như cậu cơ chứ? Vớ... Vớ vẩn thật mà... Tôi ghét cậu!"

Mâu thuẫn ghê, vừa ghét vừa thích.

"Xin lỗi mà, thật đó! Đừng có khóc nữa, nha!"

Hình như lần này là Nhân Mã quá đáng thật, vậy mà cậu cứ cười toe toét mãi. Không dùng được, người ta đang vui chứ bộ!

"Biến đi!"

"Ngoan! Ngoan!"

Mà, như vậy cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đi Tham Quan

Đối với Khương Ngự Nhân mà nói, cô có lẽ vừa hận vừa quý Lâm Sư Tử, mặc dù hận có thể nhiều hơn, cô nghĩ vậy.

Vì ba cô – người thân duy nhất mà Ngự Nhân còn – thường xuyên bận bịu công việc của tập đoàn mà bỏ bê cô ở nhà với gia nhân, Ngự Nhân trong một lần đi dạo với quần gia chợt nhìn thấy một cây đàn dương cầm, từ đó sinh ra sự yêu thích mãnh liệt với loại nhạc cụ này. Nhờ tài năng và sự thông minh vốn có, Ngự Nhân qua bàn tay của gia sư riêng càng thêm giỏi giang tiến bộ.

Tuy nhiên, Khương Ngự Nhân vốn là một cô gái khá nhút nhát và thụ động. Tại cuộc thi dương cầm dành cho học sinh, trong khi bao nhiêu bạn khác vui vẻ nói chuyện thân thiết, Ngự Nhân chỉ biết thu mình một góc và tay cầm chặt bản nhạc phổ.

Người đầu tiên và cũng là duy nhất bắt chuyện cùng cô chính là Lâm Sư Tử. Khi Ngự Nhân còn đang lúng túng và bối rối, cô gái ấy đã đưa ra trước mặt cô một chai nước suối kèm theo nụ cười toả nắng gần gũi.

“Cho cậu! Không nên căng thẳng quá, cậu có thể thư giãn một chút đó~”

Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, làn da trắng nõn nà, nhất là đôi mắt màu nâu cafe tuyệt đẹp. Trong phút chốc, Ngự Nhân hoàn toàn bị thu hút. Phải mất một lúc lâu cô mới có thể vực tỉnh và nhận lấy chai nước từ tay Sư Tử.

Đó là lần gặp gỡ đầu tiên giữa cô và cô ta. Đã từng có một thời gian, trong lòng Ngự Nhân gần như ngưỡng mộ và sùng bái Sư Tử vô điều kiện, thậm chí có thể làm bất cứ điều gì để khiến cô ấy vui. Đối với cô, Sư Tử là người bạn thân duy nhất và quý giá nhất.

Nhưng, Ngự Nhân đã nhầm. Bởi vì cô quá cô đơn nên mới đặt lòng tin của mình nơi Sư Tử, để rồi chỉ nhận lại toàn bộ sự nhục nhã và buồn tủi của việc bị phản bội.

“Ngự Nhân! Cậu đang suy nghĩ gì thế?”

Khương Ngự Nhân khẽ giật mình, mắt chớp vài cái rồi vui vẻ quay sang mấy cô bạn đang ngồi xung quanh mình, miệng như thường lệ nở nụ cười thân thiện. Tạm dẹp bỏ suy nghĩ vẩn vơ của mình sang bên, cô cùng bạn mình rôm rả trò chuyện.

“Lớp trưởng hai lớp có thể giúp thầy điểm danh thành viên lớp mình không?”

Thầy chủ nhiệm của lớp 10-3 với vai trò hiện tại là người giám sát vỗ tay vài cái rồi đưa mắt nhìn xung quanh chiếc xe buýt.

Sau khi kì thi cuối năm diễn ra, trường phổ thông đã tổ chức cho học sinh đi tham quan. Mỗi xe buýt gồm hai lớp, được sắp xếp dựa vào số nhóm ở hội thao đợt trước. Vì vậy, nhóm sáu bao gồm lớp 10-3 và lớp 11-2 được xếp cùng một xe.

“Nói gì thì nói, trường mình sao lại tổ chức đi về vùng làng quê nhỉ?”

Bạch Dương mắt lơ đãng nhìn theo Ma Kết đang đi đi lại lại khắp xe để điểm danh sĩ số, vừa cười vừa nói băng quơ. Không phải là cô kì thị hay khó chịu gì về chuyện về nông thôn, chỉ là có đôi chút thắc mắc.

Rõ ràng trường này theo tiêu chuẩn quốc tế còn gì.

“Quê thì có gì không tốt! Quen với thành thị như mấy cậu, nên về quê một chuyến cho thanh thân đi!”

“Ý gì đó hà tên kia!”

Cái túi xách nhỏ đựng đồ linh tinh của Bạch Dương lập tức đánh thẳng vào khuôn mặt Nhân Mã vừa chồm lên từ ghế đằng sau, hoàn toàn không có chút thương tiếc nào.

“Được lắm Dương, đánh cho chị! Đánh tiếp cho chị!”

“Ê cái bà kia!!”

Mặc kệ sự giận dữ xung thiên của Nhân Mã, Bảo Bình ngồi phía ngoài dãy ghế bên kia thản nhiên hất mặt một cái, miệng còn nhếch lên một cách đầy thách thức. Cô thích thú lê lười trên tức cậu nhóc.

“Bối ta nói, yêu nhau lắm cắn nhau đau mà~”

“Phải đó! Phải đó!”

Song Tử và Sư Tử cơ bản là bạn cùng bàn trong suốt nguyên một năm học, tính cách tăng động theo đó truyền từ đĩa này sang đĩa kia, kể cả một cô gái đã từng rất chín chắn như Song Tử. Một ngồi cạnh Bạch Dương, một ngồi cạnh Kim Ngưu, hai dãy ghế khác nhau mà vẫn rướn miệng sang trêu tức Nhân Mã cậu.

“Chị hai, chị coi lại bạn thân của chị đi! Còn Sư, cậu phản bội tớ!”

Nhưng Kim Ngưu bây giờ đang cùng Thiên Yết nói chuyện điện thoại rồi còn đâu.

“Ngưu, anh ấy tới chưa?”

“Cậu ấy bảo đang trên đường tới, cùng với Thiên Bình nữa!”

Chết tiệt, đừng có thấy cậu hiền mà làm tớ nha!

“Mày ồn kinh dị luôn đó Mã! Câm đi!”

Cái giọng ra lệnh như bễ trên này Nhân Mã dù đang giận đến run người cũng nhận ra ngay. Điều duy nhất khiến cậu hận là không thể quay sang giết chết thẳng bạn ngồi bên cạnh mình.

“Mày có phải bạn tao không vậy Ngư?”

“Đương nhiên là không. Tao là bạn mày bao giờ?”

Sau câu trả lời đầy phũ phàng mà đến một giây nhìn sang Nhân Mã cũng không có, Song Ngư lại lấy tai nghe trong túi gắn vào điện thoại rồi đeo vào tai mình, hoàn toàn bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một vài giây im lặng trôi qua, cho đến khi một đám ngồi phía trên đột nhiên rộ lên hàng loạt tiếng cười.

“Chết chưa!”

“Tội nghiệp, cô đơn sinh hoang tưởng!”

Xử Nữ đã im lặng thi thối, đến khi đã nói rồi thì câu nào chất lừ câu đó, không tài nào phản bác được, một phần có lẽ cũng do cô đang bực vì phải thay tên lớp trưởng khốn kiếp vô trách nhiệm đến giờ vẫn chưa thấy mặt thấy mũi đâu đi điểm danh sĩ số lớp.

Bạch Dương tay lau nhẹ nước nơi khoe mắt vì cười nhiều, đến bây giờ mới quay sang Sư Tử ngồi cạnh. Vừa định nói gì đó, cô lại nhìn thấy cô bạn thân thiết của mình đang cầm điện thoại nhắn tin cho ai đó. Không khó chịu, nhưng không hẳn là thoải mái, Bạch Dương hơi nghiêng đầu.

“Xà Phu?”

Bàn tay cầm điện thoại của Sư Tử khựng lại trong vài giây, cả những ngón tay đang lướt trên màn hình cũng trở nên không tự nhiên. Cô quay mặt sang Bạch Dương, thay cho câu trả lời vui vẻ nở nụ cười tươi tắn.

Vậy là cô đoán không sai.

Không phải Bạch Dương ngăn cản bực bội hay gì đó tương tự, cô chỉ là có chút thắc mắc không hề nhỏ. Bởi vì dù cho nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa, mối quan hệ gần đây của Sư Tử và Xà Phu trở nên thân thiết gần gũi đến kì lạ, dù rằng chỉ mới đây thôi, hai đứa nó vẫn còn là bạn bè bình thường.

“Đừng có nói tởn tin đồn là thật, rằng cậu và tên đó đang quen nhau?”

Sư Tử còn chưa kịp trả lời câu hỏi của Bạch Dương thì những tiếng bước chân đã vang lên một loạt. Ở cửa xe buýt có ba người đang lần lượt bước lên,

bao gồm Thiên Bình, Thiên Yết và cuối cùng là Xà Phu.

Thiên Bình và Thiên Yết ngoài việc chẳng rõ vô tình hay cố ý làm sự ồn ào trong xe tăng lên thì cơ bản không có gì đáng để nói. Hai cậu chậm rãi bước xuống và ngồi vào hai ghế trống phía sau chỗ của Song Tử và Kim Ngưu mà bọn nó chưa lại từ trước.

Chỉ có mỗi mình Xà Phu là gặp vấn đề.

Bằng một cách kì diệu đến khôn nạo đó, trong toàn bộ chiếc xe buýt chỉ còn duy nhất một chỗ trống. Sẽ không có gì đáng nói nếu đó không phải chỗ ngồi ngay cạnh Cự Giải.

Đời cũng lắm cái éo le thật.

“Bạch Dương, đời!”

“Mơ đi!”

Xà Phu răng cắn mạnh môi, trong lòng dâng lên đôi chút bức bối không hề nhẹ. Cậu tiếp tục dùng khuôn mặt cười hiền quay sang Bảo Bình và Xử Nữ ngồi phía sau Cự Giải.

“Không có chuyện đó đâu!”

“Bộ cô không muốn ngồi cạnh bạn trai cô hả?”

“Đây được rồi! Với lại đó cũng không phải chuyện của cậu, nghe rõ chưa?”

Xử Nữ vốn không phải người dễ tính, càng thêm Đinh Xà Phu là người cô cực kì ghét, ghét cay ghét đắng hơn cả Triệu Thiên Yết, cô đối với chuyện này càng không thêm nhượng bộ.

Cổ nén cục giận trong lòng, Xà Phu bắt đầu nhìn sang Bảo Bình. Tuy nhiên, chỉ mỗi việc nhìn cô ta cùng với thằng Nhân Mã liên tục đấu khẩu vớ va vớ vẩn là đã đủ để dập tắt bao nhiêu hy vọng hiếm hoi trong cậu rồi.

Sao số cậu khổ thế này.

“Mấy phiền quá, lằng nhằng lằng nhằng mãi! Còn không mau vô chỗ ngồi cho xe chạy!?”

Miệng nói một cách đầy chất ra lệnh, tay thần nhiên đẩy Xà Phu ngồi xuống ghế như đúng rồi, Ma Kết mặt bình tĩnh chậm rãi tiến về chỗ ngồi ở đầu dãy phía trước Bạch Dương và Sư Tử của mình, đồng thời đưa bảng điểm danh của cả hai lớp cho thầy giáo ngồi cạnh mình.

Chỉ vừa ngồi cạnh nhau vài ba phút ngắn ngủi sau khi xe chạy thôi, Xà Phu và Cự Giải đã bắt đầu xảy ra tranh cãi.

“Thằng éo là như mày mà cũng có bạn gái.”

“Đờ hơn cái thằng chỉ biết theo đuôi con gái nhà người ta!”

“Im mồm đi! Theo đuôi là tự giành hạnh phúc biết chưa hả?”

“Buồn cười~ Thằng khôn như mày mà cũng biết ‘tự giành hạnh phúc’ cơ đấy!”

Mỗi người một câu, mặc dù mắt vẫn thân thiện hoà hiếu nhìn nhau nhưng lời nói lại chứa đầy gai độc liên tục cạnh khốe nhau không ngừng. Một Cự Giải vốn hiền lành ôn hoà, một Xà Phu nổi tiếng nham nhả lịch sự, lại xung khắc nhau hết như nước với lửa.

Song Tử đưa mắt ra phía trước, một cách đầy thích thú quan sát Xà Phu và Cự Giải vẫn đang liên tục đấu khẩu cạnh khốe nhau. Một lúc sau lại quay về chỗ ngồi, hai tay mân mê qua lại cho đỡ chán. Thỉnh thoảng, cô lại nhìn sang cô bạn thân ngồi cạnh mình, người hiện tại đang vui vẻ trò chuyện của bạn trai là anh họ cô.

Và đương nhiên, họ một lần nữa cho Song Tử ra rìa.

“Có muốn ăn không? Tôi mua đó!”

Song Tử đầu hơi ngước lên nhìn chằm chằm bịch bánh snack đang ve vẩy trước mặt mình, rồi lại ngó lên cao một chút, cuối cùng đứng phắt gương mặt điển trai với nụ cười nham nhở quen thuộc. Cô khẽ nhủ mảy, ánh mắt chuyển sang chiều hướng khinh thường.

“Sao tôi ghét cái nụ cười của anh ghê.”

“Em chỉ toàn chê bạn trai em thôi~”

Vẫn cứ hươu hươu bịch bánh trước Song Tử, Thiên Bình gần như không hề để tâm gì đến lời của cô.

Nhưng Song Tử thì có. Đúng như Thiên Bình nói, cậu tới giờ vẫn đang giữ danh là bạn trai của cô, đương nhiên chỉ là giả vờ.

Bịch bánh còn đang hươ hươ chọt đụng nhẹ vào trán Song Tử. Vì tưởng cậu cả gan dám trêu mình, cô lập tức ngẩng đầu lên, thậm chí xoay ngược nửa người ra sau, định bụng mắng cho Thiên Bình một trận.

Tuy nhiên, Lâm Thiên Bình phản chiếu trong đôi mắt cô lại không hề chú ý gì đến Song Tử. Đôi đồng tử màu nâu cafe tuyệt đẹp của cậu, chỉ mới ban nãy thôi còn dòn tất cả vào cô, nhưng giờ thì không. Thay vào đó, mắt cậu như đang lơ đãng nhìn về một phía.

Anh ta nhìn gì mà chăm chú vậy nhỉ?

Để giải đáp cho thắc mắc của mình, Song Tử rời mắt khỏi Thiên Bình và bắt đầu nhìn theo hướng mà cậu đang nhìn. Cô chớp mắt vài cái một cách nghi hoặc, thậm chí quay qua quay lại để xác nhận rõ ràng.

Là cô nhìn nhầm, là cô đoán sai, hay người mà Thiên Bình nhìn nãy giờ chính là Sur Tử, con nhỏ bạn cùng bàn của cô?

Ánh mắt của Thiên Bình lạ lẫm. Nó điềm tĩnh nhưng cũng đầy dao động. Song Tử dù có cũng không tài nào đoán ra được. Không hiểu sao, cô bỗng thấy khó chịu trong lòng.

“A?”

Thiên Bình hơi giật mình, miệng theo phản xạ kêu khẽ một tiếng. Mắt cậu di xuống cô bạn gái hờ ngồi trên mình, khó hiểu chớp vài cái. Nhìn cô đang ăn bịch bánh vừa giật từ cậu một cách ngon lành, Thiên Bình vui vẻ bật cười.

Chẳng phải Song Tử thật sự rất dễ thương sao!

***

Đối với chuyến đi chơi này, người hào hứng nhất trong số tất cả những người hào hứng có lẽ chính là chị em Kim Ngưu và Nhân Mã. Không thể trách được, nơi này chính là quê ngoại của hai người họ còn gì, chưa kể lại còn đúng ngay địa điểm luôn.

Đó chính là lý do của trò xin xỏ hiện tại.

“Thầy! Đi mà thầy! Thầy coi kia, nhà ngoại em ở đằng kia thôi à thầy!”

“Phải đó thầy! Cho bọn em ở lại nhà ngoại thay vì nhà trọ nha thầy!”

Hai chị em nhà họ Huỳnh, mỗi người cầm một tay liên tục lắc thầy chủ nhiệm của lớp 10-3, vẻ mặt đầy mong chờ với đôi mắt to tròn. Nhân Mã thì không có gì để nói, nhưng đến Kim Ngưu còn như vậy thì tụi nó chỉ còn biết im bật.

“Có Ma Kết với anh Thiên Yết đi cùng tụi em mà thầy~”

“Ban cán sự đi hết thì lấy ai quản lý nhóm?”

Phải rồi ha, ban cán sự chính của hai lớp đều nằm trong số tụi nó hết rồi còn đâu...

“Kệ xác tụi... À không, ý em là mấy bạn ấy tự quản được mà thầy!”

Đồ dẻo miệng giả tạo! Huỳnh Nhân Mã là đồ dẻo miệng giả tạo!!

Tụi nó một nhóm mười mấy đứa đưa đưa mắt nhìn nhau một hồi, sau đó lại thích thú nhìn Nhân Mã đang làm mặt vô tội ngây thơ xin xỏ thầy chủ nhiệm vì “mục đích cao cả” của mình, thậm chí Bảo Bình, Sur Tử với Song Tử còn không nhịn được cười.

Một tay day day lỗ tai tội nghiệp, thầy chủ nhiệm đành bất lực thở dài.

“Thôi được rồi! Cái thằng này, đừng có lải nhải bên tai tôi nữa!”

“Thiệt hả thầy?!”

“Nhưng nhớ là những lúc cần tập trung thì phải có mặt! Mỗi người đều đã nhận được bản lịch trình rồi đúng chứ?”

Cái này có gọi là thành công nữa không hả ta.

***

Ngư Nhân tay cầm theo một cái túi xách nhỏ đựng đồ cần thiết và bước xuống xe cùng bạn mình. Mắt nhìn ngôi nhà trọ trước mặt một cách lơ đãng, cô chọt quay qua quay lại khắp nơi như muốn tìm một cái gì đó.

“Gì vậy, Ngư Nhân?”

“À, không có gì đâu. Chỉ là,”

Mắt vẫn đảo dác nhìn xung quanh, chỉ có lời là vẫn đều đều trả lời mấy cô bạn đứng cạnh mình.

“Hình như nhóm mình thiếu vài người thì phải.”

Cô không thấy con nhỏ đó, không thấy Ngư Vũ, không thấy Xà Phu, cũng không thấy đám bạn của họ hay mấy anh chị lớp mười một mà tụi nó thường chơi chung.

“Không phải vài đâu, cũng hơn mười người đó! Bọn tớ nghe thầy bảo hình như họ có nhà gần đây nên về rồi, không có ở cùng tụi mình!”

“Chán ghê! Tớ cứ nghĩ sẽ được ngắm anh Thiên Bình hay anh hội trưởng thoải mái cơ~”

Nhưng Ngư Nhân đâu còn quan tâm mấy chuyện vớ vẩn đó nữa, khi cô còn đang mải mê suy nghĩ vài thứ. Nếu bọn họ không ở đây, có thể cô không thể thường xuyên gặp Ngư Vũ, nhưng ít nhất, Ngư Nhân sẽ không cần phải đụng mặt Lâm Sur Từ, càng không phải sợ sẽ bị xếp cùng phòng với cô ta.

Một chuyện đáng mừng như vậy, không hiểu sao cô lại không thấy vui một chút nào.

Lạ thật.

***

Một cô gái xinh xắn đang đứng ở hàng nhóm mình, từ khi bước xuống xe tớ giờ cứ chăm chăm nhìn mãi về một phía. Quan sát từng biểu hiện cùng ánh mắt kia, nhỏ nhếch môi cười thích thú.

Nhỏ nhận ra ánh mắt đó. Ánh mắt căm ghét và khó chịu một điều gì đó.

“Liên, mình đi thôi!”

Nhỏ hơi giật mình, khuôn mặt vừa nãy lập tức biến mất, chỉ duy nhất còn lại khuôn mặt thiên thần trong sáng. Nhỏ vui vẻ chạy lại chỗ bạn mình, môi nở nụ cười tươi tắn.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Làm Đồng

Nhà ngoại của chị em Kim Ngưu và Nhân Mã nằm trong một con ngõ nhỏ tính từ đường cái vào, mất khoảng vài phút đi bộ. Vì đường không được lớn cho lắm nên tụi nó đành phải nép sát vào một bên, mỗi hàng chỉ đi song song nhiều nhất là hai đứa. Chỉ có mỗi mình Song Ngưu tội nghiệp là đơn thân đi lẻ loi cuối hàng, mặc dù chính cậu còn không lấy đó làm bận tâm.

Vừa đi vừa tán gẫu được một lúc lâu, Nhân Mã và Kim Ngưu chợt dừng lại, kéo theo cả tụi nó dừng lại theo. Lúc này, cả đám đang đứng trước một căn nhà kiểu cũ đậm chất thôn quê với khu sân cực kì rộng. Một tay đẩy nhẹ cánh cửa gỗ nhỏ ra trong, Kim Ngưu cẩn trọng bước vào.

"Bà ơi bà!"

"Dì út ới ới ới!!"

"Ra ngay! Ra ngay! Là đứa nào lại tới phá làng phá xóm đó hả?"

Từ trong căn nhà nằm giữa khu sân rộng bước ra một cô gái trên dưới ba mươi trong bộ quần áo bà ba dân dã mộc mạc, tay vẫn còn cầm theo một thúng trái cây vác bên hông.

"Í, dì út!"

"Ủa? Thằng Mã mà, con Ngưu nữa!"

Đặt ngay thúng trái cây xuống đất, dì vui vẻ chạy lại hướng mà Kim Ngưu và Nhân Mã đang hớn hờ chạy tới. Trong khi cô chị gái thích thú ôm chầm lấy

đi mà vui mặt lắm nững, Nhân Mã lại bị đi mình vò đầu đến tóc rối cả lên.

"Ồi trời ơi, nhìn hai đứa bây coi! Lớn to xác thế này rồi cơ à!"

Đi út là em gái của mẹ Kim Ngu và Nhân Mã. Từ khi hai chị em còn nhỏ, đi đã yêu thương hai đứa như con ruột của mình rồi.

"Đám nào đứng ngay trước nhà mình vậy út?"

Giọng nói hơi run và khá trầm vang lên lập tức thu hút sự chú ý của Kim Ngu và Nhân Mã. Hoàn toàn mặc kệ người đi mà mới vài giây trước còn quần quít nững nịu, mặc kệ luôn đám bạn mình còn ngơ ngác ngác như bò đeo nơ, hai chị em nhà nào đó một mạch chạy bắn ngay tới chỗ bà lão đang bước vào từ phía cổng.

"Bà ngoại!!!"

"Ừa, hai đứa bây về từ bao giờ mà không báo ngoại biết!"

Đúng lúc này, Kim Ngu chợt giật khê lên, mắt theo đó chớp liên vài cái. Cô thôi ôm bà ngoại và thay vào đó nắm chặt lấy tay bà, vui vẻ nhìn sang nguyên đám tụi nó lủi thủi này giờ.

"À bà ơi, tụi con có dẫn bạn về chơi nè bà!"

"Tụi con chào bà, chào dì!"

Nhân Mã trở mặt nhìn đám bạn của mình đang lễ phép cúi đầu chào mà đâm ra nghi hoặc. Gớm chưa, bày đặt giờ trò con ngoan trò giỏi kìa!

"Bây đi đường mệt rồi phải không? Vô nhà nghỉ đi, tự nhiên! Đi đi rồi đi mang nước mang trái gì cho!"

Tụi nó đưa mắt nhìn nhau, đứa nào đứa nấy ngoác miệng cười tươi rồi không hên mà cùng nhau tay vác túi vai vác balo một mạch chạy ngay theo dì.

***

"Là cái đứa nào bày trò nhảm nhí này?! Thật là tổn hại nhan sắc quá mà!"

Lúc này là khoảng mười giờ trưa, và câu than vẫn có phần bức tức kia thuộc về cô nàng hoa khôi đầu đội nón lá Kiều Bạch Dương.

"Thằng đó!"

Câu trả lời lập tức được đưa ra, gần chục ngón tay trở tức thì chỉ thẳng vào mặt Nhân Mã còn đang thích thú tay cầm lưới liềm gặt lúa. Cậu hừ mũi nhử mày, đầu lưỡi hơi lè ra như muốn trêu tức thêm.

"Toàn cậu ầm cô chiêu thành thị, mới đi gặt lúa có chút đã than vãn rồi!"

"Im đi đồ khùng!!"

Nhưng Bạch Dương đâu phải loại người dễ dàng nghe lời góp ý của người khác, chưa kể đó còn là Nhân Mã. Điển hình là cô không những bỏ ngoài tai mà còn cầm đại một cục đất chọi ngay vào cậu.

"Đồ chơi dơ!"

Nhân Mã mà không tránh, thế nào mặt cậu cũng toàn bùn đất cho coi.

Theo kế hoạch tham quan của trường thì hiện tại là giờ nghỉ ngơi của học sinh sau khi vừa xuống tới nơi. Trong khi người ta thoải mái nằm trên giường tận hưởng gió điện, tụi nó lại bị Nhân Mã đầu têu nắm đầu kéo cổ ra đồng gặt lúa (!!).

Còn một điều chưa nói, hiện tại bây giờ mặt trời đã nắng chang chang nóng hổi rồi.

Nhưng không phải toàn bộ tụi nó đều đi, chỉ có mỗi Song Tử, Nhân Mã, Sư Tử, Xà Phu, Bảo Bình và Xử Nữ mà thôi, trong đó có Bạch Dương là bị cả đám tụi nó lôi theo mà chẳng biết gì. Nếu biết trước, cô có bám chặt cột nhà thêm đá cũng không thêm lếch xác ra đây đâu. Thà chết cũng không!

Trong khi đó, những người còn lại ở lại nhà phụ dì và bà ngoại làm bữa trưa. Đứa đi chợ, đứa phụ nấu, đứa phụ dọn, mỗi đứa một công việc.

"Nhân Mã, lại đây!"

Nhân Mã còn đang vừa trêu tức vừa đấu khẩu cùng Bạch Dương thì lại nghe thấy Bảo Bình gọi mình. Cậu lập tức mặc kệ luôn cô nàng hoa khôi đang tức tối và chạy ngay đến chỗ cô bạn gái - lúc này đang quỳ nửa chân.

"Cậu xem cậu xem, bao nhiêu đây thì được nhiều tô cơm?"

Nhìn Bảo Bình, rồi lại nhìn vào mớ lúa cô gặt được, Nhân Mã mắt chớp vài cái. Cậu có nên nói ra sự thật không nhỉ, trong khi cô nàng rõ ràng hơn hờ mong đợi ra mặt thế kia.

Ca này khó!

"Thật ra thì, nhiều đây chỉ đủ có một muống com thôi! Mà là muống cà phê á nha."

Một không gian im lặng bao trùm xung quanh, bao trùm luôn cái đám nhiều chuyện tò mò nào đó.

"Hả?! Tôi đã gặt cực lắm đó, làm sao chỉ được có một muống nhỏ cơ chứ!"

"Chứ chị nghĩ tại sao việc đồng án lại được tính là nặng nhọc hả?"

Môi mím chặt lại, mắt nửa trợn nửa nheo, Bảo Bình đành nín thinh không thốt ra thêm được bất kì lời nào.

Sur Từ lúc này đang nghịch ngợm mấy cây lúa trở vàng ngay chỗ mình, miệng còn thích thú thổi thổi cho chúng bay phát phơ theo gió thì từ phía sau, ai đó một tay cầm mũ áo khoác trùm ngay lên đầu cô, khiến Sur Từ một mẻ ngạc nhiên quay qua quay lại.

Người duy nhất lọt vào tầm mắt cô là Xà Phu, cùng với nụ cười vui vẻ xen lẫn tia dịu dàng của cậu.

"Đừng có để bị cảm nắng!"

Ban đầu còn ngạc nhiên, lúc sau cũng thôi. Bỏ qua sự hụt hẫng bé xíu không rõ lý do trong lòng, Sur Từ nhe răng cười tươi rói, tay còn cầm lấy mũ áo khoác của mình kéo xuống một chút.

Bầu không khí vui vẻ của Xà Phu và Sur Từ thu vào tầm mắt Xử Nữ rõ nồn nột, khiến cô hơi nhũn mảy khó hiểu. Đối với cô mà nói, Xà Phu dù ra sao thì vẫn là một tên chết tiệt khó ưa, là loại người mà cô có lẽ không bao giờ cho vừa mắt được. Sur Từ thì khác, con bé là đứa bạn thân nhất của Ma Kết em cô, Xử Nữ đương nhiên cực kì quý cô nhóc.

Nghĩ ngợi một hồi, Xử Nữ tay khều khều Song Từ đang ở gần mình, sau khi nhận ra ánh mắt cô bé như vừa chuyển đi đâu đó.

"Song Từ nè, em nghĩ xem, chuyện Xà Phu thích bé Sur có thật không?"

Song Từ tay vẫn gặt lúa, nhưng mắt lại lơ đãng nhìn một điểm vô hình nào đó giữa không trung. Cô hơi ngược mắt nhìn thử, sau đó vui vẻ cười nụ cười toả nắng quen thuộc của mình.

"Em, nghĩ là thật đó ạ! Bởi vì chẳng phải, Xà Phu rất quan tâm thân thiết với Sur Từ còn gì!"

"Vậy sao, có lẽ chị hơi đa nghi. Nhưng nói thật, chị không tin được thằng đó chút nào hết!"

Tiếng Xử Nữ vang bên tai dần vọng ra, thay vào đó, những thứ suy nghĩ khác nhau lại hiện lên trong Song Từ.

Cô chợt nhớ đến ánh mắt kì lạ lúc Thiên Bình nhìn Sur Từ, tay cầm bông lúa bất giác siết chặt.

***

Theo sự sắp xếp của trường, mỗi phòng trong nhà trọ là ba người, đương nhiên là tách biệt nam nữ.

Ngư Nhân nằm trên giường mình vui vẻ bấm điện thoại, trong khi hai giường còn lại hoàn toàn trống trơn. Ban nãy hai người bạn kia có rủ cô đi lên thị xã chơi, nhưng Ngư Nhân từ chối ngay. Dù sao, cô vẫn còn hơi mệt sau khi đi xe buýt một thời gian khá dài.

Dù xuất thân là một cô tiểu thư nhà tài phiệt giàu có, nhưng Ngư Nhân là loại người không quá chú trọng về hình thức, điển hình là cô hoàn toàn không hề có chút ý kiến nào khi phải ở nhà trọ bé xíu không đủ tiện nghi. Đối với cô mà nói, chỉ cần ở được là được, thoải mái chút càng tốt.

Có thể Ngư Nhân không thích chuyển đi này cho lắm, nhưng cũng không hẳn là ghét nó. Nói đi cũng phải nói gì, cô được đi cùng Ngư Vũ còn gì.

Mặc dù cậu đã cùng bọn kia đi chỗ khác ở rồi.

Đáng ghét!

"A!"

Tiếng rung cùng chuông vang lên bất ngờ khiến Ngư Nhân giật nảy mình, tay cầm điện thoại mém quăng luôn đi. Tuy nhiên, khi nhận ra số hiển thị trên màn hình, vẻ mặt cô lập tức thay đổi ngay. Tươi tỉnh, vui vẻ, thích thú, cực kì phấn khởi.

"Anh Ngư Vũ!!"

Song Ngư đầu dây bên kia vì giọng có phần lớn của Ngư Nhân mà phải đưa điện thoại ra xa theo phản xạ, tay cũng giảm ngay âm lượng xuống một

chút.

"Anh sẽ không phiền nếu em nhỏ giọng lại một chút đâu."

"Ui, em xin lỗi!"

Ngư Nhân cười hề, môi hơi mím lại một cách vui vẻ. Quả nhiên, nghe giọng cậu là bao nhiêu mệt mỏi tan biến hết cả!

"Anh đang làm gì vậy?"

"Nói sao nhỉ, lật rau, anh nghĩ vậy."

Sau khi nguyên một đám kéo nhau ra đồng chơi cùng với một đám nữa tranh giành nhau nấu ăn và phụ nấu, tụi nó rất bình thản quăng cho Song Ngư việc mà tụi nó cho là nhẹ nhàng nhất là lật rau. Thật sự thì cậu cũng chẳng ham gì cho cam, chỉ là cảm thấy hơi áy náy chút đỉnh khi ở nhà người ta mà lại chẳng động đến móng tay móng chân. Và bởi vì suy nghĩ đó, Lưu Song Ngư vốn lúc nào cũng trong trạng thái bơ phờ lười biếng chẳng có chút sức sống lại ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ lật rau.

Đương nhiên, có một đám hăng hái làm việc thế kia, bà và di đã thành thói ngồi chơi xơi nước từ lâu rồi. Với cả, có muốn làm thì tụi nó cũng chẳng cho, cứ đuổi hai người họ ra khỏi căn bếp.

Đúng câu tự nhiên như nhà mình!

"Anh biết không, em vừa định gọi cho anh đó!"

"Vậy sao."

Dù giọng nói dịu dàng ảm áp, mắt Song Ngư lại chứa đầy sự bình thản đến lạnh nhạt. Ngư Nhân không hề biết, cậu gọi cho cô là vì bấm nhầm số, chưa kịp tắt thì Ngư Nhân đã nhanh nhẩu bắt máy rồi.

"Em nhớ anh lắm đó, Trà Xanh! Nghe giọng anh thích thật luôn!"

Ngư Nhân một tay ôm gối dựa người vào thành giường, vẻ mặt cười vui vẻ như một đứa trẻ được quà.

Song Ngư không thể nói gì, cũng không thể đáp lại bất kì một lời nào. Cả đôi tay đang làm việc của cậu cũng dừng lại từ lúc nào, như muốn nhường chỗ cho những suy nghĩ của cậu.

Dù đây rõ ràng là những gì cậu đã lựa chọn và quyết định lựa chọn, đôi lúc, Song Ngư cảm thấy khó chịu trong lòng mình. Một cảm giác đè nặng nơi lồng ngực cậu.

"Anh phải cúp máy đây, gặp em sau."

Một chút, cậu nghĩ vậy. Một chút thôi.

"Chào anh. Yêu anh!"

Nhìn chiếc điện thoại đã ngắt cuộc gọi của mình, Ngư Nhân hai tay ôm chặt lấy nó vào lòng, cuối cùng nghiêng người nằm luôn xuống giường, trong khi môi vẫn còn vui vẻ cười tươi.

Thích quá đi!

Mà, hình như có tiếng gõ cửa. Bạn cô về rồi?

"Cửa đâu có khóa đâu!"

Nhưng nếu là bạn cô, hai đứa nó việc gì phải gõ cửa, trong khi tụi nó có lúc còn bỏ qua cả sự tồn tại của Ngư Nhân nữa kia.

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, kéo theo sức chịu đựng của Ngư Nhân đến mức giới hạn. Cô hai chân thả xuống giường ngồi dậy, mặt mày có chút khó chịu bước ra mở cửa.

"Hai cậu cứ vào đi, thôi đùa-"

Nhưng mở cửa rồi mới biết, người gõ hoàn toàn không phải hai người bạn của cô. Thay vào đó là một cô gái lạ hoắc nào đó với khuôn mặt xinh xắn dễ thương, đặc biệt là đôi mắt dịu dàng lúc này đang nhìn chăm chăm vào cô.

Như thường lệ, Ngư Nhân vui vẻ nở nụ cười, cố không tỏ ra ngoài sự khó chịu của mình.

"Ủm cho hỏi, cậu là...?"

Có một điều Ngư Nhân chắc chắn, cô không hề quen cô ta.

"Tự mình nói chuyện một chút có được không?"

"Nói chuyện? Nhưng trước hết, cậu không phiền nếu tớ biết tên chứ."

Thật lòng mà nói, Ngư Nhân không có thói quen cùng người lạ nói chuyện. Đó là chưa kể, cô ta còn có gì đó - không biết có phải do cô đa nghi quá hay không - rất đáng ngờ.

Cô gái trước mặt Ngư Nhân nở nụ cười thân thiện, đôi mắt đẹp neho lại đầy cuốn hút, đầu hơi nghiêng sang một bên một cách dễ thương. Cô ta cười híp mắt vui vẻ.

"Chào cậu, tớ là học sinh lớp 10-4! Tên của tớ, là Thuý Liên."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mất Tích

Sư Tử vẫn còn nhớ, dù mang máng và không rõ ràng cho lắm, nhưng chung quy là vẫn nhớ. Cho đến khi dần quên mặt Ngư Nhân nhiều hơn, cô lại càng nhớ rõ.

Một chút.

Lỗi lầm mà cô đã gây ra cho Khương Ngư Nhân. Rằng cô đã từng lợi dụng sự quý mến và sùng bái một cách trung thành của cô gái nhỏ để đáp Ngư Nhân xuống từ đỉnh cao của chính mình.

Đó là chuyện của sáu năm trước, nếu Sư Tử nhớ không nhầm. Khi đó, trong giới âm nhạc có phần khắc nghiệt của dương cầm, cô và Ngư Nhân lúc nào cũng gắn với nhau như hình với bóng, cực kì thân thiết, mặc dù gần như hoàn toàn là Ngư Nhân leo theo Sư Tử.

Không hẳn là cô ghét Ngư Nhân, Sư Tử thậm chí còn khá quý cô bạn ngây ngô của mình.

Ngư Nhân rất vui vẻ, rất đáng yêu, rất hoà đồng, và rất cũng rất thuần khiết. Chính điều đó đã khiến Sư Tử cảm thấy khó chịu. Mỗi khi nhìn thấy nụ cười dễ thương của Ngư Nhân, mỗi khi nghe thấy giọng nói trong trẻo của Ngư Nhân vang lên bên tai, ruột gan cô lại nhộn nhạo cả lên.

Nhưng lý trí trấn áp tình cảm, tình cảm này lại đè nặng lên cảm xúc khác, Sư Tử vẫn có thể vui vẻ chơi đùa trò chuyện với cô bạn của mình. Mặc dù cô biết rất rõ, dù cho cô muốn hay không thì Sư Tử cũng không bao giờ được phép thân thiết với Khương Ngư Nhân.

Bởi vì bà Lâm ghét con gái mình có bạn, bởi vì bà nghĩ bạn bè vợ vẫn sẽ ảnh hưởng đến thành tích của con gái. Chưa kể, Ngư Nhân cũng là một nghệ sĩ dương cầm.

"Thôi ngay trò đạo đức giả của con với con nhỏ đó ngay! Vả, huỷ hoại nó đi! Nè, con gái yêu của mẹ, con làm được mà phải không? Con sẽ vì mẹ mà làm mọi thứ, phải không con?"

Sư Tử biết, kể cả khi mẹ cô không nói, kể cả khi mẹ cô không lên tiếng, chỉ là vấn đề thời gian cho đến khi "vứt bỏ" Ngư Nhân. Sư Tử quý Ngư Nhân, rất quý, rất yêu, rất trân trọng người bạn của mình.

Nhưng bởi vì quý như thế, bởi vì yêu như thế, sự thánh thiện của Khương Ngư Nhân càng khiến Lâm Sư Tử thấy khó chịu, càng thôi thúc mong muốn huỷ hoại nụ cười trong sáng đó trong cô.

Có lẽ, Sư Tử chỉ là đang ghen tỵ mà thôi.

Tạm dẹp suy nghĩ của mình sang một bên, Sư Tử đưa mắt nhìn quanh khu rừng nơi mình đang đứng, đầu cứ nghiêng tới nghiêng lui như muốn tìm kiếm gì đó. Cô thò tay vào túi áo, mắt bắt đầu đọc lại những dòng chữ viết trên mảnh giấy.

Lúc này khi lớp đang đi cắm trại trong khu rừng ngay cạnh thôn, Sư Tử được một người bạn truyền cho tờ giấy này. Có người muốn gặp cô, dù rằng đến tận bây giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đầu cả.

Đúng lúc này, bên tai Sư Tử vang lên âm thanh sột soạt như tiếng lá cây đung vào nhau, cô lập tức quay phắt ra sau.

Tuy nhiên, thu vào tầm mắt Sư Tử lúc này lại là khuôn mặt quen thuộc của cô bạn cùng bàn của mình, người hiện tại cũng đang nhìn chăm chăm vào cô một cách ngờ ngác.

"Sur Từ? Cậu làm gì ở đây?"

"Song Từ, thật là tớ cũng đang muốn hỏi cậu câu y chang!"

Sau một hồi mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, cả Song Từ và Sur Từ đều nhận ra đối phương cũng vì nhận được lời hẹn gặp mặt mà đi đến đây.

"Vây, ai hẹn cậu?"

"Một người bạn thôi hà~"

Mặc dù Sur Từ trước mắt Song Từ hiện giờ đang vui vẻ nở nụ cười tươi rói đi chẳng nữa, cô bằng cách nào đó vẫn nhận ra được sự gượng gạo kì lạ, hết như một người khi đang nói dối vậy.

"Còn Song Từ~?"

"Tớ không biết, có thêm ghi tên tuổi gì đâu!"

Khi nhận được mảnh giấy được chuyền tới tay mình, Song Từ đã khá ngạc nhiên. Và cho đến hiện tại bây giờ, cô thừa nhận, thật sự hoàn toàn không hiểu tại sao lại chấp nhận theo lời hẹn mà đi đến đây nữa.

Nhìn như thế nào cũng giống y hệt một lời lừa gạt!

Hai mắt lại tiếp tục nhìn nhau, Sur Từ và Song Từ cuối cùng đành tìm đại một gốc cây gần đó mà ngồi xuống cho đỡ mỏi chân. Hai cô bạn tình tình vốn hợp nhau, nói chuyện lại càng hợp, rốt cuộc biến bầu không khí từ im lặng căng thẳng sang nhộn nhịp vui vẻ rộ tiếng cười lúc nào không hay, đến mức gần như quên bống luôn lý do tại sao mình ở đây.

"Mà, Sur nè!"

Miệng có hơi lại một tiếng, nhưng tay và mắt của Sur Từ thì hoàn toàn chú tâm vào bức vẽ bằng đá của mình dưới đất.

"Cậu với Thiên Bình và anh Thiên Yết là thế nào vậy?"

Thật lòng mà nói, đây là một trong số ít những thắc mắc của Song Từ về chuyện này, về mối quan hệ chắc chắn không đơn thuần là tiền bối hậu bối hay bạn bè bình thường của ba người bọn họ. Về phần Thiên Bình, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy họ thân thiết vui vẻ như với Thiên Yết anh họ cô đi chẳng nữa, nhưng Song Từ luôn đọc được những ánh mắt kì lạ hai người dành cho nhau.

Điều đó khiến Song Từ thắc mắc, khiến cô trong lòng không ngừng cảm thấy khó chịu.

Sur Từ ban đầu hoàn toàn im lặng, đến cả ý định trả lời cũng không có. Dù tay vẫn nguệch ngoạc vẽ dưới đất những hình thù vớ vẩn bằng đá, dù mắt vẫn thích thú nhìn xuống "tác phẩm" của mình, nhưng suy nghĩ cô đã bắt đầu bay về phía đâu đâu.

Cho đến khi, Sur Từ bắt đầu dùng đôi mắt đồng tử màu cafe tuyệt đẹp của mình nhìn Song Từ, cuối cùng vui vẻ phì cười.

"Thế nào là thế nào cơ? Bọn tớ là bạn, thế thôi, giống như mọi người á~"

Nói dối. Rõ ràng là nói dối.

"Cậu~"

"Cẩn thận! Mau tránh ra!!"

Lời của Song Từ bị Sur Từ đột ngột ngắt đi, thậm chí còn bị cô bạn của mình hai tay đẩy mạnh sang một bên, vì thế mà ngã xuống đất khiến khuỷu tay đập mạnh đau điếng. Vừa kịp định thần lại, Song Từ đã nhìn thấy Sur Từ tay ôm hờ vai mình trong khi mặt hơi nhăn lại.

"Phản xạ tốt lắm, cô bé!"

Giọng nói hoàn toàn lạ lẫm không chút quen biết thuộc về một người đàn ông trung niên vừa bước ra từ sau bụi cây, sau đó thêm vài người nữa. Bọn chúng chẳng mấy chốc đã đứng bao quanh Sur Từ và Song Từ, và một tên chậm rãi bước lại nhặt lấy cây gỗ mà hắn vừa thả tay quăng.

Cũng là thứ đã đập mạnh vào vai Sur Từ.

"Các người là ai hả?!"

Người này đỡ người kia đứng dậy, cả hai bắt đầu cảm thấy khó chịu. Tự dưng bị gây sự bởi một đám người mặt lạ huơ lạ hoắc, dù là con nít ba tuổi cũng cảm thấy chuyện này không bình thường.

"Cô bé, khôn hồn thì tránh ra! Người bọn này muốn, là con nhóc kia kia!"

Song Tử khẽ giật mình khi nhận ra người hấn chỉ là mình, dù vẻ mặt vẫn kiên định không chút lay động nào. Dù vậy, bàn tay cô vẫn bất giác nắm chặt lấy gấu quần, răng hơi cắn lấy môi mà nhũu mảy.

"Tôi? Tôi không quen mấy người!"

"Nhiều lời!! Mày chỉ cần đi cùng bọn tao!!!"

Một tên khác từ phía sau dùng tay thô bạo nắm lấy cánh tay Song Tử kéo mạnh, khiến cô vì đau mà nhũu mảy. Theo bản năng tự vệ, và vì trong người chẳng có mớ võ thuật nào, cô lập tức há to miệng cắn mạnh vào cánh tay hấn đến bật máu.

"Khôn kiếp!!"

"Song!"

Nếu không có Sur Tử đỡ lấy, cô chắc chắn đã ngã mất rồi.

"Không về chuyện nữa! Tụi bây, bắt lấy nó!!"

Song Tử mất nhắm tịt lại khi nhận ra một tên đang chuẩn bị giáng một đòn xuống mình. Nhưng vì quá lâu nên cô đánh mở mắt, cuối cùng nhận ra hấn đã bị Sur Tử một tay chặn lại từ bao giờ.

"Đánh bạn tôi? Bắt bạn tôi? Cứ làm như tôi cho phép các người!"

Vừa dứt lời, chân Sur Tử đã tung lên xoay một vòng đá mạnh vào mặt hấn, khiến hấn mất đà ngã ra sau, ngã đè lên luôn đồng bọn mình xung quanh.

Nhưng dù Sur Tử giỏi đánh đấm đến đâu đi chăng nữa thì thiếu số vẫn thua đa số, cô không tài nào hạ được một đám người vừa đông vừa to con hơn mình. Vì điều này, Sur Tử ngoài việc đánh hạ vài tên cũng nhận lại không ít vết thương lớn nhỏ.

Bọn chúng thậm chí không nương tay với con gái, hoàn toàn thẳng tay.

Song Tử ngay từ nhỏ đã không biết chữ "võ thuật" viết ra sao, hoàn toàn mù tịt về cái gọi là kiến thức tự vệ cơ bản. Đối với một con nhỏ chỉ biết vui đầu vào việc học như cô mà nói, Song Tử làm sao biết đánh đấm được khi học thể dục cô còn chẳng xong!

"Sur!!!"

Vừa định chạy lại bên Sur Tử vừa bị đánh ngã xuống đất, Song Tử đột nhiên bị ai đó từ phía sau dùng tay giữ chặt lấy. Trước khi cô kịp nhận ra, một chiếc khăn tay đã chụp vào trước miệng cô. Ban đầu còn vùng vẫy trong vô thức, cho đến khi mọi thứ trong mắt dần tối sầm lại, thứ cuối cùng Song Tử cảm thấy là cơ thể mình mềm nhũn đi.

"Ngủ ngon nhé, Triệu tiểu thư!"

"Song Tử!! Các người-!"

Nhưng trong lúc Sur Tử mất cảnh giác, cô cũng rơi vào trường hợp hết như Song Tử - người lúc này đã thiếp đi trong tay tên cầm đầu. Dù hết sức cự tuyệt phản kháng, Sur Tử cũng dần bị con mê xâm chiếm.

"Làm gì với con bé này hả đại ca?"

"Mày còn dám hỏi, đương nhiên là mang nó theo! Con nhỏ đã nhìn thấy mặt của chúng ta rồi!"

Đó là những gì cuối cùng Sur Tử nghe được, cho đến lúc hoàn toàn thiếp đi.

Khi bị bọn chúng mang đi cùng với Song Tử, từ trong túi áo của Sur Tử rơi ra một mảnh giấy nhỏ.

***

"Có ai thấy Song Tử với Sur Tử đi hơi lâu rồi không?"

Trong khi dọn dẹp lại mọi thứ bỏ vào túi mang theo, Bạch Dương nhũu mảy thắc mắc, trong lòng cũng theo đó mà dâng lên sự khó chịu. Cô bắt đầu ngửa tay nhìn đồng hồ.

"Đã gần một tiếng rưỡi rồi! Quá lâu thì có!!"

Không phải chỉ mỗi mình Bạch Dương hay Nhân Mã bức bối, mà hầu như cả mười một đứa tụi nó đều cảm thấy y chang như vậy. Không phải khó chịu, là cực kì khó chịu.

Song Tử và Sur Tử không thể nào đi lâu như vậy được!

"Rần, sao rồi?"

Đây, bức bối cúp máy, Xà Phu di mắt sang nhìn Ma Kết cùng tụi nó, cậu đành lắc đầu một cách bất mãn.

Xà Phu không phải là người duy nhất liên tục gọi điện cho hai đứa nó này giờ. Dù vậy, năm lần bảy lượt vẫn là không bắt máy, không phải ngoài vùng phủ sóng thì cũng là không liên lạc được.

"Có chuyện gì vậy?"

Khi tụi nó đồng loạt nhìn sang liền thấy Thiên Yết và Thiên Bình đang từ xa đi tới, vẻ mặt trông khá bình thản vì chưa rõ chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, chỉ nhìn gương mặt kì lạ của đám bạn mình thôi, hai cậu cũng đủ biết chắc chắn có gì đó không ổn rồi.

Mắt Thiên Bình và Thiên Yết đều cùng lúc nhìn một lượt tụi nó, và cả hai đều phát hiện ra sự kì lạ, mặc dù lên tiếng thì chỉ có mỗi mình cậu hội trưởng hội học sinh.

"Song Từ và Tiểu Sư Nhi đâu?"

Đây là lần đầu tiên nghe thấy Thiên Yết dùng cụm từ "Tiểu Sư Nhi", nhưng tụi nó đều biết rất rõ cậu đang nói đến ai. Chỉ là, nghe có chút không quen tai.

"Yết, ban này Sư Từ với Tiểu Song lần lượt rời đi đâu đó, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại."

Mất khối nhìn chăm chăm cô bạn gái đang mang gương mặt đầy lo lắng trước mắt mình, Thiên Yết tay đưa lên xoa đầu Kim Ngưu, cốt là để trấn an cô.

Suy cho cùng, Kim Ngưu và Song Từ là bạn thân, rất thân, nên cô lo cho cô bé cũng không có gì lạ. Bởi vì chính Thiên Yết cũng đang rạo rức lo lắng, khi một người là cô em họ mà cậu yêu quý, còn một người lại là đứa em gái kết nghĩa cậu nhất mực trân trọng.

"Bao lâu rồi?"

Người hỏi câu này không phải Thiên Yết, mà là Thiên Bình, với một gương mặt điềm tĩnh và đôi mắt nâu cafe thoáng khê dao động.

Xử Nữ dù mặt vẫn một tông bình tĩnh, nhưng lòng lại bức bối mãi không yên. Bạn mình không rõ đang ở đâu, cô không sắc đá đến nỗi không cảm thấy lo lắng, đến mức chiếc điện thoại trong tay Xử Nữ bị siết chặt đến tưởng như có thể vỡ vụn bất kì lúc nào.

"Đã hơn một tiếng rưỡi rồi."

Sau khi cầm lấy chiếc điện thoại của Xử Nữ và cười nhẹ với cô, Cự Giải quay sang trả lời câu hỏi của Thiên Bình, người hiện tại vẫn đang mang vẻ mặt bình thản đến lạ lùng.

"Chị đây rồi! Chị đã đi đâu vậy hả?!"

Nhân Mã này giờ ngoài lo cho hai nhỏ bạn mình là Song Từ và Sư Từ cũng đồng thời lo cho bạn gái mình. Khi vừa nhìn thấy Bảo Bình từ xa chạy lại và gập gối thở hồng hộc trước mặt mình, sự lo lắng trong lòng chuyển ngay sang sự bức tức.

"Tôi ở chỗ giáo viên, xin lỗi."

"Chị làm gì ở đó?"

"Tôi-"

"Song Ngư đâu?"

Câu hỏi của Bạch Dương lập tức thu hút ngay sự chú ý của tụi nó. Không hẹn mà cùng quay sang nhìn nhau rồi nhìn cả xung quanh, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy cậu bạn đeo kính độc mồm độc miệng của tụi nó đâu cả.

Song Ngư cậu ta, có thể ở đâu cơ chứ? Còn là vào ngay lúc này nữa.

***

Trong khu rừng đã bị bao trùm bởi sắc tối của bầu trời chiều, có một cậu con trai chân liên tục bước đều đều trong khi mắt cứ lia lịa nhìn xung quanh.

Sau khi nhận ra Sư Từ và Song Từ mất tích chẳng rõ đang ở đâu, Song Ngư không nói không rằng lập tức lên đi. Trước khi kịp nhận ra, cậu đã ở đây, trong trạng thái không ngừng tìm kiếm họ.

Mặc dù chính Song Ngư cũng biết, ai mới là người cậu muốn tìm thấy nhất.

Ban đầu cũng không nghĩ hai người họ vào đây, cho đến khi Song Ngư nhìn thấy những vết dấu chân rất mới dẫn vào khu rừng. Chỉ là linh tính khi cậu rẽ vào nơi này.

Có lẽ mình đoán sai rồi. Nên quay lại thôi.

Ngay khi vừa định quay về hướng ngược lại để rời khỏi, điện thoại trong túi Song Ngư đột nhiên rung lên.

"Thằng khốn! Mày đang ở đâu?! Không nói không rằng bỏ đi như vậy, giỡn mặt hả?!!"

Là giọng của Nhân Mã, và có vẻ như thằng đó đang bực tức lắm.

"Tao-"

"Có tìm thấy gì không?!"

Lần này là giọng của Ma Kết, và ngay sau đó là hàng loạt giọng khác vang lên, hoàn toàn không cho cậu có cơ hội trả lời.

"Mấy người các ng..."

"Song Ngư?"

Mặc dù ồn ào như vậy, tụi nó từ đầu dây bên kia vẫn nhận ra cậu đang nghiêng răng nghiêng lợi đột nhiên khựng lại.

Đôi mắt màu hổ phách của Song Ngư lúc này cứ nhìn chăm chăm vào vật mình vừa vô tình đập phải.

Một chiếc điện thoại.

"Gì vậy? Gì vậy hả?!"

"Thấy gì hả? Bị gì?!"

Bỏ lơ tấ cả lời nheo nheo của đám tụi nó bên tai, Song Ngư một gối khuỷu đất, tay nhặt cái điện thoại kia lên.

Nếu cậu không nhầm,

"Là, điện thoại của Song Tử."

"Cái-"

"Làm sao điện thoại của con bé lại ở đó?! Nhưng em đang ở đâu?!!"

Một lần nữa mặc kệ bạn mình đang cực kì lo lắng ở đầu dây bên kia, Song Ngư bỗng dùng mắt mình đảo dác nhìn xung quanh, lòng chỉ duy nhất hy vọng có thể tìm thấy gì đó thuộc về cô.

Bé Năng...!

Cho đến khi một mảnh giấy trắng nổi bật giữa màu của đất đập vào mắt cậu.

Tuy nó không thuộc về cô, nhưng lại là của cô.

Lướt mắt theo từng dòng chữ, đôi đồng tử màu hổ phách của Song Ngư chợt run lên, hết mở to ra lại nheo chặt lại. Răng cậu cắn chặt lấy môi mình, cắn đến mức bật máu.

"Chết tiệt!"

...

"Tôi chờ cậu ở khu rừng cạnh thôn. Cậu phải tới, để giải quyết chuyện ân oán giữa chúng ta!"

Ngư Nhân."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Năng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Manh Mối (1)

Trong khi vài đứa trong số nó vừa ra ngoài để hỏi thăm những người xung quanh, lúc này trong nhà chỉ còn mỗi mình Thiên Yết và Thiên Bình. Bà và di từ sớm đã lên thị trấn, khoảng một lúc nữa mới về.

Thiên Yết đứng dựa người vào cột nhà, hai tay khoanh trước ngực trong khi mắt cứ lơ đãng nhìn đâu đó. Dù ngoài mặt bình tĩnh như không, nhưng trong lòng lại mãnh liệt dao động, khiến cậu một giây cũng không thể ngừng lo lắng.

“Chết tiệt!”

Mắt khóe chậm rãi di sang tên con trai đang ngồi bồng thông hai chân trên giường gỗ, tay liên tục bấm nút trên máy game cầm tay. Khuôn mặt đẹp trai vì tức giận mà nhăn lại khó chịu, thiếu điều muốn vứt luôn thứ trong tay đi.

Không quá lâu để Thiên Bình nhận ra Thiên Yết đang nhìn mình, nhưng cậu hoàn toàn không hề lấy đó làm đề tâm.

“Mày vẫn còn có thể bình thần chơi game?”

“Vậy mày muốn tao làm gì? Khóc lóc? Cầu nguyện? Hay điên cuồng chạy khắp nơi tìm Song Từ?”

Dù là trên phương diện nào đi chăng nữa, Song Từ suy cho cùng vẫn đang giữ vai trò là bạn gái của Thiên Bình, chuyện cô bỗng dưng mất tích không rõ lý do, cậu có lo lắng thì cũng không phải chuyện gì lạ. Nhưng kể cả khi Thiên Bình là lo cho Song Từ em họ cậu, kể cả khi cậu biết rất rõ điều đó, Thiên Yết vẫn không ngăn mình cảm thấy bức tức.

Đột nhiên, chiếc máy game trong tay Thiên Bình bị Thiên Yết giật mạnh và quăng sang bên. Trong khi còn chưa kịp lên tiếng, cậu có thể cảm nhận rõ ràng cổ áo mình bị xóc ngược lên, cảm nhận cả ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào cậu.

“Chỉ mỗi Song Từ?”

Thiên Bình bình thường rất sợ Thiên Yết, nhất là khi thẳng bạn thân chí cốt của mình nổi giận. Tuy nhiên lúc này thì không, cậu thậm chí còn thản nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt màu khói lạnh nhạt một tông của Thiên Yết, miệng thờ hất ra một cái.

“Ha, chứ mày muốn tao phải lo cho ai? Ai cũng được trừ con nhóc đó!”

“Nó là em gái mày! Em của mày!!”

Thiên Bình một tay hất phăng tay Thiên Yết khỏi mình, chán nản tặc lưỡi một cái. Đôi mắt màu nâu cafe của cậu chứa đầy sự khinh thường.

“Khỏi cần mày nhấn mạnh! Và đừng có đem điều vớ vẩn đó ra nói với tao! Em gái? Hừ! Tốt lành gì ở con nhóc đó! Tao-”

“Câm đi!”

Trước khi Thiên Bình kịp nói hết câu, Thiên Yết vì quá giận dữ đã không ngần ngại dùng tay nắm vào mặt bạn thân một cái, khiến cậu vì không đề phòng mà ngã ra sau, đầu đập một cái vào bức tường phía sau.

Mày Thiên Bình hơi nhíu lại vì đau, tay ôm hờ lấy sau đầu.

“Đau? Mày thấy đau, với một đụng chạm nhỏ xíu như vậy? Mày đâu có bao giờ chịu tìm hiểu, chịu ở bên con bé?!”

Thiên Yết rất hiếm khi tức giận vì một điều gì đó, nhưng khi đã giận dữ thì chắc chắn điều đó phải to lớn khủng khiếp lắm. Dù vẫn không hề thể hiện ra ngoài mặt, nhưng từng lời từng chữ cậu thốt ra và cả đôi mắt lạnh lẽo kia đã đủ để nhận thấy Thiên Yết đang giận đến mức nào.

Điều đó kéo theo cả sự giận dữ của Thiên Bình.

“Ở bên nó? Làm ơn đi! Một đứa huỷ hoại cuộc sống của tao, mày bảo tao bỏ qua tha thứ? Tao không cao thượng tới mức đó!!”

“Huỷ hoại cuộc sống của mày? Cướp mất tất cả của mày? Mày còn không hiểu nó đã phải khổ sở bao nhiêu! Đùa tao chắc, mày mới là thằng cướp mất tất cả của nó!!”

“Tao? Vớ vẩn! Nhảm nhí!! Mày yêu con quỷ nhỏ đó quá nhỉ?!”

Thiên Yết thừa nhận một điều rằng bản thân luôn luôn lúc nào cũng chịu đựng sự cứng đầu cứng cổ nhảm nhí của Thiên Bình, lúc nào cũng cố gắng cảm thông cho những nỗi đau khiến Thiên Bình trở nên như bây giờ. Nhưng lúc này thì khác, cái hận thù vớ vẩn của thằng đó khiến Thiên Yết cực kì giận dữ, đặc biệt là những lời nói vô tình kia.

“Mày biết, đó đâu phải lỗi của con bé?”

“Vậy thì của ai?! Của ba mẹ? Của tao!?”

“Mày nghĩ chỉ mình mày bị đả kích thôi hả?! Tiểu Sư Nhi cũng đã dẫn vật suốt bao nhiêu lâu, con bé còn mất cả kí ức trước năm sáu tuổi kia!”

“VẬY thì sao?! Liên can quái gì đến tao?! Mày nghĩ bấy nhiêu là có thể trả giá cho những gì con nhỏ đó gây ra sao?!?”

Đối với Thiên Bình mà nói, kể từ khi bắt đầu nhận thức được, cậu yêu gia đình mình bao nhiêu, trong đó bao gồm cả đứa em gái nghịch ngợm của cậu. Nhưng rồi thì sao. Thiên Bình càng yêu nó, nó lại càng khiến cậu thêm phần thù hận. Không phải lỗi của nó? Cậu biết chứ. Biết rất rõ. Nhưng, mỗi khi nhìn nó, đầu cậu lại đau nhức, lại nhớ về những chuyện đã xảy ra.

Nếu có thể quên đi và tha thứ, Thiên Bình đã làm điều đó từ lâu rồi. Từ rất lâu rồi kìa!

“Đó là bởi vì mày quá cố chấp!”

Thiên Bình lần nữa vì cú đâm của Thiên Yết mà loạng choạng lùi về sau. Lau đi vết máu ở khoé miệng, cậu tức giận cắn mạnh môi mình.

“Mày cũng có em mà, lo cho Tiểu Song đi! Đừng có xen vào chuyện gia đình của người khác!!”

Lần này là cú đâm từ Thiên Bình, đâm mạnh vào mặt Thiên Yết.

“Câm đi, thằng khốn ích kỷ xấu xa!!”

Thiên Bình vì chưa kịp đứng vững đã nhận đòn từ Thiên Yết khiến bản thân mất đà ngã chiếc giường gỗ phía sau. Còn chưa kịp ngồi dậy, cậu đã bị thằng bạn thân mình một tay giữ chặt không nhúc nhích được.

“Thằng hèn! Mày đã bao giờ chịu lắng nghe con bé hay chưa? Mày đã bao giờ chịu nhìn thằng con bé hay chưa? Mày đã bao giờ chịu nhận ra nụ cười gương gao của con bé hay chưa? Mày đã bao giờ, chịu hỏi han nó hay chưa?!? Mày còn chẳng biết Tiểu Sư Nhi đã phải chịu đựng những gì, đã phải chống chọi với điều gì, chỉ vì thằng vô trách nhiệm như mày, chỉ bởi vì thằng chỉ biết trốn tránh như mày!!!”

Cứ mỗi một câu thốt ra, Thiên Yết lại tức giận đâm liên tục vào mặt Thiên Bình, khiến gương mặt đẹp trai của cậu chẳng mấy chốc đã đầy vết thương. Nhưng Thiên Yết quá giận dữ để nhận ra điều đó.

“Thiên. . . Thiên Yết!”

“Hai người đang làm cái quái gì vậy hả?!”

Sau khi giọng vừa cất lên, Thiên Yết và Thiên Bình đã bị kéo ra xa và giữ chặt.

“Kim Ngu, buông tở ra! Để tớ dạy cho thằng cứng đầu đó một bài học!!”

“Thôi mà. Yết, bình tĩnh lại!”

Đây là lần đầu tiên Kim Ngu nhìn thấy bạn trai mình giận dữ như vậy, giận dữ đến mất kiểm soát bản thân. Không phải chỉ mỗi cô, mà cả tụi nó cũng vậy.

“Giờ cả cậu cũng làm loạn hả Triệu Thiên Yết?! Bớt khùng và ngừng gây rối đi!”

Ngay lúc này, nhìn bộ mặt tức giận hiem có của Thiên Yết mà lẽ ra thường ngày Xứ Nữ sẽ phải thích thú lắm, cô chỉ hận không thể chạy tới ụp một xô nước đá lên cái đầu đang yên đang lành nóng rực của cậu ta.

Sau khi đi một vòng khắp thôn hỏi thăm và quay về, chỉ mới bước đến ngoài cổng thôi, tụi nó đã nghe thấy âm thanh lớn tiếng như đang cãi nhau vang lên từ trong nhà. Cho đến khi chạy vào tụi nó mới biết – mặc dù không dám tin kể cả khi đã thấy tận mắt – Thiên Yết và Thiên Bình đang đánh nhau kịch liệt vì chuyện gì đó không rõ.

Dù rõ ràng là Thiên Yết chiếm ưu thế nhiều hơn.

“Cậu có sao không, hoàng tử điện hạ?”

“Ông anh bị thương rồi nè, quá trời luôn!”

Bảo Bình và Nhân Mã chạy đến chỗ Thiên Bình, hai bên phụ nhau đỡ cậu dậy.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra lúc bọn này đi vậy hả?”

“Hai anh có biết chúng ta đã ở hoàn cảnh như thế nào không?”

Hai chị em Xứ Nữ và Ma Kết lần lượt lên tiếng, trong lòng cực kì khó chịu.

Tuy nhiên, Thiên Bình và Thiên Yết vẫn kiên quyết giữ yên lặng. Nếu anh chàng hội trưởng giờ đã bình tĩnh lại và một nước không nói không rằng quay mặt đi, thì Thiên Bình vẫn cứ ngồi một chỗ, tay thỉnh thoảng lau đi vết máu ở khoé miệng.

Mất khối nhìn cô bạn gái này giờ nhất định ôm chặt lấy mình không buông, cốt là để ngăn cậu và trấn tĩnh cậu lại. Gỡ nhẹ tay Kim Ngu ra, Thiên Yết

cười nhẹ.

“Xin lỗi, tớ không sao rồi. Cảm ơn Nguru nhé!”

Dù nói là nói vậy, nhưng Kim Nguru vẫn không thể không dùng ánh mắt kì lạ dành cho bạn trai mình. Trong lòng cô bắt đầu thắc mắc lý do khiến cậu có thể giận dữ đến mức đó.

“Sao rồi?”

Tụi nó đưa mắt nhìn nhau một lượt, rồi lại nhìn Thiên Yết, đôi khi lại nhìn Thiên Bình đang ngồi yên trên giường gỗ cho Xứ Nữ chăm sóc vết thương.

“Bọn em có đi hỏi mọi người, nhưng không ai nhìn thấy hai cậu ấy hết.”

“Bọn em hỏi rất nhiều, thậm chí còn đưa ảnh cho họ nhận dạng, nhưng mà...”

Ma Kết và Bạch Dương không biết đã chạy đôn chạy đáo bao nhiêu chỗ, càng không biết đã hỏi thăm bao nhiêu người. Già trẻ lớn bé đều có, nhưng kết quả thu được vẫn chỉ là số không tròn trĩnh.

“Bọn này cũng không khác gì, hoàn toàn chẳng có chút manh mối nào cả!”

Xứ Nữ tay vẫn đều đều chăm sóc cho những vết thương trên gương mặt điển trai của Thiên Bình, đồng thời lên tiếng trả lời. Cô ban nãy đi cùng với Kim Nguru và Bảo Bình, không chỉ hỏi mà còn chạy đến những nơi Song Tử và Sư Tử có thể đến.

Nhưng lúc này, có một việc khiến Xứ Nữ thấy lạ, chính là Thiên Bình. Vẻ mặt của cậu ta hiện tại là vẻ mặt mà cô chắc chắn lần đầu nhìn thấy. Đôi mắt nâu cafe tĩnh lặng không chút dao động, khuôn mặt bình thản không tia cảm xúc, kể cả đau vì những vết thương của mình cũng không có.

Vô cảm đến lạ.

Nhân Mã và Cự Giải đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng phân vân không biết có nên nói ra điều định nói hay không. Còn chưa kịp lên tiếng, một giọng nói khác đã chen vào, hoàn toàn bình thản nói ra điều khiến cả hai băn khoăn nãy giờ.

“Bên em có ghé nhà trọ hỏi mấy bạn vừa về, trong số đó có vài người bảo đã nhìn thấy Sư Sư và Song Tử!”

Mắt nheo lại vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại, tựa người ở góc tường, Xà Phu giọng một tông đáp lại, mặc kệ luôn ánh mắt Nhân Mã và Cự Giải nhìn mình chằm chằm.

“Có nhìn thấy? Vậy hai đứa nó có đi cùng không?!”

Trước câu hỏi của chị gái, Nhân Mã chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt theo đó nghiêm trọng hơn một chút.

“Thật ra-”

“Song Ngư!”

Còn chưa kịp nói thành lời, Nhân Mã đã nghe thấy giọng Bạch Dương gọi tên thằng bạn mình. Cậu bức tức, cậu khó chịu, lập tức quay phắt ra sau. Nhưng trước khi Nhân Mã kịp bước tới, Xà Phu vốn nãy giờ đứng một bên đã tiến lại từ bao giờ.

“Mày có nhìn thấy gì không?! Có tìm thấy Sư Sư không?! Trả lời đi!!”

Rõ ràng chỉ vài giây trước thôi, cậu ta còn trông bình tĩnh lắm.

“Phải đó Ngư, ban nãy cậu có thấy gì không?”

“Ngư!!”

Song Ngư chỉ vừa mới bước vào nhà đã bị cả đám tụi nó xúm lại hỏi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nhất là Xà Phu cứ liên tục hỏi mà không cho cậu thời gian trả lời. Vốn tâm trạng đã không tốt, Song Ngư càng dễ nổi điên hơn, cậu tức giận quát lớn, đến cả tiền bối cũng chẳng thềm kiềng nể nữa.

“Câm hết đi! Chết tiệt, hỏi không cho thờ nữa!! Cứ làm như mỗi mình mấy người lo lắng vậy!”

Mím nhẹ môi mình, Song Ngư hình như hơi vô lý giận dữ thì phải.

“Xin lỗi.”

“Bỏ qua chuyện đó đi! Ban nãy em bảo tìm thấy điện thoại của Song là sao?”

Câu hỏi này là của Thiên Yết, với một sự sốt sắng và cực kì lo lắng. Tụi nó không hẳn là quá ngạc nhiên, khi cậu dù sao cũng là anh họ của Song Tử, đó là chưa kể mối quan hệ giữa hai anh em cũng rất tốt.

Song Ngư không do dự thò tay vào túi áo khoác của mình, tay đặt lên bàn một chiếc điện thoại nút nhỏ màn hình. Không chần chừ, Kim Ngưu lập tức chạy tới, tay cầm nó mà ngâm ngấm.

“Cái này, đúng là của Tiểu Song.”

“Nhóc tìm thấy nó ở đâu vậy hả?!”

Lần này là Bảo Bình.

“Ở khu rừng cạnh thôn, không quá sâu cho lắm.”

Rừng? Song Tử đi vào rừng để làm gì cơ chứ?

“Còn Sư?”

Nãy giờ Song Ngư rõ ràng chưa hề nhắc gì đến Sư Tử, điều này khiến sự kiên nhẫn trong Ma Kết và Bạch Dương vượt quá mức giới hạn. Hai đứa đương nhiên cũng lo cho cả Song Tử bạn mình, và Sư Tử nữa, nó là bạn thân của cậu và cô mà.

Song Ngư bỗng dung rơi vào trạng thái chần chừ. Bàn tay đang bỏ trong túi áo khoác còn lại của cậu siết chặt lấy thứ bên trong, vừa muốn lấy ra lại vừa thôi.

Làm sao đây? Nhưng mình cũng không thể đưa thứ này cho bọn họ.

Nhân Mã dễ dàng nhận ra được sự ngập ngừng trong hành động của Song Ngư, và điều đó cậu cực kì không thích, không thích đến mức khó chịu. Trong khi thẳng bạn mình còn nghĩ lung tung với vấn đề đó không rõ, Nhân Mã thành linh chạy tới, tay chủ động thò vào túi áo khoác Song Ngư.

“Này-!”

Trước khi kịp phản ứng lại thì thứ trong túi đã bị Nhân Mã giật phăng mất rồi. Nhìn cậu ta mất đi vào từng dòng chữ cho đến khi mở to, Song Ngư chỉ còn cách im lặng mặc kệ.

“Cái gì đây hả!? Đùa chắc!”

“Cậu làm gì mà mặt mày cứng đờ luôn thế! Đưa tôi xem!”

Khi nhận ra Nhân Mã hoàn toàn không bận tâm thứ trong tay vừa bị Bảo Bình ngang ngược giật lấy, cô có chút lấy làm lạ.

...

“Tôi chờ cậu ở khu rừng cạnh thôn. Cậu phải tới, để giải quyết chuyện ân oán giữa chúng ta!”

Ngư Nhân.”

...

“Ngư Nhân này, có phải Ngư Nhân chúng ta quen không vậy?”

Bạch Dương vốn ngay từ lần đầu gặp mặt đã không có thiện cảm hay ấn tượng tốt gì với Khương Ngư Nhân, nhưng nếu nói với cô rằng cô ta chính là Ngư Nhân đã viết mảnh giấy này, không hiểu sao Bạch Dương cảm thấy rất khó tin.

Bởi vì chẳng phải người đã viết ra thứ này, Ngư Nhân chính là mối nghi ngờ lớn nhất hiện giờ còn gì? Rằng cô ta chính là người duy nhất gặp Sư Tử lần cuối cùng.

“Chị tưởng, cô bé hiền lành dễ thương lắm cơ mà.”

“Và lại, ân oán ở đây, là gì vậy?”

Người duy nhất biết được, có lẽ chỉ có hai người duy nhất trong số tội nó mà thôi. Nhưng thay vì lên tiếng, họ đều chọn cách giữ yên lặng.

Bởi vì họ đều đã hứa cả rồi, hứa sẽ không nói ra.

Đúng lúc này, tiếng rung chuông điện thoại đột nhiên vang lên, lập tức thu hút tất cả sự chú ý của tội nó.

Âm thanh bắt nguồn từ điện thoại của Song Ngư. Và số hiển thị trên màn hình, lại là số của người mà cậu đang cực kì lo lắng.

“A lô?”

Bé Nắng!

“Sur Từ?”

Tuy nhiên, dù cho tụi nó đã cố im lặng đến bao nhiêu đi chăng nữa, đầu dây bên kia đến giờ vẫn chưa vang bất kì âm thanh nào, điều đó khiến Song Ngư thấy trong lòng không yên chút nào.

“Sur, trả lời tôi đi! Cậu có nghe-”

Một lần nữa, lời của Song Ngư bị ngắt đi đột ngột. Nhưng không bị ngắt bởi vì giọng nói của ai đó, mà bị ngắt bởi hàng loạt âm thanh chua chát kì lạ vang lên từ đầu dây bên kia.

Chuyện gì đang xảy ra ở đó vậy?

Và Song Từ với Sur Từ, hai người họ rốt cuộc đang ở đâu...?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Manh Mối (2)

Sur Từ đã có một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy, cô nhìn thấy một gia đình bốn người cực kì vui vẻ, còn có cả hai cậu bé nào đó. Nếu đó là sự thật thì tốt biết bao, rằng gia đình đó đã từng hạnh phúc như vậy.

Rằng cô đã từng hạnh phúc như vậy. Làm sao Sur Từ biết được, khi cô còn chẳng nhớ ra?

Thật đáng thương.

Hai mắt đang nhắm nghiền của Sur Từ chợt nheo chặt lại rồi mở ra một cách khó khăn. Thu vào tầm mắt còn mơ màng vì thuốc mê của cô lúc này là hình ảnh một đám người đứng vây quanh, một trong số chúng còn cầm xô nước rồi còn nhỏ giọt.

Sur Từ thấy lạnh. Cả người cô bắt đầu run khê.

"Sur! Sur!"

Khi Sur Từ chậm rãi quay sang phía vang lên tiếng gọi tên mình, cô nhìn thấy Song Từ hai tay bị trói chặt ra sau đang ngồi cách đó không xa. Đến lúc này, cô mới nhận ra tay mình cũng bị trói lại.

Song Từ thở phào nhẹ nhõm. Cô là người tỉnh lại trước, có lẽ vì chỉ bị mỗi ảnh hưởng của thuốc mê trong khi Sur Từ trước đó còn bị đánh. Nhìn thấy cô bạn mình - dù đang trong trạng thái ướt sũng nước - Song Từ phần nào yên tâm hơn.

"Các người muốn gì? Thả bọn tôi ra!"

Nhìn chằm chằm Song Từ một hồi, bọn chúng chợt quay sang bật cười lớn như việc gì đó vui lắm. Lúc này, chúng bỗng đứng nép sang hai bên, nhường đường cho một tên khác.

Là kẻ đang chụp thuốc mê Song Từ.

"Triệu tiểu thư, cô còn không biết tại sao mình bị bắt ư?"

Hắn chợt bước lại vài bước, chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt Sur Từ. Một chân khụy xuống đất, tay hắn một cách thô bạo bóp mạnh cằm cô, miệng nhô ra nụ cười khinh thường.

"Lại còn làm liên lụy bạn mình, cô thực sự không biết?"

Song Từ hai mắt mở to đảo vài vòng.

"Vậy thì thả cậu ấy đi, người mấy người cần là tôi còn gì!"

"Không được! Thứ nhất, con bé này đã thấy mặt bọn tôi rồi! Thứ hai,"

Tay hắn càng bóp mạnh thêm, khiến Sur Từ còn chưa tỉnh táo đã bị đau đến nhăn cả mặt mày.

"Thật tiếc, nhưng cô bé dễ thương này hình như đã đắc tội gì đó với cô chủ của bọn tôi. Làm sao đây~?"

Cô chủ?

Bàn tay thô bạo của hắn nói lòng dần rồi bỏ ra hắn. Hắn chậm rãi đứng lên, mắt một lượt nhìn hai cô gái đang ngồi sụp dưới sàn nhà với hai tay bị trói chặt phía sau. Hoàn toàn trong trạng thái bị động không thể kháng cự.

"Ha, vậy ra các người là người của lão Ngô chứ gì?"

Mắt hắn một khắc quay phát sang Song Từ, cô gái hiện giờ đang dùng ánh mắt bình thản và nụ cười khinh thường nhìn hắn.

Ngô gia là một trong những tập đoàn có cổ phần lớn trong đại tập đoàn nhà họ Triệu. Giữ vai trò là một cô tiểu thư của Triệu gia, Song Từ biết rất rõ trong bao nhiêu năm qua, lão đã phải chịu lép vế với ông nội cô ra sao.

Thật nực cười! Lẽ ra cô nên nhận ra sớm hơn khi nghe cách mà chúng dùng để gọi mình.

"Đại tiểu thư của Triệu tộc cũng thông minh quá ta! Nhưng mà,"

Bọn đàn em phía sau hắn chợt tiến lại, không quá lâu đã đứng vây quanh Sur Từ. Mặc kệ sự kháng cự quyết liệt từ cô, bọn chúng đã nhanh chóng giữ chặt lấy cô, mạnh đến nỗi Sur Từ chẳng tài nào nhúc nhích nổi.

"Triệu đại tiểu thư, cô nhìn xem! Chúng tôi có cô là điểm yếu của ông cô, và có con nhỏ này là điểm yếu của cô! Cô nói xem, ai hiện tại mới là kẻ chủ động?"

Song Từ cắn nhẹ môi mình, tức giận tắc lưỡi một cái. Tuy nhiên ngay sau đó, cô lại bật cười ha hả, điệu bộ khiến cả thầy chúng đều ngạc nhiên.

"Gì chứ? Ai là điểm yếu của ông nội tôi cơ? Tôi? Haha! Các người đang chọc cười tôi chắc! Nếu nói đó là anh Thiên Yết còn hiểu được, mặc dù các người biết không, ông tôi sẽ không vì những thứ nhỏ nhặt này mà bị sai khiến đâu!"

"Cô!"

"Vớ lại, chẳng phải vì các người không thể bắt được anh Thiên Yết, người thừa kế sáng giá của gia tộc nên mới chuyển mục tiêu sang tôi hay sao? Nực cười!"

Song Từ biết, khi nhìn về mặt cứng đờ của hắn, của cả bọn chúng, cô biết mình đã đoán đúng. Dù sao, anh họ Thiên Yết của cô cũng không phải loại người muốn bắt là sẽ bắt được.

Không thể tin được là có ngày cô lại dính vào ba cái chuyện tranh chấp chính trị này.

Đột nhiên, Song Từ cảm thấy cảm mình bị bóp chặt đến đau điếng, răng theo đó cắn mạnh môi ngăn mình phát ra bất kì âm thanh nào.

"Đó cũng là lý do, một phần thôi. Nhưng hình như, cả cô và bạn cô đều đắc tội với cô chủ đáng kính của chúng tôi!"

"Con nhỏ đó cũng gan tỵ quá nhỉ?"

Sur Từ mắt nhìn chằm chằm Song Từ bạn mình, trong lòng vì đó mà dâng lên sự ngưỡng mộ. Lần đầu tiên nhìn thấy một Song Từ lúc nào cũng hòa theo những trò đùa giỡn lại mang đầy sự chững chạc thông minh như vậy, Sur Từ có thể nhìn thấy sự tương đồng không hề nhỏ giữa cô và Thiên Yết.

Một khí thế dễ dàng áp đảo người khác.

Sur Từ chợt nhìn thấy tay hắn phát nhẹ ra sau. Ngay lập tức, từ bụng cô truyền đến cảm giác đau điếng. Mắt nâu cafe nhú chặt lại, liếc ngay sang tên vừa đá vào mình.

"Sur!"

"Nếu cô không phải điểm yếu của ông cô, được, nhưng con nhỏ này chắc chắn là điểm yếu của cô bây giờ! Sao hả?"

"Các người muốn gì?!"

Vừa dứt lời, hắn đã chìa ra trước mặt Song Từ một chiếc điện thoại. Cô có thể nhìn thấy số đang hiển thị trên màn hình là số của ông nội cô.

"Tuy giờ này chắc ông chủ cũng đã báo 'tin vui' về với lão già đó rồi, nhưng thêm một tiếng cầu cứu từ đứa cháu gái chắc sẽ không dư thừa đâu nhỉ?"

"Ông nghĩ tôi sẽ gọi sao?"

Trước khi Song Tử kịp nhận ra, chiếc điện thoại đã bắt đầu thực hiện cuộc gọi của mình rồi. Nhìn nụ cười của hắn, cô cắn môi giận dữ.

"Con khốn!"

Đúng lúc này, Song Tử và cả tên kia đều bị hàng loạt âm thanh thu hút nhìn sang phía bên kia. Trước mặt họ, Sur Tử - vốn vẫn còn bị trói chặt không thể nhúc nhích - chợt há to miệng cắn mạnh vào cánh tay một tên. Mặc cho hắn rửa xả chửi bới, cô càng cắn chặt thêm.

Song Tử thừa cơ hội này dùng chân mình đá mạnh chiếc điện thoại trên tay hắn văng đi, khiến nó rơi xuống đất vỡ tan.

Đó cũng là lúc Sur Tử bị tên kia tức giận thẳng chân đá vào mặt, đầu vì đó đập mạnh vào bức tường phía sau.

"Con khốn này! Mày dám cắn tao?!"

"Bỏ đi!"

Ngăn tên đàn em đang định chạy lại đánh Sur Tử, hắn một tay giơ ra chắn ngang giữa, mắt hết nhìn Song Tử lại nhìn cô nhóc kia. Dù ánh mắt đầy giận dữ, hắn vẫn nở nụ cười.

"Để xem, hai cô có thể chịu đựng được bao lâu!"

Bọn chúng rời khỏi ngay sau đó, cánh cửa đóng lại vang lên tiếng khoá. Song Tử thở hắt ra một cách bức bối. Đến lúc này, cô mới nhớ ra cô bạn mình.

"Sur, có sao không?!"

Sur Tử mắt hơi nhúu lại vì đau, nhưng vẫn vui vẻ nở nụ cười tươi nhìn bạn mình. Nhìn hàm răng trắng nhe ra dính đầy máu, Song Tử không ngăn được mình bật cười.

"Nhìn như mấy bà lão ăn trầu ý!"

"Dù sao, tụi mình phải tìm cách tháo dây trói đây!"

Thứ này ngăn cản mọi hành động của Sur Tử lẫn Song Tử, chưa kể còn siết chặt đến đau tay. Nếu không vì nó, cô ban nãy chắc chắn không bao giờ để bản thân mình bị khống chế như vậy.

"Làm sao được?"

"Song Tử, cậu cho tớ xem sợi dây trói! Tớ nghĩ tớ biết cách mở!"

Sur Tử rặng cần lấy sợi dây từng trói tay Song Tử, bắt đầu dùng sức tháo chúng ra một cách khó khăn. Vì sợi dây quá dày và to, Sur Tử bắt cần khiến răng mình bị thương nhẹ.

"Được không? Cậu ổn không vậy?"

"Được rồi!"

Ngay khi Sur Tử vừa reo lên, sợi dây trói tay Song Tử theo đó cũng lỏng hẳn ra, cô dễ dàng tháo nó khỏi tay mình. Cũng nhờ tay rảnh rang, cô có thể tháo dây trói của Sur Tử.

"Giờ phải tìm cách ra khỏi đây. Không thể cứ đợi người đến cứu được!"

Song Tử hiểu rất rõ ý của Sur Tử. Có thể giờ này bọn nó đều đã nhận ra sự mất tích của hai người, nhưng vậy thì đã sao. Ý cô là, nơi này dù không quá lớn nhưng chắc chắn cũng không nhỏ để có thể dễ dàng tìm thấy nơi hai đứa đang bị nhốt.

Đó là chưa kể cả Song Tử lẫn Sur Tử đều không biết mình đang ở đâu.

"A!"

"Gi vậy Sur?"

Nhưng Sur Tử còn chưa kịp lên tiếng, tiếng cửa mở một cách thô bạo đã vang lên. Hai đứa nhìn nhau, đủ thông minh để nhận ra mình phải giả vờ như vẫn đang bị trói.

Người bước vào là hai tên trong số bọn chúng, trong đó có một tên là kẻ đã bị Sur Tử cắn tay ban nãy.

"Thiệt tình, sao chúng ta phải canh chừng hai đứa nó chứ!"

"Rõ là phí thời gian!"

Hai tay Sur Từ lúc này đang cầm một vật, chính là thứ cô vừa phát hiện ra vẫn chưa bị lấy đi khỏi túi quần của mình. Những ngón tay chậm rãi cử động, trong khi miệng bắt đầu lên tiếng.

"Rốt cuộc mấy người nhốt chúng tôi ở đâu hả?!"

Song Từ ban đầu hoàn toàn không hiểu bạn mình định làm gì, cho đến khi cô nhìn thấy được thứ mà Sur Từ đang cầm.

Là điện thoại của Sur Từ, nó thậm chí còn đang ở chế độ gọi cho ai đó.

"Con nhỏ này thật phiền phức mà!"

Tên đó vài bước đã bước đến trước mặt Sur Từ. Tay hắn mạnh bạo bóp chặt lấy hai bên má cô, đôi mắt nhìn cô theo đó nheo lại thích thú.

"Dù ban nãy mày cần tao, nhưng phải công nhận một điều là mày rất dễ thương!"

Sur Từ có thể cảm thấy lưỡi hắn liếm trên má mình, trong khi tay bắt đầu sờ mó chân cô, khiến Sur Từ phải cắn mạnh môi cổ trần tỉnh mình phải chịu đựng. Nếu cô nổi giận lúc này mà đánh hắn hay chống trả lại, mọi thứ sẽ trở thành công cốc.

Không chỉ mỗi Sur Từ cảm thấy kinh tởm, cả Song Từ cũng thấy lòng sục sôi giận dữ. Chính cô cũng phải kiềm nén lắm mới không nổi giận.

"Mày thôi đi!"

Bàn tay đang mò mẫm đùi của Sur Từ chợt dừng lại vì tiếng nói của tên còn lại. Bọn chúng bắt đầu dùng mắt nhìn nhau.

"Đại ca chỉ bảo không được đụng tới con nhỏ kia chứ đâu có nói gì đến con này!"

"Các người tự tin rằng chúng tôi sẽ không tài nào thoát được, vậy chỗ này chắc hẳn phải kín đáo lắm!"

Cuộc nói chuyện của chúng bị lời của Song Từ ngắt đi. Chúng lại nhìn nhau, rồi nhìn cô, cuối cùng bật cười lớn.

"Đây là căn nhà hoang nằm ngoài bìa rừng, đương nhiên bọn mày sẽ không thoát được!"

"Cái gì đây?!"

Đúng lúc này, chiếc điện thoại Sur Từ vẫn còn đang cầm bị tên đó giật mạnh lấy, sau đó tức giận tát mạnh cô một cái.

"Sur Từ!"

"Mày dám gọi điện sao? Con khốn này!"

Mắt nhìn theo chiếc điện thoại của mình bị đập đến vỡ tan màn hình, Sur Từ một tay chống xuống nền đất đứng dậy. Đến nước này thì cô không cần phải giả bộ nữa.

Trong khi hai tên còn mắt tròn mắt dẹt nhìn Sur Từ đứng dậy với hai tay hoàn toàn rảnh rang, một tên đã bị cô dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng mà khụy xuống. Tuy nhiên, trước khi kịp xử lý tên còn lại, chân Sur Từ lại nắm chặt khiến cô nhận trọn đòn đánh từ phía sau của hắn.

"Dừng ngay, bọn khốn các người!"

Song Từ sau một hồi nhìn xung quanh lập tức cầm lấy chiếc bình cứu hỏa cũ gần đó quăng mạnh vào. Nhờ đó, Sur Từ dễ dàng hạ gục được chúng. Cô lập tức chạy lại chỗ Song Từ.

"Tớ không đủ sức để đánh nếu bọn chúng kéo tới thêm đâu. Mau chạy thôi!"

"Nhưng chúng ta đã gọi điện, nếu có người tìm đến đây mà không thấy hai đứa mình thì sao?"

"Họ sẽ thấy! Nếu đã tìm được đến đây, họ nhất định cũng sẽ tìm được chúng ta!"

Sau một lúc phân vân, Song Từ gạt mạnh đầu. Mặc kệ hai tên còn đang nằm dưới sàn, hai đứa bắt đầu chạy ra khỏi bằng cánh cửa vẫn còn mở toang.

***

"Cúp máy rồi."

Sau âm thanh rè rè đĩnh tai, cuộc gọi đến điện thoại của Song Ngư bị ngắt đi đột ngột. Cả thầy tại nó bắt đầu nhìn nhau một cách nghi hoặc, sau đó lại quay sang cậu.

"Sur Từ nói gì? Nó đang ở đâu?!"

"Song Ngư!!"

"Đó không phải giọng của Sur, nhưng đúng là có nghe thấy giọng cậu ấy."

Sau một hồi đắn đo, Song Ngư dùng đôi mắt hổ phách phía sau cặp kính của mình nhìn tụi nó. Đôi đồng tử lúc nào cũng bình thản giờ lại dao động rõ rệt.

"Sur Từ đang ở một căn nhà hoang nào đó ngoài bìa rừng, có cả Song Từ nữa!"

"Có thể xác định vị trí không?"

Toàn bộ ánh mắt một lượt đều nhìn sang Thiên Bình, kể cả ánh mắt của Thiên Yết, dù rõ ràng vẫn còn rất tức giận. Trong tụi nó có ai mà không biết rằng Thiên Bình giỏi những thứ máy móc này, cũng là người duy nhất thành thạo trong số tụi nó.

"Không có mạng, tôi không làm được."

"Em có! Em có mang theo một cái USB kết nối không dây, mặc dù không biết còn đủ dung lượng không."

Nếu là bình thường, tụi nó chắc chắn sẽ rất thắc mắc tại sao Nhân Mã mang theo thứ dỏm hơi đó đến vùng hẻo lánh này, nhưng giờ thì không. Đó là chưa kể tụi nó còn cảm thấy biết ơn tên điên khùng là cậu.

Trong khi Thiên Bình dùng máy tính xách tay của mình, Thiên Yết bất ngờ nhận được một cú điện thoại. Về mặt cậu theo đó đánh lại kể cả khi đã cúp máy.

"Có kẻ vừa gọi cho ông nội anh, bảo rằng chúng đang giữ Song Từ!"

Chúng còn bảo sẽ giết con bé nếu ông cậu không rời bỏ chiếc ghế chủ tịch. Tuy nhiên, đó không phải là điều mà cậu có thể nói với tụi nó.

"Thấy rồi!"

Toàn bộ ánh mắt lần nữa hướng về phía Thiên Bình, anh chàng hiện tại đang dùng tay lướt liên tục trên bàn phím laptop mang theo. Không chần chừ lấy một giây, tụi nó lập tức chạy lại, chẳng mấy chốc đã đứng vây quanh Thiên Bình.

"Có tổng cộng là năm căn nhà hoang nằm ngoài bìa rừng. Xin lỗi, tôi không xác định được rõ ràng, có lẽ điện thoại hỏng rồi!"

"Vậy là được rồi, cảm ơn anh!"

Ma Kết nhúu chặt mày một cách khó chịu. Dù cho cậu giữ được sự bình tĩnh vốn có, Ma Kết vẫn có thể dễ dàng diễn lên vì lo lắng cho hai đứa bạn của mình.

Tay Xử Nữ dịu dàng đặt trên đầu em trai xoa nhẹ. Tâm trạng của thằng bé cũng giống tâm trạng của cô bây giờ, thậm chí là tệ hơn. Cô cũng biết, em trai mình bây giờ có thể nói không còn tỉnh táo hết mức nữa.

"Chúng ta sẽ chia ra và tìm ở từng ngôi nhà hoang! Thiên Bình cậu ở lại, cậu cần giữ liên lạc giữa chúng ta!"

Thiên Bình vừa định đứng dậy đã bị Xử Nữ làm khựng lại, đành tiếp tục ngồi yên một chỗ. Dù mắt và mặt vẫn bình tĩnh một tông, Thiên Bình giờ đang nghĩ gì có lẽ chỉ mỗi mình cậu biết được.

Ít nhất, đôi đồng tử màu nâu cafe kia chắc chắn đang dao động rất mãnh liệt. Và nó rơi vào tầm mắt của Thiên Yết, mặc dù cậu lập tức quay đi.

"Tôi sẽ cho người tới giúp, chúng ta không nên quá tách nhau ra!"

Xà Phu này giờ vẫn giữ im lặng, mắt cứ chăm chú quan sát tụi bạn mình, thỉnh thoảng lại quay sang Song Ngư một cách đầy khó chịu.

Song Ngư bình thường rất tinh ý, cậu có thể dễ dàng cảm thấy được khi bất kì ai nhìn mình chòng chọc. Nhưng giờ thì không, cậu quá mệt mỏi để có thể nghĩ đến những điều vớ vẩn đó.

Bé Năng, cậu sẽ không sao! Cậu nhất định không được có chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mây Năng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Manh Mối (3)

Thiên Bình tay ôm chặt chiếc túi đựng máy tính xách tay, mắt bắt đầu nhìn lơ đãng đâu đây. Đến khi chiếc xe máy đang chở mình dừng lại, cậu mới sực tỉnh và bước xuống xe, sau khi trả tiền cho chú xe ôm tốt bụng.

Nơi Thiên Bình đang đứng là trước cửa nhà trọ nơi trường thuê. Tai đeo tai phone gắn với điện thoại để chắc chắn không bỏ qua bất kì cuộc gọi nào từ tụi nó, cậu bắt đầu bước vào trong, tay thỉnh thoảng lại che miệng ngáp vài cái.

Mất nầu cà phê nhìn xung quanh, Thiên Bình chợt dừng lại ở chỗ một nhóm những cô gái đang bước về hướng này trong khi miệng cười nói rôm rả. Thiên Bình hơi cười.

"Mấy em, không phiền nếu cho anh hỏi một chút chứ?"

"T-Thiên Bình! Anh Thiên Bình?!"

"Đùa chứ, anh sao lại ở đây vậy ạ?"

Mấy cô nàng hết nhìn nhau lại lúng túng nhìn sang người con trai trước mắt, mắt sáng rỡ liên tục đảo tới đảo lui. Nhìn thế nào cũng thấy rất rõ sự vui vẻ lộ trên khuôn mặt.

Ai mà không biết Thiên Bình cùng với những người bạn của cậu ở một chỗ khác thay vì nhà trọ trường thuê.

Hoàn toàn không có chút để tâm nào đến mấy cô nàng kia, Thiên Bình trước sau như một vẫn trung ra nụ cười hoàn hảo. Mặc kệ những câu hỏi liên tục dồn vào mình, cậu thân nhiên hỏi một câu duy nhất.

"Cho anh hỏi, các em biết phòng của Thuý Liên ở đâu không?"

Nếu Thiên Bình nhớ không nhầm, mấy cô bé này cũng là học sinh lớp 10-4, cùng lớp với Thuý Liên.

"Ồ kia đó anh! Phòng ngay cuối hành lang ấy ạ!"

"Cảm ơn em."

Không để bọn con gái kịp lên tiếng ú ớ gì, Thiên Bình sau khi để lại nụ cười của mình liền quay bước đi ngay. Nhìn theo cậu, mấy đứa con gái bắt đầu quay sang nhìn nhau xì xào xì xầm.

"Anh Thiên Bình tìm Thuý Liên chi nhì?"

"Không biết, mà hình như ban này có ai cũng tìm Liên phải không?"

"Ừa, nhỏ học sinh mới của lớp 10-3 thì phải, trông điệu bộ hình như đang bức tức lắm!"

***

"Chúng ta đã chạy này giờ rồi, tại sao vẫn không thấy lối ra vậy?"

Song Tử một cách bất an đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn từng nơi trong cánh rừng hoang vu hẻo lánh dần bị bóng tối bao trùm, cuối cùng nhìn cô bạn mình đang chạy phía trước. Cô hơi nhíu mày.

"Tớ không biết... Nhưng chúng ta cứ chạy đường thẳng, có lẽ sẽ ra được mà."

Tuy không giỏi thể thao nhưng thể lực Sư Tử từ trước đến giờ không phải là quá kém đến mức chỉ mới chạy một chút đã đuối sức. Dù vậy, cô phải thừa nhận một điều, Sư Tử hiện tại cảm thấy rất mệt, hơi thở cũng chẳng đều đặn được nữa.

"Sư!!"

Song Tử lập tức chạy nhanh hơn, lập tức đỡ được Sư Tử bỗng dừng khựng lại và khuỵu xuống đất. Hai tay đỡ lấy cô bạn, Song Tử lay nhẹ. Nhìn bạn mình cứ thờ hờng học liên tục, tay cô đặt khẽ lên trán Sư Tử, trong khi tay còn lại luồn ra sau đầu.

"Nóng quá!"

Có thể vì lúc này bị tạt nước, lại còn phải chạy liên tục như vậy. Nếu Song Tử nhớ không nhầm thì Ma Kết từng nói, độ chịu lạnh của Sư Tử rất kém.

"Tìm đi! Mấy con nhỏ đó chắc chắn chỉ trốn quanh đây thôi!! Mau lên, tụi bây muốn chết hả?!!"

Một loạt âm thanh truyền vào tai khiến Song Tử giật nảy mình, đầu cũng vì đó mà liên tục quay tới quay lui liên tục. Không chỉ cảm giác bất an, đôi mắt cô bây giờ chứa cả sự sợ sệt.

Mình phải làm gì? Chúng sẽ tìm thấy bọn mình mất!

"Chạy thôi, Song Từ."

Trần Trần nhìn cô bạn đang lách khỏi vòng tay mình mà cố gắng đứng dậy, lại còn mỉm cười nhìn cô, Song Từ vừa ngạc nhiên vừa lúng túng vì sợ hãi.

"Chạy đâu bây giờ? Chúng ta còn không biết bản thân mình đang đi đâu!"

Song Từ chịu hết nổi rồi. Cô sao lại dính vào những việc rắc rối thế này cơ chứ? Cô còn không phải người thừa kế của Triệu tộc, vậy tại sao lại nhắm mục tiêu vào cô! Song Từ còn chẳng gây thù chuốc oán với ai. Cô cũng là con người mà, sức chịu đựng của cô cũng có giới hạn chứ!

"Song-"

"Đủ rồi! Tôi chịu hết nổi rồi!"

Dù Song Từ không khóc, nhưng cô bất lực, cả cơ thể cứ vô thức run rẩy lên vì sợ hãi. Suy cho cùng, Song Từ dù mạnh mẽ ra sao vẫn còn con gái. Đối với những tình huống mà cô chưa một lần trải qua, Song Từ đương nhiên cảm thấy sợ, rất sợ. Cô cứ thế ngồi xồm xuống đất, hai tay bịt chặt tai trong khi mắt cứ nhắm tịt lại mà lắc đầu nguầy nguậy.

Cứu với. Cứu tôi... Thiên Bình!

Sur Từ mất vẻ nhìn cô bạn cùng bàn của mình, hoàn toàn bình thản và không có lấy một tia khó chịu. Cô ngồi xồm trước mặt Song Từ, hai tay cầm lấy hai bàn tay run rẩy của cô. Trước vẻ mặt và ánh nhìn kinh ngạc của bạn mình, cô cười.

"Sẽ không sao đâu. Tôi sẽ ở cạnh cậu, được chứ?"

...

"Sẽ không sao đâu."

...

"Tôi sẽ ở cạnh em, được chứ?"

...

"Tại sao?"

Những giọt nước mắt Song Từ kiềm chế bấy giờ vô thức tuôn ra, cô nấc lên theo tiếng khóc.

"Tại sao lại giống quá vậy? Cậu, và Thiên Bình?"

Có lẽ vì tâm trạng quá mệt mỏi, Song Từ đã không hề để ý đến ánh mắt kì lạ của bạn mình, mặc dù nó lập tức biến mất ngay sau đó và thay vào bằng một nụ cười trấn an.

"Tao nghe thấy tiếng động! Mau qua đó tìm!"

Một lần nữa, loạt âm thanh kia cắt ngang dòng suy nghĩ của cả Song Từ lẫn Sur Từ, kéo lại hai đứa trở về với thực tại. Người này kéo người kia đứng dậy, dẹp bỏ luôn sự yếu đuối vớ vẩn bấy giờ, cả hai tiếp tục chạy đi.

Và hiện tại, Sur Từ vẫn đang sốt. Sốt rất cao.

Còn một chuyện nữa,

***

Khuong Ngư Nhân một cách thô bạo bị đẩy ngã xuống sàn nhà, tay đập mạnh vào bức tường phía sau sứt da chảy máu. Cô nhú mày, nhưng sau đó lại lập tức lờn nguyệt cô gái đang kiêu ngạo đứng trước mặt mình.

"Đây không phải điều chúng ta đã thoả thuận!"

Cô gái kia vẻ mặt có phần ngạc nhiên rồi chuyển ngay sang thích thú. Đôi mắt nhỏ hơi nheo lại, cuối cùng bật cười to như chuyện gì đó vui vẻ lắm.

"Cậu ngây thơ quá! Thoả thuận? Có sao? Tôi đâu nhớ có nói sẽ không gây thương tích gì cho con nhỏ đó!"

"Thúy Liên, cậu còn chẳng có thù oán gì với Sur Từ!"

Nụ cười rạng rỡ của Thuý Liên vì câu nói của Ngự Nhân mà vụt tắt, thay vào đó là nụ cười nhếch mép tỏ vẻ khinh thường.

"Phải, cậu nói đúng, tôi với cậu ta không thù không oán, chỉ có cậu là căm ghét cậu ta! Nếu thế, cậu chẳng phải nên cảm ơn tôi hay sao?"

Ngự Nhân cắn mạnh môi mình đến suýt bật máu, đôi mắt run lên liên hồi giận dữ nhìn Thuý Liên. Cảm ơn cô ta? Vì cái gì? Vì đã giúp cô trừ khử cái gai trong mắt? Vì đã giúp cô loại bỏ Lâm Sư Tử?

Vớ vẩn, đó còn không phải điều Ngự Nhân mong muốn!

"Còn Song Tử?"

Về bình thần thích thú trên gương mặt của Thuý Liên lần nữa thay đổi, trở nên chán ghét lộ rõ. Nhỏ tặc lưỡi, miệng thờ ơ ra một cái.

"Tôi vốn có ưa gì con khốn Song Tử đó đâu. Và lại, ba tôi cũng bảo tôi giúp ông khử con nhò đó, rõ ràng là dịp tốt, tôi chắc chắn phải nắm lấy rồi! Bất cớ nó, đã thương nó, cho đến khi tôi hạ dạ thì thôi!"

Về mặt thần nhiên như không của Triệu Song Tử, ánh mắt cứ như muốn chế giễu nhỏ của cô, cả cái tính khí khó ưa đó. Cô ta còn có lần khiến nhỏ bề mặt trước Thiên Bình, nhỏ làm sao không ghét được Song Tử.

Chưa tới mức căm hận, nhưng chắc chắn không cho vừa vào mắt!

"Mấy trò gan tỵ vớ vẩn của bọn nhò mọn."

"Cô vừa nói gì? Há!?"

Thuý Liên mới giây trước còn thần nhiên ngao mạn, giây sau đã dùng dùng nỗi giận chỉ vì một câu nói của Ngự Nhân. Nhỏ một bước tiến lại, tay tức giận vung cao quá đầu, chỉ chờ giáng xuống cô một bạt tay.

Tuy nhiên, bàn tay của Thuý Liên lại bị một bàn tay khác nắm cổ tay giữ lại, chặt đến mức khiến nhỏ phải nhíu mày vì đau. Thuý Liên lập tức quay phắt sang "vị khách không mời" nào đó, và không ngăn được mình mở to mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu nâu cafe trước mặt.

"Anh... Thiên Bình?"

Thiên Bình làm gì ở đây? Anh ta rõ ràng còn không phải ở lại nhà trọ này.

Hoàn toàn bỏ qua vẻ kinh ngạc trên gương mặt của Thuý Liên hay ánh mắt nhìn mình chòng chọc của Ngự Nhân phía sau, Thiên Bình lãnh đạm hất mạnh tay nhỏ đi, sau đó phẩy phẩy tay mình vài cái.

Hành động đó khiến Thuý Liên khó chịu, và phải khó khăn lắm mới có thể kìm nén không tức giận.

"Anh làm gì ở đây? Chẳng lẽ em vinh hạnh đến nỗi được hoàng tử điện hạ ghé thăm?"

Con nít ba tuổi cũng nhận ra hàm ý mỉa mai trong lời nói của Thuý Liên, Thiên Bình chỉ là không thèm để ý tới.

"Thông minh xảo trá như cô, thật sự không biết lý do tôi tới đây?"

Ngự Nhân đứng phía sau thu vào nét mình hình ảnh người con trai đẹp đến ma mị trước mặt, rồi lại nhìn sang Thuý Liên mới vài giây trước còn hùng hồn lại đang bặm chặt lấy môi mình. Cô có thể dễ dàng nhận ra hấp lực kì lạ từ đôi mắt màu nâu cafe kia.

Ngự Nhân biết đôi mắt đó.

"Em? Xảo trá? Em không hiểu anh đang muốn nói về điều gì!"

Thiên Bình phải khó lắm mới nhịn không bật cười. Không hiểu hay là không muốn hiểu, không muốn thừa nhận?

"Tôi không phải loại người thích đùa, cô biết mà phải không~?"

Đúng là Thiên Bình rất hay trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng thích buông lời bông đùa, nhưng trong một số trường hợp mà bao gồm cả lúc này thì không. Về ngoài vẫn cười nói vui vẻ, nhưng bên trong đang cực kì khó chịu.

Thuý Liên biết rất rõ điều đó, và nhỏ thấy sợ. Một chút, nhỏ nghĩ vậy.

Thiên Bình tặc lưỡi một cái, mấy ngón tay lười nhác luồn vào mớ tóc màu nâu sáng của mình, sau đó lại che miệng ngáp một cái. Biểu hiện trước sau như một của Thuý Liên quá dễ đoán, dễ đoán đến mức khiến cậu phát chán.

"Sức chịu đựng của tôi có giới hạn. Cô biết không, thứ này,"

Chiếc điện thoại đang giong lên của Thiên Bình thu hút sự chú ý của cả Thuý Liên lẫn Ngự Nhân. Cậu hơi cười, ngón tay chạm nhẹ vào màn hình đang bật

sáng.

"Tôi vốn có ưa gì con khốn Song Tử đó đâu. Và lại, ba tôi cũng bảo tôi giúp ông khử con nhỏ đó, rõ ràng là dịp tốt, tôi chắc chắn phải nắm lấy rồi! Bắt cóc nó, đả thương nó, cho đến khi tôi hả dạ thì thôi!"

Đó là một phần trong đoạn nói chuyện ban nãy giữa Ngư Nhân và Thuý Liên, cũng là phần quan trọng nhất.

"Tại sao? Từ lúc nào mà-!?"

"Tôi định sẽ nói nhẹ một chút với thằng Yết, nhưng coi bộ cô đâu cần lòng tốt của tôi có phải không?"

Ngư Nhân này giờ hoàn toàn im lặng, chỉ đứng đó quan sát từng biểu hiện của Thiên Bình và Thuý Liên. Trong khi nhỏ cứ đảo mắt với nét mặt liên tục thay đổi thì vẻ mặt của anh ta hoàn toàn bình thản như không có gì xảy ra, khác hẳn với đôi mắt dao động lạnh lùng đến run người.

"Tôi cho cô cơ hội cuối. Nói hết ra! Mọi thứ."

Thuý Liên cắn mạnh môi mình.

"Cô nhốt bạn gái tôi ở đâu?!"

"Em-"

Nhưng trước khi Thuý Liên kịp lên tiếng, điện thoại nhỏ đột nhiên reo lên. Sau khi đưa đôi mắt có phần căm phẫn nhìn Thiên Bình, nhỏ bắt máy. Tuy nhiên, nó lại bị cậu thán nhiên giật lấy mất.

"Cô chủ, thật xin lỗi! Bọn tôi... Bọn tôi vô ý để hai đứa nó trốn mất! Cô chủ đừng lo, bọn tôi nhất định tìm ra chúng!! Cô chủ? Cô chủ? Cô vẫn đang nghe chứ? Cô-"

Cuộc gọi bị ngắt đi.

"Chết tiệt! Khốn kiếp!"

Thuý Liên còn đang đảo mắt lại bị mắt Thiên Bình lờm trúng, nhỏ giật nảy mình.

"Ồ đâu? Nói mau!"

Chỉ mới vài giây trước thôi, Thiên Bình chắc chắn vẫn còn bình tĩnh lắm.

"Căn nhà hoang phía tây khu rừng."

"Khốn nạn!"

Ngư Nhân hơi giật mình khi nhận ra Thiên Bình đang quay người chuẩn bị bỏ đi. Tay cô đột nhiên vươn ra và vô thức nắm lấy tay áo khoác của Thiên Bình.

"Tôi... Em có thể đi cùng không? Ý em là-"

Ánh mắt Thiên Bình trước sau không hề thay đổi, kể cả khi đôi phương giờ là Khương Ngư Nhân. Lạnh, rất lạnh.

"Tôi còn chưa hỏi tội cô, còn muốn đi cùng? Trừ khi cô muốn bị tụi nó xé xác cô ra."

Sự quen thuộc kì lạ khiến Ngư Nhân không khỏi rung mình. Cô im bật.

***

Theo sự phân chia của Xử Nữ thì tụi nó sẽ chia thành hai nhóm, mỗi nhóm đi đến một căn nhà để tìm kiếm, còn ba nơi còn lại sẽ do người của Thiên Yết đảm nhận.

Nhóm của Ma Kết được giao tìm ở căn nhà hoang phía tây khu rừng, cũng là căn nhà to nhất.

Bạch Dương gần như lục tung cả căn phòng nơi mình đang tìm kiếm, tâm trạng theo đó mà chuyển xấu hẳn đi, đến mức nơi này dần trở nên âm u vì bị bóng tối bao trùm cũng chẳng thêm bận tâm tới. Khó chịu, bức bối, cô quay người rời khỏi phòng, và vô tình gặp Kim Ngưu cũng vừa đi ra từ phòng đối diện.

"Ở đây không có! Em đã tìm cả dãy rồi!"

"Chị cũng vậy, chỉ có mỗi mấy con chuột mấy con gián gì đó cứ chạy vòng vòng thôi!"

"Còn Ma Kết?"

Ma Kết vừa bước ra từ một căn phòng khác và hiện tại đang dùng tay liên tục phui phui quần áo mình. Cậu nhìn Bạch Dương và sau đó là Kim Ngưu, cuối cùng chậm rãi lắc đầu.

"Tớ đoán, thật sự không có ai trên này đâu."

"Hay chúng ta xuống nhà xem? Có khi Song Ngư và Xà Phu, hai cậu bé ấy tìm được gì cũng nên!"

Nhưng khi cả ba vừa bước xuống tầng trệt và định lên tiếng gọi Song Ngư cùng Xà Phu thì trước mắt họ lại là một người khác, đang cầm đèn pin rọi khắp nơi.

"Anh Thiên Bình?"

"Thiên, cậu làm gì ở đây?"

Thiên Bình giờ phải ở nhà đảm nhận việc giữ liên lạc của cả bọn chứ.

Khác với mấy gương mặt ngọc nhiren kia, cậu trông cực kì bình thản. Và không mất quá nhiều thời gian để Thiên Bình có thể thuật lại toàn bộ cho tụi nó.

"Ý anh là, theo lời Thuý Liên nói, cô ta cho người nhốt Sư Tử và Song Tử ở đây?"

"Tao đoán anh ta không nói sai đâu."

Ma Kết đưa mắt nhìn sang người vừa lên tiếng, cũng là người vừa bước ra từ một căn phòng nào đó nằm tít tận nhà sau. Trước ánh nhìn của tụi nó, Xà Phu mở lòng bàn tay mình và chìa ra trước mặt tụi nó một chiếc điện thoại bị vỡ nát.

"Của con Sư mà!"

"Mày tìm thấy ở đâu?"

Khi bước theo Xà Phu, bọn nó nhìn thấy một căn phòng có cả một cánh cửa mở toang dẫn ra bên ngoài. Ngồi cách đó không xa là Song Ngư, vẫn ngồi khuyu một gối dưới đất.

"Ngư, em đang làm gì vậy?"

Nghe tiếng Kim Ngưu hỏi, Song Ngư hơi giật mình, tay vì thế lập tức bỏ ngay thứ gì đó vào túi áo khoác, sau đó quay sang nhìn cô lắc nhẹ đầu.

Kim Ngưu có chút khó hiểu, nhưng rồi lại thôi.

"Tớ nghĩ có giăng co giữa hai bên, sau đó hai cậu ấy mở cửa chạy trốn!"

"Nhưng Dương, ngoài đó là rừng mà em! Lại còn âm u đến như vậy."

"Mày làm gì mà cứ ngồi đó hoài vậy, bốn mắt?"

Nếu là bình thường, câu nói của Thiên Bình chắc chắn khiến Song Ngư tức giận, nhưng giờ thì không. Thay vào đó, mắt cậu cứ tập trung mãi vào một điểm trên bức tường.

Bởi vì trời khá tối nên mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo. Tuy nhiên, nhìn thế nào cũng nhận ra được.

Đó là máu.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sự Chuộc Tội Với Dương Cẩm

Đã từng có một thời gian, gia đình của Thiên Bình và Sư Tử được người ta biết đến như một gia đình hội tụ những thiên tài, đặc biệt là về lĩnh vực âm nhạc.

Một người cha bảnh bao tài giỏi với đôi tay và bộ não thần kỳ có thể viết nên những bản nhạc tuyệt vời, một nhạc sĩ tài ba người người kính nể thần phục. Một người mẹ xinh đẹp hơn bất kì người phụ nữ nào với những ngón tay uyển chuyển trên phím đàn, một nữ nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng phủ rộng

ra cả ngoài nước.

Có thể nói, họ là những con người như được trời ban cho mọi thứ. Ngoại hình, tiền tài, địa vị, danh vọng, tất cả đều suôn sẻ.

Sau khi kết hôn cùng nhau, bà Lâm bắt đầu rời khỏi ngành nhạc cụ và gần như không bao giờ tham gia bất kì một cuộc thi hay một buổi giao hưởng lớn nhỏ nào nữa. Ước mơ được toả sáng trên sân khấu rộng lớn của bà vì vậy mà trở nên dang dở.

Tuy nhiên, nó không bị cất đi quá lâu. Khi bà Lâm hạ sinh đứa con đầu lòng của mình, ngay từ khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của con, bà đã quyết định sẽ biến con mình thành một nghệ sĩ dương cầm vĩ đại hơn bất kì ai.

Và đứa trẻ đó được đặt tên là Lâm Thiên Bình.

Lâm Thiên Bình rất giỏi, đích thực là một thần đồng từ khi tuổi còn rất nhỏ. Thừa hưởng trí thông minh từ ba và tài năng kiệt xuất từ mẹ, cậu có dễ dàng đàn hoàn hảo một bản nhạc dương cầm dù chỉ lướt mắt sơ qua nhạc phổ. Thậm chí cả những bài khó nhất mà người lớn còn không dễ hoàn thành, Thiên Bình có thể đánh không sai dù chỉ một chút.

Cái tên Lâm Thiên Bình bắt đầu trở nên nổi tiếng trong giới âm nhạc, là một cậu bé dù còn rất nhỏ nhưng đã giỏi đến mức một nghệ sĩ trưởng thành phải nể phục. Bà Lâm vì vậy mà càng dẫn con trai đến các cuộc thi hơn.

Dù bị áp đặt cho ước mơ của mẹ, nhưng Thiên Bình chưa bao giờ có ý nghĩ căm ghét bà, hay căm ghét dương cầm. Cậu yêu dương cầm, yêu những bản nhạc phổ tuyệt hảo, yêu cái cảm giác được lướt tay trên những phím đàn, yêu cả việc được đứng trên sân khấu đầy ánh đèn. Đối với Lâm Thiên Bình, trở thành nghệ sĩ dương cầm từ lâu đã không còn là ước mơ của mỗi mình bà Lâm nữa, đó còn là ước mơ của chính cậu.

Là lẽ sống lớn nhất của Thiên Bình. Là tương lai, là mọi thứ đối với cậu.

Lâm Thiên Bình có một cô em gái nhỏ hơn mình một tuổi, cô bé cũng mang đôi mắt màu nâu cafe giống hệt cậu. Đó là đứa em duy nhất của Thiên Bình, đứa trẻ mà cậu luôn luôn dành cho sự yêu thương chăm sóc tuyệt đối.

Cô bé đó là Lâm Sur Từ.

Giống như anh trai, Sur Từ cũng thừa hưởng gần như mọi điểm tốt từ cả ba lẫn mẹ. Đầu óc xán lạn thông minh, nụ cười toả nắng thuần khiết. Nếu Thiên Bình chỉ cần lướt nhanh qua một nhạc phổ bất kì đã có thể chơi được bản nhạc hoàn hảo, thì Sur Từ có một đôi tai và một sự phân tích nhạy bén, cô bé có thể chơi dương cầm mà chỉ cần một lần nghe qua.

Tuy nhiên, trong mắt bà Lâm khi đó dường như chỉ tồn tại mỗi mình Lâm Thiên Bình, hoàn toàn không có bất kì sự chú ý yêu thương nào dành cho đứa con gái sinh sau anh mình một năm là Lâm Sur Từ, kể cả tài năng hiếm có của cô bé. Cũng vì điều này mà ông bà Lâm thỉnh thoảng lại cãi nhau.

"Sẽ không sao đâu! Ngoan!"

Mỗi lần như thế, Thiên Bình lại ôm lấy Sur Từ thật chặt, tay dịu dàng xoa đầu vỗ lưng trấn an em gái.

Dù cho bản thân cũng rất sợ khi nghe thấy tiếng cãi nhau của ba mẹ, nhưng Thiên Bình lại cố dẹp chúng sang bên để vỗ về Sur Từ. Đối với cậu khi ấy mà nói, chỉ cần con bé không sao là được.

Lâm Thiên Bình rất yêu Lâm Sur Từ. Bởi vì với một thằng nhóc lúc nào cũng nhận được sự yêu thương tuyệt đối từ mẹ và những lời tán thưởng của những người xung quanh như cậu, đứa trẻ đó là người duy nhất cậu có thể yêu thương bảo vệ.

Sur Từ không phải tất cả với Thiên Bình, nhưng tất cả chắc chắn phải bao gồm con bé.

Thiên Bình đã từng nghĩ như vậy.

Hôm đó là ngày sinh nhật lần thứ sáu của Sur Từ và còn đúng hai tháng nữa là sinh nhật của Thiên Bình. Nhưng trước ngày hôm đó, ba mẹ hai đứa đã cãi nhau một trận rất to, đến mức đánh thức hai anh em đang ngủ say. Kế hoạch sẽ đi đâu đó mừng sinh nhật con gái vì vậy mà đổ sông đổ bể.

Tuy nhiên, hai đứa trẻ không vì vậy mà cảm thấy tủi thân. Thậm chí, chúng còn mặc kệ và thay vào đó nghĩ ra biết bao nhiêu thứ hay ho.

Trong đó có việc tự mình vào bếp để gây bất ngờ cho ba mẹ.

Vì đó là sau khi Thiên Yết bị nhà họ Triệu đưa đi và nhóc Mưa cũng chuyển nhà mất, nên chỉ còn mỗi hai anh em nào đó chuẩn bị một bữa tiệc linh đình.

Một Thiên Bình dù ngoài mặt chừng chạc và lúc nào cũng giữ nguyên sự điềm tĩnh, thực chất bên trong chỉ là một tên nhóc con thích phá phách và ham chơi. Cậu vì vậy mà dễ dàng bị em gái thuyết phục, thậm chí còn hưởng ứng rất tích cực.

"Anh hai! Anh hai! Mình làm bánh kem thế nào~?"

"À cái này, thật ra anh cũng không biết nữa."

Một thằng nhóc hai mươi bốn trên bảy lúc nào cũng chỉ biết mỗi dương cầm và những bản nhạc phổ như Thiên Bình thì kiến thức nấu nướng hoàn toàn là

số không tròn trĩnh.

Nhưng điều khiến Thiên Bình lo lắng nhất lúc đó không phải cách làm bánh kem hay gì đó tương tự, mà là thứ Sur Từ cứ cầm mà hươ hươ khắp nơi này giờ.

"Dù sao thì, Tiểu Sur Nhi, anh nghĩ em nên dẹp con dao đó đi thì hơn!"

Sur Từ hai mắt tròn xoe nhìn anh trai, đầu nghiêng sang một bên một cách khó hiểu. Có thể vì khi đó cô bé vẫn còn quá nhỏ để nhận ra sự nguy hiểm, Sur Từ chỉ để ý đến mỗi vẻ mặt của Thiên Bình.

Con bé nghĩ anh trai đang muốn đùa giỡn với nó.

"Nè! Sur, anh không giỡn đâu!"

Đúng lúc này, tiếng cửa mở phía trước nhà chọt vang lên.

"Mẹ về rồi đây!"

"Sur! Thiên! Hai đứa đâu rồi?"

"A, ba mẹ về!"

Sur Từ khi đó vì nhận ra ba mẹ về mà vui đến nỗi quên bém luôn thứ mình đang cầm trong tay. Khi cô bé quay phắt ra sau và định chạy ra ngoài phòng khách, con dao trong tay theo đó cất vào không trung.

Thật không may, nó cắt mạnh vào bàn tay của Thiên Bình.

"Á!!!"

Tiếng hét thất thanh khiến Sur Từ không khỏi giật mình mà quay sang. Trước mắt cô bé khi đó, Thiên Bình tay ôm chặt lấy bàn tay còn lại đang không ngừng chảy máu và dần khuyu xuống sàn.

"Anh-"

"Tiểu Thiên! Tiểu Thiên!!"

Ngay khi định chạy tới bên anh trai, Sur Từ bị mẹ mình vừa hoảng hốt chạy vào thẳng tay đẩy ngã sang bên. Bà sợ hãi ngồi xuống bên con trai mình, đôi mắt sốt sắng liên tục hỏi han Thiên Bình còn đang ôm lấy tay một cách đau đớn.

"Tiểu Thiên, con! Con ổn không? Ngoan, đừng khóc! Mẹ ở đây, mẹ ở đây!"

Hệt như vừa sức nhớ ra gì đó, bà Lâm đột nhiên quay phắt ra sau. Đôi mắt tuyệt đẹp mới vài giây trước còn chứa sự yêu thương lo lắng giờ đây lại lạnh lẽo thù hận.

"Mày!!!"

Sur Từ giật thót lên vì cách mẹ nhìn mình. Dù bà luôn nhìn cô đầy lạnh nhạt, nhưng chưa bao giờ dùng ánh mắt đầy căm hận đó nhìn cô. Đến lúc này, Sur Từ mới nhận ra tay mình vẫn còn cầm con dao dính máu anh trai.

Âm thanh chất chứa vang lên khi con dao rơi xuống sàn.

"Mẹ, con... Anh hai, em không-"

"Con khốn này, mày có biết mày vừa làm cái gì không hả?!"

Một cách đầy giận dữ, tay bà Lâm điên cuồng tát mạnh vào gương mặt nhỏ bé của Sur Từ, khiến cô bé vì mất đà mà ngã phịch xuống sàn.

"Em thôi đi! Tại sao lại đánh con?"

Ông Lâm này giờ vẫn đang ở cạnh con trai đột ngột đứng dậy, hai tay giơ ra ngăn bà Lâm đang tiến lại định đánh con gái thêm. Đối diện với khuôn mặt xinh đẹp đầy tức giận của vợ, đôi mắt ông hơi nheo lại.

"Đánh nó? Tôi còn chưa giết nó là may rồi! Anh xem nó đã làm gì con trai tôi đi!!!"

"Con bé đâu có cố ý!"

"Tôi không quan tâm! Con quý kia, mày nói đi! Con trai tao đắc tội gì với mày, sao mày nỡ làm nó bị thương?!"

Sur Từ khi đó chỉ có thể ngồi yên dưới sàn chịu từng lời mắng nhiếc từ chính người mẹ đã sinh ra mình, trong khi miệng liên tục nói ra lời xin lỗi.

Nếu là bình thường, Thiên Bình đã đứng ra che chắn cho em gái, đồng thời trấn an lấy mẹ mình. Tuy nhiên cậu của lúc đó, hoàn toàn chỉ có thể ngồi yên một chỗ mà ôm lấy tay mình.

Thiên Bình quá đau để có thể làm bất kì điều gì, bao gồm cả việc cử động.

***

Theo chẩn đoán của bác sĩ, vết cắt ở tay rất sâu. Bởi vì khi đó Thiên Bình đã đưa tay lên đỡ nên khiến con dao cắt vào động mạch, gây tổn thương không hề nhỏ. Tuy đã không còn nguy hiểm nữa, nhưng nó lại để lại những di chứng không thể tránh khỏi.

Vết thương kể cả khi đã hồi phục cũng sẽ hạn chế khả năng hoạt động của tay. Cụ thể hơn, Thiên Bình không thể cử động tay mình linh hoạt như trước nữa. Và trừ phi Thiên Bình muốn huỷ hoại bàn tay mình mãi mãi, bằng không, cậu nhất định không bao giờ được dùng tay quá sức. Việc đó bao gồm cả chơi dương cầm.

Bác sĩ nói, Thiên Bình sẽ không bao giờ có thể tiếp tục theo đuổi dương cầm được nữa.

Mãi mãi không thể.

Điều này đã đã kích rất lớn đến Lâm Thiên Bình cũng như mẹ của cậu. Nếu bà Lâm lúc nào cũng xem Thiên Bình là đứa con trai quý giá, người duy nhất có thể thực hiện ước mơ còn dang dở của bà, thì với cậu, dương cầm là tất cả. Thiên Bình luôn luôn tự nhủ rằng, cậu có thể mất đi mọi thứ, nhưng tuyệt đối không thể mất đi dương cầm.

Đối với Lâm Thiên Bình, mọi thứ đã sụp đổ. Hiện tại. Tương lai. Ước mơ. Hay cuộc sống của chính cậu. Tất cả đều đã biến mất.

Mỗi lần ngồi trước cây dương cầm của mình, Thiên Bình lại mở nắp và lướt tay trên những phím đàn. Cậu bắt đầu vô thức đánh một bản nhạc nào đó, cho đến khi tay cậu quá giới hạn chịu đựng.

"Anh hai! Anh hai à."

Đối với Thiên Bình, Sur Từ là đứa em gái mà cậu rất yêu thương. Nhưng có lẽ bởi vì khi đó quá đau khổ, quá sốc, quá mất bình tĩnh, cậu không còn có thể dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô nữa.

"Muốn gì?"

Trước mắt Thiên Bình lúc ấy, Sur Từ hai tay đan chặt vào nhau, hai bà vai cứ liên tục run rẩy, cả khuôn mặt cứ cúi gằm không chịu ngước lên.

"E-Em xin lỗi... Anh hai, là tại em... Em-"

"Phải, là tại mày!"

Thiên Bình rời khỏi ghế ngồi, từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía Sur Từ đang đứng. Người anh trai luôn cười với cô, giờ lại lạnh lùng nhìn cô bằng ánh mắt vô cảm khiến Sur Từ thấy sợ, khiến cô bé lùi lại trong vô thức.

"Tao đã làm gì nên tội với mày hả?"

"Anh, em không-"

"Im miệng cho tao! Tao lúc đó không phải đã bảo mày dẹp con dao khốn kiếp đó đi hay sao?! Tại sao lại không chịu nghe tao!!?"

Trong lúc quá tức giận, Thiên Bình vì không thể kiềm chế mình đã đưa tay giáng một cái tát rất mạnh xuống em gái, khiến Sur Từ loạng choạng ngã ra sau, đầu đập mạnh vào tường đầu giường. Dù vậy, cô bé vẫn ngồi đó, hoàn toàn im lặng không phản kháng.

"Tao yêu thương mày chưa đủ sao? Tao bảo vệ mày không tốt sao?"

"Không có! Em rất yêu anh hai, em-"

"Yêu tao? Vậy tại sao mày lại huỷ hoại mọi thứ mà tao có?!"

Tay Thiên Bình với lại chiếc cúp thủy tinh gần đó, không chút suy nghĩ quăng mạnh nó vào Sur Từ đang ngồi dưới sàn. Chiếc cúp bay ra bức tường phía sau cô. Vỡ tan.

"Em xin lỗi... Em không cố ý-"

"Mày xin lỗi thì có ích gì?! Thừa thôi! Mày có xin lỗi đi chăng nữa thì tay tao mãi mãi cũng không hồi phục được!! Mày vui lắm phải không, thấy tao như thế này?"

Tay Thiên Bình mạnh bạo bóp vào hai bên má Sur Từ, ép cô bé nhìn mình.

"Thăm hại lắm phải không?"

Hoàn toàn không có một tiếng trả lời, Sur Từ chỉ lắc mạnh đầu mình.

"Tiểu Thiên!"

Lúc này, bà Lâm chợt bước vào, bao nhiêu cánh tượng đều thu vào tầm mắt. Ngay lập tức, bà chạy đến bên con trai, tay dịu dàng kéo cậu ra khỏi. Vừa vỗ về lấy Thiên Bình, bà vừa quay sang, ánh mắt chán ghét vung tay tát mạnh con gái.

"Sao mày dám xuất hiện ở đây? Bắn mắt! Biến về phòng mày cho tao, con khốn!!"

Rồi lại tiếp tục quay sang con trai, ánh mắt lần nữa trở nên ảm áp đầy thương yêu.

"Ngoan, Tiểu Thiên! Sẽ không sao đâu. Ngoan!"

***

Tuy nhiên, vì phải chịu một cú đả kích khi còn quá nhỏ như vậy, Thiên Bình rơi vào trầm cảm. Suốt ngày, cậu bé chỉ biết nhốt mình trong phòng, đến cả dương cầm cũng chẳng buồn động tới.

Ước mơ theo đuổi dương cầm của bà Lâm từng được gán sang con trai là Lâm Thiên Bình lần nữa trở nên dờ dạc. Và để tiếp tục mong muốn của mình, người làm mẹ đã đổ ước mơ đó lên đầu đứa con gái út là Lâm Sur Từ.

Dù mang trong mình tài năng nhưng Sur Từ chưa bao giờ được mẹ dạy qua dương cầm, vì vậy mà mọi thứ trở nên rất khó khăn. Kể cả khi cô bé hoàn thành được bất kì bản nhạc nào, thay vì một lời khen ngợi động viên, chỉ cần bà Lâm đem nó ra so sánh với Thiên Bình, Sur Từ chắc chắn lại phải chịu những đòn roi giận dữ của mẹ.

Lâm Sur Từ đã từng có ước mơ trở thành một nhạc sĩ như ba mình, vì điều đó mà ông cũng dạy lại cho cô rất nhiều. Nhưng ước mơ đó, lại bị chính Sur Từ giết chết.

***

Ông Lâm đã luôn tôn trọng những ước muốn của vợ mình, bởi vì ông biết rất rõ, chuyện đó không chỉ đả kích Thiên Bình, nó đả kích cả vợ của ông nữa. Đả kích rất lớn. Tuy nhiên, khi nhìn thấy con gái bị vợ đánh đập tàn nhẫn và nhồi nhét những kiến thức cũng như bị bắt luyện tập quá sức, ông Lâm bắt đầu quá giới hạn chịu đựng.

Và điều đó dẫn đến những trận cãi vã kịch liệt. Mọi thứ dần trở nên không thể cứu vãn được nữa. Cuộc hôn nhân đã từng rất hạnh phúc rơi vào tan vỡ.

Ông bà Lâm ly hôn. Người chọn ra đi là ông Lâm, và để lại tất cả mọi thứ cho vợ mình.

Điều duy nhất ông cần, điều duy nhất ông muốn mang theo, chỉ có mỗi cô con gái của mình là Lâm Sur Từ.

Nhưng, cô đã từ chối. Với những vết thương lớn nhỏ trên cơ thể mình, cô bé mỉm cười.

"Con không thể. Nếu con đi, mẹ sẽ không còn ai hết, cũng không còn ai lo cho anh hai. Vì đây là tội lỗi mà con gây ra-"

"Nhưng Sur, đó đâu phải lỗi của con!"

"Là lỗi của con! Tại con! Tại con mà mẹ và anh hai mới... Xin ba, hãy cho con ở lại với họ! "

Sur Từ chưa bao giờ đòi hỏi hay mong muốn bất kì điều gì. Đây là lần đầu tiên con gái ông cầu xin ông.

"Ba hiểu rồi. Đây là số điện thoại của ba, hãy gọi nếu con cần! Khi đó, ba hứa Sur à, ba sẽ đến và đưa con đi! Bất kì lúc nào, chỉ cần đó là điều con muốn."

***

"Anh ta đi rồi! Anh ta ly hôn tao, chắc chắn là đã có con đàn bà nào khác!"

"Mẹ, không phải đâu! Ba chỉ là-"

"Câm miệng!! Ai cho mày lên tiếng hả?!"

...

"Chỉ có mỗi một khúc nhạc cũng đàn không xong! Có cần tao nhắc lại cho mày nhớ Tiểu Thiên đã hoàn thành nó xuất sắc thế nào khi thằng bé lên bốn

không hả?!!"

"Con xin lỗi..."

"Ngừng xin lỗi và làm đi! Khốn kiếp! Tại sao mày lại vô dụng đến vậy? Tại sao tao lại sinh mày ra làm gì cơ chứ!?"

...

"Mày thì giỏi rồi. Lấy đi mọi thứ của tao, giờ lại còn ngồi vào vị trí của tao. Ha, chúc mừng mày!"

"Anh hai, em... Anh làm gì vậy? Anh đi đâu??"

"Biến đi, ai cho mày chạm vào tao hả!? Tao đi đâu không tới lượt mày ý kiến!! Tao chẳng muốn ở lại căn nhà này một giây một phút nào nữa. Chẳng phải tại mày nên mới thành tao bây giờ? Chẳng phải tại mày nên ba mẹ mới ly hôn, ba mới rời khỏi đây hay sao?! Biến cho khuất mắt tao!!"

...

"Mẹ ơi, anh hai-"

"Tại mày nên thằng bé mới bỏ đi! Mày thấy chưa?! Tại sao hả, gia đình tao đắc tội gì với mày?! Tại sao lại khiến tao mất con, mất chồng, mất tất cả?!! Trả con cho tao! Trả gia đình cho tao!!"

...

Tất cả là tại mình. Tất cả là tại mình. Mình phải trở thành một nghệ sĩ dương cầm, mình phải tiếp tục theo đuổi nó.

Mình phải ở bên mẹ.

Đây là sự chuộc tội của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tìm Thấy

Song Tử chưa bao giờ rơi vào tình trạng như bây giờ, chưa bao giờ phải liên tục chạy đến mệt là mà lòng cứ thấp thỏm lo sợ. Chân cô đau, bàn chân sưng rộp lên cả. Cả cơ thể cô nhức mỏi, đến mức chỉ bước đi thôi cũng đã khó khăn lắm rồi. Và mắt cô mệt, nó cứ muốn sụp xuống thôi.

Tuy nhiên, Song Tử không cho phép mình bỏ cuộc. Cho đến khi có người tìm thấy và cứu cô với Sur Tử, cô nhất định không bỏ cuộc. Song Tử có thể có sự yếu đuối của một đứa con gái, nhưng tuyệt đối không hề nhu nhược vô dụng chuyện chỉ biết khóc toáng lên như một đứa con nít.

"Sur, hay nghỉ một chút đi! Cứ thế này, cậu không chịu nổi đâu!"

Mắt Song Tử một cách ngán ngại nhìn sang cô bạn chạy cạnh mình này giờ. Nhìn Sur Tử một cách khó nhọc thở liên tục, cô thấy lo.

Sur Tử đang bị sốt cao, không phải sao?

Nhưng một đứa cứng đầu cứng cổ có thừa như Sur Tử còn lâu mới chịu thừa nhận rằng mình mệt mỏi ra sao, nhất là khi cô nghĩ mình sẽ trở thành gánh nặng thì lại càng không. Nghĩ như vậy, Sur Tử lại cười toe như không có gì xảy ra.

"Tớ không sao mà. Tớ... Á!"

Trong một giây, tầm nhìn của Sur Tử đột nhiên mờ hẳn đi, khiến bước chân đang chạy của cô vô tình vấp phải một phần gốc cây nhô lên, cuối cùng mất đà ngã chúi về phía trước.

"Sur! Sur, không sao chứ?"

"Bây giờ mà còn vấp té nữa, xin lỗi cậu nha Song!"

Không hiểu sao, nụ cười hề hề của Sur Tử khiến Song Tử hết sức khó chịu. Nếu là cô, có lẽ, không, chắc chắn sẽ không bao giờ có thể cười được như thế với người đã kéo cô vào họa của họ.

Chẳng phải người đã liên lụy Sur Tử và khiến cô bạn chịu khổ thế này là Song Tử cô còn gì.

Đột nhiên, một loạt những tiếng động ồn ào truyền đến đôi tai của Song Tử. Cô cắn nhẹ môi mình, tay vội lấy một cành cây to trong tầm tay, siết chặt. Mắt Song Tử nhìn một lượt đám người to con từ đâu xuất hiện trước mặt mình, tay hơi run lên vì sợ.

“Cô định làm gì với cái cành cây đó hả? Khôn hồn thì theo chúng tôi về nào!”

“Đừng hòng! Đừng có mơ!!”

Trong lúc Song Tử không để ý, một tên trong số bọn chúng bất ngờ tiến lại, một cách thô bạo nắm lấy cánh tay Sur Tử còn đang thờ dốc đi. Siết chặt lấy cô, hấn dùng dao chia sát cổ cô bạn.

“Thả Sur ra! Đừng lôi cậu ấy vào những việc vớ vẩn này!”

Sur Tử vì quá mệt đến cả người mềm nhũn muốn là đi mà đến sức kháng cự cũng chẳng còn. Cô nheo mắt vì đau khi lưỡi dao vô tình cắt nhẹ vào da mình.

Một lần nữa, Sur Tử cảm thấy mình thật quá vô dụng.

“Đi với bọn tôi, và con bé này sẽ không sao!”

Song Tử nên làm gì đây? Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời bọn chúng, thì gia tộc tập đoàn nhà cô sẽ ra sao. Nhưng nếu vì bản thân mà sẵn sàng bỏ mặc sống chết của bạn mình, cô càng không làm được!

...

“Chỉ có kẻ ngu ngốc mới cần tới bạn bè! Bạn bè chỉ làm vướng chân con thôi. Con hiểu ý mẹ chứ, Song Tử?”

...

Cô, phải làm gì?

Thiên Bình. Cứu tôi, làm ơn... Cứu bọn tôi với!

“Lựa chọn nhanh lên nào Triệu tiểu thư! Nào! Nào!”

Con dao càng cắt sâu thêm vào cổ Sur Tử, cùng với điệu cười cợt man rợ đáng khinh của bọn chúng. Đôi bàn tay càng siết chặt vào cành cây đang cầm, Song Tử không tài nào ngăn được những giọt nước mắt cứ vô thức rơi xuống.

“Tôi-”

“Á!”

“Chết tiệt! Bọn côm!!”

Trước khi Song Tử kịp lên tiếng trả lời, hàng loạt những âm thanh kì lạ vang đến tai cô. Khi cô vừa định quay sang nhìn thử, một bàn tay chẳng biết từ đâu đặt nhẹ trên đầu Song Tử.

“Tôi ở đây rồi, em sẽ không sao đâu. Xin lỗi vì đã đến trễ.”

Thiên Bình!

Trong tầm nhìn của Song Tử, một nhóm người bọn chúng lần lượt bị hạ gục. Cô có thể nhìn thấy rất nhiều cánh sát bao vây xung quanh, và bắt đầu chia súng vào tên cầm đầu đang giữ Sur Tử trong tay.

“Mau bỏ dao xuống và thả cô bé đi, anh không còn đường thoát đâu!”

“Khốn kiếp!”

Ngay khi hấn vừa bỏ Sur Tử sang một bên và toan chạy thoát, Xà Phu và Song Ngư từ đâu chạy tới lập tức đỡ lấy cô. Còn hấn, chưa kịp tẩu thoát đã bị rất nhiều cánh sát vây quanh và tóm gọn.

Song Tử nhìn những người cả quen lẫn lạ xung quanh mình, nước mắt vô thức càng chảy ra nhiều hơn, thoáng chốc đã ướt đầm gương mặt xinh xắn bị dính đầy bụi đất của cô. Bao nhiêu cảm xúc đè nén bấy giờ bỗng bùng vỡ tan như bong bóng xà phòng, Song Tử chợt oà khóc hệt như một đứa trẻ.

“Ngonan, ổn rồi! Bọn chị ở đây, mọi người ở đây!”

“Song Tử mà cũng khóc nhè kia!”

Một bên là Kim Ngưu, một bên là Bạch Dương, cả hai đều choàng tay ôm chặt lấy Song Tử mà vỗ về. Khi cô mở đôi mắt đắm nước của mình ra, hình ảnh Thiên Bình đang dịu dàng mỉm cười thu ngay vào tầm thức cô. Không hiểu sao, Song Tử càng khóc to hơn.

“Thôi nào!”

“Sur! Sur! Nghe tớ nói gì không? Tỉnh lại coi, Sur Tử!”

Tuy nhiên, bầu không khí đoàn tụ diễn ra chưa lâu đã bị giọng nói sốt sắng của Xà Phu ngắt đi mất.

Nằm trong vòng tay của Xà Phu mà bên cạnh là Song Ngư đang nhìn mình đầy lo lắng, đôi mắt Sur Tử vẫn nhắm nghiền, tuyệt nhiên không hề có ý định mở ra. Cả người cô trong tay Xà Phu dần lạnh đi.

Chợt, bàn tay đang đỡ phía sau đầu Sur Tử của Xà Phu cảm thấy ẩm ướt đến lạ. Khi cậu lấy ra xem thử, đôi mắt màu hổ phách vô thức mở to một cách kinh hãi.

Là máu.

“Sur! Sur!!”

Song Tử hai tay bắt gác ôm lấy miệng mình, những tiếng nấc ngày càng nhiều hơn.

Từ lúc nào? Sur Tử bị thương thì lúc nào, cô tại sao không hề hay biết.

Tại sao?

“Chuyện gì vậy?”

Một bóng người rất nhanh chóng lướt nhanh qua tầm mắt của Song Tử, thoáng chốc đã chạy đến bên cô bạn còn đang ngất đi trong vòng tay của Xà Phu. Đôi mắt của cậu, vẻ mặt sốt sắng của cậu, không hiểu sao khiến tâm Song Tử nặng trĩu đi.

“Con bé-”

“Ai cho anh chạm vào Sur Tử?!”

Bàn tay vừa đưa ra giữa không trung của Thiên Bình bất ngờ bị Xà Phu tức giận hất mạnh đi, đôi mắt màu hổ phách vì vậy mà trở nên đầy khó chịu.

Bị một thằng nhóc hậu bối mắng trong khi bản thân rõ ràng chẳng làm gì đụng đến nó, đầu đó trong Thiên Bình dâng lên sự bức tức. Cậu cắn chặt môi mình, không chút bận tâm quát lại Xà Phu.

“Mày lấy quyền gì cấm tao?”

“Anh không cần biết! Ít nhất, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu ấy như anh! Không bao giờ, đồ hèn!”

“Mày!”

“Thôi đi! Việc cần làm bây giờ là đưa Sur đến bệnh viện ngay lập tức, chứ không phải ngồi đây cãi nhau vớ vẩn!”

Ma Kết vốn giữ im lặng này giờ lại vì quá sức chịu đựng mà lên tiếng. Trong khi đó, Bạch Dương đã quay sang nói chuyện với chú cảnh sát từ bao giờ, khuôn mặt xinh đẹp chất chứa đầy lo lắng. Cô lập tức quay sang tụi bạn mình.

“Ở thị xã có một bệnh viện lớn, các chú ấy cũng đã gọi cho họ rồi!”

“Đề chị gọi báo cho nhóm Thiên Yết!”

Người duy nhất giữ được im lặng có lẽ chỉ có mỗi mình Song Ngư, hoàn toàn chỉ dùng đôi mắt màu hổ phách đằng sau cặp kính của mình nhìn cô. Dù vậy, chính đôi mắt ấy cũng dao động rất mãnh liệt, đến mức khiến bàn tay Song Ngư khó chịu siết chặt vào nhau.

Bé Năng, xin lỗi.

Song Ngư bức tức cắn mạnh môi mình.

***

Người cùng Sur Tử trên chiếc xe cứu thương đến bệnh viện chỉ có mỗi mình Xà Phu. Vì vậy, khi Ma Kết, Bạch Dương, Kim Ngưu và Song Ngư chạy đến chỉ thấy mỗi mình cậu ngồi trước phòng cấp cứu đang sáng đèn.

Khoảng ba mươi phút sau, nhóm Thiên Yết cũng đến nơi, và lập tức chạy ngay tới phòng cấp cứu gặp tụi nó. Đó vừa hay là lúc Thiên Bình cùng Song Tử đi đến sau khi cậu đưa cô đi băng bó vết thương.

“Song Từ? Song Từ! Em không sao chứ? Có bị gì nguy hiểm không Song? Nói anh biết, có đau ở đâu không?”

Nhìn anh họ mình cứ lo lắng sốt vó lên, Song Từ không khỏi mỉm cười vì hạnh phúc. Cô vui vẻ lắc lắc đầu, thậm chí còn huơ huơ tay chân để chứng tỏ cho Thiên Yết rằng mình vẫn khỏe, vẫn ổn.

Duy nhất không ổn có lẽ chỉ có mỗi Sur Từ, người vẫn còn đang ở trong căn phòng cấp cứu kia.

“Ma Kết, tại sao không báo bọn chị sớm hơn?”

“Chị Xử Nữ, đừng trách Ma Kết! Ở đó không phải dễ bắt sóng, phải khó lắm chị Ngưu mới gọi cho nhóm anh chị được!”

Mắt Xử Nữ tia sang cô bạn gái của em trai mình đang một mực lên tiếng bênh vực Ma Kết, rồi lại nhìn sang Cự Giải đang mỉm cười trấn an mình, cuối cùng thở hắt ra một cái.

“Mà Song Từ, em có biết Sur con bé bị thương khi nào không vậy?”

“Tớ cũng thắc mắc giống chị hai, lúc hai cậu đang bị bắt hay đang chạy trốn?”

Song Từ chớp nhẹ mắt mình nhìn chị em Kim Ngưu và Nhân Mã, sau đó lại nhìn cả tụi nó từ lúc nào đã hướng sự chú ý về mình. Cô đành chậm rãi lắc đầu.

“Tớ không biết, thật sự không biết! Đúng là Sur Từ có đánh nhau với chúng, nhưng thú thật, tớ không hề nhìn thấy cậu ấy bị thương!”

Thậm chí, một trường hợp nào đó đủ mạnh để Sur Từ bị thương nặng như thế, Song Từ dù nặn óc cố nhớ ra thế nào cũng chắc chắn là không có. Cô thật không tài nào hiểu được.

Trong khi đó, Thiên Yết lo lắng đưa mắt nhìn đầu đầu, vô tình đụng trúng ánh mắt của Xà Phu. Nhìn nhau một hồi, cả hai đều quay đi như chưa hề có gì xảy ra.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Người bước ra là một bác sĩ, ông kéo nhẹ cái khẩu trang của mình xuống và đưa mắt nhìn một lượt đám nhóc đã bu lấy mình từ lúc nào, mặt mày sốt sắng trong khi miệng hỏi liên tục không dứt.

“Bác sĩ, cậu ấy sao rồi?”

“Không sao cả phải không bác sĩ?”

“Mấy đứa im lặng chút nào.”

Người đứng ra “đẹp loạn tạm thời”, khá lạ lẫm và khó tin nhưng đó đúng là Cự Giải. Sau khi chắc chắn tụi nó đã kìm nén được sự lo lắng tốt độ của mình xuống, cậu mới quay sang nhìn bác sĩ, người vẫn đang im lặng quan sát.

“Mọi người không phiền nếu cho tôi hỏi, ở đây ai là người nhà của bệnh nhân?”

Một không gian im lặng bao trùm lên cả thầy tụi nó. Cả đám không hện mà cùng đưa mắt nhìn nhau đầy khó xử.

Tụi nó chợt nhận ra, tụi nó chẳng biết chút gì về khái niệm gọi là “người nhà của Sur Từ” hết. Cô chưa từng nói, và tụi nó cũng chưa từng hỏi.

Ma Kết và Bạch Dương nhìn nhau, môi mím chặt.

Mắt khỏi của Thiên Yết di sang thằng bạn thân đang đứng cách mình không xa. Nhìn vẻ mặt chứa sự phân vân của Thiên Bình, cậu hơi nhíu mày một cách khó chịu.

“Tôi-”

“Tôi là anh trai của con bé, có gì sao bác sĩ?”

Khỏi nói cũng biết tụi nó lúc này đang nhìn Thiên Yết mắt tròn mắt dẹt ra sao, kể cả Thiên Bình. Nhưng cậu thậm chí còn không để tâm đến điều đó.

Vị bác sĩ tay đẩy cặp kính của mình, ho khan một tiếng, đôi mắt lập tức trở nên nghiêm nghị.

“Vết thương của bệnh nhân không hẳn là nặng, nhưng lại mất nhiều máu. Thật không may, nhóm máu của cô bé là nhóm máu rất hiếm nên chúng tôi cần người nhà hay ai đó có thể hiến máu cho bệnh nhân!”

“Chuyện này...”

Chuyện này rõ ràng nằm ngoài khả năng của Thiên Yết, vì nhóm máu của cậu và của Sur Từ vốn không hề trùng với nhau, cũng không có quan hệ gì có thể hiến cho nhau. Cậu mím chặt môi.

Song Ngư cũng không thể. Nếu cậu nhớ không nhầm, máu của Sur Từ là nhóm máu âm, lại còn là loại cực hiếm.

“Bác sĩ! Tình hình của bệnh nhân đang chuyển biến xấu! Chúng ta phải làm sao đây ạ?!”

Là giọng của một cô y tá từ trong chạy ra, với vẻ mặt đầy hoảng hốt.

“Bác sĩ, em ấy có nhóm máu gì? Có thể nói chúng cháu biết không?”

“Phải đó ạ. Có thể bọn cháu có nhóm máu trùng với của cậu ấy!”

“Đó là-”

“Làm ơn lấy máu của tôi!”

Toàn bộ ánh mắt đồng loạt quay phắt ra sau và nhìn theo người con trai đang bước tới. Nghi hoặc có, khó tin có, chỉ trừ duy nhất mỗi đôi mắt màu hổ phách vẫn giữ nguyên sự chán ghét khó chịu.

Hoàn toàn không để tâm đến những điều đó, Thiên Bình nhìn thẳng vào mắt bác sĩ, từng lời từng chữ đều rất rõ ràng.

“Bao nhiêu cũng được, hãy lấy máu của tôi cho con bé!”

“Vây phiền cậu đi cùng với chúng tôi! Để chắc chắn, chúng tôi cần xét nghiệm cho chính xác trước khi bắt đầu truyền máu cho bệnh nhân.”

***

Để cho cuộc phẫu thuật, lượng máu Thiên Bình truyền cho Sur Từ không nhiều nhưng cũng không thể coi là ít. Điều này khiến cậu hơi mệt một chút, đầu óc cứ vài phút lại quay cuồng lên.

Nãy giờ cũng đã chục lần Thiên Bình tự bảo mình đi nghỉ một chút, nhưng cuối cùng vẫn cứ đứng lì ở đây. Trên sân thượng của bệnh viện, tựa người vào lan can và đưa mắt vô định nhìn xung quanh.

Thiên Bình không hề hối hận vì đã truyền máu cứu Sur Từ, cậu nói thật. Dù cho cậu căm ghét con bé bao nhiêu, dù cho cậu hận nó đến tận xương tận tủy, hận đến mức muốn nó biến mất mãi mãi trên đời, thì Lâm Sur Từ vẫn là đứa em duy nhất của Lâm Thiên Bình. Cậu không tài nào có thể bình thản như không và mặc kệ sống chết của con bé được, kể cả khi cậu cố tỏ ra cứng rắn lạnh lùng thế nào đi chăng nữa.

Tính ra, Thiên Bình cũng thật mâu thuẫn. Dù vậy, cậu vẫn hi vọng rằng Sur Từ sẽ không sao.

Bỏ tay xuống lan can, Thiên Bình rời khỏi sân thượng ngay sau đó. Khi cậu vừa đi đến phòng cấp cứu cũng là lúc nhìn thấy một đám tụ tập nó đang vây quanh vị bác sĩ vừa bước ra từ bên trong.

Song Từ còn đang đứng bên cạnh anh họ Thiên Yết đã bị ai đó từ đằng sau nắm cánh tay kéo lại, đến khi quay sang mới nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Bình. Trước khi cậu kịp lên tiếng hỏi bất cứ điều gì, cô đã nín cười ngất lời cậu.

“Sur ổn rồi. Nhờ anh đó, nhờ anh đã truyền máu cho cậu ấy!”

“May quá. Thật sự tốt quá! Tốt quá rồi.”

Chỉ là trong vô thức khi Thiên Bình thốt ra những lời ấy, và cũng là vô thức khi Song Từ vì những lời đó mà nhìn cậu chằm chằm. Cô bất giác mím chặt môi mình.

A, cô nên làm gì đây.

Chợt, Song Từ cảm thấy bàn tay ai đó đang đặt nhẹ trên đầu mình, thấy cả nụ cười hiền lành hiếm có của cậu nữa.

“Em đang mệt thì nên về trước đi, đừng gắng gượng quá!”

“Còn anh?”

Trong vài giây, Thiên Bình im lặng không biết nói gì.

“Tôi về cùng em.”

***

“Vây như cậu nói, cậu là anh trai của bệnh nhân, đúng chứ?”

Vị bác sĩ tay đẩy gọng kính nhìn cậu con trai trước mặt mình. Thiên Yết mất một vài giây suy nghĩ để có thể gạt đầu.

“Tôi - cũng có thể nói như vậy.”

“Nếu thế, tình trạng sức khoẻ hiện tại của bệnh nhân cậu hẳn đã biết được?”

Dù trong lòng vẫn còn phân vân đôi chút, Thiên Yết vẫn gật nhẹ đầu. Vị bác sĩ thấy vậy liền thở dài một tiếng.

“Vậy tôi cũng không nói đến chuyện đó nữa. Nhưng có một điều cậu cần biết, vết thương của cô bé không phải vừa mới bị, mà là một tác động mạnh đã khiến vết thương cũ trở nặng!”

“Vết thương cũ? Ý bác sĩ là sao?”

“Nhưng đó cũng là một điều may mắn. Cậu hiểu ý tôi chứ? Bởi vì nếu không vì chuyện này và không đưa bệnh nhân vào bệnh viện sớm hơn,”

Thiên Yết vẫn nhìn chăm chăm vị bác sĩ trước mặt mình, môi mím chặt vào nhau trong vô thức.

“Cô bé có thể sẽ chết vì xuất huyết não. Mà không, trừ vấn đề thời gian ra, phải nói là chắc chắn sẽ chết.”

!!!

“Ngoài ra, chúng tôi cũng đã tìm thấy rất nhiều vết thương mới cũ khác. Vì vậy, tôi muốn hỏi cậu để xác nhận lại lần nữa!”

Thiên Yết vẫn vậy. Dù vẻ mặt vẫn điềm tĩnh, nhưng bên trong lại liên tục dao động, nhất là khi vị bác sĩ trước mặt nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Cô bé có bị ngược đãi hay không?”

Một bầu không khí im lặng bao trùm. Sau một lúc lâu suy nghĩ, Thiên Yết chậm rãi lắc đầu.

“Không có.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy phần còn lại nhờ cậu và mọi người chăm sóc bệnh nhân!”

***

Thiên Bình đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt hơi nhắm hờ lại. Răng vô thức cắn mạnh môi đến bật máu, tay cậu nắm mạnh vào tường một cách bực tức dù gương mặt vẫn giữ sự bình tĩnh vốn có.

Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Còn điều gì mà Thiên Bình cậu không biết!

Chết tiệt.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Kẻ Cố Chấp

Những ngày khi chân ướt chân ráo bước vào năm học đầu tiên ở trường phổ thông, Song Tử nhớ đã từng bắt gặp Thiên Bình ngồi trong phòng nhạc cụ và đàn một khúc dương cầm, cho đến khi một nốt lỗi nhịp phá hỏng cả bài.

Thì ra, âm thanh ấy vẫn du dương như vậy. Nhưng, nó quá vô hồn, quá lạnh lùng, hoàn toàn không còn là âm thanh mà cô từng nghe, từng ngưỡng mộ, từng bị ám ảnh.

Song Tử chợt nhớ về lần đầu tiên gặp Thiên Bình, lần đầu tiên trong đời bị một người nào đó thu hút.

Đó là năm Song Tử sáu tuổi, tại một buổi hoà nhạc mở rộng nổi tiếng.

Cô còn nhớ khi đó đã được ba mẹ dẫn sang Mi để đến nhà chung của Triệu tộc gặp ông nội. Họ thậm chí cho phép cô nghỉ một tuần học thêm, Song Tử đủ thông minh để biết chắc chắn đó không phải một cuộc thăm hỏi bình thường giữa cha và con.

Sau đó Song Tử mới biết là đề bàn bạc về chuyện thừa kế, khi vị trí vốn ngay từ đầu là dành cho cô đột nhiên bị chuyển sang cho một thằng nhóc nào đó không rõ từ đâu ra mà ông nội mang về. Người đó chính là người anh họ mà cho đến tận bây giờ Song Tử vẫn cực kì trân trọng yêu quý, Triệu Thiên

Yết.

Cơ bản, cô vốn không hề quan tâm đến chuyện tài sản thừa kế. Chưa bao giờ quan tâm. Đó là chưa kể dù mới lần đầu gặp mặt ông nội, cô đã biết khi nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của ông, rằng một khi ông đã quyết thì không một ai lay chuyển hay thay đổi được, kể cả đó là ba mẹ của Song Từ đi chăng nữa.

Trong lúc cuộc nói chuyện bàn luận kịch liệt giữa ba mẹ và ông nội cô là ngài Triệu chủ tịch đáng kính diễn ra, ông chợt bảo cháu trai của mình là Thiên Yết - lúc đó vốn ngồi cạnh ông - đưa Song Từ đi đâu chơi. Không một lời hỏi lại, không một nét khó chịu trên gương mặt dù liên tục bị lãng mạ si nhục liên tiếp bởi ba mẹ cô, Thiên Yết trước sau như một vẫn giữ nguyên sự điềm đạm cùng đôi mắt màu khói của mình.

Một đôi mắt giống hệt của ông nội Song Từ. Đây áp lực.

Ban đầu Song Từ thừa nhận, cô rất sợ Thiên Yết. Sợ cậu, sợ cái sự lạnh lùng nghiêm nghị hệt Triệu chủ tịch của cậu, sợ đến run người, sợ đến toàn thân tê liệt. Nhưng chỉ một thoáng thôi nỗi sợ vô hình đó đã biến mất ngay, khi cô hỏi tên và cậu trả lời, Song Từ nhận ra giọng nói của anh họ mình dịu dàng và ấm áp đến chừng nào.

Đi cùng với Thiên Yết, người quản gia thân cận nhất của ông nội đã đưa hai người đến một buổi hoà nhạc lớn đang diễn ra ở nhà hát kịch trung tâm. Bởi vì mối quan hệ rộng lớn và quyền lực cũng như tầm ảnh hưởng của nhà họ Triệu, dù buổi hoà nhạc đang diễn ra, Thiên Yết và Song Từ vẫn có thể vào trong, thậm chí còn ngồi ở ban công góc trên khán phòng - vị trí dành cho những vị khách giả đặc biệt.

Song Từ chưa bao giờ đến bất kì buổi hoà nhạc nào trước đây, khi mà đến thời gian để chạy đôn chạy đáo khắp nơi cho các lớp học thêm còn chẳng có. Có lẽ vì điều này nên cô không ngăn được mình tỏ ra thích thú, miệng cứ vô thức liên tục cười và vui vẻ nói chuyện cùng người anh họ vốn chỉ vừa mới gặp mặt chưa lâu, đến mức Thiên Yết phải đưa ngón tay chặn trước miệng bảo cô em họ mình là cô yên lặng.

Giờ nghỉ lại, nếu lúc đó không phải ngồi ở khu ghế đặc biệt, Song Từ chắc chắn đã bị người xung quanh mắng cho một trận.

Đến khi đã chịu im lặng ngồi yên một chỗ, Song Từ lại đắm ra buồn ngủ. Cô chợt nhận ra, có lẽ hoà nhạc hoàn toàn không phải sở thích của cô rồi.

Tuy nhiên, khi Song Từ còn đang lim dim mắt mở không lên, một giai điệu chợt truyền vào tai khiến cô bé sáu tuổi là cô lúc đó giật nảy mình dậy, mắt cứ nhìn tới nhìn lui cho đến khi nhận ra nó phát ra từ sân khấu. Chồm người ra lan can, Song Từ không khỏi trầm trồ nhìn người đang ngồi trước cây dương cầm khổng lồ dưới kia.

Những thanh âm dịu dàng trong trẻo, du dương và hoàn hảo đến mức khiến lòng Song Từ vừa lâng lâng kì lạ, lại vừa êm ả yên bình. Cô cứ vô thức nhắm hờ mắt lại mà tận hưởng.

Cho đến khi khúc nhạc ấy chấm dứt, Song Từ bỗng dưng tiếc nuối, mặt mày thoáng chốc đã xụ xuống bất mãn.

Tiếng vỗ tay kịch liệt cùng một loạt những lời khen ngợi bằng tiếng Anh vang lên lần nữa thu hút sự chú ý của Song Từ. Khi này cô mới nhận ra, người nghệ sĩ vừa đàn khúc nhạc đó, thật ra chỉ là một cậu bé có lẽ trạc tuổi hoặc lớn hơn cô một chút. Nhưng lúc cô bắt đầu nhìn xuống cũng là lúc cậu ta cúi chào rồi bước vào cánh gà phía sau.

Hệt như có một ý nghĩ nào đó thôi thúc, Song Từ ngay lập tức quay người chạy đi. Mặc cho anh họ đang nhìn theo ngạc nhiên hay người quản gia liên tục gọi với, cô cứ chạy một mạch không quay đầu lại.

Chẳng biết do còn quá nhỏ để xác định được phương hướng hay do suy nghĩ còn có phần đơn giản, chạy một hồi, chẳng biết ma xui quỷ khiến gì Song Từ lại chạy ra tới tận cửa sau của nhà hát, lại còn mở cửa đi ra ngoài như đúng rồi.

Lúc đó, trời đang mưa rất to.

"Ngoan! Ngoan! Mày đang đói, phải không?"

Khi đó, Song Từ đã nghe vang bên tai một giọng Anh cực chuẩn rất ấm áp và dịu dàng. Trước khi kịp nhận ra, cô đã tia mắt sang rồi.

Một cậu bé đang ngồi xổm dưới đất, tay vuốt ve một con mèo đen đang núp dưới một chiếc dù. Mặc kệ bộ vét của mình bị ướt hay nước mưa cứ liên tục xối vào người, cậu ta vẫn vui vẻ cười híp mắt với con mèo đang cặm cùi uống sữa chứa trong một chiếc tô nhỏ.

Khi cậu ta mở mắt, Song Từ đã nhìn thấy một đôi đồng tử tuyệt đẹp màu nâu cafe.

"A..."

Và chuyện gì đến cũng sẽ đến, cậu ta nhìn thấy cô, người cũng đang nhìn cậu ta chăm chăm.

Nghĩ ngợi một hồi lâu, Song Từ đột nhiên chạy ngay vào trong mà không để cho cậu bé ấy kịp lên tiếng. Tận một lúc sau, cô lại chạy ra, với trong tay là hai chiếc dù vừa lấy ở kệ dù gần đó. Lon ton chạy xuống từng bậc thang và chạy đến chỗ cậu, mặc kệ cậu bé cứ nhìn mình trân trân ngạc nhiên, Song Từ mở dù, một che cho mình và một che cho cậu.

Cậu bé ấy cứ nhìn cô kinh ngạc, cho đến khi một lúc lâu sau bất chợt bật cười trong khi tay nhận lấy cây dù từ cô.

"Tớ cứ tưởng cậu chạy vào trong luôn. Cảm ơn!"

Song Từ mím chặt môi, đành đánh mắt sang con mèo đen kia.

"Của, cậu sao?"

Cô chưa nói chuyện với người lạ thế này bao giờ, đâm ra hơi nhút nhát.

"Tớ nghĩ nó là mèo hoang. Ban nãy tại thấy nó cứ lục tìm mấy thùng rác nên tớ mang cho nó ít sữa!"

Vừa nói, cậu bé ấy vừa đưa tay dịu dàng vuốt ve con mèo vẫn đang uống sữa, sau đó lại vui vẻ quay sang nhìn Song Từ mà mỉm cười, đôi mắt màu nâu cafe tuyệt đẹp vì thế mà híp lại.

Nụ cười của cậu lập tức đánh động vào Song Từ, khiến cô hơi giật nảy lên, môi bỗng dưng mím chặt. Một nụ cười trong sáng, dịu dàng, ấm áp và rất chân thành không chút vẩn đục.

Một nụ cười rất đẹp.

"Con trai, con đây rồi! Con làm gì vậy? Uớt sũng cả rồi! Mẹ rất lo cho con đấy, tự dung biến đâu mất!"

Đúng lúc đó, một người phụ nữ đi từ chính đường Song Từ đi ban nãy chợt chạy ra, một cách lo lắng và hoảng hốt hồi hả chạy đến bên cậu bé. Mặc kệ cả người cậu đang ướt đầm, mặc kệ con mưa như trút nước, bà cứ thế quỳ gối ôm chầm lấy cậu.

Khi người phụ nữ ấy chạy qua Song Từ, cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng khuôn mặt của bà ấy. Đẹp. Rất đẹp. Một vẻ đẹp vừa thuần khiết vừa quý phái. Một vẻ đẹp đến vô thực khiến một cô bé con như cô khi đó còn phải ganh tỵ.

"Con xin lỗi, xin lỗi vì đã khiến mẹ lo."

"Ồn rồi, con không làm gì sai để phải xin lỗi cả. Ngoan. Tiểu Thiên ngoan! Đi nào, không khéo con sẽ cảm lạnh mất!"

Không phải người Mì?

Vừa dứt lời, người phụ nữ tuyệt sắc ấy cũng đứng dậy, tay đã sớm nắm chặt tay của con trai mình. Bà kéo cậu đi ngay, khiến cây dù mà cậu bé đang cầm vì thế mà rơi khỏi tay cậu, cuối cùng rơi luôn xuống nền đất ướt sũng nước mưa.

Dù mang suy nghĩ của một cô nhóc, một đứa trẻ, nhưng cũng có lẽ vì vậy, Song Từ chợt cảm thấy sợ người phụ nữ đó. Khi bà kéo con trai bước qua cô, Song Từ có thể nhận ra ngay ánh mắt sắc lẹm khó chịu của bà. Bà ấy yêu con đến lạ lùng, cứ như trong mắt bà chỉ có mỗi đứa con trai mà thôi, những thứ khác đều không quan trọng, thậm chí là không tồn tại.

Nhưng suy nghĩ có lẽ vì bản thân nhận được ít tình thương gia đình chợt hiện lên, Song Từ hoàn toàn bỏ qua luôn thắc mắc đó.

Đó là lần gặp mặt đầu tiên của Triệu Song Từ và Lâm Thiên Bình. Khi đó, cô sáu tuổi, và còn ba tháng nữa là sinh nhật lần thứ bảy của cậu.

***

Trong suốt khoảng thời gian đó, Song Từ gần như bị ám ảnh bởi cậu bé dịu dàng với đôi mắt màu nâu cafe ấm áp. Mỗi ngày mỗi lúc đều nhớ về cậu, nhất là nụ cười chân thành toả nắng của cậu ta.

Kể cả khi Song Từ đến một thông tin nhỏ nhất của cậu cũng không biết, cô vẫn muốn được gặp lại cậu.

Tuy nhiên khi đã gặp rồi, nó lại không giống như những gì mà Song Từ đã từng rất mong đợi, những gì mà cô luôn tưởng tượng ra.

Lần thứ hai Triệu Song Từ gặp Lâm Thiên Bình là khoảng vài năm sau đó, khi cô được mười tuổi. Khi đó, sau một thời gian dài không đến thăm anh họ vì sự quản lý nghiêm ngặt của ba mẹ, tin Thiên Yết dọn ra ngoài ở riêng truyền đến tai cô. Mặc dù khi đó tin đã được xem là cũ rồi, nhưng đối với Song Từ vẫn cực kì mới mẻ.

Khi đã nài nỉ và điều tra khắp nơi ra địa chỉ nhà của Thiên Yết, Song Từ mười tuổi bắt đầu vạch ra kế hoạch tìm đến nhà cậu mà không để gia đình biết được. Cuối cùng, cô thành công, vui vẻ bắt taxi đến nhà anh họ.

Nhưng người mở cửa lúc đó thay vì Thiên Yết lại là một người khác. Một cậu con trai nào đó với đôi mắt màu nâu cafe quen thuộc.

Có lẽ do hình ảnh ngày trước trong tiềm thức cứ in sâu không chút mờ nhạt, Song Từ lập tức nhận ra cậu ngay. Sự vui vẻ thích thú ẩn kín trong lòng vì thế mà lên đến đỉnh điểm, cô thậm chí còn không bận tâm đến lý do cậu tại sao lại ở nhà anh họ mình.

"Ai vậy Thiên Bình? Mà làm gì đứng miết ở ngoài đó thế?"

Là tiếng của Thiên Yết.

"A, Song Từ phải không em?"

"Anh Thiên Yết! Em nhớ anh đã mạn, anh họ oi!"

Một cú nhảy bổ ngay vào Thiên Yết, tay không chút kiêng dè ôm chặt lấy cổ cậu mà lắc lắc.

***

"Thằng này là bạn anh, tên Thiên Bình, cũng lớn hơn em một tuổi."

"Chào em, rất vui được gặp em! À, Tiểu Song Từ phải không~? Anh là Thiên Bình, cứ gọi thế nào mà em muốn là được."

Vậy là cậu bé lúc đó là Thiên Bình. Nhưng không hiểu tại sao, kể cả khi đã chắc chắn mình không hề nhầm lẫn, Song Từ lại cảm thấy có gì đó không đúng.

...

"Em đang làm gì vậy?"

Song Từ lại đến chơi nhà anh họ. Lần đó, cô còn mang theo cả một con mèo đen, cũng là con mèo cậu khi ấy đã chăm sóc. Song Từ đã phải nấn nỉ đến gần lười cũng như hứa sẽ học thật chăm, ba mẹ mới đồng ý cho cô nuôi nó.

"Anh có nhớ con mèo này không? Anh đã từng chăm sóc nó đó!"

Nhưng, trái với mong đợi của cô, Thiên Bình lại dùng mắt lẹ lăm nhìn con vật trong tay cô, sau đó lại nhìn cô, hơi nhàu mày và bật cười.

"Em nói gì vậy? Mèo nào cơ? Chăm sóc? Anh không nhớ là mình có chăm nó đó~"

Gì vậy?

Chuyện gì vậy?

"Em nên mặc kệ nó đi! Nó là mèo hoang phải không, đâu phải mèo nuôi."

Ánh mắt lạnh băng vô hồn đó là sao?

Là anh mà đúng không, cậu bé mà em từng gặp? Anh, đã từng rất yêu động vật cơ mà.

"Nó sẽ cắn em đó! Động vật thì đâu biết suy nghĩ gì."

Thiên Bình lúc đó trước mặt cô đã mỉm cười. Một nụ cười tuyệt đẹp.

Tuy nhiên, đó không phải nụ cười Song Từ đã luôn nhớ, luôn mong, luôn muốn gặp lại. Nụ cười dịu dàng và chân thành khi xưa, khi ấy trước mắt cô lại trở nên lạnh nhạt đến vô cảm. Và cả đôi mắt kia, đôi mắt màu nâu cafe ấm áp bị thay bằng đôi mắt vô hồn kì lạ.

Song Từ chắc chắn mình không nhớ nhầm, càng chắc chắn mình không phải nhận nhầm người. Nhưng nụ cười và ánh mắt lạnh lẽo đó, lại khiến tiềm thức trong sáng của một cô bé con cảm thấy vỡ vụn.

Tại sao, anh lại không nhớ gì cả?

Không đúng, phải nói là, anh tại sao lại giả vờ như không hề nhớ gì cả...?

Đó không phải người mà cô luôn muốn gặp lại.

Đó không phải người mà cô luôn mong mỏi gặp lại.

***

Song Từ cho đến bây giờ vẫn không biết được chuyện gì đã xảy ra với Thiên Bình vào những năm đó, chuyện gì đã khiến cậu thay đổi đến đáng kinh ngạc như vậy. Nhưng có một điều cô biết, biết rất rõ, là cô đã lần tránh cậu ra sao.

Bởi vì không chấp nhận được sự thay đổi của Thiên Bình, bởi vì không chấp nhận được mặt tối của nụ cười toả sáng khi ấy của Thiên Bình, Song Từ đã lãng tránh, lúc nào lúc nào cũng tỏ ra rất căm ghét Lâm Thiên Bình.

Nhưng càng tỏ ra ghét bỏ cậu, cô lại càng không thể ngăn mắt mình hướng về phía cậu. Nhìn trộm cậu, nghĩ về cậu, để rồi lại phủ nhận tất cả mọi thứ. Hệt như một đứa trẻ con ích kỷ xấu xa.

Tại sao Song Từ lại cảm thấy khó chịu khi Thiên Bình gần gũi và tán tỉnh các cô gái khác?

Tại sao Song Từ lại cảm thấy vui khi Thiên Bình để ý đến mình, trêu tức mình?

Tại sao Song Từ lại cảm thấy mất nguyện khi nhìn Thiên Bình chia tay cô bạn gái vừa mới quen ít hôm?

Tại sao Song Từ lại cảm thấy bức bối khi Thiên Bình cứ mãi dùng ánh mắt kì lạ khó tả nhìn một cô gái nào đó?

Tại sao Song Từ lại cảm thấy không yên khi Thiên Bình lo lắng và hết mình cứu một cô gái nào đó?

Đến mức bỏ quên cả cô.

Những câu hỏi đó, Song Từ từ lâu đã biết câu trả lời, chỉ có mỗi mình cô là cứng đầu không chịu chấp nhận.

Rằng cô thích Thiên Bình.

Không phải, cô yêu cậu. Rất yêu cậu.

Những điều này, thật mệt mỏi và vớ vẩn làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kẻ Nói Đối

Sau cuộc phẫu thuật thành công, Sur Từ được chuyển đến phòng hồi sức. Tình trạng sức khỏe dần được cải thiện, cô cũng đã tỉnh để cùng tụi nó vui vẻ nói chuyện. Thịnh thoảng còn có mấy đứa khác của lớp 10-3 ghé vào thăm, khi thì cả mấy anh chị lớp 11-2, chỉ trừ Khương Ngư Nhân và hơi đáng buồn là Thiên Bình là không có mặt. Cứ như vậy thành ra căn phòng bệnh lại càng thêm nhộn nhịp xôm tụ.

Và đương nhiên, số lần tụi nó bị y tá mắng phải giữ trật tự trong một ngày thật sự đếm không xuể, đến mức người ta phải đuổi về bớt - không phải đuổi khéo, mà là đuổi thẳng mặt.

Bởi vì Sur Từ vẫn chưa khỏe hẳn và cả bác sĩ cũng không đồng ý, cô vẫn chưa được cho phép xuất viện mặc dù hằng ngày đều năn nỉ đến gãy lưỡi. Trong bao nhiêu ngày đó, mười mấy đứa tụi nó ngày nào cũng tới, nhưng cả ngày hoặc lâu nhất có lẽ chỉ có mỗi Xà Phu và Song Ngư.

Ban đầu, sự tích cực của Song Ngư dù cậu ta trong mắt tụi nó rõ ràng đầu ư ơ gì Sur Từ cũng khiến cả đám thắc mắc đôi chút, nhưng dần riết thôi, thành ra không còn bận tâm tới nữa. Tối mức, nếu một ngày không nghe tiếng cãi nhau chí chóe qua lại của Sur Từ, Xà Phu và Song Ngư, có khi tụi nó lại buồn đến chết mất.

Kẻ cả cũng kì lạ thật.

***

Sau khi chuyện "tạm" được cho là động trời đó xảy ra, thầy chủ nhiệm một mạch đến ngay nhà ngoại của Nhân Mã - nơi tụi nó đang tá túc - và mắng cho một trận. Mắng lớn, mắng nhiều, cực kì tức giận. Kẻ cả thành viên của nhóm sáu bao gồm hai lớp cũng tỏ ra rất khó chịu trước sự giấu giếm của tụi nó. Nếu lúc đó không có bà ngoại và đi út can ngăn, có khi cả ngày vẫn không đủ để họ mắng nữa.

Vì đây là chuyện liên quan rất chặt chẽ đến giới chính trị thượng lưu nên mọi thông tin liên quan đã được bịt chặt không chút kẽ hở bằng quyền lực và nhiều sức ảnh hưởng khác, mà trong đó không thể không kể đến Triệu tộc. Nhưng dù vậy, vụ án vẫn được tiến hành điều tra kĩ lưỡng, và rất nhanh chóng chỉ trong vài ngày đã tìm ra được kẻ đứng sau. Một phần cũng nhờ đoạn thu âm mà Thiên Bình đưa cho Thiên Yết và sau đó được chuyển cho phía công an.

Người đứng đằng sau mọi chuyện là chủ tịch của tập đoàn họ Ngô, kẻ vốn từ lâu đã rất bất mãn với cách điều hành của Triệu chủ tịch. Theo nguồn tin mà tụi nó nhận được, khi công an ập vào nhà riêng cũng là lúc lão chuẩn bị sang Nga công tác.

"Bởi vì đây là chuyện liên quan tới Triệu gia cũng như thành viên Triệu tộc, nên chắc chắn ngoài chịu sự trừng phạt của pháp luật, toàn bộ tài sản của ông ta cũng sẽ mất trắng."

Đó là lời của Thiên Yết, một cách điềm nhiên như không trả lời cho thắc mắc của tụi nó. Trên thực tế mà nói, toàn bộ tài sản của Ngô gia không phải mất trắng, mà là sau khi hết thời hạn niêm phong sẽ thuộc về quyền sở hữu của Triệu tộc.

Trên một phương diện nào đó, đây cũng là của thiên trả địa.

Sau vài ngày nghỉ ngơi, Song Từ được phía công an triệu tập. Thật ra trước đó, tụi nó đều đã được gọi đến để lấy lời khai cả. Kẻ cả Sur Từ, công an

cũng đã đến tận phòng bệnh của cô nàng để hỏi chuyện. Mặc dù cô nghe nói, thay vì trả lời, Sư Tử đã im lặng rất nhiều.

Bởi vì dù tất cả đã gần như sáng tỏ, mọi lời khai cũng được xem là đóng góp.

Và người đã đi cùng cô, hay đúng hơn là chủ động nâng nặc đòi đi cùng cô, lại là Thiên Bình.

Thật đáng ghét, dù miệng liên tục mắng mỏ, cô vẫn không tài nào từ chối cậu được. Bởi vì khi cô đồng ý dù một cách rất miễn cưỡng đi chẳng nữa, Thiên Bình sẽ cười rất tươi. Dù bản thân cũng chẳng rõ nụ cười đó có bao nhiêu phần thật, Song Tử vẫn thấy ảm lòng.

"Tôi nghe nói là Thủy Liên sẽ bị cho thôi học đó!"

"Vậy sao."

Không phải là Song Tử hồ hững với lời của Thiên Bình, mà thứ cô hồ hững là chuyện liên quan đến con nhỏ đó. Đến bây giờ cô vẫn không tin được một đứa con gái như nhỏ lại dám tiếp tay cùng ba mình làm ra thứ chuyện động trời này.

Lòng ganh ghét đó kỳ đôi khi dễ khiến con người ta mờ mắt.

"Nhưng em thực sự đã khoẻ rồi, đúng không?"

Thiên Bình vốn đi bên cạnh Song Tử nãy giờ chợt quay mắt nhìn sang cô, lại còn nghiêng nghiêng đầu ra trước mặt cô nữa. Đột ngột đối diện với đôi mắt của cậu khiến Song Tử có một chút lúng túng, cuối cùng tức giận thẳng tay ấn mặt cậu đẩy ra.

"Không cần anh quan tâm! Muốn không, tôi vận cổ anh còn được!"

"Aha, Tiểu Song bạo lực quá nha~"

Song Tử bĩu môi. Gì chứ, đúng là đồ quá đáng.

"Tôi vào một lúc sẽ ra. Nhưng nếu muốn, anh cũng có thể về!"

Nhưng thay vì đáp lại lời của Song Tử, Thiên Bình lại giơ tay vẫy chào cô với khuôn mặt cười tươi vui vẻ, cả đôi mắt cũng híp luôn lại. Song Tử bất giác bật cười.

Song Tử ở lại đồn công an khoảng hơn một tiếng chỉ để trả lời những câu hỏi phía họ đặt ra. Có những câu cô có thể nói ngay, có những câu cô ấp úng lúng túng, cũng có những câu cô chỉ biết im lặng.

Đôi khi, im lặng không phải là không biết, mà là không muốn nói ra. Giống như những lời động viên của Sư Tử, Song Tử thực sự không muốn cho ai biết. Dù nó đối với người khác chỉ là những điều bình thường, nhưng với cô lại có tác động rất lớn.

Nếu không có Sư Tử ở cạnh cô lúc đó, Song Tử có lẽ đã bỏ cuộc và mặc kệ mọi thứ rồi.

"Cảm ơn cháu, chúng tôi sẽ dựa vào lời khai của các cháu để lập hồ sơ khởi tố. Giờ cháu có thể về, lần nữa cảm ơn cháu đã hợp tác!"

"Đây là việc cháu nên làm thôi ạ."

Khi vừa bước ra từ phòng hỏi cung, Song Tử chợt cảm thấy điện thoại mình run nhẹ. Cô lập tức lấy ra xem thử, và nhận ra tin nhắn vừa được gửi đến là từ mẹ mình.

"Đừng bao giờ làm những việc vô ích rồi gây nguy hiểm cho bản thân nữa! Lại còn gây phiền phức cho người khác."

Một tin nhắn dù đọc thế nào vẫn chứa đầy sự lạnh nhạt, vậy mà không hiểu sao, Song Tử vẫn thấy vui. Dù sao hai mẹ con cũng đang trong thời kì chiến tranh lạnh, cốt lõi còn gì ngoài chuyện cô và Thiên Bình quen nhau bất chấp sự phản đối của bà. Vì vậy Song Tử cứ tưởng, bà sẽ không bao giờ nhắn tin quan tâm cô cả. Thật sự rất vui!

Song Tử bỏ điện thoại vào giỏ xách đeo chéo rồi bước đi. Nhưng tận khi đã ra khỏi đồn công an rồi, cô vẫn chẳng thấy Thiên Bình cùng cái bản mặt khó ưa của anh ta đâu cả.

Vì ban nãy đã bảo cậu nếu muốn có thể về trước, Song Tử lập tức nghĩ ngay cậu thật sự đã bỏ về. Suy cho cùng, Thiên Bình trong vài trường hợp cũng suy nghĩ rất đơn giản, bảo gì làm nấy.

Chưa kể, cậu còn không thích cô, không có tình cảm với cô, vậy mà việc gì phải đứng dưới trời trở lạnh suốt hàng giờ đồng hồ chỉ để đợi Song Tử.

Sau một hồi suy nghĩ, Song Tử đành chán nản bước đi, tay nắm chặt lấy quai túi xách của mình. Mặt vẫn bình thản như không, nhưng rõ ràng là bao nhiêu vui vẻ biến mất cả, Song Tử không nói không rằng giờ chân đá phẳng hòn đá nằm giữa lối đi của mình.

Chẳng lẽ người ta bảo về thì về ngay sao? Chết tiệt, cô điên mất! Rõ ràng là cậu ta muốn chọc cho cô tức đến chết mới thôi! A!!

Song Tử đột nhiên dừng bước, mắt nhìn vào đồng hồ đeo tay, sau đó lại nhìn quanh quần xung quanh. Ở đây đang là thị xã, muốn quay lại thôn thì phải bắt xe số mấy nhỉ? Ban này cô đi cùng Thiên Bình nên số xe buýt cô đâu có để ý.

Vội lại từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Song Tử chưa bao giờ bước lên bất kì chiếc xe buýt nào. Cô lại không biết đường, không biết địa chỉ, có bắt taxi cũng bằng thừa.

Giờ thì gay thật rồi.

"Ngoan! Ngoan!"

Tiếng cười khê chọt từ đâu vang vào tai Song Tử, lập tức khiến cô chú ý ngay. Giọng nói vui vẻ dịu dàng này, cô biết rất rõ, cũng nhớ rất rõ.

Nơi Song Tử vô tình hướng mắt vào là một công viên nhỏ gần đó. Dù ở trong đó có rất đông trẻ con và những tiếng ồn ào khác, cô dường như vẫn có thể nhìn rõ được người con trai đang ngồi xổm dưới đất, cùng với bọn trẻ xung quanh cùng nựng vuốt ve một con cún nhỏ.

Cái người với khuôn mặt điển trai đó, đôi mắt màu nâu cafe đó, cả nụ cười kia nữa, không phải là Thiên Bình hay sao?

"Anh trai, em cũng muốn vuốt lông nó!"

"Đưa cho em đi! Em! Em!"

"Em cũng muốn ẵm nó nữa!"

Ngồi giữa một đám nhóc con liên tục vùi vãnh, thậm chí có đứa còn thân nhiên đu bám trên lưng cậu mà chơi đùa cùng con cún cả bọn vô tình tìm được, Thiên Bình vui vẻ nhe răng cười tươi.

"Nó đang đói đó, đưa nào cho nó ăn đi!"

Sau khi nghe lời Thiên Bình, tụi nhóc bắt đầu quay sang nhìn nhau nở nụ cười tinh quái. Một đám gần chục đứa, đột nhiên nhảy bổ vào giật lấy con cún khỏi tay cậu. Hoàn toàn không để Thiên Bình kịp lên tiếng hay phản ứng gì, bọn chúng lập tức mang con vật kia chạy đi ngay.

Đám nhóc con thô lỗ xấu tính!

"Ế bọn nhóc kia, mau đứng - Ủa?"

Khi Thiên Bình bức tức quay phắt ra sau, cậu nhìn thấy ngay hình ảnh cô gái đang đứng sau lưng cậu nãy giờ. Vẫn ngồi xổm dưới đất, mắt nâu cafe nhìn chăm chăm cô, cuối cùng nở một nụ cười vui vẻ.

"Ủa xong rồi sao? Sao Tiểu Song không gọi cho tôi biết~?"

"Anh thích động vật hả?"

Dường như không hề có ý định trả lời câu hỏi của Thiên Bình, Song Tử thân nhiên hỏi cậu một câu rõ ràng không hề liên quan đến. Thiên Bình hơi đơ người một chút vì ngạc nhiên, sau đó lại nghiêng đầu cười tươi.

"Không có. Bọn chúng phiền phức lắm!"

"Phiền?"

"Ừ, phiền."

"Nói dối."

Thiên Bình mỉm cười.

"Anh, tôi, chúng ta, đã từng gặp nhau chưa? Trước đây."

Tại sa o mình lại đi hỏi cái thứ câu hỏi vô vàn này vậy nhỉ.

"Chưa từng. Nếu có thì tôi đã-"

"Nói dối."

Lần này, Thiên Bình im lặng, nụ cười vẫn giữ nguyên không thay đổi.

Điều thay đổi duy nhất hiện giờ, có lẽ chính là một Song Tử đang dần đánh mất đi sự bình tĩnh vốn có của mình, khi đôi bàn tay cô bắt giác siết chặt.

"Nói dối. Nói dối! Nói dối!! Anh lúc nào cũng nói dối cả!"

Thay cho đôi mắt hơi mở to vì ngạc nhiên, đôi đồng tử của Thiên Bình thu hẹp lại dần rồi bình thần nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.

"Sáu năm trước khi tôi gặp anh ở nhà của anh Thiên Yết, anh vờ như không biết tôi, trong khi rõ ràng tôi và anh đã gặp nhau trước đó! Bây giờ còn dám bảo tôi là chưa từng? Anh, tại sao!"

Thiên Bình không hề phản bác, cứ im lặng mặc cho Song Từ ngày một lớn tiếng hơn.

"Anh lúc đó cũng giống bây giờ, yêu thương và chăm sóc một con vật hoang. Anh đã cười với nó, đã vuốt ve nó! Anh có biết, tôi lúc nào cũng nhớ về anh của lúc đó."

Kể cả biết mình đang ở chốn công cộng nhiều người, kể cả biết mình rất vô lý tức giận với Thiên Bình một cách vớ vẩn, Song Từ vẫn không tài nào dừng lại được. Càng nói càng khó chịu, càng khơi ra tất cả mọi thứ mà cô từ trước đến giờ luôn giấu kín trong lòng mình. Những điều mà Song Từ chưa bao giờ nói ra cho bất cứ một ai.

"Tôi thế, một con bé con như tôi khi ấy, khi nhìn thấy anh chăm sóc con vật tội nghiệp đó, tôi đã bị cuốn hút hoàn toàn! Anh có một nụ cười rất trong sáng, rất dịu dàng. Một ánh mắt ấm áp và đầy tình thương, chứ không phải lạnh lùng giả tạo như bây giờ!"

Nếu Song Từ có thể ngừng nói thì hay biết mấy. Cô bắt đầu ghét chính mình.

"Trong sáng? Dịu dàng? Ấm áp? Đầy tình thương? Ý em là sự thay đổi của tôi bây giờ khiến em thất vọng, đúng chứ?"

Giọng của Thiên Bình từ lúc nào đã hoàn toàn thay đổi. Không còn ngọt ngào vui vẻ nữa.

"Em, ha, em nghĩ mình hiểu tôi bao nhiêu chứ hả."

Lòng ngực nhỏ bé của Song Từ giật khê, rất đau. Lời của cậu, vừa hết như một gáo nước lạnh tạt vào cô, vừa là một mũi tên đâm xuyên qua trái tim đang run lên của cô. Rất khó chịu.

Anh ta, tại sao lại nhếch mép cười với cô?

Anh ta, tại sao lại dùng ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn cô?

Làm ơn, đừng. Dừng lại đi, đừng nhìn cô bằng cặp mắt đó.

Đừng mà.

"Nói như em hiểu tất cả về tôi trong khi,"

Thiên Bình đột nhiên đứng phắt dậy, tay quăng mạnh lon cafe đang cầm xuống đất.

"Trong khi em còn chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với tôi!"

Thiên Bình đang giận dữ.

"Lúc nào cũng khinh bỉ nhìn tôi, lúc nào cũng xem thường tôi, sao em không tiếp tục làm như vậy đi? Giả tạo? Em nghĩ tôi muốn lắm hay sao? Nghĩ tôi thích như vậy lắm hả?!"

Song Từ biết, cậu đang giận. Rất giận.

"Lại còn giờ giọng dạy đời tôi, tôi nói cho em biết, tôi không cần!"

Dù những người xung quanh bắt đầu chú ý tới, cả cậu lẫn cô đều không bận tâm. Họ thậm chí còn không nhận ra.

"Phải, tôi nhớ, tôi nhớ rất rõ em chính là con bé lúc đó! Vậy thì sao? Tôi vờ không nhớ gì thì đã sao hả? Tôi đâu có nghĩa vụ phải nhớ!"

Song Từ cảm thấy lồng ngực mình đau buốt, đau đến toàn thân như tê dại. Cô chỉ có thể im lặng đón nhận cơn giận đột ngột của cậu.

"Một người có được tất cả mọi thứ như em, không có quyền phán xét tôi!"

Những lời của cô lại kích động cậu đến như vậy... Cô, chẳng lẽ cô, sai sao?

Vừa dứt lời, Thiên Bình tức giận thở hắt ra rồi bỏ đi ngay. Lướt ngang qua khỏi Song Từ và lách giữa những con người tò mò vây xung quanh. Chẳng mấy chốc, đã chẳng thấy cậu đâu nữa.

Tại sao lại thành ra thế này? Cô ngay từ đầu chỉ muốn cậu nhận ra, chỉ muốn nghe được câu trả lời thoả đáng từ cậu, không hề có ý định sẽ khiến Thiên Bình giận dữ hay kích động đến như vậy.

Dù cho tim Song Tử đau, rất đau. Dù cho tâm trí cô như bị một màn sương dày bao phủ. Dù cho toàn thân đau đớn đến tê liệt. Vậy mà không hiểu sao, cô không hề rơi bất kì giọt nước mắt nào. Song Tử chỉ đứng đó, trần trần nhìn một điểm vô hình nào giữa không trung.

Quả nhiên, chuyện tình cảm này thật sự quá vớ vẩn và phiền phức mà.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Những Lý Do

Khương Ngư Nhân không tài nào có thể ngồi yên một chỗ được. Thay vào đó, cô liên tục đi đi lại lại, khuôn mặt xinh xắn rơi vào đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

Chợt, chân đang bước đi của Ngư Nhân bị gì đó đụng vào. Cho đến khi nhìn xuống, cô nhận ra đó là một quả bóng.

"Chỉ gì ơi, đá lại cho bọn em đi!"

Nhìn về phía bọn nhóc con đang chạy tới chạy lui vẫy tay với mình, sau đó lại nhìn xuống trái bóng lần nữa, Ngư Nhân vui vẻ cười tươi. Cô một chân trụ lại, một chân đưa ra sau lấy đà sút một phát vào quả bóng. Đáp lại lời cảm ơn của chúng, cô vẫy tay chào trong khi miệng nhoen ra thành một nụ cười.

Tuy nhiên, chỉ vài giây sau đó, nụ cười ấy tắt ngúm đi ngay, Ngư Nhân bất giác thở dài một tiếng. Quay sang chiếc ghế đá nãy giờ mình ngồi, cô bỗng nhiên nổi giận, chân đá mạnh vào nó, để rồi sau đó lại dơ mặt ôm chân la toáng lên vì đau. Ngư Nhân cắn môi mình một cái, một cách hằn học khó chịu ngồi phịch xuống ghế.

Cô đang ở trong công viên thị xã, ngồi nhìn bọn nhóc con chơi đùa vui vẻ trong khoảng sân nhỏ xíu với vài cái cầu trượt chán ngắt thay vì đi với lớp tham quan một khu làm gốm sứ nổi tiếng.

Rốt cuộc thì, Ngư Nhân đang làm cái quái gì ở đây vậy?

Từ ngày hôm đó đến giờ cô không lúc nào không bị mớ hỗn độn kia chiếm hữu suy nghĩ, suốt ngày cứ nghĩ về việc đó suốt. Bởi vì dù phía công an bắt đầu "sờ gáy" Thuý Liên rồi, thậm chí bắt nhò tạm giam, Ngư Nhân vẫn chưa có bất kì động tĩnh gì.

Mặc dù suy cho cùng, dù lớn hay nhỏ, cô cũng góp một phần trong việc bắt cóc Triệu Song Tử và Lâm Sư Tử. Chính Ngư Nhân là người đã hẹn Sư Tử ra, khiến cô dính vào vụ bắt cóc do gia đình Thuý Liên đứng đằng sau. Cô biết, tội bạn kia đã nhận ra cô có dính vào, khi trong số những ánh mắt vui vẻ của mọi người, chỉ có mỗi tội nó là lạnh lùng nhìn cô. Ngư Nhân cũng biết, cô không bị vạ lây một phần cũng là nhờ tội nó.

Nói đi cũng phải nói lại, trừ những ánh mắt lạnh lùng và hành động gượng gạo ra, tội nó chưa một lần gặp mặt Ngư Nhân nói chuyện, hay tức giận hỏi tội cô. Về chuyện này, cô nghĩ mình không biết lý do.

Thật sự thì từ hôm xảy ra sự việc đến bây giờ, Ngư Nhân cứ liên tục nghĩ đến Sư Tử. Ý cô là, dù cô thật sự rất ghét cô ta, nhưng nếu vì lẽ đó mà lôi kéo Sư Tử vào việc này thì có lẽ là Ngư Nhân không đúng.

Nghe nói Sư Tử bị thương đến nguy kịch. Một phần nào đó, Ngư Nhân nghĩ mình cũng nên đến thăm cô ta.

Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Bởi vì dù nghĩ như vậy, thậm chí còn lên tận thị xã, Ngư Nhân cuối cùng lại ngồi đây, từ khi trời chiều còn sáng trưng mà giờ đã chuyển tối từ lúc nào.

"Ngư Nhân?"

Ngư Nhân khẽ giật mình, hai tay bất giác cầm chặt chiếc túi đeo chéo, đến nỗi quên luôn giọng nói quen thuộc vang lên bên tai mình cho đến khi quay sang nhìn thử.

"Ngư - Song Ngư?"

Ban đầu, Ngư Nhân định gọi là Ngư Vũ, nhưng ngay sau đó lập tức bịt miệng mình lại. Cậu đã bảo cô phải giữ bí mật về chuyện này, vậy mà cô cứ quên khuấy đi mất.

"Không sao, dù sao ở đây cũng không có ai."

Như mọi khi, Song Ngư đối với Ngư Nhân lúc nào cũng niềm nở dịu dàng, điển hình là nụ cười híp mắt vui vẻ của cậu hiện giờ.

"Em làm gì ở đây thế?"

"Em.. Còn anh?"

Đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp phía sau cặp kính vẫn bình thản như không, Song Ngư tiếp tục mỉm cười thay cho câu trả lời. Trong khi ấy, tay cậu lại thò vào túi lấy gì đó, và điềm nhiên giơ ra trước mặt Ngư Nhân.

"Nói cho anh, đây là gì?"

Đôi mắt vui vẻ thích thú vì được gặp cậu của Ngư Nhân đột nhiên mở to, đôi bàn tay nhỏ nhắn vì vậy mà siết chặt lấy mép váy. Mũi hơi mở ra, run run cho đến khi lên tiếng hỏi lại một cách khó khăn.

"Anh làm sao... có cái này?"

Ngư Nhân biết tại nó đã nhận ra rằng cô có dính vào, nhưng chỉ nghĩ vì Lâm Thiên Bình đã nói chứ không hề nghĩ vì mảnh giấy hẹn mà cô gửi cho Lâm Sư Tử. Cô càng không biết, nó ở trong tay của Song Ngư.

Tuy nhiên, đôi mắt kinh ngạc và vẻ mặt thảng thốt của Khương Ngư Nhân vài giây sau đã biến mất ngay, thay vào đó là một ánh nhìn bình thản như không và một nụ cười nửa miệng lạnh tanh. Cô hừ giọng.

"Em viết đó! Em hẹn để cô ta dính vào vạt áo của cô! Vậy thì đã sao? Anh cũng biết từ trước rằng em rất ghét cô ta mà!"

Trước thái độ trở mặt của Khương Ngư Nhân, Song Ngư vẫn trưng ra bộ mặt điềm đạm như vậy, chỉ có mỗi bàn tay cầm mảnh giấy là siết chặt đến bấu vào da thịt. Không quá lâu để cô nhận ra sự kì lạ của cậu, Ngư Nhân hơi nhíu mày.

"Anh sao vậy? Hay là, anh giận em vì chuyện con con đó? Không thể nào đâu đúng không, hả Trà Xanh. Anh chắc chắn, sẽ không về phe con nhỏ đó, phải không Trà Xanh?"

Sẽ không phản bội em, phải không?

Lưu Song Ngư vì lời lẽ của Khương Ngư Nhân mà khẽ giật mình, bàn tay cũng nói lòng dần ra, đến mức đánh rơi luôn cả mảnh giấy đã nhăn nhúm lại xuống đất. Vẻ mặt bình tĩnh lạnh lẽo lập tức bị thay bằng sự vui vẻ ấm áp.

"Đương nhiên là không rồi. Đó là chuyện của em! Anh chỉ sợ, nó sẽ khiến em gặp nguy hiểm. Một ngày nào đó."

Nhìn sự căng thẳng khó chịu dần rời khỏi Ngư Nhân, Song Ngư lén thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì Sư Tử là người cô ghét, rất ghét, cậu nhất định không bao giờ được bệnh vực cô ta trước mặt Ngư Nhân. Song Ngư không sợ, cậu chỉ là có lý do riêng của mình.

"Vậy nói cho anh biết, nếu ghét cô ta, tại sao em lại có mặt ở đây?"

"Cái gì? Em không-"

"Anh biết hôm nay có lịch tham quan. Và lại hơn ai hết, em biết rằng không thể nào nói dối trước mặt anh được mà!"

Ngư Nhân lần nữa im bật, hai mũi hơi mím vào nhau như đang bận suy nghĩ gì đó. Em muốn nói rõ phải trái với cô ta. Làm sao nói như thế được!

A, cô nên làm gì đây?

Bởi vì quá bị phụ thuộc bởi câu hỏi của Song Ngư, Ngư Nhân hoàn toàn quên mất sự thắc mắc đầy khó chịu mà mình muốn hỏi cậu. Rằng Song Ngư, tại vì sao mà lại ở đây, giống như cô.

***

Đình Xà Phu đưa tay che miệng ngáp ngủ, sau đó lại dụi dụi mắt cho tỉnh táo. Những ngón tay luồn vào vò vò mớ tóc màu nâu sáng của mình, cậu vươn vai một cái.

Mặc dù gần đây hay thức khuya, nhưng Xà Phu luôn luôn tỏ ra bình thường trước mặt Sư Tử. Cậu không muốn cô lo, càng không muốn cô tức giận vì cậu chỉ lo cho cô đến quên cả sức khỏe của mình. Sư Tử không biết, rằng chỉ cần nhìn thấy cô cười thôi là đã quá đủ cho cậu rồi.

Xà Phu thừa nhận, thời gian từ khi cậu gặp và quen biết với Sư Tử rất ngắn, thậm chí không đủ lâu như đám bạn của cô, nhưng cậu rất chắc chắn về việc tình cảm của mình là dành cho Sư Tử. Dù chưa bao giờ tin vào cái gọi là tình yêu sét đánh, nhưng khi gặp rồi mới biết, mới hiểu được. Cậu biết mình thích cô, có thể vì cô mà làm mọi thứ. Và đương nhiên, tình cảm đó của Xà Phu không hề có chút gì là giả dối cả.

Một thằng lúc nào cũng khinh thường tình thương bao gồm cả tình bạn như Xà Phu, vậy mà cũng có ngày rung động trước một cô gái năng động quá mức - loại người mà cậu luôn rất ghét. Gia đình cậu mà biết được, có khi làm thành truyện cười kể rêu rao khắp nơi mất. Tính ra, đời cũng lắm cái kì lạ thật.

Nhưng Xà Phu cũng biết, Sư Tử không đơn thuần chỉ là "một cô gái năng động quá mức".

Xà Phu đang bước đi trên hành lang dẫn về phòng bệnh của Sư Tử, sau khi đến phòng làm việc nói vài chuyện với bác sĩ về việc xuất viện của cô. Vì sắp

tới ngày phải về lại thành phố nên dù muốn hay không, vẫn phải làm thủ tục cho Sư Tử xuất viện.

Đúng lúc này, khi bước đến một khúc rẽ, Xà Phu vô tình đụng trúng một người nào đó đang chuẩn bị rẽ vào khúc hành lang cậu vừa bước qua, thành ra cả hai mất đà ngã ra hai phía ngược lại. Mặc dù rõ ràng là người kia cứ ngó đồng ngó tây gì không biết nên mới đụng nhau, nhưng một phần cũng có lẽ do Xà Phu không chịu để ý trước sau trái phải.

Tuy nhiên, dù biết nhận lỗi như thế thì cũng chỉ là trong thâm tâm. Nói ra thì thô lỗ, nhưng Đinh Xà Phu cậu đó giờ không quen nói chuyện với người lạ, dù cho là xin lỗi hay cảm ơn đi chăng nữa.

Cho đến khi, cậu nhận ra người mình đụng trúng là ai, đôi chân mảy vì đó mà hơi nhúu lại.

"Khương Ngu Nhân?"

Ngu Nhân một tay còn đang ôm hờ lấy đầu mình, đôi mắt nhắm lại hơi mở ra nhìn đối phương. Có lẽ vì ngã nên mắt còn chưa kịp nhìn rõ, cô mới đầu nhầm tưởng người trước mặt là Ngu Vũ, cho đến một hồi định thần lại.

"Đinh Xà Phu?"

Chẳng biết đâu cái thói gọi thẳng tên thẳng họ của đối phương như hai người này nữa.

"Xin lỗi, tớ vô-"

"Cậu, làm gì ở đây?"

"Hả?"

"Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Công an không bắt cậu, không có nghĩa là chúng tôi không biết việc cậu đã làm."

Đôi mắt kinh ngạc của Ngu Nhân mở to. Quả nhiên, cô đoán không sai. Nhưng đôi mắt ấy, vì lời của Xà Phu mà lập tức ngoảnh đi, đến mức quên luôn cả đứng dậy hay việc cậu ta không thêm đỡ mình dậy. Bởi vì đôi mắt giống hệt Ngu Vũ của Xà Phu cứ nhìn cô lạnh lùng, Ngu Nhân không chịu được.

Dù cho cô nàng này là bạn cùng lớp, nhưng Xà Phu với cô ta cũng không phải loại thân thiết gì, đó là chưa kể những gì mà cô ta đã làm. Thật đáng tiếc, cậu không phải lúc nào cũng là loại người thêm nghĩ đến lý do tại sao, kể cả khi cậu đã biết.

"Tôi không biết nơi cậu đang định đi tới có phải là nơi tôi đang nghĩ hay không, nhưng nếu định giờ trò đạo đức giả thì tôi không hoan nghênh cậu đâu! Im lặng và an phận đi, là lời khuyên tốt nhất dành cho cậu đây."

Tay phui phui quần áo mình, Xà Phu lạnh giọng điềm nhiên bước đi ngay, để mặc cô gái đang ngồi dưới nền sàn hành lang với đôi mắt mở to kinh ngạc. Cho đến khi cậu khuất bóng rồi, Ngu Nhân mới chống tay đứng dậy. Căn mạnh môi mình đầy giận dữ, cô bực tức ném chiếc túi xách của mình vào bức tường đằng kia.

Chết tiệt! Cậu ta nghĩ mình là ai cơ chứ!?

Đột nhiên, khi đôi mắt lướt khắp nơi vì khó chịu, Ngu Nhân chợt dừng lại ở một điểm dưới sàn hành lang. Từ thắc mắc tò mò chuyển sang ngạc nhiên rồi cuối cùng là khó tin, cô một tay bịt chặt miệng mình trong khi mắt mở to. Sau một hồi phân vân, Ngu Nhân một chân quỳ xuống sàn, tay còn lại đưa ra cầm lấy vật trong tầm mắt.

Đó là một chiếc móc khoá với dòng chữ MILK.

"Cái này lẽ nào, là của cậu ta đánh rơi ban nãy? Nhưng-"

Nhưng thứ này, đáng lẽ ra thuộc về Ngu Vũ, thuộc về Trà Xanh cơ mà?

Tại sao. Tại sao nó lại ở đây được cơ chứ...!

***

"Cảm ơn đã hợp tác! Xin lỗi vì đã làm mất thời gian nghỉ ngơi của cháu!"

Sư Tử tay xoa xoa trước mặt, miệng nở nụ cười trừ và đôi mắt hơi híp lại trước lời cảm ơn của những chú mặc quân phục công an đang đứng bên giường mình.

Hôm nay, họ đến lấy lời khai. Nhưng như những ngày trước, cô không tài nào có thể trả lời tất cả thấy câu hỏi của họ được, kể cả những câu bản thân Sư Tử biết rất rõ câu trả lời. Đa phần trong lúc lấy lời khai, cô chỉ toàn im lặng.

"Đề cháu tiền các chú."

Nhìn theo Xà Phu với vẻ mặt bình thản như không đi theo các chú công an ra đến tận cửa phòng bệnh, Sư Tử chồm người rót cho mình một ly nước lọc.

Cô uống một hơi, sau đó thở ra một cái.

"Bọn họ thật phiền! Thay vì cứ hỏi miết có nhiều đó câu, sao họ không đi mà tiến hành điều tra đi nhì."

Trước thái độ bất bình và có đôi phần khó chịu của Xà Phu, Sur Từ vui vẻ nhoẻn miệng cười tươi. Nụ cười đó lọt vào mắt cậu, nhưng Xà Phu chỉ thở ra một cái, một tay bỏ lại chiếc điện thoại của mình vào túi.

"Sao thế? Tớ tưởng cậu và Yết đang nói chuyện?"

"Anh ấy tự dưng cúp ngang hông, bảo là có điện thoại của em gái gì đó. Dù sao, Thiên Yết bảo cậu phải giữ gìn sức khỏe cho đến khi xuất viện!"

Đôi mắt màu nâu cafe của Sur Từ chứa đầy tia thích thú, đầu theo đó gật gù liên tục. Cô không hề thắc mắc khi Xà Phu và Thiên Yết gọi điện cho nhau, vì hơn ai hết, Sur Từ biết rất rõ lý do. Cô chỉ là không nhắc tới mà thôi.

Xà Phu chợt thở tay vào túi áo khoác, mò mẫm một hồi rồi khẽ nhủ mày, trong suy nghĩ bắt đầu dâng lên sự thắc mắc, cho đến khi nhớ ra sự việc lúc nãy. Cậu chán nản thở dài.

Vì Xà Phu quay lưng lại với Sur Từ nên cô hoàn toàn không nhìn thấy gì ở vẻ mặt hay đôi mắt của cậu, chỉ thấy mỗi sự kì lạ mà chính cô cũng không biết phải giải thích ra sao. Nhưng trước khi Sur Từ kịp lên tiếng hỏi, cậu đã nói trước và ngắt lời cô rồi.

"Sur này, không phiền nếu tớ hỏi cậu một câu chứ?"

Sur Từ khẽ giật nảy, mắt vì thế được dịp chớp liên tục. Cô gật đầu một cái, vui vẻ nở nụ cười khi nhận ra ánh mắt Xà Phu đang nhìn mình.

Thở ra một tiếng, Xà Phu vốn đang quay lưng lại chợt chuyển hướng ra sau rồi bước đến bên giường Sur Từ. Bỏ qua ánh mắt cô đang nhìn mình, cậu chậm rãi ngồi xuống mép giường ngay cạnh cô.

"Tớ biết hỏi thế này là không đúng, là không tốt, khi mà thay vì cậu gặp nguy hiểm, tớ lại cứ nghĩ mãi thế này, nhưng mà-"

"Có gì sao?"

Sau một hồi ậm ừ, Xà Phu cắn nhẹ lấy môi mình.

"Tại sao khi đó, cậu lại gọi cho Song Ngư, ý tớ là, thay vì tớ? Tớ biết, có khi là cậu bầm bừa! T-Tớ không biết mình đang nghĩ gì nữa."

Ra là vì chuyện đó, Sur Từ trầm nghĩ.

"Rần à, tớ-"

"Tớ thật sự xin lỗi, lại đi nghĩ về chuyện như thế. Chỉ là, tớ thấy khó chịu một chút, khi mà cậu lại gọi cầu cứu Lưu Song Ngư, thay vì tớ! Trong khi,"

Tay cậu chợt cầm lấy tay của Sur Từ, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu cafe của cô. Trước mắt Sur Từ, đôi đồng tử màu hổ phách hơi nheo lại.

"Trong khi tớ, Sur Từ à, tớ mới là *bạn trai của cậu*!"

Sur Từ chưa từng nghĩ, Xà Phu lại vì chuyện này mà khó chịu trong lòng đến như vậy. Nhưng, cô làm sao nói được, rằng lúc đó cô không hề bầm bừa một số nào đó để cầu cứu? Cô làm sao nói được, rằng gọi cho Song Ngư là trong vô thức? Khi mà Sur Từ lúc đó, thay vì bạn trai mình là Xà Phu, lại đi gọi cho một tên oan gia không đội trời chung là Song Ngư.

Cô cũng không hiểu được bản thân mình nữa rồi.

"Rần, nhìn tớ này."

Xà Phu có thể cảm thấy bàn tay Sur Từ đang áp vào bên má mình.

"Xà Phu, hôn tớ đi!"

Đôi mắt màu hổ phách đang lảng tránh bỗng chốc tròn tròn vì kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền thu hẹp lại ngay. Tay cậu cầm lấy bàn tay Sur Từ đang đặt trên má mình.

"Cậu chắc không?"

"Cậu là bạn trai của tớ mà, nhì? Hôn tớ, và khiến tớ chỉ có thể nghĩ về mỗi mình cậu thôi! Rần, cậu làm được chứ?"

Vén vài sợi tóc loà xoà ra sau mang tai Sur Từ, tay dịu dàng ôm lấy hai bên má cô, Xà Phu mỉm cười.

"Nếu cậu muốn, tớ luôn có thể thử mà! Chúng ta, luôn có thể thử mà."

Sau câu nói có phần ma mị đó, Đình Xà Phu rất nhẹ nhàng đặt môi mình lên đôi môi mỏng của Lâm Sư Tử. Nụ hôn phớt qua nhanh chóng chuyển sang mãnh liệt, và chính cô cũng đáp lại sự cuồng nhiệt của cậu.

***

Lưu Song Ngư dựa lưng mình vào bức tường cạnh cánh cửa, đôi mắt màu hổ phách bình thản đến lạnh lùng nhìn chăm chăm chiếc khăn tay đang cầm. Cũng chính bàn tay ấy, bất chợt siết chặt lại.

Đó là thứ mà cậu vô tình tìm được ở căn nhà bỏ hoang lúc đó.

Minh không có quyền khó chịu hay tức giận gì cả. Hoàn toàn, không có.

Thở dài một tiếng, Song Ngư nhắm hờ đôi mắt mình lại. Có lẽ trừ bản thân cậu ra, không một ai có thể hiểu được Lưu Song Ngư bây giờ đang suy nghĩ điều gì.

Đứng không xa đó, trong một khúc rẽ hành lang, Khương Ngư Nhân nắm chặt lấy chiếc móc khoá vừa nhặt được.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Yêu Và Được Yêu

Thiên Yết vội chạy xuống khỏi chiếc xe buýt đến thị xã. Cậu bắt đầu lẩn vào dòng người trên đường, mắt đảo dáo nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm một thứ gì đó. Khựng lại một chút, đôi mắt màu khói đang ngó quanh quẩn của Thiên Yết chợt dừng lại một điểm.

Nơi một cô gái đang ngồi trên băng ghế đá. Cô em họ của cậu.

"Song Tử!"

Song Tử hai tay đặt trên đùi trong khi mắt cứ lơ đãng nhìn đâu đâu, lại vì tiếng gọi tên quen thuộc mà ngẩng đầu xem thử. Nhìn thấy Thiên Yết đang chạy tới, cô vui vẻ cười.

"Anh Thiên Yết."

"Em sao vậy? Sao lại ngồi ở đây?"

Thiên Yết không thể ngăn mình liên tục hỏi Song Tử, đồng thời mắt cũng nhìn khắp nơi lần nữa. Ban nãy khi đang ở nhà cùng tụi nó và đang nói chuyện điện thoại với Xà Phu thì nhận được cuộc gọi từ Song Tử, cậu ngay lập tức rời khỏi nhà và lên chuyến xe buýt gần nhất tới thị xã.

"Em xin lỗi, tại em không biết đường về. Xin lỗi vì đã làm phiền đến anh."

Thật sự thì trước khi Song Tử kịp nhận ra, cô đã bấm số gọi cho anh họ rồi. Ban đầu cô định gọi cho bạn thân mình, Kim Ngưu, thậm chí là không gọi một ai, thế mà cuối cùng lại gọi Thiên Yết. Song Tử quá mệt để suy nghĩ bất kì điều gì nữa, và cô muốn tìm ai đó đủ tin tưởng để dựa vào, ngoại trừ cậu.

"Thiên Bình đâu? Thăng quý đó đi cùng em mà!"

Thiên Yết rất chắc chắn về chuyện này. Bởi vì khi cậu đang cùng Kim Ngưu nói chuyện, Thiên Yết nhìn thấy rõ mòn một cảnh Thiên Bình đu bám vào vịn đi cùng Song Tử. Một phần do lúc đó tâm trạng vẫn còn không tốt và chưa hết tức giận chuyện của thằng bạn thân, nên Thiên Yết đã im lặng không hỏi gì.

"Anh ấy, về rồi à."

Nhìn cô em họ của mình cứ cúi gầm mặt và nở nụ cười thoáng buồn, Thiên Yết hơi nhíu mày. Cậu dù không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng trong lòng vẫn chứa một sự khó chịu không hề nhỏ. Phải, cậu không hiểu, càng không biết giữa hai người họ có chuyện gì. Nhưng suy cho cùng mà nói, đàn ông con trai lại bỏ một cô gái như Song Tử ở đây một mình thì thật sự chẳng ra làm sao cả, chưa kể đó còn là em họ của cậu!

"Cái gì? Về? Và bỏ em lại? Đừng có đùa với anh!"

Thiên Bình lại muốn gây chuyện gì nữa đây!

"Đừng! Thiên Yết, đừng! Đừng gọi Thiên Bình! Là lỗi của em, vì em đã chọc giận anh ấy. Không phải lỗi của Thiên Bình đâu, đừng tức giận với anh ấy!"

Song Tử một cách sốt sắng nhào người tới, hai tay lập tức giữ chặt tay cầm điện thoại của Thiên Yết, khiến cậu không khỏi ngạc nhiên. Chưa bao giờ

cậu nhìn thấy Song Từ lại bình ực Thiên Bình như thế, thậm chí nhận cả lỗi về phần mình.

Dù cho Thiên Yết từ lâu đã biết Song Từ có tình cảm với Thiên Bình, biết từ lúc bản thân cô nhóc còn chưa nhận ra, nhưng thú thật Song Từ như thế này thì cậu chắc chắn mới thấy lần đầu.

Thiên Yết thờ nhẹ ra một cái, tay đành cất lại điện thoại vào túi. Cậu chậm rãi ngồi xuống chỗ trống ngay bên cạnh Song Từ, sau khi cô đã nhích sang một chút.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Em.."

Song Từ không phải không muốn nói cho Thiên Yết biết, mà là cô thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Mọi thứ trong đầu cô bây giờ hỗn loạn lắm, cứ cái này đan xen cái kia, tất cả cứ rối bời lên. Rồi hết như cảm xúc của Song Từ lúc này, cứ đè nặng lên lồng ngực cô. Rất đau. Rất khó chịu.

Từ một điểm mà cô nghĩ là hợp lý, Song Từ bắt đầu kể lại mọi chuyện cho Thiên Yết nghe. Cậu từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ điềm nhiên như không, thỉnh thoảng thì thờ dài hay tắc lưỡi vài cái. Ngoài việc giọng của Song Từ đôi lúc không ngừng run rẩy, Thiên Yết hoàn toàn không nói bất kì điều gì.

Càng nói cho Thiên Yết nghe, Song Từ càng nhớ lại, để rồi từng lời từng chữ của Thiên Bình nói lúc đó cứ liên tục khắc sâu vào lồng ngực cô, đau đớn không thôi. Đau đến mức tưởng như không tài nào thở được.

Tuy nhiên, Song Từ lại không được khóc. Bởi vì cô là người sai, bởi vì người khơi mào chuyện rắc rối này là cô, cô càng không được khóc. Song Từ không cho phép bản thân yếu đuối đến ngốc nghếch như vậy, chỉ vì một chuyện bé con con đó.

"Em chưa bao giờ, chưa bao giờ muốn khiến cho Thiên Bình tổn thương. Em thề, vậy mà em.."

Nhưng tại sao, hai má cô lại ướt cả đi, mắt cũng mờ dần vì thứ chất lỏng nóng hổi cứ phản chủ mà tuôn ra. Làm sao đây, cô đau.

Thiên Yết thờ ra một cái, tay dịu dàng đưa lên xoa đầu Song Từ, thậm chí lau cả những giọt nước mắt của cô. Nãy giờ thú thật khi nghe Song Từ, Thiên Yết cứ mãi nghĩ ngợi vài chuyện.

"Em xin lỗi, em sẽ nín ngay thôi. Em xin lỗi, em.."

"Song Từ, nghe anh nói này!"

Khi Song Từ khó hiểu quay đôi mắt đẫm nước của mình nhìn sang người anh họ đang ngồi bên cạnh, cô vô tình chạm phải đôi mắt màu khói điềm tĩnh của cậu. Đôi mắt đó lúc này, dường như thoáng dao động.

"Anh sẽ kể cho em một số chuyện liên quan đến Thiên Bình. Sau khi nghe rồi, em muốn làm gì thì tùy, còn lại là do em tự mình quyết định! Anh, đã không thể cứu nó nữa rồi."

***

Thiên Bình ghét bản thân mình lúc này. Mặc dù thật ra, cậu lúc nào cũng ghét bản thân mình cả. Rất ghét, ghét đến mức nếu có thể, cậu chỉ muốn chết đi cho xong. Chết quách đi, và sẽ không phải lo nghĩ về bất cứ chuyện gì nữa.

Nhưng Thiên Bình không thể chết. Không ít lần cậu cố tự sát, không ít lần cậu cố bỏ mặc chính mình, để rồi cuối cùng lại không thể làm được. Cậu không đủ cứng rắn để cắt cổ tay mình, không đủ can đảm để treo cổ tự vẫn, càng sợ phải nhảy lầu hay lao đầu ra trước xe tải.

Suy cho cùng, Thiên Bình chỉ là một thằng nhóc con nhát gan, tội nghiệp, và đáng thương.

Để trấn tĩnh bản thân, để không phải suy nghĩ nhiều thứ để rồi đầu óc trở nên trống rỗng tiêu cực, Thiên Bình lao vào những trò thú vui tiêu khiển hư hỏng. Lang thang khắp mấy quán bar lớn nhỏ, tán tỉnh những cô gái mà mình gặp, hay đốt tiền trợ cấp mà ba gửi vào những trò chơi vớ vẩn.

Nhưng, Thiên Bình đủ sáng suốt để không dính vào "cái chết trắng". Không ít lần cậu định thử, vì nghĩ sẽ thoải mái đầu óc hơn, sẽ có thể quên đi mọi thứ trong một khắc, nhưng cuối cùng lại vứt chúng đi và tức giận đập phá mọi thứ.

Cậu quá nhát gan.

Cậu sợ.

Mệt mỏi. Chán nản. Tuyệt vọng. Chúng cứ quanh quẩn mãi trong đầu Thiên Bình, lơ lửng như một đám mây đen xám xịt không bao giờ tan, hết như muốn dón cậu vào chân tường, hết như muốn đẩy cậu xuống hố sâu không lối thoát.

Thiên Bình biết, cậu chỉ đang cố đổ lỗi cho mọi thứ. Cậu quá nhu nhược và yếu đuối.

Đúng như lời Song Từ nói, và đúng như cậu đã thừa nhận, Thiên Bình chưa hề quên cô, quên đi cô bé đã che giấu cho cậu lúc đó. Ngay từ lần gặp mặt sáu năm trước, cậu đã nhận ra. Nhưng cậu của khi đó cũng giống như cậu của bây giờ, không còn là cậu của năm sáu tuổi nữa, Thiên Bình chỉ muốn

quên đi mọi thứ và bắt đầu lại từ đầu.

Vì vậy, cậu vờ như không hề quen biết Song Từ. Cậu thật sự không hề nghĩ, không dám nghĩ rằng điều đó lại khiến cô thất vọng và bị dả kích đến như vậy.

Chỉ vì Thiên Bình không còn là cậu bé trong sáng mà cô từng gặp. Một cậu bé với đôi mắt màu nâu cafe tinh anh và ấm áp. Một cậu bé với nụ cười toả sáng dịu dàng như ánh nắng mặt trời cuối thu.

Thật vớ vẩn, thằng nhóc đó đã chết, chết cùng với cái ước mơ theo đuổi dương cầm của cậu rồi.

Nhưng, dù biện hộ ra sao cũng không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, trong khi Thiên Bình đã nổi giận vô cớ với Song Từ. Mỗi lần nghĩ tới, cậu lại nhớ đến ánh mắt thần thờ mờ đục của cô khi đó, và càng căm ghét bản thân mình hơn.

"Thiên Bình!"

Bước chân Thiên Bình hơi khựng lại, nhưng cậu đã kịp trấn tĩnh bản thân và tiếp tục bước đi trước khi có thể quay ra sau nhìn thử.

Tuy nhiên, người đã lên tiếng hoàn toàn không cho cậu cơ hội bỏ đi. Mặc kệ sự lạnh nhạt của cậu, mặc kệ sự vô tâm của cậu, người đó vẫn dần lòng lại và chạy ngay đến trước mặt Thiên Bình. Tay thậm chí còn nắm lấy cánh tay cậu kéo lại, bắt cậu phải đối diện với mình.

Song Từ khẽ giật mình, đôi mắt tinh anh vì đó thoáng run lên. Một Thiên Bình dù luôn giả tạo nhưng lúc nào cũng cười rất tươi, lúc nào cũng toả ra ánh hào quang rực rỡ, lúc nào cũng mang một đôi mắt ấm áp tuyệt đẹp. Nhưng, bây giờ thì không. Không nụ cười, đó chỉ là một gương mặt lạnh lùng vô cảm. Không dịu dàng, đó chỉ là một đôi mắt đục ngầu như buồng xoài tất cả.

Đây, mà là Thiên Bình cô biết sao?

Là Thiên Bình mà cô yêu sao?

Đôi mắt vốn đang nhìn Song Từ chợt di sang hướng khác, cả tay đang bị cô giữ chặt cũng bị Thiên Bình giật mạnh ra.

"Tôi đây làm gì? Tôi không cần em quan tâm."

Đừng có ở đó mà thương hại tôi!

Song Từ hơi chói với vì bị Thiên Bình hắt ra đột ngột, nhưng vẫn có thể đứng vững và đối diện với cậu.

"Tôi, đã nghe anh Thiên Yết kể cả rồi."

Đôi mắt màu nâu cafe khẽ dao động.

"Tôi chỉ muốn xin lỗi vì đã nói những lời không hay, trong khi tôi, giống như anh nói, tôi chẳng biết gì cả."

"Và gì nữa? Nếu em chỉ xin lỗi thôi thì đi đi, tôi không cần!"

Nhưng trước khi Thiên Bình kịp bỏ đi lần nữa, Song Từ đã lập tức lao tới, hai tay nhanh chóng nắm chặt lấy hai cánh tay cậu giữ lại. Nhìn thẳng vào mắt cậu, giọng cô vẫn cứ đều đều vang lên, và thì thoảng lại hơi lớn tiếng một chút.

"Anh chưa bao giờ nói thật với tôi cả. Anh luôn cười với tôi, nhưng lại quay đi mỗi khi tôi hỏi anh bất kì thứ gì! Anh luôn trưng ra bộ mặt vui vẻ để gạt đi mọi thứ mỗi khi tôi thắc mắc!!"

Đôi mắt Thiên Bình mở to rồi dần thu hẹp lại, im lặng nhìn cô gái trước mặt mình. Đến cả việc giằng tay khỏi cô, cậu cũng chẳng còn bận tâm tới nữa.

"Dù tôi là một con nhóc khó ưa, dù tôi là đứa hay cáu bẳn vớ vẩn, tôi biết, nhưng, tôi chắc chắn có thể nghe anh mà! Thiên Bình đã lúc nào tin tưởng tôi dù chỉ một chút hay chưa? Tại sao vậy, tôi, không đáng tin sao?"

Chẳng phải em là bạn gái của anh hay sao? Hay anh ghét em? Hay em vô dụng? Hay-

"Không phải vì em không đáng tin, mà vì tôi quá tồi tệ."

Thiên Bình chậm rãi lắc đầu, gương mặt mệt mỏi vẽ ra nụ cười nhẹ nhàng.

"Vì tôi thích em. Vì em rất quan trọng đối với tôi."

Hai mắt Song Từ còn đang cúi gầm chợt mờ to ngược lên nhìn Thiên Bình. Nhưng thay vì một khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt cậu lại chứa đầy sự lạnh lùng đến đáng thương.

Cậu, thích cô, ư.

"Đối với tôi, em giống như một thiên thần vậy. Trong sáng, thánh thiện, thuần khiết và ấm áp. Ở bên em, tôi cảm thấy mình như được cứu rỗi, một kẻ sa đoạ như tôi!"

"N-Nếu như thế-"

"Nhưng em biết không. Càng yêu em, càng biết ơn em, càng trân trọng em, càng khao khát ở bên em,"

Thiên Bình không nhớ được từ bao giờ đã đem tình cảm của mình dành cho cô. Cậu chỉ biết, mỗi khi ở cạnh Song Tử, dù bị cô liên tục mắng mỏ và càu gắt, Thiên Bình vẫn cảm thấy nhẹ nhõm. Một cảm giác mà cậu không thể có được khi ở cạnh bất kì ai từ ngày đó, kể cả bạn thân mình là Thiên Yết. Ở cạnh Song Tử, cậu không còn bị những suy nghĩ tiêu cực ám ảnh nữa.

Nhưng,

"Tôi lại càng muốn huỷ hoại em."

Song Tử không thể nói bất kì điều gì. Ngoại trừ việc im lặng và nghe giọng nói khô khốc của cậu, cô chỉ có thể trân trân nhìn người con trai đang mỉm cười bí ẩn với mình.

"Em trong sáng, hồn nhiên và năng động, lại có một nụ cười rực rỡ chói sáng! Điều đó càng khiến tôi yêu em nhiều hơn, nhưng lại càng khiến trong tôi nhộn nhạo sự khó chịu. Tôi ghen tỵ, và bức tức!"

Em có mọi thứ. Trong khi tôi, là kẻ mất mọi thứ.

Song Tử không biết, thật sự không biết cảm xúc bên trong mình lúc này là gì nữa. Được người mình yêu bảo rằng người đó cũng yêu mình, thậm chí là rất nhiều, có cô gái nào không vui mừng hạnh phúc? Cô cũng vậy. Nhưng bên cạnh sự hạnh phúc đó, Song Tử còn cảm thấy một điều gì khác nữa.

Một điều mà cô không thể nào tìm ra được bất kì từ ngữ nào để diễn tả.

"Vì vậy, anh vờ không biết tôi? Tránh xa tôi? Vờ như anh quan tâm tôi, trong khi anh muốn tôi nghĩ rằng bản thân đối với anh rất phiền phức?"

Song Tử nghĩ cô đang giận dữ, và bức bối. Và trước khi kịp nhận ra, cô đã giơ cao tay tát mạnh vào mặt Thiên Bình rồi.

"Anh thậm chí còn không để ý đến cảm xúc của tôi! Tôi thực sự đã tưởng anh rất ghét tôi, và tôi rất đau anh hiểu không? Không chỉ mỗi mình anh, cả tôi cũng yêu anh vậy! Thậm chí còn nhiều hơn nữa kia!!!"

Mũi khịt khịt vài cái, mắt đỏ hoe cả lên, Song Tử hít thở liên tục. Cô cứ chớp mắt không ngừng, chỉ để nước mắt thôi tuôn ra.

Song Tử ghét bản thân khi yếu đuối, dù là vì bất kì điều gì đi chăng nữa.

Chợt, Song Tử đưa tay mình ra và nắm lấy bàn tay của Thiên Bình, nhẹ nhàng kéo nó về phía mình. Kể cả khi đã lường trước qua lời kể của Thiên Yết, những thứ đang phản chiếu trong mắt vẫn khiến cô một chút kinh ngạc.

Bên cạnh vết sẹo rất lớn do tai nạn năm đó để lại, còn có rất nhiều vết thương khác ở cổ tay Thiên Bình, và đối với bàn tay kia cũng y hệt như vậy. Chỉ chút những vết thương như bị dao rạch.

Thiên Bình, đã bao lần cố tự sát rồi? Cậu đã tuyệt vọng ra sao, đã muốn được giải thoát đến như thế nào? Chưa bao giờ, cô chưa bao giờ biết được, đã vậy còn đối xử tệ hại với cậu.

Song Tử cảm thấy ghét bản thân mình. Ghét vô cùng.

"Đồ ngốc! Đại ngốc!! Ngốc ghê! Ngốc nhất!!!"

Sau một loạt những tiếng mắng chửi tức giận, Thiên Bình chợt bị ai đó nhảy bổ vào lòng đến mép mắt đã mà lùi ra sau vài bước. Hai tay đặt hờ giữa không trung nhìn cô gái đang ôm chầm lấy mình, ôm chặt, đôi mắt màu nâu cafe của cậu không ngăn được mà mở to một cách kinh ngạc.

"Song Tử, em-"

"Ghét bỏ tôi cũng được! Anh chỉ cần ở cạnh tôi, tin tưởng tôi, và đừng bao giờ vờ như anh vẫn ổn!! Tôi không quan tâm, tôi chỉ biết rằng tôi yêu anh. Nếu tình yêu của tôi không đủ để khiến anh ngừng tuyệt vọng, khi đó, hãy cứ huỷ hoại tôi như anh muốn!"

Thiên Bình nhìn đôi bàn tay đang giơ ra giữa không trung của mình, nhìn những vết cắt chằng chịt trên hai cổ tay, sau đó lại cúi xuống nhìn Song Tử đang rúc vào lòng mình. Nắm chặt rồi lại buông thõng, sau một hồi suy nghĩ, Thiên Bình vòng tay ôm lấy bờ vai đang run lên của cô.

"Cảm ơn em, Song Tử."

Lần đầu tiên sau ngần ấy thời gian, Thiên Bình có thể mỉm cười. Một nụ cười thanh thản thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Một Lần Nữa Lại Là Gia Đình

Thiên Bình nằm trên nệm liên tục lăn qua lăn lại, nửa muốn ngủ nửa lại không, mắt cứ hết mờ ra rồi nhắm lại, sau đó lại mở ra. Đôi khi thì nhìn chăm chăm trần nhà, đôi khi lại lật người nằm sấp tay chống cằm nhìn băng quơ, cuối cùng thờ dài thờ ngắn như ông cụ non. Tay cậu chán nản vò vò mái tóc nhuộm nâu rối bù của mình.

Ngày hôm qua khi cùng Song Tử về, nói chuyện một hồi cậu mới nhận ra cô không hề biết Sur Tử là em gái của cậu, thậm chí còn tưởng Thiên Bình cứ thình thoảng lại nhìn con nhóc là vì cậu thích Sur Tử. Song Tử bảo, Thiên Yết khi kể cho cô chỉ kể chung chung chứ không nói rõ đích danh. Khi nói cũng biết khi đó mặt cô nàng đỏ ửng thế nào vì xấu hổ ngượng ngùng. Có khi nào Song Tử ghen với con bé không nhỉ, nghĩ vậy, Thiên Bình cười trừ.

...

"Nói vậy, anh hận Sur Tử lắm sao?"

...

Khi Song Tử hỏi cậu câu đó, Thiên Bình chỉ biết im lặng không trả lời. Không phải vì cậu không muốn, mà là không biết phải trả lời như thế nào mới phải. Nếu là Thiên Bình của trước đây, của vài tháng trước, cậu chắc chắn có thể khẳng định và gật đầu ngay tức thì.

Nhưng lúc đó, Thiên Bình đã phân vân. Thấy vậy, Song Tử cũng không truy hỏi nữa.

...

"Thật lòng mà nói, tôi sẽ không bênh vực cho ai cả. Dù là anh, hay Sur Tử. Tôi chỉ muốn nói, anh hãy suy nghĩ thật thận trọng, đừng làm những việc khiến bản thân sau này phải hối tiếc!"

...

Hơn bất kì ai hết, Thiên Bình hiểu rất rõ câu nói này của Song Tử. Bởi vì đây không phải lần đầu cậu nghe nó, Thiên Yết cũng đã không ít lần nói những lời tương tự như vậy.

Có trách thì trách cậu quá cố chấp và cứng đầu không chịu tiếp thu.

A, Thiên Bình nên làm gì đây? Cậu sẽ chết vì rối não mất!

***

Xà Phu một tay vén mấy sợi tóc loà xoà trước trán, một tay vuốt ngược tóc mái đối phương lên, nhẹ nhàng áp trán mình vào trán Sur Tử. Đến khi chắc chắn được nhiệt độ của cô hiện giờ, cậu mới rời khỏi, vui vẻ nhìn cô nở nụ cười.

"Xem như cậu bớt sốt rồi, ngày mai có thể cùng mọi người quay về!"

Sur Tử hai tay nghịch mấy sợi tóc vừa bị Xà Phu vuốt lên, miệng ậm ừ mấy cái, hoàn toàn không lấy hành động thân mật vừa rồi giữa hai đứa làm bận tâm. Nhưng khi định thần lại, cô liền chớp đôi mắt mình mấy cái, vẻ mặt thoảng chốc đã trở nên thích thú.

"Tuyệt! Tớ chán ở trong này lắm rồi!"

Ở đây cô không quậy phá được gì hết. Sur Tử chắc chắn luôn, giờ này cái đám bạn quý hoá của cô đang bày đủ trò ở nhà. A, thật là đáng ghét tỵ! Nói chứ nếu không phải ngày mai phải về lại thành phố, Thiên Yết với Xà Phu còn lâu mới cho phép cô xuất viện. Nói sao nhỉ, hai người bọn họ lúc nào cũng lo lắng đến thái quá đi.

"Đừng có vội mừng, khi về cậu phải đi với tớ!"

Xà Phu vừa nói vừa đưa ly nước lọc vừa rót cho Sur Tử. Ai đó chu mỏ một cách bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy uống một hơi.

"À, có đói chưa? Tớ đi mua gì đó cho cậu."

Miệng vẫn ngậm thành ly, Sur Tử đưa mắt vui vẻ nhìn Xà Phu, đôi đồng tử híp lại gật đầu.

Xà Phu rời khỏi xung quanh giường bệnh của Sur Tử và quay người bước về phía cửa ra vào, tay cầm nắm cửa vặn một cái. Đôi mắt màu hổ phách còn đang bình thường vui vẻ chợt trở nên đầy ngạc nhiên nhìn người vốn đứng đằng sau cánh cửa vừa mở ra trong khi tay dường như còn phân vân không

biết nên gõ hay không. Tuy nhiên, khi nhận ra người đó là ai, thái độ của Xà Phu thay đổi hẳn, đôi mắt nheo lại đầy khó chịu và cảnh giác.

"Anh, tôi đây làm gì?"

Dù đây không phải lần đầu chứng kiến sự lạnh lùng của Xà Phu đối với mình, Thiên Bình vẫn có chút ngạc nhiên. Không hiểu vì lý do gì, dạo gần đây, thằng nhóc rõ ràng không dành cho cậu bất kì sự thiện cảm nào, đôi mắt cậu ta luôn nhìn cậu hằn học.

"Là ai vậy, Xà Phu?"

Trước khi Thiên Bình kịp lên tiếng, từ bên trong đã vang lên một giọng nói trong trẻo quen thuộc.

"Tớ đi một chút sẽ về ngay. Có gì không ổn, cứ gọi tớ!"

Sau khi để lại một câu vậy, Xà Phu không chút bận tâm quãng cho Thiên Bình một ánh nhìn khó chịu không vừa mắt trước khi cậu lách người và bước đi trên hành lang.

Thiên Bình đã đắc tội gì với thằng nhóc đó mà cậu không biết chẳng?

Bởi vì ban nãy bị Xà Phu đứng che khuất tầm mắt, Sur Từ không tài nào nhận ra được người vừa xuất hiện là ai. Cho đến khi cậu đóng cửa và bước vào, hiện tại đứng cách cô một khoảng khá xa, Sur Từ mới nhận ra, rằng đó là anh trai của cô.

Như một phản xạ quen thuộc, Sur Từ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đằng kia, thỉnh thoảng lại đảo đôi đồng tử của mình liên tục. Có trong mơ cô cũng dám nghĩ rằng Thiên Bình sẽ đến thăm cô, và giờ cậu lại ở đây, Sur Từ đương nhiên không biết phải nói gì, dù cho người đó rõ ràng là anh trai của cô.

Nhưng, chẳng phải bởi vì là anh trai em gái, hai người họ mới ở trong trạng thái khó xử như thế này hay sao?

"Anh là người đã truyền máu cứu em, đúng không ạ? Nếu là như vậy thật, em thật sự cảm ơn anh."

Nhìn Sur Từ quay mặt về phía mình và chậm rãi cúi đầu kèm theo một nụ cười tươi, bàn tay Thiên Bình bất giác siết chặt. Vẫn không nhận ra điều đó, cô nói tiếp, đầu hơi nghiêng sang một bên và nụ cười chẳng hiểu sao dần trở nên gượng gạo.

"Làm sao đây? Nếu là máu, em làm sao có thể trả lại cho anh được."

Đôi mắt màu nâu cà phê của Thiên Bình hết nhìn vào em gái lại nhìn lên băng gạc quấn quanh đầu cô, nhưng lại luôn tránh nhìn thẳng vào mắt của Sur Từ.

"Không cần trả. Hay là trong mắt mày, tao ích kỷ lắm?"

"Không có! Nhất định không có!"

Thiên Bình vì câu trả lời sốt sắng của Sur Từ mà đâm ra ngạc nhiên, trước khi kịp nhận ra đã nhìn chăm chăm vào con bé. Hai đôi mắt đồng màu vô tình đụng nhau, và lập tức quay đi ngay sau đó.

Sur Từ nên nói gì đây? Cô nên hành xử ra sao? Vì cơ bản chưa bao giờ dám nghĩ anh trai sẽ đến thăm mình, Sur Từ chẳng hề suy nghĩ gì cả. Hai mắt nhắm tịt lại một cách lo lắng, đôi bàn tay vì vậy mà vô thức túm chặt lấy tấm chăn.

Thiên Yết đã từng vì tức giận mà mắng cậu không thương tiếc, rồi chẳng rõ vô tình hay cố ý nói ra một đồng những lời mà Thiên Bình dù có cách mấy cũng không tài nào hiểu được. Ban nãy khi vô tình đối diện với đôi mắt của Sur Từ, cậu đã bị sự tăm tối kì lạ trong đó làm cho thoáng giật mình.

"Anh, có còn hận em nữa không?"

Những chuyện ngày đó Sur Từ gây ra cũng là những chuyện động lại sâu nhất trong kí ức vốn không được hoàn chỉnh của cô. Gây ra tổn thương cho anh trai, dẫn đến sự mất mát của mẹ và sự bỏ đi của ba, đều do một tay cô gây nên. Nghĩ đến đây, Sur Từ mỉm cười chua chát, tự mình trả lời cho câu hỏi của chính mình.

"Em xin lỗi, lại đi hỏi điều hiển nhiên đó. Thật ra anh không tha thứ cho em, nghĩ có khi lại là điều tốt."

Bàn tay Thiên Bình lần nữa siết chặt vào nhau.

Điều tốt? Tốt chỗ nào? Bị anh trai hận thì tốt lắm hay sao!?

Cậu không hiểu.

"Chuyện mất kí ức, là thật sao?"

Đôi mắt vô thức mở to nhìn anh trai, môi hơi mím lại, Sur Từ mất một lúc lâu suy nghĩ rồi mới gật đầu.

"Chắc đó là sự trừng phạt dành cho em! Bởi vì, mọi chuyện năm đó là thứ duy nhất em không thể nào quên được."

Hằng ngày hằng giờ, chuyện đó luôn ám ảnh Sur Từ, chưa bao giờ buông tha cô dù chỉ một giây một phút. Không thể quên được, không muốn quên, và càng không cho phép bản thân được quên.

Nghĩ ngợi một lúc, Thiên Bình đột nhiên không nói không rằng bước về phía giường bệnh của Sur Từ. Mặc kệ cô còn nghếch mặt ra vì khó hiểu, cậu đã dùng mắt mình nhìn thẳng vào đôi mắt của em gái, trong khi tay bất ngờ túm lấy một tay của Sur Từ đang đặt trên chân.

"Anh hai? Anh, làm gì vậy?"

Đôi mắt màu nâu cafe của Sur Từ vì ánh mắt anh trai nhìn mình mà giật nảy, trong lòng bắt đầu dâng lên sự sợ sệt mỗi khi liếc sang bàn tay đang bị Thiên Bình giữ chặt. Kể cả dù cô cố giật lại thế nào, Sur Từ vẫn không thảng nổi sức của cậu.

"Anh, buông tay em ra!"

Mặc kệ vẻ mặt kì lạ của em gái, Thiên Bình nhũn chặt mày. Trước khi Sur Từ kịp phản kháng, tay áo của cô đã bị cậu vén lên một khoảng. Đôi đồng tử của cậu lúc này không ngăn được mờ to, cứ trần trụi nhìn những vết thương mới cũ lớn nhỏ chi chít trên tay Sur Từ.

"Bỏ em ra!!!"

Sur Từ lập tức hất mạnh tay Thiên Bình khỏi mình và đẩy cậu ra xa, hai chân nhanh chóng thu lại. Hai tay nắm chặt vào nhau, đôi mắt y hệt cậu chẳng biết từ lúc nào nhìn Thiên Bình đầy cảnh giác.

Trong đầu Thiên Bình chợt nhớ lại cuộc đối thoại cậu vô tình nghe được giữa bác sĩ và Thiên Yết lúc đó, kèm theo những gì vừa nhìn thấy, cậu chợt cảm thấy tức giận.

"Đó là gì? Trả lời đi! Là cái gì, há?!"

"Không phải chuyện của anh!!"

Trong suốt quãng thời gian Thiên Bình bỏ đi, ở nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cậu không biết? Cho đến khi, cậu vô thức nhớ lại lúc trước khi bản thân rời khỏi căn nhà đó, đôi mắt điềm tĩnh vì lẽ đó mà trở nên dao động mãnh liệt.

"Là... mẹ? Là mẹ, phải không?"

Sur Từ cả người thu chặt lại bỗng chốc run lên, cô lắc đầu nguầy nguậy, miệng đột nhiên nhoeo cười, mắt lại liên tục đảo quanh không ngừng nghỉ, như thể lời Thiên Bình vừa nói là một lời nói đùa.

"Anh nói gì vậy? Không có. Đương nhiên là không phải!"

"Có phải mẹ bị trầm cảm không? Có phải!"

"Không có! Em đã bảo là không có! Mẹ vẫn ổn. Mẹ vẫn khoẻ mạnh! Anh không nghe sao?! Đừng có nói về mẹ như thế!!"

Hai bàn tay đang ghì chặt bả vai chợt ôm lấy đầu, Sur Từ lớn tiếng phản bác lại lời của anh trai mình. Mẹ cô? Trầm cảm? Không bao giờ! Cô không cho phép bất cứ một ai nói bà như thế! Dù là bất cứ ai, dù kể cả có là Thiên Bình, tuyệt đối cũng không cho phép!

"Nếu không phải thì những vết thương đó từ đâu mà ra?!"

"Là tại em! Vì em bất cẩn khiến bản thân bị thương! Anh đã hài lòng hay chưa?!"

Chân Thiên Bình một bước lùi về sau vì chiếc gối đột ngột bị Sur Từ quăng mạnh về phía mình. Đôi mắt cô lúc này chứa đầy sự phẫn uất. Cậu chưa từng nghĩ, con bé lại dám lớn tiếng với cậu như thế này, và điều đó khiến Thiên Bình vốn đang khó chịu thêm giận dữ.

"Sao mày!"

Cho đến khi, cậu nhận ra Sur Từ đang cười, một nụ cười gượng gạo méo mó, mặc dù con bé lúc này rõ ràng là đang khóc. Đôi mắt cậu vì lẽ đó mà mờ to kinh ngạc, quên đi luôn cả cơn giận của mình.

Thiên Bình biết, biết rất rõ, đối với mẹ cậu mà nói, theo đuổi dương cầm chính là ước mơ và khát vọng lớn nhất cũng như duy nhất cả đời của bà. Thiên Bình từ nhỏ đã được mẹ huấn luyện và dạy dỗ, nhưng mọi thứ đã đổ sông đổ bể khi đôi tay của cậu mãi mãi cũng không thể lướt trên dương cầm được nữa. Cậu còn nhớ, bà khi ấy đã điên cuồng chạy đôn chạy đáo tìm những bác sĩ giỏi nhất về chữa trị cho con mình, nhưng vô vọng. Vì bản thân khi ấy cũng rơi vào trầm cảm trong một thời gian, Thiên Bình đã quên mất cách đối xử của mẹ dành cho đứa em của cậu.

Không dịu dàng. Không ân cần. Không đầy yêu thương. Nếu bài học của Thiên Bình tràn ngập những lời động viên và nụ cười ấm áp của mẹ, thì những lời mắng chửi và các trận đòn mới là thứ luôn luôn Sur Từ nhận được.

Mẹ cậu đối với con bé rất lạnh nhạt và vô tình. Chỉ vì đôi mắt và tâm trí khi đó bị nỗi đau dè dặt che mờ, Thiên Bình đã hoàn toàn quên mất, hay đúng hơn là ích kỷ không muốn để tâm. Cậu đã bỏ đi, bỏ khỏi căn nhà đó, và để lại đứa em duy nhất cô đơn một mình.

Sur Từ rất yêu mẹ, yêu đến điên cuồng, yêu đến vọng tưởng, yêu đến mức mặc kệ sự căm ghét tội đồ bà dành cho mình. Ngay từ lúc còn nhỏ, dù rằng biết đó là bất khả thi, em cậu vẫn chưa từng ngừng khao khát tình thương của bà, và sẵn sàng bất chấp mọi thứ chỉ để được bà tự hào khen ngợi. Kể cả lúc cầu xin cậu ở lại, con bé cũng chỉ cầu xin vì mẹ, một lời vì chính nó cũng không có.

Tại sao, đến bây giờ Thiên Bình mới nhận ra? Rằng không chỉ có mỗi mình cậu rơi vào tuyệt vọng và đau khổ, chính Sur Từ cũng đã âm thầm chịu đựng tất cả mọi thứ. Thậm chí khác với cậu, con bé chưa bao giờ nói ra, cũng chưa bao giờ đổ lỗi cho những điều xung quanh mình. Thay vào đó, Sur Từ luôn nở nụ cười vui vẻ mà cậu lúc nào cũng cho là đầy giả tạo. Chính Thiên Bình, chỉ biết căm thù, chỉ biết đổ tội, và bỏ lại đứa em gái mà cậu từng thề sẽ bảo vệ. Một mình.

Chậm rãi, Thiên Bình bước đến giường bệnh Sur Từ, bàn tay gơ giữa không trung một cách phân vân kéo cô lại. Tay cậu tháo vài nút của chiếc áo bệnh nhân, để lộ làn da trắng nõn chẳng chừa vết sẹo lớn nhỏ. Khi đôi mắt màu nâu cafe lướt qua đôi bàn tay đang run bần bật kia, nó chợt mở to. Phản chiếu trong đôi mắt đó là tay của Sur Từ, với cổ tay đầy những vết cắt.

Chúng giống hệt như của cậu.

Thiên Bình chợt nhận ra, không phải chỉ mình cậu tìm đến việc hành hạ bản thân để bớt đau khổ. Thì ra không phải chỉ mình cậu, không ít lần tìm đến cái chết như lối thoát duy nhất.

Cậu, đã làm gì thế này? Cậu đã ích kỷ gây ra chuyện gì thế này?

Chỉ vì thù hận. Tất cả, chỉ vì sự thù hận đến mất hết lý trí của mình.

Sur Từ hoàn toàn không còn để ý gì đến anh trai đang nhìn mình chăm chăm nữa, kể cả việc cậu đang ngồi cạnh mình, hay việc cậu phát hiện ra những vết thương trên cơ thể cô. Cô chỉ ngồi đó, khi mà trong đầu lúc này dần trở nên hoảng loạn vì hàng loạt những kí ức hình ảnh hiện hữu. Những lời mắng chửi của mẹ. Những lời nói lạnh nhạt của anh trai. Những đòn roi giận dữ và tiếng khóc tuyệt vọng của bà.

Đột nhiên, trong khi bàn tay còn đang ôm chặt lấy đầu mình, cơ thể đang không ngừng run rẩy của cô được một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy.

"Xin lỗi."

Đôi mắt Sur Từ mở to, để mặc bao nhiêu nước mắt cứ thế chảy ra.

"Xin lỗi em, vì anh đã quá ích kỷ. Anh biết, anh từ lâu đã biết rằng mình không còn hận thù gì em nữa cả. Nhưng, anh lại quá cố chấp, quá cứng đầu, chỉ vì cái sĩ diện hão của chính bản thân anh! Anh hèn nhát, anh sợ hãi, anh không dám đối diện với sự thật, với chính mình, hay với gia đình của chúng ta."

Thiên Bình hơi kéo Sur Từ ra, dịu dàng đặt lên trán em mình một nụ hôn. Cậu áp trán mình vào trán cô, tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt mặn chát.

"Sur, cho anh hai xin lỗi, có được không? Xin lỗi em, vì đã để em một mình quá lâu! Tha thứ cho anh."

Hệt như những ngày trước, như thể muốn bảo vệ em gái mình trước mọi thứ.

Sur Từ hai tay lúc này mới buông khỏi đầu, để rồi buông thõng xuống như một con búp bê bị hỏng. Cùng với những giọt nước mắt vẫn cứ tuôn ra không ngừng, cô bật khóc.

"Ngoan! Ngoan!"

Cậu mừng vì mình đã nói ra, vì đã chọn trò chuyện cùng đứa em gái mà cậu luôn căm hận. Giờ thì Thiên Bình không còn phải hối tiếc, cũng không bị nỗi đau đè nặng tâm trí nữa. Cậu thật sự đã quá mệt mỏi vì thù hận rồi.

Một lần nữa lại là gia đình, có được không.

***

Xà Phu đứng bên ngoài, lưng tựa vào tường, tay vẫn còn cầm túi thức ăn vừa mua, hơi cười. Dù bên trong vẫn còn ghét cay ghét đắng Lâm Thiên Bình, nhưng chỉ cần Sur Từ vui vẻ, Xà Phu hoàn toàn có thể rộng lượng cho qua. Ít nhất là cậu nghĩ vậy.

"Anh thấy sao? Đã thỏa mãn chưa hả, Thiên Yết?"

Đôi mắt màu hổ phách hơi nhắm lại, tay Xà Phu đặt chiếc điện thoại này giờ đang mở gọi vào bên tai mình, sau khi áp nó vào cánh cửa phòng bệnh. Bởi vì đó là phòng không cách âm, nên mọi âm thanh đều có thể nghe rõ ràng, bao gồm cả cuộc nói chuyện của hai người họ này giờ.

"Không biết. Nhưng, cũng tốt!"

Nhưng xem ra Xà Phu thì lại không cảm thấy như thế.

Một lời xin lỗi cho ngàn ấy năm? Một lời xin lỗi cho tất cả? Quá hời cho anh ta rồi!

Rộng lượng cho qua là một chuyện, chấp nhận hoàn toàn lại là một chuyện khác.

Thiên Yết từ đầu dây bên kia hơi mỉm cười, đương nhiên không hề lọt bất kì âm thanh nào vào đường dây điện thoại. Dù vậy, mối lo nghĩ trong lòng cậu về anh em nhà này đã được giải tỏa phần nào.

"Bọn họ đã nói về chuyện mất kí ức, anh nghe không?"

"Có."

Bầu không khí bên ngoài phòng bệnh bỗng ngưng trở nên im lặng.

Mất kí ức. Đó không phải lời nói dối, nhưng, chỉ mới là một nửa sự thật mà thôi.

Suy nghĩ này là của Đinh Xà Phu và của cả Triệu Thiên Yết, vô tình cũng là suy nghĩ của Lâm Sư Tử đã ngủ thiếp đi vì mệt trong vòng tay an toàn ấm áp của anh trai.

Không chỉ là suy nghĩ, đó còn là một mối lo lắng vô hình nữa.

Một mối lo mà chỉ có Sư Tử, Xà Phu, và Thiên Yết có thể biết được, chỉ ba người họ, mới có thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Trở Lại Trường Học

Mặc dù ngay từ ban đầu, việc tham quan được đề ra vốn là để giải tỏa căng thẳng và cho học sinh thư giãn đầu óc sau một thời gian dài học tập cật lực, nhưng đây rõ ràng là một chuyến đi chơi mang lại những kỉ niệm không mấy vui vẻ gì. Đương nhiên, đối tượng đang nói đến ở đây phải là tập thể hai lớp 10-3 và 11-2, đặc biệt là mười mấy đứa tụi nó.

Chẳng biết đâu ra một vụ bắt cóc từ trên trời rơi xuống dù tụi nó đang ở một chốn nông thôn vắng vẻ bình yên (bởi vì Thiên Yết đã nói phía công an phải giữ kín nên trừ tụi nó, không một ai biết đây là một vụ bắt cóc chính trị). Đó là chưa kể học sinh của trường có liên quan, thậm chí còn bị giải về sở để điều tra. Đây không thể là kỉ niệm không vui, còn là một vết nhơ đối với ngôi trường phổ thông mà tụi nó đang theo học.

Như Thiên Bình đã nói vu vơ với Song Tử lúc đó, Ngô Thuý Liên vì không trực tiếp tham gia và chưa đủ tuổi để kết án, cô ta chỉ phải chịu một hình phạt duy nhất là bị cho thôi học tại trường. Bởi vì Thuý Liên vốn nổi tiếng dịu dàng hiền thực, lại đa tài tốt nét, là một nữ sinh trong sáng như thiên thần, cuối cùng chuyện này lại vỡ lẽ, lộ ra bản mặt thật của cô nàng hoa khôi thuần khiết. Suy cho cùng, dẫu cho ban giám hiệu có châm chước cho qua, bản thân nhỏ chắt chắt cho tiền cũng chẳng dám ló mặt đến trường lần nữa.

Chuyện rùm beng lần này và chuyện của Thuý Liên cùng với bao chuyện nhỏ nhặt khác nữa, cái này lồng vào cái kia, thành ra một hiện tượng tin đồn phủ rộng khắp trường.

Mà, đã gọi là hiện tượng thì đến nhanh nhưng cũng đi rất nhanh. Dù sao, tạm thời cứ để nó sang một bên.

Sau khi chuyến tham quan dài ngày kết thúc, dù cho đã hoàn tất kì thi cuối năm nhưng trường phổ thông vẫn có lịch học bình thường, ít nhất thì trong vòng một hai tuần nữa cho tới khi nghỉ hè. Nói là nói vậy, có vào cũng là tự học, không thì hoàn tất chương trình còn dang dở, cơ bản là không còn gì quan trọng nữa. Hiển nhiên là trừ những lớp chọn của trường bắt buộc phải học tiếp chương trình nâng cao riêng để làm nền tảng cho năm sau. Thật may mắn là cả lớp 10-3 lẫn lớp 11-2 đều không nằm trong số đó, kể cả khi từ đầu năm thì đa phần những học sinh đứng đầu khối đều trực thuộc hai lớp này.

Đó cũng là một trong những lý do mà hiện tại đây, cái đám người mà ai-cũng-biết-là-ai-đó đang tụ tập đóng đô trong căng tin trường với ngần ấy cái miệng liên tục thay nhau, hay tẻ hơn, là đồng loạt hoạt động.

"Khoan. Khoan! Được rồi. Chị nghĩ mình theo kịp rồi!"

Hai tay Bảo Bình đập mạnh xuống mặt bàn, sau đó lại ôm lấy hai bên đầu, đôi mắt nhắm nghiền ra chiều suy nghĩ. Phần giữa hai chân mày của cô vì lẽ đó mà nhúu chặt vào nhau, đến nỗi Nhân Mã phải ngửa ngáy dùng tay gỡ ra.

"Tức là theo ý của Song Tử, thì..."

"Thiên Bình và Sư Tử là anh em! Còn là anh em ruột."

Kể cả khi bị Bạch Dương ngắt lời, Bảo Bình cũng chẳng thềm bặt tâm nữa, khi mà não cô bây giờ bắt đầu thất bím lại rồi.

Vài hôm trước là ngày trường từ địa điểm tham quan trở về lại thành phố. Từ sáng sớm, tụi nó hầu như đã thức dậy cả để chuẩn bị đồ đạc đầy đủ cũng

như chào tạm biệt bà ngoại, dì út, mấy cô chú hàng xóm và thậm chí là con chó to tướng của nhà bên cạnh đã rượt Nhân Mã chạy như điên khi đang hái trộm ổi cùng tụi nó (và tụi bạn quý hoá của cậu đã đứng nhìn, thậm chí còn cười lăn cười lộn thay vì chạy tới cứu cậu...). Lúc đó tụi nó mới nhận ra là thiếu Thiên Bình, khi cậu đi từ hôm qua đến giờ vẫn chưa về. Sau khi nhờ Song Tử gọi mới biết, cậu ở bệnh viện cùng Sư Tử và Xà Phu, còn lý do thì bảo sẽ nói sau cho tụi nó.

Và đến tận hôm nay, nếu Song Tử và Thiên Yết không nói ra, tụi nó có khi đến thiên niên kỉ sau cũng chẳng biết chuyện gì.

"Áy mà, khoan! Khoan đã! Anh em? Nhưng từ hồi đầu năm, hai người bọn họ có chút gì gọi là thân thiết đâu!"

"Anh đồng tình với Tiểu Xử! Họ có khi còn tệ hơn cả người dung nước lã."

Nếu đến cả Cự Giải suốt ngày ngu ngu ngơ ngơ còn nhận ra thì tụi nó cũng chẳng thể phản bác được gì nữa rồi. Nói đúng hơn, trong suốt khoảng thời gian một năm, Thiên Bình và Sư Tử đến cả một cuộc nói chuyện cũng chẳng có. Cuối cùng lại lòi ra, họ là anh em ruột. Làm sao tụi nó tin cho được!

"Cái này không gọi là hiểu lầm được, vì cả hai đều có lỗi. Cứ tạm hiểu là mâu thuẫn gia đình đi."

Thiên Yết hơi nhìn sang cô bạn gái Kim Ngưu đang nhìn mình khó hiểu, sau đó lại quay sang nhìn đám bạn mình nói một cách bình thản, tay vẫn đều đều xúc cơm bỏ vào mồm.

"Em nghĩ em hiểu được một phần ý của anh. Vì có vài chuyện, dù là bạn thân của Sư, em cũng không hiểu được cậu ấy."

Kể cả khi là bạn thân nhất, cũng là người bạn duy nhất của Sư Tử cho đến khi gặp tụi nó, dù Ma Kết chưa bao giờ giấu cô điều gì, riêng Sư Tử lại mang rất nhiều bí mật. Đó là những điều mà cậu tự biết rằng không nên để bản thân vì tò mò mà biết quá nhiều. Hơn nữa, cậu sẽ không hỏi, trừ khi chính cô muốn nói ra. Suốt ngần ấy thời gian, luôn luôn là vậy.

"Gi cơ? Vậy mà mày cũng chịu được?"

"Không phải ai cũng hấp tấp và suy nghĩ đơn giản như mày, thằng mặt ngựa!"

Nhân Mã lập tức sựng sía mặt mày, bàn tay cầm lon nước mém chút đã chơi dại ném vào thẳng bạn mình. Không chỉ coi thường cậu, lại còn đụng chạm đến tên cậu, Ma Kết đúng là loại người dễ chọc người ta phải tức điên! Nhưng càng tức hơn khi chẳng thể làm gì, đúng hơn là chẳng dám làm gì nó!!

Nhục nhả gì đâu.

"Ê mà, tụi mình thiếu thiếu ai phải không?"

Sau một hồi nhìn quanh quần xung quanh, Bảo Bình dễ dàng nhận ra số lượng của tụi nó rõ ràng voi mất vài đứa.

"Anh Thiên Bình thì lên phòng hiệu trưởng làm gì đó em không rõ, còn-"

"Song Ngư hôm nay nghỉ học! Còn Sư Tử với Xà Phu vừa xin về sớm ban nãy."

Bình thản ngắt lời Song Tử, Bạch Dương tay chán nản khuấy khuấy ly nước của mình, hết quay sang cô bạn thân đồng vui về nói chuyện, lại quay sang Ma Kết, cuối cùng là quay ra phía cả đám tụi nó.

Chuyện Xà Phu với Sư Tử đang quen nhau, thậm chí còn cực kì thân thiết và gắn bó đến gan tủy, trong số tụi nó không ai là không biết. Nhưng xin về sớm để làm gì thì đến cả Ma Kết lớp trưởng còn không rõ thì nói gì đến chúng nó, đó là chưa kể đến mấy đàn anh đàn chị nào đó trong đám.

Tuy nhiên, luôn có một trường hợp được xem là ngoại lệ.

"Yết, cậu buồn ngủ hả?"

Kim Ngưu đưa mắt nhìn cậu bạn trai vừa ngáp ngắn ngáp dài của mình, ánh mắt hơi lo lắng mỉm cười nhẹ. Đáp lại, cậu vui vẻ lắc đầu, tiếp tục ăn nốt phần cơm của mình.

"Tớ khoẻ mà! Tại hôm qua thức khuya một chút."

"Thức khuya không tốt đâu!"

"Xin lỗi. Xin lỗi mà!"

Nhân Mã ngồi gần đó nhìn chằm chằm chị gái và người có-thể-là-anh-rẻ-trong-lai của mình, nhưng chủ yếu là nhìn Kim Ngưu. Ở nhà cô cũng hay mắng cậu như vậy, trong khi Kim Ngưu gần như ngày nào cũng thức khuya để đọc ngôn tình gì đó mà cậu không rõ.

Đâu đó trong Nhân Mã dâng lên sự bất mãn.

***

Lâm Sư Tử nhận lấy ly cà phê đen từ tay người bán hàng, kèm theo một nụ cười vui vẻ. Cô rời khỏi căng tin ngay sau đó, với miệng nhỏ vẫn ngậm lấy cái ống hút.

Cô thích cà phê đen, thậm chí là rất thích. Vị đắng của nó khiến cô thấy thoải mái và dễ chịu, ít nhất là thanh thần cái đầu lúc nào cũng ngập tràn những suy nghĩ không đầu của mình. Sư Tử không nhớ được cô thích nó từ khi nào, cô chỉ biết, mỗi khi chọn đồ uống, cô luôn chọn cà phê đen.

Nhưng gần đây thì khác, Sư Tử ít uống nó hơn, nhất là những lúc đi cùng Xà Phu hay anh Thiên Yết, mà đặc biệt là cậu bạn trai quý hoá nào đó của cô. Cậu không thích cô uống cà phê đen, cậu bảo nó không tốt cho sức khoẻ. Xà Phu luôn quan tâm Sư Tử như vậy, từng chút một, mặc dù thường cáu gắt và rất khó tính, nhưng luôn dành cho cô một sự đối xử rất dịu dàng.

Bởi vì cậu là bạn trai cô, và cô là bạn gái cậu.

Ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó, hai tay Sư Tử cầm lấy ly cà phê của mình, miệng vẫn ngậm ống hút. Trước khi Xà Phu trở lại, cô nên uống hết nó. Đương nhiên cậu sẽ không nổi giận với cô, nhưng điều đó không có nghĩa là Sư Tử không làm cậu khó chịu. Và cô chắc chắn không hề muốn điều đó xảy ra.

Xà Phu thích cô, cô biết. Còn Sư Tử, liệu, cô có phải đang thích cậu không nhỉ.

"A!"

Một tiếng kêu vang lên bên tai khiến Sư Tử sực tỉnh, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu một phát biến mất cả, thậm chí cả đôi mắt đang lơ đãng nhìn trời cũng bắt đầu ngó xung quanh. Cuối cùng, cô dừng lại nơi người phụ nữ cùng chiếc xe lăn đang nằm dưới nền đất. Vứt ly cà phê gần hết của mình đi, Sư Tử lập tức đứng phắt dậy và chạy ngay tới đó.

"Cô gì ơi, cô có sao không?"

Miệng hơi han, trong khi tay Sư Tử đặt chiếc xe lăn dậy trước khi nhẹ nhàng đỡ người phụ nữ kia ngồi lên đó.

"Cảm ơn con, cô không sao."

Lúc Sư Tử quay sang nhìn bà, cô lập tức bị khuôn mặt xinh đẹp nhưng xanh xao và có phần tiều tụy của bà làm cho ngạc nhiên, hai mắt cứ thế chớp liên hồi. Có lẽ vì điều này, cô nhất thời không nhận ra rằng, chính bà lúc này cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc.

"Bé Năng?"

Âm thanh vừa trong veo vừa khàn khàn của người phụ nữ khiến Sư Tử cảm thấy thắc mắc, nụ cười vui vẻ vừa hiện ra bỗng chốc trở nên gượng gạo. Sau khi đưa mắt nhìn tới nhìn lui khắp phía để chắc chắn xung quanh không có ai ngoài bản thân, cô ngập ngừng chỉ ngón trỏ vào chính mình.

"Ồ, dạ? Con? Có phải cô có nhầm con với ai đó không ạ?"

Đôi mắt bà bình thần nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình. Nhầm? Làm sao bà nhầm được? Bà còn nhớ rất rõ, nhớ như in cô bé mà con trai bà lúc nhỏ luôn miệng kể về, cô bé với đôi mắt trong veo và nụ cười thuần khiết ấm áp như ánh mặt trời. Dù sức khoẻ không tốt, nhưng bà chắc chắn trí nhớ của mình vẫn còn rất minh mẫn.

Bà biết. Bà nhận ra. Rằng đứa trẻ này, chính là bé Năng mà bà gặp năm đó.

Nhưng, có gì đó không đúng. Có gì đó ở cô bé rất lạ.

"Sư Sư?"

Vẫn giữ nguyên nụ cười đó, Sư Tử vui vẻ quay sang người vừa gọi tên mình. Đôi mắt cô lúc này phản chiếu người con trai với mái tóc nâu sáng và đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp. Chân mày hơi nhíu lại của cậu khiến nốt ruồi dưới mắt trái thêm phần thu hút, dù rằng cậu ta rõ ràng đang rất khó chịu.

"Xà Phu."

"Tớ tìm cậu này giờ! Cậu đang làm gì vậy? Tớ rất lo đấy!"

Xà Phu thở ra một tiếng, cùng lúc bước đến và thản nhiên nắm lấy bàn tay của Sư Tử. Cậu nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của người phụ nữ lạ mặt gần đó, và lễ phép gật đầu chào bà.

"Đi thôi, không thì anh ta lại cảm rần như ông cụ non nữa mất!"

"Cậu nói quá rồi, tớ thấy anh ấy cũng thân thiện mà!"

Trong khi Xà Phu dùng ánh mắt như khó tin liếc nhìn mình, bàn tay cô thản nhiên siết chặt lấy tay cậu. Sư Tử vui vẻ mỉm cười.

"Vậy chào cô, con đi trước nha cô!"

Xà Phu lần nữa gật đầu chào bà, sau đó cùng với Sur Từ rời đi. Ánh mắt người phụ nữ nhìn theo hai đứa trẻ đang vui vẻ nói chuyện với nhau một cách thân thiết, trong lòng vừa lạ lẫm vừa khó hiểu.

"Mẹ ơi! Con xin lỗi, con đi lâu quá!"

Giọng nam từ xa dần trở nên gần hơn, cuối cùng dừng lại bên cạnh người phụ nữ. Cậu hai tay gấp gỏi thờ vài cái, và nhanh chóng nhận ra bà đang nhìn mãi về một hướng không rõ lý do.

"Gì vậy mẹ?"

"Song Ngư, mẹ vừa gặp bé Năng."

Đôi mắt màu hổ phách đằng sau cặp kính hơi mở to trước khi trở về như bình thường ngay sau đó.

"Nhưng hình như, cô bé không nhớ mẹ. Con nhỏ, hình như không nhớ gì hết! Ngư, tại sao vậy con?"

Nhìn mẹ mình, Song Ngư bất giác thở dài. Vì cô đã quên những ký ức trước năm sáu tuổi của mình, như lời cô nói. Không phải Song Ngư không muốn nói cho mẹ, cậu chỉ là chưa tìm ra được phải nói với bà như thế nào.

Cuối cùng, Song Ngư chọn cách lảng sang chuyện khác, và bước ra sau đẩy xe lăn bà đi.

"Cậu ấy đi một mình hả mẹ?"

"Không, nó đi cùng thằng nhóc nào đó rất giống con. Giống đến mức khiến mẹ hết hồn luôn!"

Là Xà Phu. Người duy nhất giống cậu mà lại quen biết Sur Từ, chỉ có mỗi mình Đình Xà Phu.

Nhưng, tại sao?

Và hơn cả, tại sao hai người họ lại ở đây? Tại bệnh viện.

Họ làm gì ở đây?

Mà, chắc cậu lại nghĩ nhiều quá thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Năng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thăm Nhà Bạn Gái

Hôm nay, Nhân Mã từ sớm đã tỉnh như sáo, mắt cứ mở như đèn pha ô tô. Sau một hồi lảo lộn trên giường, lăn đến mức mắt đã ngã lăn xuống sàn, cậu đành rửa mặt thay đồ rồi lúi thủi rời khỏi phòng đi làm bữa sáng.

Trên bếp, chiếc chảo chiên trứng vẫn kêu ra những âm thanh xè xè, trong khi Nhân Mã thì hoàn toàn bỏ ngoài tai và thân nhiên ngồi bệt dưới sàn. Hai chân duỗi thẳng ra, mắt băng quơ nhìn lên trần nhà, cậu đẩy lười khắp nơi trong miệng mình một cách bản khoản.

"Nhân Mã! A, trứng khét! Khét!! Coi chừng cháy, thằng nhóc này!"

Kim Ngưu từ đâu chạy ngay ra, lập tức lao thẳng vào bếp mà rượt người qua Nhân Mã để tắt công tắc. Còn tên em trai nào đó, đến tận khi bị một cái khăn hay gì đó không rõ đập vào mặt mới chịu tỉnh ra.

"Ủa chị hai, chị dậy sớm thế?"

Nhưng hình như vẫn chưa nắm được tình hình hiện tại.

Kim Ngưu tay giật phăng cái khăn Nhân Mã đang cầm và tiếp tục lau mái tóc còn ướt của mình, mắt vẫn dịu dàng nhìn em trai, cô chỉ thờ dài một cái. Vừa mới dậy chưa được bao lâu, vẫn còn đang lau khô mái tóc ướt nước, Kim Ngưu đã bị cái mùi khét kinh dị xộc ngay vào cánh mũi.

"Bé Mã, em có biết chốc nữa là cháy nhà rồi cũng nên không hả?"

Nhân Mã hai mắt chớp chớp, tận một lúc sau mới quỳ gỏi dùng hai bàn tay nắm vào mép bếp kéo người dậy xem thử.

Ủa, cậu nhớ mình đang chiên trứng cho bữa sáng, có phải chiên than đen đâu nhỉ?

Kim Nguu đành cười trừ cho qua chuyện. Cô một tay chống lên gối hơi khom người xuống, tay còn lại nhẹ nhàng xoa đầu em trai mình.

"Đầu óc em để ở đâu thế hả? Có vui mừng quá khích gì thì cũng nên chú ý đến xung quanh một chút!"

Nãy giờ cứ ngô ngô nghe nghe, ngây thơ như bò đeo nơ, ấy thế mà, câu nói của Kim Nguu lại có tác động ghê gớm đến Nhân Mã, chẳng mấy chốc đã khiến mặt cậu đỏ ửng lên, đáng yêu như một thằng nhóc con.

"Kim Nguu, chị -"

Nhưng khi Nhân Mã vừa nhận ra, Kim Nguu đã một mạch chạy ngay vào phòng mình và đóng cửa lại từ bao giờ rồi.

"Chị hai, chị nhớ mặt đi nha! Đáng ghét!"

Vừa dứt lời, Kim Nguu đã thò đầu mình ra ngoài mà nở nụ cười vui vẻ.

"Mặt chị đương nhiên chị nhớ rồi Mã cưng!"

Từ cái ngày chị cậu có bạn trai tới giờ, Kim Nguu ngây thơ dễ dụ ngày trước chẳng biết biến đi đâu mất nữa, chỉ còn một cô chị gái thích mang chuyện em trai là cậu ra trêu chọc. Nhân Mã đúng mà, thằng cha Thiên Yết đó có gì tốt lành đâu chứ!

Phát bực.

Đúng lúc này, cái điện thoại đang đặt trên bàn ăn đằng kia của Nhân Mã chọt reo lên. Bao nhiêu suy nghĩ linh tinh vớ vẩn lập tức bị dẹp sang bên, cậu một mạch chạy tới lấy điện thoại, kết quả vì bất cẩn mà trượt chân ngã lăn quay ra sàn nhà.

Đau chết đi được!

"A lô!"

Tay xoa xoa mấy chỗ ê ẩm vì ngã, Nhân Mã xuyết xoa trong miệng, đồng thời vẫn tập trung nghe điện thoại.

"Tôi, Bảo Bình nè! Ê ê, cậu chuẩn bị đi chưa vậy?"

"Tại sao phải gấp? Chị bảo tôi mười giờ lận mà."

Nhân Mã đưa mắt nhìn lên đồng hồ, nhận ra kim giờ mới chỉ đến gần số tám.

Ở đầu dây bên kia, Bảo Bình hơi nhíu mày, trong đầu dâng lên vài suy nghĩ vớ vẩn. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, cô kêu khẽ một tiếng.

"À, hôm qua tôi chỉ đường cậu rồi đúng không? Cậu có nhớ không vậy?"

"Đương nhiên là có! Xin lỗi đi, trí nhớ của bạn trai chị hơi bị tốt đấy!"

Bên kia vang lên tiếng cười giòn tan khiến Nhân Mã lập tức xấu hổ, vừa định bụng mắng cho hả thì Bảo Bình đã vui vẻ cướp lời cậu.

"Tốt cái khi mốc á! Thôi sao cũng được, chút nữa gặp!"

Nhân Mã bỏ điện thoại xuống và tiện tay quẳng bừa nó ra sàn nhà. Hai tay giờ ngang ra, cậu ngả người nằm xuống và đưa mắt nhìn trần nhà. Với những suy nghĩ trong đầu, Nhân Mã không nói không rằng bất giác nhe răng cười thích thú.

***

Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, Nhân Mã vui vẻ nhìn phố xá nhộn nhịp đông đúc toàn người là người, khắp nơi đều vang lên tiếng ồn ào sầm uất, mang theo sự tấp nập của một thành phố lớn. Đâu đâu cũng vui vẻ, đâu đâu cũng khiến Nhân Mã thấy tò mò đến muốn chạy lại xem thử.

Nhưng điều quan trọng nhất phải nói đến không phải phố xá nhộn nhịp hay thành phố hiện đại, mà là tình hình hiện tại của Nhân Mã.

Ai cũng được, mà quý thánh thần gì cũng được, làm ơn nói cho cậu biết là cậu đang ở đâu đi!

Nhân Mã nhớ rất rõ ràng lời của Bảo Bình, thậm chí còn học theo Kim Nguu ghi chép lại từng lời cô chỉ, thế mà không hiểu sao càng đi càng lạ lẫm, không chỉ không kiếm được nhà của Bảo Bình mà cả mình đang ở đâu còn không xác định được. Chẳng lẽ vì dậy quá sớm nên buồn ngủ, cuối cùng làm cho đầu óc không tỉnh táo?

Rõ ràng cậu không phải một cây mù đường như người nào đó mà...

Khi chắc chắn đã dẹp được lòng tự trọng của một thằng con trai sang một bên, Nhân Mã hiển nhiên có thể gọi cầu cứu Bảo Bình. Nhưng dù cậu có muốn đi nữa, Nhân Mã cũng không thể, hoàn toàn không thể.

Điện thoại cậu vì hôm qua quên sạc mà cạn pin đến mức tắt nguồn luôn rồi.

Nhân Mã bắt đầu chán nản, cậu mệt mỏi thở hắt ra một cái, bao nhiêu sức sống vốn có theo mây theo gió bay đi đâu mất.

Đúng lúc này, có ai đó từ phía sau dùng tay đập vào vai Nhân Mã, khiến cậu vì bất ngờ một chút mà quay lại. Ngay lập tức, khuôn mặt sốt sáng lấm tấm mồ hôi và liên tục thở dốc đập vào mắt cậu.

"A! Bảo Bình!"

Bảo Bình một tay chống hờ lên gối, tay còn lại lau nhẹ vầng trán và cổ ướt đẫm mồ hôi. Sau khi điều hoà lại nhịp thở của mình, cô lập tức nổi con xung thiên.

"Cậu đùa tôi hả? Biết tôi phải chạy đi tìm cậu cực thế nào không? Cậu còn dám bảo là trí nhớ tốt cơ đấy! Tốt quá nhỉ!"

Lần này là Nhân Mã sai, thôi thì đành im lặng chịu trận vậy.

Bảo Bình mười phút trước còn thản nhiên nằm dài trên ghế sofa xem tivi trong lúc chờ Nhân Mã tới thì bị mẹ hỏi chuyện. Khi nhận ra đã muộn tận một giờ đồng hồ, bà mới bảo con gái gọi điện cho cậu, vì không được nên chuyển sang Kim Ngưu mới biết là Nhân Mã đã đi lâu rồi. Còn tưởng đã yên bình thì mẫu hậu nương nương "nhân từ" yêu quý của Bảo Bình lại bắt cô chạy vòng vòng kiểm tra nhóc kia.

Thấy số cô bất hạnh chưa.

"Cho tôi xin lỗi."

Nhìn Nhân Mã tay gãi gãi đầu, môi lại mím chặt một cách lúng túng, Bảo Bình thở dài một cái, giận dữ trong lòng cũng lắng đi đáng kể.

"Bỏ đi! Đi thôi, ba mẹ tôi đợi cậu lâu lắm rồi đó!"

Nhưng khi Bảo Bình vừa định nắm tay Nhân Mã kéo đi, cậu lại trụ ở đó giữ chân cô lại. Trước lúc Bảo Bình kịp nhận ra, cậu đã dùng khăn giấy của mình một cách vụng về lau đi những giọt mồ hôi trên người cô.

Nhìn vẻ mặt có phần ngại ngác của Bảo Bình, Nhân Mã vui vẻ cười toe. Nụ cười kia khiến tim cô có chút loạn nhịp, từ thẹn hoá giận, miệng lẩm ba lẩm bầm kéo xoành xoạch cậu nhóc đi.

***

Nhà Bảo Bình cũng không phải loại giàu có gì, nhưng vì nhà còn có một võ đường nên khá rộng rãi. Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ để Nhân Mã choáng ngợp rồi, đó là còn chưa kể đối với cậu dưới danh một tín đồ trung thành của thể thao.

"Hôm nay võ đường được nghỉ, nên cậu đừng có mong tí thí bầy trò!"

Nghe Bảo Bình nói, Nhân Mã lập tức bủi môi lằm bằm. Xi, cứ làm như cô nàng thủy mị dịu dàng như chị cậu không bằng!

Nhà chính, cũng là nơi ở của gia đình Bảo Bình nằm ở phía trong của khu nhà, mất khoảng hơn một phút đi bộ. So với những căn nhà hiện đại khác thì cũng không có gì gọi là sang trọng hay lạ lắm quá mức.

"Làm gì vậy? Đứng đó làm gì?"

Nhờ lời của Bảo Bình, Nhân Mã mới nhận ra cậu đến giờ vẫn còn đứng ở khoảng giữa từ ngoài cửa vào nhà chính. Nói gì thì nói, dù hay nói chuyện qua loa thì mạnh miệng lắm, nhưng khi đã đứng trước nhà bạn gái rồi, Nhân Mã mới thấy hối hận.

Hay là thôi đi? Hay là-

"Trong trường hợp cậu muốn bỏ về, tôi đến chết cũng không cho phép! Cậu hẹn từ năm trước sang năm nay, còn định hẹn tiếp!?"

Giọng nói lạnh lùng kiên định lập tức khiến Nhân Mã giật thót lên.

Sao đoán như thần vậy trời!

"Đi vô!"

"Đừng! Đừng lại!! Đừng có kéo!"

Một người lôi vào, một người kéo lại, Bảo Bình càng kiên quyết bao nhiêu, Nhân Mã lại càng cứng đầu bấy nhiêu. Một tay bị cô nắm lấy ra sức giật ngược lại, tay còn lại thuận theo bám vào một cái cây gần đó.

"Cái tên này, cậu giỡn mặt với tôi hả?!"

"Ai thêm giỡn với cái mặt mốc của chị!"

"Hai đứa làm gì mà chơi kéo co ngoài sân vậy hả?"

Một thanh âm trầm lắng nhưng đầy sức ảnh hưởng đều đều vang lên, lập tức khiến mọi hành động xung quanh bao gồm cả Nhân Mã và Bảo Bình dừng ngay lại. Hai đôi mắt nhìn nhau chớp liên hồi rồi chậm rãi quay sang cánh cửa nhà chính vừa mở ra.

"Mẹ."

Hả? Gì? Mẹ?

Nhân Mã đưa mắt nhìn người phụ nữ trước mặt. Khuôn mặt đẹp tự nhiên, cả người toát ra khí chất mạnh mẽ kì lạ, khiến cậu bất giác cúi thấp người.

"C-Chào cô, con là Nhân Mã. À, con là-"

"Bạn trai của Bảo Bình?"

"Ồ, dạ."

Nhìn gương mặt lạnh tanh một tông của bà Châu, trong lòng Nhân Mã lập tức dâng lên một nỗi sợ vô hình.

Có khi nào cậu sắp bị chửi không ta?

Chợt, bà Châu bước xuống bậc thềm và từng bước tiến về phía Nhân Mã. Trong khi cậu còn thấp thòm lo sợ vẩn vơ, Nhân Mã đột nhiên cảm thấy lưng và vai mình bị vỗ vài cái, vỗ mạnh đến mức khiến cậu ho sặc.

"Đẹp trai ghê ta ơi! Con nhà ai khéo sinh khéo đẻ thế! Coi cái mặt kìa, trời ơi, đúng dễ thương luôn!"

Nhưng mọi thứ hoàn toàn sai dự đoán. Hiện tại đây, Nhân Mã ngỡ ngàng tội nghiệp chưa kịp hiểu gì đã bị bà Châu liên tục vỗ vài cái vào lưng, vào mặt, thậm chí thân nhiên bẹo má cậu với khuôn mặt đầy thích thú.

"Thiệt tình, sao con lạc mà không gọi Bảo Bình nó ra đón?"

"Dạ, tại điện thoại con hết pin."

Bộ Nhân Mã nhận định sai về tính cách của bà Châu sao ta.

"Nè, nói cô nghe coi, con nhỏ này dụ dỗ gì con mà con chịu làm bạn trai nó hay vậy?"

"Mẹ!! Quá đáng nha!"

Có mẹ nào mà trước mặt bạn trai của con gái lại sỉ nhục thẳng mặt nó vậy không cơ chứ!

"Im đi con phá nhà, để mẹ nói chuyện với Tiểu Tiểu Mã!"

Tiểu Tiểu Mã? Ai mà Tiểu Tiểu Mã?

"À, dạ, con có vài thứ biểu cô chú!"

Túi bánh quy cậu làm mang theo lập tức bị giật phăng đi.

"Thiệt tình thằng bé này, khách sáo quá! Quà cáp gì hả con? Người gì chu đáo dữ thần. Bảo Bình, cầm!!"

Bảo Bình mặt mày sưng sía khó chịu đưa tay cầm lấy túi bánh từ mẹ. Rõ ràng là mẹ vút luôn sự tồn tại của đứa con gái này rồi!

"Vô nhà đi con! Tự nhiên thoải mái như ở nhà nha con! Đi!"

Hình như cậu vừa bỏ qua điều gì có phải không vậy?

Phải không vậy?

***

Sau đó, Nhân Mã mới biết được là cả nhà Bảo Bình từ mấy đời trước đã có truyền thống về thể thao. Ông nội là vận động viên, ba thì có bao nhiêu là huy chương cúp vàng, mẹ thì võ nghệ đầy mình, ai ai cũng mạnh mẽ. Chẳng trách Bảo Bình lại nhiệt huyết và yêu thể thao đến như vậy.

Cũng nói luôn, hình như ba mẹ của Bảo Bình chênh lệch tuổi nhau. Mẹ cô lớn hơn ba cô một tuổi, và Bảo Bình là đứa con duy nhất của họ.

Trường hợp này quen quen à nha...

"Vậy ra con cũng chơi bóng rổ hả Tiểu Tiểu Mã? Giống như Bảo Bình?"

"Dạ, con là thành viên bên đội nam!"

Nói gì thì nói, cũng phải đề cao khiêm tốn một chút, không thể cứ mở miệng là oang oang tự cao như bình thường được.

Bảo Bình ngồi cạnh nhìn ba mẹ mình cùng Nhân Mã vui vẻ mà trong lòng dâng lên hai cảm giác đối nghịch nhau, đó là chưa kể đến cái mặt hờ hờ giả đồ con ngoan trò giỏi của ai kia. Vui vì cậu hoà hợp với gia đình cô, dễ dàng nói chuyện và lấy được cảm tình của phụ mẫu đại nhân, nhưng lại bức vì bản thân mình bị cho ra rìa.

Mặc dù bình thường ở nhà thì mẹ Bảo Bình cũng xem cô như người vô hình rồi.

Thật đáng buồn làm sao! Cô khóc đây!

"À, ba mẹ con là người thế nào vậy Tiểu Tiểu Mã?"

Một khoảng không im lặng đột nhiên bao trùm lên khắp căn phòng khách vốn nhộn nhịp. Bảo Bình hơi ái ngại nhìn bạn trai rồi quay ngay ba mẹ mình.

"Ba mẹ ơi, thật ra-"

"Năm con vừa sáu tuổi, ba mẹ con đã mất vì tai nạn giao thông rồi ạ."

Ông bà Châu đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại quay sang nhìn Nhân Mã. Vẻ khó xử hiện rõ trên khuôn mặt của họ, cậu đơn giản chỉ mỉm cười cho qua.

"Không sao đâu cô chú! Con quen rồi!"

Bàn tay Bảo Bình lúc này đang chủ động nắm lấy bàn tay đang khẽ run Nhãn Mã, và chính cậu cũng siết chặt lấy nó.

"Con ổn mà."

***

"Xin lỗi con nhé Nhân Mã, lại bắt khách phải làm việc này!"

Ông Châu vừa tay liên tục bón phân cho bồn hoa to tướng trước mặt vừa đều đều nói chuyện cùng người đang phụ mình là Nhân Mã - hiện tại đang chăm chăm vào cảnh lá mà bắt sâu. Tay quệt vệt mồ hôi, cậu vui vẻ trả lời.

"Không sao đâu chú! Mấy công việc này vui mà!"

Mắt Nhân Mã này giờ chăm chú quan sát những bồn cây to tướng trong vườn. Chậu nào chậu nấy đều phát triển tốt và rất đẹp.

"Ừ mà chú, con thấy hình như nhà mình trồng nhiều cây lắm thì phải? Mấy chậu hoa ở đây nữa!"

"Tại mẹ nó thích cây cối đó mà! Mẹ nó yêu hoa lắm!"

Không hiểu sao Nhân Mã lại cảm thấy có gì đó sai sai không rõ.

"Mà, chú hỏi này! Con làm sao quen với Bảo Bình vậy?"

Tay còn đang rung rung cành hoa của Nhân Mã hơi khựng lại, rồi bật cười vui vẻ. Cậu thích thú kể lại cho bác trai khi cậu và Bảo Bình lần đầu gặp nhau, trong một hoàn cảnh và ấn tượng cực kì không tốt. Nói chuyện một hồi, đã hợp càng thêm hợp, thành ra bầu không khí rất vui vẻ.

"Còn chú, không biết con hỏi được không, cô với chú gặp nhau sao vậy ạ?"

Ông Châu dừng công việc một lát, mắt bắt đầu nhìn xa xăm đâu đâu.

"Haha, không sao đâu. Nói ra cũng không có gì, nhưng mà, sao ta..."

Bộ khó nói lắm thì phải.

"Tiểu Tiểu Mã với ba nó, vô ăn cơm nào! Bảo Bình, mày đi gọi coi!"

Bảo Bình vừa lững thững bước ra đã nhìn thấy cảnh ba và bạn trai mình đang tâm sự gì đó vui vẻ rõ ra, mặt mày lập tức nhăn lại, vừa khó chịu vừa ganh tỵ. Ba cô nổi tiếng hiền lành thì có, nhưng mà đó giờ đến cô còn không thoải mái như vậy!

Có khi nào cô chỉ là con ghê của cái nhà này không? Có khi nào ba mẹ nhặt cô ngoài thùng rác xó chợ gầm cầu nào không?

Bất công quá đi mà!

Bực ghê ta ơi.

***

"Hôm nay cảm ơn gia đình đã đón tiếp con!"

Nhân Mã đứng trước cửa nhà chính, cả người hơi cúi xuống một cách lễ phép, trên miệng cậu vẫn còn nụ cười vui vẻ.

"Con về rồi sao, Tiểu Tiểu Mã? Bảo Bình, con đưa thằng bé ra ngoài đi!"

"Hôm khác lại ghé chơi con nhé!"

Sau khi chào tạm biệt ba mẹ của Bảo Bình, Nhân Mã đi cùng cô trở lại con đường nhỏ dẫn ra cổng chính. Bây giờ là hai giờ chiều, còn khá sớm.

Nhân Mã chợt nhớ đến những chuyện ban nãy cùng nói với ông Châu.

...

"Một năm trước, con bé trông suy sụp lắm, sau khi gắng hỏi Xử Nữ cô bé mới chịu kể chuyện Bảo Bình bị thất tình. Nói gì thì nói, con bé cơ bản cũng rất yếu đuối!"

...

Về điều này thì Nhân Mã không phủ nhận. Cũng đã vài lần cậu nhìn thấy rồi, mặt đa cảm của Bảo Bình.

"Cậu thực sự phải về sao?"

Dòng suy nghĩ của Nhân Mã bị ngắt bởi câu hỏi của Bảo Bình. Nhìn cô hơi nghiêng đầu, cậu nhoen miệng cười toe.

"Hôm nay tôi có lịch làm thêm, giờ phải tạt ngay qua đó luôn! Dù sao cũng cảm ơn đã mời tôi đến nhà chị!"

"Vậy mà ban nãy có người đòi về cơ~"

Nụ cười che nửa miệng ranh mãnh của Bảo Bình khiến Nhân Mã có chút xấu hổ, hai má thoáng đỏ ửng cả lên. Cậu mím chặt môi đầy bất mãn.

Một câu nói đột nhiên vang lên trong đầu Nhân Mã.

...

"Nhân Mã, xin lỗi nếu điều này khiến con khó chịu, nhưng hãy chăm sóc con bé thật tốt! Còn nếu không thể, hãy dừng lại trước khi quá muộn, nếu không, nếu làm cho Bảo Bình đau khổ, chú tuyệt đối sẽ không tha thứ cho con!"

...

Khi đó, Nhân Mã đã trả lời như thế nào nhỉ?

"Ê, sao còn chưa đi?"

"Bảo Bình, chị có tin tôi không?"

Bảo Bình hai mắt nhìn chằm chằm tên con trai trước mặt, khỏi nói cũng biết cô ngỡ ngàng ra sao, hoàn toàn không hiểu câu hỏi của Nhân Mã.

Nhân Mã chợt vươn tay ra, chủ động nắm tay Bảo Bình kéo về phía mình. Mắt hơi di xuống nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt nghiêm túc của cậu khiến cô thấy ngượng, mặt mày đỏ gay đến tận mang tai.

"L-Làm cái gì đó?!"

Bảo Bình có thể cảm thấy khuôn mặt Nhân Mã đang tiến ngày càng gần vào khuôn mặt của cô.

"Tôi thích chị, Bảo Bình! Thật đó."

Ai mà không biết cơ chứ!?

Cậu ta đang tiến mặt lại đó hả?

Cái gì, khoan đã! C-Chờ một chút!

Tuy nhiên, đòi thực vốn không lãng mạn như ngôn tình phim ảnh.

Cốp!

Diễn hình là vì tiến lại quá gần, thêm cả Bảo Bình đang lúng túng cực độ, cuối cùng chưa kịp làm gì đã u đầu mẻ trán, người nào kẻ nấy lập tức quay ra mà tay ôm chặt lấy đầu.

"Chị bị khủng hả?"

"I-Im đi! Tại cậu chứ tại ai!"

Mắng thì mắng, nhưng lo thì vẫn cứ lo. Nhân Mã nhìn sang Bảo Bình đang nhú mày nhú mắt ôm lấy trán, tay vụng về xoa xoa trán cô.

"Được rồi tôi xin lỗi. Đau không?"

"Không đau. Còn cậu? Mà, đầu cứng như đá thì lo gì!"

Hai mắt lờm lờm nhau đầy sát khí, tưởng như muốn nhảy vào cắn xé lẫn nhau mới vừa lòng hả dạ. Nhưng càng nhìn càng nhột, cuối cùng không nhịn được mà nhìn nhau bật cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chọn Núi Giữ Điều Quan Trọng

Khi còn nhỏ, như bao nhiêu đứa trẻ khác, Lưu Song Ngự cũng đã từng ấp ủ cho mình rất nhiều ước mơ. Kĩ sư, giám đốc, họa sĩ, giáo viên, luật sư, gần như mọi thứ cậu đều đã nghĩ đến.

Nhưng nếu trả lời nghiêm túc, cậu sẽ chọn trở thành một bác sĩ. Tuy nhiên, học ngành Y tốn rất nhiều chi phí, và đối với một thằng quý đồng tiền hơn cả sinh mạng như cậu, một thằng nếu không vì mẹ có lẽ đã bỏ học từ năm cấp hai như cậu, từ lâu Song Ngự đã không còn nuôi dưỡng cái mơ ước ấy nữa rồi.

Song Ngự của bây giờ chỉ có một mong muốn duy nhất, đó là mẹ mình sẽ chóng khoẻ và khỏi bệnh. Và để biến điều đó thành hiện thực, cậu luôn luôn cố hết sức để kiếm tiền cho cuộc phẫu thuật của bà, dù phải làm bất cứ điều gì, kể cả là những việc dễ hèn dốn mặt nhất.

Nhưng, thật ra mà nói thì ban đầu, Song Ngự vốn không hề có ý định làm bồi bàn tại một quán karaoke và bar nhộn nhịp phức tạp, cậu chỉ đi làm thêm ở các quán ăn nhanh hay những tiệm quán này nọ, đương nhiên là bằng cách khai gian tuổi của mình. Cậu tìm đến nó là nhờ bạn bè làm cùng giới thiệu khi chúng nó biết rằng, hơn bất kỳ ai, cậu cần tiền. Và đương nhiên, Song Ngự đồng ý ngay. Cậu biết, công việc này không chỉ lương cao mà còn có cả tiền boa từ khách. Đề rồi trước khi kịp nhận ra, cậu đã chọn và theo công việc này trong rất lâu, dĩ nhiên những buổi sáng khi rảnh thì Song Ngự vẫn làm thêm ở những chỗ khác.

Như cậu đã nói, Song Ngự sẽ cố gắng hết sức để kiếm tiền. Kiệt sức cũng chẳng sao, bệnh tình chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ cần cậu còn ý thức được, Song Ngự vẫn sẽ tiếp tục làm việc, dù cho bà Lưu chắc chắn sẽ rất giận dữ nếu biết con trai vì mình mà mạo xác sức khoẻ của bản thân.

Cậu cần tiền. Rất cần tiền. Chỉ vậy thôi.

Bởi vì chẳng còn một ai, hay bất kì ai ngoại trừ Song Ngự có thể chăm sóc cho mẹ cậu nữa rồi.

Kể từ ngày hôm đó.

***

Lưu Song Ngự không sinh ra trong một gia đình tầm thường sống qua ngày bằng công việc công chức, thay vào đó nơi cậu sinh ra, chính là một gia đình giàu có nắm giữ cả một tập đoàn hùng mạnh nổi tiếng.

Hơn cả thầy, Song Ngự lại là con một. Ngay từ khi có mặt trên đời, cậu đã được định sẵn sẽ tiếp quản công việc của gia đình. Như từ ngữ mà giới thượng lưu luôn dùng, người thừa kế.

Song Ngự lúc còn nhỏ bản tính đã rất độc lập và có phần chín chắn hơn tuổi. Cậu điềm tĩnh, nhưng hiền lành, ngây thơ và dễ bị dụ, ngoại trừ một nhược điểm cũng như ưu điểm chính là sự độc mồm độc miệng không lẫn vào đâu được. Cũng vì điều này, cộng thêm xuất thân giàu có, Song Ngự luôn bị bạn

bè cùng lớp bắt nạt và tẩy chay lúc học mẫu giáo. Rồi từ bao giờ, cậu dần quen với sự cô đơn, và bắt đầu thích ở một mình.

Cho đến khi cậu gặp Thiên Bình, Sư Tử và Thiên Yết, để rồi bộ ba trở thành bộ tứ. Mọi thứ, tất cả mọi thứ đều dần thay đổi từ đó. Cởi mở hơn. Hoà đồng hơn. Vui vẻ hơn. Đó là lần đầu tiên trong đời Song Ngư biết hai chữ "tình bạn" thật sự có ý nghĩa như thế nào.

Và cậu cũng biết, bé Năng luôn cười với cậu, dù chỉ là một thằng nhóc con chưa vào cấp một, Song Ngư vẫn biết vị trí của cô nhóc trong mình cao hơn bạn bè một chút. Dĩ nhiên, đó chỉ là suy nghĩ mộng lung của một đứa con nít.

Giờ nhớ lại, Song Ngư ước gì khi đó có thể tỉnh ý hơn một chút, để ý rằng nụ cười toả nắng của cô gương gao thế nào.

Còn Song Ngư? Chuyện gì đã xảy ra với cậu?

Nếu nói nơi mọi thứ bắt đầu, có lẽ chính là sự ra đi của bà Thiên Yết, kéo theo sự chia cắt của bốn đứa. Không lâu sau khi Thiên Yết bị nhà họ Triệu đưa đi, đến lượt Song Ngư bắt buộc phải chuyển nhà vì chuyện làm ăn của gia đình.

Chỉ trong duy nhất một năm mà bao nhiêu chuyện xảy đến, để rồi cậu nhận ra những điều đó vẫn còn rất nhẹ so với những gì cậu sẽ phải trải qua sau này.

...

Một năm sau, lúc đó Song Ngư sáu tuổi, và đã chuyển đến nơi ở mới được vài ba tháng. Ban đầu, mọi thứ vẫn cứ y như trước đây. Một gia đình vui vẻ và bình yên. Một người mẹ dịu dàng cùng một người cha trách nhiệm. Chính những nụ cười đó đã khiến Song Ngư không để ý rằng, từ một ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy, nơi họ ở lúc đó chỉ là một căn nhà hoàn toàn bình thường - cũng là nơi Song Ngư hiện tại đang sống.

Hôm đó, vì gặp ác mộng, cậu bé Lưu Song Ngư giật mình tỉnh giấc. Cậu vốn ngủ cùng ba mẹ, vì vậy khi thức dậy mà lại chẳng thấy hai người nằm cùng mình, cậu bắt đầu tò mò sinh sợ hãi, để rồi tự mình bước xuống giường tìm họ.

"Im đi!!!"

Khi Song Ngư vừa bước xuống tầng trệt, một giọng lớn tiếng đột nhiên vang lên, cùng với âm thanh như vật cứng nào đó vừa đập vào tường. Dù sợ, nhưng cậu có thể lập tức nhận ra đó là giọng của ai.

Ba cậu, người ba dịu dàng luôn yêu thương cậu. Cùng với tiếng khóc nức nở của mẹ cậu, người luôn nở nụ cười ấm áp.

"Đàn bà các người thì biết gì chứ hả?! Chỉ tại cô nên mới xảy ra những chuyện này! Tại cô, con khốn!! Nếu không vì cô, thằng đó sẽ không quay lưng với công ty của tôi!"

"Em -"

"Câm mồm! Chết tiệt! Sự nghiệp của tôi, tập đoàn của tôi, mọi thứ mà tôi cả đời gây dựng!! Tất cả. Tất cả đều do các người phá hỏng!!!"

Lúc đó, trước khi kịp suy nghĩ bất kì điều gì, Lưu Song Ngư - vốn khi ấy vẫn chỉ mới là một thằng nhóc sáu tuổi - đã mở cửa chạy vào trong, chạy đến bên người mẹ đang quỳ sụp xuống sàn. Mặc kệ khuôn mặt đầm nước mắt đầy kinh ngạc của bà, cậu dang tay đứng trước mặt mẹ.

"B-Ba... Ba đừng đánh mẹ! Con không thích ba đánh mẹ đâu!"

Ông Lưu trong kí ức của Song Ngư là một người đàn ông trách nhiệm mẫu mực, thương vợ thương con, là người sẽ vì gia đình mà làm mọi thứ. Ông từng nói, đối với ông, cậu và mẹ là báu vật vô giá mà cả đời ông nhất định bảo vệ.

Tuy nhiên khi đó, người ba dịu dàng đôn hậu trong tiềm thức Song Ngư lại lạnh lẽo nhìn cậu, lạnh đến mức khiến tay chân cậu nhóc run rẩy cả lên. Ánh mắt đó đến tận bây giờ, khi Song Ngư đã lớn, vẫn còn ám ảnh cậu trong từng giấc ngủ.

"Ba -"

Trước khi con trai kịp thốt ra bất kì câu nào, bàn tay ông Lưu đã thô bạo giáng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu một cái tát đau điếng, mạnh đến mức khiến Song Ngư không tài nào đứng vững nổi và ngã đập xuống sàn nhà.

"Song Ngư!!!"

Cậu có thể nghe mẹ đau đớn gọi tên mình. Nhưng Song Ngư của khi đó dường như không thể nghe thấy gì nữa. Mọi thứ cứ ù ù bên tai cậu, lồng ngực non nớt như vỡ vụn thành từng mảnh vì cảm giác đau đớn.

Ba cậu, người ba mà Song Ngư luôn yêu thương và yêu thương cậu nhất mực. Ông, vừa đánh cậu.

"Xin anh! Đừng đánh thằng bé! Em xin anh, nó là con -"

"Đừng bao giờ bảo nó là con tao, con khốn! Tao đúng là thằng điên mới đi tin tưởng mẹ con mày!! Bọn chết tiệt! Bọn dối trá!!!"

Người mẹ vừa chạy ra chặn trước Song Ngu đã bị ba cậu tát mạnh đến mức ngã ra sàn, đầu đập mạnh vào bức tường gần đó. Cậu có thể nghe từng tiếng rên rĩ đau đớn của bà, cùng những tiếng nấc ngất quãng.

"Còn mày!"

Ông Luru rời mắt khỏi vợ mình đang gần như nằm gục dưới sàn nhà và quay sang phía con trai đang khò sở nhìn mẹ. Đoạn, ông đột nhiên dùng tay thô bạo nắm lấy tóc cậu, đầu đến mức khiến đầu Song Ngu chỉ muốn vỡ ra. Bàn tay ông siết chặt, khiến móng tay cào cứa sâu vào da đầu cậu bé. Mặc kệ nước mắt ứa ra trên gương mặt nhỏ nhắn của con trai hay những ngón tay yếu ớt nắm lấy tay mình, ông Luru dùng mắt lườm nguyệt cậu đầy căm phẫn.

"Thằng con hoang! Đồ nghiệt súc!! Mày và con mẹ của mày, hai đứa bây góp phần phá hoại cuộc sống của tao!! Chết tiệt. Khốn kiếp! Chết hết đi!!"

Dứt lời, tay ông Luru thả khỏi tóc của Song Ngu, khiến cậu bé mất thăng bằng ngã xuống sàn. Trước khi mất đi ý thức vì quá đau đớn, hình ảnh mẹ cậu đang dùng mình chắn cho Song Ngu những cú quật của dây thắt lưng là thứ cậu duy nhất nhớ được, để rồi thiếp đi trong nước mắt.

...

Ngày hôm sau, Luru Song Ngu thức dậy trong vòng tay của mẹ mình. Cậu nằm trên giường, và bà thì ngồi dưới sàn ngay bên cạnh chăm giấc ngủ cho con trai.

"Mẹ ơi?"

Bà Luru chậm rãi mở mắt, rồi ân cần xoa đầu con. Đôi mắt bà dịu dàng nhìn con trai, dường như không hề để tâm đến những vết thương trên khắp cơ thể mình.

"Đau không con? Mẹ xin lỗi, con nhé. Mẹ không bảo vệ được cho con, khiến Song Ngu phải chịu đau như thế này!"

Song Ngu đã nhìn thấy mẹ khóc. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của bà bị hai hàng lệ làm ướt đầm.

"Mẹ, ba bị sao vậy? Chẳng lẽ con... đã làm gì sai khiến ba giận sao mẹ?"

Ba cậu chưa bao giờ như thế. Chưa bao giờ.

"Là lỗi của mẹ! Tiểu Ngu, cho mẹ xin lỗi. Xin lỗi con!"

Ngay sau đó, bà choàng tay ôm chầm lấy cậu vào lòng. Ngoài cảm giác ấm áp trong vòng tay mẹ, Song Ngu còn cảm thấy gì đó nóng hổi chảy xuống cổ mình, và cả người run lên bần bật của bà Luru. Nhưng rồi, cậu chỉ có thể im lặng.

Đến tận bây giờ, khi đã lớn, Song Ngu mới biết được ý nghĩa của những giọt nước mắt đó.

...

Sau hôm đó, gần như ngày nào hai mẹ con Song Ngu cũng phải chịu những trận đòn của ông Luru. Có ngày thì ông vui vẻ trở về, có ngày thì bức tức khó chịu. Nhưng hầu như mọi thứ đều sẽ chuyển xấu đi ngay, kể cả dù cho tâm tình ông có tốt ra sao.

Song Ngu đã từng ghi chép thành nhật kí tâm trạng của ba mình mỗi ngày, để rồi vô thức bật khóc mỗi khi ba cậu tức giận đánh đập mẹ. Mỗi khi cậu can ngăn, ông cũng sẽ đánh cậu. Vì vậy, bà Luru đã bắt cậu phải ở trong phòng, và vờ như chẳng nghe thấy gì. Nhưng Song Ngu chưa bao giờ có thể hoàn toàn nghe lời của mẹ.

Cậu, thật sự là một đứa con hư phải không?

Trên người của Song Ngu có rất nhiều vết thương, đến mức phải mặc áo khoác và áo tay dài mọi lúc để che đi chúng khi đến lớp. Chỉ có trên mặt của cậu là lành lặn. Bởi vì không muốn người ngoài biết được, ông Luru luôn bắt cậu phải làm mọi thứ, kể cả việc ngụy đầu sâu trong nước lạnh hay dùng đủ thứ thuốc để không để lại bất kì thứ gì trên mặt.

Song Ngu dần quen, quen đến mức chai sạn với những trận đánh của ông. Chỉ có mỗi việc ông đánh mẹ là cậu không quen được. Cậu ghét nó.

Đôi lúc khi tâm trạng lên đến đỉnh điểm của sự tức giận, ông Luru có thể không chút thương tiếc nào sẵn sàng dùng dao đâm thẳng vào lòng bàn tay hay mu bàn tay của chính con trai mình. Không chỉ một, mà rất nhiều.

"Đồ phế thải! Câm đi, đồ nghiệt súc, đồ vô dụng! Chết tiệt, hoặc là mày im mồm, hoặc là tao sẽ giết chết hai mẹ con mày, rõ chưa?!"

Và mỗi lần như vậy, Song Ngu chỉ có thể im bật. Cậu cắn vào môi mình cố chịu đựng không hét lên, dù nước mắt không thể ngừng chảy và môi đau rát vì bật máu.

Có lẽ bởi vì Song Ngu là một đứa trẻ hư, nên ba cậu mới căm ghét cậu như thế. Là tại cậu, nên mẹ mới phải chịu khổ như vậy. Đó luôn là suy nghĩ của Song Ngu, là những gì đã ám ảnh cậu từ suốt năm sáu tuổi cho tới tận bây giờ. Chính chúng đã đẩy cậu đến sự tuyệt vọng không lối thoát.

Song Ngu rất muốn bỏ trốn, và cậu hoàn toàn có thể. Nhưng cậu lại nhớ ra, mình còn mẹ. Và cuối cùng, Song Ngu chỉ có thể chịu đựng. Một thằng

nhóc sáu tuổi phải cắn răng chịu đựng sự đánh đập tàn bạo của chính ba mình.

Hằng ngày. Luôn luôn. Thậm chí, trong cả những giấc mơ.

...

"Mày cầm cái này làm gì? Mày định làm cái gì hả?!"

Cậu bé Song Ngư lúc đó vì tiếng quát tháo của ba mà giật nảy một cái, bỗng dưng nhận ra trong tay mình đang siết chặt thứ gì đó.

Một con dao.

Ông Lư hai mắt nheo chặt đầy bức tức, tay giật phăng con dao đi trong con giận dữ. Mặc cho Song Ngư còn chưa bắt kịp được chuyện xảy ra khi đó, ba cậu đột nhiên dùng tay mình đẩy thô bạo túm lấy cái cổ nhỏ của con trai nhấc bổng lên, khiến hai bàn tay trẻ con yếu ớt cổ bám víu vào tay ông vì khó thở trong khi đôi chân liên tục vung vẩy giữa không trung.

Dù con trai đang rất đau đớn, ông Lư trước sau chỉ dành cho cậu duy nhất một ánh mắt khinh bỉ và chán ghét. Bàn tay nắm cổ cậu bé Song Ngư ngày một siết chặt.

"Song Ngư, con-"

Tiếng nói yếu ớt của bà Lư khi đó bị ngắt đi vì sự hốt hoảng khi tận mắt chứng kiến cảnh con trai bị chồng mình thẳng tay quăng mạnh vào bức tường gần đó, khiến đầu đập mạnh đến mức phát ra âm thanh chưa dứt.

"Đừng nói với tao là mày muốn, tự tử? Hay muốn giết tao? Nực cười!!"

Song Ngư cố lồm bồm bò dậy, một tay sờ cổ ho liên tục trong khi đầu đau nhức choáng váng. Còn chưa kịp định thần, cậu bé lại ngã ngửa ra sau và nằm phịch xuống sàn vì bị ba mình co chân húc mạnh từ dưới cầm lên.

"Một thằng nhãi ranh sáu tuổi như mày mà cũng gan quá hả? Chết tiệt, đừng có chọc điên tao!!"

"Song Ngư... Ngư-"

"Con đàn bà này, câm miệng lại! Con điếm phản trắc, lái nhãi lái nhãi nhưc cả đầu!!"

Phải rồi, tự tử. Đúng là cậu đã từng có suy nghĩ đó. Không phải một lần, thậm chí không phải một lần.

Nhưng,

"À đúng rồi."

Song Ngư còn nhớ rất rõ khuôn mặt của ba cậu khi đó, dù bản thân vẫn còn là một thằng nhóc con. Hơn cả những trận đòn đáng sợ kia, chính là nụ cười dịu dàng quen thuộc của ông, trừ việc tay ông Lư đang thô bạo túm chặt mái tóc dài của vợ mình. Nụ cười ấy vẫn giữ nguyên, tận khi ông đột nhiên đập đầu bà vào tường không chút thương tiếc, trong sự bàng hoàng và sợ hãi của con trai còn đang quỳ rụp dưới sàn.

"Nếu mày dám tự tử, tao sẽ hành hạ mẹ mày đến chết. Và sau đó, tao cũng sẽ tự sát!"

Tại sao?

"Nhớ rõ những lời hôm nay nhé, con trai của ba! Con rất ngoan mà, phải không con?"

Cậu đã gây nên tội gì? Làm ơn, chỉ mình cậu thôi, chỉ để mỗi mình Song Ngư chịu đựng là được rồi.

Xin ông trời, đừng cướp đi gia đình của con.

Cầu xin ông.

...

Chuyện đó xảy ra lúc Song Ngư từ trường đi bộ về nhà. Khi cậu bước vào trong và đã chuẩn bị chờ đợi vài cái tát từ ba mình, Song Ngư lại nghe thấy tiếng hét toáng lên kèm theo tiếng nấc không ngừng của mẹ mình.

"Mẹ! Mẹ ơi, mẹ làm sao-"

Lời chưa kịp thốt ra hết đã bị chính chủ nhân của nó chặn lại. Cảnh tượng lúc đó cho đến tận bây giờ vẫn còn hằn sâu trong tiềm thức của Song Ngư, sâu đến mức cậu gần như không tài nào quên được.

Khi đó, bà Lư mẹ cậu đang quỳ sụp dưới sàn, hai tay bưng miệng khóc nức lên cùng đôi mắt bàng hoàng sợ hãi chỉ nhìn về một điểm. Khi Song Ngư tò

mở nhìn theo mẹ mình, thứ đầu tiên cậu thấy là đôi chân trần buồng thông đang lơ lửng trước mặt.

Có lẽ vì không chịu được sức nặng của một con người, chiếc đèn đột nhiên bung khỏi trần và rơi xuống, cùng với chủ nhân của đôi chân kia và tiếng hét thất thanh kinh hoàng của mẹ cậu.

Ba cậu. Ông Lư. Đã treo cổ tự vẫn.

Thời điểm khi chuyện đó xảy ra, Song Nư vẫn còn sáu tuổi, và chỉ còn vài tuần nữa là sinh nhật thứ bảy của cậu.

***

Không lâu sau đó Lư Song Nư mới biết lý do cho những hành động kỳ quặc và tính khí thất thường của ba mình. Như ông thường xuyên đề cập tới, chính là chuyện của tập đoàn. Gia đình cậu không phải tự dưng dọn đi nơi khác hay chuyển vào một căn nhà nhỏ hơn không có lý do, mà là vì tình hình công ty đang trong giai đoạn đi xuống, những cổ đông lớn lần lượt rút vốn khỏi hội đồng quản trị.

Tập đoàn nhà Song Nư từ thịnh vượng bỗng nhiên trở nên khủng hoảng. Một mình cố cứu sự nghiệp khiến tâm trạng cùng thần trí ông Lư chịu đựng một áp lực nặng nề, từ đó dẫn đến sự căng thẳng tột độ, cuối cùng trút lên chính gia đình mà mình đã từng rất thương yêu bảo vệ hơn sinh mạng.

Khi mọi thứ đã rơi vào không thể cứu vãn được nữa, tập đoàn nhà họ Lư phá sản, cùng với những khoản nợ lớn chồng chất. Con khủng hoảng tinh thần của ông trở nên mù mịt, để rồi sau một khoảng thời gian gần một năm đau khổ điên cuồng, ông đã treo cổ tự vẫn, tự kết thúc cuộc sống trong chính ngôi nhà của mình.

Bác sĩ nói, ông có vấn đề về thần kinh, còn nói, nguồn gốc của việc đó chính là do di chứng tai nạn trước đó không lâu.

Ba của Song Nư đã để lại một di thư, ông xin lỗi và cầu xin sự tha thứ từ mẹ con cậu. Ngoài ra, từ cái chết của ông Lư, toàn bộ khoản nợ còn lại đều đã được trả nhờ tiền bảo hiểm của ông.

Tuy nhiên, khi mọi thứ tưởng như đã trở lại bình thường cho cuộc sống của Song Nư, thì mẹ cậu - người thân duy nhất cậu còn lại - đột nhiên đổ bệnh. Ban đầu chỉ là những triệu chứng rất bình thường, dần thì bà thậm chí không thể đi lại được nữa.

Song Nư đã từng muốn chết. Đúng, Lư Song Nư đã từng có ý nghĩ như vậy. Nhưng giờ thì không, bởi vì nếu cậu chết đi, mẹ cậu sẽ chỉ còn một mình trên thế giới này, sẽ không một ai có thể chăm sóc bà. Điều đó Song Nư tuyệt đối không cho phép!

***

"Sao con không nói cho bé Năng, Song Nư?"

Bà Lư từng hỏi Song Nư như vậy, khi cậu nói về tình cảm của mình. Rằng cậu thích cô, thậm chí là yêu Sur Từ, yêu bé Năng. Để rồi cuối cùng Song Nư chỉ có thể chậm rãi lắc đầu cùng một nụ cười buồn bã.

Sur Từ không nhớ cậu, vậy thì tình cảm này chỉ là sự vớ vẩn điên khùng của chính cậu. Cô bây giờ là của Xà Phu, là bạn gái của cậu ta. Kể cả nếu điều đó không xảy ra, thì một thằng không ra gì như Song Nư mãi mãi cũng không xứng đáng để đứng cạnh cô, khi cậu thậm chí đã quên mất cách để nở nụ cười trong khi cô, bé Năng lại là người mang đến ánh sáng cho cậu từ khi hai đứa còn nhỏ xíu.

Đó, đã luôn là suy nghĩ của Song Nư. Cậu yêu cô, và vì yêu cô, cậu càng phải tránh xa cô, càng phải dẹp bỏ tình cảm này đi. Tốt cho Sur Từ, tốt cho cả Song Nư nữa.

Đặt bó hoa ly ly trắng đang cảm lên ngôi mộ trước mặt, đôi mắt màu hổ phách của cậu nhắm hờ lại, trên môi vô thức xuất hiện một nụ cười buồn.

"Em không sai, phải không anh?"

Song Nư vẫn còn việc phải làm. Rất nhiều việc. Đó chính là những gì mà cậu đã quyết định lựa chọn, tự mình lựa chọn.

Cậu không sai.

Không hề sai, phải không?

"Trả lời em. Nói cho em biết, anh hai, em phải làm gì?"

Phải làm gì mới đúng.

Phải làm gì thì em mới không thấy hối tiếc, hả anh.

Đáp lại Song Nư, là một sự tĩnh lặng đến nao lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mù Quáng

Dù đã là cuối năm học nhưng các câu lạc bộ dường như không hề giảm bớt hoạt động, thậm chí còn nhiều hơn, trong đó không thể không kể đến câu lạc bộ bóng rổ của Bảo Bình và Nhân Mã. Đó là chưa bao gồm việc bọn họ sắp phải tham gia vòng chung kết bóng rổ toàn thành.

Chính vì lẽ đó nên thay vì về cùng nhau như mọi khi, dạo gần đây Bảo Bình chỉ có thể chấp tay xin lỗi cô bạn thân của mình và chạy ngay đến câu lạc bộ luyện tập. Nói thì nói vậy, đối với cô nàng đội trưởng đội bóng rổ nữ hùng mạnh của trường đó, Xứ Nữ cũng không nề để bụng giận đối gi Bảo Bình.

Chỉ trừ mỗi việc khi Bảo Bình xách cặp chạy đi ngay lúc trống ra về vừa vang lên, cô nàng y như rằng sẽ cùng cậu-bạn-trai-nhỏ-hon-mình-một-tuổi-nào-đó vốn đứng ngay bên ngoài đợi để cùng đi đến câu lạc bộ, mặc dù Bảo Bình và Nhân Mã luôn cứ gặp mặt là cãi nhau chí chóe như không đội trời chung.

Ban đầu, Xứ Nữ còn thấy bình thường, thậm chí còn cho hai đứa nó trẻ con, là bọn con nít lớn xác, nhưng dần dần ra ganh tỵ. Lúc nào cũng cãi nhau như chó với mèo như vậy, thế mà lại yêu thương nhau cực kì. Gần đây, Xứ Nữ cảm thấy sự cãi vã nhảm nhí tầm xàm của chúng nó rất, ừm, dễ thương.

Cũng là một điều mà cô gần như không tài nào có được. Bạn trai cô, Cự Giải, có thể không hiền lành thực sự nhưng ngoài mặt lúc nào cũng tỏ vẻ ngu ngu ngơ ngơ như bò đeo nơ. Chỉ cần là cô khó chịu, cậu nhất định dẹo miệng vồ về, hoàn toàn không hề bận tâm đến việc Xứ Nữ cô hay Cự Giải cậu ai mới là người đúng kẻ sai. Thậm chí, dù bạn gái mình là cô thân thiết với bất kì bạn nam nào, Cự Giải đều tỏ ra rất bình thản, chưa kể còn nhe răng cười như đúng rồi.

Ai vui về thoải mái với điều này chứ cô thì không, thậm chí Xứ Nữ còn đâm ra bực tức và khó chịu trong lòng. Cô bắt đầu sinh đa nghi, tâm trí cứ bồn chồn rạo rức.

Có khi nào, Cự Giải chỉ đùa giỡn với cô không?

Có khi nào, Cự Giải không còn thích cô nữa?

Có khi nào, có khi nào, Cự Giải vốn ngay từ đầu chưa từng thích cô?

A, Xứ Nữ không tài nào ngừng suy nghĩ những điều mà chính cô cũng biết là rất vớ vẩn đó được! Vớ vẩn nhưng đâu ai biết có phải sự thật hay không.

Khó chịu quá!

Người ta thường nói, yêu là mù quáng. Xứ Nữ đã từng rất xem thường lí lẽ này, cho đến khi chính bản thân cô lại dính vào nó. Dù luôn miệng lảm bảm rủa xả, nhưng cô vẫn cứ mù quáng là mù quáng.

Diễn hình là hiện tại đây, Xứ Nữ đang ở một quán karaoke cùng với đám bạn nữ sinh cùng lớp của mình, tính luôn cô là đúng bốn đứa. Một con nhỏ không bao giờ tụ tập đàn đúm cùng bạn bè không thân thiết hoặc lui tới những chỗ nhộn nhịp ồn ào như karaoke như Xứ Nữ, thế mà cuối cùng lại ngồi đây và tham gia vào một buổi gặp mặt.

Xứ Nữ điên rồi. Cô điên rồi. Điên thật luôn rồi!

"Bọn họ lâu ghê!"

"Xứ Nữ, cậu ở đây không sao chứ?"

"Phải đó! Cậu không sợ Cự Giải biết sao? Không sợ bạn trai cậu ghen hả~?"

Nếu được thì tớ cũng mừng!

"Không sao, chỉ là đi chơi cùng bạn một chút thôi mà."

Làm cậu ghen, dù sao đó thực ra cũng là mục đích của Xứ Nữ. Như cô đã tự rủa chính mình, cô thật sự ngu ngốc và đáng thương mà!

"Hay tui mình gọi phục vụ trước đi!"

"Tán thành! Đàn ông con trai mà rề rề mò mò như đàn bà con gái, chán chết!"

Nhìn ba đứa bạn của mình tụ tập lại bàn tán rôm rả, Xứ Nữ dù miệng mỉm cười nhưng gần như hoàn toàn tách biệt. Trong khi bọn con gái xúm vào chiếc điện thoại bàn để đặt món ăn, cô vẫn cứ ngồi im ở một góc sofa, dùng mắt mình nhìn băng quơ đầu đầu.

Một lúc sau, trong lúc Xứ Nữ đang bị ba đứa bạn mình chèo kéo hát cùng, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Người bước vào là hai anh chàng phục vụ mặt mày sáng sủa điển trai, đầy chất lãng tử và cực thu hút ánh nhìn. Kể cả Xứ Nữ còn khó rời mắt, nhưng cô đủ sức kìm nén và bỏ lơ bọn họ hơn là ba

cô bạn nào đó đã sớm nháo nhào cả lên.

"A! Đẹp trai!"

"Hai anh anh nào cũng dễ thương hết. Dã man thật!"

"Cho bọn em số điện thoại đi! Nha anh~"

Con gái con đũa, quá mắt giá, Xử Nữ nhủ thầm.

Đúng lúc này, cô chợt nhận ra được ánh mắt ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình. Khi Xử Nữ ngẩng đầu lên, cô vô tình bắt gặp đôi mắt màu nâu hổ phách tuyệt đẹp của một trong hai anh chàng phục vụ. Ánh mắt thân thuộc và có phần ngạc nhiên liên tục chớp khi nhìn cô, dù khuôn mặt đẹp của cậu ta vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh vốn có.

Nhìn theo anh chàng phục vụ lạ hoắc cho đến khi cậu ta quay đi vì bạn cô gọi, Xử Nữ hơi nhũn chặt mày.

Hoặc là mắt cô bị bù lạch ăn mất, hoặc trí nhớ cô thật sự tệ hại (Vớ vẩn!), hoặc anh chàng đó rất giống với Đinh Xà Phu kẻ thù truyền kiếp của cô, giống như đúc. Và đương nhiên, cậu ta cũng có nét rất giống với Song Ngư, một trong mấy đứa bạn hậu bối của cô.

Chắc mình nhầm thôi, Xử Nữ nghĩ vậy khi nhìn anh chàng phục vụ cùng đồng nghiệp vui vẻ tiếp chuyện mấy đứa bạn của cô. Ngồi một góc nên nghe không được rõ cho lắm, ngoại trừ việc Xử Nữ nghe được phong phanh tên của một trong hai người họ là Ngư Vũ.

***

"Chết tiệt, không ngờ tui mình bị cho leo cây!"

"Chính xác! Cái bọn đó, khôn hồn thì đừng để tó gặp mặt!"

"Chém! Giết! Bắn bỏ! Khử liền để diệt trừ hậu họa cho đời sau!"

Một đứa than vãn trời đất, một đứa mạnh miệng cảnh cáo tới lui, một đứa từng lời từng chữ rõ ràng bị phim hành động ám ảnh, có lẽ chỉ có mỗi Xử Nữ vẫn đứng yên một chỗ là bình thường nhất. Trong khi ba đứa bạn của mình bức tức ca thán, cô vẫn cứ bình thản đứng đó, cho đến khi bị một trong bọn con gái dùng cù chò thúc nhẹ vào hông cô.

"Xử, nhìn kia, nhìn kia! Cậu thấy ai không? Hả?"

"Ghe ghê! Đi chơi mà có bạn trai tới tận nơi đón luôn!"

"Ganh tỵ! Thanh mai trúc mã thật đáng ganh tỵ!"

Tuy nhiên, ngược lại với mấy câu nói bông đùa vui vẻ của ba đứa bạn, khuôn mặt Xử Nữ từ bình thản đã sớm chuyển sang tái đi từ lúc nào. Cô nuốt nước bọt một cái, đôi môi bắt đầu mím chặt vào nhau.

Chết tiệt. Làm sao Cự Giải có thể biết được cô ở đây cơ chứ? Đốn mạt! Khốn kiếp! Là đứa nào hả? Trốn cho kĩ vào, tốt nhất là đừng nên để cho Xử Nữ biết! Khi đó, có bầm kẻ đó thành trăm mảnh cũng chưa hả được cơn giận lúc này của cô!

Ba đứa còn đang chụm đầu vào nhau nghĩ ra mấy câu trêu chọc chọc khựng lại khi nhận ra Cự Giải đang bước chậm rãi về hướng này. Vẫn mặc áo khoác, chỉ có mỗi mũi không trườn lên đầu và về mặt đã phân nào bớt đi sự ngu ngơ thường ngày, thay vào đó là sự vui vẻ với nụ cười như toả nắng.

Nhưng đối với Xử Nữ, đó chính là nụ cười của ác quỷ. Một ác quỷ cực kì đáng sợ!

"Thôi, bọn này về trước đây~"

"Ngày mai nhớ kể cho bọn tớ nghe nha!"

Sau khi thì thầm vào tai Xử Nữ như thế, cả ba đứa con gái lập tức nhảy chân sáo chạy đi, hoàn toàn bình thản vô tội và mặc kệ việc mặt cô không ngừng nghếch ra. Đôi đồng tử của Xử Nữ bắt đầu liếc sang Cự Giải đã đứng trước mặt mình từ bao giờ.

Nhưng mà, tại sao cô lại phải sợ cậu ta cơ chứ? Cự Giải là cái thá gì mà Xử Nữ phải sợ! Vớ vẩn! Vớ vẩn.

Vớ vẩn...

"Ngưng ngay nụ cười dở hơi của cậu đi! Bực cả mình!"

Không chút thương tiếc quẳng chiếc ba lô của mình vào khuôn mặt Cự Giải, Xử Nữ hừ mũi một cách bức tức và đồng thời bước nhanh qua khỏi cậu, để mặc bạn trai mình có phần ngơ ngác cảm cặp của cô.

Nhìn theo cô bạn gái cộc cằn hay giận dỗi vô cớ của mình, Cự Giải phì cười một cái, rồi rất nhanh chóng đã đeo ba lô của Xử Nữ trên vai và chạy theo

cô.

Tuy nhiên Cự Giải không hề biết, rằng cái cách cậu vui vẻ cười nhả nhử dù lẽ ra điều cậu phải làm là tức giận khiến cho Xử Nữ vốn khó chịu càng thêm tức tối, đến mức nhẫn tâm giết chết luôn ý nghĩ định xin lỗi Cự Giải vừa loé lên trong đầu cô.

"Tiểu Xử, trời tối rồi đó! Tội mình về thôi."

"Im đi! Đừng có ra lệnh cho tớ! Nếu muốn thì cậu đi mà về một mình!"

Chết tiệt! Đồ ngốc! Đồ ngốc! Ngu ngốc!!

Cự Giải mặt mày bắt đầu chuyển biến rõ rệt, nhưng gần như toàn là những biểu cảm ra chiều suy nghĩ và thắc mắc. Tuy Xử Nữ luôn dễ nổi nóng và giận dỗi vô cớ, nhưng hình như hôm nay có gì đó khác biệt. Tính cách này của bạn gái mình Cự Giải hiểu rất rõ, vì vậy cậu không hề tức giận hay khó chịu gì. Chỉ là, Cự Giải chỉ đơn giản là cảm thấy là lạ.

"Hình như, cậu đang, giận?"

"Im mồm đi! Chết tiệt!"

Xử Nữ tay chọt tháo đi sợi dây buộc tóc của mình rồi vo tròn lại, mặc kệ mái tóc bị xoã ra của mình và một cách tức giận ném nó về phía Cự Giải. Vì bất ngờ khiến cậu không né kịp, cuối cùng bị nguyên thứ đó ném thẳng vào mặt.

"Im đi. Im mồm đi! Đồ ngốc!!"

Cự Giải chậm rãi hé từ từ đôi mắt đang nhắm tịt của mình, để rồi nhận ra hình ảnh đầu tiên cậu nhìn thấy là khuôn mặt bị nước mắt nhoè đi từ lúc nào của cô gái đứng ngay trước mặt cậu. Đôi mắt hơi mở to đầy kinh ngạc, Cự Giải gần như không biết phải thốt ra điều gì.

"Đáng ghét, đập đầu cho mắt trí nhớ luôn đi! Đồ chết tiệt!"

Tay vội vàng lau đi mấy giọt nước mắt vờ vẫn rơi xuống trong vô thức của mình, Xử Nữ răng cắn mạnh vào môi. Cô nói mà mắt hoàn toàn không nhìn cậu lấy một giây.

"Tớ, bộ tớ đã làm gì sai sao?"

Tâm trạng Cự Giải thật ra từ nãy đến giờ cực kì không tốt, cụ thể là từ lúc nhận được cuộc gọi từ một số lạ bảo rằng Xử Nữ đang cùng bạn ở một quán karaoke-bar. Nhưng vì không muốn cô khó chịu, trừ khi chính Xử Nữ nói ra, cậu đã im lặng và vờ như không có gì.

Vậy mà cuối cùng, Cự Giải lại vô tình - không rõ lý do tại sao - làm bạn gái mình phải khóc.

"Cậu lúc nào cũng trưng ra bộ mặt hiền lành giả đò chết tiệt của cậu, lúc nào cũng nở nụ cười xoa vô tội cho qua mọi thứ, lúc nào cũng nhận phần sai về phía mình! Đáng ghét, tớ không phải một đứa liều yếu đuối tơ cần cậu nhường nhịn bảo vệ!"

Nhưng hình như, suy nghĩ của Cự Giải đã sai hoàn toàn rồi. Cậu vì muốn tốt cho Xử Nữ mới làm thế, hoàn toàn không có ý xem thường cô.

"Vậy, hôm nay cậu đi gặp mặt là-"

"Chẳng có ma nào đến cả. Bọn con trai các cậu đúng là một giuộc khôn kiếp chẳng ra gì!"

Xử Nữ thô bạo quệt nhanh nước mắt của mình, từ đầu đến giờ vẫn không nhìn cậu lấy một cái.

"Tớ nghĩ, cậu có thành công đó. Ý tớ là, tớ thực sự đã rất, khó chịu."

Cự Giải vừa nhận được điện thoại đã điên cuồng lao như bay ra khỏi nhà, đến mức hoàn toàn không để ý là ai gọi mình, một mạch chạy bộ đến quán mặc kệ quãng đường cách đến vài cây số, thậm chí quên luôn phải khoá cửa nhà và phải gọi nhờ Ma Kết sang trông hộ. Một thằng lúc nào cũng về chót khi chạy bền vậy mà lại từ nhà đến quán chỉ trong vòng chưa đến mười phút.

Không nói cũng biết Cự Giải khùng vì ghen thế nào rồi, chỉ tại cậu không nói ra mà thôi.

Nhưng với Xử Nữ thì khác, vì cô không biết. Cô chính bởi câu nói mập mờ của Cự Giải mà sinh thắc mắc, đôi mắt đỏ hoe ngấn nước không ngừng được việc nhìn chăm chăm vào cậu, thỉnh thoảng nheo chặt lại một cách khó khăn.

"Tớ cứ tưởng, cậu làm thế vì không còn thích tớ nữa. Cậu đến đây để bắt tại trận tớ, cậu muốn rồi bỏ tớ! Cậu-"

"Khoan, Xử! Dừng lại! Dừng một chút. T-Tớ không hiểu ý của cậu! Điền hả, làm gì có chuyện tớ hết thích cậu chứ hả!"

Không phải lần đầu tiên Cự Giải mạnh miệng gắt lớn tiếng với cô, nhưng lần cuối là khi nào cô cũng chẳng nhớ, vì vậy trước khi kịp nhận ra, khuôn mặt của Xử Nữ đã nghếch ra ngơ ngác rồi.

Một bầu không khí im lặng trôi qua giữa hai người, cho đến khi đôi mắt Xứ Nữ chột nheo chặt vào nhau, cuối cùng đột nhiên bật khóc oà lên như một đứa trẻ.

"A, Xứ! Đừng khóc, a đừng có khóc mà!"

"Chết đi, đồ đáng ghét! Đồ khùng, tớ sợ lắm cậu có biết không hả?"

Hình tượng oi là hình tượng, xin lỗi vì tao vui vì tình yêu mà bỏ rơi mày nhé!

Khổ thân mỗi mình Cụ Giải vốn ngu ngơ trong chuyện dở đành ai đó lại phải cố dỗ cho bạn gái mình nín khóc, chỉ tiếc rằng cậu càng làm, Xứ Nữ càng khóc to hơn.

Một trong những điều cần lưu ý phải ghi chép lại về trường nữ nhà họ Nguyễn, cô rất khó khóc, nhưng khóc rồi lại rất khó nín.

***

"Khoan đã! Tớ vẫn chưa nói xong!"

Khương Ngư Nhân hai tay bất thành linh chống lên mặt bàn đứng phắt dậy, khiến hai ly nước vì đó mà rung nhẹ. Cô lập tức vươn tay ra nắm lấy vạt áo người con trai đối diện đang quay lưng định bỏ đi, trong lòng bất giác dâng lên sự sợ hãi vô hình.

"Nhưng tôi thì nghe đủ rồi, cũng trả lời đủ rồi."

Không hề gỡ tay Ngư Nhân ra hay có bất kì ý định nào định hất tay cô ra, Đinh Xà Phu vẫn mang nguyên vẻ mặt bình thản như không của mình, chỉ mỗi đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp là hơi khó chịu nhìn cô gái kia. Sau khi nhìn vạt áo của mình bị cô nắm lấy, Xà Phu khẽ nhún mày.

"Cậu chẳng trả lời gì cả! Cậu chỉ toàn vòng vo mãi quanh một vấn đề duy nhất!"

"Cậu chỉ hỏi tôi duy nhất một chuyện, và tôi thì không rảnh rang đến mức kiểm thêm chuyện gì đó để nói cùng cậu."

Ngư Nhân hơi giật mình, bàn tay đang nắm chặt vạt áo Xà Phu giữ cậu lại của cậu thoáng run rẩy. Đôi mắt màu hổ phách của cậu, hà cớ gì lại nhìn cô lạnh nhạt đến như vậy.

Phải rồi, cô quên mất, cậu ghét cô mà.

"Vậy thì, chỉ cần trả lời cho tớ một điều thôi. Làm ơn, xin cậu!"

Ngư Nhân đang sợ. Sợ hãi. Rất sợ hãi.

"Tôi có hẹn với Sur Sur, nếu không phiền thì cậu nói nhanh được chứ?"

Lại là Sur Từ! Sur Từ. Sur Từ! Sur Từ!! Các người bị con khốn đó bỏ bùa cả rồi hay sao chứ? Chết tiết. Chết tiết!

Chết tiết thật mà!

Sự im lặng cùng ánh mắt bỗng tối đi của Ngư Nhân khiến Xà Phu cảm thấy không thoải mái.

"Tại sao cậu lại giấu tớ? Tại sao lại vờ như chưa từng biết tớ từ trước? Trong khi cậu, vẫn nhớ mà! Xà Phu, làm ơn, nếu cậu thực sự là-"

"Tôi không giấu cậu, nếu có thì là do cậu chưa hỏi."

Bàn tay còn lại của Khương Ngư Nhân siết chặt. Tuy nhiên, đó không phải bất kì một cơn giận dữ nào.

"Nói vậy, thực sự là cậu? Cậu thực sự... là Trà Xanh sao...?"

Đinh Xà Phu thờ dãi một cách chán nản, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt căng thẳng có phần đau đớn của Khương Ngư Nhân. Tay cậu cảm lấy vạt áo mình thẳng thừng giật lại khỏi tay cô, trong khi vẻ mặt vẫn cứ một tông cảm xúc không hề thay đổi.

"Quá khứ là quá khứ, tôi không muốn nghĩ về nó nữa. Cậu cũng biết, người tôi quan tâm nhất bây giờ là ai. Kể cả dù cậu - Khương Ngư Nhân - có là bạn thuở nhỏ của tôi đi nữa-"

"Còn lời hứa của chúng ta? Cậu, thực sự quên-"

"Cậu đổ lỗi cho tôi cũng được, căm hận tôi cũng được, xem tôi là kẻ bội hứa cũng được, nhưng xin lỗi, tôi không quan tâm, cũng không cần biết! Còn thứ này,"

Bàn tay Xà Phu cầm lấy chiếc móc khoá có chữ MILK trên bàn, bình thản buông tay thả nó xuống trước mắt Ngư Nhân.

"Cậu có thể giữ, cũng có thể vứt đi."

Dứt lời, Xà Phu lập tức bỏ đi ngay, để lại một Ngự Nhân tuyệt vọng bất lực ngồi xuống ghế, đôi mắt thần thờ nhìn lơ đãng, cả người dường như bị thứ gì vô hình rút cạn sức lực.

Đôi mắt màu hổ phách không ngăn được nhìn về phía cô gái kia. Một ánh nhìn kì lạ rất khó diễn tả bằng lời.

Mặc kệ tiếng chuông mở cửa cùng tiếng cửa đóng lại vang lên bên tai, Khương Ngự Nhân vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô hồn của mình. Nhưng chỉ vài giây sau, khuôn mặt xinh xắn vô thức nhăn lại, đôi đồng tử trong veo trở nên đục ngầu. Trước khi bản thân kịp nhận ra, Ngự Nhân cảm thấy mắt mình bỗng cay xè.

Và rồi, với lồng ngực đau đớn từng hồi như bị dao nhọn cứa vào, tay bất giác siết chặt chiếc móc khoá chạm vào trán, Ngự Nhân mệt mỏi cúi gằm mặt.

Cuối cùng, cô bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ai Là Người Có Lỗi? (1)

Đạo gần đây, nụ cười trong sáng đáng yêu của Khương Ngự Nhân chẳng biết từ bao giờ bỗng trở nên gượng gạo không rõ lý do. Trên khuôn mặt vốn lúc nào cũng xuất hiện nét cười và sự năng nổ dường như phản phát đầu đó tia khổ sở tuyệt vọng.

Đó không chỉ là nhận xét của những ai hay chơi cùng Ngự Nhân, không chỉ là nhận xét của tập thể lớp 10-3, đó còn là nhận xét của những người có quen biết với Khương Ngự Nhân. Đương nhiên, trong đó có bao gồm cả tụi nó.

Lâm Sư Tử không ngăn được bản thân thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Ngự Nhân. Không phải ánh mắt cảm thông thương hại, không phải ánh mắt hiếu kì, chỉ đơn giản là nhìn thôi.

"Cậu không cần thiết cứ phải bận tâm đến cô ta, Sư!"

Hai tay chống cằm một cách lơ đãng, Đinh Xà Phu vốn kéo ghế ngồi cạnh Sư Tử chậm rãi lên tiếng, âm điệu từ trước đến sau đều bình thản như không hề liên quan đến mình. Cậu biết bạn gái vì sao cứ bận tâm về cô ta, và thực ra mà nói cũng không khiến Xà Phu quá khó chịu.

Cậu chỉ là, không thích mà thôi.

"Cậu ta trông có vẻ thần thờ, nhỉ?"

Song Tử điềm nhiên lên tiếng, và không hề quay sang nhìn Ngự Nhân trong khi bản thân đang nói về cô bạn.

"Có khi con nhóc đó đang gặp quả báo gì cũng nên! Từ lần đó đến giờ cậu ta có bị kỉ luật hay gì đó tương tự đâu!"

Một thằng con trai thường ngày đầu óc lúc nào cũng suy nghĩ đơn giản đến mức dường như chỉ giỏi nghĩ ra trò quậy phá, thế mà hôm nay lại bỗng dưng thốt lên một câu đầy tính mỉa mai châm chọc, Nhân Mã khiến đám bạn mình nhìn cậu kinh ngạc không chớp mắt.

Nhưng đúng như Nhân Mã nói, cho đến tận bây giờ, tận khi vụ việc đang dần chìm vào quên lãng ở nơi chốn học đường này, Khương Ngự Nhân vẫn có một cuộc sống yên bình như một kẻ ngoài cuộc. Tụi nó không ghét cô, hiển nhiên, nhưng nếu nói điều đó không khiến cả đám mười mấy đứa tụi nó khó chịu, thì chắc chắn đó là lời nói dối tệ hại nhất.

Suy cho cùng mà nói, tụi nó chỉ muốn bảo vệ công bằng cho bạn mình mà thôi.

Trong lúc mấy đứa bạn mình liên tục tán gẫu trò chuyện, Sư Tử sau một hồi băng quơ thả hồn theo mây chợt chống tay lên mặt bàn đứng dậy. Trước khi rời khỏi lớp đi vệ sinh như cách cô nói với tụi nó, đôi mắt màu nâu cafe của Sư Tử vô tình đụng phải đôi mắt màu hổ phách của Song Ngự đang nhìn về hướng này.

Có một chuyện Song Ngự muốn hỏi Sư Tử. Một chuyện mà cho đến tận bây giờ cậu vẫn chưa thể hỏi. Đúng hơn, chưa có thời điểm thích hợp để hỏi.

Chỉ có điều, sự chạm mắt đó lọt vào mắt của Xà Phu, và lập tức khiến cậu thấy khó chịu.

"Sư, hay là tớ..."

"Tớ đi vệ sinh thôi mà, Rắn."

Phản chiếu trong đôi mắt của Song Ngư lúc này là hình ảnh nụ cười toả nắng của Sur Từ, một nụ cười vốn không hề dành cho cậu, và sẽ không bao giờ dành cho cậu. Cô vui vẻ đưa tay xoa đầu Xà Phu - lúc này đang hằm hằm bực bội - trước mặt tụi nó, và tất nhiên, bao gồm cả Lư Song Ngư cậu.

"Tớ đi rồi về liền mà! Ngoan nha~"

Xà Phu hừ mũi ra chiều bực tức, nhưng trong bụng lại vui mừng như mớ hội, đến mức muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Trong khi đó, từ phía sau lại có hàng loạt những con mắt khó chịu khinh thường nhìn về thẳng con trai đang chìm đắm trong hạnh phúc của tình yêu. Bạch Dương, Song Từ và Nhân Mã, thậm chí cả lớp trưởng gương mẫu Ma Kết đều cảm thấy tủi thân.

Kể cả khi đưa nào cũng là "bông đã có chầu!"

Chỉ có mỗi Song Ngư là im lặng như không trong lúc tụi nó xúm lại cho Xà Phu một trận (theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng). Thay vào đó, cậu đưa mắt nhìn lơ đãng, để rồi nhìn theo một cô gái hoàn toàn tách biệt khỏi cuộc trò chuyện của nhóm bạn mình. Song Ngư bất giác nhíu mày.

***

Khương Ngư Nhân dựa người lên thành cửa sổ hành lang và đưa mắt nhìn lên bầu trời nhuộm màu hoàng hôn. Hai bàn tay chống cằm ôm lấy khuôn mặt điềm tĩnh không một gợn cảm xúc.

Hiện tại đã là một khoảng thời gian trôi qua từ khi trống ra về vang lên, và Ngư Nhân vẫn đứng đây, bình thản đứng một mình trên hành lang thẳng tắp không còn bóng dáng bất kì ai, học sinh lẫn giáo viên.

Âm thanh ồn ào bên dưới sân trường từ các câu lạc bộ khác nhau liên tục dội vào tai Ngư Nhân, khiến cô vốn tâm trạng không tốt càng thêm khó chịu.

"Ngư Nhân."

Tiếng gọi vang lên bên tai, Ngư Nhân hoàn toàn nghe rất rõ, thậm chí còn nhận ra ngay chủ nhân của nó. Một tay bỏ xuống, cô xoay người và bước về phía cô gái đang đứng nơi hành lang dẫn xuống cầu thang. Nhìn cô bạn đối diện mình, Ngư Nhân vui vẻ mỉm cười.

"Tôi biết rằng cậu sẽ đến, dù cho,"

Nụ cười trên khuôn mặt của Ngư Nhân chợt trở nên khinh thường.

"Cậu đã từng cả tin đến ngu ngốc vì một lời hẹn ẽ bị bắt cóc! Nhi, Sur Từ?"

Sur Từ đã không nói cho Xà Phu biết về cuộc gặp này, thay vào đó chỉ nói với cậu mình cần ở lại gặp giáo viên và ẽ Xà Phu về trước. Nếu cậu biết cô tự mình đến gặp Ngư Nhân, chắc chắn bạn trai Sur Từ sẽ lại nổi trận xung thiên.

Cậu vốn không thích cô tiếp xúc với Ngư Nhân. Như Xà Phu từng nói, cậu ghét Khương Ngư Nhân.

"Tôi không đến ẽ nghe cậu nói nhảm, Ngư Nhân."

"Im đi! Cậu nghĩ mình có quyền lên tiếng hả?"

Nụ cười hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mỗi ánh mắt chán ghét liên tục nhìn chòng chọc vào Sur Từ đứng đối diện mình, Ngư Nhân lúc này đang cực kì bực bội. Hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi bước qua khỏi Sur Từ và dừng lại sau vài bước, về mặt có phần giãn ra và tiếp tục nở nụ cười vui vẻ.

"Cậu biết không, tôi đã từng rất ngưỡng mộ và quý mến cậu. Hơn bất cứ ai, tôi sùng bái cậu!"

Điều này không chỉ mỗi mình Sur Từ biết rõ mà cả chính bản thân Ngư Nhân cũng cảm nhận được. Thú thật khi ấy, cô thấy nó hoàn toàn bình thường, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc và tuyệt vời khi ở bên Sur Từ. Chỉ cần được nhìn thấy và ở cạnh cô bạn, Ngư Nhân đã vui lắm rồi. Cô quý Sur Từ, quý đến trung thành một cách mù quáng.

"Cậu giỏi, rất giỏi, giỏi vô cùng. Trong mắt tôi, cậu như một thiên thần hạ thế với những ngón tay tuyệt diệu lướt trên những phím đàn dương cầm! Lúc nào tôi cũng cảm nhận được như có hào quang bao quanh cậu, hào quang của thiên tài."

Sur Từ còn nhớ, Ngư Nhân đã không ít lần từ bỏ những buổi biểu diễn của mình để đến xem những buổi biểu diễn của cô, chỉ vì cô. Nếu người ta thường thức nhạc hoà âm trong sự yên tĩnh cảm nhận, nổi bật hơn cả thầy, Ngư Nhân luôn nhiệt tình cổ vũ cho Sur Từ. Khương Ngư Nhân trước đó có chơi cùng một đám bạn cũng là những đối thủ trong giới nhạc cụ, đặc biệt là dương cầm, nhưng khi quen biết và chơi thân với Sur Từ, không hiểu sao, mọi người dần xa lánh cô, thậm chí còn tỏ ra ganh ghét khó chịu mỗi khi nhìn thấy Ngư Nhân. Thậm chí, người bạn cô từng rất yêu quý đã tức giận tát cô. Ngư Nhân lúc đó nhận ra rằng, chỉ có mỗi Sur Từ mới thực sự là bạn.

Chỉ có điều, cô đã nhầm.

"Khi Trà Xanh bỏ tôi mà đi, tận mấy năm sau tôi mới gặp được một người bạn mà tôi có thể tin tưởng, một người bạn có thể thấu hiểu cảm xúc và nỗi cô đơn của tôi. Nhưng mà,"

Bất thành linh Khương Ngự Nhân đột nhiên quay phắt lại, tay với lấy cái balo đang để gần đó và thẳng tay quăng nó về phía Sur Từ đang đứng đối diện. Vì không phản ứng kịp, một bên vai cô bị cặp của Ngự Nhân đập trúng.

"Cậu phản bội tôi! Cậu ngay từ đầu chỉ lợi dụng tôi, xem tôi là công cụ, là con búp bê cậu tùy ý điều khiển!! Chỉ có tôi là con ngốc tự nghĩ rằng cậu là bạn! Rằng cậu xem tôi là bạn!!!"

...

Khương Ngự Nhân từng có rất nhiều bạn bè trong giới nhạc cụ, đặc biệt là dương cầm. Nhưng sau khi cùng Sur Từ kết thân, những người bạn ấy lần lượt rời bỏ cô, họ xa lánh cô, thậm chí đôi khi Ngự Nhân còn cảm thấy những ánh mắt khó chịu khinh thường họ dành cho mình.

Dù vậy, ngoài cảm giác lạ lẫm ra, Ngự Nhân thấy mọi thứ rất bình thường. Cô từng cho là bọn họ ganh tỵ với cô, khi Ngự Nhân có bạn thân là một thần đồng dương cầm kiệt xuất.

Nhưng cô sai rồi. Một lần nữa, vì quá tôn sùng người bạn của mình, cô lại nhầm rồi.

Bọn họ không tự mình tránh khỏi cô, mà có người khiến cho họ như vậy. Và người đó, lại chính là Sur Từ.

Một tay Sur Từ làm mọi thứ, bao gồm phá hỏng mọi tình bạn của Ngự Nhân ngoại trừ đối với cô ta. Trước mặt Ngự Nhân, Sur Từ vẫn cười nói vui đùa, nhưng đằng sau lại hủy hoại mối quan hệ bạn bè của cô với những người khác. Đồ cho Ngự Nhân lấy trộm đồ. Đồ cho Ngự Nhân dùng quyền lực thay đổi buổi biểu diễn. Mỗi lần những chuyện như thế diễn ra, tại nơi xảy ra luôn có những vật dụng nhỏ của cô. Ngự Nhân đã không hề hay biết gì.

Chưa từng biết.

Cho đến khi một cô bạn đột nhiên nổi giận dùng đũa chạy đến tìm Ngự Nhân, và thẳng tay tát mạnh vào má cô một cái. Trong khi Ngự Nhân còn ngơ ngác không hiểu gì, tai cô lại tiếp tục chịu một tràng những tiếng mắng chửi của cô bạn, và cả phụ huynh của cô ta nữa.

Họ bảo cô lấy cắp những bản nhạc phổ của con gái họ.

"Cháu không có!"

"Đừng nói dối! Con gái chúng tôi bảo cháu đã nhiều lần ăn cắp đồ của nó!"

Nhiều lần?

"Ôi đứa trẻ đáng thương! Chỉ vì sợ hãi quyền lực của cháu mà con tôi phải chịu khổ. Đồ ăn cắp!"

Trong khi Ngự Nhân còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra lúc đó, một trong những người từng là bạn của cô chợt chạy đến từ bên ngoài, và cầm theo chiếc balo của Ngự Nhân. Trước mặt cô, bọn trẻ tự tiện và thô bạo dốc ngược nó xuống, khiến tất cả đồ đạc bên trong rơi ra cả.

Trong số đó, có một xấp giấy mà Ngự Nhân chưa từng nhìn thấy.

Là nhạc phổ. Không chỉ một, mà là rất nhiều. Đây là những bản nhạc tự sáng tác cho cuộc thi sắp tới, vì thế chúng rất quan trọng.

"Cái đó... Cái đó của tớ!"

"Tớ nữa!!!"

"Thì ra là cậu, đồ sao chổi ăn cắp vặt!"

"Dùng quyền lực để chiến thắng chưa đủ sao, lại còn giờ trò hề hèn này!"

Bọn họ hoàn toàn không cho Ngự Nhân cơ hội giải thích. Nhưng, thậm chí nếu có, cô cũng không biết phải giải thích thế nào.

Cô không hiểu. Cô thực sự không hiểu.

"Nhìn này, là nhạc phổ của Sur Từ!"

Trong số những bản nhạc phổ đó, có một bản bị nhàu nát đến đáng thương, bên trong thậm chí còn chằng chịt những vết cắt bởi dao rọc giấy. Thử duy nhất có thể nhìn thấy là dòng chữ mờ mờ tên của Sur Từ.

"Đến bạn thân còn dám làm thế! Cậu có còn là người không?!"

"Cậu nên biến đi! Không thì chết đi!"

"Các cậu đang làm gì thế? Tại sao lại có phụ huynh ở đây?"

Đó là giọng của Sur Từ, một cách ngạc nhiên như không biết chuyện gì đang xảy ra cho đến khi bước vào trong. Cô ta đâu biết rằng khi đó, khi nhìn thấy

Sur Từ, Ngư Nhân đã vui mừng và hạnh phúc đến nhường nào.

"Sur Từ, tớ!"

"Cậu không cần nghe cậu ta nói xạo đâu, Sur Từ! Qua đây với bọn tớ đi!"

"Đừng có thanh minh vớ vẩn! Đừng có cố làm khó Sur Từ!"

"Sur Từ, cậu nhìn này! Bọn tớ tìm thấy nó trong balo của cậu ta!"

Tại sao không ai tin cô? Sur Từ, cậu nói gì đi! Cậu không tin, không phải đâu mà phải không! Xin cậu, đừng im lặng như thế!

Tớ cầu xin cậu.

"Lần này coi bộ cậu hơi bị quá đáng rồi nhì, Ngư Nhân?"

Hề?

"Đã nhiều lần rồi, nhưng chuyện đến nước này thì tớ không thể bênh cậu nữa đâu."

Cậu nói gì vậy.

"Nghe thấy chưa? Nói cho cậu biết, Sur Từ là người đã bảo bọn tôi im lặng không truy cứu mấy lần trước. Bọn này chỉ nể mặt mỗi Sur Từ thôi, rõ chưa hả?!"

Điều khiến Ngư Nhân sợ hãi, khiến cô đến tận bây giờ cũng không thể quên được, không phải là sự chán ghét mãnh mẽ từ bọn họ. Là Sur Từ, và ánh mắt của cô.

Bình thản và lạnh lùng. Dù Sur Từ luôn lạnh nhạt với Ngư Nhân, nhưng chưa bao giờ dành cho cô ánh mắt đó. Ánh mắt như không quan tâm đến cô, bỏ mặc cô. Dù lúc đó chỉ mới là một đứa nhóc mười tuổi hơn, Ngư Nhân vẫn hiểu rõ. Rằng Sur Từ thật ra chưa từng xem trọng Ngư Nhân. Rằng Sur Từ ghét Ngư Nhân.

Cô thật sự không biết liệu chuyện này và Sur Từ có liên quan gì đến nhau hay không, nhưng chắc chắn cô ấy biết, biết mọi thứ, biết Ngư Nhân không liên quan, càng biết cô không phải thủ phạm gây ra mọi chuyện. Tuy nhiên, Sur Từ im lặng, để mặc mọi người nghi ngờ và dồn Ngư Nhân vào chân tường.

Sur Từ trong mắt mọi người từ khi đó cho đến tận bây giờ có thể không phải là thánh thần, nhưng luôn là một thiên tài hoàn hảo, một thần tượng đáng ngưỡng mộ. Vì vậy, họ tin cô. Chưa bao giờ, họ nghi ngờ cô, và Ngư Nhân cũng như vậy. Đã từng như vậy.

...

"Tôi không hiểu. Tôi, thật sự không hiểu, tại sao cậu, lại phản bội tôi?"

Trước câu hỏi của Ngư Nhân, Sur Từ tận một lúc sau vẫn im lặng, đôi mắt màu nâu cafe gần như bình thản nhìn đối phương.

"Vì tôi ghét cậu. Rất ghét, ngay từ lúc chúng ta lần đầu gặp mặt."

"Vậy thì đừng có bắt chuyện với tôi! Đừng có nhảy vào cuộc sống của tôi để rồi phá hủy nó như vậy!!"

Lần này, Sur Từ im lặng. Cô biết mình tiếp cận Ngư Nhân thực chất là vì lý do gì. Không phải vì muốn huỷ hoại cô, không phải vì muốn kéo cô vào đau khổ như cô đã từng. Điều Sur Từ muốn, chỉ là một người bạn ngay thơ trong sáng có thể giúp đỡ cô thoát khỏi bóng tối của chính mình. Trước khi mẹ cô nhận ra, để rồi khiến chúng vỡ vụn thành từng mảnh.

Bản thân Sur Từ, cũng mong muốn nhận được sự cứu rỗi. Nhưng cuối cùng, chính cô lại là kẻ phá hỏng mọi thứ.

"Cậu luôn như vậy. Luôn im lặng, tới khi mở miệng lại chỉ nói những lời khiến người khác mệt mỏi khó chịu. Đồ giả tạo! Tôi đã luôn chịu đựng cậu suốt thời gian ấy, chỉ vì tôi thật lòng yêu quý cậu! Thật vớ vẩn, và ngu ngốc!"

Lần này cũng không ngoại lệ, Sur Từ im lặng, cả ánh mắt cũng đảo sang hướng khác.

"Không chỉ phá hỏng cuộc sống của tôi, cậu còn tàn nhẫn cướp đi những thứ thuộc về tôi! Thật trớ trêu, những người tôi yêu tất cả đều yêu cậu!!"

Ngư Nhân quát lớn, ánh mắt nheo lại nhìn Sur Từ đầy giận dữ. Cô cắn chặt môi mình, mặc kệ người đối diện bỗng trở nên ngạc nhiên không hiểu gì.

"Gì?"

"Đừng có giả ngu! Người tôi hết mực trân quý luôn nhìn tôi lạnh nhạt mỗi khi tôi nói xấu cậu. Còn bạn trai của cậu hiện giờ, chính là bạn thuở nhỏ đã từng cùng tôi ước hẹn!"

Vừa nói, Ngư Nhân vừa thẳng tay quăng một thứ gì đó về phía Sur Từ, khiến thứ đó bay xẹt qua khuôn mặt và cuối cùng để lại một vết cắt nhỏ trên má cô.

Là chiếc móc khoá có chữ MILK, bây giờ đã rơi xuống trên hành lang.

"Phải nhìn thấy tôi đau khổ thì cậu mới hài lòng hả dạ có phải không hả?!"

Lúc này, trên khuôn mặt xinh xắn của Khương Ngư Nhân bắt đầu nở lại một cách khổ sở. Bất chợt, những giọt lệ bỗng rơi xuống từ hai bên khoé mắt, chẳng bao lâu đã thấm ướt hai bên má.

"Tại sao, lại đối xử với tôi, như vậy...?"

Trong vài giây vô thức, chân Sur Từ bất giác bước về nơi Ngư Nhân đang đứng. Khi còn đang phân vân liệu có nên chạm vào Ngư Nhân hay không, bàn tay Sur Từ bất ngờ bị cô nắm lấy. Theo phản xạ Sur Từ lập tức giật lại, nhưng điều đó chỉ càng khiến tay Ngư Nhân giữ chặt thêm.

"Cậu tính làm gì? Bỏ ra."

Tuy nhiên, Khương Ngư Nhân vẫn giữ nguyên sự im lặng và khuôn mặt đã cúi gầm xuống từ bao giờ. Đôi mắt của Sur Từ hoàn toàn không tài nào đọc được bất kì suy nghĩ hay cảm xúc nào trên gương mặt của cô bạn đứng cách mình chỉ một bước chân đó lại.

Một tiếng cười khúc khích bỗng vang lên, phát ra từ cô gái mới vài giây trước vẫn còn khóc nức lên vì khổ sở. Nó khiến Sur Từ cảm thấy sợ hãi, hệt như người mẹ của cô trước khi bà nổi cơn điên loạn và đánh đập Sur Từ. Khi ấy, bà luôn cười như vậy.

"Ngư Nhân, mau bỏ ra!"

Nhưng thay vì làm theo lời Sur Từ, Ngư Nhân càng kéo bàn tay bản thân đang giữ chặt về phía mình. Cô đặt bàn tay Sur Từ lên trước ngực mình, miệng hơi mở hé vẽ thành một nụ cười khó hiểu.

"Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu, những gì cậu đã gây ra,"

Đôi mắt ngấn nước lúc này nhìn thẳng vào mắt Sur Từ. Một ánh mắt lập tức ám ảnh sâu vào tâm trí cô.

"Tôi sẽ trả cậu gấp bội!"

Một cách hết sức chậm rãi, Ngư Nhân dùng bàn tay Sur Từ ấn mạnh vào ngực mình, khiến chính cô mất đà ngã ra sau.

Sẽ không có bất kì chuyện gì xảy ra nếu phía sau Khương Ngư Nhân không phải là những bậc cầu thang.

Bầu không gian bỗng chốc chìm vào im lặng, chỉ còn những âm thanh lạnh lẽo vang lên liên tục cho đến khi kết thúc, và sau đó là tiếng kêu cứu đau đớn ngắt quãng.

Sur Từ cứ đứng đó, đôi mắt màu nâu cafe trần trụi bàng hoàng nhìn về phía trước. Bàn tay cô buông thõng hệt như một con búp bê bị hỏng, thỉnh thoảng lại run rẩy từng hồi.

"Tại-"

Đúng lúc này, một bóng người bất ngờ chạy đến từ phía sau Sur Từ, hết sức vội vã chạy xuống những bậc cầu thang và ngồi xuống bên người con gái đang run lên đầy đau đớn nơi chiếu nghỉ.

"Ngư Nhân, em nghe anh không?"

"Ngư, em đau. Đau lắm! Đau lắm!"

"Ngoan nào, ngoan. Sẽ không sao, anh lập tức gọi cấp cứu! Nín nào, Ngư Nhân!"

Người đó, chính là Lưu Song Ngư. Người đang ôm lấy Khương Ngư Nhân trong lòng và luôn miệng hỏi han, chính là Lưu Song Ngư.

Siết chặt Ngư Nhân đang khóc nức vì đau đớn trong vòng tay, Song Ngư chỉ có thể liên tục trấn an cô. Khi mắt cậu vô tình đụng phải ánh mắt cô gái đang đứng trên kia, Song Ngư không còn cách nào khác ngoài quay đi.

Giây phút những hình ảnh ấy thu vào tầm mắt, Sur Từ bỗng dưng cảm thấy lòng ngực mình như sắp vỡ vụn.

"Sur!"

Người vừa chạy đến và đang thở hồng hộc không ai khác ngoài bạn trai của Sur Từ, Xà Phu. Nhìn xung quanh một lượt, cậu có thể đoán ra ngay tức thì những gì vừa diễn ra. Xà Phu từng bước lập tức tiến tới bên cô bạn gái đang đứng chôn chân một chỗ của mình, bàn tay chậm rãi chạm vào đôi vai đang run rẩy liên hồi của cô. Cẩn thận vào môi mình đến bật máu, Xà Phu vòng tay ôm lấy cơ thể bé nhỏ của Sur Từ và kéo bạn gái vào lòng mình. Khi nhận

ra ánh mắt Ngư Nhân đang nhìn về hướng này, tất cả những gì cậu dành cho cô ta chỉ là một ánh mắt chứa đầy sự giận dữ, và cả đối với tên con trai đang quỳ cạnh Ngư Nhân. Xà Phu càng siết chặt vòng tay mình, và đặt một nụ hôn thật nhẹ lên trán Sur Từ.

"Mình đi thôi. Không cần ở đây thêm một giây một phút nào nữa."

Sur Từ không hề có chút phản ứng nào khi Xà Phu dẫn mình đi. Điều duy nhất cô làm, chính là siết chặt lấy bàn tay cậu đang nắm lấy tay mình.

Đằng sau chỉ còn lại mỗi ánh mắt khó diễn tả của Lư Song Ngư, trước khi bầu không khí hoàn toàn chìm vào sự im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ai Là Người Có Lỗi? (2)

Nếu Xà Phu đến sớm hơn, chắc chắn đã không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Không phải, đúng hơn là nếu cậu cẩn thận hơn thay vì cứ nghe theo lời Sur Từ và đồng ý về trước. Cậu nên nhận ra từ sớm biểu hiện và những hành động kì lạ của cô mới phải.

Chết tiệt, Xà Phu đang nói dối. Cậu biết, nhưng lại bỏ qua vì tưởng đó là điều không cần bận tâm. Nói cho cùng, một phần lỗi lầm trong việc này thuộc về Xà Phu, đó chính là suy nghĩ của cậu.

Đôi mắt màu nâu hổ phách chợt nhìn sang cô bạn gái này giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh mình và đưa mắt lơ đãng nhìn ra ngoài ra cửa sổ xe ô tô. Từ lúc Xà Phu kéo Sur Từ đi khỏi đó cho đến bây giờ đã khá lâu rồi, nhưng cô vẫn chưa hề mở miệng nói bất kì lời nào. Và đương nhiên, Xà Phu cũng không lên tiếng. Cậu muốn để bạn gái mình yên tĩnh một chút, thay vì cứ hỏi han vớ vẩn chỉ tổ khiến cô thêm một mối.

Điều duy nhất cậu làm, điều duy nhất cô làm, là đan chặt tay mình vào tay của đối phương.

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, Xà Phu bỗng nhớ lại chuyện ban nãy, lòng vì lẽ đó mà dâng lên một sự khó chịu không hề nhỏ. Bàn tay còn lại của cậu bắt gắc siết chặt vào nhau trong khi đôi mắt đã nhắm lại từ bao giờ. Không đơn giản là tâm trạng không tốt, Xà Phu đang cảm thấy cực kì giận dữ.

Ngay từ khi còn nhỏ, Khương Ngư Nhân đã là một cô bé con ngoan trong sáng và rất dễ tin người, cho đến tận bây giờ cô ta vẫn còn giữ được một phần tính cách đó. Dù bị Sur Từ lừa dối một lần, dù phải trải qua khổ sở rất nhiều, nhưng thú thật, Xà Phu chưa bao giờ dám có ý nghĩ rằng cô ta dám làm ra chuyện động trời như vậy. Dám đem mạng sống của mình ra mà trả thù như vậy. Nghĩ đến đây, Xà Phu lại càng tức giận. Cậu lẽ ra nên cảnh cáo Ngư Nhân trước khi cô ta động vào người con gái cậu yêu.

Nhưng, đồng thời, Đình Xà Phu cũng cảm giận chính mình. Cậu khinh bỉ bản thân khi lúc đó thay vì chạy ra kéo Sur Từ đi trước khi mọi chuyện xảy ra, cậu lại đứng nấp đằng sau một góc tường gần đó và nghe trộm cuộc nói chuyện của họ. Tất cả, Xà Phu chỉ vì muốn thỏa mãn bản thân, chỉ vì cậu cảm thấy tò mò,

Tò mò một chuyện đã từng nghe qua.

Thật lố bịch!

"Cậu chủ, chúng ta đi đâu ạ?"

Câu hỏi của người tài xế khiến dòng suy nghĩ của Xà Phu bị ngắt quãng trong giây lát. Nhìn sang cô gái vẫn im lặng ngồi bên cạnh mình, cậu siết lấy bàn tay mà mình đang nắm chặt không buông.

"Anh có thể dừng lại và mua hộ chúng tôi gì đó được không? Nước và vài món ăn vặt cũng được."

"Tôi hiểu rồi."

Trước yêu cầu của cậu chủ, người tài xế cho xe dừng lại trước một công viên gần đó. Sau khi kính cần cúi chào Xà Phu, anh ta rời khỏi xe và chạy đi ngay.

Lúc này, bên trong chỉ còn mỗi Xà Phu và Sur Từ, cùng với bầu không khí yên tĩnh quá mức giữa họ. Điều này khiến cậu có phần không yên, nhưng trước khi Xà Phu lên tiếng, giọng nói chưa kịp phát ra khỏi miệng của cậu đã bị ngắt đi bởi giọng nói đều đều vang lên của Sur Từ.

"Cậu có từng hối hận vì đã thích tớ, hay chưa?"

"Sao lại hỏi vậy?"

Xà Phu biết Sur Từ đang nghĩ gì, và đoán được phần nào cả ánh mắt mà cô đang nhìn lơ đãng ra bên ngoài cửa sổ. Nhưng cậu vẫn hỏi, có lẽ vì cái bản tính ích kỷ vốn có của mình, cậu muốn nghe tận miệng cô nói ra.

Thay vì trả lời câu hỏi của Xà Phu, Sur Từ lại chậm rãi quay sang nhìn bạn trai mình, cho đến khi mắt cô đảo vài vòng và rời khỏi cậu. Từng lời từng lời, một cách khó khăn thoát ra khỏi miệng Sur Từ.

"Cậu có bao giờ thích tớ, vì cậu nhầm lẫn hay chưa?"

Xà Phu gật đầu.

"Có. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tớ đã nhầm cậu là Ngư Nhân, thật điên khủng phải không? Khi tớ vừa từ nước ngoài trở về, tớ đã muốn tìm kiếm cô ấy. Có lẽ vì quá mong chờ nên tớ đã vô tình nhầm lẫn giữa cậu và Ngư Nhân, dù rằng hai người, gần như không có điểm gì giống nhau cả."

Riêng điều này Xà Phu không hề nói dối. Nói đúng hơn, đối với cô gái là hình ảnh đang thu vào tầm mắt cậu bây giờ, cậu sẽ không bao giờ nói dối cô, không bao giờ có thể nói dối cô. Xà Phu thực sự đã từng thích Sur Từ vì nghĩ cô là cô bé năm xưa đã chơi đùa và cùng cậu hẹn ước gặp lại nhau khi lớn lên.

Sur Từ biết mình đoán không sai. Cô có thể nhìn thấy những ánh mắt kì lạ mà cậu thỉnh thoảng lại dùng để nhìn Ngư Nhân, và cô biết nó là gì.

"Vậy bây giờ thì sao? Khi đã biết tớ và Ngư Nhân, thực chất là hai con người hoàn toàn khác nhau."

Đáp lại câu hỏi của Sur Từ, Xà Phu chỉ dùng tay mình siết chặt lấy tay cô thêm. Cầm lấy hai bàn tay và áp vào mặt mình, cậu khẽ mỉm cười.

"Cậu là cậu, Ngư Nhân là Ngư Nhân. Không phải vì cậu là Ngư Nhân hay cậu giống với Ngư Nhân, mà là vì tớ thật lòng rất thích cậu! Chỉ thế thôi."

Những con chữ phát ra từ miệng Xà Phu. Những ánh mắt dịu dàng cậu dành cho cô. Sự ấm áp nơi đôi bàn tay cậu đang nắm lấy tay cô. Mọi thứ khiến Sur Từ vô cùng hạnh phúc.

"Cậu biết tớ đang cảm thấy thế nào không? Biết giữ cậu lại là có lỗi với Ngư Nhân, vậy mà tớ lại cảm thấy rất vui."

Vui đến vụn vỡ.

"Cậu không cần phải cảm thấy có lỗi. Người bội tín với Ngư Nhân là tớ, không phải cậu. Ở bên cậu, cũng là tớ tự mình lựa chọn."

Sur Từ không còn thể nào hiểu được bản thân mình nữa. Mỗi khi ở bên Xà Phu là mỗi khi cô cảm thấy yên bình nhất, rằng cậu cho cô cảm giác được yêu thương, được bảo vệ. Sur Từ biết rất rõ cậu không hề đùa, cậu chưa từng đùa, nhưng không hiểu sao, trái tim đang rất hạnh phúc của Sur Từ, thỉnh thoảng lại cảm thấy nhói đau.

"Tớ- Chết tiệt, tớ, đúng là thứ bỏ đi mà."

Đôi mắt đã đỏ hoe từ bao giờ của Sur Từ bắt đầu ngấn nước, và từ chính đôi mắt ấy, những giọt nước bỗng chốc rơi xuống hai bên má cô.

"Tớ không dám thề non hẹn biển với cậu rằng tình cảm của tớ sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng Sur, một lần thôi, làm ơn hãy tin tớ!"

Những ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt của Sur Từ, hai tau cậu bung lấy hai bên má dầm nước của cô. Trên môi Xà Phu nở một nụ cười ấm áp.

"Cậu không phải kẻ bỏ đi, cậu là bạn gái tớ. Tớ sẽ không để cậu tiếp tục chịu tổn thương nữa, tớ hứa!"

Sur Từ cô, rốt cuộc nên làm gì mới phải đây.

Chết tiệt.

Một cách nhẹ nhàng, Xà Phu hôn khẽ lên khoé mi ngấn nước của cô, trước khi vòng tay ôm chầm lấy và dịu dàng xoa đầu trấn an cô.

"Tớ thích cậu."

***

"Tạm thời thì không sao. Nhưng để chắc chắn, bệnh nhân nên ở lại một thời gian để kiểm tra kĩ càng! Dù sao, đầu cô bé cũng đã đập mạnh xuống đất."

"Cảm ơn bác sĩ!"

Sau khi cúi mình chào vị bác sĩ và tiễn ông ra khỏi phòng bệnh, Lưu Song Ngư dùng tay đóng nhẹ cửa lại. Trước khi cậu kịp quay người bước vào trong, một giọng nói đã đều đều vang lên.

"Chán thật, chỉ toàn là mấy vết thương ngoài da!"

Ngồi trên giường bệnh và tựa nửa thân trên vào chiếc gối kê phía sau, Khương Ngư Nhân buồn chán buông lời than thở, trong khi tay liên tục dùng điều khiển chuyển kênh tivi. Cuối cùng, cô tắt đi và quăng nó sang một bên.

"Em nên mừng đi thì hơn."

Rót một ly nước lọc và đưa nó trước mặt Ngự Nhân, biểu cảm trên gương mặt của Song Ngự vẫn chỉ là sự điềm tĩnh thường trực. Sâu trong đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp là những suy nghĩ gì đó mà chỉ mỗi mình cậu mới có thể biết được. Rằng Song Ngự, rốt cuộc đang nghĩ ngợi chuyện gì.

"Nhưng nếu bị thương nặng hơn, em càng có thể đổ tội nặng thêm cho cô ta!"

"Em thật sự căm ghét cô ta đến mức muốn biến bản thân thành nạn nhân tội nghiệp để người khác thương hại sao? Thực sự muốn trả thù cô ta đến vậy sao?"

Đáp lại câu hỏi của Song Ngự chính là sự tức giận đột ngột của Ngự Nhân. Trước khi cậu kịp nhận ra và tránh người sang một bên, cô đã thẳng tay quăng một chiếc gối trong tầm với vào Song Ngự đang đứng cách đó không xa, một cách đầy bực bội.

"Anh nói vậy là có ý gì? Anh quan tâm con khốn đó, có đúng không hả?!"

Song Ngự chỉ đứng yên một chỗ, kể cả khi chiếc gối đập vào cậu và rơi xuống sàn nhà. Cậu lúc này mới gấp gối nhặt nó lên và chậm rãi bước cạnh giường Ngự Nhân. Sau khi trả lại chiếc gối về chỗ cũ, Song Ngự lại quay người đi đến chỗ mình để balo gần đó.

"Anh không hiểu em đang muốn nói đến điều gì, càng không hiểu em tại làm sao lại nổi giận."

"Đừng có nói dối! Anh-"

"Anh chỉ đang lo lắng cho em, vậy thôi."

Lời nói có phần ma mị của Song Ngự khiến sự giận dữ vốn có trong Ngự Nhân bị dập tắt đi phần nào, chỉ còn lại mỗi một chút sự khó chịu. Cô nhíu mày cắn môi, vẻ mặt cực kì bất mãn và thở hắt ra một tiếng.

"Anh thực sự lo cho em sao? Thực sự?"

"Không là em thì là ai. Dù hận thù thế nào, em cũng không nên đem bản thân ra làm vật cá cược như vậy!"

"Mấy thứ này chẳng đáng gì so với những điều mà em từng chịu. Suy cho cùng, em thừa biết những bậc thang đó không đủ cao để khiến em bị thương quá nặng!"

Và đó là điều khiến Ngự Nhân thất vọng, trong đó bao gồm cả việc thất vọng vì chính bản thân mình. Khi ngã xuống như thế, thú thật, cô đã cảm thấy sợ hãi, và hối hận.

"Em sẽ bắt con nhò đó phải chịu khổ sở gấp trăm gấp nghìn lần!"

Trong khi Ngự Nhân điên tiết rửa xả người mà ai cũng biết là ai đó, Song Ngự vẫn tiếp tục tìm đồ trong balo của mình. Điều duy nhất khác biệt là bàn tay siết chặt vào nhau của cậu, và đôi mắt màu hổ phách bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

"Trước khi cô ta chịu đau khổ, anh chỉ thấy em phải nằm bệnh viện thế này suốt mấy tuần liền."

"Thôi mịa mai em đi, Ngự Vũ!"

Ngự Nhân nhận ra được rằng Song Ngự đang làm gì, nhưng quá lười bận tâm để tìm hiểu. Dù sao, tâm trạng cô bây giờ cũng không tốt để đùa giỡn trêu chọc cậu như những gì mà cô luôn làm.

"Anh giận em phải không?"

"Anh không. Anh chỉ giận vì em không biết quý trọng bản thân mình."

Như mọi khi, từng câu từng chữ trong lời của Song Ngự vẫn khiến cơ thể Ngự Nhân mềm nhũn, thân thương đến mức khiến cô có thể lập tức cảm thấy an toàn. Dẫu như thế, Ngự Nhân vẫn có thể nhận ra sự lạnh nhạt và điềm tĩnh quá mức trong từng lời lo lắng của cậu dành cho cô.

Điều đó khiến Ngự Nhân thấy buồn. Và khó chịu.

Đúng lúc này, trong khi Ngự Nhân vẫn còn đắm chìm trong mớ suy nghĩ của bản thân, Song Ngự từ khi nào đã bước lại gần bên cô, và mở lòng bàn tay cậu ra trước mắt Ngự Nhân. Nằm trong đó chính là chiếc móc khoá mà cô đã tức giận ném đi. Không hiểu sao, thái độ của Ngự Nhân lại bình thản đến lạ.

Thay vì đưa tay cầm lấy cái móc khoá, cô chỉ hỏi cậu bằng giọng đều đều, trước khi ngược mắt mình nhìn thẳng vào mắt của Song Ngự - một điều mà cô trước giờ ít khi làm - và nở một nụ cười.

"Anh bình tĩnh quá nhỉ, và dường như không hề để tâm dù cho em đã biết!"

Đáp lại Ngư Nhân cũng là một nụ cười từ Song Ngư, với đôi mắt híp lại vui vẻ.

"Đúng, anh nên giấu nó đi mới phải. Nhưng giờ anh ở đây, và trả nó lại cho em!"

"Nó chưa từng thuộc về em! Như cậu ấy nói, em có thể vứt đi nếu em không cần."

Và cô đã làm vậy. Vứt nó đi. Vứt nó vào đũa con gái cậu nhất mực yêu thương.

Cậu ở đây, thú thật, Ngư Nhân cũng không biết mình đang ám chỉ ai nữa. Thật nực cười.

Thật đáng thương.

"Ngư Vũ, hôn em đi!"

Dù cho lòng bị câu nói kia khiến cho hỗn loạn đôi chút, đôi mắt màu hổ phách vẫn dán chặt vào cô gái đang ngồi trên giường bệnh trước mắt mình của Song Ngư vẫn không hề thay đổi. Điềm tĩnh và không chút dao động nào.

"Anh từ chối."

"Tại sao? Anh chưa bao giờ hôn em! Anh luôn từ chối em!! Tại sao, hả?"

Đột nhiên, Ngư Nhân một tay chống xuống giường đẩy người dậy, rồi bất chợt dùng cả hai tay túm lấy cổ áo Song Ngư khiến cậu hơi loạng choạng vì mất thăng bằng. Đôi mắt ngọt ngào của cô lúc này chứa đầy sự giận dữ, và khổ sở.

"Em sẽ không hỏi anh lý do tại sao anh lừa em! Em chỉ không hiểu, kể cả khi em hứa sẽ cho anh thêm tiền, kể cả khi anh rất cần tiền, tại sao luôn từ chối hôn em?! Chỉ là hôn thôi mà!"

"Em đang mất bình tĩnh, Ngư Nhân. Em cần nghỉ ngơi."

"Ngư Vũ!!!"

Ngay lúc này, cánh cửa phòng bệnh bỗng dung bật mở, sau một vài tiếng gõ cửa mà cả hai vô tình không nghe thấy từ người đàn ông lúc này đang đứng bên ngoài.

Đôi mắt Ngư Nhân thoáng mở to, toàn bộ sức lực trong người bỗng chốc tan biến đâu hết, khiến cô vô thức ngồi phịch xuống giường, hai tay cũng bất giác buông ra khỏi cổ áo chàng trai đứng trước mặt mình.

"Ba."

"Có vẻ như ta tới không đúng lúc cho lắm."

"Không cần đâu ạ, cháu sẽ đi. Ngư Nhân, em nghỉ ngơi đi, khi khác anh sẽ đến thăm em!"

Sau một tràng như vậy, Song Ngư bước đến bên chiếc bàn đăng kia và lấy đồ của mình. Khi cậu lướt qua khỏi trước khi để cho Ngư Nhân kịp nói gì, cô có thể nhìn thấy tia lạnh lùng đến vô cảm từ đáy đôi mắt tuyệt đẹp của cậu.

Một ánh mắt cô chưa bao giờ nhìn thấy. Và ánh mắt ấy, nó khiến cô thấy sợ.

"Cháu xin phép!"

Song Ngư rất khôn khéo trong việc rời khỏi, bao gồm cả việc không để cho người đàn ông kia nhìn thấy khuôn mặt của mình. Điều duy nhất cậu sai lầm, là liếc nhìn ông ta và vô tình chạm phải mắt ông.

Khi cánh cửa phòng bệnh vừa đóng lại, ông Khương đột nhiên giật nảy một cái, vô thức quay phắt ra phía sau và vội vàng mở cửa chạy ra ngoài. Nhưng, dù cho ông nhìn đảo dác xung quanh ra sao, kết quả đáp lại vẫn là một hành lang đầy ắp y tá, bác sĩ và bệnh nhân. Đôi mắt ông Khương hơi sụp xuống, trước khi ông lắc mạnh đầu trấn tĩnh mình lần nữa.

Đó là một đôi mắt có màu hổ phách tuyệt đẹp.

Không thể. Tuyệt đối, chắc chắn, không thể.

***

Lưu Song Ngư dựa người vào một góc tường cách phòng bệnh của Khương Ngư Nhân không xa. Đôi mắt nhắm hờ của cậu chậm rãi mở ra sau khi đã đeo vào chiếc mắt kính vừa cầm lấy giờ.

Một đôi mắt lạnh lùng đến run người. Một đôi mắt đau đớn đến vô cảm. Và hơn cả thấy, đó là một đôi mắt phản phát tia cảm hận.

Bàn tay đang buông thõng của cậu vô thức siết chặt, đến mức khiến cho móng tay bầu vào da chảy máu.

Quay người, Lưu Song Ngự bắt đầu bước đi, và nhanh chóng hoà lẫn vào đám người đứng chật kín bên trong một chiếc thang máy.

Để lại một nụ cười nửa miệng nhạt thếch.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Xích Mịch

Kiều Bạch Dương đứng trước gương và sửa soạn lại ngoại hình của mình, cô mỉm cười vui vẻ. Sau khi cầm theo chiếc balo và đeo nó vào vai, Bạch Dương mở cửa bước ra khỏi phòng mình, trước đó không quên đưa mắt nhìn vào chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay.

Lúc này là bảy giờ sáng.

"Con chào ba!"

Nhìn người đàn ông đang loay hoay trong bếp, Bạch Dương vui vẻ nở nụ cười. Để chiếc balo của mình lên ghế sofa ngoài phòng khách, cô nhanh chóng chạy vào bếp phụ ba mình dọn bàn và thức ăn mà ông đang chuẩn bị cho bữa sáng.

"Chào buổi sáng con gái! Trông Bạch Dương năng nổ vui vẻ quá nhỉ?"

"Ba cứ đùa!"

Khuôn mặt xinh xắn vẫn giữ nguyên sự chững chạc vốn có dù cho trong lòng đang vì câu nói của ba mình mà mờ hội. Biết tính con gái, ngoài cười trừ một cái, ông Kiều cũng không nói gì thêm.

Bữa sáng hôm nay là trứng ốp la và thịt hun khói.

"Hôm nay con đi dã ngoại cùng trường nhỉ?"

"Không hẳn, nói là đi thiện nguyện thì đúng hơn."

Tay cầm nửa ghim một miếng thịt và cho vào miệng, Bạch Dương thích thú nhắm mắt nhai nhồm nhoàm, trong đầu bắt đầu vẽ ra tùm lùm những viễn cảnh vui vẻ. Cô hoàn toàn không để tâm đến việc toàn bộ những hành động có phần kì lạ khác với thường ngày của mình đều đã lọt vào mắt của ông Kiều, bao gồm cả nụ cười nhếch mép thích thú của ba mình.

"Vậy mà ba cứ tưởng con rất ghét mấy hoạt động kiểu này. Coi bộ ba già quá nên lú lẫn mất rồi!"

Ông Kiều vẫn còn nhớ rất rõ trước buổi họp phụ huynh cuối năm vài hôm, cô con gái này đã mở miệng xin phép ông được đi dã ngoại (thiện nguyện) cùng trường. Ban đầu, ông đương nhiên không khỏi ngạc nhiên, lại còn tưởng mình nghe nhầm. Nhưng sau khi đi họp phụ huynh rồi mới biết, Bạch Dương vì lý do gì mà lại năng nổ tự đề cử mình tham gia đến mức thầy chủ nhiệm còn cảm thấy khó tin như vậy.

Bởi vì trường bảo mỗi lớp cử hai thành viên tham gia phong trào, ngoài Bạch Dương ra hiển nhiên còn một người nữa.

"Ba thôi chọc con đi nha! Tại con tự nhiên thấy thích thôi chứ bộ."

"Chứ không phải do cậu bé lớp trưởng cũng đi hay sao?"

"Chắc chắn rồi, cậu ấy là lớp trưởng mà! Vội lại..."

Ừa? Hình như có gì đó không đúng. Hình như cô vừa mở miệng nói gì đó sai sai.

"A! Làm sao ba biết hả?"

Đến mức hai tay chống thẳng lên mặt bàn và đứng phắt dậy thế này, khỏi nói cũng biết điều đó tỷ lệ thuận với khuôn mặt đỏ ửng của Bạch Dương ra sao.

"Chuyện đó con không cần đề tâm!"

"Gì chứ!"

Chắc chắn là bọn bạn trời đánh của cô. Hôm họp phụ huynh trong số mấy đứa vào phụ thầy cũng có vài đứa trong đám tụi nó. Nếu Bạch Dương nhớ không nhầm, còn có cả Nhân Mã với Song Tử nữa.

A! Tức đến chết mất!

"Mà Dương, ba nói này!"

Kiều Bạch Dương lập tức giật nảy mình, ngồi phịch xuống ghế và ôm lấy cái bánh mì trước mặt. Mắt cô đầy cảnh giác nhìn ba mình, trong tâm trí bắt đầu vẽ ra hàng vạn câu hỏi cùng vẻ mặt của ông.

Không phải ba cô định phản đối chuyện yêu đương của Bạch Dương chứ? Đừng nói ba cô sẽ cấm cản này nọ nha!

A không được. Không được đâu! Tuyệt đối không được!

Tuy nhiên, trái với gương mặt có phần căng thẳng của cô con gái, ông Kiêu lại điềm tĩnh đến lạ. Đôi mắt nhắm hờ lại trong khi vẫn đang dùng bữa sáng, ông chọt đưa tay ngoắc ngoắc con mình lại gần. Mặc cho sự cảnh giác trong mắt Bạch Dương, ông thì thầm vào tai cô bằng một giọng hết sức bình thản.

"Hôm nào bảo thằng đó đến ăn cơm! Ba muốn nói chuyện với nó."

Và sau đó liền nở nụ cười vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ tội nghiệp mỗi Bạch Dương đến giờ vẫn nghech mặt ra, hoàn toàn không theo kịp lời của ba mình. Đến tận một lúc sau khi đã sắp xếp lại mọi thứ, cô mới đập bàn phản ứng.

"Ba lừa con!"

Đó chính là một trong những cách bắt đầu ngày mới của ba con nhà họ Kiêu.

***

Khác với nhà họ Kiêu, có một gia đình lại đón chào ngày mới bằng hàng loạt những trận cãi vã bởi những thứ từ nhỏ nhất vớ vẩn đến to lớn nghiêm trọng của chị em nhà họ Nguyễn, mà cụ thể là Nguyễn Xứ Nữ và Nguyễn Ma Kết.

"Xứ Nữ! Mau trả điện thoại cho em!"

"Bậy nào, để chị mày xem mấy dòng tin nhắn sến súa của em trai với em dâu tương lai đã chứ!"

"Chết tiệt! Bà mà xem là biết với tôi!"

"Gi? Mày làm được gì chị? Hà! Bày-đặt!"

Một người chạy khắp nơi và hiện tại đang yên vị đứng trên giường đầy thích thú, một người thờ hồng hộc đứng bên dưới với gương mặt rõ ràng không mấy vui vẻ gì. Một điểm chung duy nhất của cả hai là đôi mắt hằn hộc nhìn đối phương.

"Chị có biết hai chữ riêng tư viết như thế nào không hả?"

"Im mồm! Thế mấy hôm trước ai là đứa lấy nhật ký tao ra đọc?"

"Đã bảo là em lấy nhầm mà! Em chỉ mới đọc có sáu trang thôi! Em-"

Lời chưa kịp phát ra hết đã bị chính chủ nhân của nó kìm lại. Bàn tay Ma Kết lập tức bịt chặt miệng mình, ngăn cho bản thân điên cuồng thốt ra thêm bất cứ lời nào nữa.

Nhưng muộn mất rồi.

"Hay! Ghê ta, sáu trang luôn! Giỏi dễ sợ, ha, em trai?"

Cậu lần này đúng là dụng nhâm ô kiến lửa thật rồi.

"Dù sao thì cũng trả em đi, em muộn mất! Em-"

"Câm ngay cho chị!"

Trong một phút giận dữ quá độ, Nguyễn Xứ Nữ đã thẳng tay bùng phát cơn giận của mình bằng cách liên tục quăng gối vào cậu em trai Nguyễn Ma Kết, sau đó vứt bữa điện thoại của cậu sang một bên và cầm gối đánh trực tiếp.

Tức nước thì vỡ bờ, Nguyễn Ma Kết lập tức "vùng lên chống trả". Và đương nhiên, một trận chiến gối diễn ra khi đồng hồ chỉ vừa mới chỉ đến số bảy.

Những chiếc gỏi bay qua bay lại một hồi, cho đến khi hai chiếc từ hai phía đột nhiên bay trật quỹ đạo và phi thẳng vào mặt người nào đó vừa mở cửa một cách đầy bức bối. Mùi nguy hiểm xông tới ngưng ngay hành động của hai chị em Xứ Nữ và Ma Kết.

"Mẹ..."

Toi rồi.

"Hai đứa bây, còn không mau xuống nhà ăn sáng?! Ma Kết nữa, sao không mau thay đồ đi!!"

Mẫu hậu đại nhân một tay quăng mạnh chiếc gỏi vào mặt Ma Kết, và chính chiếc gỏi ấy lại tung ra và bay vào mặt Xứ Nữ đang đứng cười sặc sụa.

Báo cáo: Chị em nhà họ Nguyễn, Nguyễn Xứ Nữ và Nguyễn Ma Kết - Từ trần.

Đây là một gia đình gia giáo có truyền thống giáo dục lâu đời. Đây là một gia đình gia giáo có truyền thống giáo dục lâu đời. Xin nhắc lại, đây là một gia đình gia giáo có truyền thống giáo dục lâu đời.

Điều quan trọng phải nói ba lần.

***

Sau khi được ba mình chở đến trường, Bạch Dương đứng trước cổng, trong khi hai tay liên tục xoa xoa hai bên bả vai, lòng bắt đầu hồi hận vì không chịu mang theo áo khoác. Nhưng toàn bộ suy nghĩ đều tan biến ngay theo tràng hắt hơi liên tục đến chẳng thấy trời trăng đâu nữa. Bạch Dương thở dốc, xoa xoa cái mũi nhỏ đáng thương của mình.

"Úi!"

Đúng lúc này, từ đâu bay đến một chiếc áo khoác và hạ cánh thẳng vào khuôn mặt còn đang phờ phạc của hoa khôi nổi tiếng Kiều Bạch Dương.

"Mặc vào! Người thì yếu mà cứ thích ra gió."

Cái giọng hách dịch bề trên này chắc chắn là của cậu bạn trai quý hoá của cô rồi. Dù lòng hết sức bất mãn, Bạch Dương vẫn nhận lấy cái áo của cậu và mặc vào, trừ khi cô muốn bị ai đó mắng cho một trận.

Hi hi, hiển nhiên là nắng yêu đó nha!

Ma Kết thở dài một tiếng, mắt chán nản nhìn cô bạn gái đang ôm lấy cả người và thỉnh thoảng lại run lên một cái. Đáy đôi đồng tử của cậu ngập tràn sự dịu dàng yêu thương, tận khi trên môi Ma Kết vô thức xuất hiện một nụ cười.

"Vào trong cát xe với tớ! Đi."

***

Mỗi năm một lần, vào cuối năm học sẽ có tổ chức một đợt đi thiện nguyện để đến thăm và giúp đỡ trẻ em nghèo khó khăn. Phong trào thuộc về Đoàn trường phát động nên các thành viên của Hội học sinh trừ việc tham gia thì không có bất kì vai trò nào trong thành phần ban tổ chức. Vì lý do này, hôm nay, cả Xứ Nữ và Thiên Yết đều không có mặt.

Bình thường thì các lớp sẽ đề cử lớp trưởng và lớp phó đi tham dự, nhưng đó không phải là bắt buộc, lớp 10-3 và lớp 11-2 cũng không ngoại lệ. Thiên Yết và Xứ Nữ đều bận tham gia hoạt động của Hội học sinh nên không thể đi. Còn về phần của lớp 10-3, ban đầu thì đúng là thầy chủ nhiệm đã cử Ma Kết và Sur Từ, nhưng cô đã từ chối và thay vào đó là Bạch Dương. Kể cả tại nó có hỏi, Sur Từ cũng không nói lý do tại sao, cô chỉ cười và bảo rằng mình lười đi, lại còn nói muốn nhường khoảng thời gian bên cạnh Ma Kết cả ngày cho Bạch Dương.

Rõ ràng là ngại biện, thế mà không tài nào phản bác được!

Vì là đi thiện nguyện, lại thêm khoản chi phí có hạn của Đoàn trường, nên hoàn toàn không có bất kì phương tiện đưa rước riêng nào. Sau khi tập trung và điểm danh đầy đủ, mọi người bắt đầu đi bộ cùng nhau đến trạm xe buýt gần trường theo lộ trình đã đề ra từ trước.

Trên chuyến xe buýt trên đường ra khỏi trung tâm thành phố, với hầu như cả xe chỉ toàn người trong đoàn, Bạch Dương và Ma Kết ngồi cạnh nhau. Như mọi khi, mỗi người một việc riêng và thỉnh thoảng lại quay sang cùng nhau trò chuyện. Dù vậy, bầu không khí giữa họ không những không gượng gạo mà còn rất vui vẻ.

Bạch Dương và Ma Kết cơ bản đều khá ít nói, nếu không có đề tài cụ thể hai người sẽ im lặng. Cả hai đều biết rõ điều này, và đó là cách mà họ duy trì mối quan hệ yêu đương hết sức bền vững của mình. Bởi vì họ tôn trọng lẫn nhau.

"Ma Kết! Ma Kết! Cậu xem cái này đi!"

"Hửm?"

Rồi mắt khỏi quyền sách mình đang đọc, Ma Kết đưa mắt nhìn sang điện thoại của Bạch Dương. Đó là vài hình ảnh của một quán cà phê mèo.

"Hôm nào mình đi cái này nha! Tụi mình nghỉ hè rồi mà, hôm nào cậu không học thêm á! Nha?"

Nhìn khuôn mặt vui vẻ và đôi mắt to tròn của bạn gái mình, Ma Kết chỉ còn cách gật đầu trước khi bật cười.

"Như ý cậu thôi, công chúa!"

"À nhắc mới nhớ! Ba tớ bảo, hôm nào dẫn cậu đến nhà dùng bữa đó!"

"Rất sẵn lòng!"

Bạch Dương có chút ngạc nhiên trước biểu hiện của bạn trai. Dù cho cậu đúng là loại người bình tĩnh thật, nhưng thế này thì rõ ràng là bình tĩnh quá mức luôn. Trong khi Nhân Mã lúc trước cuống quýt đến mức vừa thương vừa tội bao nhiêu, Ma Kết lại càng ra chiều không lo lắng bấy nhiêu.

Cái này cũng là ra mắt gia đình bạn gái chứ bộ.

"Ê, có nghe tin gì về vụ xảy ra hồi cuối năm không?"

"Cái vụ nhỏ nữ sinh gì đó bị đẩy ngã xuống cầu thang đó hả?"

"Nó đó! Tao nghe bảo là con nhỏ nào của khối mười, tên Ngư Nhân gì đó thì phải! Nghe nói con bé xinh lắm!"

Toàn bộ cuộc đối thoại giữa Ma Kết và Bạch Dương dừng lại ngay khi cuộc đối thoại từ vài người nào đó phía sau xe buýt vang vào tai họ. Sau khi đưa mắt nhìn nhau, cả hai bất đầu im lặng, không hện mà cùng vênh tai nghe ngóng thử.

"Ai là nạn nhân nhĩ?"

"Là con bé Ngư Nhân! Nó bị nhỏ nào đẩy xuống mà!"

"Em biết, em biết, nhỏ đó thuộc khối em mà! Ngư Nhân và Sư Tử, đều là học sinh lớp 10-3, ngay cạnh lớp em luôn!"

Đồ con gái hóng hớt nhiều chuyện, Bạch Dương thâm nghĩ một cách hằn học.

"Thù oán gì mà đẩy bạn cùng lớp đến mức ngã cầu thang thế kia?"

"Nghe đồn là Sư Tử cướp bạn trai của Ngư Nhân, con nhỏ đến nói chuyện phải quấy thì bị đẩy ngã. Nghe là thế."

Bạch Dương cắn mạnh môi mình. Gì? Con nhỏ đó vừa nói gì? Là ai cướp bạn trai của ai? Là ai nói chuyện phải quấy với ai? Là ai đã hện ai ra chứ hả?! Biết thì là lằng la xóm, không biết thì ngâm mồm ngâm mỏ vào đi!

Nhìn cô bạn gái đang hết sức kìm nén cơn giận đến run người của mình, Ma Kết dùng tay nắm lấy bàn tay cô và tiếp tục im lặng nghe ngóng. Dù hơn ai hết, như Bạch Dương, thậm chí nhiều hơn, cậu cũng đang cực kì bức bối.

"Mà con nhỏ đó có bị phạt gì không nhĩ?"

"Có chứ, ngoài việc giáng xuống hạnh kiểm trung bình, hình như chỉ bị đình chỉ hai tuần, mà giờ cũng nghỉ hè rồi còn gì!"

Lúc này, tiếng bước chân vang đến bên tai Ma Kết và Bạch Dương ngày một gần hơn, cho đến khi có một đám người tụ lại quanh họ.

"Ê, hai đứa nó là lớp các cậu phải không? Biết gì thì kể bọn này nghe với!"

"Nghe nói hôm nay con nhỏ Sư Tử đó mới là người được cử đi mà!"

"Chắc là nhục nhã quá nên giấu mặt ở nhà luôn cũng không chừng! Không đẹp để gì cho cam nhưng cũng ưa nhìn, thế mà xấu tính dã man vậy trời."

"Thì đó! Rõ ràng là Ngư Nhân tội nghiệp mới là nạn nhân. Bất hạnh và đáng thương thật mà! Nếu..."

"Câm mồm hết cho tôi!"

Khi con người quá sức chịu đựng, họ sẽ phản kháng lại. Dù không đúng cho lắm, nhưng đó vẫn phần nào giống với Bạch Dương của bây giờ, khi cô đã quá giới hạn chịu đựng và đứng dậy lớn tiếng với đám náo rỗng kêu to xung quanh mình, thậm chí còn thẳng tay đẩy ngã đứa phát ngôn gàn nhất, khiến cả người nó đập mạnh vào ghế ngồi đối diện.

"Dương, bình tĩnh!"

"Kết, tớ không thể! Nghe bạn mình bị nói xấu nhiều đó là đủ với tớ lắm rồi!"

"Ha, đừng bảo là các người bênh vực cho con nhỏ Sư Tử? Rõ như ban ngày con nhỏ đó mới là đứa đẩy Ngư Nhân xuống!"

"Ai làm chứng? Các người chỉ tin mấy giọt nước mắt giả tạo của con nhỏ Ngư Nhân! Các người có thấy không? Có tận mắt thấy không? Có thì sao không nhảy ra cứu đi, không nhảy ra ngăn lại đi?"

Xung quanh Bạch Dương lúc này im bất, kể cả người liên quan lẫn không liên quan. Cô dùng mắt khinh thường nhìn bọn người - mới nãy còn mạnh mẽ mạnh miệng - trước mặt, cười nhạt.

"Bởi vì mấy người làm cái quái gì mà có mặt ở đó!! Chỉ toàn là một đám người rồi hơi bàn tán chuyện kẻ khác! Nói cho mấy người biết, dòng tai lên mà nghe đây, thiên thần của mấy người chẳng vô tội tốt tính gì đâu, và tôi cũng chịu đủ việc nghe các người liên tục nói xấu bạn mình rồi, hiểu chưa hả?!"

Nhìn bọn người ban nãy lúc này đang cố tránh mắt sang hướng khác, lại nhìn sang cô bạn gái đang hết sức tức giận đến mức đứng bật dậy lớn tiếng, Ma Kết lạnh lẽo siết chặt lấy bàn tay của cô mà mình đang nắm này giờ.

Hơn ai hết, Bạch Dương hiểu rõ hành động của bạn trai mình, cùng với ánh mắt của cậu nữa. Đó vừa là sự trấn an, vừa là lời dành cho cô, rằng từ giờ hãy để mọi thứ cho cậu. Vì vậy, cô kìm nén cơn giận sắp bùng nổ trong lòng, Bạch Dương để mặc Ma Kết kéo mình ngồi xuống.

Lúc này, sau khi mỉm cười với cô, Ma Kết mới đưa mắt nhìn sang những người vẫn còn khinh khỉnh nhìn hai đứa. Đáp lại họ, cậu nhếch mép, tạo thành một nụ cười nửa miệng.

"Một lũ đạo đức giả! Làm như mình quan tâm lắm, thật ra chỉ toàn tò mò chuyện thị phi của thiên hạ. Gì chứ, thì ra chỉ là một đám người giỏi hòa theo!"

"Cái thằng này, mày-"

"Này! Anh làm gì-"

Bạch Dương tức giận cắn môi, đôi mắt cực kì khó chịu nhìn anh chàng lớp mười một đang túm lấy cổ áo bạn trai mình. Trước khi cô kịp xông tới, Ma Kết đã ra hiệu báo cô giữ nguyên vị trí của mình.

Mắt cậu lúc này nhìn thẳng vào mắt của anh ta. Bình tĩnh, xem thường, khinh bỉ, và cả khiêu khích nữa.

"Đừng có ra vẻ, tiền bối! Đây là chốn công cộng, anh tốt hơn là nên cùng bọn người nào đó trở về chỗ ngồi đi."

"Chúng tôi nói cho các người biết, không một ai được phép nói động đến bạn của chúng tôi khi kẻ đó chẳng biết gì! Nếu không, bọn tôi không khách sáo đâu!"

"Mấy cái đứa kia, làm gì thế hả? Có biết xe đã đông lắm rồi hay không?!"

Nhìn theo bọn họ lần lượt trở về chỗ của mình, Bạch Dương hừ mũi khó chịu, trước khi cô vì quá bức bối mà quay sang rúc đầu vào lòng bạn trai mình, hai tay choàng qua ôm lấy cậu chặt cứng. Như không có gì xảy ra, Ma Kết vẫn tiếp tục dán mắt vào quyển sách của mình, tiện tay thỉnh thoảng vỗ đầu Bạch Dương vài cái.

Cô đang bức. Rất bức.

Và cậu cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Kê Bên Những Yêu Thương

Từ lúc bắt đầu chuyển đi thiện nguyện, đúng hơn là từ lúc cãi cọ với bọn người nhiều chuyện không biết phải biết trái, tâm trạng của Bạch Dương đã rất không tốt rồi. Dù đã liên tục tự dặn mình không cần thiết phải vì những lời ngu ngốc vớ vẩn đó mà phiền lòng, nhưng bản thân vẫn không tài nào tránh được sự bức bối.

Sao trên đời này lại có những người không biết phân biệt đâu là đúng sai, chỉ biết mỗi việc tin vào những lời đồn thất thiệt vô căn cứ? Bạch Dương thật không tài nào hiểu nổi.

"Đưa tay cho tớ! Cẩn thận, coi chừng trượt chân đấy!"

Lúc này, sau khi đi một quãng đường khá xa từ trung tâm thành phố ra đến ngoại thành, tất cả mọi người bắt đầu việc đi bộ đến khu vực dân cư theo lộ trình ban đầu. Đi được một chút thì phải leo núi, đó cũng là thứ khiến Bạch Dương của hiện tại trầm phần khổ sở. Nói là leo núi cho oai vậy thôi, chứ cũng chỉ là đường bằng hơi dốc một xí.

Nắm lấy bàn tay Ma Kết đang đưa ra trước mặt mình, Bạch Dương tay còn lại chống cây gậy vừa ban nãy nhặt được, dùng hết sức kéo người mình bước đi. Dừng lại bên cạnh cậu, cô thở dốc vài cái, tay lau vội mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Không hỏi chừng nào tới sao?”

“Bao giờ tới thì tới thôi, hỏi mất công còn nhiều, tớ lại thêm nản chứ hay ho gì.”

Trước câu trả lời của Bạch Dương, Ma Kết không khỏi phì cười.

Đúng lúc này, khi Bạch Dương chuẩn bị bước tiếp, cả người cô đột nhiên bị kéo ngược về phía sau và kết quả là ngã nhào xuống đất. Nếu không có Ma Kết và vài người bạn khác kịp giữ lại, có khi cô đã mất đà ngã lăn xuống theo độ dốc của đường núi rồi.

“Này, làm cái quái gì vậy hả?”

Mắt hần học nhìn bọn người ban nãy gây sự với mình trên xe buýt, Ma Kết nhú mày khó chịu.

“Làm gì đâu. Là cô ta tự té mà!”

“Các cậu quá đáng quá rồi đó! Có biết nguy hiểm lắm không?”

“Chuyện đó cơ bản đâu có dính dáng gì đến bọn mình, dù có đi nữa thì hai người họ đâu liên can gì!”

“Thôi ngay cái trò đùa ác ôn của mấy người đi! Cả mấy anh chị nữa đó, tiền bối!”

“Nếu còn gây sự thế này nữa, tôi sẽ không ngần ngại báo lại cho nhà trường về thái độ không đúng mực của mấy em đâu!”

Bạch Dương nhìn vài người bạn cùng khối và có cả lớp mười một, mười hai mà cô chưa từng quen biết, nhìn cả mấy thành viên của Đoàn trường, tất cả đều đang đứng ra bên vực cô, tâm trạng từ xấu chuyển lên tốt một chút. Nắm lấy bàn tay của Ma Kết và vài người khác, Bạch Dương gắng sức kéo mình đứng dậy và tiếp tục bước đi cùng mọi người.

Mặc kệ những ánh mắt chứa đầy sự giận dữ và khó chịu phía sau.

***

Điểm đến của cả đoàn là một ngôi trường tiểu học khá nhỏ nằm trên núi. Ngay từ khi bước vào, ánh nắng trưa gay gắt đã chiếu thẳng vào họ, sau đó là hàng loạt những âm thanh vui vẻ của mấy đứa trẻ đang chơi đùa nơi sân trường khá chật hẹp.

“Mấy đứa, tập trung lại đây nào!”

Một người phụ nữ trung niên đôn hậu từ đâu xuất hiện. Sau khi gật đầu chào cả đoàn, bà vui vẻ quay sang bọn trẻ đã ngoan ngoãn tụ lại thành một cụm với cặp mắt hiền từ.

“Hôm nay có mấy anh chị đến thăm trường ta. Mấy anh chị sẽ chơi cùng các con! Nào, hãy cho mọi người một tràng pháo tay chào mừng, mấy đứa nhé!”

Không chỉ là tiếng vỗ tay, còn có cả hàng loạt những tiếng reo hò thích thú từ bọn trẻ nữa. Và chúng khiến cho cả bọn vui lây theo, toàn bộ sự mệt mỏi này giờ theo gió bay đi hết cả.

***

Đôi khi, Lâm Thiên Bình cảm thấy bản thân chẳng hề mạnh mẽ chút nào cả. Không những là một thằng không có chính kiến, không có mục tiêu, lại còn không đủ can đảm như về bất cần lãnh cảm mà cậu lúc nào thể hiện ra bên ngoài.

Giải quyết mâu thuẫn với em gái cũng đã một thời gian, nhưng đến tận bây giờ mà nói, Thiên Bình vẫn còn khá gượng gạo mỗi khi nói chuyện với Sur Từ, thậm chí là còn chưa thể nhìn thẳng vào mắt con bé được. Mỗi lần như vậy, y như rằng nó sẽ lại cười thật tươi, nếu như có Thiên Yết ngồi gần đó, không đập vào lưng thì cũng đánh vào đầu cậu, đáng sợ hơn thì dành cho cậu một ánh nhìn sắc lém vừa ghét bỏ vừa khinh thường.

Nói thật, đối với cái thằng độc tài đó thì cậu cũng không quá ngạc nhiên.

Nhưng điều khiến Thiên Bình bận tâm hơn cả không phải là những chuyện này, mà là sự nhút nhát của chính cậu. Dù đã cố gắng biết bao nhiêu lần, dù đã cố thu hết can đảm nhiều cỡ nào, trước khi có thể bước vào căn nhà quen thuộc nơi mình đã từng sinh ra và từng lớn lên, cũng đã từng rời bỏ từ nhiều năm trước, cậu lại quay gót bỏ đi mất.

Có lần Thiên Bình đánh liều mở cổng bước vào, nhưng chỉ đơn thuần núp bên ngoài vườn để nhìn trộm vào từ cửa sổ bên hông nhà. Tuy nhiên, sau khi bị một âm thanh đồ vỡ làm cho giật mình, thay vì chạy vào trong, cậu lại nhanh chóng rời đi.

Thiên Bình chợt nhận ra, cậu vẫn chưa đủ can đảm để gặp lại người mẹ luôn yêu quý mình hơn cả sinh mệnh, người mẹ mà cậu đã bỏ rơi bà vì sự ích kỷ của bản thân.

Cậu cần thêm thời gian.

“Này, đi với tôi chán lắm hay sao mà anh cứ ngăn người ra hoài thế hả?”

Thiên Bình vì tiếng nói bên cạnh mà giật thót, đôi mắt hơi mở to vì dòng suy nghĩ đột ngột bị ngắt đứt. Khi nhìn sang và bắt gặp vẻ mặt bình thản nhưng khó chịu của Song Từ, cậu lập tức lắc mạnh đầu và nở nụ cười híp mắt vui vẻ.

“Làm gì có! Xin lỗi, hình như tôi hơi lơ đãnh.”

“Anh cũng biết tôi vì cuộc hẹn này mà khổ sở thế nào cơ mà!”

Hai tay chống hông bức tức trong khi người đối diện vẫn cứ liên tục huơ tay cười xoà, khuôn mặt xinh xắn của Song Từ hơi nhăn lại. Cuối cùng cô hừ lạnh và quay phắt đầu sang hướng khác, cứ thế bước đi mặc kệ anh chàng đang đi cùng mình.

Thiên Bình rõ ràng hẹn hò với vô số người đếm không xuể, thế mà tâm tình con gái lại chẳng hiểu cái gì cả. Anh ta đâu biết chỉ vì buổi hẹn hò này, Song Từ đã phải nói dối cả mẹ mình (dù cô dám chắc là bà đã phát hiện ra ngay từ đâu, chỉ không biết sao bà lại bỏ qua...). Thế mà nhìn Thiên Bình xem, xác đi cùng cô mà hồn cứ như ở nơi chốn nào xa xôi lắm!

Nói đi cũng phải nói lại, thật ra thì Song Từ cũng không giận dữ gì Thiên Bình. Cô chỉ là, không thoải mái một chút xíu mà thôi.

“Đừng giận mà! Thôi mình đi ăn ha! Nè, Song-”

“Anh nghĩ về tin đồn gần đây sao?”

Mà khoan. Hình như đó đâu hẳn là tin đồn...

Thiên Bình hơi khựng lại trước câu hỏi của Song Từ, trong đầu bây giờ mới bắt đầu nghĩ đến điều cô nói. Thật ra thì từ hôm xảy ra chuyện đó đến bây giờ, cậu vẫn chưa hề gặp mặt hay cùng em mình nói chuyện, dù cho, Thiên Bình cũng rất thắc mắc về chuyện của ngày hôm đó.

Cuối cùng, cậu lắc đầu.

“Không hẳn.”

“Nói dối! Anh trai lo cho em gái thì có gì sai mà phải giấu?”

Thật sự mà nói, không ít lần Thiên Bình định đến tận bệnh viện nơi Khương Ngự Nhân đang nghỉ ngơi để hỏi rõ cô ta, nhưng rồi lại thôi.

“Mà, tôi nghe nói người đã phát hiện ra, gọi cấp cứu và cùng Ngự Nhân đến bệnh viện, là Song Ngự đó. Người ta còn nói hai người họ rất thân thiết, cô ta thậm chí còn ôm chặt lấy cậu ấy mà khóc nức lên.”

“Hả?”

Thiên Bình kinh ngạc nhủ chặt mày, mắt đầy nghi hoặc nhìn bạn gái mình.

“Tôi không đùa đâu, mặc dù tôi cũng không rõ lý do tại sao! Nói cho cùng, nếu anh thật sự muốn đến gây sự với Ngự Nhân, có khi người anh gặp đầu tiên lại là Song Ngự đó.”

Song Từ biết phần nào chuyện quá khứ của Thiên Bình, biết cả Song Ngự là ai trong câu chuyện quá khứ đó. Chính cô cũng không hiểu được, vì sao cậu ta lại chọn đứng về phía của Ngự Nhân thay cho Sur Từ. Và điều đó đến tận bây giờ vẫn còn khiến cô thấy khó chịu, kể cả khi Song Từ rõ ràng chỉ là kẻ ngoài cuộc.

Dù sao, hai người họ cũng là bạn cô. Lo cho họ, cũng chỉ là việc mà Song Từ nên làm thôi.

“Mặc kệ thằng ôn con đó, tôi không quan tâm, càng không quan tâm con nhỏ kia có ý đồ gì! Nhưng tôi nhất quyết không để nó gây sự thêm đâu.”

Suy cho cùng, Lưu Song Ngự cũng chẳng là cái quái gì của em cậu. Dù sao, thằng nhóc đó, bất kể là hiện tại hay trước kia đều không bao giờ khiến cậu thấy dễ chịu chút nào. Đó là chưa kể, nó rõ ràng thay đổi quá nhiều, so với những gì mà cậu có thể nhớ.

Nhìn theo Thiên Bình tự dưng không nói không rằng bước đi, Song Từ tức thì chạy theo, định bụng mắng mấy câu cho bỏ ghét thì đột nhiên bị trượt chân. Đôi giày thể thao đang mang trượt một đoạn trên sàn nhà vốn dính nước chẳng rõ lý do, thế là cả người cũng theo của trượt luôn, hoàn toàn nằm ngoài khả năng kiểm soát của Song Từ.

Tuy nhiên, khi Song Từ hai mắt nhắm tịt lại chờ đợi cơn đau của cú ngã, thứ cô nhận được chỉ là cảm giác ấm áp như ai đó đang ôm lấy mình. Một mắt mở hé để rồi giật mình mở to mắt, Song Từ nhận ra khuôn mặt điển trai quá mức của Thiên Bình gần sát mặt mình, trong khi tay cậu đang vòng qua đỡ lấy cô.

Đẹp trai! Mà... Không phải. Không phải lúc này! A!!

“Buông ra!”

“Ê! Đừng có vùng vẫy! Đừng có-”

Người được đỡ liên tục dùng tay đẩy người đỡ ra, người đỡ lại vì sự chống cự của người được đỡ mà dần mất thăng bằng. Cuối cùng, cả hai người cứ thế mất đà ngã chúi về phía trước.

Kể cả khi bị ngã xuống sàn, một lần nữa, Song Tử không cảm thấy đau. Ngược lại với cô, Thiên Bình lại nhăn nhó mặt mày cả lên. Khi hai đứa ngã xuống, cậu đã kịp ôm lấy Song Tử và xoay người cô lên, cuối cùng lại khiến cho bản thân mình đập mạnh lưng xuống sàn, thậm chí còn dè cánh tay phải của mình xuống.

“T-Thiên Bình! Anh có sao không!?”

Vội vàng ngồi dậy, mặc kệ mọi ánh mắt xung quanh bắt đầu chú ý đến hai đứa, Song Tử nhẹ nhàng nhưng đầy sốt sắng đỡ Thiên Bình dậy. Khi vô tình chạm phải cánh tay phải, cậu bất giác nhăn mặt nhíu mày, ra vẻ như đang đau đớn lắm.

Tiêu rồi.

***

Một cô gái lúc nào cũng chú trọng ngoại hình và sắc đẹp như Bạch Dương, vậy mà bây giờ lại hoàn toàn không chút lo lắng sợ sệt nào, rất sẵn sàng chạy ra chơi cùng bọn trẻ dưới ánh nắng cực kì gay gắt của trời trưa. Nhìn cô cùng chúng cười đùa, Ma Kết lại không ngăn được mình mỉm cười theo.

Ma Kết thường chọn cách tách biệt với đám đông, và hiện tại cũng không ngoại lệ. Cậu ngồi trên bậc thềm trước dãy phòng học ít ỏi, tay cầm một quyển sách mang theo thay vì chạy ra chơi đùa dưới ánh nắng gay gắt cùng bọn nhỏ. Ma Kết không thích mấy hoạt động ngoại khóa này cho lắm, trên hầu hết mọi phương diện. Đó là chưa kể đến việc, sức khoẻ cậu cũng không tốt, kéo bị say nắng thì lại báo hại mọi người.

“Anh ơi! Anh! Mình cùng chơi đi! Nha anh?”

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ riêng của mình Ma Kết, cho đến khi một cậu bé từ chỗ Bạch Dương chạy lại – mà theo cậu thấy là do cô xúi, miệng cười ríu rít nắm lấy tay Ma Kết kéo đi, khiến cậu chẳng còn cách nào khác ngoài bỏ quyển sách xuống và chạy ra chơi cùng, bỏ qua luôn mớ nguyên tắc của mình. Không chỉ mỗi Bạch Dương, còn có cả những người khác cũng đang chơi cùng bọn trẻ nữa.

“Đừng có thu mình hoài chứ! Nếu cậu bị say nắng thì tớ chăm sóc cho, khỏi lo!”

Mạnh miệng ghê.

“Cậu coi bộ rất thích trẻ con?”

Đáp lại câu nói của bạn gái là một câu hỏi ngược lại rất không liên quan.

“Gi chứ, tớ ghét chúng còn không hết.”

Trước ánh mắt kì lạ Ma Kết nhìn mình, Bạch Dương vui vẻ nở nụ cười.

“Trẻ con rất phiền phức và ồn ào, lúc nào cũng ích kỷ và vô cùng xấu xa! Nhưng mà, chỉ là bọn trẻ ở đây có gì đó rất, khác. Không hiểu sao, tớ nhìn thấy được sự buồn bã ẩn sâu trong những đôi mắt của bọn chúng.”

Nơi đây vừa là ngôi trường cho trẻ em nghèo khó khăn, vừa là ngôi trường của những đứa trẻ cơ nhỡ không nơi nương tựa. Vì vậy bên trong những đôi mắt tưởng chừng luôn hồn nhiên và đầy hoài bão, có những đôi mắt chứa rất nhiều nỗi buồn, nỗi đau, những đôi mắt mà nước mắt đã cạn, đã khô mòn theo thời gian khi chúng ngày một trưởng thành. Có đứa bị bỏ rơi từ khi còn đỏ hỏn. Có đứa mồ côi cha mẹ sau biến cố. Có đứa phải làm lưng cực nhọc để chăm sóc một gia đình không còn trụ cột. Khi nghe những câu chuyện ấy từ cô hiệu trưởng, trong Bạch Dương không phải là sự đồng cảm, đó là sự cảm thương. Cô quá may mắn để hiểu được hết, kể cả khi cô đã mất mẹ từ khi còn rất nhỏ đi chăng nữa. So với những đứa trẻ ở đây, Bạch Dương vẫn còn rất may mắn.

Và mỗi khi nghĩ như vậy, nghĩ về những đứa trẻ đáng thương kia, cô lại thấy chạnh lòng. Cô muốn chơi cùng chúng, muốn được nhìn thấy chúng nở nụ cười.

Đứng bên cạnh nhìn bạn gái chơi đùa cùng mấy đứa trẻ gầy nhom, Ma Kết bất giác nở nụ cười. Cậu đưa tay lau nhẹ vết bẩn trên khuôn mặt một đứa trẻ đứng cạnh mình.

Phải, so với những đứa bé ở đây, cả cô và cậu vẫn là những người gần như có được mọi thứ, vẫn hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hôm nay là một ngày tuyệt vời. Bạch Dương nhất định phải ghi chép thật đầy đủ vào nhật ký của mình.

***

Mặc kệ Thiên Bình luôn miệng bảo không sao dù Song Tử mỗi khi đánh vào cánh tay đều hét toáng lên, cô vẫn làm mọi cách đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra cho chắc chắn. Và theo lời của bác sĩ, Thiên Bình bị gãy tay, sẽ mất một khoảng thời gian mới có thể hồi phục hoàn toàn được. Người ta còn băng bó đồng bột cho cậu nữa kia!

Thế là chỉ vì một tai nạn ngoài ý muốn, toàn bộ kế hoạch cho một ngày hẹn hò tuyệt vời đã được vạch ra một cách hoàn hảo cứ thế đổ sông đổ bể.

“Tôi có sao đâu. Mấy ông già đó làm quá chết đi được!”

Khi đi trên hành lang bệnh viện, Thiên Bình luôn miệng cảm thán, khuôn mặt ra chiều không đồng tình. Cho đến khi cậu nhận ra, Song Tử này giờ hoàn toàn im lặng, chưa kể còn bước sau cậu ít nhất là một khoảng.

“Em sao vậy?”

“T-Tôi... Tôi xin lỗi.”

Cũng tại Song Tử nên Thiên Bình mới bị gãy tay. Cũng tại sự cứng đầu trẻ con của cô.

Mình đúng là ấu trĩ.

Nhưng đáp lại vẻ mặt lo lắng áy náy của cô, cậu chỉ đơn giản nở nụ cười vui vẻ.

“Em lo cho tôi thì mừng thiệt đó! Nhưng nếu em thấy có lỗi thì tôi không thích đâu.”

Trước khi Song Tử kịp lên tiếng trả lời, cậu chợt cúi xuống tự tiện hôn nhẹ vào bên má cô, khiến Song Tử lập tức giật nảy mình, tay vội vàng ôm lấy má trân trân nhìn Thiên Bình, lúc này đang vui vẻ nhe răng cười như trẻ con.

“Em không sao là tôi mừng rồi~”

Hay thật, trái tim của cô bắt đầu phản chủ đập mạnh hơn rồi.

Chết tiệt!

Ngay tức thì, Song Tử lập tức thực khuỷu tay vào hông Thiên Bình, mặc kệ luôn cánh tay bó bột của anh ta.

“Au!”

“Đồ dẻo miệng! Sao tôi lại yêu anh được cơ chứ? Rõ ràng là tôi bị điên!”

Ngưng ngay việc khiến tôi yêu anh nhiều hơn đi, tên khốn đáng ghét! Và, thôi ngay điệu cười dờ hoi của anh đi!

Đáng ghét.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Cùng Nhau Cố Gắng

Đã một thời gian trôi qua kể từ hôm khai giảng năm học mới. Lớp 10-3 cũ giờ trở thành lớp 11-3, từ em út trở thành những đàn anh đàn chị trong trường, còn lớp 11-2 sẽ là lớp 12-2, là những học sinh cuối cấp phải bù đầu bù cổ chuẩn bị cho kì thi tuyển sinh đại học đang ngày một tới gần.

Nếu nói đến điều mới lạ, không phải là sự thay đổi chức vụ hằng năm của Đoàn trưởng và Hội học sinh, hay việc Triệu Thiên Yết và Nguyễn Xử Nữ từ "thành viên cấp cao" bị hạ xuống hội viên, mà là thứ tự xếp hạng cuối năm lớp mười một của bảng điểm năm ngoái.

Như mọi khi, người đứng đầu khối không ai khác ngoài Triệu Thiên Yết, với số điểm cao chói vót. Nhưng trên hết, thay vì dành sự chú ý cho anh chàng hoàn hảo đến đáng sợ kia, người ta lại không thể nào không nhìn vào cái tên thuộc về người đồng hạng nhất khối với cựu hội trưởng hội học sinh.

Không phải đối thủ truyền kiếp của Triệu Thiên Yết, Nguyễn Xử Nữ, mà là một cái tên rất đỗi quen thuộc trong ngôi trường cấp ba này. Cái tên thuộc về một kẻ nổi tiếng ăn chơi lêu lổng, một kẻ chưa bao giờ nghiêm túc trong bất kì chuyện gì bao gồm cả học hành lẫn tình cảm, một kẻ dễ dàng đùa giỡn đủ thứ chuyện với người khác, một kẻ luôn bền vững giữ hạng chót khối. Không ai khác ngoài anh chàng hoàng tử đẹp trai chói lóa trong mắt các nữ

sinh, Lâm Thiên Bình.

Đối với Xử Nữ, bị qua mặt bởi Thiên Yết đã là một trong những điều bình thường nhưng chưa thể nào quen nổi. Tuy nhiên với bản thân cô mà nói, thật sự chưa bao giờ dù chỉ một giây cô nghĩ đến chuyện mình sẽ bị một tên lúc nào cũng bỏ bê chuyện học hành như Thiên Bình vượt mặt. Nhìn cái bảng điểm hạng ba toàn khối của mình, cô còn nhớ lúc đó đã nổi con xung thiên, mặt mày hầm hầm liên tục hằn học với mọi thứ, thậm chí còn khóc bù lu bù loa cả lên.

Đùa thôi. Cô còn lâu mới khóc vì những chuyện như vậy.

Nhưng không thể nói là không cảm thấy tức giận. Tức điên nữa là đằng khác.

Cô quá chủ quan chăng?

"Làm ơn đừng lườm tớ nữa mà, Tiểu Xử Nữ! Chuyện đã qua lâu lắm rồi."

"Ai thèm lườm cái đồ hoàng tử chuyện lừa tình con gái nhà lành như cậu!"

Há thật to miệng mình và ngậm chiếc muỗng đầy cơm vào mồm, Xử Nữ vừa nhai vừa lườm nguýt anh chàng ngồi đối diện mình thêm lần nữa. Cuối cùng, cô lộ lười một cái rồi tức thì quay phắt mặt đi.

Thiên Bình miệng ngậm đũa, đôi mắt màu nâu cafe hơi cụp xuống ra vẻ như đáng thương lắm. Nhưng chỉ cho đến khi cậu bị Song Tử ngồi cạnh thúc vào hông một cái.

"Bày đặt ra vẻ tội nghiệp, thôi đi!"

"Mà em nói này, có thật là anh không có gian lận không?"

Đây là điều mà Ma Kết đã hỏi Thiên Bình không chỉ một mà còn rất nhiều lần, và lần này là bao nhiêu thì cậu thật sự cũng không rõ lắm. Chỉ là cậu cảm thấy khó tin, không phải do anh ta vượt mặt bà chị hiếu thắng khinh địch của cậu, nhưng với một kẻ đến cả toán lớp mười còn làm không xong như Thiên Bình, vậy mà cuối năm lại đứng đầu khối mười một với số điểm cao đến đáng kinh ngạc. Hỏi ai mà không nghi ngờ cho được!

"Sao mày không tin là anh thật sự đã phấn đấu đi hả?"

"Xạo sự! Mày toàn giấu nghề. Nếu mày có học dốt thật thì chắc chắn là do mày không thèm học."

Như mọi lần, Thiên Yết vẫn rất ít nói, nhưng nói ra câu nào thì câu nấy chắc như đinh đóng cột, đóng thẳng vào tâm của đối phương một cách không chút thương tiếc.

"Tao sẽ xem đó là một lời khe-"

"Không, đó là chê! Mày ngu quá."

Tại sao Thiên Bình lại có một thằng bạn thân khốn nạn đến mức này chứ hả? Ông trời chẳng phải là quá bất công với cậu hay sao!

"Mà dạo gần đây, hình như không thấy xì xào gì cái vụ hồi cuối năm trước nữa ha."

Bảo Bình gấp một miếng xúc xích bỏ vào miệng, mắt hết nhìn Nhân Mã đang ngồi cạnh lại đảo một lượt nhìn quanh cả đám. Hôm nay Song Ngự, Sư Tử và Xà Phu đều không có mặt, đúng hơn là không đi học, chính vì vậy mà cô mới dám mở miệng hỏi thử.

"Nói chán thì im thôi. Ngay từ đầu cũng chỉ toàn là một lũ hùa theo, làm gì có ai thật sự quan tâm tới đâu chứ!"

Vẫn là vẻ mặt hiền lành, vẫn là đôi mắt vui vẻ, và vẫn là giọng nói nhu mì như mọi khi đó, nhưng từng lời từng chữ Cụ Giải phát ra lại chứa đầy sự mỉa mai và khinh thường. Mặc kệ việc bị những ánh mắt kì lạ của tụi nó chòng chọc, cậu vẫn thản nhiên tiếp tục dùng bữa trưa của mình.

Hôm nay thằng Xà Phu không đi học, thế giới này quả là thiên đường đối với Cụ Giải!

Dù cho đây thật không phải lần đầu từ hồi đầu năm cho tới giờ, tụi nó vẫn chưa tài nào quen được với cái bộ mặt hiền lành trong khi nói ra toàn lời hắc ám của Cụ Giải. Đó không phải thay đổi, mà là bộc lộ bản chất. Nhưng tụi nó đều phải công nhận một điều, Cụ Giải nói hoàn toàn không sai dù chỉ một chút.

Những tuần trước kì nghỉ hè của năm học trước, khắp trường ai ai cũng xì xào bàn tán về vụ việc đã xảy ra, thậm chí có vài đứa còn giờ trò bì ỏi bắt nạt Sư Tử - người mà chúng nó cho là kẻ xấu xa - và liên tục bênh vực cho Ngự Nhân - thiên thần vô tội đáng thương của chúng nó. Hình phạt từ nhà trường dành cho Sư Tử không hề nhẹ nhưng cũng không có nghĩa là quá nặng, dù với một vụ gây gỗ thường gặp giữa các học sinh. Chỉ có điều trong mắt vài người, đó vẫn là quá nhẹ, vẫn chưa đủ nặng tay. Cũng vì chuyện này mà nội bộ các lớp có phần lục đục, đặc biệt là hai lớp của tụi nó.

Tuy nhiên, khi vừa bắt đầu năm học mới, mọi thứ dường như bắt đầu lắng xuống, nhanh đến mức khiến tụi nó phải kinh ngạc. Những người trước kia liên tục nhìn Sư Tử chán ghét và khinh thường nay lại trò chuyện vui vẻ với cô như không, đó chỉ là một trong số rất nhiều trường hợp, và đương nhiên lẫn vào đó vẫn còn vài thành phần không hề thay đổi. Vì Sư Tử không quan tâm, nên tụi nó cũng chẳng thèm làm to chuyện làm gì.

Con người ta đúng là ưa thích tò mò những thứ mới lạ, mà theo lời Bạch Dương nói, một tâm lý đám đông nực cười.

***

Vài ngày trước, đương kim chủ tịch tối cao của tập đoàn hùng mạnh nhà họ Triệu từ nhà chính bên Mi bay sang đây, tất cả chỉ vì chuyện của cậu cháu trai đích tôn quý hoá. Đó cũng là một trong số ít lý do tại sao ngay lúc này Triệu Thiên Yết lại ngồi đây, trong khi đối diện cậu chính là người ông nội đáng kính đáng trọng.

Nhưng sự chú ý của cậu không hề dồn vào Triệu chủ tịch hay xấp ảnh vẫn còn đặt trên mặt bàn, thay vào đó là đưa mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Từng lời từng chữ ông nói bên tai cậu đều nghe rất rõ, dù cho thực chất bản thân chỉ muốn đẩy tất cả từ lỗ tai bên này sang lỗ tai bên kia và để mặc chúng thoát hẳn ra ngoài.

"Con có đang nghe ta không vậy, Thiên Yết?"

"Dạ có, thưa ông."

Thiên Yết không nói dối, vì vậy cậu không cần thiết phải xin lỗi. Dù sao, ông nội của cậu vốn không thích những lời xin lỗi hay cảm ơn vô nghĩa, và cậu cũng vậy.

Đôi mắt màu khói từng trái của Triệu chủ tịch chăm chú nhìn cháu trai một hồi trước khi nhắm hờ mắt và lần nữa đẩy xấp ảnh về phía cậu. Lời ông chậm rãi vang lên, đều đặn và không chút dao động.

"Như đã nói, ta muốn con chọn một trong số những cô gái này! Đây đều là những tiểu thư môn đăng hộ đối, đủ xứng đáng để trở thành vợ tương lai của con."

Đó là một hôn ước sắp đặt, giống hệt như những gì ông từng làm với bác của Thiên Yết, cũng là ba của Song Tử hiện bây giờ.

"Con có lựa chọn từ chối không ạ?"

Hai đôi mắt đồng màu nhìn thẳng vào nhau không chút ngần ngại, và Thiên Yết cũng chưa hề có ý định sẽ quay đi.

"Thiên Yết, dù cho ta yêu con bao nhiêu, thì đối với tập đoàn này, hôn ước của người thừa kế là con đóng vai trò rất quan trọng."

Điều này Thiên Yết biết rất rõ, cũng là một trong số những điều luôn luôn đeo bám và ám ảnh cậu trong từng suy nghĩ, từng khoảnh khắc, thậm chí trong cả từng giấc ngủ. Vì Triệu tộc rất quyền quý và hùng mạnh, vì Thiên Yết là người thừa kế sáng giá sẽ ngồi lên cương vị người đứng đầu gia tộc trong tương lai, từng nhất cử nhất động của cậu đều can dự mật thiết đến tập đoàn, trong đó đương nhiên, bao gồm cả chuyện hôn nhân.

Cậu rõ ràng đã lường trước điều này từ rất lâu, cũng đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, nhưng đâu đó trong Thiên Yết vẫn có thể cảm nhận được trọng trách vô cùng to lớn đè nặng trên vai mình.

"Ông sẽ không bao giờ chấp nhận nếu con nói rằng muốn rời bỏ vị trí thừa kế, đúng không ạ?"

Nếu có thể, cậu chỉ muốn vứt phăng nó đi, hay cứ trả lại cho cụ người thừa kế là Song Tử cũng được, mặc dù cậu đoán chắc là con bé cũng chẳng ưa thích gì cái vị trí này đâu.

"Đừng bao giờ đi trên lối mòn của ba con, Thiên Yết!"

Nếu hỏi Thiên Yết ai là người giỏi nhất trong chuyện suy nghĩ của người khác, cậu chắc chắn sẽ không chút ngần ngại nói rằng đó là ông nội của mình. Dù Thiên Yết chưa bao giờ có chút sợ hãi nào khi đối diện với đôi mắt của ông, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu có đủ khả năng giữ được quá lâu. Hoặc nếu không, toàn bộ suy nghĩ của cậu ông nhất định biết hết cả.

Đó không phải siêu năng lực viễn vọng không có thực, đó là sự từng trải của một con người lãnh khốc và đầy kinh nghiệm nơi thương trường vô vàn thủ đoạn.

Đột nhiên, Thiên Yết cảm thấy áp lực.

"Xin ông cho con thêm thời gian để suy nghĩ."

Trước khi mở cửa đi khỏi, cậu không quên cúi đầu chào ông nội mình. Lúc này trong căn phòng chỉ còn mỗi Triệu chủ tịch, và ông chậm rãi thưởng thức tách trà của mình.

***

Vì câu lạc bộ của Nhân Mã có một buổi tập huấn hai ngày một đêm ở một bãi biển ngoại thành, cậu và Bảo Bình đã cùng những người khác khởi hành từ lúc chiều để bắt đầu tính từ ngày mai. Đó cũng là một trong những lý do mà Kim Ngưu lúc này đang phải ở nhà một mình.

Kim Ngưu luôn luôn quan trọng sức khoẻ hàng đầu, nhưng đa phần đều là vì có Nhân Mã ở nhà nhắc nhở. Cô vốn có chút xiu phần lười biếng, lại thêm

ý nghĩ muốn tiết kiệm chi phí lương thực nên thành ra nhịn luôn. Diễn hình là bây giờ cô đang ngồi vắt chân trên ghế xem hài kịch trên tivi.

Đúng lúc này chợt có tiếng chuông từ ngoài cửa báo vào. Đặt điều khiển xuống bên cạnh, cô lon ton chạy ra cửa chính xem thử.

"Vâng! Ủa?"

Đôi mắt to tròn hơi mở to nhìn người đang đứng bên ngoài, cũng như đang vui vẻ cầm một túi thức ăn giờ lên trước mặt cô.

"Thiên Yết, hả?"

Khuôn mặt điển trai cùng đôi mắt màu khói điểm tinh và nụ cười thoáng qua đặc trưng, đó luôn là số ít trong những điều dễ nhận biết Triệu Thiên Yết.

"Không định mời tớ vào nhà sao?"

"À."

Chắc không phải là cậu lại đang bắt đầu trêu cô nữa đâu nhỉ.

Sau khi đóng cửa và bước đến bên cạnh cậu, Kim Ngu lúc này mới chú ý đến túi thức ăn cậu cầm theo này giờ. Đầu hơi nghiêng qua một bên, cô nhìn cậu ra chiều thắc mắc.

"Nhân Mã gọi tớ, bảo có gì mang thức ăn đến cho cậu. Riêng điều này thì tớ cũng biết, cậu luôn hay nhịn ăn mỗi lần thẳng bé vắng nhà."

Kim Ngu không nhớ mình đã từng nói điều này cho Thiên Yết biết bao giờ. Hoặc là Nhân Mã mách lẻo, hoặc là cậu quá sức tinh ý? Chỉ nghĩ đến thôi đã làm cô thấy sờ sợ rồi.

Nhưng trong lòng Kim Ngu cũng dâng lên sự vui vẻ nữa. Không chỉ vì cậu em trai bảo bối của cô đến lúc rời khỏi nhà vẫn còn quan tâm đến chị nó như thế, mà là vì cậu ở đây, đến với cô ngay khi cô vừa mới nghĩ rằng mình nhớ cậu.

"Sao mà cười tùm tùm vậy? Mặt tớ dính nhọ sao?"

Nhìn bạn gái mình vui vẻ lắc đầu và tiếp tục cười híp mắt, Thiên Yết bắt đầu cảm thấy khó hiểu, nhưng cậu rất nhanh chóng đã dẹp phăng đi sự khó hiểu đó sang một bên.

"Nói chứ cậu không cần tốn kém vậy đâu, có thể mua mì gói cũng được mà."

Đưa mắt nhìn vào mấy hộp com Thiên Yết mua, Kim Ngu bắt đầu chep miệng tiếc nuối. Không nói không rằng, cậu thản nhiên đưa tay búng nhẹ trán cô một cái, kèm theo một cái nhúm mày không đồng tình.

"Mì gói không tốt cho sức khỏe, com hộp là đủ tệ rồi. Nếu không phải sợ cậu chê lên chê xuống than phiền giá cả, tớ đã chẳng mua com hộp đâu! Và tớ không mượn cậu tiền hộ tớ!"

"Xi, tớ biết thừa cậu là thiếu gia giàu có rồi!"

Bàn tay Thiên Yết chợt khựng lại, chỉ một thoáng trước khi cậu trở lại như cũ. Chỉ có điều, nó lại lọt vào mắt của Kim Ngu, kèm theo sự khó hiểu là một chút chột dạ. Đây không phải lần đầu tiên cô đùa cậu như vậy, nhưng chắc chắn là lần đầu tiên Thiên Yết có biểu hiện lạ như thế này.

"Yết, cậu đến đây làm gì vậy?"

"Tớ đã nói là-"

"Tớ đang hỏi cậu đó, Thiên Yết!"

Đôi mắt màu khói điểm tinh của Thiên Yết thoáng dao động khi nhìn vào mắt bạn gái mình. Cậu đọc được sự khó chịu trong mắt cô, một sự không hài lòng với cách cậu xử sự này giờ. Đặt hộp com xuống bàn, hai tay Thiên Yết đan vào nhau, trước khi cậu trở lại như bình thường và nở nụ cười như không.

"Tớ chỉ muốn gặp Ngu thôi."

"Đã có chuyện gì xảy ra sao?"

Thiên Yết là loại người dường như có thể giữ được bình tĩnh trong mọi trường hợp, có thể thản nhiên suy xét mọi việc theo hướng tốt nhất, nhưng cũng là loại người thường xuyên giấu kín những suy nghĩ và cảm xúc của bản thân vào sâu trong tim, thậm chí khoá chặt lại không cho một ai biết. Ngay từ lần đầu tiên gặp cậu - một đứa nhóc sáu tuổi đứng trước mộ của người bà thân yêu - cô đã nhận ra.

Và cô ghét nó. Bản tính này của Thiên Yết, đôi lúc Kim Ngu rất ghét. Giống như bây giờ, cậu lại tiếp tục giữ im lặng trước câu hỏi của cô.

"Yết!"

Cô ấy đang khó chịu, Thiên Yết tự nhủ. Cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, để rồi lại lảng tránh ánh mắt ấy, cuối cùng chán nản nở một nụ cười bất cần.

"Ông muốn tớ hứa hôn."

Đôi mắt Kim Ngu hơi mở to, nhưng hoàn toàn không phải vì sự ngạc nhiên. Hơn bất kì ai hết, khi có người yêu là thành viên của một gia tộc bậc nhất, đặc biệt là người thừa kế (và Thiên Yết hội tụ đủ hai điều này), Kim Ngu từ lâu đã biết. Cô chỉ là, không mong đợi nó lại đến trong lúc này.

"Vây, đã đến mức nào rồi?"

Nhìn nụ cười có phần chua chát trên gương mặt bình thản của bạn gái, cậu chậm rãi lắc đầu.

"Chưa gì cả. Ông muốn tớ chọn, và tớ bảo tớ cần thêm thời gian để suy nghĩ."

Kim Ngu không bao giờ muốn đẩy Thiên Yết vào bất cứ hoàn cảnh khó xử nào, nhưng càng không thể nói rằng cô buông tay và chúc cậu hạnh phúc như mấy nhân vật trong mấy quyển tiểu thuyết được. Đối với cô, điều đó vớ vẩn, rất vớ vẩn, hết sức vớ vẩn.

Cô thừa biết mình không phải loại người cao thượng gì cả.

"Tớ cũng có chuyện muốn nói với Thiên Yết."

Nhìn sang cậu bạn trai vẫn còn đang lơ đãng chán chường nhìn băng quơ, Kim Ngu chợt vươn tay ra và nắm lấy bàn tay cậu, siết chặt. Khi Thiên Yết đưa mắt sang nhìn cô có phần khó hiểu, cô chỉ vui vẻ mỉm cười.

"Tớ sẽ đi du học."

Đôi mắt màu khói thoáng dao động, chớp vài cái.

"Trong kì nghỉ hè trước tớ đã đăng kí một kỳ thi và giành được một suất học bổng toàn phần ở Anh."

Kim Ngu luôn học rất chăm chỉ, và cô cũng rất giỏi tiếng Anh, toàn bộ đều là tự học. Suất học bổng này cô đã nhắm từ trước, nhắm rất lâu, tất cả mọi cố gắng và nỗ lực đều đổ dồn vào nó. Ngay khi cô nghĩ mình đã trượt và có ý định tìm một cơ hội khác, họ lại gọi cho cô và báo rằng Kim Ngu đã làm được.

Thiên Yết chưa từng nghe về điều này. Cô điên cuồng lao đầu vào học tập, cậu biết. Cô dành gần như mọi thời gian của mình để chăm chút cho việc học, cậu biết. Nhưng chuyện Kim Ngu đăng ký thi nhận học bổng, rằng cô muốn đi du học, cậu không hề biết.

"Bao giờ?"

"Cuối năm lớp mười hai này, sau đó tớ sẽ sang đó học đại học. Còn khá lâu nên tớ không định nói trước vậy đâu, nhưng ngoài bé Mã ra, thì cậu là người đầu tiên tớ nói đấy!"

Đúng hơn là Nhân Mã lạnh chanh lóc chóc, lại nhiều chuyện nên mới biết được.

"Sao lại nói cho tớ?"

Thiên Yết không cảm thấy giận, chỉ thấy bản thân mình thật ngu ngốc khi chẳng hề chú ý tới, để rồi bây giờ khi cô nói ra, cậu lại thấy một chút hụt hẫng.

"Vì cậu là người rất quan trọng với tớ, là người tớ yêu nhất!"

Kim Ngu đưa mắt nhìn bạn trai mình, nhìn sự im lặng và đôi mắt màu khói vẫn giữ nguyên một tông cảm xúc của cậu. Cô mỉm cười.

"Không hỏi tớ lý do vì sao ư?"

Thiên Yết lại im lặng. Không phải vì cậu giận cô do không nói cho cậu biết sớm hơn, mà là không biết phải nói gì bây giờ.

"Vây tớ tự trả lời. Là vì tớ không muốn cứ mãi núp phía sau cậu! Tớ không muốn người khác nhìn vào chỉ thấy tớ là một cái bóng của cậu!"

Kim Ngu yếu đuối và rụt rè. Kim Ngu nhút nhát và dễ sợ hãi. Kim Ngu lúc nào cũng bước đi đằng sau bạn trai mình, lúc nào cũng bám víu vào cậu. Đó là những điều cô thường xuyên nghe, rằng cô hoàn toàn không xứng đáng với Thiên Yết, rằng nếu cậu là đỉnh cao vinh quang, cô chính là sự thất bại nơi tận cùng. Luôn luôn. Luôn luôn. Kim Ngu luôn nghe thấy chúng, cùng với những ánh mắt chán ghét khinh thường từ hầu hết mọi người xung quanh.

"Thiên Yết luôn nỗ lực vì mối quan hệ của chúng ta, luôn gắng sức vì tớ, luôn làm mọi thứ vì tớ. Tớ rất vui, thực sự rất vui! Nhưng nếu chỉ có mỗi mình cậu cố gắng, mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa!"

Thiên Yết vẫn nhìn chằm chằm Kim Ngu, nhìn vào nụ cười vui vẻ của cô.

"Tớ cũng muốn phấn đấu, cũng muốn cố gắng, cũng muốn làm tất cả vì cậu như cậu đã luôn vì tớ. Tớ muốn khi người ngoài nhìn vào tớ, không phải một

đưa con gái yếu đuối vô dụng, mà là một người đủ xứng đáng để cậu yêu và đủ xứng đáng để yêu cậu! Tớ muốn mình có thể đường đường chính chính nắm lấy tay cậu, ở bên cậu mà không một ai có thể lên tiếng phản đối. Tớ-

Trước khi Kim Ngu kịp dứt lời, tay cô đã bị cậu chủ động nắm lấy và kéo ngay về phía mình. Tay Thiên Yết vòng qua cô, rất nhanh chóng đã ôm trọn Kim Ngu trong vòng tay cậu.

"Được rồi mà, không cần nói nữa! Tớ hiểu lòng cậu rồi. Cảm ơn, Ngu!"

Với những lời thầm thì dịu dàng vang lên bên tai, Kim Ngu không ngăn được mình mỉm cười và siết chặt vòng tay cũng đang ôm chầm lấy cậu của mình. Đoạn, cô chột đẩy nhẹ cậu ra, hai tay ôm lấy hai bên má của Thiên Yết mà vui vẻ cười híp mắt.

"Minh cùng nhau cố gắng, được không?"

Gạt phẳng sự ngạc nhiên vừa thoáng qua, Thiên Yết dùng tay cầm lấy bàn tay vẫn đang ôm lấy hai bên má mình, từng chút một cảm nhận sự ấm áp dần len lỏi vào trong lồng ngực. Cậu chạm nhẹ trán mình vào trán cô, bật cười.

"Vây ta cùng hứa đi, nhé!"

"Ừ!"

Cả căn nhà vang lên những tiếng cười giòn giã hạnh phúc. Không cần phải lãng mạn sến súa, không hề quá khô khan nặng nề, chỉ cần một lời hứa yêu thương, một cái ngoéo tay chân thành. Sợi dây liên kết họ lại chính là những tình cảm nhẹ nhàng nhưng vô cùng sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Mất Cân Bằng

Ngày hôm nay, vì lý do gì đó không rõ mà hầu như tất cả những chỗ làm thêm của Lưu Song Ngu đều đóng cửa và cho nhân viên nghỉ, trừ duy nhất một quán ăn nhanh nằm gần trường. Vì vậy, ngay sau khi tan học cậu lập tức phóng như bay đến đó, thậm chí bắt đầu ca làm việc của mình sớm hơn một chút. Tất cả đều là để dành thời gian đến thăm người mẹ thân yêu vẫn đang được điều trị ở bệnh viện thành phố.

Ngồi trong phòng nghỉ dành cho nhân viên, Song Ngu dùng tay lau vội mấy giọt mồ hôi trên trán mình, rồi lại thở hắt ra một cái để lấy lại sức. Cậu vui vẻ nở nụ cười, cả đôi mắt cũng thích thú híp lại.

Cố lên! Chỉ còn một chút xíu nữa thôi, mình sẽ có đủ tiền cho cuộc phẫu thuật sắp tới của mẹ.

Suy nghĩ vui mừng của Song Ngu vừa xẹt qua vô tình mang thêm nhiều suy nghĩ khác, khiến tâm trạng đang hạnh phúc của cậu có chút chùng xuống, cả nụ cười cũng tắt đi từ bao giờ. Song Ngu dựa người ra sau, đôi mắt nhìn lên trần nhà trên kia ra chiều nghĩ ngợi.

Dạo gần đây cậu không gặp Ngu Nhân, đúng hơn là không còn thường xuyên như trước nữa. Nếu trước đây cô nàng luôn lon ton chạy tới quán với một nụ cười tươi rói và đu bám lấy cậu mỗi ngày thì bây giờ, Ngu Nhân chỉ lui tới nhiều nhất là hai ngày mỗi tuần. Điều đó đã lặp đi lặp lại suốt hai tuần qua, đến mức khiến các đồng nghiệp của cậu - những người đã quen với một khách hàng luôn miệng gọi "Trà Xanh! Trà Xanh!" - cảm thấy lạ lẫm.

Nhưng Song Ngu thì không, cậu có thể phần nào hiểu được lý do tại sao. Nếu đặt trường hợp là cậu, sau khi trải qua ngần ấy chuyện và phát hiện ra người mình quý mến bấy lâu lại lừa gạt mình, có lẽ Song Ngu cũng không thể bình tĩnh và tỏ ra như không có gì xảy ra được. Nói thật, cậu cũng có chút khâm phục Ngu Nhân.

Có trách thì trách bản thân cậu quá xấu xa, trách cậu vì chuyện của mình mà nhẫn tâm lừa dối một cô gái trong sáng như Ngu Nhân. Mặc dù thật, nếu có thể quay lại từ đầu, chắc chắn Song Ngu vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Không chỉ vì người mẹ đáng kính của cậu, còn là vì chính cậu, vì cả cái gia đình đã sớm tan vỡ của Song Ngu nữa. Cậu, vẫn sẽ lại chọn lừa gạt Ngu Nhân.

Vì mục đích của mình, Song Ngu có thể làm tất cả mọi thứ.

"Ngu Vũ! Mau lên nào, đừng có chậm chạp nữa!! Mau mau mau, chúng ta có rất nhiều khách đấy!"

Dòng suy nghĩ của Song Ngu bị cắt đứt bởi đàn chị cùng chỗ làm - người đang đứng bên ngoài cánh cửa mở và hối thúc cậu.

"Ồ dạ, em xin lỗi! Em ra ngay đây!"

***

Ngày hôm nay, như mọi ngày, bà Lâm vẫn không bước ra khỏi phòng mình. Bà cứ ở trong đó, yên tĩnh, và chỉ quăng một thứ gì đó vào cánh cửa mỗi

khi Lâm Sur Từ đến để đặt thức ăn trước phòng bà với vài câu hỏi quan tâm. Một cách tức giận cùng những lời lẽ căm ghét, như để nói rằng bà vẫn ổn.

Gần đây, chẳng hiểu sao bà Lâm dần thay đổi. Bà không còn bắt ép Sur Từ thường xuyên với việc luyện đàn, không còn cấm tiệt việc cô ra ngoài vì lý do gì đó không liên quan đến dương cầm. Và hơn hết, bà không gặp cô.

Bà ghét cô, cô biết. Có thể Thiên Bình đã tha thứ cho cô, nhưng mẹ thì không. Và hơn cả, chính cô cũng chưa thể tha thứ cho mình. Nhưng tình trạng của bà như vậy không thể không khiến cô cảm thấy lo lắng.

Thay vì báo cho anh trai biết về mẹ, Sur Từ im lặng và liên tục nở nụ cười với cậu như chẳng có gì xảy ra. Cô đã thấy những khi cậu tới rồi lại rời khỏi nhà, những khi cậu nán ná trước cửa rồi lại bỏ đi. Sur Từ biết, anh trai vẫn chưa thể đối diện với mẹ được.

Vì vậy, cô không ép cậu.

Đó là những gì mà cô cứ mãi suy nghĩ này giờ.

"Sur, con sao vậy? Không khoẻ sao con gái?"

Khẽ giật mình cùng đôi mắt thoáng dao động, Sur Từ nhanh chóng trở lại vẻ bình thường của mình với một nét mặt rạng rỡ. Nhìn người phụ nữ đang ngồi trên giường bệnh, cô vui vẻ nở nụ cười tươi, hai tay nắm lấy đôi bàn tay của bà.

"Có gì đâu cô. Con nghĩ vớ vẩn thôi! Con không sao."

Dù nhận ra sự kì lạ trong cách hành xử của con bé, bà Luru vẫn mỉm cười đáp lại. Rút một tay khỏi tay Sur Từ, bà chọt xoa đầu cô một cách dịu dàng. Ngoài điều đó, bà hoàn toàn không hỏi thêm gì nữa.

Bàn tay của người phụ nữ đang đặt trên đầu mang đến cho Sur Từ cảm giác ấm áp kì lạ, một thứ cảm giác mà cô chắc chắn chưa bao giờ nhận được trước đây. Và nó phần nào khiến Sur Từ thấy lòng mình bình yên vô cùng.

"Cô có yêu Ngư không cô? Khi bế cậu ấy trên tay lần đầu tiên, cô có vui không cô?"

Ban đầu, sự ngạc nhiên hiện lên rõ rệt trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng nhợt nhạt của bà Luru, cho đến khi người phụ nữ mỉm cười và nhìn thẳng vào mắt của cô gái ngồi cạnh mình.

"Có chứ con. Thằng bé là món quà tuyệt vời nhất mà cô nhận được từ người cô yêu, là kết tinh quý báu nhất mà cô muốn bảo vệ. Khi cô lần đầu bế Tiểu Ngư trên tay mình, cô đã thấy cực kỳ hạnh phúc! Cô mừng vì sau ngần ấy chuyện, đứa trẻ ấy vẫn ra đời. Cô rất vui, thực sự rất vui!"

Nhìn người phụ nữ liên tục dùng ánh mắt chứa đầy yêu thương nhìn xa xăm, Sur Từ thấy lòng mình rung động một chút. Dù không biết "sau ngần ấy chuyện" là gì, cô cũng không quá bận tâm về nó quá nhiều. Sur Từ chỉ biết rằng, cô nhận ra bà ấy yêu con trai mình như thế nào, nhận ra bà ấy chính là một người mẹ có thể sẵn sàng hy sinh mọi thứ cho con mình ra sao.

Song Ngư thật may mắn khi có một người mẹ tuyệt vời như thế này. Cậu ta khiến cô bỗng cảm thấy ganh tỵ.

Sur Từ chột nghĩ, liệu mẹ cô đã bao giờ thật sự hạnh phúc khi bà bế cô lần đầu tiên hay chưa, liệu mẹ cô đã bao giờ âu yếm cọ vào má cô với một nụ cười nhẹ nhõm hay chưa.

Liệu mẹ cô, đã bao giờ yêu thương cô hay chưa?

"Cô hỏi này Sur Từ, con thật sự ổn có đúng không?"

Sự ngạc nhiên chỉ thoáng qua vài giây trước khi Sur Từ gật đầu, và kèm theo một nụ cười híp mắt quen thuộc của mình. Tuy nhiên, nét mặt của bà Luru dù dịu dàng nhưng vẫn có phần đánh lại, bà thở ra một tiếng, mắt nhắm khẽ.

"Con và Tiểu Ngư thật sự rất giống nhau. Hai đứa luôn giấu mọi thứ vào bên trong, chỉ để mọi người thấy rằng mình vẫn ổn."

Thay vì mở lời phản bác, tất cả những gì Sur Từ làm lại là sự im lặng. Cùng với nụ cười trên môi có phần nhạt đi.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa từ bên ngoài chọt vang lên, ngay sau đó cánh cửa mở ra và một người bước vào. Sau khi đặt túi thức ăn cùng balo trên một cái bàn gần đó, cậu mới quay sang nhìn mẹ và cô bạn đang hướng mắt về phía mình.

"Con chào mẹ! Và chào, Sur Từ."

"Chào, bốn mắt!"

"Câm đi, đồ nham hiểm!"

Trước màn chào hỏi không mấy thân thiện của con trai và cô bé nói chuyện với mình này giờ, bà Luru đưa tay che miệng cười một tiếng.

Sự xuất hiện của Sur Từ bên giường bệnh của mẹ cậu không khiến Song Ngư quá thắc mắc, đơn giản là vì đây không phải lần đầu. Cách đây khoảng vài

tuần, cậu vô tình bắt gặp mẹ và cô bạn đang vui vẻ nói chuyện với nhau khi đến thăm bà. Chuyện đó dần trở nên thường xuyên hơn, một tuần vài ngày, có khi là cả tuần, Sur Từ lại đến để cùng mẹ Song Ngu bầu bạn.

Ban đầu cậu liên tục đuổi cô về, nhưng Sur Từ không những cứng đầu không nghe, mà cả bà Lưu cũng về phe nói đỡ cho cô. Căn bản là thà làm khó mình còn hơn làm khó bé Nắng và mẹ, Song Ngu nhượng bộ lúc nào không hay, dần dà lại thành ra quen. Sur Từ có thể nằng nết quá mức cần thiết, nhưng cô hoàn toàn không xâm phạm vào chuyện của cậu, vào bất kì điều gì thuộc về đời tư của Song Ngu, nếu như cậu không nói.

Nhưng dù cho như vậy, Song Ngu và Sur Từ vẫn chưa lúc nào cho tới bây giờ thực sự nói chuyện cùng nhau, hay chí ít là nhìn vào mắt nhau. Chuyện xảy ra cuối năm học trước vẫn còn khiến hai người họ không tự nhiên, đặc biệt là Song Ngu.

Dù sao, có Sur Từ ở đây, mẹ cậu phần nào cũng có người nói chuyện cho đỡ buồn.

"Hôm nay bạn của cậu sao rồi? Vẫn còn nằm viện hả?"

Câu hỏi của Song Ngu có phần mỉa mai nhiều hơn là quan tâm. Vì đây chính là lý do cô đem ra để nói với mẹ con cậu, kể cả khi cậu chưa hề hỏi tại sao Sur Từ lại có mặt tại bệnh viện.

Đáp lại cậu bạn, đôi mắt màu nâu cafe liếc xéo một cái rồi cười vui vẻ như không hề bận tâm tới.

"Cũng gần khoẻ rồi, cảm ơn vì đã quan tâm!"

"Cậu ở đây không sợ bạn trai khó chịu sao? Này, nói trước là tôi không có hứng thú đón nhận con ghen tuông của con rắn khôn nạn đó đâu."

"Rắn không nhỏ mọn như cậu, nghe rõ chưa!"

Bệnh bạn trai ghê gớm! Thấy ghét.

"Hai con thân thiết hoà thuận ghê!"

Nhìn người phụ nữ đang vui vẻ mỉm cười đắc thắng, bằng cách nào đó không hiểu sao, cả Sur Từ và Song Ngu đều im bật, đến cả phản bác cũng không nói được, hoàn toàn cứng họng. Cuối cùng, mắt nâu cafe và mắt hổ phách lại tiếp tục lườm nhau.

***

Ngày hôm nay, hiện tại lúc này, Khương Ngư Nhân đang ngồi ở một bàn phía góc của quán cà phê, gần như hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới ồn ào nơi cửa tiệm. Dù cơ bản là một người ưa thích sự nhộn nhịp náo động, cô lại cứ ngồi đó và im lặng uống ly trà sữa của mình.

Đạo gần đây cô không gặp Ngư Vũ, đúng hơn là không còn thường xuyên như trước nữa. Lịch trình hằng ngày của Ngư Nhân đã luôn là chạy đến gặp cậu mỗi ngày, ôm lấy cậu mỗi ngày, nói chuyện với cậu mỗi ngày. Và bây giờ thì không. Thay cho rất nhiều cách, Ngư Nhân lại chọn giữ khoảng cách với Ngư Vũ.

Vì mỗi lần nhìn thấy cậu, tim cô đau. Nó giống hệt với cảm giác khi cô đón nhận ánh mắt lạnh lùng từ Xà Phu. Đau đớn hệt như bị ngàn mũi kim đâm vào trong mỗi nhịp đập. Lần đầu tiên kể từ chuyện của Sur Từ, cô mới nhận lại cảm giác đau đớn đó. Dù rằng căn bản, nó dường như không hề giống nhau.

Ngư Nhân luôn bị phản bội, luôn bị lừa dối, luôn đáng thương hại, phải không?

"Tôi có thể ngồi ở đây chứ?"

Trước mặt Ngư Nhân là một người đàn ông trên dưới ba mươi, đầu đội mũ lưỡi trai kéo thấp, khoác bên ngoài một chiếc áo dày cộm, và hai tay cứ đút vào trong túi áo. Mặc kệ sự kì lạ đó, cô vẫn vui vẻ mỉm cười.

"Tất nhiên rồi!"

Khi anh ta ngồi xuống ghế đối diện, biểu cảm trên gương mặt Ngư Nhân vẫn không hề thay đổi, trừ mỗi việc cô đẩy ly trà sữa của mình sang một bên. Hai tay chống lên bàn và đỡ lấy cằm, cô tiếp tục mỉm cười.

Anh ta chợt thò tay vào túi là lấy ra một phong bì hồ sơ, đẩy nó tới trước mặt Ngư Nhân. Thay vì ngạc nhiên, cô bình thản nhận lấy nó, với đôi mắt chớp nhẹ.

"Cô đã nhờ tôi điều tra về người tên Lưu Song Ngu, và đây là tất cả những gì tôi tìm được."

"Cảm ơn, anh vất vả rồi! Đây là phần tiền như đã hứa từ trước."

Không hề bận tâm đến người đàn ông vừa cầm bao thư mình đưa và rời khỏi ngay sau khi kiểm tra kĩ càng, Ngư Nhân dường như chỉ tập trung sự chú ý của mình vào tập hồ sơ kia. Cô chợt mỉm chặt môi mình.

Em xin lỗi, Ngư Vũ. Em không hỏi vì không muốn làm khó anh. Nhưng, em muốn biết. Em phải biết! Thật sự anh chỉ vì tiền mà tiếp cận em thôi ư?

Tay Ngư Nhân thận trọng rút từng tờ giấy bên trong chiếc phong bì, và đôi đồng tử bắt đầu di chuyển theo từng dòng chữ trên đó. Cho đến khi, nó đột nhiên mở to.

"Ngư Nhân?"

Đôi bàn tay vì sự giật mình của chủ nhân mà buông hẳn ra, khiến cho những tờ giấy đang cầm rơi xuống đất. Khi Ngư Nhân vội vàng cúi xuống nhặt, cô bất gặp ánh mắt của người vừa lên tiếng đang nhìn mình.

Cô biết người này. Là bạn của cô, à không, bạn của Sur Từ trước đây. Một trong những kẻ đã quay lưng với cô ngày trước.

***

Ngày hôm nay, Đinh Xà Phu như mọi khi lại cùng Sur Từ đến bệnh viện. Trong khi cô ở phòng bệnh cùng bầu bạn với mẹ của Lưu Song Ngư, cậu ở lại trò chuyện với vị bác sĩ quen thuộc thay cho Thiên Yết không thể đến được hôm nay. Một lúc sau thì đến gặp Sur Từ, và cùng cô ra về, sau khi trải qua một màn đấu mắt cực kì khó chịu với tên bốn mắt khó ưa. Dù vậy, tâm trạng của Xà Phu nhanh chóng được cải thiện khi đi cùng với Sur Từ trên đường đưa cô về nhà.

"Vậy gặp sau nhé, Rắn!"

"Ngủ ngon, Sur Sur!"

Nhìn theo chiếc mô tô cùng bạn trai nhanh chóng khuất bóng, Sur Từ mỉm cười vui vẻ. Bỏ qua cảm giác kì lạ không rõ lý do trong lòng, cô quay người bước vào nhà mình.

"Thưa mẹ, con mới..."

Khi Sur Từ vừa mở cửa và bước vào trong nhà, cô đột nhiên bắt gặp mẹ mình đang đứng cách đó không xa, nhìn cô, và mỉm cười dịu dàng.

"... về."

"Mừng con đã về, con gái!"

Trước khi kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, tay Sur Từ đã bị mẹ mình nắm chặt lấy và kéo vào trong. Trong lúc còn đang tần ngần ngồi trên ghế sofa một cách ngơ ngác, bà Lâm lại lần nữa chạy ra sau khi vừa đi vào bếp, cùng với một ly sữa trên tay.

"Con của mẹ chắc mệt lắm rồi phải không? Uống đi con!"

"Mẹ ổn chứ ạ? Ý con là- Mẹ ơi, mẹ không sao chứ?"

"Mẹ thì có làm sao chứ hả? Nào, con, uống đi!"

Dù cảm thấy có sự kì lạ ở mẹ mình, Sur Từ lại không suy nghĩ quá nhiều về hành động có phần kì quặc của bà. Cô mỉm cười, đón lấy ly sữa từ bà Lâm, và ngoan ngoãn uống sạch.

Có lẽ tâm trí mẹ mình đã thành thoi hơn một chút. Đó chính là điều Sur Từ đã nghĩ, cho đến khi cả người bỗng dưng mất hết sức lực và sự tỉnh táo.

Nụ cười dịu dàng vốn luôn luôn dành cho anh trai từ mẹ là điều duy nhất Sur Từ nhìn thấy và nhớ được trước khi mọi thứ trước mắt tối sầm lại.

Chuyện gì vậy?

Hình như, cô đứng là một thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đôi Khi Hãy Chọn Cách Chấp Nhận

"Cậu nói dối!"

Khương Ngư Nhân đứng phắt dậy một cách đầy tức giận, hai tay đập mạnh xuống bàn trong khi mắt hằn học nhìn cô bạn ngồi đối diện mình - người vẫn bình thản đưa tay đẩy nhẹ gọng kính.

"Cậu nghĩ tôi sẽ tin sao? Sau tất cả những gì các người làm, sau ngần ấy năm, và cậu vẫn tiếp tục bênh vực cho con nhỏ đó!"

Thay cho sự bức tức của cô gái đang đứng đối diện mình, nhỏ chỉ thản nhiên chớp mắt một cái, hoàn toàn không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt của Ngư Nhân.

"Tôi không bênh vực cho Sur Từ, tôi chỉ nói sự thật. Nếu không vô tình gặp cậu ở đây, tôi cũng không rành rang nói ra chuyện này với-"

"Im đi, đồ nhiều sự!"

Lời của cô bạn kia vì con giận dữ của Ngư Nhân mà khựng lại, đúng hơn là vì cô thẳng tay hất mạnh ly nước lọc của mình vào người nhỏ.

"Cậu bảo sự thật? Ý cậu là cô ta gây ra tất cả chuyện đó, một tay đuổi tôi ra khỏi giới nhạc cụ trong suốt ngàn ấy năm, tất cả chỉ vì muốn giúp tôi!? Vớ vẩn!"

Dù việc Ngư Nhân hất ly nước lọc thay vì ly trà sữa của cô có thể khiến nhỏ nhất thời cảm thấy may mắn, nhưng không tránh được việc nhỏ lập tức khó chịu. Không một ai thoải mái gì khi vừa bị tạt nước vào người, lại còn phải hứng chịu những lời to tiếng của người khác, và nhỏ cũng vậy. Nhìn chiếc áo mình đang mặc bị nước thấm ướt một mảng, mắt nhỏ liếc Ngư Nhân sắc lẹm, cuối cùng thờ hất ra một cách bức dọc.

"Cậu tin hay không là tùy, tôi nói lại lần nữa, lời tôi nói đều là thật!"

"Vậy trả lời đi, cô ta làm vậy để làm gì? Các người làm vậy để làm gì chứ?!"

"Cậu bị điếc sao? Những gì tôi nói với cậu nãy giờ, bộ không nghe lọt tai hả?"

Nhỏ khẽ mím chặt môi khi nhận ra mình vừa tức giận lớn tiếng, răng cắn nhẹ môi dưới một cái. Đưa mắt nhìn xung quanh những người đang hướng về phía này một cách tò mò, nhỏ đành ngồi xuống. Cố nén đi sự bức tức trong lòng trước khi không kìm được mà tiếp tục nổi giận với Ngư Nhân, người còn đang nghếch mặt ra, nhỏ ho khan vài tiếng.

"Cậu còn nhớ con nhỏ tố cậu ăn cắp chứ?"

"Thì sao?"

"Nó là một đứa bất nạt."

"Liên quan quái gì chứ!?"

Nhỏ biết sự vòng vo của mình đang khiến tâm trạng Ngư Nhân dần xấu đi, mặc dù thật, nhỏ không quan tâm đến điều đó. Đeo lại chiếc kính vừa lau sạch, đôi mắt nhỏ lại lần nữa hướng về phía cô.

"Chúng tôi xa cách cậu đúng là lỗi của chúng tôi, vì bọn tôi thực sự đã căm ghét và ganh tỵ với gia thế hoàn hảo của cậu, và vì bọn tôi quá sợ rằng mình sẽ trở thành mục tiêu giống như cậu!"

Không phải Ngư Nhân chưa từng nghĩ đến, mà là quá mệt mỏi để nghĩ đến. Giữa sự đánh đá của một con nhỏ mà cô vốn không ưa và việc bị phản bội bởi chính bạn thân mình, Ngư Nhân thừa nhận, cô lúc đó vẫn chưa đủ sáng suốt và mạnh mẽ để tìm ra sự thật. Cô chỉ có thể tin những gì mình nghe thấy, nhìn thấy, và cho đến tận bây giờ vẫn như vậy.

Ngư Nhân đã nghĩ, người khiến bọn họ tách biệt khỏi cô, người đã khiến cô mất đi mọi bạn bè, chính là Sur Từ. Cô đã luôn nghĩ như vậy, và hoàn toàn quên mất rằng khi đó, mình chính là mục tiêu của sự bất nạt từ một đám con gái.

"Nhưng vậy thì sao, vẫn không thể thay đổi sự thật rằng Sur Từ là người đã dẫn tôi vào đường cùng!"

"Không chỉ thế, cậu ấy còn là người đứng đằng sau chuyện ăn cắp nhạc phổ. Không chỉ cậu ấy, mà cả chúng tôi nữa! Đó đúng là kế hoạch của Sur Từ."

"Cái- Vậy thì còn gì để nói-"

"Cậu có bao giờ nghĩ, cậu ấy vì lý do gì mà làm vậy hay chưa?"

Ngư Nhân hừ mũi khó chịu, chân mày có phần nhíu chặt lại, cả răng cũng bức tức cắn mạnh lấy môi. Mắt cô nhìn băng quơ đầu đó, thỉnh thoảng lại nhắm lại, dường như không hề muốn quan tâm đến lời nhỏ nói.

"Là vì cậu. Cậu ấy tự biến mình thành kẻ phản diện để cậu không bị bất nạt nữa - điều mà chúng tôi sẽ không bao giờ dám làm."

Nhìn cô bạn đang khó tin nhìn mình, nhỏ chỉ cười nhẹ một cái, dù rằng trong lòng rõ ràng không hề dễ chịu gì.

"Cậu, hơn ai hết chắc còn nhớ những trò bất nạt quỷ quái của con nhỏ giả vờ thánh thiện đó mà nhỉ. Chính nó đã nói, chỉ cần Sur Từ làm theo lời nó một lần, nó sẽ không bao giờ đụng đến cậu nữa."

"Tôi không hiểu."

Đôi mắt nghi hoặc của Ngư Nhân hơi nheo lại, trong đầu dâng lên vài ý nghĩ có phần kì quặc.

"Có thể cách làm của cậu ấy khá quá đáng, có thể cậu ấy khi đó còn khá nhỏ để suy nghĩ thấu đáo, giống như chúng tôi, cũng có thể cậu ấy chưa từng nghĩ cậu lại phải chịu tác động nặng nề như vậy. Nhưng tôi muốn cậu hiểu, Sur Từ chắc chắn chỉ muốn bảo vệ cậu!"

Dù cho cậu ấy vẫn có đôi phần muốn hăm hại cậu, nhưng chưa bao giờ thực sự muốn cậu tổn thương. Đó là điều mà nhỏ đang nghĩ, cũng là điều nhỏ khá phân vân có nên nói ra hay không. Cuối cùng, khi nhìn cô gái trước mặt, nhỏ nhắm mắt im lặng.

Không nên nói thì hơn.

"Giữ chứ. Chỉ muốn tốt cho tôi? Chỉ muốn bảo vệ tôi? Nhắm nhí!"

Mặc dù có thể cảm thấy mắt mình cay xè bỏng rát, Ngư Nhân vẫn không ngừng buông ra những lời cay độc ghét bỏ, và bỏ mặc ánh mắt khó tả mà cô bạn ngồi đối diện đang nhìn mình. Một ánh mắt bình thản đến khó chịu.

"Ý cậu là tôi đã hiểu lầm cậu ta? Diên khùng, tôi chẳng có lý do gì để tin vào những lời tâm phào của cậu hết!"

Gây cho Ngư Nhân bao nhiêu đó khổ sở, cướp đi của cô niềm yêu thích đối với dương cầm suốt ngần ấy năm, đùa giỡn với cảm xúc của cô, và bây giờ lại bảo tất cả đều chỉ vì sự an toàn của cô. Sur Từ lúc đó có bao giờ nghĩ rằng cô sẽ mệt mỏi như thế nào, có bao giờ nghĩ rằng cô sẽ thất vọng ra sao, có bao giờ nghĩ rằng cô sẽ đau thế nào vì nghĩ rằng bị bạn mình phản bội hay không? Và trong suốt chừng đó thời gian, kể cả khi đã gặp lại, cô ta vẫn chọn cách giữ im lặng, vẫn chọn cách ôm hết về mình, vẫn để mặc cô hận cô ta!

Lâm Sur Từ đã bao giờ thực sự coi Khương Ngư Nhân cô là bạn hay chưa? Hay chưa chứ hả! Con nhỏ đó cứ làm như nó cao thượng lắm vậy.

"Cậu không tin tôi cũng được, tôi cũng chỉ muốn nói ra cho nhẹ lòng mà thôi. Tôi đã im lặng suốt hơn sáu năm, mặc dù bản thân đã không còn lướt tay trên những phím đàn nữa rồi."

Thế giới của âm nhạc thực sự rất khắc nghiệt, một thế giới mà nhỏ không đủ sức để trụ vững. Ngoài một Ngư Nhân vẫn cố chấp dấn thân vào, thì trong số những người tham gia cuộc thi năm đó, có lẽ chỉ còn mỗi mình Sur Từ. Mặc dù không hề giống với Ngư Nhân, tương chừng cứ đứng yên nhưng thực chất không ngừng tiến lên, Sur Từ luôn chỉ dậm chân một chỗ, và cứ mắc kẹt lại trong nỗi lòng của chính mình.

"Tôi bắt đầu hối hận vì không nghe theo từ vi buổi sáng rồi, thật xui xẻo! Nhìn cái áo đáng thương của tôi xem! Đó là lý do tôi chưa bao giờ ưa cậu đó, tiểu thiên thần à."

Dường như không hề quan tâm tới lời châm chọc mỉa mai của cô bạn cũ, cả việc nhỏ có vẻ không có cảm tình gì với cô, Ngư Nhân vẫn đưa mắt nhìn chăm chăm vào bên trong ly trà sữa của mình, cho đến khi nghe thấy nhỏ một lần nữa gọi tên mình.

"Cậu có thể suy nghĩ về điều tôi đã nói. Nếu có thể, cậu hãy đến nói chuyện rõ ràng với Sur Từ. Kể cả khi cậu ấy không muốn, bắt cậu ấy phải nói ra những điều cậu muốn biết!"

"Tôi-"

"Nếu đã muốn giải quyết vấn đề thì đừng có uỷ mị! Mà thôi vậy, tôi có hẹn rồi. Hy vọng khi nào đó có thể gặp lại cậu, tạm biệt nhé."

Nhìn theo cô bạn nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi và bắt đầu bước đến cửa ra của quán cà phê, Ngư Nhân bắt giác thờ dài một cái. Úp mặt vào giữa hai lòng bàn tay, cô vuốt ngược mấy lọn tóc của mình, cuối cùng nằm hằn ra bàn, mắt mệt mỏi nửa nhắm nửa mở.

Cô nên làm gì đây?

Đâu mới là điều cô nên tin?

Tại sao mọi chuyện cứ chọn lúc này mà ập đến, khiến cho đầu óc Ngư Nhân không thể nào ngừng suy nghĩ được?

Cô mệt.

Đúng lúc này, một nhạc chuông quen thuộc vang đến tai Ngư Nhân, và không mất quá lâu để cô nhận ra rằng nó đến từ cái điện thoại đặt gần đó của mình, cũng như người đang gọi tới.

"Em nghe đây, Ngư Vũ."

Lẽ ra Ngư Nhân sẽ rất khó khăn trong việc bắt máy, nhưng cô bây giờ lại quá đau đầu để suy nghĩ về bất cứ điều gì khác, cũng như điều chỉnh giọng nói có phần mệt mỏi của mình.

Cho đến khi giọng cậu từng lời từng lời vang đến bên tai cô, khiến đôi mắt Ngư Nhân trong vô thức mở to.

"Anh vừa nói gì? Ai cơ? Là ai vừa nhập viện... cơ?"

***

Thứ đầu tiên Sur Từ ngửi thấy khi thức dậy là mùi thuốc sát trùng nồng nặc xông vào mũi. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy khi mở mắt là một trần nhà trắng, sau đó là những khuôn mặt từ đầu chụm vào và chòng chọc nhìn mình.

"Rắn? Kết? Cả anh hai nữa."

"Nhỏ này, đừng có quá! Em thấy trong người thế nào rồi, hả?"

Ngay khi Sur Từ vừa định chống tay ngồi dậy, ngay khi đầu cô vì thế mà được một trận quay cuồng, Xứ Nữ lập tức chạy đến mặc kệ việc vừa thắng tay đẩy em trai mình sang một bên. Dù miệng liên tục khó chịu đến mức mày nháu lại, cô vẫn nhẹ nhàng giữ lấy Sur Từ và đặt cô bé nằm xuống.

Nhìn sang gương mặt chứa đầy sự không hài lòng của anh trai, vẻ lo lắng của Xà Phu, ánh nhìn soi xét của Ma Kết, cùng Xứ Nữ và Bảo Bình ngay bên cạnh, Sur Từ càng thêm khó hiểu.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Đây là bệnh viện, đúng không?"

"Cậu không nhớ gì sao?"

Về mặt của Ma Kết từ nãy đến giờ vẫn điềm tĩnh như vậy, dù đôi mắt thoáng qua vài tia khó chịu, cậu vẫn cố hỏi cô bạn thân của mình bằng giọng nhỏ nhẹ nhất. Trước cái lắc đầu đầy nghi hoặc của Sur Từ, cậu thở hắt ra một cái.

"Sao không báo cho anh về tình trạng gần đây của mẹ?"

"Cứ làm như báo thì anh chịu về, đồ nhát cây già mồm"

Trước câu hỏi của Thiên Bình, Sur Từ chọn cách im lặng trong nhất thời, đến cả việc anh trai đang lờm nguýt Xà Phu còn chẳng thêm bận tâm đến. Cô hơi nháu mày, cố gắng mừng tượng trong đầu những gì có thể.

Nhìn biểu hiện của em gái, Thiên Bình không còn cách nào khác ngoài mở lời trước kèm theo một tiếng thở dài.

"Xà Phu nó bảo mẹ dạo này không khoẻ, nên anh định đến thăm bà. Nhưng khi vừa đến, bên cạnh đám đông vây khắp nơi, anh thấy nhà mình đang bốc cháy dữ dội."

Đôi mắt màu nâu cà phê ngơ ngác nhìn anh trai, vẻ mặt vì lẽ đó mà liên tục thay đổi từ khó hiểu sang kinh ngạc. Sur Từ bất giác quay đi, dường như vẫn chưa bắt kịp lời của anh trai.

"Sao?"

"Người ta bảo đã tìm thấy em trong phòng mẹ em, khi bà ấy đang ôm em trong lòng mình."

"Và cả hai đều ngủ rất say."

Hết nhìn Bảo Bình lại nhìn sang Xứ Nữ, Sur Từ cố lục tìm trong trí nhớ vốn rất kém của mình. Cô chỉ nhớ khi vừa về đến nhà và bắt gặp mẹ mình đứng đợi, cô đã uống ly sữa bà đưa cho ngay sau khi bà kéo tay cô vào nhà. Điều rõ ràng nhất tồn tại trong tâm trí của Sur Từ, chính là nụ cười rất đỗi dịu dàng của mẹ trước khi mọi thứ trước mắt cô trở nên tối sẫm.

"Nếu vậy... Nếu thật như vậy..."

Thay vì bất kì cảm giác tức giận hay khó chịu nào đó, đôi mắt Sur Từ lại đột nhiên mở to hết sức vì lo lắng. Bất ngờ ngồi bật dậy, mặc cho đầu mình đau nhức, cô niu chặt lấy tay bạn trai mình, một cách sốt sắng và có phần sợ sệt nhìn mọi người xung quanh.

"Vậy, mẹ đâu? Rắn, mẹ tớ đâu? Bà ấy có sao không?! Bà ấy vẫn ổn đúng không? Rắn!"

"Bà ta đã muốn giết cậu đó, Sur à! Bà ta-"

"Tớ không quan tâm! Trả lời tớ! Mẹ tớ, bà ấy đâu rồi? Bà ấy đâu rồi hả?!"

Ngoài việc ôm chặt và cố giữ lấy bạn gái trong vòng tay mình, Xà Phu biết một điều, biết rất rõ, là ngay lúc này dù cho cậu có nói gì, dù cho cậu thực sự đã rất tức giận đến mức muốn chạy đến trước mặt bà ta, dù cậu cố tình giữ im lặng, Sur Từ cũng chẳng bận tâm tới nữa.

Cậu biết đối với cô, người mẹ đó rất quan trọng, bất kể bà ta là loại người ra sao đi chăng nữa.

"Bà ấy vẫn ổn."

Mọi ánh mắt trong phòng lần lượt đều quay sang người vừa mở cửa bước vào.

"Yết, mẹ tao không sao thật?"

Bỏ qua sự ngạc nhiên trong mắt tụi bạn, Thiên Yết nhìn sang Thiên Bình và gật nhẹ đầu, trước khi chuyển tầm nhìn về phía cô em gái kết nghĩa đang nhìn mình chăm chăm.

"Mẹ em đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, vì bà ấy hít khá nhiều khí độc nên vẫn còn hôn mê. Nhưng ngoài chuyện đó ra, thì bà ấy ổn cả."

Xà Phu có thể cảm thấy Sur Từ gần như rúc hẩn vào lòng cậu, trong khi hai tay cô vẫn níu chặt lấy cậu không buông và thở phào đầy nhẹ nhõm.

"Nhưng tôi e là có vấn đề với bà Lâm!"

Người vừa lên tiếng là người bước sau Thiên Yết và hiện tại đang đứng bên giường bệnh của Sur Từ. Vị bác sĩ trung niên nhìn bệnh nhân mình trước khi quay sang Thiên Bình gần đó đang nhíu chặt mày.

"Cô cậu đây hẳn là người thân của bà ấy đúng chứ?"

"Mẹ bọn tôi bị gì hả bác sĩ?"

Sau khi đưa mắt nhìn sang Thiên Yết để rồi nhận ra thẳng bạn thân im lặng quay đi, Thiên Bình tạm dẹp thắc mắc của mình sang một bên và nhìn thẳng vào vị bác sĩ đứng trước mặt. Biểu cảm có phần căng thẳng của cậu chính là mức độ nhẹ nhất của biểu cảm trên khuôn mặt Sur Từ lúc này.

"Tự gây tổn hại cho bản thân, rối loạn hoảng sợ, xa lánh và phản xã hội, và hơn hết là trầm cảm. Tất cả đều rất nặng."

Đôi mắt Thiên Bình bắt gặp quay đi thay vì lên tiếng trả lời. Cậu đã bỏ nhà đi quá lâu để biết được tình trạng sức khoẻ hay bệnh tình của mẹ cậu, mặc dù qua những gì Thiên Bình biết về những chuyện em gái trải qua và cả những gì trước đó mà cậu nhớ được, Thiên Bình đã vài phần nghi ngờ.

"Một người mẹ bình thường sẽ không bao giờ chuốc thuốc ngủ con mình rồi sau đó một tay phóng hoả nhằm tự tử. Trừ khi, người đó không những bị trầm cảm, mà còn không ổn định về thần kinh!"

Nhìn xuống đôi bàn tay đang khẽ run lên và níu chặt vào tay mình của Sur Từ, Xà Phu hơi nhíu mày.

"Bà ấy có lẽ đã rơi vào tình trạng hoảng loạn tột độ đến mức không kiểm soát được chính mình nữa rồi."

Một Xứ Nữ luôn chừng chạc trưởng thành, một Ma Kết luôn bình thản điềm tĩnh, và cả một Bảo Bình lúc nào cũng năng động bốc đồng, vậy mà giờ chỉ có thể yên lặng lắng nghe mọi chuyện trong khi bản thân liên tục nhìn chăm chăm những người gần như đã biết chuyện từ trước.

"Vì vậy tôi nghĩ, khi sức khoẻ bà Lâm hồi phục phần nào, chúng tôi sẽ chuyển bà ấy đến bệnh viện tâm thần."

"Bác sĩ vừa nói cái gì vậy?"

"Sau khi-"

"Tôi không cho phép!"

Trong vòng tay của Xà Phu, Sur Từ đầy giận dữ hét toáng lên, khuôn mặt khó chịu trước lời nói cực kì thân thiện của vị bác sĩ phụ trách mẹ cô hiện tại.

"Đây là trường hợp bắt buộc. Tình trạng của bà Lâm quá nặng để bà ấy có thể được điều trị tại nhà."

"Im đi! Mẹ tôi hoàn toàn bình thường, bà ấy không việc gì phải đến bệnh viện tâm thần cả!"

"Sur, cậu bình tĩnh lại một chút!"

Ngay cả một cậu con trai như Xà Phu, lúc này vẫn phải khó khăn trong việc giữ chặt bạn gái mình đang liên tục vùng vẫy trong cơn tức giận.

"Một người phụ nữ bình thường sẽ không ngược đãi con mình, càng không kéo con mình cùng tự tử!"

"Im đi!!!"

Một cách đầy bức tức, Sur Từ với lấy cái gối gần đó và thẳng tay ném nó vào người vị bác sĩ đang đứng đối diện. Nếu không có Xà Phu và Thiên Bình giữ lại, cô có lẽ đã không chút suy nghĩ ném luôn chiếc bình hoa ngay cạnh đó.

Sur Từ quá giận dữ để suy nghĩ bất kì điều gì, đây cũng lần đầu tiên Xứ Nữ và Bảo Bình nhìn thấy cô bé như vậy.

"Tôi để bệnh nhân lại cho mọi người. Cảm phiền hãy chăm sóc cô bé thật tốt."

"Tôi không cho ông đi. Đừng bao giờ đưa mẹ tôi vào đó! Đừng!! Mẹ tôi không hề bị tâm thần! Mau quay lại cho tôi! Tôi không-"

"Sur! Nhìn anh này!"

"Bà ấy không có mà! Bà ấy vẫn-"

"Con nhỏ này, rốt cuộc có chịu nghe không thì bảo?!"

Kéo mạnh Sur Từ ra khỏi vòng tay của Xà Phu, Thiên Bình giữ chặt vai em gái và bắt cô phải nhìn thẳng vào mình. Kể cả dù cậu lớn tiếng khó chịu, cô vẫn không ngừng vùng vẫy trong khi luôn miệng rủa xả.

"Đây là cách tốt nhất cho mẹ! Em hiểu mà, phải không?"

"Cả anh cũng chỉ xem mẹ là người bệnh, vậy thì không có quyền nói em phải làm gì!"

"Phải, anh xem bà ta là kẻ điên đó, được chưa? Và kẻ điên thì cần được chăm sóc trong một nơi thật tốt!"

Đôi mắt màu nâu cà phê trần trần nhìn vào đôi mắt đồng màu của anh trai, hết mở to lại sụp xuống, hết kinh ngạc lại chuyển sang đầy đau đớn. Hai tay cô cố chấp nắm lấy tay của Thiên Bình, đầu lắc nguầy nguậy nhìn cậu.

"Anh im ngay! Chết tiệt, các người chỉ muốn tách mẹ khỏi tôi. Mẹ chỉ là căng thẳng một chút thôi, bà ấy sẽ lại bình thường ngay mà! Bà ấy-"

Mẹ sẽ mỉm cười với cô, sẽ động viên cô, sẽ khen cô, bà ấy sẽ trở thành một người mẹ tuyệt vời đến đáng ganh tỵ. Bà ấy, rồi sẽ yêu thương cô thôi mà.

"Em bảo bà ấy bình thường, nếu thật vậy thì em đã không bao giờ khổ sở như thế này!"

Đôi mắt nhất thời mở to để mặc những giọt nước cứ thế chảy xuống đôi gò má, tay Sur Từ vô thức buông thõng xuống. Cô nheo chặt mắt rồi lại nhắm tịt vào, cuối cùng bật khóc.

Điều duy nhất Thiên Bình có thể làm, chính là vòng tay ôm lấy cơ thể đang run rẩy liên hồi của em gái mình. Im lặng không nói gì, và dùng tay xoa đầu cô một cách dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Dòng Tâm Sự Bên Dưới Sao Trời

Đứng bên ngoài phòng bệnh, lưng dựa hờ vào bức tường cạnh cửa, Song Ngư mắt nửa nhắm nửa mở trong khi bên tai vẫn vang lên tiếng khóc nức của ai đó. Cậu thở hắt ra một tiếng, trên môi vô thức vẽ nên một nụ cười bình yên.

Song Ngư có thể không phải là người ở bên cô, càng không bao giờ cho phép bản thân có được cái quyền đó, nhưng trên một vài phương diện, cậu biết mình hiểu cô. Và khi cô chấp nhận buông bỏ để bản thân nhẹ đi những khổ sở đau đớn, cậu biết lòng mình phần nào bớt đi trĩu nặng.

Nghĩ đến đây khiến cậu vô thức tự cười cợt chính mình.

"Anh Ngư Vỹ?"

Ngay khi Song Ngư vừa định quay người rồi đi trước khi có ai đó kịp phát giác đến sự có mặt của mình ở đây, một giọng nói trong trẻo xen lẫn sự ngạc nhiên chợt khiến chân Song Ngư bắt gặp khựng lại, cũng như việc ánh nhìn của cậu đang chuyển hướng ra sau.

"Ngư Nhân."

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đều đều vô cảm của Song Ngư khiến Ngư Nhân không tự chủ cắn nhẹ môi mình. Nếu ngày trước, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập âm áp và dịu dàng thì giờ đây, sự điềm tĩnh và thờ ơ là điều cô có thể cảm nhận rõ ràng nhất. Nó càng ngày càng giống với ánh mắt của Xà Phu, chỉ trừ một việc rằng Song Ngư không ghét cô.

Hoặc ít nhất thì, là Ngư Nhân nghĩ vậy.

"Sao anh không vào?"

"Em không hỏi anh có chuyện gì đầu tiên sao?"

Chậm rãi lắc đầu cùng với một nụ cười thoáng buồn, đôi mắt Ngư Nhân híp lại.

"Em nghĩ cùng Sur Từ nói chuyện sau cũng được. Còn bây giờ, vì đã gặp anh ở đây nên,"

Nhìn thẳng mắt Song Ngư là một trong những việc Ngư Nhân rất ít làm, đa phần là do cô ngại. Đó cũng chính là việc cô đang làm lúc này, bình thản như thể chuyện hoàn toàn bình thường.

"Mình nói chuyện một chút, anh nhé? Một chút thôi."

***

Một lúc sau, Bạch Dương từ đâu chạy tới với vẻ đầy hồi hộp, tay mở vội cánh cửa phòng bệnh trong khi bản thân liên tục thở dốc. Dù cho đã nhấn trước số phòng cho cô, Ma Kết đoán bạn gái mình đã khá khó khăn để tìm được đến nơi. Vì cô đến khi Sư Tử đã ngủ thiếp đi sau một hồi khóc mệt, cậu đành kéo Bạch Dương ra ngoài nói chuyện. Ban đầu cô đương nhiên không có vẻ gì là đồng tình, thậm chí còn kịch liệt phản đối, và chỉ đồng ý dừng lại sau khi Ma Kết chịu nhượng bộ bảo rằng sẽ kể cho cô những gì cậu biết. Nói cho cùng, dù cô tự trọng và ích kỷ đến đâu, Bạch Dương đoán cô cũng không nhẫn tâm đến độ phá rối bạn mình khi bao nhiêu sự mệt mỏi của nó hiện rõ trên gương mặt chìm vào giấc ngủ.

Khi đã nhận ra Sư Tử không thể đến được vì nhiều lý do, Bạch Dương quyết định tối nay sẽ cùng cô bạn tốt của mình có một cuộc gọi điện thoại suốt đêm.

Về phần Xử Nữ, vì muốn để cô bé nghỉ ngơi, vì cả do bản thân còn nhiều việc phải làm, cô cũng rời khỏi đó sau khi đã chắc rằng những người ở lại - bao gồm Thiên Bình - sẽ đủ sức giữ con bé trong trường hợp nó lại kích động quá mức khi tỉnh lại. Dù rằng toàn bộ đã được xem là nhẹ nhất có thể khi bản thân cô là học sinh cuối cấp, cô vẫn còn một đồng công việc của hội học sinh chất núi ở nhà, và Xử Nữ không thể nán ná mãi ở bệnh viện trong khi phận sự của cô cũng chỉ là một người bạn không hơn được.

Nhân Mã đến ngay khi Xử Nữ vừa định rời đi, nhưng cũng chỉ ở một chút là về ngay, đủ lâu để cậu biết được phần nào những chuyện đã xảy ra qua lời kể ngắn gọn nhưng khá đầy đủ của Thiên Bình. Dù cậu hiểu động và bức đồng ra sao, Nhân Mã cũng không muốn làm phiền người bạn tốt lâu năm của mình nghỉ ngơi.

Đặc biệt là sau khi trải qua ngàn ấy chuyện.

***

Khi Thiên Yết đang trở lại sau khi rời khỏi phòng một lúc để mua gì đó cho Thiên Bình, Sư Tử và cả chính mình, cậu tình cờ bắt gặp Xà Phu đang mua đồ trước một cái máy bán hàng tự động. Vì vậy, cả hai đi cùng nhau trên đường quay lại phòng bệnh, và hoàn toàn không hề nói với nhau một câu nào.

Cho đến khi cả hai vô tình bắt gặp một vị bác sĩ đang bước tới. Mắt nhìn nhau một hồi, Thiên Yết và Xà Phu đều dừng lại, đầu hơi gật nhẹ tỏ ý chào.

"Gặp hai cậu ở đây thật tốt, có thể đi cùng tôi một lúc không?"

Mặc dù đưa mắt nhìn nhau, nhưng hai người đều không cảm thấy ngạc nhiên gì, trừ việc duy nhất là họ đều nhúm mày khi đồng loạt quay sang vị bác sĩ.

Thiên Yết và Xà Phu chậm rãi gật đầu.

***

"Sao Kim Ngưu không đi cùng cậu?"

Ngồi sau xe đạp của Nhân Mã, Bảo Bình hai tay đang vịn ra sau yên bỗng dưng rướn người về phía trước, đôi mắt nhìn cậu của cô ra chiều thắc mắc.

Một cô gái luôn quan tâm đến những người xung quanh, đặc biệt là bạn bè như Kim Ngưu mà lại không hề có mặt, đến một người có phần vô tư như Bảo Bình cũng cảm thấy lạ. Nếu là thông thường, có khi cô bạn ấy sẽ chạy xồng xộc tới, thậm chí đẩy luôn cả Nhân Mã ra mà phóng ngay vào phòng chỉ vì lo lắng cũng nên. Ai chứ Kim Ngưu thì dám lắm, dù rằng cô nàng cũng điềm đạm dịu dàng thật.

"Chị hai bận vài việc nên tới tới, có gì khi về nói lại chị ấy sau cũng được. Dù sao chị hai cũng lo lắm."

Gần đây Kim Ngưu khá bận bịu cho việc hoàn tất hồ sơ cho chuyến đi du học cuối năm nay. Mặc dù bây giờ so với lúc đó vẫn còn khá lâu, nhưng cô bảo muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo và không được có chút sai sót nào. Đối với một cô gái xuất thân không mấy khá giả và hằng ngày phải cùng em trai là cậu làm thêm để trang trải cuộc sống như chị Kim Ngưu, đây là cơ hội ngàn năm có một, tuyệt đối bằng mọi giá cũng không được để vụt mất.

Nhân Mã nhớ rất rõ chị gái mình đã phải cố gắng đến mức nào cho cái học bổng toàn phần này, đến mức khiến cậu đã nề phục càng thêm ngưỡng mộ. Học lực của Nhân Mã vốn không bằng như chị gái nếu không muốn nói là quá tệ, đầu óc cậu cũng không thông minh xán lạn như Kim Ngưu dù cho cậu có thừa nhạy bén ranh ma, đối với mấy chuyện giành học bổng đi du học gì gì đó là việc chắc chắn không bao giờ xảy ra. Dù sao, Nhân Mã cũng không kì vọng gì vào nó quá nhiều, bao gồm cả thành tích chẳng đáng tự hào của mình nữa.

"Mã nói gì thì nói, tôi thật sự không ngờ được là Sư Tử phải trải qua nhiều chuyện như vậy. Ý tôi là, con bé luôn, ừm, cười rạng rỡ trước mặt chúng ta."

Lời của Bảo Bình, Nhân Mã đương nhiên hiểu. Thậm chí nhiều hơn, cậu quen biết Sư Tử cũng đã nhiều năm rồi, vậy mà không hề biết việc cô bạn mình luôn che giấu nỗi đau đằng sau nụ cười, kể cả khi bản thân cậu cũng vậy. Sư Tử lúc nào cũng ra vẻ là một người vô tư hời hợt, hồn nhiên và năng động quá mức, và cô diễn đạt đến mức cả Nhân Mã cũng bị lừa.

Không biết Ma Kết thì sao nhỉ. Trong trường hợp thắng đó không biết, cậu cam đoan nó cũng phải cay cú lắm đây.

"Tôi hiểu, vì tôi cũng đã chẳng biết gì."

Giọng nói có phần trầm xuống nhiều hơn so với bình thường, đôi mắt cứ liên tục nhìn thẳng và không hề quay lại nhìn cô lấy một lần từ nãy đến giờ, nụ cười tự tin vui vẻ quen thuộc cũng chẳng thấy, tất cả đều khiến Bảo Bình cảm thấy Nhân Mã rất lạ. Cô hơi nhú mồm, đầu nghiêng hẳn sang một bên.

"Ê, nói nghe nè!"

Ngoài việc hơi quay đầu ra sau rồi quay đi ngay, Nhân Mã hoàn toàn không lên tiếng hỏi lại Bảo Bình. Cô bĩu môi trước khi lấy lại vẻ tươi tỉnh của mình.

"Khoan chờ tôi về nhà đã, mình đi đến chỗ này xù nha!"

"Đi đâu?"

Không nói không rằng, Bảo Bình bất ngờ nhảy phốc xuống từ yên sau của xe Nhân Mã, khiến cậu mém chút lạc tay lái tông vào cột điện gần đó nếu không kịp chống chân thẳng lại. Ngay khi vừa nổi xung thiên định bụng quay phắt sang la làng la xóm lên, Bảo Bình một cách đầy thân nhiên thẳng tay đẩy Nhân Mã xuống khỏi ghế ngồi của mình, tay còn lại giữ chặt chiếc xe đạp trước khi nó ngã xuống đất.

"Ê!"

Bỏ mặc sự bức bối của Nhân Mã, Bảo Bình bình thần ngồi lên ghế trước, sau đó còn vui vẻ quay sang cậu trong khi tay liên tục đập đập lên yên sau.

Nhân Mã nhú chặt mồm đầy nghi hoặc, và một chút cảm giác sờ sợ nữa.

"Khùng hả? Hôm nay chị đã uống thuốc chưa vậy? Không được đâu, bỏ thuốc thất thường là bệnh trở nặng đấy."

"Im mồm, nhóc con! Còn không mau leo lên?"

Coi bộ ai đó cũng không được kiên nhẫn cho lắm, mới vài câu châm chọc đã nổi giận rồi.

***

Thay vì về khu phố nhà Bảo Bình, cô lại chờ Nhân Mã đi về một đường ngược hẳn với đường về nhà cô. Dù thắc mắc đầy đầu, cậu vẫn chọn cách im lặng mà chống mắt lên xem cô bạn gái tiền bối của mình định làm cái gì.

Nói cho cùng, cậu cũng không muốn bị chị ta giận cá chém thớt lái quanh lái co rồi "chết chùm" cả hai đứa lúc nào chẳng hay, nên cứ quan sát trong lặng lẽ là cách tốt nhất.

Cho đến khi Bảo Bình không nói không rằng dừng xe trước một bãi cỏ trống khá vắng người.

"Đi với tôi! Đi."

Cổ tỏ ra không bận tâm đến việc Bảo Bình nắm lấy tay mình kéo đi mặc dù trong lòng đầy rạo rực, Nhân Mã chỉ hơi nhú mồm khó hiểu.

"Ê, cái xe thì sao? Không được. Nó là cả gia tài của tôi, là bảo bối của tôi đấy. Tôi để dành tiền lâu lắm mới mua được, mất là tôi bắt đền chị đó! Ui đau!!"

Nếu là bình thường, Bảo Bình nhất định dừng lại mắng xé xác thẳng nhóc đáng ghét ấy một trận cho hả dạ - chưa nói đến việc hôm nay cậu ta rõ ràng lấm mồm hơn hẳn, nhưng cô lúc này phải cố kìm nén cơn giận cho bằng được. Vì vậy, Bảo Bình chỉ đơn giản siết chặt bàn tay Nhân Mã mà mình đang nắm, khiến cậu vì đau mà la oai oái.

Đi một hồi, nơi Bảo Bình dẫn Nhân Mã đến là đỉnh của một đồi cỏ nhỏ. Trong khi cậu còn ngơ ngác không hiểu gì, cô đã sớm ngồi trên bãi cỏ, thích thú kéo tay cậu nằm hẳn xuống cạnh mình rồi đưa mắt nhìn lên bầu trời trước mặt.

"Cậu thấy sao?"

Thu vào tầm mắt của Nhân Mã là một bầu trời đầy sao lấp lánh. Những vì sao ở khắp nơi, chỉ chút từng mảng trông đẹp vô cùng. Một cảnh tượng khiến người ta phát mê. Một cảnh tượng mà tưởng chừng chỉ còn có thể nhìn thấy trên phim ảnh nơi thành phố nhộn nhịp hiện đại đầy những chung cư cao ốc che phủ cả bầu trời.

"Tôi hay đến đây mỗi khi rảnh! Hồi xưa thì đi với ông, là ông chỉ cho tôi. Ở đây thư thả đầu óc lắm."

Mỗi khi buồn buồn hay lòng không yên, hay đơn giản như cô vừa nói, mỗi khi cô rảnh rồi không có gì làm, Bảo Bình lại trốn nhà chạy ra đây, nằm xuống bãi cỏ và ngược lên nhìn bầu trời như thế này. Sáng thì nhắm mắt hưởng thụ bầu không khí trong lành hiếm có, tối thì mở mắt ngắm sao, không có sao thì lặng lẽ chiêm ngưỡng bầu trời buổi tối. Đối với Bảo Bình mà nói, ngắm sao là một trong số ít những sở thích không liên quan đến thể thao của cô. Nó làm Bảo Bình cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Đẹp đúng không?"

Hơi nhòm ngó dậy và đưa mắt nhìn sang Nhân Mã đang nằm cạnh, Bảo Bình vui vẻ cười híp mắt. Nhưng thay vì đáp lại, cậu lại đưa tay đẩy cô ra, còn

mình thì chậm rãi ngồi dậy trong khi mắt vẫn cứ ngược nhìn trời.

"Tối rồi còn không về nhà, tự dưng đưa tôi tới đây. Hừ, đúng là đồ con gái khác người quái dị."

Một tay xoa xoa phần trán vì bị Nhân Mã dùng tay ấn ra, Bảo Bình bĩu môi.

"Tại thấy ai đó cứ ngơ ngác buồn buồn, nên tôi tốt bụng muốn người ta thành thoi đầu óc tí thôi chứ bộ! Gì chứ, không cảm ơn thì thôi đi. Chẳng dễ thương tẹo nào."

Lời Bảo Bình nói có đôi phần là đúng. Thật sự thì gần đây, tâm trạng của Nhân Mã không được tốt, thỉnh thoảng cứ buồn chán vu vơ. Nói trắng ra thì lý do có lẽ là vì chuyến du học sắp tới của Kim Ngưu. Cậu thừa nhận, nó khiến cậu thấy buồn.

"Cảm ơn chị."

Nhìn nụ cười híp mắt hiếm hoi của Nhân Mã, Bảo Bình khẽ nhủ mày. Cậu ta biết cảm ơn cô thiệt luôn kìa ta ơi!

"Không sao thật chứ?"

Khi khuôn mặt của Bảo Bình gần sát mặt mình, bên cạnh cảm giác gương ngạnh như mọi khi, Nhân Mã chợt cảm thấy lòng ấm hẳn lên.

Đối với một thằng chỉ còn mỗi chị gái là người thân duy nhất như Nhân Mã, chuyện chị sẽ bỏ cậu lại và một mình đi đến nơi đất khách quê người xa lạ còn kinh khủng hơn bội lần so với việc thua bất kì trận đấu nào. Nhưng cậu lại không thể nói ra, càng không thể cho Kim Ngưu biết. Nếu cô biết, cô sẽ cân nhắc đắn đo rất nhiều. Khi quyết định, Kim Ngưu đã hỏi em trai mình là cậu, và cậu đã ủng hộ cô. Bây giờ điều đó vẫn không thay đổi, Nhân Mã vẫn tiếp tục ủng hộ chuyện chị gái mình đi du học, và nhất định sẽ không bao giờ vì bản thân ích kỷ mà cản trở bước tiến hoàn hảo của Kim Ngưu.

Chị là, cậu sợ cô đơn. Từ khi còn rất nhỏ cho đến hiện tại, vẫn rất sợ. Cảm giác không còn một ai bên cạnh mình, Nhân Mã không chịu được, dù cho cậu luôn giấu nó đi, kể cả với chị gái mình.

Và, kể cả với Bảo Bình.

Trước sự im lặng của Nhân Mã, Bảo Bình chỉ có thể mỉm cười. Tay cô chợt đưa lên, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, trước khi chạm nhẹ trán mình vào trán của Nhân Mã.

"Nếu cậu muốn nói gì đó, tôi sẽ lắng nghe mà! Còn nếu không, cậu biết tôi luôn ở đây, ngay bên cạnh cậu mà thôi."

Đôi mắt mở to thoáng run lên chứa đầy tia kinh ngạc, môi cứ mấp máy như muốn nói gì đó để rồi im lặng mím chặt vào nhau. Nhân Mã đột nhiên ngược mặt lên, mắt nhìn thẳng mắt Bảo Bình.

"Nếu là chị, có thể đừng bao giờ bỏ rơi tôi không?"

Lần này, đến lượt Bảo Bình cảm thấy ngạc nhiên. Một Nhân Mã thế này là điều cô chưa bao giờ nhìn thấy, để rồi lúc này Bảo Bình chợt nhận ra, cậu thật sự cô đơn đến nhường nào. Dù cho bản thân hoàn toàn không biết có chuyện gì đã xảy ra, hay điều gì đã xảy đến với Nhân Mã, cô vẫn mỉm cười và khẽ gật đầu.

"Tôi không dám hứa đâu, rằng mãi mãi sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu, nhưng ít nhất hiện tại bây giờ thì không. Làm sao tôi có thể bỏ rơi một tên trẻ con như cậu được đây!"

Khuôn mặt Nhân Mã đến tận lúc này mới có thể bật ra một nụ cười rạng rỡ thật lòng.

"Chị không phải đang nói chính mình đó chứ?"

"Ê này, có bao giờ có ai bảo rằng cậu rất đáng ghét chưa? Tòii..."

Trước khi kịp nói dứt câu, môi Bảo Bình đã bị chặn lại bởi môi của người đối diện, một cách nhẹ nhàng chạm vào nhau. Nhân Mã nhanh chóng dứt ra, kèm theo một nụ cười vui vẻ. Mặc kệ Bảo Bình vẫn còn ngơ ngác theo không kịp, cậu thản nhiên đứng dậy và bắt đầu bước đi.

"Dù sao cũng cảm ơn chị, vì mọi thứ cho đến bây giờ."

Cảm ơn chị, vì đã khiến tôi cảm thấy tốt hơn.

Cảm ơn chị, vì đã khiến tôi không còn thấy cô đơn nữa.

Cảm ơn chị nhiều lắm, Bảo Bình.

Tận một lúc sau, khi Nhân Mã đã đi xuống tận bên dưới đồi, Bảo Bình mới kịp vực tỉnh. Mắt nhìn vội vàng xung quanh, cô lập tức đứng phắt dậy và chạy theo cậu, miệng liên tục rửa xả trong cơn bực tức.

"Cậu đứng lại cho tôi! Ngay!! Chết tiệt, tên nhóc đáng ghét này! Cậu nghĩ cậu vừa làm cái gì đó hả?!"

***

Song Ngu trở về sau khi ghé qua thăm mẹ mình cũng đang điều trị tại đó một lúc. Cậu giữ im lặng về tình trạng của Sur Từ, định sẽ khi khác nói với bà. Mẹ cậu quý cô như vậy, nếu biết sẽ thêm lo, hoàn toàn không tốt cho sức khỏe của bà.

Ngồi ở góc khuất trên xe buýt, Song Ngu mở balo lấy ra một tập hồ sơ. Một tay đưa lên tháo chiếc kính đang đeo ra và cất lại vào hộp, cậu day day trán mình, trước khi mở mắt bình thần nhìn vào thứ đang cầm trong tay.

Trong vô thức, Song Ngu siết chặt tay mình, khiến tập hồ sơ nọ nhăn lại một mảng.

...

"Hãy cứ lợi dụng em cho mục đích của anh, em chỉ muốn anh hứa với em một điều!"

...

Dựa đầu vào tấm kính cửa sổ, Song Ngu nhắm hờ mắt, chợt nhớ lại câu nói khi ấy của Ngu Nhân. Cậu bắt giác thở dài, trước khi mở mắt lơ đãng nhìn đường phố ngoài kia, để rồi nhìn lên bầu trời.

Trời hôm nay đầy sao. Đẹp thật.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Nói Chuyện Phải Trái (1)

"Con định đi đâu sao?"

Nhìn cô chủ đang bước xuống cầu thang, người giúp việc trung niên khẽ hỏi bằng giọng ngạc nhiên. Cô rõ ràng vừa về nhà sau khi tan học cách đây còn chưa tới một giờ đồng hồ cơ mà.

"Dạ, con ra ngoài một chút. À mà chắc, con không ăn tối đâu ạ!"

Nở nụ cười vui vẻ cùng đôi mắt híp lại, Ngu Nhân tiếp tục bước xuống nhà, và dừng lại nơi ghế sofa mà ba mình - hoàn toàn dán mắt vào máy tính xách tay của ông - đang ngồi. Cô gật đầu một cái.

"Con đi một lát rồi về. Chào ba!"

Không để ông Khương kịp lên tiếng đáp lại, Ngu Nhân quay người bỏ đi ngay, để lại người giúp việc đang ái ngại nhìn hai ba con họ, cuối cùng đành thở dài một tiếng rồi trở lại bếp làm việc.

Bàn tay và ánh mắt ông Khương vẫn tiếp tục làm việc, chỉ có đôi mắt màu hổ phách là thoáng qua một tia kì lạ.

***

Ngồi trên xe taxi, Ngu Nhân bắt giác nhớ lại cuộc nói chuyện giữa mình và Song Ngu vài ngày trước, đôi mắt vẫn hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày hôm đó chính xác là một sự tình cờ, và thậm chí nếu không gặp cậu ở đó, cô chắc chắn mình sau đó vẫn sẽ tìm đến để gặp cậu. Ở nơi cậu làm việc chẳng hạn. Không phải để vạch trần hay hỏi rõ cậu về những điều cậu đang làm, Ngu Nhân chỉ đơn giản là muốn đưa cho Song Ngu những gì cô tìm được.

"Em không muốn giữ nó, em sợ vì chút ích kỷ mà vô tình khiến nó lộ ra ngoài. Vì thế em đưa nó cho anh, Ngu Vũ."

Đối với vẻ mặt thoáng ngạc nhiên của Song Ngu khi cậu nhận lấy tập hồ sơ, Ngu Nhân đã mỉm cười và nói như thế. Và cô cũng xin lỗi, vì đã tự tiện tìm kiếm và điều tra thông tin cá nhân của cậu.

Không biết Song Ngu có bức mình hay không, nhưng chí ít, cậu không nổi giận với cô. Chỉ có điều, mặc dù tông giọng cậu đa phần vẫn luôn đều đều vô cảm, nhưng vào lúc đó Ngu Nhân lại cảm thấy giọng nói tưởng chừng rất quen thuộc đó của Song Ngu, đối với cô lại vô cùng lạnh nhạt.

Cậu hỏi, liệu Ngu Nhân có còn điều gì muốn biết nữa hay không.

"Anh có giận em không, vì em đã nhiều lần gây khó dễ cho cậu ta?"

"Câu hỏi này, anh đã từng trả lời rồi. Anh thực sự không giận em, nhưng, đúng là có hơi khó chịu một chút."

"Em xin lỗi."

Khi đó, Song Ngự đã mỉm cười, dù chỉ là nhẹ đến mức khó hờ hững. Ngự Nhân thật sự không rõ cậu đã suy nghĩ điều gì, có khi chỉ là giả vờ để không xông tới tát vào mặt cô một cái, cũng có khi là cậu tha thứ cho cô thật. Cô không hề hiểu Song Ngự, cô biết. Tất cả những gì Ngự Nhân luôn làm khi ở cạnh cậu từ trước đến giờ, suy cho cùng vẫn chỉ luôn là nhìn vào những điều mà Song Ngự bộc lộ ra bên ngoài mà chưa bao giờ nghi ngờ rằng, đó là thật, hay giả. Đó không phải là tin tưởng, đó chỉ là sự ngu ngốc cố chấp của một đứa con gái ích kỷ mà thôi.

Thật đáng khinh. Cô đã thất bại, hoàn toàn.

"Em hỏi anh một câu nữa nhé! Ngự Vũ anh, có bao giờ thực lòng yêu em chưa? Thích cũng được."

Đó là điều Ngự Nhân đã luôn muốn hỏi, và đúng là cô đã hỏi cậu như vậy. Trong suốt gần ấy thời gian, cậu chưa từng mở lời nói bất kỳ một câu yêu thương nào dành cho cô. Và như Ngự Nhân từng nói một cách giận dữ, cậu cũng chưa bao giờ gần gũi cô quá mức hay thậm chí là hôn cô.

Câu trả lời cho chính câu hỏi của mình, kể cả Ngự Nhân cũng biết rất rõ.

"Anh xin lỗi, đúng là anh có dành cho em tình cảm, nhưng không phải là tình yêu nam nữ."

"Vậy là, tình bạn?"

"Cũng không. Nó cao hơn tình bạn, nhưng thấp hơn tình yêu, và anh đoán là em không muốn biết đâu, giống như anh cũng không muốn nói cho em biết vậy. Dù sao Ngự Nhân, anh xin lỗi."

Dù bản thân rất thất vọng vì câu trả lời đó là thứ tình cảm gì, nhưng Ngự Nhân lại im lặng. Cô biết im lặng cách tốt nhất mà cô có thể làm. Mặc dù thế, điều khiến cô cảm thấy lạ, bất kể là ít hay nhiều, không phải là những lời của Song Ngự, không phải sự lạnh băng trong đôi mắt vẫn nhìn cô khi đó, mà chính là cảm xúc bên trong lồng ngực cô.

Ngự Nhân đã không hề tức giận hay khó chịu, dù chỉ một ít.

"Không phải cả em cũng chưa từng yêu anh sao? Em chỉ thích, chỉ yêu hình ảnh của Trà Xanh mà em nhìn thấy ở anh, đúng chứ?"

Câu hỏi lúc ấy của Song Ngự, Ngự Nhân đã lại lần nữa im lặng. Chỉ có điều lần này, cô không im lặng vì bối rối, không im lặng vì bức tức. Hơn ai hết, Ngự Nhân hiểu câu trả lời dành cho câu hỏi kia. Nhưng thật đáng ghét, cô đến tận lúc ấy mới hiểu lý do tại sao, và hiểu được phần nào chính mình. Ngự Nhân chợt nhận ra, như Song Ngự nói, cô rõ ràng không hề quan tâm gì đến cảm xúc hay suy nghĩ của cậu.

Tất cả những gì cô quan tâm, chỉ là Trà Xanh mà thôi.

Và cuối cùng, vừa khó khăn lại rất nhẹ nhõm, bằng một nụ cười híp mắt vui vẻ, cô trả lời cậu với một cái gật đầu đầy dứt khoát.

Song Ngự đã cười.

Hình ảnh của Trà Xanh mà Ngự Nhân nhìn thấy ở Song Ngự chính là lý do rõ nhất cô luôn tới bên cậu, luôn thích cậu, luôn dành cho cậu những tình cảm vô cùng mãnh liệt. Ngự Nhân đã đau khổ biết bao khi biết người mình yêu bấy lâu nay không phải người mình tìm kiếm, để rồi chợt nhận ra, cô không chỉ đau về điều đó, mà còn đau vì một điều gì đó khác. Rằng hình như bản thân cô từ sớm đã nhận ra, rằng Song Ngự không phải người cô tìm. Cô chỉ cố chấp tự gạt đi vì quá thất vọng, để khi biết rõ ràng sự thật do Xà Phu nói ra, Ngự Nhân lại trở nên đau khổ.

Kẻ níu kéo mọi thứ là cô. Ngay từ đầu, kẻ sai đã là cô.

Nhưng không hiểu sao, cuộc nói chuyện với Song Ngự lúc đó, ít nhất cho tới thời điểm đó, thay vì sự đau đớn khó chịu, tất cả những gì cô cảm thấy chỉ là sự thanh thản thoải mái, hết như bản thân trút được rất nhiều gánh nặng. Ngự Nhân còn không chút lo lắng hay ngần ngại nào mà thừa nhận với Song Ngự rằng, cô thích Xà Phu. Cô yêu cậu ấy.

Song Ngự đã cười, một lần nữa.

Cho đến khi.

"Hãy cứ dùng em cho mục đích của anh, em chỉ muốn anh hứa với em một điều!"

Đó là câu nói đã phá vỡ hoàn toàn sự vui vẻ và thoải mái giữa Ngự Nhân và Song Ngự. Cô nhận ra rằng khi cô vừa dứt lời, khuôn mặt cậu lập tức đanh lại, và đôi mắt màu hổ phách bỗng chốc đã trở nên lạnh lẽo, vô cảm đến mức tưởng như bao nhiêu cảm xúc trong một khắc đã bị rút sạch hoàn toàn. Hoàn toàn khác với người vừa mỉm cười ấm áp nhìn cô, cậu thậm chí còn điềm nhiên ngắt lời những câu nói tiếp đó của Ngự Nhân.

"Nói như thế, tức là em biết mục đích của anh, em biết đâu là điều anh muốn, và em cũng biết anh muốn đòi lại cái gì, đúng chứ? Anh không rõ em biết được bao nhiêu, nhưng anh không quan tâm. Riêng lần này anh sẽ không xin lỗi, cũng không hứa với em bất kỳ điều gì."

Bàn tay đang chống lên bệ cửa đỡ cằm của Ngư Nhân buông thõng xuống, cô ngả đầu dựa vào cửa sổ, đôi mắt chậm rãi nhắm hờ lại.

"Nếu anh chưa từng biết em là ai, nếu anh chưa từng nhìn thấy em, nếu em chưa từng đến gặp anh, nếu chúng ta chưa từng gặp nhau, và nếu như tên của em không phải là Khương Ngư Nhân, thì thật tốt biết bao."

Cô tự hỏi sẽ ra sao, nếu Khương Ngư Nhân và Lưu Song Ngư chưa từng gặp nhau? Hay chí ít, chưa từng biết quá rõ về nhau. Cả hai sẽ là bạn tốt, cậu đã nói như vậy. Với một nụ cười. Cô chỉ là không biết, nụ cười đó có bao nhiêu phần trăm là thật.

Bên cạnh việc đó, dù cho Ngư Nhân bao lâu đi chăng nữa, cô cũng không tài nào hiểu được về nói cuối cùng của Song Ngư.

Tên của cô?

***

Rõ ràng cơ bản là loại người không ưa thích chuyện vớ vẩn bao đồng, vậy mà chuyện về Khương Ngư Nhân là một trong những chuyện chiếm nhiều thời gian suy nghĩ của Xà Phu nhất. Và luôn luôn, cô gái đó luôn khiến cậu cảm thấy không thoải mái mỗi lần nghĩ đến.

"Mặt cậu hầm hầm luôn rồi kia, Rắn à."

Lập tức đẩy những ý nghĩ không cần thiết của mình sang một bên, Xà Phu ngẩng đầu và nhìn qua cô gái đang ngồi trên giường gần đó, vui vẻ cười rạng rỡ với cậu trong khi hai chân cứ liên tục đung đưa giữa không trung. Cậu đưa tay chạm vào giữa trán mình, mắt vờ ra chiều suy nghĩ.

"Tớ có hầm gì đâu chứ, Sur."

"Đứng rồi ở đó đó! Nhấn nhấn lại khó coi vô cùng!"

Cách nói chuyện của Sur Từ luôn khiến Xà Phu phải bật cười, đến mức quên luôn những gánh nặng trong lòng mình. Nhìn cậu như vậy, nụ cười trên môi cô càng tươi tắn hơn.

Còn nhớ ngày nhập viện cũng là ngày nhận được tin rằng bác sĩ sẽ chuyển bà Lâm vào bệnh viện tâm thần, cô đã khóc rất nhiều như một đứa trẻ để rồi lịm đi trong vòng tay anh trai là Thiên Bình. Dù có lẽ bản thân vẫn còn rất buồn, nhưng sau hôm đó, Sur Từ không còn khóc nữa, cũng không tỏ ra khó chịu bức bối gì. Cô luôn cười, và nói chuyện rất vui vẻ với tất cả mọi người, bao gồm cả vị bác sĩ mà cô đã tức giận ngày hôm đó.

Tạm gác chuyện đó sang một bên, hôm nay chính là ngày xuất viện của Sur Từ. Mặc dù bác sĩ bảo rằng nên ở lại theo dõi thêm, cô lại muốn xuất viện. Dù sao, cô vốn không thích môi trường của bệnh viện, càng không thích trở thành bệnh nhân. Ai cũng biết, Sur Từ cực kỳ ghét bệnh viện. Nhưng lý do của việc đó, không phải ai cũng biết.

Không còn cách nào khác, Thiên Yết đành phải dùng mối quan hệ của mình để đặc cách cho cô em gái kết nghĩa ương bướng, mặc dù cậu rõ ràng là khó chịu và lạnh nhạt ra mặt.

Sức khoẻ là thứ không thể xem thường, và em luôn luôn xem thường nó! Thiên Yết đã mắng Sur Từ như vậy, với chất giọng không hề lớn tiếng nhưng vô cùng lạnh nhạt, trong trạng thái hắc ám độc tài vô cùng, đến mức cả tụi nó - trong đó có Xà Phu - cũng đành biết điều mà im bất không dám hó hé một lời. Chỉ có điều trò đùa nạt này của Thiên Yết chưa bao giờ có tác dụng với người cần phải có tác dụng nhất, điển hình nhất là cô nàng luôn cười toe đấp lại khuôn mặt lạnh băng của anh trai ngang hông, và lần đó cũng không ngoại lệ.

Sur Từ bất giác nhìn băng quơ lên trần phòng, đôi mắt thỉnh thoảng chớp vài cái liên tục. Có một điều khiến cô hơi hơi thấy lạ. Bên cạnh những đứa bạn rất siêng tới chơi cùng cô mặc dù cả ngày hôm nay vẫn chưa thấy mặt, có một người từ ngày đầu đến giờ vẫn chưa hề đến bệnh viện thăm cô lấy một lần. Lưu Song Ngư.

Cô thừa nhận, cô có một chút thắc mắc, và, ừ thì, bận tâm một chút. Cô đoán, cô hơi nhớ cái miệng độc đoán và cái bản mặt khó ưa của cậu ta.

Đùa thôi! Sur Từ chỉ là, thấy hơi là lạ. Nhưng Song Ngư đối với cô cũng như những người khác cũng chẳng phải loại thân thiết gì, nên hơi khó để mở miệng hỏi, càng không thể hỏi trước mặt Xà Phu. Ai cũng biết, bạn trai cô cực kì ghét Song Ngư. Đó là chưa kể cho tới tận bây giờ, cậu có khi vẫn còn để bụng chuyện Song Ngư bênh vực cho Ngư Nhân lúc đó, dù rằng cô, Sur Từ nghĩ, cô đã quên rồi.

Về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

"Cậu có nghĩ Ngư Nhân sẽ tới thăm tớ không?"

Sur Từ vừa hỏi một điều mà cô còn chưa kịp suy nghĩ trước khi nói. Cô mím chặt môi, hai mắt nhắm tịt như tự kiểm điểm bản thân trong khi đầu hơi nghiêng sang một bên. Rõ ràng là miệng nhanh hơn não không phải lúc nào cũng tốt.

Bằng chứng cho việc đó là khuôn mặt điển trai của Xà Phu đã đành lại thấy rõ, nét cười cũng mất tiêu. Cậu không nói không rằng đi đến, hai bàn tay lập tức ôm chặt lấy hai bên má cô.

"Cứ lo mãi cho những kẻ không nên lo, cậu không thấy mệt sao?"

"Phản đối bạo lực! Thắc mắc không có tội!"

Ngày hôm qua Bạch Dương có ghé vào tai cô nói rằng cậu ấy nhìn thấy Ngư Nhân lảng vảng gần đây, thậm chí nhiều khi còn đi đến tận trước cửa phòng nhưng cuối cùng lại quay người bỏ đi. Cả Song Tử và Kim Ngưu cũng xác nhận điều này. Trong số cả đám hình như chỉ có ba người họ nhìn thấy và cũng chưa nói với ai trước khi nói cho Sư Tử, đặc biệt là Xà Phu. Dù không rõ mối quan hệ giữa họ có gì ẩn giấu hay không, hay chỉ đơn giản là vì Ngư Nhân có dính dáng đến vài lần rắc rối của bạn gái mình, nhưng chuyện Xà Phu không thoải mái mỗi khi nghe đến tên Ngư Nhân, như mới vừa nãy, đến người ngoài còn nhìn ra được.

Tốt nhất là đừng để chuyện này lọt đến tai cậu.

"Cậu đâu có ghét Ngư Nhân, sao cứ khó chịu với cậu ta vậy?"

Bỏ tay khỏi mặt Sư Tử, Xà Phu bình thần bước đến cái bàn gần đó và rót cho mình một ly nước. Bàn tay cầm ly hơi khựng lại, khuôn mặt cậu vẫn không hề quay ra sau nhìn Sư Tử. Trước khi uống sạch ly nước đang cầm trong tay, từng lời của cậu đều đặn vang lên.

"Tớ ghét cô ta."

Nếu là bình thường, Xà Phu chắc chắn đã khó chịu, thậm chí là mắng cô. Khi mà bạn gái cứ không ngừng nhắc tới cái tên thuộc về một đứa con gái liên tục gây khó dễ không chỉ cho cô mà còn cả đám bạn của hai đứa, cậu làm sao có thể không bức tức. Nhưng lần này, Xà Phu chỉ im lặng, và bất giác suy nghĩ vẩn vơ vài điều.

Sư Tử không nói gì, cũng không tỏ bất cứ thái độ nào, cô chỉ tiếp tục đứng đưa hai chân.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên khiến Xà Phu sực tỉnh, đôi mày hơi nhíu lại trong khi miệng liên tục làm bầm.

"Cái quái gì đây? Hôm nay còn bày đặt gõ cửa nữa."

Đã tới muộn lại còn ra về trình trọng, Xà Phu thầm nghĩ một cách bức dọc. Cậu hơi thắc mắc là ai trong số tụi nó, đương nhiên là trong trường hợp không phải cả đám một lượt kéo tới náo loạn chốn yên tĩnh thanh bình.

Tuy nhiên, hoàn toàn trái với suy nghĩ của Xà Phu và cả Sư Tử, người đứng đằng sau cánh cửa vừa mở ra lại là một cô gái, còn là cô gái mà hai người nói chuyện về nãy giờ.

"Ngư Nhân?"

Mặc kệ tiếng hỏi lại của Sư Tử đang rướn người nhìn ra từ bên trong, đôi mắt màu hổ phách của Xà Phu liếc tới lại trong khi cậu không nói không rằng đưa tay toan đóng cửa. Điều này khiến Ngư Nhân theo phản xạ lập tức dùng tay chặn lại, khiến cô khẽ nhíu mày vì tay bị kẹp vào.

Xà Phu thở hắt ra một cái, đành mở cửa ra trở lại.

"Cậu muốn gì đây? Mặc dù không hiểu tại sao cậu lại biết, nhưng về đi."

"Chờ một chút! Xin cậu, tớ muốn nói chuyện với Sư Tử! Tớ có chuyện muốn nói rõ với cậu ấy!"

"Cậu-"

Xà Phu hơi giật mình, lập tức quay sang nhìn chủ nhân bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình kéo lại. Nhìn Sư Tử chẳng biết đã đi đâu ra từ lúc nào, cậu thở hắt ra một tiếng, hoàn toàn không có ý định đáp lại nụ cười quen thuộc nhưng đầy áp đảo của cô.

"Tớ cũng muốn nói chuyện với Ngư Nhân. Nên làm ơn, nhé?"

Nói tới vậy thì cậu còn cách nào từ chối nữa đâu. Như cậu đã nói, là đây áp đảo.

Vẫn đứng trước cửa, Ngư Nhân nhìn theo mắt Xà Phu rời khỏi mình trong phút chốc và lại lần nữa hướng đôi mắt màu hổ phách ấy về phía Sư Tử. Nhìn cách họ nói chuyện thân thiết không chút dè chừng, hai tay cô bất giác đan chặt vào nhau. Kể cả khi biết hai người họ đang hẹn hò, Ngư Nhân vẫn nín chặt môi mình trong vô thức.

Sau khi dùng tay gõ một phát vào đầu Sư Tử với một nụ cười nửa miệng đặc trưng bất kể việc lập tức bị cô đuổi đi không chút thương tiếc, Xà Phu một tay nheo má cô rồi mới chịu chính thức rời khỏi phòng. Trước đó, cậu không quên quăng lại cho Ngư Nhân một ánh mắt cảnh cáo, như thể muốn nói rằng, đừng hòng giờ trò.

Nụ cười thật!

Và cũng đau thật.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nói Chuyện Phải Trái (2)

"Cậu ngồi đi."

Mắt Ngư Nhân một lượt đảo quanh nhìn căn phòng bệnh, sau lại nhìn chiếc túi đồ đang mở để gần đó. Chắc hôm nay là ngày xuất viện, cô nhủ thầm khi ngồi xuống ghế sofa nhỏ, đối diện với giường bệnh đặt giữa phòng.

Sư Tử ngồi xuống cái giường nơi mình đã nằm mấy ngày nay, đôi mắt hờ hững nhìn khắp nơi, nhưng không hề nhìn về phía Ngư Nhân.

Không khí trong phòng bỗng chốc chìm vào im lặng. Một sự im lặng đến căng thẳng.

"Vậy, cậu muốn nói gì? Hay là đến chúc mừng vì tôi đã xuất viện?"

Tuy giọng nói vẫn cao vút vui vẻ, khuôn mặt vẫn cười rạng rỡ như thường, nhưng lời lẽ vào tai Ngư Nhân lại mang theo sự mỉa mai không rõ ràng. Cô bất giác nín chặt môi. Ngư Nhân chợt nhận ra, cô rất kém trong việc phân biệt đâu là sự thật và đâu là giả dối.

Đáng ghét.

"Nghe nói cậu rất hay đến đây, nhưng lại bỏ đi thay vì bước vào."

Ngư Nhân hơi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn đứa con gái ngồi trên giường bệnh đối diện mình. Nhìn cách cô ta cười híp mắt trong khi trông về phía cô, sự ngạc nhiên trong lòng Ngư Nhân bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại mỗi cảm giác khó chịu dâng lên trong lồng ngực. Cô hơi nhíu mày, và cô cũng nhận ra lời lẽ của mình có chút bức tức.

"Đừng có lúc nào cũng ra vẻ mình biết tuốt! Đó là cách cậu che mờ mắt tất cả mọi người khi đó, là cách khiến người ta phải sùng bái cậu chứ gì?"

Nụ cười vẫn giữ nguyên trên khuôn mặt của Sư Tử, chỉ có mỗi đôi mắt màu nâu cafe là mờ ra nhìn Ngư Nhân, trước khi quay đi ngay sau đó.

"Cậu đến để thăm bệnh, hay để cãi vã với tôi?"

"Thôi ngay cái bộ mặt thân thiện dễ gần của cậu đi. Buồn nôn lắm! Cậu nghĩ tôi rảnh rỗi đến mức đến gặp cậu vì ba cái lý do vớ vẩn như thế ư?"

Rõ ràng trước đó cô không hề có ý định gây sự, thậm chí những lời này còn chưa bao giờ muốn nói ra, vậy mà lại vô thức vì sự tức giận vật vãnh không đâu vào đâu mà thốt lên hết cả. Ngư Nhân nín chặt môi mình vào nhau, răng cắn mạnh vào môi dưới đầy bức tức.

Đây không phải lý do Ngư Nhân đến đây. Cô không đến đây để cãi nhau với Sư Tử! Thứ cô muốn, là những câu trả lời cho thắc mắc trong cô kia.

"Vài ngày trước, tôi có gặp một người trong những người bạn của chúng ta ngày đó."

Ngư Nhân không hề biết rằng dù chỉ trong vài giây thôi, đôi mắt của Sư Tử đã vô thức mờ to, để rồi trở lại bình thường như chẳng có gì xảy ra. Trong khi đó, Ngư Nhân vẫn cứ tiếp tục.

"Cô ta nói cho tôi về sự thật của chuyện năm đó, và..."

"Và cậu muốn đến đây để hỏi tôi rõ ràng, đúng không? Để giải đáp cái mớ câu hỏi của cậu?"

Với sự khó chịu vốn có bấy giờ, điều lẽ ra Ngư Nhân nên làm chính là tức giận. Nhưng cô chỉ im lặng ngồi đó, tận đến lúc ngẩng mặt nhìn về phía Sư Tử. Khi phát hiện nụ cười trên gương mặt cô ta đã biến mất từ lúc nào, Ngư Nhân thực cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Chuyện xảy ra của năm đó cho đến bây giờ, có thể không còn rõ ràng như trước đây nhưng Sư Tử vẫn nhớ được, chỉ là, nó không khác so với một quyển nhật kí thiếu trang là bao. Bên cạnh chuyện của năm lên sáu, cô nghĩ, đó cũng là một trong những thứ cứ liên tục đeo bám cô trong suốt những năm qua. Đôi mắt màu nâu cafe khẽ nhắm lại, sau đó lại lơ đãng mở ra.

"Tôi không có gì để nói cả."

"Đừng làm trò!"

Chỉ mới vừa nãy thôi, Ngư Nhân vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhưng bây giờ, cô thậm chí đứng phắt dậy khỏi ghế đang ngồi, đôi mắt nhìn Sư Tử nheo chặt lại cùng giọng nói có đôi phần lớn tiếng.

"Tôi không đến đây để nghe cậu nói như thế! Điều tôi muốn biết, là sự thật! Là sự thật cậu có hiểu không hả?!"

"Nếu tôi phủ nhận, cậu chắc chắn sẽ còn giận dữ hơn bây giờ. Còn nếu tôi gạt đầu, cậu có tin là tôi không nói dối cậu không?"

Ngư Nhân bắt giạt nảy mình, sự tức giận trong ánh mắt thoáng dao động. Đôi môi cô vô thức run lên từng hồi, nhất thời không biết phải trả lời câu hỏi kia ra sao.

"Chuyện quá khứ là chuyện quá khứ, có nhắc lại cũng chẳng làm được gì."

"Cả Xà Phu cũng nói với tôi một câu tương tự thế này. Chẳng lẽ hẹn hò thôi mà cũng phải giống nhau đến thế sao? Đúng là một mớ từ ngữ vô nghĩa!"

Trước khi Sur Từ kịp nhận ra, chiếc gối của ghế sofa nơi Ngư Nhân đang ngồi đã đập trúng vào đầu cô, sau đó văng xuống sàn. Đôi mắt màu nâu cafe lập tức thu vào vẻ mặt khó chịu và nụ cười nửa miệng khinh thường của Ngư Nhân. Trong vài giây, những điều đó khiến cô thấy lạ lẫm.

"Tại sao cậu không giải thích với tôi? Tại sao cậu im lặng? Cậu bắt cả những người khác im lặng, và để tôi - kẻ luôn sùng bái cậu vô điều kiện - là đứa duy nhất không biết gì!! Cậu coi tôi là một con ngốc có phải không, hả?!"

Không hề cho Sur Từ thời gian trả lời, Ngư Nhân lại tiếp tục nói, cũng với chất giọng đầy bức tức đó.

"Sáu năm! Đã hơn sáu năm rồi. Suốt thời gian đó cậu có từng nghĩ, với một đứa vốn chẳng có ai bên cạnh như tôi, tôi đã khổ sở như thế nào vì bị bạn bè phản bội hay chưa? Cậu cho tôi tình bạn, cho tôi mọi thứ, để rồi trong một khắc chớp đi tất cả! Giờ lại bảo là vì tôi, vì muốn tốt cho tôi, vì sự an toàn của tôi? Vớ vẩn! Điên khùng! Cậu nghĩ tôi có thể dễ dàng chấp nhận hay sao!?"

"Tôi-"

Ngay khi Sur Từ vừa định mở miệng trả lời và quay sang nhìn Ngư Nhân, đôi mắt cô lại thoáng mờ to. Nhìn khuôn mặt từ bao giờ đã bị nước mắt làm nhòe đi, bao nhiêu sự khó chịu trong Sur Từ bỗng chốc tan biến đi hẳn, cô bất giác thở dài một tiếng.

"Tôi đoán mình khi đó quá ngu ngốc mới không lường trước được hậu quả, và quá trẻ con để có thể tìm ra cách nào đó hay hơn. Nhưng tôi hỏi cậu, liệu cậu có bao giờ cho chúng tôi, cho tôi bất kỳ cơ hội nào để giải thích cho cậu hay chưa?"

"Cậu nói gì chứ?! Đừng có đổ lỗi cho người khác! Là các cậu rời bỏ tôi! Cậu và-"

Trước khi Ngư Nhân kịp dứt lời, má cô bỗng cảm thấy đau rát, bên tai vẫn còn vang vang âm thanh chất chứa vừa vang lên.

Sur Từ tát cô.

"Tôi không trách cậu khi cậu luôn tránh mặt bọn tôi, kể cả việc dành cho tôi những ánh nhìn căm phẫn, vì tôi đáng bị như vậy. Nhưng cậu nhớ lại xem, đã bao nhiêu lần tôi cố giải thích với cậu rồi? Cậu chỉ biết ôm mặt khóc như một đứa mất ứot vô dụng và bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ! Không ai rời bỏ cậu cả, là cậu tự mình chuyển đi, là cậu tự mình biệt tăm biệt tích! Nói cho cậu biết, tôi không hề bắt bắt cứ ai phải im lặng cả. Cậu tự mình suy nghĩ và tin những gì trước mặt cậu! Cậu bỏ qua mọi điều vô lý để tin rằng chúng tôi chỉ muốn làm đau cậu! Càng chưa bao giờ cho chúng tôi cơ hội giải toả hiểu lầm!"

Không phải chưa từng, nhưng lần cuối Sur Từ nổi giận thế này lại quá lâu để Ngư Nhân có thể nhớ được. Đôi mắt cô cứ mờ to nhìn cô bạn đã đứng trước mặt mình từ bao giờ, hai tay cô ta tức giận túm chặt lấy cổ áo cô xóc ngược. Đôi đồng tử màu nâu cafe vẫn bình thản, trừ duy nhất vài tia thoáng dao động nơi đáy mắt. Ánh nhìn ấy cứ chòng chọc nhìn thẳng vào mắt Ngư Nhân, khiến cô quên bồng đi cảm giác đau rát vì cái tát ban nãy bên má mình.

"Tôi không hiểu."

Từng giọt nước mắt tiếp tục chảy xuống, thoáng chốc đã thấm ướt khuôn mặt xinh xắn của Ngư Nhân.

"Chẳng lẽ cho ngay từ đầu, tôi mới là kẻ sai sao chứ? Tại sao lại là tôi? Tại sao, luôn là tôi?"

Ngư Nhân luôn chỉ khao khát một hạnh phúc nhỏ nhoi, rằng cô có bạn bè bên cạnh, rằng cô có ai đó yêu thương mình, rằng cô có gia đình luôn ở cạnh chăm sóc. Nhưng không. Không chỉ mất đi tất cả, cô bỗng nhận ra mình chưa bao giờ có bất cứ thứ gì để phải đánh mất. Khi càng cố gắng vì ai đó, càng dành nhiều tình cảm cho ai đó, họ sẽ lại đáp lại cô bằng sự phản bội, bằng cách gieo rắc cho cô sự đau khổ.

Ước nguyện yêu thương và được yêu thương, chẳng lẽ là không thể đối với Ngư Nhân sao? Chúng chẳng lẽ, lại khó đến mức ấy hay sao? Cô rốt cuộc đã gây nên tội nghiệp gì. Cô không tài nào hiểu được.

"Bất cứ ai cũng rời bỏ tôi, phản bội tôi. Tất cả! Vậy trong suốt những năm qua, tôi cố gắng như vậy, tôi căm hận nhiều như vậy, rốt cuộc, là vì cái gì cơ chứ?"

Bàn tay đang xóc ngược cổ áo Ngư Nhân của Sur Từ buông ra, để mặc cô bạn lần nữa ngồi phịch xuống ghế sofa, trước khi úp mặt vào hai lòng bàn tay khóc nức lên. Đôi mắt màu nâu cafe nhìn cô gái trước mặt mình, bàn tay nửa giờ ra nửa muốn rứt lại, cô hơi mím chặt môi.

Lẽ ra Sur Từ nên dứt khoát hơn, nên nói thẳng điều này với Ngư Nhân trước khi mọi chuyện trở nên rắc rối như thế này mới phải. Tất cả những chuyện này, tất cả những hệ lụy này, cũng do cô cả. Do cô nhu nhược.

"Cậu có thể sai khi hận những người còn lại, nhưng cậu đúng khi hận tôi. Bởi vì khi quyết định giữ im lặng, ngoại trừ việc tôi chán phải giải thích cho đứa cứng đầu như cậu hiểu, tôi thật sự đã muốn xem biểu hiện của cậu như thế nào."

Tổ đoán cho tới tận khi đó, tớ vẫn muốn hủy hoại nụ cười thuần khiết của cậu. Thật sự xin lỗi, Ngư Nhân.

Ngay khi Sur Từ vừa dứt lời, cô cảm thấy một bên má mình chợt đau rất dữ dội, cả đầu cũng quay phắt sang hướng khác. Nhưng khi cô đưa mắt nhìn Ngư Nhân, thay vì sự giận dữ đáng lẽ phải có, đôi mắt của cô bạn lại hết sức bình thường. Ngư Nhân đưa tay quệt nước mắt, miệng cười khẩy một cái.

"Đó là cho tất cả những gì cậu gây ra cho tôi, đồ ngu ngốc. Sao tôi lại từng nghĩ cậu là thiên thần hạ thế được nhỉ?"

"Biệt danh đó từ trước đến giờ đã luôn thuộc về cậu rồi mà, tiểu thiên thần."

Chỉ có thiên thần mới tin ác quỷ là thiên thần mà thôi.

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Ngư Nhân hai tay lau vội khuôn mặt đầm nước của mình. Không hề nhìn Sur Từ lấy một cái, cô đứng dậy khỏi ghế sofa và toan bước đi. Tay đặt trên nắm cửa, Ngư Nhân chợt khựng lại, và quay nửa đầu ra sau.

"Tôi chưa tha cho cậu đâu, con nhỏ xấu xa! Tôi vẫn ghét cậu, ghét cực kỳ. Cứ đợi đó, sẽ có ngày tôi bắt cậu trả đủ, không phải chỉ một cái tát là xong đâu!"

Đáp lại cô, Sur Từ im lặng mỉm cười vui vẻ. Và lần đầu tiên, Ngư Nhân tự mình đáp lại bằng một cái nụ cười trừ có phần gượng gạo, nhưng thật sự nhẹ nhõm.

"Phải rồi, có chuyện này tôi muốn-"

Nhìn Ngư Nhân đột nhiên tự ngắt lời, đầu Sur Từ bất giác hơi nghiêng sang bên một cách khó hiểu. Cô không hề nhận ra, hoặc vờ không nhận ra rằng, bàn tay trên tay nắm cửa của Ngư Nhân đang vô thức siết chặt, cũng như việc cô gái nhỏ bỗng dưng cắn chặt môi mình.

"Thôi, không có gì. Không có gì đáng bận tâm đâu. Gặp cậu sau ở lớp nhé."

Với tư cách là hai người bạn của nhau, được không?

Thay cho câu trả lời, Sur Từ nhướn miệng cười tươi hơn. Nhưng cũng nụ cười ấy, lập tức tắt đi ngay sau khi cánh cửa phòng vừa mở ra đóng lại. Cô thở hắt ra một tiếng, trước khi quay người đi đến cửa sổ phòng bệnh.

Đã nói chuyện phải trái rõ ràng, cũng đã giải quyết gần như toàn bộ hiểu lầm với cô bạn thân khi xưa, nhưng lòng Sur Từ vẫn nặng quá.

Hình như, Ngư Nhân chưa hề đề cập đến chuyện của Song Ngư,

Và Xà Phu.

Cô vẫn cảm thấy mệt quá.

***

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Xà Phu đành ra ngoài đi dạo quanh vườn bệnh viện. Cậu vốn cũng chẳng ưa thích gì thiên nhiên cho lắm, chỉ là muốn giết thời gian một chút, đồng thời cũng để bản thân thôi suy nghĩ linh tinh đi. Cũng chính vì thế mà một lần nữa, Xà Phu lại gặp phải người không muốn gặp. Một kẻ có khuôn mặt như mình y đúc, và lúc nào cũng lờm lờm đôi mắt màu hồ phách chết tiệt của cậu ta.

Cực kỳ khó ưa.

"Ồ, đây là bạn trai Tiểu Sur mà. Con là Xà Phu nhỉ?"

Vờ như không để ý đến ánh mắt hằn học dành cho nhau của con trai mình và cậu bé vừa bước đến, bà Lưu vui vẻ nở nụ cười híp mắt. Chất giọng khề run của bà cất lên đầy dịu dàng và ấm áp.

Về mặt lạnh tanh của Xà Phu thoáng chốc đã trở nên hiền hoà, cậu chậm rãi gật đầu chào người phụ nữ ngồi trên chiếc xe lăn trước mặt.

"Con chào cô. Lâu quá không gặp. Trông cô vẫn rất khoẻ mạnh!"

Đôi mắt màu hồ phách nhìn mẹ mình và kẻ mình không ưa nhất vui vẻ nói chuyện, Song Ngư chán nản bĩu môi. Mỗi khi Sur Từ đến thăm mẹ cậu, Xà Phu luôn đến đón cô bạn gái, vì thế mà có tiếp xúc và quen biết với bà. Trong khi con trai cực kì ghét cậu ta, bà Lưu lại rất niềm nở đón tiếp. Bà nói, một cậu bé có gương mặt y hệt Song Ngư khiến bà thấy thích thú.

Đùa gì chứ, cậu thì không. Vĩnh viễn cũng không.

"Cảm ơn con. Con ở đây, vậy con bé đâu rồi?"

Chuyện Xà Phu và Sur Từ luôn luôn có mặt cùng nhau ở bệnh viện từ lâu đã là điều hiển nhiên đối với bà Lưu, đương nhiên là với lý do thăm một người bạn nào đó chưa bao giờ gặp qua và cũng chẳng ai biết là có tồn tại thật hay không.

"À, hôm nay chỉ có mình con thôi à!"

Ngoài một tiếng "hửm" bâng quơ, bà Lư dường như không hỏi gì thêm nữa.

"Sao không chào nhau một tiếng đi, thằng bất lịch sự?"

Đôi mắt lập tức quắc sang lườm nguyệt đôi mắt cùng màu với mình, chân mày vì đó mà nhíu chặt lại.

"Quen biết gì nhau mà chào."

"Tội mình là bạn mà, không phải sao?"

"Câm đi!"

Không rõ lời đầy ghét bỏ của Song Ngự có khiến Xà Phu khó chịu hay không, khi mà gương mặt điển trai kia trước sau vẫn tỏ ra rất vui vẻ. Cậu nhớn miệng cười, cả đôi mắt cũng híp lại một cách thích thú, càng khiến Song Ngự thêm bực bội.

"Mà, nàng công chúa của mày đâu rồi nhỉ? Cứ tưởng cô ta bám mày như sam chứ."

Lời nói đầy mỉa mai của Xà Phu phút chốc khiến mắt Song Ngự mở to, dù nó lập tức trở lại bình thường ngay sau đó. Một khắc liếc sang mẹ mình vẫn ngồi im lặng mỉm cười theo dõi cuộc đấu khẩu của hai người, trong lòng cậu có chút chột dạ.

"Sao mày không câm mồm và biến đi?"

"Bộ tao nói chạm đến tử huyệt của mày hay sao vậy? Thôi sao cũng được, tao cũng chẳng thêm quan tâm."

Tận khi bỏ lại câu nói đó, nét mặt Xà Phu vẫn vui vẻ nét cười, chỉ có giọng nói là lạnh lùng không chút cảm xúc. Trước khi quay người rời đi và dành cho Song Ngự một cái lườm không mấy thiện cảm, cậu gạt đầu lễ phép chào bà Lư.

"Cậu bé đang nói về điều gì vậy, Ngự?"

Lòng Song Ngự giật thót lên một cái, đôi mắt màu hổ phách thôi bực tức và dần trở lại điềm đạm nhìn sang mẹ mình. Sau một hồi suy nghĩ, rút cuộc, cậu im lặng.

"Con có giấu mẹ chuyện gì không, Song Ngự?"

Mẹ mình đang nghiêm túc, Song Ngự nghĩ thầm. Cậu dùng răng cắn nhẹ môi mình một cái.

Trước sự im lặng của con trai, bà Lư đành thở dài, cuối cùng nở nụ cười trấn an xen phần bất lực.

"Thôi được rồi, coi như mẹ chưa nói gì đi. Mà nè, con và thằng bé đó có vẻ ghét nhau ra mặt ấy nhỉ?"

Đôi mắt nhìn sang khuôn mặt có phần ranh mãnh thích thú của mẹ mình, Song Ngự nhíu chặt mày thở hắt ra một cái. Cậu bước ra phía sau, hai tay dụi dăng bóp vai cho bà.

"Con không hiểu, thằng điên đó có gì khiến mẹ thích chứ?"

"Vì nó khiến mẹ liên tưởng. Con không thấy rất giống sao!"

"Làm sao con biết được."

"Hay là con ghét thằng nhóc vì nó là bạn trai của con bé?"

Từ bao giờ mẹ Song Ngự thích đùa giỡn trên nỗi đau của người khác thế nhỉ? Đó là chưa kể "người khác" ở đây còn là cậu, con trai bà.

"Giờ chứ, tại sao con phải vì cậu ta? Nhưng dù gì đi chăng nữa,"

Đôi bàn tay hơi khựng lại, cùng lúc đôi mắt màu hổ phách thoáng vài tia lạnh lẽo. Song Ngự bình thản chớp mắt một cái, vờ không để ý đến nét mặt có phần nhớ nhung luyến tiếc của bà Lư mẹ mình.

"Con ghét khuôn mặt của thằng đó! Cực kỳ ghét."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Bắt Đầu Lại Từ Những Điều Cũ

Chắc chắn là vô tình! Rõ ràng là vô tình! Hiển nhiên là vô tình! Chỉ vô tình tới rồi vô tình bắt gặp nên vô tình nghe thôi! Đó chính là lời biện hộ đầy hùng hồ nhưng chẳng có chút xác thực đáng tin nào của Nhân Mã và Bảo Bình, khi Sur Từ, Ngư Nhân và Xà Phu nhìn thấy không chỉ hai người mà cả một đám chúng nó đang áp tai bên ngoài cửa phòng bệnh nghe trộm. Đến cả nghiêm túc như Ma Kết, quý phái như Bạch Dương, hay chừng chặc như Xử Nữ, dù bề ngoài tỏ ra không quan tâm nhưng đều đứng sát sát nghe cho rõ. Vài người duy nhất thật sự không bận tâm có lẽ ngoài Thiên Yết với bản tính trời sinh thì chỉ còn mỗi Cự Giải. Dù rằng đứng ngay sau Xử Nữ, nhưng cậu hoàn toàn không có hứng thú nghe trộm chuyện người khác, đặc biệt là của bạn bè mình.

Nói về chuyện mà tụi nó tò mò tọc mạch, đương nhiên là cuộc nói chuyện lúc đó của Sur Từ và Ngư Nhân để giải toả mối hiểu lầm nghi ngờ giữa hai người suốt hơn sáu năm trời. Dù tụi nó nghe không hiểu đầu đuôi cho lắm, nhưng phần nào cũng có thể ghép lại thành câu chuyện và từ đó suy ra một chân lý rằng, Khương Ngư Nhân không hoàn toàn là một kẻ phản diện đích thực.

Đó có lẽ là một trong những lý do khiến cho mối bất hoà không mấy thiện cảm giữa tụi nó và Ngư Nhân đang dần dần giảm xuống một cách đáng kể. Diễn hình nhất là gần đây, tụi nó đã gần như không còn dành cho cô bạn kia một sự đối xử lạnh nhạt và thái độ không hài lòng như trước kia nữa.

Nhưng hiển nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ cả.

Đối với một người vẫn xem Ngư Nhân là kẻ đã hãm hại bạn bè mình nhiều lần, có thể nói Nhân Mã là một trong những người trong số tụi nó khó chịu với sự xuất hiện của cô nhất. Nói thẳng ra thì cậu ghét cô vô cùng, ghét ra mặt, và luôn cảm thấy cô là loại người cực kỳ giả tạo chường mắt. Chính bởi điều đó, thực sự phải nói là rất khó để bắt cậu thôi khó chịu với Ngư Nhân, nhất là khi Nhân Mã đã luôn cảm thấy cậu không cần thiết phải quan tâm đến lý do dẫn đến những hành động của cô. Nhưng khi mà sự khó chịu đó cũng đã được chủ nhân của nó cố đè nén xuống mức thấp nhất, dù không thể vui vẻ cười nói với Ngư Nhân, cậu có thể không còn hằn học và lộ rõ thái độ ghét bỏ với cô đã được xem là điều tốt rồi. Dù sao, Nhân Mã rõ ràng không phải lúc nào cũng là loại người chóng giận chóng quên, nhất là khi cậu ghét một ai đó.

Và đương nhiên một điều, ngoài Nhân Mã ra thì Xà Phu cũng không tốt hơn là mấy. Cậu trước sau vẫn nói chuyện với Ngư Nhân rất bình thường, điều duy nhất là không bao giờ nhìn vào mắt cô và luôn tỏ ra rất lạnh nhạt đằng sau nụ cười thân thiện.

Tụi nó vốn cũng chẳng muốn khơi mào chuyện quá khứ hiểu lầm của Ngư Nhân và Sur Từ đâu, mặc dù rõ ràng có hơi tò mò một chút về mối thù ghét thưở trước giữa hai người. Nhưng Thiên Bình thì khác. Dù ngoài mặt rất hay tỏ ra như không quan tâm tới em mình, nhưng chuyện gì về Sur Từ cũng muốn biết cho bằng được. Vì vậy cuối cùng, cô em gái đáng thương và cô bạn từng thân tội nghiệp đành phải đem chuyện kể cho tụi nó, và đương nhiên vẫn giấu đi vài phần mà hai đứa không muốn kể ra.

Chẳng rõ có phải vì điều này hay không mà gần đây, Ngư Nhân với tụi nó gần như thân thiết hơn hẳn. Cô thậm chí dần ngừng chơi với những người bạn trước vốn chưa bao giờ xem cô là bạn, hoàn toàn vì những lời rủ rờ cùng ăn trưa của chị Bảo Bình, chị Kim Ngưu, anh Cự Giải và Song Tử, cùng với sự đồng ý của những người khác mà nể nể nhất, là Sur Từ. Dần dần hình thành thói quen, dù chỉ mới một thời gian thôi, đến trường gặp tụi nó và trò chuyện đã trở nên một trong những việc cô muốn làm nhất.

Sự thật là Ngư Nhân thấy rất vui. Suy cho cùng, cô cũng đã luôn mong muốn được kết bạn và có bạn. Dù rằng rõ ràng, trong số cả đám vẫn còn vài người đối với Ngư Nhân vẫn hơi gượng gạo, giống như cách cô gượng gạo khi nói chuyện cùng họ. Kể cả Sur Từ, người đã từng là bạn thân của cô trước đây, bây giờ cũng chỉ dừng lại ở mức độ bạn bè bình thường, và Ngư Nhân thực lòng nhẹ nhõm khi mọi chuyện xảy ra như vậy. Có thể trở lại làm bạn là một chuyện, nhưng thân thiết như trước kia thì lại là một chuyện khác.

Nếu nói đến người Ngư Nhân nói chuyện nhiều nhất trong số tụi nó, người cô có thể vui vẻ cười nói nhất, rõ ràng là cực kỳ trớ trêu và có phần buồn cười, chính là cô nàng hoa khôi tiếng tăm lừng lẫy không biết đến bao giờ phai mờ, Kiều Bạch Dương.

Xinh đẹp và tài năng, học lực khá giỏi, lại biết chơi vĩ cầm, dù rằng miệng lưỡi có hơi độc địa một chút. Đó là những gì Ngư Nhân nhận xét về Bạch Dương mỗi khi cùng cô nói chuyện và nhìn cô nói chuyện. Tuy nhiên, mỗi khi ở cạnh Ma Kết thì lại khác. Vẫn quý phái thanh lịch như vậy, vẫn chừng chặc điềm đạm như vậy, nhưng thỉnh thoảng chỉ cần vài ba câu thì mặt mày đã đỏ ửng như trái cà chua chín. Vô cùng dễ thương.

Về phần Bạch Dương, cô đương nhiên dễ dàng nhận ra sự thân thiết gần đây giữa mình và Ngư Nhân. Dù rằng trước đây khi Ngư Nhân vừa tới lớp, cô đã cực kỳ ghét cô bạn, nói thậm tệ hơn là không ưa dù chỉ một chút. Trước là vì cảm thấy cô bạn mới sẽ lấn le cạnh tranh vị trí hoa khôi của mình, sau lại thêm cả một đồng chuyện rắc rối xảy ra cho bạn cô, và khi mà tất cả đều liên quan đến cô ta trên một vài phương diện, lập tức đã khiến Bạch Dương đã không ưa càng thêm ghét bỏ. Nhưng giờ thì không. Bằng cách nào đó, cô có thể nói chuyện với Ngư Nhân, thậm chí là rất thoải mái và vui vẻ. Một trong những lý do có lẽ là do trong năm học lớp mười một này, Kiều Bạch Dương và Khương Ngư Nhân là đôi bạn cùng bàn cùng tiến không cùng lùi.

Đôi khi với Ngư Nhân, Bạch Dương có thể nói chuyện không suy nghĩ, và ngược lại cũng như vậy. Mặc dù đến cả bản thân của hai người còn không hiểu lý do tại sao, nhất là khi trước đây cả hai rõ ràng còn không thêm dè nhau vào mắt.

"Có gì lo lắng sao, công chúa?"

Vẫn liên tục vừa ngẩng đầu nhìn bảng vừa cúi xuống ghi ghi chép chép vào tập, Ngư Nhân bình thản lên tiếng hỏi, sau khi vui vẻ đưa mắt nhìn sang cô bạn mới thân của mình cùng một nụ cười ranh mãnh.

"Không biết luôn. Nhưng đúng là có lo lắng thật."

Cây bút đang quay trên tay được Bạch Dương chán nản ngậm vào giữa hai môi, trong khi đầu thỉnh thoảng lại lắc qua lại cùng đôi chân mày thanh tú hơi

nhúu lại như đang suy nghĩ gì đó.

"Gi? Nói giỡn mà thiệt hả? Đang lo lắng thiệt hả?"

Liếc xéo Ngư Nhân khi cô nàng bất chợt quay phắt sang và nhìn mình bằng ánh mắt không kìm nổi sự kinh ngạc khó tin, trong lòng Bạch Dương lập tức dâng lên sự khó chịu. Tay cô thần nhiên dí nhẹ vào trán cô bạn một cái, hoàn toàn không chút bận tâm đẩy Ngư Nhân ra.

"Ghi bài thì lo ghi bài đi! Mà cậu nghĩ mình vừa làm thái độ gì thế hả?"

Cứ làm như cô không biết lo lắng không bằng, hờ chút thôi là đã nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc khó tin. Hừ, nực cười!

"Thì tớ cũng lo, lo cho cậu thôi chứ-"

"Được rồi, bài học hôm nay kết thúc ở đây! Các em lấy giấy ra làm bài kiểm tra!"

Không chỉ mỗi Bạch Dương và Ngư Nhân dẹp ngay chuyện của mình sang bên và quay phắt lên nhìn vị giáo viên vừa buông lời hết sức bình thản, mà hầu như mọi người trong lớp đều mang cùng một biểu cảm kinh ngạc trên mặt, và sau đó đương nhiên là sự bất mãn. Còn chưa kịp phản ứng gì vì tự dưng được cho nghỉ sớm thì đâu ra một bài kiểm tra đột xuất không báo trước, làm gì có ai có thể vui mừng đến độ nhảy cẫng lên chứ. Ôi, vớ vẩn.

"Im lặng! Nếu ai còn phản đối, tôi lập tức ghi tên vào sổ đầu bài!"

Câu nói cuối cùng rõ ràng là có chủ đích, khi mà trong lúc cả lớp lập tức im lặng không một âm thanh, đôi mắt sắc lém của giáo viên đã liếc ngay sang cậu học sinh vừa đứng bật dậy, cũng là người đầu tiên và cầm đầu cho việc phản đối kiểm tra đột xuất.

"Tôi nói vậy chắc em hiểu rồi chứ, Nhân Mã?"

Nhìn Nhân Mã bực dọc hằn học ngồi phịch xuống ghế với vẻ mặt không thể tức tối hơn, Bạch Dương và Ngư Nhân quay sang nhìn nhau, chớp mắt vài cái rồi tự dưng bật cười vui vẻ.

Trước khi hai cô nàng bị giáo viên nhắc nhở lần thứ nhất.

***

"Gi? Sinh nhật Ma Kết hả?"

"Giảm ngay âm lượng của cậu lại cho tớ!"

Lập tức ngồi phắt dậy trong một khắc và vội dùng tay vội bịt miệng cô bạn đang ngồi đối diện mình, Bạch Dương mắt mở to đầy cảnh cáo. Khi Ngư Nhân gạt gạt đầu, cô mới chịu bỏ tay ngồi xuống, tiếp tục dùng bữa sáng đang dang dở.

Ngư Nhân nhìn xung quanh căng tin một lượt, cả người hơi rướn tới và dùng tay che miệng nói nhỏ, trong khi đôi mắt to tròn hiện lên đầy sự thích thú.

"Sao cậu biết? Ma Kết nói hả?"

"Không, là chị Xứ nói. Chị ấy còn kéo tớ sang một góc đề cùng chị Bảo Bình hỏi khẩu cung tớ đấy."

Bạch Dương vừa nói vừa khẽ rùng mình.

"Rồi tính sao? Có định tặng bạn trai thứ gì hay ho không?"

Lúc này đang là giờ ra chơi đầu tiên của buổi sáng. Bình thường những lúc như thế thì cả đám, bao gồm cả mười mấy đứa của hai lớp đều kéo nhau ra căng tin ngồi tụm một góc vừa ăn vừa buồn chuyện. Nhưng ban nãy khi đi ngang sang lớp 12-2, bên đó hình như đang có bài kiểm tra và kéo dài cho tới tận bây giờ. Song Tử và Ma Kết thì lên phòng giáo vụ có việc, trong khi Nhân Mã phải tới phòng câu lạc bộ lấy vài thứ. Rốt cuộc, dù giờ ra chơi đã gần hết tới nơi, Bạch Dương và Ngư Nhân vẫn chưa thấy mặt ai cả.

Một điều cần phải nói tới, là hôm nay Sư Tử lại nghỉ học, cùng với Xà Phu và nếu như Bạch Dương không nhìn nhầm khi đi ngang lớp 12-2 ban nãy, cả Thiên Yết cũng không đi học. Mặc dù đây rõ ràng là sự trùng hợp, cô lại không thể ngăn mình nghĩ ngợi được.

Mình sẽ hỏi khi anh Thiên Bình tới, Bạch Dương tự nhủ.

"Mà, hôm nay là giảng sinh rồi. Sinh nhật của lớp trưởng có dính dáng gì mấy ngày này không?"

Dòng suy nghĩ vẫn vương bị cắt đứt bởi câu hỏi của Ngư Nhân, Bạch Dương hơi ngẩng đầu và chớp mắt mấy cái. Một tay chống lên bàn nghiêng đầu, cô khép mắt lơ đãng.

"Có đó, sinh nhật Kết là ngày 25, ngay ngày mai luôn. Vậy nên tớ mới đoán thế này đây này!"

Dù đã hẹn hò quen nhau cũng gần một năm rồi, nhưng chuyện tặng quà cho Ma Kết đối với Bạch Dương vẫn là một trong những việc khó khăn nhất. Cô

không biết phải tặng gì cho cậu, khi mà cậu bạn trai nào đó cứ mở miệng ra là bảo không cần, có thì cũng là một câu "Gi cũng được." vô cùng nhạt nhẽo.

Ngón trở đặt hờ trước miệng, Ngư Nhân liếc mắt ra chiều suy nghĩ cùng cô bạn của mình. Cái đầu liên tục lắc qua lại cùng đôi chân mày nhăn lại gần ra không ngừng, cuối cùng cô nàng vỗ tay một cái, về mặt theo đó hớn hờ hẳn lên.

"Vậy chiều nay đi cùng tớ đi! Tớ biết vài chỗ bán đồ dễ thương lắm."

"Cậu không định bắt cóc tớ đấy chứ?"

"Nè, quá đáng nha!"

Cũng không phải là có ý xấu xa móc mĩa gì đâu, Bạch Dương chỉ là thấy chán nên mới muốn trêu bạn mình một chút. Khoé môi thanh tú hơi cong lên khi Ngư Nhân đỏ bừng mặt vì giận.

"Nhưng mà này, ai lại đến mấy chỗ dễ thương để mua đồ cho con trai?"

Cũng phải ha.

"Thôi mà, lo nhiều làm gì! Tới đó rồi tính!"

Nhìn cô bạn đang ngồi đối diện mình vui vẻ dùng bữa sáng, Bạch Dương chợt nghĩ đến một vài điều. Có vài thứ cô muốn hỏi Ngư Nhân, nhưng lại cứ băn khoăn mãi không biết có nên hỏi ra hay không.

"Nhân này, cậu có thích ai không?"

"Có chứ!"

Không một giây ngắt đầu lên nhìn Bạch Dương, Ngư Nhân gần như chăm chú vào đĩa thức ăn của mình trong khi miệng vừa nhai liên tục vừa trả lời cô. Nhanh và bình thản đến mức khiến Bạch Dương thấy ngạc nhiên. Nuốt xuống một cái, Ngư Nhân vui vẻ nhìn lên cô bạn mình, sau đó nghiêng đầu sang bên cười híp mắt.

"Tớ thích Xà Phu! Tớ yêu cậu ấy vô cùng!"

Sự kinh ngạc trong Bạch Dương lập tức biến ngay thành sự nghi hoặc khó tin, điển hình là mắt cô nhìn Ngư Nhân cứ chớp liên hồi đầy suy xét. Bạch Dương nhướn mày.

"Gi? Đùa hả? Tớ cứ tưởng cậu thích-"

"Song Ngư hả? Tớ đoán là khi đó tớ khá nhầm về tình cảm của mình. Nói sao nhỉ, cái lúc tớ từ bỏ tìm kiếm vì cảm thấy vô vọng ấy mà, và anh ấy xuất hiện như một vị thần!"

Câu nói rõ ràng tràn đầy sức sống bùng bùng, vậy mà vào tai Bạch Dương lại thoáng qua vài phần buồn bã. Nói cho cùng, thật sự mà nói thì cô cũng không hiểu cho lắm. Cô nghĩ Ngư Nhân thích Song Ngư vì có đôi lúc cô nhìn thấy cô bạn bám víu lấy cậu ta, mặc dù bây giờ thì hình như không còn nữa. Có thể là vì Song Ngư và Xà Phu có ngoại hình giống nhau, nhưng như một vị thần, lại còn là với một tên lầm lì hắc ám lại gắt gỏng khó ưa như cậu ta! Dù vậy, nhìn nụ cười vừa thanh thoi vừa bất lực kia, cô lại không thể hỏi thêm bất kỳ điều gì.

Khi chơi cùng nhau rồi mới nhận ra rằng, đằng sau vẻ ngoài hoạt bát ngọt ngào của Ngư Nhân, bạn của Bạch Dương có nhiều tâm sự lắm. Có những điều mà cô bạn ấy vẫn chưa thể nói ra được.

"Vậy cậu đã chọn, giữa hai người bọn họ sao?"

"Tớ làm gì có quyền lựa chọn hả Dương. Vì với ai, tớ cũng đắc tội và gây ra lỗi lầm hết."

Tớ muốn giúp Ngư Vũ, muốn thay người đó chuộc lại tội lỗi đã gây nên cho anh ấy. Nhưng với Xà Phu thì tớ không biết phải làm gì, khi mà tớ nhận ra tớ yêu cậu ấy quá nhiều. Nực cười và lỗ bịch quá, phải không?

"Ê ui, hai cô bạn của tôi đang vui vẻ nói cái gì ấy nhỉ?"

Ngay khi Bạch Dương vừa định mở lời, Song Tử từ đâu đã lù lù xuất hiện đằng sau cô cùng với Ma Kết. Trong khi cậu kéo ghế ngồi cạnh bạn gái mình, Song Tử liền lon ton chạy sang ôm chầm lấy cô Ngư Nhân và ngồi xuống ríu rít nói chuyện với cô nàng.

Thề có trời đất, hai người này không lâu dạo trước rõ ràng là kẻ thù, còn là kẻ thù cực lớn. Một đứa là đồng phạm bắt cóc, một đứa là nạn nhân bị bắt cóc, và rõ ràng là cả hai còn không thêm để tâm gì đến việc đó.

Mặc dù cũng không trách ai được.

"Có chuyện gì mà gọi hai người vậy?"

"Vài chuyện của lớp ấy mà."

Năm học mới này, bên cạnh vị trí lớp trưởng không đổi của Ma Kết, Sư Tử không còn là lớp phó nữa. Lẽ ra vì là lớp cũ đưa lên nên chỉ cần giữ nguyên là được, nhưng thầy chủ nhiệm bảo vì cô năm trước đã nghỉ học khá nhiều, do đó năm nay, chức vụ này thuộc về Song Tử, nữ sinh có điểm cao nhất khối mười năm trước mặc kệ sự từ chối quyết liệt của cô, trong khi Ma Kết là nam sinh nhất khối và đứng nhất bảng xếp hạng cả năm.

Nhìn Ma Kết đưa tay day day thái dương và tay còn lại vươn ra lấy ly nước trên bàn của Bạch Dương uống một hơi, cô chống tay nhìn cậu cười một tiếng. Và nụ cười ấy tắt ngúm đi ngay khi ai đó tự dưng không nói không rằng dựa đầu vào vai cô. Trước khi Bạch Dương kịp ứ ớ điều gì thì cậu đã rơi vào giấc ngủ từ lúc nào.

Hay thật, giờ lại còn xem cô là cái gối nằm của cậu ta.

"Thông cảm đi, ban nãy đứng nghe thầy nói chuyện mà cậu ấy cứ gục lên gục xuống. Lớp trưởng chắc cũng mệt lắm rồi."

Bạch Dương chỉ âm ừ trước lời giải thích đi kèm cái phui tay cho qua chuyện của Song Tử. Cô không nghĩ việc học thi cho kì thi học sinh giỏi đối với một thiên tài như Ma Kết có thể khiến cậu đuối sức đến thiếu ngủ thế này, trừ khi là có lý do gì đó khác. Bạch Dương chợt nhớ ra, hình như Xử Nữ và Thiên Yết cũng có tham gia kì thi này thì phải.

Chị ấy đúng là chị gái có một không hai.

"Nói chứ trời ơi, nhìn tình cảm ghê, phát ghen luôn ấy."

"Này này, muốn lãng mạn thì ra chỗ khác mà thể hiện nha!"

Nếu không ở trong trạng thái không thể nhúc nhích, Bạch Dương thề, cô đã chạy sang cho hai nhỏ bạn mình một bài học ra trò rồi.

Đúng là đáng ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Quà Sinh Nhật

Để chuẩn bị cho món quà dành tặng sinh nhật bạn trai mình, Bạch Dương đã phải đắn đo rất nhiều. Ban đầu cô chỉ định đi cùng Ngự Nhân tới những chỗ bán đồ mà cô nàng giới thiệu để kiếm gì đó thích hợp làm quà cho Ma Kết, thế mà rốt cuộc chẳng nhớ nổi là vì lý do gì, xung quanh cô bây giờ rõ ràng không chỉ có mỗi mình cô bạn thân. Vài diễn hình có thể kể tên như Song Tử và Kim Ngưu đang riu rít nói chuyện ở dãy hàng bên kia, hay Xử Nữ và Bảo Bình cũng liên tục cười nói vui vẻ không ngừng.

"Ai đó có thể nói cho tôi biết tại sao các người lại có mặt đầy đủ ở đây không hả?"

Hành động của năm cô gái lập tức dừng lại và nhìn về phía Bạch Dương, sau đó lại quay sang nhìn nhau và nhoen miệng cười tươi tắn. Đối với Xử Nữ, đó là một nụ cười nửa miệng, trong khi Song Tử và Ngự Nhân chạy đến ôm lấy hai cánh tay cô bạn hoa khôi.

"Bọn này đi theo làm người tư vấn hộ cậu! Chẳng phải công chúa của chúng ta khá kém trong vấn đề chọn quà còn gì."

Tớ sẽ rất cảm kích nếu cậu gọi là nữ hoàng, thay cho cái danh công chúa nhỏ bé đó. Là ai đã gọi cái danh này đầu tiên vậy nhỉ?

"Nhóc đừng quên, chị đây chính là chị gái của bạn trai em, là con người vô cùng đáng thương đã sống cùng thằng ôn con hách dịch khó ưa đó tận hơn mười bảy năm trời!"

Đầu vừa ngước cao tự dương tự đắc, miệng vừa liên tục buông lời nói xấu đến mức tệ nhất cậu em trai quý hoá của mình, nụ cười nửa miệng ranh mãnh của Xử Nữ vẫn y nguyên như vậy, thậm chí còn hí hửng lại cười với cô. Trong vài giây, Bạch Dương khẽ rùng mình.

"Ma Kết đâu có hách dịch khó ưa, cậu ấy tốt bụng mà."

Sau khi Bạch Dương vừa dứt lời, bầu không khí lập tức chuyển sang yên tĩnh đến đáng sợ.

"Ôi trời Dương ơi, nói cậu nghe, đến cả bạn thân là Sư Tử còn chưa một lần nói về nó như thế đấy! Cho nên công chúa à, cậu là người đầu tiên và chắc chắn là duy nhất có thể nói rằng thằng Kết- eo, tốt."

Một tay bá vai Bạch Dương như anh em thân thiết từ thuở nào, Nhân Mã nhảy ra từ phía sau một quầy gần đó và vui vẻ cười lớn thích thú, mặc kệ gương mặt xinh đẹp của nàng hoa khôi đã đen kịt lại từ bao giờ.

Ngoại trừ Nhân Mã ra, hầu như ai cũng che miệng cố nhịn cười trong bất lực, để rồi bật cười như trường hợp của Bảo Bình, hay kể cả những cô tiểu thư như Song Tử và Ngự Nhân.

"Cậu im đi! Công chúa cái đầu cậu! Cái đồ nào rỗng mà bày đặt tỏ vẻ biết tuốt!"

Cái cặp trong tay Bạch Dương lập tức quất mạnh vào Nhân Mã, lúc này vẫn còn cười ngặt nghẽo.

"Đáng đời! Cho cái tội nói xấu bạn trai người ta."

"Nếu ông chỉ có thể nói ra những lời vô tâm gây tổn thương trái tim bé nhỏ của tôi như thế, thì im đi hoàng tử điện hạ!"

Một cái nhếch mép thích thú của Thiên Bình là lời đáp lại duy nhất cho sự bức dọc đáng thương của Nhân Mã, và cậu gần như không hề để tâm gì đến cậu nhóc hậu bối luôn chỉ biết mở mồm mà không chịu suy nghĩ trước sau. Nhún vai một cách hồ hững và bình thản bước tới bên cạnh Song Tử, Thiên Bình hơi ghé tai cô nói nhỏ gì đó trong khi nụ cười vẫn cứ túc trực trên khuôn mặt điển trai. Có vẻ đó cũng không phải điều gì nghiêm túc cho cam, khi mà cậu lập tức bị cô nàng huých mạnh vào hông với vẻ mặt đầy cảnh cáo. Mặc kệ điều đó, như mọi khi, Thiên Bình vẫn cười khi.

Mất nhìn một lượt những người trong tầm mắt mình một cách chán nản, Bạch Dương thở ra một cái. Tại cô có thể nghe văng vẳng những tiếng nói thuộc về anh Cự Giải và chị Xử Nữ đằng kia.

Thật là, đúng là hết nói nói.

***

"Anh biết cô Lưu hả, anh Yết?"

Thiên Yết ngẩng đầu khỏi quyển sách đang đọc, đồng thời quay sang nhìn Sur Tử đang đi bên cạnh mình, kế bên là Xà Phu. Cả hai đứa đều nhìn cậu bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn dò hỏi, trong khi tay mỗi đứa cầm một cây kem vừa mua ban nãy. Gập sách lại, đôi mắt màu khói vờ ra chiều suy nghĩ, sau đó mới lần nữa liếc sang hai đứa vẫn cứ nhìn mình chằm chằm chờ đợi câu trả lời.

"Anh có quen cô ấy trước đây. Cũng đã khá lâu không gặp rồi."

Trong một lần khi Song Ngự ở lại nhà chơi cùng cậu, Sur Tử và Thiên Bình, mẹ thằng bé có đến đón, đồng thời gửi mọi người lời cảm ơn vì đã chơi cùng con trai bà. Thiên Yết nhớ khi đó bà ấy đẹp vô cùng, vẻ đẹp nhẹ nhàng đến mê hồn, nhất là nụ cười dịu dàng ấm áp, đối lập hoàn toàn với vẻ đẹp vô thực sắc sảo lạnh lùng của bà Lâm đã gần như in sâu vào trí nhớ cậu từ những ngày còn là một thằng nhóc con.

Tuy nhiên bây giờ khi gặp lại, sự tiêu tụy và xanh xao trên khuôn mặt bà khiến cậu dù ít dù nhiều cũng không thể không cảm thấy ngạc nhiên. Chắc chắn điều này có liên quan đến sự thay đổi của Song Ngự, từ tính tình đến cách mà nó xử sự, khi mà rõ ràng thằng bé vẫn nhớ rõ mọi thứ, nó lại chọn cách vờ như không quen biết bọn cậu. Mặc dù cậu nhóc đó đã luôn độc lập từ khi còn nhỏ xíu, nhưng so với bây giờ rõ ràng chỉ có tệ hơn chứ chẳng hề tiến bộ lên được chút nào, hệt như cứ mãi bị kìm hãm bởi điều gì đó. Thiên Yết đã không ngừng nghĩ như vậy từ nãy đến giờ.

"Mà nhắc mới nhớ, lần đầu khi em gặp cô Lưu, hình như cô ấy đã nhầm em với ai đó."

Không cần Sur Tử phải nói hết, Thiên Yết cũng có thể đoán được, dù vậy, cậu vẫn chọn không nói cho cô biết. Vì kể cả cậu có nói, thì con bé cũng chẳng có ấn tượng gì về những chuyện lúc đó cả. Vậy thì thà im lặng còn hơn khơi mào những thứ đã trở nên mờ nhạt trong ký ức của nó, như vậy chỉ càng khiến mọi chuyện thêm khó khăn mà thôi.

"Tớ thích cô Lưu cực, nhưng thằng Ngự thì không. Cái thằng đó, ôi trời, tớ sẽ chẳng bao giờ ưa được mắt. Chỉ nhìn bản mặt nó thôi là đã phát bực rồi."

Vừa nói, Xà Phu vừa ăn nhanh hết phần kem của mình rồi tiện tay vứt que gỗ vào thùng rác gần đó. Vẻ mặt vẫn bình thản như không, đôi mắt màu hổ phách vẫn điềm đạm như vậy, vậy mà từng lời từng chữ dù hết sức hồ hững nhưng lại chứa đầy sự khó chịu.

"Hai đứa không thể ngừng là kẻ thù được hả?"

Ngả người ra sau một chút, Thiên Yết không chút bận tâm vươn tay qua Sur Tử và gỡ quyển sách của mình vào đầu Xà Phu. Đôi mắt màu khói điềm tĩnh nhìn cậu nhóc đang sung sủa mặt mày ôm lấy đầu, sau đó thản nhiên mở sách tiếp tục đọc, đương nhiên là vẫn tiếp tục bước đi cùng Xà Phu và Sur Tử.

"Làm ơn đi, còn lâu em mới cho thằng đó vừa mắt được! Vừa giả tạo vừa khó ưa, nhìn thế nào cũng là một kẻ không ra gì."

"Tớ nghĩ cậu ta cũng đâu xấu xa tới mức đó."

Lời vừa phát ra khỏi miệng là lời trong vô thức, vì lẽ đó nên Sur Tử mới chớp mắt liên hồi trong khi môi bặm chặt vào nhau. Cô dừng bước, đôi mắt màu nâu café đảo vòng vòng liên tục.

Cái gì vậy chứ, cô đâu có ý định nói đỡ gì cho cậu ta đâu.

Rồi mắt khỏi Sur Tử, Xà Phu lén thở ra một tiếng rồi quay đi. Cổ đẹp tan sự bức bối dấy lên trong lòng, cậu nhú mày, những gì nói ra cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể. Nhưng có lẽ vì nhẹ nhàng quá, nó lại thành ra hơi lạnh nhạt.

"Dù sao, tớ ghét nó! Tớ vô cùng ghét cái bản mặt của thằng đó."

Không phải Thiên Yết nghĩ gì nhiều hay (thật sự) muốn móc mĩa gì Xà Phu đâu, chỉ là suy nghĩ thoáng lướt qua trong đầu cậu mà thôi. Ý cậu là, không phải khuôn mặt của Xà Phu với Song Ngư - chẳng biết vì sự trùng hợp quái quỷ gì của tạo hoá - gần như là giống nhau như đúc hay sao. Vậy thì ghét bản mặt của Song Ngư có khác nào ghét bản mặt của chính nó đâu. Có một khuôn, y chang.

Đúng là đã ghét rồi thì cái gì cũng tìm ra mà ghét cho kì được.

Nhìn theo Xà Phu có chút hần học bước đi, Sư Tử nhanh chóng đuổi kịp cậu và Thiên Yết. Cô có thể nhìn thấy cậu đang rất khó chịu, đến mức dùng răng cắn mạnh môi mình. Sự thật mà nói, cô cũng không hiểu tại sao lại nói ra lời bênh vực cho Song Ngư nữa, trong khi Sư Tử biết rất rõ Xà Phu ghét cậu ta như thế nào.

Cả cô cũng vậy mà, không phải sao?

Tuy nhiên, không hiểu tại sao, Sư Tử cứ cảm giác chuyện Xà Phu bực bội, có gì đó không hề liên quan đến cô.

Từ đầu đến cuối, đôi mắt màu khói vẫn chỉ im lặng quan sát hai đứa trong khi cứ vờ là đang đọc sách, và chỉ khi đã chắc chắn là mọi thứ tạm ổn, cậu mới bình thần tiếp tục việc của mình. Thiên Yết bất giác thở ra một tiếng, rồi lại chẹp miệng một cái.

Hai đứa này càng ngày càng không bình thường thì phải.

***

Sau khi xuất viện, Sư Tử dọn đến sống chung nhà với Thiên Yết và Thiên Bình. Dù cô ban đầu từ chối, nhưng với căn nhà bây giờ đã không còn gì ngoài một đồng chấy đen, bản thân lại không có chỗ nào ở được, cô chỉ còn cách đồng ý. Với tư cách là bạn trai, Xà Phu còn cả gan đề nghị cô đến ở cùng mình, cho đến khi bị Bạch Dương và Thiên Bình người gõ vào đầu người kẹp cả cô dạy cho một bài học.

À, trong đó có cả Ma Kết cậu nữa.

Cũng vì lý do đó, dần dà chuyện chở Sư Tử đến trường không còn thuộc về phận sự của Ma Kết nữa. Ban đầu thì cậu vẫn sang nhà anh Thiên Yết chở cô đi học bình thường, nhưng gần đây, nhất là khi Sư Tử thỉnh thoảng lại nghỉ học vài ngày (mà cậu vẫn cho rằng là do phải sắp xếp vài thứ sau khi chuyện đó xảy ra, như việc toàn bộ giấy tờ tùy thân của cô đã cháy rụi chẳng hạn), mọi thứ dần thay đổi hẳn. Thay vì cùng Ma Kết đến trường như trước giờ vẫn vậy, cô hoặc là đi cùng anh mình là Thiên Bình và Thiên Yết, hoặc là đi cùng bạn trai là Xà Phu.

Không phải Ma Kết bực bội khó chịu hay ganh ghét vớ vẩn gì, cậu chỉ là cảm thấy không thoải mái một chút. Bởi vì không chỉ không còn cùng cậu đi học, Sư Tử gần đây dường như tránh tiếp xúc với cậu hết mức có thể. Không chỉ mỗi cậu, còn là đối với hầu hết cả đám bao gồm cả Thiên Bình, và bằng cách nào đó, theo những gì cậu cảm nhận được, trừ Xà Phu và anh Thiên Yết ra.

Đã là bạn thân từ hồi tiểu học tới giờ, cách cư xử gần đây của cô khiến cậu thấy rất lạ. Và Ma Kết đổi lại lời ban nãy, phải là rất khó chịu mới đúng.

Sư Tử chắc chắn, một lần nữa, đang có chuyện gì đó giấu cậu.

Nhưng vừa tạm dẹp bực bội đó sang một bên, Ma Kết lại nhớ tới một sự bực bội khác, mặt mày lập tức nhăn lại. Hôm nay vì phải ở lại phụ thầy chủ nhiệm vào điểm nên cậu về khá muộn, đến lúc xong xuôi thì đã chẳng nhìn thấy ma nào. Nói là muộn cũng không đúng, chỉ là trễ hơn giờ tan học gần một giờ. Bạch Dương thì không ngạc nhiên, vì cậu đã nhắn tin báo cô không cần (mặc dù thừa nhận là Ma Kết có hơi hệt hắng chút). Nhưng còn mấy đứa kia lại khác, nhất là Nhân Mã và chị Bảo Bình. Bình thường giờ đó hai người họ vẫn còn hăng say luyện tập, thế mà lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Cả đám mười mấy đứa chẳng biết có rù có hẹn gì nhau không mà tự dưng biến mất không nói không rằng, hỏi Ma Kết làm sao không bực cho được!

Nhà Ma Kết cách trường học không quá xa, nhưng không có nghĩa là cậu không mệt, nhất là khi ngoài vác thân mình đi, cậu còn phải dắt theo một chiếc xe đạp thùng bánh. Trước khi Ma Kết quá sức chịu đựng, cũng là lúc cậu vừa về đến nhà.

Nhìn ngôi nhà tối đèn, cậu chợt nhủ mày. Chẳng nhẽ ba mẹ và chị gái lại ra khỏi nhà mà chẳng báo cho cậu biết?

Ôi, vớ vẩn.

"Con về rồi!"

Thôi thì cứ chào cho có đi vậy. Trong lúc vờn tay ra tìm công tắc đèn ở phòng khách, cậu nghĩ băng quơ như vậy.

Đúng lúc này, ngay khi ánh đèn điện vừa sáng lên, một âm thanh như pháo nổ vang bên tai Ma Kết, ngay sau đó là một đồng những mảnh giấy bóng kính nhỏ đủ màu từ khắp phía bay vào cậu. Một tay phát phát trước mặt, Ma Kết lúc này mới bắt đầu mở mắt và nhìn xung quanh.

"Chúc mừng sinh nhật!"

Trước mắt Ma Kết là chiếc bàn trong bếp đã được kéo ra giữa phòng, và trên đó là rất nhiều những món ăn khác nhau, cùng với một cái bánh kem. Đứng xung quanh chiếc bàn có khá nhiều người, bao gồm chị gái cậu là Xử Nữ, ba mẹ và cả những đứa bạn quý hoá của cậu. Hai tay vồ liên tục vào nhau, trong khi mặt ai nấy đều hiện rõ sự vui vẻ.

Hai mắt Ma Kết được dịp chớp liên hồi sau khi vừa đưa mắt suy nghĩ đầu đầu. Một tay đưa ra trước mặt ra hiệu dừng lại, tay còn lại vẫn đang phúi phúi mở giấy bóng kính dính trên tóc mình, cậu khẽ nhủ mày nhìn tất cả một cách nghi hoặc.

"Khoan. Sinh nhật ai cơ? Chúa hả? Đầu có cần tổ chức giáng sinh linh đình thế này! Còn không biết Chúa nhân từ có chứng giám hay không, trước mắt là thấy tốn kém chết đi được. Cái gì đây? Lại còn có bánh kem nữa cơ."

Ngay khi vừa dứt lời, bên cạnh tiếng thờ dài ngoáy của đảng phụ mẫu và chị gái, đầu Ma Kết đột nhiên đau nhói lên. Cậu có thể cảm nhận được mình vừa bị cốc mạnh một phát, vì lẽ đó mà lập tức quay ra sau sưng sía mặt mày.

"Bị gì mà đánh em hả, Thiên Bình?!"

"Tự nhiên anh thấy khuôn mặt của mày rất khó ưa và đáng đánh."

Ma Kết răng cắn chặt lấy môi, trước khi kịp chạy đến chỗ Thiên Bình đang nham nhở nỡ nộ cười trêu tức, cậu đã bị Nhân Mã từ đâu chạy tới, tay rất vui vẻ và thần nhiên như không choàng qua vai cậu.

"Nói tao nghe, hôm nay ngày gì?"

"Điên hả, chẳng khủng? Còn không phải là giáng sinh sao!"

"Biết ngay mà. Thường lệ rồi. Quen rồi."

Rồi tay khoi cổ Ma Kết, Nhân Mã mắt nhắm mắt mở tỏ vẻ bất lực. Sau khi gõ lên vai cậu vài cái, Nhân Mã quay người bước về phía cả đám đang chán nản lác đầu.

"Rốt cuộc là cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy hả?"

"Ngu thiệt hay giả ngu vậy trời?"

"Không đâu, thật ra chẳng con này của cô chú luôn như vậy mọi năm luôn đó con."

"Thật khổ tâm."

"Và thử không có ai nói cho nó xem, nó sẽ để ngày này cứ thế trôi qua như bao ngày bình thường khác."

Mặc dù Xử Nữ nghe nói, Sư Tử luôn nhắc và chúc sinh nhật thẳng bé cực kỳ sớm, thậm chí là người đầu tiên, nên mọi năm dù Ma Kết có quên cũng không đến mức này. Không lẽ con bé chưa nhắc sao?

Ngư Nhân đưa mắt nhìn sang ông bà Nguyễn và Xử Nữ đang bất lực đứng một góc, sau đó lại nhìn sang cậu lớp trưởng luôn nổi tiếng là học sinh nhất khối với trí nhớ siêu phàm và sự thông minh tuyệt hảo. Phải chăng vì thông minh quá nên não cậu ta tự bảo hòa trước những thứ nhỏ nhặt này?

Đáng sợ thật, Ngư Nhân chép miệng.

Sau một hồi đứng một góc che miệng cười thích thú, Song Tử chạy từ chỗ Kim Ngưu tới trước mặt Ma Kết. Hai tay cô bình thân đặt lên hai vai cậu, mắt đối mắt trong khi về mặt lại rất nghiêm trọng.

Đúng hơn là đang cố gắng nén cười hết mức có thể với những con người đang bặm môi nhin để không bật cười nhưng lại thành ra một đồng dáng đứng vô cùng tức cười phía sau lưng Ma Kết.

"Tớ nói này, lớp trưởng. Tớ hỏi nhé, làm sao cậu có thể nhớ được ngày sinh của Chúa, vậy mà lại không nhớ ngày sinh của mình hay quá vậy? Cậu, chẳng lẽ lại là một kẻ sùng đạo tới mức đó sao?"

Nói thật sự là cô khâm phục thật, mặc dù cái này rõ ràng không phải cái gì đáng để khâm phục cho lắm. Kể cả khi Song Tử quanh năm suốt tháng lúc nào cũng dày gín lịch học thêm, cô còn chưa đến nỗi quên mất sinh nhật của chính mình nữa là. Cô đang nghiêm túc băn khoăn liệu bản thân có nên bài sư học đạo lớp trưởng đại nhân hay không.

Mặt Ma Kết từ bức tức dần giãn ra, đôi mắt đắm chiều ra chiều suy nghĩ, cả mày cũng hơi nhủ lại. Rồi cũng chính đôi mắt đó, đột nhiên mở to một chút như vừa nghiệm ra được điều gì, lập tức dùng nắm đấm đấm vào lòng bàn tay mình.

"Ồ ha, quên! Nay là sinh nhật tớ mà, nhỉ?"

Thế đấy! Lại còn "nhỉ" nữa cơ chứ! Đáng sợ. Đáng sợ quá đi mất!

"Có hơi sớm một chút, nhưng tớ nghĩ nên đưa luôn cho cậu sẽ tốt hơn."

Sau khi quay phắt ra sau mắng mỏ Ngư Nhân, người cũng là đứa bạn thân thiết đã thẳng tay đẩy Bạch Dương ra trước mặt cậu, tay cô càng nắm chặt món quà đang cầm, tận khi đang đưa cho cậu.

Một cô gái luôn tự tin đến mức gần như tự cao, vậy mà giờ lại khốn đốn ngại ngùng trước một thằng con trai (mặc dù thằng con trai đó là người yêu mình)! Cô chẳng còn lời gì để nói nữa rồi.

"Của tớ? Cho tớ sao?"

Nhìn Bạch Dương ngược ngạo cúi gầm mặt gật đầu, Ma Kết cũng thôi không truy hỏi làm khó cô nữa. Mặc kệ mấy ánh mắt của những con người đã vô tình và sớm trở thành nhân vật quần chúng, cậu vui vẻ mỉm cười khi đưa tay nhận món quà từ Bạch Dương.

Đó là một thứ gì hình chữ nhật khổ vừa được bọc bằng giấy kính màu gói quà, phía trên còn điểm một chiếc nơ rất dễ thương.

"Tớ mở nhé?"

Một lần nữa, Bạch Dương gật đầu thay cho câu trả lời. Tim cô bây giờ đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khuôn mặt xinh đẹp cúi gầm này giờ đã sẫm đỏ lựng như quả cà chua, hoàn toàn không còn chút sức lực nào đáp lại cậu nữa.

Không chỉ hai nhân vật chính, nhân vật quần chúng cũng đóng vai trò rất quan trọng, nhất là khi lúc này một đám người mà ai cũng biết là ai đó, bao gồm cả đảng phụ huynh quyền lực và người chị gái luôn sẵn sàng bán đứng em trai mình (trong vài trường hợp), đang bàn luận rất sôi nổi về thứ ẩn giấu đằng sau lớp giấy gói quà kia.

Một cách từ tốn và chậm rãi, Ma Kết dùng tay tháo lớp nơ và giấy gói ra, đôi mắt trước sau vẫn bình thản như vậy, kể cả khi đã nhận ra món quà Bạch Dương tặng sinh nhật mình là gì.

"Sách tham khảo?"

Ban đầu, cả đám bạn lẫn nhị vị phụ huynh họ Nguyễn đều tưởng mình nghe nhầm, đến mức từ người ngoài cuộc, họ phải chạy ngay vào để kiểm chứng sự thật. Thiên Bình và Cự Giải mỗi người một tay đề lên lưng đu bám trên người Ma Kết, người lúc này - thực sự - đang cầm một quyển sách toán nặng cao tham khảo trên tay.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía cô bạn gái, người này giờ vẫn cố giấu đi gương mặt ửng đỏ của mình. Tròn xoe và đầy kinh ngạc, và khó tin.

"Tớ chọn mãi mà cũng không chọn được món gì thích hợp để tặng cậu. Dù sao Kết cũng đang ôn tập cho kì thi học sinh giỏi toán quốc gia sắp tới, nên tớ nghĩ cái này khá hợp với cậu."

Hợp cái gì mà hợp? Bảo Bình không ngừng gào thét trong lòng, chỉ hận cô bạn thân Xứ Nữ cùng Kim Ngưu đang dùng tay bịt chặt miệng không cho cô một giây ú ớ nào.

Ai lại dùng sách tham khảo làm quà tặng sinh nhật? Con bé này quen với thằng nhóc mọt sách điên khùng nên khùng điên theo rồi hả?! Không chấp nhận được, không chấp nhận được mà!!

"Cậu tìm thấy nó ở đâu thế?"

Bạch Dương hơi ngạc nhiên ngược mắt nhìn Ma Kết, cũng giống với những đôi mắt lập tức chuyển từ cô sang cậu. Anh chàng lớp trưởng mặc kệ trên lưng mình bị hai kẻ nào đó liên tục đu bám, về mặt đầy rạn rờ nhìn Bạch Dương.

"Tớ đã tìm cuốn này rất lâu! Gần như là bới tung cả thành phố luôn. Còn là bản giới hạn xuất bản lần thứ nhất, cậu làm sao mà hay vậy hả Dương?"

"Cậu ấy đã lên mạng đặt đó! Kì công dữ lắm!"

Chuyện đặt quà thì Ngự Nhân có biết, còn biết cả việc cô nàng dùng mọi cách để hàng về ngay lập tức trong vòng một ngày, đến mức ban này vừa tan học đã tức tốc chạy về nhà. Điều duy nhất cô không biết là đó là món quà gì, càng không nghĩ đó lại là một quyển sách tham khảo.

Đây không phải thế giới của cô rồi.

Sau khi lờ mờ cảnh cáo Ngự Nhân, Bạch Dương lại quay sang Ma Kết. Hơn một năm cùng cậu hẹn hò, cô lần đầu tiên trên đời nhìn thấy bạn trai mình mừng ra mặt đến mức gần như muốn nhảy cẫng lên như vậy. Xem chừng cậu ấy rất vui, Bạch Dương tự nhủ. Nhìn người thương của mình vui như vậy cũng khiến cô thấy vui theo!

"Cảm ơn cậu nhé, Dương! Cậu đúng là bạn gái tuyệt nhất!"

Ngay khi Bạch Dương vừa đỏ mặt xấu hổ và định nổi đóa với Ma Kết vì những lời nói thẳng thắn quá mức, cô ngay tức thì đã bị cậu vòng tay ôm chặt lấy.

"Quả nhiên, tớ thật sự rất thích cậu đó Dương!"

Ôi trời ơi, bình thường Ma Kết không vui vẻ như thế này có phải là phúc muộn nhà không, nếu không cô chắc chắn sẽ vì bệnh tim mà chết sớm. Nghĩ đến đây, Bạch Dương đành mỉm cười cho qua chuyện, dù rằng trong bụng mở hội và hạnh phúc đến mức muốn la lớn cho cả thế giới này biết.

Bạn trai cô đáng yêu quá đi mất! Đúng rồi, bạn trai cô, là bạn trai cô đó!

"Nói nghe này đôi uyên ương, chúng ta bắt đầu nhập tiệc đi có được không?"

"Xin lỗi vì thất lễ, nhưng đúng là chị đói thật rồi đó hai đứa à."

Một lời móc mĩa thẳng mặt của Xứ Nữ cùng với câu nói thánh thiện nhưng chứa đầy gai nhọn của Kim Ngưu, hai cô nàng đứng cạnh nhau vui vẻ nở nụ cười híp mắt.

Tận một lúc lâu sau, Ma Kết với nhận ra hành động ngớ ngẩn này giờ của mình, nhưng đã quá muộn. Không chỉ mỗi Bạch Dương cứ cười đến muốn toát cả miệng, cả đám bạn nào đó và thật đau lòng, cả ba mẹ cậu nữa, liên tục đem chuyện đó ra làm trò đùa trêu chọc cậu.

Tối hôm đó, nhà họ Nguyễn tổ chức tiệc sinh nhật đầy náo nhiệt cho cậu con trai của mình, với sự tham gia của cả chục đứa bạn ồn ào.

Nhưng hoàn toàn không có sự tham gia của bốn người, Thiên Yết, Xà Phu, Sư Tử, và cả Song Ngưu.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Giáng Sinh An Lành

Nói rằng Song Ngưu không thích giáng sinh rõ ràng là một biện pháp nói giảm nói tránh vô cùng thâm hại. Cậu ghét nó, đủ nhiều như ghét cay ghét đắng cái cảm giác rét buốt xuyên qua lớp vải quần áo và xông xồng xộc vào da mình. Mỗi khi nhìn người ta vui vẻ bước đi nhộn nhịp dưới phố với những chiếc áo khoác đủ màu sắc, nhìn những dòng xe chạy nườm nượp trên đường, hay những món đồ trang trí trải rộng khắp nơi làm nổi bật thêm cho một thành phố tấp nập về đêm, Song Ngưu lại không tránh khỏi sự khó chịu đang nhộn nhạo bên trong tâm trí. Cậu không nhớ được từ bao giờ cậu lại ghét giáng sinh đến như vậy.

Nhân lúc đang dừng chờ đèn đỏ, Song Ngưu vươn vai một cái, sau đó lại dùng tay che miệng ngáp ngắn ngáp dài. Thường thì vào ngày giáng sinh, những nơi làm việc của Song Ngưu sẽ cho nhân viên nghỉ tùy thích, nhưng với phần lương trong những ngày này cao gấp ba lần thường ngày, cậu hoàn toàn không chút suy nghĩ đã vứt bỏ luôn chuyện nghỉ phép của mình. Thay vì nằm ở nhà mà chẳng có gì để làm, cậu thà dành thời gian đó để kiếm tiền còn tốt hơn. Đó là điều mà Song Ngưu đã nghĩ, đến mức cậu sẵn sàng bùng tiết buổi chiều để chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Dù sao, lương của cậu là tính theo giờ, và nó cũng phần nào khiến cậu có cảm tình với giáng sinh hơn, giống như với những ngày lễ vậy.

Khi tình cờ đảo mắt xung quanh, Song Ngưu chợt dừng lại nơi gia đình ba người đang dắt nhau đi bộ trên phố, nhất là nụ cười hạnh phúc luôn túc trực trên khuôn mặt rạng rỡ của họ. Lẽ ra Song Ngưu nên quay đi, nhưng cậu vẫn cứ hướng tầm nhìn về phía họ. Cậu có thể cảm nhận rõ ràng dòng ký ức đang chảy liên tục trong đầu mình. Cậu nhớ về gia đình ba người cũng từng nắm tay nhau bước đi trên phố. Cậu nhớ về người đàn ông dù đứng đầu một tập đoàn lớn nhưng vẫn luôn quý trọng gia đình hơn hết thảy. Cậu nhớ những khi người đàn ông ấy sẵn sàng dẹp phẳng mọi kế hoạch và công việc, nhất là trong những ngày lễ chỉ để ở bên mẹ con cậu.

Với một đứa trẻ luôn ngưỡng mộ ba mình như Song Ngưu, cậu luôn nghĩ bản thân phải rất căm ghét ông khi ông trở thành một người bạo lực với chính gia đình như thế, nhưng không. Cậu đoán, đứa trẻ trong cậu vẫn rất yêu ông, đó là lý do tình cảm và sự kính trọng dành cho ông của Song Ngưu tới bây giờ vẫn không hề thay đổi. Mặc dù không phủ nhận, bao hàm trong đó cũng chính là sự cố chấp cứng đầu không chịu chấp nhận, thay vào đó, cậu luôn tìm cách đổ lỗi cho mọi thứ xung quanh mỗi khi có thể.

Nhưng chết tiệt, cậu đang nghĩ cái gì vậy? Nghĩ về quá khứ và những gì đã qua không phải là điều cậu nên làm, càng không phải là điều cậu phải làm.

Và Song Ngưu vô cùng biết ơn tiếng còi xe vừa vang lên một cách gấp rút đã thành công kéo ngược cậu trở lại thực tại. Nhận ra đèn tín hiệu đã chuyển xanh, Song Ngưu vội quay ra sau gạt đầu xin lỗi rồi đạp xe chạy đi.

***

Sư Tử hai tay chống hán lên bệ cửa sổ mà nhìn ra ngoài từ bên trong xe buýt. Nhìn sự đông đúc khắp vỉa hè, nhìn sự nhộn nhịp của những cửa hàng lấp lánh ánh đèn, nhìn những món đồ trang trí trải khắp trên ngọn cây, cô không ngăn được môi mình về một nụ cười tươi.

"Ừa anh, hôm nay là ngày gì mà người ta ra đường nhiều ghê ấy nhỉ? Anh xem, khu thương mại đằng kia đông quá trời!"

Thiên Yết ngồi ghé cạnh bên Sư Tử, từ này đến giờ vẫn miệt mài chăm chú vào quyển sách đang đọc dở. Kể cả khi đã nhận được câu hỏi cùng lời nói tràn ngập sự thích thú của cô, đôi mắt màu khói vẫn giữ nguyên vẻ điềm đạm, cũng như không hề rời khỏi trang sách lấy một giây.

"Hôm nay là giáng sinh mà, Tiểu Sư Nhi."

Sư Tử lơ đãng "ồ" một tiếng, sau đó lại tiếp tục ngó dọc ngó xuôi với đôi mắt sáng rỡ. Tuy nhiên đến tận một lúc sau, cô mới đột nhiên nhận ra mình đã quên khuấy mất một điều cực kỳ quan trọng, và cứ thế lập tức quay sang Thiên Yết với vẻ mặt đan xen vài phần hoảng hốt.

"Em quên mất! Hôm nay là sinh nhật Ma Kết."

Từ khi quen biết với nhau và trở thành bạn thân cho tới bây giờ, Sur Từ chưa bao giờ quên mất sinh nhật của cậu. Bởi vì Ma Kết gần như luôn luôn quên mất ngày trọng đại này nên bù lại đều đặn mỗi năm, cô luôn nhớ rất rõ và luôn là người đầu tiên mừng sinh nhật cậu, thậm chí còn trước cả chị Xứ Nữ hay cô chú Nguyễn. Đây là lần đầu tiên, Sur Từ hoàn toàn quên mất sinh nhật của bạn thân mình. Cơ bản thì đây cũng không phải chuyện gì hệ trọng, chỉ là, nó khiến cô cảm thấy không thoải mái. Dù vậy, đôi mày đang nhíu chặt của Sur Từ lại chậm rãi giãn ra, cùng với một nụ cười như có như không và ánh mắt thoáng đượm buồn.

Trong một khắc khi Thiên Yết liếc sang vì sự im lặng đột ngột, toàn bộ biểu cảm ấy đều được thu vào đôi mắt màu khói của cậu.

"Sao vậy?"

"Không. Em chỉ đang nghĩ liệu họ có giận em không, liệu Kết có giận em không? Ý em là, gần đây em gần như luôn tránh mặt họ nhiều nhất có thể, và-ôi, em cũng không biết nữa."

Thiên Yết chợt nhớ đến tin nhắn của Kim Ngưu về tiệc sinh nhật cho Ma Kết ở nhà của cậu nhóc. Cậu đã nhắn cho cô rằng cậu có việc bận không tới được, và gửi nhờ cô lời chúc của cậu đến thẳng bé. Nói đến việc tránh mặt, cả Thiên Yết cũng được xem là tránh mặt bọn họ, chỉ là không nhiều như Sur Từ, dù rằng con bé vẫn nằm ở một mức độ nếu không để ý chắc chắn sẽ không nhận ra.

Một tay đóng quyển sách lại, Thiên Yết bình thản đưa mắt nhìn sang đứa em ngang hông của mình. Tay cậu vỗ vai cái lên đầu Sur Từ, khuôn mặt và ánh mắt vẫn không thoát khỏi sự điềm tĩnh thường trực, chỉ có mỗi khoé miệng là dường như nhếch lên đôi chút.

"Nghe anh hỏi này, em có nghĩ việc mình làm là đúng không?"

Không gật, cũng không lắc đầu. Thay vào đó, Sur Từ dời ánh nhìn vừa chuyển từ khó hiểu sang ngạc nhiên, cuối cùng là lãnh đạm quay về phía cửa sổ.

"Em không biết. Em chỉ biết đây là cách tốt nhất, trong những cách mà em có thể chọn."

"Vậy là được rồi. Em không sống vì thiên hạ, dù là bất cứ ai, em chỉ cần sống đúng với những gì em muốn, chỉ cần sống cho bản thân mình thôi."

Nhưng em chưa từng như vậy đúng không? Em chưa từng sống vì bản thân mình, kể cả ngay lúc này.

Đáp lại câu nói của Thiên Yết, Sur Từ mỉm cười băng quơ. Ngoại trừ điều đó, cô im lặng.

Khi chiếc xe buýt đột ngột tấp vào bên và dừng lại cũng là lúc Sur Từ chợt đứng dậy khỏi ghế ngồi. Trước đôi mắt có phần dò hỏi của Thiên Yết, cô nhanh chóng nhoen miệng híp mắt cười tinh nghịch, hoàn toàn bỏ lại phía sau vẻ mặt trầm uất vài giây trước của mình.

"Dù sao, chắc em cũng nên kiếm gì đó tặng cho Ma Kết! Có lẽ em sẽ nhờ ai đó chuyển cho cậu ấy chẳng?"

Liếc mắt nhìn những người khách từ bên bước lên xe, lại nhìn sang Sur Từ đang chuẩn bị chạy đi, Thiên Yết hơi cười, trước khi lại lần nữa quay trở lại với quyển sách yêu dấu đang đọc dở.

"Nếu em không về sớm, có là anh thì cũng không ngăn được thằng anh trai điên khùng của em đâu."

Sau khi đưa tay bật ngón cái và quay lại cười rạng rỡ với Thiên Yết, Sur Từ lon ton chạy xuống bậc tam cấp và nhanh chóng bước xuống bên. Nhìn chiếc xe dần lăn bánh, cô vui vẻ vẫy tay chào người anh trai yêu quý.

Ngay khi chiếc xe vừa chạy đi và hoà vào dòng xe nhộn nhịp, nụ cười trên môi Sur Từ lập tức tắt đi. Trước khi quay người bước lẩn vào đám đông, cô bất giác thờ dài khi nhìn lên bầu trời từ lúc nào đó đã trở nên xám xịt mây đen.

***

Sau khi đã tàn tiệc và rời khỏi nhà của Ma Kết, Ngư Nhân đi cùng Bạch Dương trên đường về. Vì Ngư Nhân bảo nhà mình ở cùng hướng với nhà cô nên Bạch Dương cũng không ý kiến gì. Cô cơ bản cũng không còn ác cảm quá nhiều với cô gái này, dù sao đây cũng là một đất nước tự do, cô lấy quyền gì mà cấm cản. Nhưng nói là nói vậy, cũng là vì Bạch Dương cảm thấy ổn với điều này mà thôi.

"Cậu nói xem Dương, hôm nay rõ ràng vui quá đúng không?"

"Cậu có ý gì khi kéo dài câu hỏi hả?"

Trước cái lờm ngợm của cô bạn, Ngư Nhân vui vẻ nghiêng đầu qua lại hai bên cùng với nụ cười tươi rói trên gương mặt xinh xắn. Cô hoàn toàn bỏ lỡ ánh mắt cảnh cáo của Bạch Dương và nhảy chân sáo bước đi trước.

Nhưng nói gì thì nói, hôm nay là cô vui thật. Từ nhỏ đến lớn Ngư Nhân có rất ít bạn bè, không phải những kẻ xấu xa tiếp cận cô vì gia thế thì cũng là những người đã đan tâm bỏ cô lại một mình vì vô số những lý do của họ, trong đó có Sur Từ và Xà Phu. Thành thật mà nói, Ngư Nhân chưa bao giờ được vui vẻ cười nói bên cạnh bạn bè như thế này. Dù cho Nhân Mã khá lạnh nhạt vì những ác cảm từ trước, dù cho Thiên Bình còn hơi hằn học do những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, dù cho tụi nó đối với cô vẫn còn có chút giọng ép, thì một lần nữa, Ngư Nhân thật sự rất vui.

"Nếu lúc nào cũng có bạn bè bên cạnh như vậy thì thật là tốt biết bao nhiêu."

Đó là suy nghĩ bất chợt hiện lên trong đầu Ngư Nhân. Cô không hề nhận ra rằng mình đã nói lên, càng không nhận ra lời nói trong vô thức đó đã được Bạch Dương nghe thấy.

"Này con nhỏ kia, cậu nghĩ cứ như bọn này là những kẻ độc ác vô tình sẽ bỏ mặc cậu khi bọn này đã chán ấy."

"Sao cậu lại nghe thế? Cậu có khả năng đọc suy nghĩ hả? Cậu là nhà ngoại cảm hả?"

Thay vì đáp lại mớ câu hỏi ngớ ngẩn cùng vẻ mặt kinh ngạc nếu không muốn nói là khó tin sừng sốt của Ngư Nhân, Bạch Dương chỉ im lặng đi đến bên cạnh cô. Hai tay chấp ra sau, đôi mắt sắc sảo nhìn sang cô bạn, cô nàng hoa khôi hơi nhếch môi tạo thành nụ cười ma mị hoàn hảo.

"Cậu đã biết lỗi và nhận lỗi rồi thì ai cũng sẽ tha thứ cho cậu thôi, dù sao bọn tớ cũng không phải loại nhỏ mọn. Đó là chưa kể, cậu làm mọi thứ cần bản vì quý bạn mình, vì cậu quá đau khổ khi nghĩ mình bị phản bội bởi người bạn mình luôn trân trọng, không phải sao?"

Trước khi Ngư Nhân kịp hết ngạc nhiên và lên tiếng nói gì đó, cô chợt nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đang ở ngay trước mặt mình, cùng đôi mắt thẳng thắn nhìn thẳng vào mắt cô, cùng nụ cười đã trở nên nhẹ nhàng ảm áp từ bao giờ.

"Nói là nói vậy, với một đứa mà tới bây giờ tớ mới phát hiện ra là vừa thánh thiện lại luy tình như cậu, ít nhất cũng phải tám phần là vì Xà Phu."

Đôi mắt mở to của Ngư Nhân hơi sụp xuống, môi hơi run rẩy mím chặt vào nhau, cô vô thức nở nụ cười, bất lực và cay đắng.

"Tớ đúng là một đứa lố bịch, nhỉ? Tớ luôn làm những điều ngu ngốc để rồi phải hối hận. Tớ đáng trách, đáng thương, và đáng bị trừng phạt, phải không Dương?"

Nụ cười của Bạch Dương hơi khựng lại cùng đôi mắt thoáng dao động, cô nén tiếng thở dài. Trước khi quay lưng bước đi, cô đưa tay búng mạnh vào trán nhỏ bạn ngốc nghếch của mình.

"Phải nói là tớ ngán tới tận cổ cái cách các cậu tự nhận toàn bộ lỗi lầm về phần mình rồi. Thật là, cả đám bị ngu hết cả rồi hả? Các cậu ích kỷ một chút thì chết ai hay sao? Nhìn thế nào cũng là do các cậu không biết cách thể hiện! Với lại..."

Không để lời kịp nói dứt, Bạch Dương đã mím chặt môi mình lại. Nhìn ra sau và đụng phải khuôn mặt khó hiểu của Ngư Nhân, cô đành nhún vai mỉm cười cho qua chuyện.

"Không có gì đâu, đừng bận tâm. Cậu đã đủ ngốc nghếch rồi."

Đôi mắt vừa nhắm lại chậm rãi mở ra, Bạch Dương băng quơ nhìn lên bầu trời xám xịt đầy mây đen, chân mày thanh tú vì thế mà hơi nhíu lại.

Với lại toàn bộ tội lỗi và sai lầm, nếu phải nói thì chỉ có mỗi tên Xà Phu có lỗi mà thôi. Đó chính là điều Bạch Dương đã định nói, nhưng rồi kịp tỉnh táo để ngăn sự bức tức nhất thời của mình lại. Chỉ vì quá khó chịu trước thái độ nhún nhường quá mức vì ân hận của Ngư Nhân để rồi nhớ đến sự lảng tránh không rõ lý do gần đây của Sur Từ, Bạch Dương bắt đầu tìm nơi để trút giận, và chọn đó là Xà Phu. Nhưng cô cũng biết, cũng nhận ra, những gì cậu ta đã làm hoàn toàn không sai, càng không đáng để cô bức mình hỏi tội. Dù sao, cô cũng không có tư cách làm việc đó.

Xà Phu chỉ là hơi vô tình một chút, ừ thì không hẳn là hơi. Cậu ta đã chọn Sur Từ, đương nhiên, ai cũng có quyền chọn ở bên người mà họ yêu, và sẵn sàng vứt bỏ bao tình cảm cùng sự tìm kiếm của Ngư Nhân cũng như chính cậu ta bấy lâu nay. Dù là Xà Phu hay Song Ngư, dù họ có thể nhẫn tâm và lạnh lùng, nhưng không hề đáng trách. Đúng hơn, là không thể trách.

Bạch Dương chán nản thở hắt ra. Mấy đứa bạn này của cô tại sao cứ phải chọn những cách rắc rối thế này để giải quyết vấn đề cơ chứ!

"Ồi!"

Hai mắt mở to vì bất ngờ, Bạch Dương theo phản xạ kêu lên một tiếng. Hơi nhíu mày, cô hít sâu một hơi, cổ trung ra bộ mặt hiền hoà nhất trước khi nở con xung thiên.

"Cậu nghĩ mình đang làm cái khi gì vậy hả Nhân? Biến ra chỗ khác mau!"

Nhưng Ngư Nhân gần như hoàn toàn bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của Bạch Dương, tay thậm chí còn vòng qua siết chặt lấy vòng tay đang ôm chầm lấy cô bạn từ phía sau. Ngư Nhân vui vẻ rúc đầu vào Bạch Dương, trên miệng nhỏ xinh xăn hiện lên nụ cười thích thú.

"Yêu cậu quá, Dương ơi!"

"Rồi rồi, tớ biết tớ tuyệt rồi, tớ biết tớ đẹp, tớ biết tớ cuốn hút rồi. Nhưng mà thật đấy, bỏ ra mau! Trời ạ, tởm quá."

Mắt Bạch Dương đánh xung quanh nhìn những người đang tò mò nhìn hai đứa mà che miệng xì xầm liên tục, cô cắn chặt môi rồi cố gắng gỡ tay Ngư Nhân ra. Nhưng thật tiếc, hoàn toàn vô vọng.

"Tớ có bạn trai rồi, tớ không có nhu cầu muốn bị hiểu lầm giới tính đâu!"

Đến lúc này, Ngự Nhân mới chịu bỏ tay khỏi người Bạch Dương, và thay vào đó ôm chặt lấy cánh tay cô trước khi cô kịp rút lại hay phản kháng. Nhìn cô bạn vui vẻ cười tươi rói thích thú, Bạch Dương đành thở hắt ra, trên khuôn mặt xinh xắn của cô hiện lên một nụ cười dịu dàng.

Mặc dù không lâu sau đó, Bạch Dương đã lập tức hất mạnh tay Ngự Nhân ra và lạnh lùng bước đi. Nhưng kể cả khi mặt lạnh như vậy, cô vẫn quay lại nở nụ cười vui vẻ với nhỏ bạn ngốc nghếch đang chạy theo mình.

Trong một khắc Bạch Dương chợt nghĩ, cô có lẽ sẽ vô cùng giận dữ nếu thực sự có ai đó làm Ngự Nhân tổn thương, hay lợi dụng, hay gì đó tương tự, nhất là làm cậu ta khóc. Ngự Nhân quá tốt bụng, tốt bụng đến mức thuần khiết, là loại người mà Bạch Dương lần đầu tiên gặp trên đời. Như một điều hiển nhiên, hoặc một lời biện bạch cho việc Bạch Dương lấy đó làm lý do khi cô không hề mong muốn Ngự Nhân bị hủy hoại vì bất cứ điều gì. Nếu ai dám gây nên điều đó, cô tuyệt đối không bao giờ tha thứ, tuyệt đối bắt kẻ đó phải trả giá một cách đau đớn.

Bạch Dương đoán đối với người bạn này, cô không hẳn là quá ghét cô ấy.

***

"Vây, mai gặp lại!"

Nhìn cô gái nhỏ đang nhảy tung lên trong khi liên tục vẫy tay chào mình với nụ cười tươi rói đáng yêu, Bạch Dương hai mày nhíu lại một cách kì thị khinh thường, trước khi không nhịn được mà bật cười thoải mái.

"Thôi về giùm cái, tớ không quen con nhỏ thần kinh không bình thường như cậu!"

Mặc kệ câu nói đầy tính phủ phàng của Bạch Dương, có vẻ Ngự Nhân vẫn nhảy nhót tạm biệt cô với nụ cười vẫn không dứt trên môi.

"Vây tớ vào đây. Nhớ đón taxi hay gọi người nhà tới đón, hay gì đó, sao cũng được. Con gái đi một mình buổi tối không nên đâu."

"Tuân lệnh chúa!"

"Đã bảo đừng có gọi như thế cơ mà."

Trước khi bước vào khu chung cư nhà mình, Bạch Dương một lần nữa nhướn mày nhìn lên bầu trời đang ngày một xám xịt kia.

Không sớm thì muộn, thế nào trời cũng mưa cho xem.

Ngay khi Bạch Dương vừa khuất bóng đằng sau cánh cửa chính tự động, Ngự Nhân cũng thôi không nhảy nhót nữa. Lúc này mới đưa mắt nhìn lên bầu trời xám xịt vừa nổi một đoạn chớp sáng, cô bất giác thở dài cùng nụ cười đang tươi rói đã sớm trở nên trầm buồn từ bao giờ. Thở mạnh một cái, tay vươn ra sau trong khi mắt nhắm hờ trong vài giây, Ngự Nhân dùng hai ngón tay đẩy hai bên má mình lên, chỉ để nụ cười có thể trông vui vẻ nhất.

Cô không được buồn nữa, cũng không được suy nghĩ lung tung nữa. Những lời Bạch Dương đã nói, mặc dù vì quá khứ khiến Ngự Nhân chưa thể tin tưởng hoàn toàn được, nhưng cô thật sự không muốn cô bạn ấy lo cho mình, đó là nếu Bạch Dương thật sự có lo cho cô đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng phủ phàng ấy. Dù sao, Ngự Nhân cũng phải bước tiếp nữa mà.

Trong vài giây, tâm trí của Ngự Nhân hiện lên hình ảnh người con trai với đôi mắt màu hổ phách luôn nhìn mình rất lạnh nhạt. Lắc mạnh đầu một cái, Ngự Nhân cố nở một nụ cười tươi tắn nhất trước khi nháy chân sáo bước đi.

Hôm nay là ngày giáng sinh. Một giáng sinh an lành.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Mưa

Sau chuỗi ngày thành thoi đón năm mới dù trông có vẻ dài nhưng thực ra chẳng thấm thía là bao, giai đoạn chạy nước rút với bao nhiêu là việc lại lần nữa ập tới. Điện hình nhất cho điều đó chính là những học sinh, trong đó đặc biệt là khối học sinh lớp mười hai, những con người phải chuẩn bị và ôn tập cho kì thi đại học đang ngày một tới gần.

Trong khi người người phải tập trung ôn thi đến mức quên luôn cả trục quay của trái đất, suốt ngày cứ cắm đầu cắm cổ vào những tài liệu đề cương chất đống, lúc nào cũng gấp rút chuẩn bị cho bước đệm tương lai sắp tới của mình, thì đối với Phan Cự Giải, những ngày này vẫn là chuỗi thời gian thành thoi và nhàn nhã đến kỳ lạ.

Với một thằng thành tích lúc nào cũng nhìn xuống chẳng thấy ai mà nhìn lên là muôn người như cậu, chắc chắn không phải là Cự Giải ý lại, lại càng không phải muốn bỏ bê việc học (thời được, ừ thì cũng có một chút). Chỉ là thành thật mà nói, dù đã tới tận thời điểm này, cậu vẫn thật sự không biết phải đặt

nguyện vọng vào ngành học nào. Cự Giải không có đích đến hay ước mơ nào cho tương lai, kể cả một mục tiêu để phấn đấu cậu cũng không tìm thấy. Trong khi Thiên Bình dù ngoài mặt hay lạnh nhạt đùa giỡn lung tung lại thêm cái thói bất cần đời khó bỏ, thế nhưng luôn chú trọng việc học cũng như những thứ khác để chứng minh thực lực bản thân cho gia đình bạn gái, thì Cự Giải cậu vẫn cứ dậm chân tại chỗ như vậy.

Thú thật, cậu cũng không biết cái gì thích hợp với mình nữa. Có công việc gì chỉ cần nằm ườn ở nhà hay không? Đùa, làm quái gì mà có!

"Cậu thật là, lúc nào cũng để nước tới chân rồi mới chịu nhảy!"

Cự Giải tự hỏi, đây đã là lần thứ bao nhiêu Xử Nữ than phiền cậu này rồi, chỉ mới tính nội trong ngày hôm nay từ lúc cô sang nhà cậu.

"Không, nước tới hơn miệng tớ rồi. Tớ đang ngược mặt lên để trả lời cậu đây."

Bỏ qua chất giọng đều đều chẳng có lấy một chút sức sống cùng cái đầu hết ngược lên lại nằm sụp ra bàn, Xử Nữ nhìn tờ giấy trước sau trên dưới đều trống trơn của Cự Giải, sau đó cô nén tiếng thở dài của mình. Giáo viên chủ nhiệm phát tờ này cũng khá lâu rồi, và đến tận khi ngày nộp gần kề cậu mới đi nói với cô. Mặc dù Xử Nữ đã biết rõ từ lâu, rằng dù có cho cả khối thời gian thì Cự Giải cũng chẳng ghi được gì ngoài tên họ trường lớp ra đâu.

"Cậu xong chưa, Tiểu Xử?"

Người ta đối với việc chọn trường lúc nào cũng phải cân nhắc suy nghĩ kĩ càng, bất kể trong đầu họ có tồn tại mong muốn nào hay không đúng không?

"Cậu nghĩ xem "

Ừ thì, có lẽ cũng có vài trường hợp ngoại lệ.

Đùa, cậu đang nói đến ai cơ chứ! Cự Giải bủn rủn môi. Cái ước mơ được hình thành từ những bộ phim Xử Nữ thường xem từ khi còn nhỏ xíu, lúc nào cũng rêu rao khắp nơi với bất cứ ai đề cập đến, lúc nào cũng có thể huyền thoại về nó cả ngày cũng không biết chán, cậu còn lạ gì nữa đâu. Không nói thì một thằng đầu óc không thông minh xán lạn như cậu cũng biết.

Chỉ là hỏi cho có lệ thôi.

"Này Xử, tại sao tớ cứ phải khổ sở nhồi nhét vào đầu ba cái kiến thức vớ vẩn mà chẳng bao giờ sử dụng hết thấy này, sau đó lại còn phải đem mớ hỗn độn tạp nham đó đi thi với cử vậy? Mà tại sao thi cử lại tồn tại? Học là đủ điên rồi, bỏ qua thi cử coi như tích chút đức cho đời không tốt sao? Chưa nói đến-"

Trước cả khi Cự Giải kịp dứt lời, Xử Nữ đã thẳng tay dùng quyển tập đang cầm đánh bốp vào đầu cậu không chút thương tiếc. Mặc kệ vẻ mặt ngạc nhiên của bạn trai, cô trước sau vẫn thản nhiên làm mặt hồ hững, miệng chưa hề còn hừ lạnh một tiếng và ánh mắt nhìn cậu rõ ràng không thể nào nói là chứa thiện cảm.

"Sao lại đánh tớ?"

"Vì cậu nói nhảm! Đã nói nhảm lại còn hỏi ngu! Cậu nhiều tuổi rồi, hả? Lớn già đầu còn đi hỏi mấy câu đó!"

"Cậu nói thì hay lắm! Cậu đâu không phải một kẻ học hành không giỏi, thể chất không tốt, ước mơ cũng số không. Cậu có bao giờ là một kẻ như thế đâu chứ!"

Đôi mắt Xử Nữ hơi mở to ngạc nhiên nhìn cậu bạn trai vừa nói bằng giọng cao vút khó chịu, cả gương mặt luôn rất hiền hoà cũng đánh lại không hài lòng. Cô không thường nhìn thấy biểu cảm đó ở cậu. Trước khi Xử Nữ kịp nói gì, Cự Giải đã bực bội khoanh tay nằm dài trên bàn. Cô đành buông tiếng thở dài, một tay chống lên bàn đỡ lấy cằm.

"Cậu từng ước mơ trở thành bác sĩ mà, Giải."

Sau một vài giây im lặng không trả lời, Cự Giải mới chịu ngược mặt lên nhìn Xử Nữ. Bất gặp ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình cùng nụ cười của cô, cậu lia mắt sang chỗ khác cho qua chuyện.

"Ước mơ trẻ con thôi."

Trở thành bác sĩ là ước mơ đầu tiên và duy nhất cho đến bây giờ của Cự Giải, ít nhất thì tự cậu nghĩ như vậy. Một phần vì cậu thấy họ giàu vô cùng, không cần phải lao vào nguy hiểm như cảnh sát quân nhân mà vẫn nắm trong tay bao nhiêu sinh mạng của người khác. Ai nghĩ điều đó là gánh nặng chứ cậu thì không, ngược lại còn cảm thấy cực kỳ thích thú. Nhưng nói cho cùng, đa phần của việc đó là vì ba mẹ Cự Giải có một lần nói họ có thiện cảm với ngành Y. Giờ nghĩ lại, Cự Giải thật sự trẻ con và ngây thơ quá mức cần thiết. Cậu đôi khi tự hỏi, tại sao con nít lúc nào cũng mơ cao đến mức xa vời như thế.

Hai tay chống cằm nhìn bạn trai cứ liên tục thở ngắn thở dài, Xử Nữ đưa mắt nhìn đâu đâu ra chiều suy nghĩ. Nói gì thì nói, từ nhỏ đến giờ ba mẹ Cự Giải suốt năm suốt tháng lúc nào cũng đi đâu biệt tăm với mớ công việc của họ và để mặc con trai một mình ở nhà. Họ thường xuyên gửi nhờ nhà Xử Nữ để mắt và quan tâm tới cậu, còn bản thân thì có khi vài năm cũng chưa được một lần gặp mặt. Nhưng dù nhà cô yêu thương Cự Giải thế nào, dù tình thương đó lớn ra sao, nó vẫn không thể nào bằng được với tình cảm gia đình mà cậu luôn không ngừng mong mỏi. Cự Giải từng học rất giỏi, luôn giữ vững thành tích ở những hạng đầu cả khối suốt từ những năm cấp một cấp hai, tất cả chỉ vì cậu nghĩ ba mẹ mình sẽ quan tâm tới và trở về bên cậu, nhưng rồi thì Cự Giải cũng chẳng thêm để ý tới nữa, lâu dần thì mặc kệ luôn mọi chuyện. Ngay khi cậu nhận thấy bản thân bỏ nhà đi mà chỉ có gia đình Xử Nữ

liên tục đi tìm thay vì những người làm cha làm mẹ kia, cô đã biết cậu chính thức từ bỏ rồi, từ bỏ luôn việc theo đuổi ngành nghề cậu từng mơ ước, để rồi trở thành một tên không có lấy một định hướng tương lai kể cả dù lúc này kỳ thi đại học đã cận kề.

Xử Nữ không có tư cách phán xét ông bà Phan, nhưng cô chưa bao giờ ngừng khó chịu mỗi khi nghĩ về họ, nghĩ về cách họ đã bỏ mặc đứa con trai ruột mà họ đã sinh ra. Cô nhớ mình cũng đã từng vài lần vô thức to tiếng với họ, và đương nhiên, họ lơ đãng cô đi như chẳng có chuyện gì xảy ra. Xử Nữ càng nghĩ càng không hiểu, họ rốt cuộc là những con người như thế nào.

So với Thiên Bình thì Cự Giải cũng không khác là bao, nhưng chỉ là trước kia. Bởi vì bây giờ cái cậu lúc nào cũng ăn chơi lêu lổng bỏ quên sự đời đó đã lấy động lực là tương lai cho tình yêu của mình và Song Tử làm mục tiêu đích đến, luôn luôn cố gắng rất nhiều trên mọi mặt, trong khi đó thì Cự Giải vẫn cứ mù tịt như vậy.

Nên làm sao mới tốt đây.

"Ừ thì là ước mơ trẻ con, nhưng cũng là ước mơ mà, không phải sao?"

Mắt ngược lên lần nữa nhìn Xử Nữ, Cự Giải nhướn mày chờ đợi. Nụ cười híp mắt tươi rói của cô khiến cậu có cảm giác không an toàn cho lắm.

"Giờ đây."

"Cậu có người họ hàng là giám đốc bệnh viện gần đây còn gì, đến hỏi xin lời khuyên đi!"

"... Hả?"

Đúng là Cự Giải có một người họ hàng là giám đốc một bệnh viện thật, đúng là cậu với ông ấy cũng có thể gọi là thân thiết thật, nhưng mà nghe thế nào Cự Giải cũng không tìm được lấy một phần khả thi. Hay là cô vẫn giữ ý định đem ước mơ xa xưa xưa xưa nào đó ra để thành mục tiêu cho cậu? Không phải là Cự Giải ý kiến gì, chỉ có điều, nó có gì đó rất không ổn.

"Cứ đi cho biết, lỡ đâu cậu sẽ có hứng thú thì sao!"

***

Bước ngang qua Xà Phu đang đứng cạnh cánh cửa đang mở, Sư Tử quay người ra sau và khẽ cúi đầu cùng với một nụ cười tươi tắn. Người bên trong phòng, tay vẫn đặt trên tập hồ sơ gập đầu với hai đứa trẻ chuẩn bị rời đi ngay sau đó.

"Hôm nay Thiên Yết không đi cùng, đành để cậu đưa lại cho anh ấy vậy. Không báo cáo rõ ràng thì anh ta lại bật chế độ độc tài nữa cho xem."

"Thôi nào, Yết vừa độc tài vừa hắc ám lại ưa áp đặt nhưng vô cùng tốt bụng đúng không?"

"Nói để cậu biết, lời của cậu chứa nhiều dao găm lắm đấy! Suy ra vẫn là cậu thừa nhận anh ấy có độc tài."

Đi sóng vai nhau, trong khi Xà Phu cứ lật tới lui xấp giấy hồ sơ đang cầm này giờ thì Sư Tử vẫn vui vẻ thản nhiên nhảy chân sáo đi lại khắp nơi như vậy, thì thoảng còn xoay vài vòng với vẻ mặt thích thú lộ rõ. Mỗi lần ngược mắt nhìn lên, cậu chỉ biết mỉm cười rồi lắc đầu cho qua chuyện.

Trong vài giây, đôi mắt màu hổ phách vui vẻ của Xà Phu chợt lạnh đi, cả khuôn mặt cũng phút chốc đanh lại nhìn chăm chăm vào từng dòng chữ đang hiện trước mắt. Cậu nhíu mày, trước khi nhanh chóng trở lại bình thường để Sư Tử không kịp nhận ra.

"Về luôn chưa? Đi cùng tớ."

Quay sang nhìn vào đôi mắt phân vân của Sư Tử, Xà Phu vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh như vậy. Mặc dù thành thật mà nói, cái cách cô đảo mắt dăm chiêu đó khiến cậu cực kỳ không thích.

Cuối cùng, Sư Tử giật lên một cái, khuôn mặt nhanh chóng vẽ nên một nụ cười toả nắng quen thuộc và híp mắt nhìn sang Xà Phu - người hiện tại đã biết chắc chắn chuyện gì xảy ra tiếp theo.

"Chắc thôi, tớ sẽ về sau! Tớ muốn đến vài chỗ một lúc."

Sau một hồi nhìn chăm chăm nụ cười của Sư Tử, Xà Phu đành thở hắt ra một tiếng. Một khi cô đã muốn, dù cậu có đồng ý hay không cũng khó mà khiến cô lung lay được.

Thật khó chịu làm sao.

"Thôi được rồi, vậy tớ về trước. Nhớ đừng về muộn quá, kéo hai ông anh già đó lại là làng là xóm lên."

Dứt câu, Xà Phu đưa lại xấp hồ sơ của Sư Tử, sau đó tạm biệt cô rồi mới quay người đi về phía cổng chính. Lúc này, cậu bỗng dừng khựng người lại. Một vài giây im lặng trôi qua cho đến khi Xà Phu đột nhiên không nói không rằng quay phắt ra sau. Trước khi để Sư Tử kịp nhận ra bất kỳ điều gì, cậu đã vòng tay ôm chặt lấy cô vào lòng mình.

Dù cho đôi mắt rõ ràng đang chớp liên tục, nhưng không hề có lấy dù chỉ một chút tia ngạc nhiên nào ẩn trong đó. Đôi đồng tử màu nâu cafe vẫn bình

thân như vậy, cô vui vẻ cười tươi.

"Gi vậy? Gi vậy? Nhớ tớ hả?"

Nhưng thay cho bất kỳ câu trả lời nào, Xà Phu chỉ đáp lại Sur Từ bằng sự im lặng. Mỗi lần bàn tay nhỏ khẽ vỗ về trên lưng, cậu lại càng ôm chặt cô hơn. Xà Phu chợt bĩu môi.

"Ừ, nhớ cậu. Yêu cậu nữa."

"Có gì sao, Rấn?"

Một lúc sau, Xà Phu mới chịu kéo Sur Từ ra khỏi lòng mình, nhưng tay vẫn vòng quanh người cô không buông. Một cách nhẹ nhàng, cậu cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi của bạn gái mình. Nụ hôn thoáng qua như gió ấy chỉ kéo dài vài giây, trước khi Xà Phu hoàn toàn rời khỏi Sur Từ và xoay người toan bỏ đi.

"Nếu có gì, nhất định phải gọi cho tớ."

Đó là câu nói cuối cùng của Xà Phu cho đến khi cậu hoàn toàn khuất bóng bên ngoài cổng lớn, để lại Sur Từ trước sau vẫn cứ đứng ngây ra đó. Đến tận lúc này, cô mới nâng ngón tay chạm nhẹ vào bờ môi vẫn còn vương hơi ấm, trong khi bàn tay vô thức siết lấy xấp hồ sơ đang cầm. Nhưng dù ra sao, sự lãnh đạm tĩnh lặng trong đôi mắt ấy vẫn không hề thay đổi.

Ban nãy khi Xà Phu buông lời vòng tay và quay người bước đi, khi nhìn thấy bóng lưng cậu dần khuất, Sur Từ đã cảm thấy trống trải, và tay cô đã vô thức đưa về phía cậu, với vài lời đã bị chặn lại trước khi kịp thốt ra.

Thật không hiểu nổi, cô làm sao thế này.

***

Xử Nữ khẽ nhú mày nhìn sang Cự Giải đang đứng cạnh mình - người cũng vừa quay sang nhìn chăm chăm cô, trong lòng cả hai không hẹn mà cùng dâng lên sự thắc mắc khó hiểu.

"Đó là Sur Từ và Xà Phu phải không?"

"Thằng đó đốt thành tro tớ cũng nhận ra, nên chắc chắn không sai."

Thân mật như vậy là chuyện hoàn toàn bình thường, đặc biệt là khi hai đứa nó đang trong giai đoạn yêu đương hẹn hò. Dù cho Cự Giải và Xử Nữ ghét Xà Phu thật, nhưng cũng chẳng ý kiến gì về việc thằng đó quen với Sur Từ. Chỉ là không hiểu sao, không biết có phải do Xử Nữ đa nghi quá hay không, nhưng bằng cách nào đó cô nhìn thấy hai đứa nó có cái gì khá gượng gạo. Chuyện Xà Phu thích Sur Từ, ai cũng biết. Nhưng chuyện Sur Từ thích Xà Phu, chắc chắn ngoài con bé ra không ai biết. Thành thật mà nói, cô còn không biết hai đứa nó bắt đầu hẹn hò từ bao giờ mà lại thân mật đến mức có thể ôm hôn nhau ngay chốn công cộng như vậy.

Không phải Xử Nữ cổ hủ gì, cô chỉ là thấy lạ thôi.

"Ừa mà khoan, Tiểu Xử này."

Như vừa sức nghĩ ra điều gì đó, Cự Giải chợt quay sang khều khều vai bạn gái.

"Đây là bệnh viện thành phố, đúng chứ?"

"Đến cả bệnh viện của họ hàng nhà mình mà cũng đi hỏi tớ là sao."

"Không phải! Ý tớ là,"

Xử Nữ hơi nghiêng đầu trước vẻ mặt bình thản hơi đanh lại của Cự Giải.

"Hai đứa nó làm gì ở đây? Ở bệnh viện ấy."

Trong vài giây Xử Nữ chợt nhớ ra. Khi nãy lúc Xà Phu đưa cho Sur Từ thứ gì đó, hình như cô đã nhìn thấy cậu ta cầm một xấp hồ sơ gì đó dày cộm.

***

Đỉnh Xà Phu chán nản khoanh hai tay lại và đặt trên bệ cửa sổ, đôi mắt màu hổ phách lơ đãng nhìn lên bầu trời xám xịt từ bên trong xe ô tô. Cậu có thể nhìn thấy trên lớp kính của ô cửa sổ bỗng dưng có vài hạt nước đọng vào. Không lâu sau đó, trời đổ mưa. Mưa to. Và tất cả những gì cậu làm, vẫn cứ là dựa người vào bệ cửa sổ ô tô và nhìn băng qor ra nền mưa trắng xóa ngoài kia.

Cậu ghét mưa. Vì nhiều lý do.

Trong phút chốc, đôi mắt gần như vô cảm đột nhiên mở to, và dừng lại một điểm nào đó mình vừa lướt qua. Bên cạnh bức màn mưa phủ trắng cả nền

trời không gian lạnh lẽo, hình ảnh một ai đó vừa bắt cần vấp ngã thu vào tầm mắt cậu. Trước khi để bản thân kịp suy nghĩ bất kỳ thứ gì, Xà Phu đã lập tức quay phắt sang phía người tài xế vẫn đang nắm chặt vô lăng.

"Dừng xe."

Nhưng dù vậy, cậu đã rất do dự khi mở lời ra lệnh.

Không một câu hỏi lại, không một sự ngạc nhiên nào thể hiện trên khuôn mặt người tài xế, chỉ có chiếc ô tô là chậm rãi dừng lại bên đường dưới cơn mưa to như trút nước. Nhưng nhìn thấy cậu chủ mình bỗng nhiên mở cửa chạy ra ngoài lại là chuyện khác. Chỉ có điều, trước khi người tài xế kịp thắc mắc điều gì thì ai đó đã hoà mình vào làn mưa ngoài kia rồi.

Khoảng hơn chục bước chạy từ nơi đậu xe, Xà Phu dừng lại nơi người vừa ngã ban nãy. Cậu thờ dốc vài tiếng vì mệt, nhưng dường như lại không hề để tâm rằng cả người mình đã bị nước mưa làm ướt sũng.

Đến lúc này, người bị ngã mới chống tay xuống nền đất đứng dậy, nhưng có lẽ vì vết thương không được nhẹ cho lắm, người đó lại mất đà ngã phịch xuống nền đất lạnh tanh.

Và người đỡ lấy, như một phản xạ nhất thời, lại chính là Xà Phu.

Đó là một cô gái nhỏ. Cô gái ấy thờ mạnh vài tiếng vì đau, sau đó mới nhìn lên người đã đưa tay đỡ lấy mình. Nụ cười xã giao lập tức tắt ngấm đi khi nhận ra đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng quen thuộc.

"Trà... Xà Phu."

***

Người tài xế hiện tại đang đứng bên ngoài chiếc xe ô tô, một tay cầm dù che cho mình, tay còn lại cầm một cây khác cẩn trọng che cho cậu chủ.

"Cậu chủ, hay là để tôi làm cho!"

Xà Phu một chân quỳ xuống đất cho bằng tầm với cô gái đang ngồi bên trong yên xe quay ra. Nhưng thay vì nhìn thẳng vào cô, cậu gần như chỉ tập trung chú ý vào vết thương ở chân cô ta. Và đương nhiên, cậu cũng không hề có ý định trả lời câu hỏi của người tài xế thân cận của mình.

"Cậu luôn bắt cần như vậy sao, Ngư Nhân? Và cậu đang làm cái gì dưới trời mưa to thế này."

Ngư Nhân mắt tròn tròn nhìn người con trai đang cẩn thận băng bó vết thương ở chân cho mình. Dù cho cả người vì ướt sũng nước mưa mà không ngừng run lên, lồng ngực cô lại cảm thấy ấm áp và hạnh phúc đến lạ lùng. Một cảm giác mà cô chắc chắn chưa từng có khi ở cạnh Ngư Vũ.

"Tớ đang đi mua ít đồ thì trời tự dưng mưa to. Chắc tại giày hơi trơn nên tớ mới vấp ngã."

Rõ ràng với thân phận chắc chắn không thể gọi là nhỏ bé tầm thường của mình, Ngư Nhân có thể gọi người tới đón, thậm chí có thể gọi người mua hộ thay vì tự mình ra ngoài như thế này. Nhưng gần đây, cô thích đi bộ hơn, cũng là để thư giãn đầu óc nữa. Ngư Nhân đâu có nghĩ sẽ mưa lớn thế này, chưa kể xung quanh còn không có lấy một chỗ cho cô trú mưa.

Nhưng bị ngã rồi gặp cậu, lại còn được băng bó cho, Ngư Nhân có nằm mơ cũng chưa từng dám nghĩ đến.

Vui quá.

"Mà, bộ cậu luôn mang theo hộp cứu thương sao? Ý tớ là-"

"Vì Sư hiếu động, cô ấy rất thường bị thương."

Ngư Nhân "à" một tiếng, sau đó mím chặt môi mình, nụ cười vui vẻ vì lẽ đó trở nên có phần gượng gạo.

Ra là vậy. Cậu chỉ nghĩ về Sư Tử. Cậu chỉ lo cho Sư Tử. Cậu chỉ vì Sư Tử.

Tớ hiểu rồi.

Một tay quạt vôi giọt nước mưa vừa chảy xuống trán, Xà Phu cũng đồng thời chấm dứt việc băng bó của mình. Nhìn vết thương đã được băng lại của Ngư Nhân, trước khi đứng dậy, cậu bất giác thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu nên gọi người tới đón đi, tiểu thư ạ."

"Cậu nói phải."

Ngư Nhân chống tay đứng lên, cố giữ bản thân không loạng choạng vì vết thương ở chân. Bắt gặp đôi mắt màu hổ phách đang nhìn mình, cô vui vẻ nhoen miệng cười.

"Vây tớ về! Cảm ơn cậu nhiều lắm."

Xà Phu vẫn giữ im lặng, chỉ quay sang nhìn người tài xế một cái. Biết ý cậu chủ, anh dời cây dù đang che cho mình sang Xà Phu, đồng thời gập cây dù kia và đưa ra trước mặt Ngư Nhân.

"Mặc dù cậu cũng ướt cả rồi, nhưng có còn hơn không. Ai mà biết chừng nào người nhà cậu mới tới."

"Vây mai tớ sẽ mang trà cho cậu."

"Không cần. Cậu cứ giữ đi, không thì cứ vứt đi."

Trước khi Xà Phu kịp dứt lời, cậu đã có thể cảm thấy rõ rệt sự đau rất vừa xông đến từ bên trán mình.

"Này cô kia!"

Là Ngư Nhân đã thẳng tay vút chiếc dù gập vào Xà Phu. Với một gương mặt trong phút chốc đã đỏ bừng cùng một đôi mắt hằn tia máu giận dữ.

"Chẳng lẽ trong mắt cậu, tôi luôn đáng thương như vậy sao?"

"Tôi-"

"Cậu xem tôi là thứ gì, hả?!"

"Tôi không-"

"Cậu lúc nào cũng chỉ thương hại tôi, phải không?"

"Chết tiệt, im mồm và nghe này, tôi không hề có ý thương hại cậu, tôi chỉ-"

"Vì tôi không đáng cho cậu thương hại chứ gì!"

Đôi mắt màu hổ phách hơi mờ to khi nhìn vào cô gái đối diện, cho đến khi nó khẽ nhắm lại và tự trấn tĩnh bản thân. Xà Phu thở hắt ra một tiếng, sau đó quay đi, một phần cũng vì không muốn nhìn thấy một đôi mắt đã đỏ hoe từ bao giờ.

"Cậu muốn nghĩ sao cũng được, tôi không quan tâm."

Trước mắt Ngư Nhân, cánh cửa xe ô tô cứ thế đóng lại. Mặc kệ điều đó, mặc kệ ánh mắt vô cùng khó chịu của người tài xế trước khi anh ta bước vào, mặc kệ chiếc xe đã chạy mất, Ngư Nhân siết chặt bàn tay mình. Đôi đồng tử đang mở to của cô gái nhỏ nheo lại, thậm chí nhắm lại chỉ để ngăn cho cảm giác cay xè biến thành những giọt nước mắt nóng hổi chực trào. Ngư Nhân hít sâu một hơi, răng vô thức cắn mạnh môi đến bật máu.

Cô sẽ không khóc.

Tuyệt đối, sẽ không khóc.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thăm

Với tình yêu thương vô hạn của một đứa cháu trai đã lớn lên bên bà từ tám bé, Thiên Yết đã chọn ra một ngày và sẵn sàng quảng hết mọi việc của ngày đó chỉ để đến mộ nói chuyện với người bà kính yêu, sau khi cậu nhận ra mình đã khá lâu chưa tới thăm bà. Tuy nhiên, bao nhiêu dự định của Thiên Yết trong phút chốc đã vỡ tan tành thành từng mảnh. Triệu chủ tịch có việc cần bàn với thành viên của dòng họ, trong đó cậu - với vị trí là người thừa kế - cùng với cô em họ là Song Tử bị bắt buộc phải có mặt. Mặc kệ sự từ chối và sau đó là những lời thuyết phục vô cùng khôn khéo của Thiên Yết, Triệu chủ tịch với kinh nghiệm dày mình trước những trò ranh ma của cháu trai vẫn một mực không thay đổi ý kiến. Vì điều này mà vài ngày trước, với sự hồi thúc chèo kéo kịch liệt của Song Tử, với vài trận đánh nhau vì mấy lời xua đuổi của Thiên Bình, Thiên Yết cuối cùng cũng chịu kéo vali theo cô em họ sang Mi.

Trước đó, Thiên Yết đành phải nhờ Sur Tử và Thiên Bình (trong sự hăn học sau một màn đánh nhau với người bạn thân và sự chứng kiến bình thản của hai đứa em gái nào đó) đến thăm mộ bà ngoại họ mình, cậu bảo khi nào về nước nhất định sẽ chạy đến với bà ngay. Thiên Yết bảo đã tự hứa sẽ thăm bà ngoại hôm nay, và cậu không muốn dự định của mình bị phá hỏng vì bất kỳ lý do gì. Dù sao cũng đã quen biết nhau từ khi còn nhỏ xíu, cũng đã thân thiết như người một nhà theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, hai anh em họ Lâm đương nhiên cũng không từ chối.

Chỉ có điều ngay trong hôm nay, Thiên Bình và Sur Tử cũng đã dự định sẽ đến bệnh viện điều trị tâm thần để thăm mẹ mình. Đạo gần đây bác sĩ bảo tình

trạng của bà đã tốt hơn trước, mặc dù là rất hiếm hoi so với việc bà thường xuyên nổi giận, đập phá đồ đạc hay đã thương mọi người xung quanh. Dù sao thì từ ngày bà được chuyển về đó điều trị tại phòng cách ly vì bệnh tình khá nghiêm trọng, Thiên Bình và Sur Từ đều chưa lần nào đến thăm mẹ.

"Hay là ta dò qua ngày khác? Tuần sau chẳng hạn?"

"Tuần sau việc học các thứ sẽ rất bận bịu, nên cũng thế thôi."

"Thật sự là không muốn đi sao?"

"Em không muốn thất hứa với anh Yết đâu! Tội mình đã quyết định sẽ chia nhau ra mà đi rồi còn gì!"

Trước đôi mắt dò xét của anh trai, Sur Từ đành nhoeo miệng cười toe toét cho qua chuyện. Nhìn bộ dạng trước sau rõ ràng là muốn lảng tránh của em gái, Thiên Bình cũng chẳng thêm hỏi thêm làm gì nữa.

Ai mà chẳng biết Sur Từ là người duy nhất và luôn luôn, thậm chí chẳng vì bất kỳ lý do nào, khiến bà tức giận ngay tắp lự, và ai cũng biết Thiên Bình là người duy nhất có thể khiến tâm trạng bà bình tĩnh trở lại, chỉ cần đơn giản là cậu xuất hiện trong tầm mắt của bà. Có một chuyện đã trở thành lẽ thường tình, rằng bà Lâm yêu con trai mình hơn cả sinh mạng và căm ghét con gái mình hơn bất kỳ thứ gì trên đời này.

Vì thế dù cho Sur Từ nhớ mẹ bao nhiêu, cô thừa hiểu sự xuất hiện của cô chỉ khiến tình trạng của bà thêm phần tồi tệ mà thôi. Nếu vậy, cô không cần thiết phải đến đó rồi lại gây rắc rối cho mọi người.

"Thôi tùy ý mày vậy. Nếu thế cho anh gửi lời chào đến ngoại."

"Tuần lệnh thừa anh trai đại nhân!"

Bên cạnh nụ cười nhếch mép quen thuộc, Thiên Bình híp mắt dùng tay xoa đầu Sur Từ, đến mức khiến mái tóc cô rối bù cả lên.

***

"Anh có nhớ Song không, đại sư huynh?"

"Một tuần mà nhớ với chả quên cái quái gì! Nghe đây tiểu sư muội, sư huynh của em không phải loại người trắng hoa có mới nói cũ đâu!"

Chuyện gọi nhau bằng mấy từ cổ trang này đều là từ trò chơi vớ vẩn của Bạch Dương và Sur Từ lấy rộng thành "dịch bệnh". Nhưng đó không phải chuyện đáng để bận tâm, thứ khiến cậu bận tâm thật sự là ánh mắt nhướng lên nhướng xuống của con bé kia. Nhìn ra sao cũng không vừa mắt. Và để giải quyết cho sự không vừa mắt đó, với không một chút thương tiếc nào nơi đáy đồng tử màu nâu cafe, Thiên Bình lạnh mặt hừ mũi dùng tay đánh bốp vào đầu Sur Từ một cái.

"Ánh mắt khinh bỉ gì đó, con quỷ nhỏ kia!"

"Anh muốn biết thật sao? Khi về nhà chỉ cần soi gương thôi, không thì nhìn lại bản thân đi. Cách nào cũng được, anh à."

Có mới nói cũ rồi lại trắng hoa, không phải cô có ý nói xấu anh trai đâu. Đời nào có chuyện đó, cô thương anh ấy còn không hết nữa là.

"Này thì láo lếu này! Này thì soi gương này! Này thì xem lại bản thân này! Tao cho mày chết!"

"Đừng có vò đầu em! Đừng có kẹp cổ! A, đồ anh trai xấu xa! Đồ bạo lực gia đình!"

Nhưng mà hình như tình thương của cô không được thấu hiểu rồi.

Vì chiếc mô tô đột nhiên bị hỏng, Thiên Bình và Sur Từ đành dùng xe buýt để làm phương tiện di chuyển. Dù điểm đến khác nhau, nhưng đều trên cùng một con đường mà tuyến xe chạy. Nếu Thiên Bình xuống giữa đường thì bến cuối của tuyến là nơi Sur Từ cần tới.

"À, như bữa giờ vẫn vậy, anh biết chỗ này ngon lắm. Vì thế mày mà về muộn thì chết với anh, nghe rõ chưa hả?"

Ngay khi Thiên Bình vừa mới bước xuống, cậu đột nhiên quay phắt lại chạy ngay lên xe chỉ để nhắc nhở đứa em gái vốn cực kỳ đáng trí của mình, sau đó liền xoa đầu cô một cách thô bạo rồi mới chịu chính thức xuống xe, trước khi đi không quên dặn đi dặn lại cô không ngừng.

Từ bao giờ anh trai cô lại lảm lòi tới vậy, y hệt anh Thiên Yết mỗi lần nhìn thấy cô vướng vào rắc rối hay để bản thân tăng thêm vài vết thương. Hay anh ấy luôn như vậy từ trước đến giờ mà cô không biết? Ôi trời, Sur Từ thật sự không thể nào ngừng nghĩ những điều như thế, giống như việc bật cười khi nhìn Thiên Bình và bác tài cãi nhau, chỉ vì bác liên tục mắng anh ấy khi ai đó cứ lên xuống không ngừng khiến xe không chạy được.

Sur Từ và Thiên Bình đều biết nấu ăn, thôi được, chỉ khác là cô khá giỏi còn cậu thì hơi (vô cùng) tệ đến mức chiên trứng bỏ luôn vỏ vào chảo. Dù vậy, bình thường thì chuyện ăn uống đều do Thiên Yết phụ trách, trong khi luôn miệng nói về vấn đề dinh dưỡng thiết yếu và an toàn vệ sinh thực phẩm. Mỗi lần như vậy, trong lúc ngồi trên ghế sofa chờ đợi và cố thuyết phục bản thân lơ đãng lải nhải thần thánh của con người chẳng chặc nhưng lảm lòi khó bỏ, hai anh em họ Lâm lúc thì so sánh Thiên Yết với bà mẹ chồng khó tính trong phim truyền hình dài tập mà cả ba cùng xem mỗi tối, lúc thì không ngừng thương thay cho số phận của một Kim Ngưu chưa biết đến "gốc khuất tầm tới" của bạn trai, lúc thì ngồi ghi âm lại từng lời cậu nói với âm mưu đem phân tán cho cả trường biết về "bộ mặt thật" của lạnh lùng độc tài hoàng đế. Tuy nhiên khi cả hai còn đang nói dở thì đã lập tức bị Thiên Yết nhìn chòng chọc

bằng ánh mắt giết người lạnh tanh, sau đó lại bị túm cổ vút ngay vào bàn ăn không chút thương tiếc, cùng với sự thất bại toàn tập của hàng đồng bản thu âm bất kể được giấu kín hay bảo mật ra sao đều bị cậu tiêu hủy không chừa vết tích. Nói chung thì, trong ngôi nhà ba người chuyện bếp núc đều giao cho Thiên Yết, dần lâu thành thói quen từ bao giờ, tới lúc thiếu "đầu bếp với cái mồm lái nhai không ngừng và thói độc tài thích đô hộ" lại thành ra trống vắng.

Đó là lý do tại sao mấy hôm nay, Thiên Bình và Sur Từ mặc kệ đồng nguyên liệu trong tủ lạnh, cứ thế chạy hết tiệm này đến tiệm kia ăn cho qua bữa. Ban đầu cô em gái vẫn còn kịch liệt phản đối vì cảm thấy như vậy hết sức phung phí, nhưng sau vài lần cố chấp nấu ăn trong khi ai đó không những không hề phụ giúp mà còn chạy lăng xăng khắp nơi cản trở đủ thứ, Sur Từ cũng đâm ra lười biếng theo anh trai. Dù vậy trong lòng cô vẫn chột dạ không yên, khi mà Sur Từ đoán chắc chắn, Thiên Yết mà về thế nào cũng đem anh em cô lên thót chặt không thương tiếc.

Đương nhiên, câu đó phải hiểu theo nghĩa bóng. Dù sao anh ấy cũng không độc ác đến mức "từ hình" anh em cô theo nghĩa đen đâu, phải không.

Sur Từ hừ mũi, tay giờ lên vuốt vuốt lại mái tóc rối bù cả lên vì cái xoa đầu mạnh bạo của anh trai. Cô vui vẻ cười toe hạnh phúc, trước khi nụ cười ấy bỗng trở nên gượng gạo và thoáng buồn, cuối cùng tắt hẳn.

Anh cô không còn ghét cô nữa, vậy mà không hiểu sao, Sur Từ vẫn không hoàn toàn vui được. Nghĩ một lúc, cô đành nhìn băng quơ ra cửa sổ, tựa đầu vào tấm kính và nhắm hờ đôi mắt của mình lại.

"Đã sắp tới bến cuối, quý hành khách xin kiểm tra lại đồ đạc trước khi rời khỏi xe. Xin cảm ơn!"

Tiếng loa thông báo vang lên khiến Sur Từ mở mắt ngồi thẳng dậy. Cô đưa tay dụi mắt rồi che miệng ngáp một cái. Nhìn lơ đãng xung quanh và phát hiện ra cả chuyến xe dường như chỉ còn vài người từ bao giờ, cô đoán ban nãy đã ngủ quên một lúc.

Bước xuống khỏi xe buýt, Sur Từ hai tay vươn cao một cái để lấy lại vẻ tươi tỉnh thường ngày của mình, cô bật cười híp mắt. Hai tay gắng sức xách hai túi đồ nặng trĩu, kèm theo chiếc balo nhỏ đang đeo sau lưng, cô vui vẻ bước vào cánh cổng trước mặt.

Nghĩa trang thành phố.

Sur Từ mỉm cười, hai tay đóng đưa hai túi đồ của mình và lon ton bước đi. Được một lúc, cô dừng lại trước một ngôi mộ vô cùng quen thuộc. Đeo hai cái túi vào hai bên cổ tay mình, Sur Từ chấp tay lại và vui vẻ cúi chào.

"Con chào bà! Lâu quá con không tới thăm bà, bà đừng giận con nha!"

Đôi mắt đang híp lại mở nửa nhìn tấm hình của người bà don hậu dán trên ngôi mộ trước mắt, Sur Từ nhovn miệng cười.

"Bà ơi, bà cũng đừng giận anh Yết nha bà! Không phải anh không muốn tới thăm bà đâu, bà tin con nha."

Mặc cho sự im lặng bao trùm, Sur Từ vẫn miệng huyền thuyên liên tục trong khi tay này lấy túi đồ bên tay kia và đặt xuống xuống bên góc, cùng với cái balo nhỏ đeo sau lưng nẩy giờ. Cô bắt đầu đi đi lại lại và nhủ những nhúm cỏ dại mọc xung quanh, đồng thời lau đi mấy vết bẩn trên thành mộ. Tay lau vội mấy giọt mồ hôi trên trán, Sur Từ vui vẻ cười toe.

"Anh Yết vẫn giỏi cực luôn á bà, phải nói là giỏi đến mức khiến người ta khiếp sợ! Anh ấy lúc nào cũng đứng nhất toàn khối với số điểm tuyệt đối hết. Bà nói xem, có phải não anh ấy được cấu tạo như một bộ não nhân tạo thông minh của máy tính không, hay anh ấy là thí nghiệm sống của người ngoài hành tinh? Eo ôi."

Khẽ rung mình một cái, Sur Từ lấy trái cây trong túi đồ và xếp lên ngôi mộ bà ngoại.

"Mà bà ơi, bà biết anh Yết có bạn gái rồi mà ha? Anh ấy nói với bà rồi mà ha? Họ thực sự vô cùng đáng yêu và vô cùng yêu nhau luôn á bà!"

Đôi tay cầm trái cam của Sur Từ chợt khựng lại trong vài giây, trước khi cô trở lại bình thường và xếp nó lên chiếc khay trên mộ. Sur Từ hơi mím môi, mỉm cười.

"Bà ơi, con có được phép nói về bản thân mình không ạ?"

Sur Từ hoàn toàn không có bất kỳ ký ức nào về lần đầu tiên gặp bà, thậm chí hình ảnh của bà cũng chưa lần nào xuất hiện trong những gì có tồn tại trong đầu cô, giống hệt như với Thiên Yết của nhiều năm trước. Cô còn nhớ, thậm chí đã nghĩ như thế cho đến tận bây giờ, rằng đó là lần đầu tiên cô gặp anh ấy. Thiên Yết bảo bởi vì cô gặp hai người họ trước khi sáu tuổi, vì thế nên cô mới không nhớ được. Dù vậy, mỗi khi đến đây, Sur Từ vẫn có thể cảm thấy lòng mình nhẹ đi vài phần.

"Bà ơi bà biết không, hình như anh hai đã không còn hận con nữa rồi."

Khuyu gối bên cạnh, Sur Từ hai tay đặt lên nằm hờ trên phần mộ. Đôi mắt màu nâu café dịu dàng nhìn bức hình người bà đang mỉm cười don hậu, để rồi tự mình cũng híp mắt cười.

"Ước gì con cũng như anh ấy, cũng có thể dần thoát khỏi cái bóng của quá khứ thì hay quá."

Bên cạnh Thiên Bình bây giờ luôn có Song Từ, luôn có cô ở bên động viên cậu, ở bên cậu như một chỗ dựa vững chắc. Có thể họ thường xuyên cãi cọ vớ vẩn, có thể họ cứ hay gây gổ chỉ vì mấy chuyện nhỏ nhặt, nhưng đều là do cả Thiên Bình lẫn Song Từ chưa bao giờ thực sự yêu ai ngoài đối phương.

Họ còn khá gượng gạo và vụng về trong cách thể hiện tình cảm, nhưng họ biết cách khiến cho người thương của mình cảm thấy tốt hơn mỗi khi họ cảm thấy khổ sở.

Thiên Bình và Song Tử, họ trân trọng lẫn nhau.

Không chỉ mỗi Thiên Bình, chính Sư Tử cũng có người thương mình, có người ở cạnh mình. Cô có Xà Phu, cho tới hiện tại là người yêu cô hơn bất cứ thứ gì trên đời. Cậu có thể hơi lạnh lùng và nghiêm khắc, nhưng cũng rất dịu dàng và biết quan tâm, đặc biệt là quan tâm cô. Sư Tử cứ nghĩ mình có thể yêu Xà Phu, có thể yêu cậu thực lòng. Nhưng ngay giây phút cô quyết định hạ quyết tâm, thì Ngự Nhân xuất hiện như một tác động đánh bật hoàn toàn quyết tâm ấy. Cô gái ấy, cô bạn thân mà cô từng phản bội và gieo rắc đau khổ lại đem lòng yêu Xà Phu, là người đã điên cuồng tìm kiếm cậu đến mù quáng nhầm lẫn.

Thật ra thì chính Xà Phu cũng đã thừa nhận, cậu tiếp cận Sư Tử là vì Ngự Nhân còn gì.

"Con ước gì mình có thể sống không phải bị ám ảnh bởi bất kỳ điều gì. Bà ơi, đôi lúc con cảm thấy rất mệt."

Sao mọi chuyện cứ liên tục ập đến với con vậy bà...?

***

Khi giật mình tỉnh giấc lúc trời đã nhuộm tối, Sư Tử mới biết bản thân đã ngủ quên từ lúc nào. Nhìn lên bầu trời, sau đó lại đảo mắt nhìn xung quanh, cô bắt đầu đưa tay lên xem đồng hồ theo thói quen, cũng như thò tay vào túi lấy điện thoại. Chỉ có điều, hai cổ tay cô trống không, còn túi hay balo cũng không tìm thấy được thứ cần tìm.

Cả hai thứ đó, xem chừng mình để ở nhà mất rồi.

Hai tay đâm vào đầu mấy cái, Sư Tử đang trong trạng thái cực kỳ bức bối. Thì ra não cá vàng hay quên lại khổ sở đến mức này. Cô ngửa mặt nhìn trời, rồi lại thở dài một cái đầy chán nản. Trời tối như vậy chắc chắn cũng đã trễ lắm rồi, thế nào Thiên Bình cũng đang giận dữ lắm cho coi.

Lần này cô chết thật rồi.

"Con về nha bà! Không phải con không muốn ở lại thêm đâu, nhưng mà con thực sự không ở lại được!"

Vợ tay lấy mấy cái túi rỗng và nhét vội vào chiếc balo của mình, Sư Tử hối hả chạy đi.

"À quên mất! Con chào bà, lần khác con lại tới thăm bà nha bà, con hứa đó!"

Sau khi vội vàng quay lại chỉ để chào tạm biệt, Sư Tử lại lần nữa quay người chạy đi. Có lẽ vì chạy nhanh quá đến nhắm mắt nhắm mũi, cô vô tình đụng phải ai đó đang đi đến từ một hướng khác. Đâm sầm vào người ta, cô vì mất đà mà ngã ngửa ra sau, cả balo chưa kịp đeo lên vai cũng vì thế mà rơi luôn xuống đất.

"Ui đau đau. Đầu của mình! Đầu mình."

Nhưng hình như không chỉ có mỗi mình Sư Tử ngã, chỉ khác là người ta không la làng la xóm lên như cô thôi. Nhìn thế nào cũng rõ ràng người sai là Sư Tử, cứ ghim mắt ra sau gáy mà chạy nên mới thành ra thế này. Nói thật ra thì cô cũng là kẻ biết điều, cũng không phải loại người ngang ngược vô trách nhiệm đụng xong bỏ chạy, chỉ có điều hôm nay là trường hợp đặc biệt, với cô mà nói thì bây giờ từng giây từng phút còn quý hơn cả vàng.

Nghĩ trong đầu như vậy, Sư Tử lập tức vội ra lấy balo đeo ngay lên vai, sau đó nhanh nhẹn bật người đứng dậy, lòng thầm xin lỗi người lạ mặt nào đó. Hai chân đang trong tư thế sẵn sàng chạy bất cứ lúc nào, và cô chắc chắn đã chạy, nếu như đằng sau không bị kẻ đằng sau dùng tay nắm mũ áo khoắc tùm lại.

"Đừng nghĩ có thể thoát dễ dàng như vậy, đồ con gái vô ý vô tứ."

Sư Tử hai mắt mở to giật mình, sau đó liền chớp liên tục cả vài cái. Cái chất giọng lạnh tanh đều đều nhưng kiêu ngạo khó ưa này cô thấy quen dữ lắm!

"Bỏn mắt?"

***

Thiên Bình về đến nhà vào khoảng gần bảy giờ tối. Cậu vốn ra khỏi bệnh viện từ lúc kém năm giờ, nhưng trên đường lại gặp đủ xui xẻo nên thành ra về muộn. Hết tắt đường thì xe buýt lại cạn xăng, hết cạn xăng thì lại hỏng xe, hết hỏng xe thì lại tắt đường. Đến mức dù Thiên Bình hoàn toàn chỉ ngồi trên xe vừa ngủ vừa nghe nhạc cũng bị làm cho bức bối.

Cậu có phải đã dính nhầm vận xui nào rồi không? Hay là hôm nay cung hoàng đạo của cậu không nên ra khỏi nhà?

Ôi vợ vắn.

Đã vậy hơn cả thầy, vì lo bản thân sẽ về muộn quá, Thiên Bình có gọi điện cho Sư Tử. Tuy nhiên, mười cuộc thì mười một cuộc không có người bắt máy. Vừa lo lắng vừa bức bối, tâm trạng Thiên Bình lúc này vô cùng khó ở.

Biết thế cậu nhất định không để nó đi một mình đâu, kéo có chuyện gì lại phiền phức đủ thứ. Ai mà biết con nhỏ đăng trí đó lúc về có tự dung nhớ nhằm số tuyến mà lên nhằm xe buýt hay không.

"Sur?"

Ngay khi bước đến ngôi nhà hoàn toàn tối tăm chẳng có lấy một ánh đèn nào, Thiên Bình đã biết Sur Từ chưa về rồi. Nhưng cậu thề, điều này chỉ khiến tâm trạng cậu xấu thêm, dù xấu để lớn tiếng mặc kệ việc con bé có ở nhà hay không.

"Cái con nhỏ kia! Muộn thế n-"

Miệng hẳn học định mắng mỗ vài tiếng lập tức khựng lại khi nhìn thấy chiếc điện thoại cùng đồng hồ nằm trên bàn ngoài phòng khách. Cậu lập tức nhận ra chúng thuộc về đứa em của mình.

Thì ra là để quên ở nhà thật.

"Đúng là đồ quý nhỏ hậu đậu! Mày vác xác về thử xem, xem anh hai dạy dỗ mày thế nào."

Nó mà về, cậu không mắng không la nó thì cậu không lấy tên Lâm Thiên Bình, càng không tự nhận là anh trai Lâm Sur Từ!

Bực mình gì đâu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cả ngày lang thang ngoài đường, lại còn gặp một đồng xui xẻo khiến bụng Thiên Bình kêu cồn cào vì đói rồi. Cậu có nên mặc kệ con nhỏ và ra ngoài kiếm gì đó bỏ bụng mình trước không nhỉ? Nghĩ thì đúng là vô tình bạc nghĩa lại thất nhân thất đức thật, nhưng người không vì mình trời tru đất diệt mà. Có gì chỉ cần nhân từ mua thêm một phần mang về là được chứ gì, mặc dù cậu đã định sẽ lấy việc bắt con bé nhện đói là một trong những hình phạt cho nó.

Đúng lúc Thiên Bình còn mãi suy nghĩ vẩn vơ, âm báo tin nhắn từ đâu lọt vào tai cậu. Sau khi chắc chắn không phải của mình, cậu mới bắt đầu ngó quanh quần xung quanh xem thử, và cuối cùng dừng lại ở chiếc điện thoại nằm trên bàn.

Thiên Bình vốn không phải loại đọc trộm tin nhắn của người khác, đương nhiên, chỉ trừ khi nó hiện lên trên màn hình trong khi cậu vô tình nhìn sang.

Giống như lúc này.

"Anh gọi em này giờ nhưng không được. Cũng không có gì, anh chỉ là muốn nhắc em đừng quên ngày tái khám ngày mai thôi."

Đó là toàn bộ nội dung tin nhắn, đến từ một người nào đó mà Thiên Bình chắc chắn không quen. Cậu khẽ nhủ mày một cách nghi hoặc.

Tái khám?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: chúng Ta Như Nhau Cả Thôi.

"Bồn mắt?"

Khi Sur Từ nghi hoặc quay đầu lại, cô lập tức bắt gặp ngay một khuôn mặt khá quen thuộc, nhất là đôi đồng tử màu hổ phách cũng đang nhìn cô vừa bình thản vừa ngạc nhiên kia. Tay cậu vẫn nắm lấy mũ áo khoác cô không buông, chỉ có đôi mày là nhíu chặt lại ra vẻ khó tin.

"Cậu sao lại ở đây?"

Câu hỏi này là đồng thanh vang lên từ hai người.

Sur Từ từ ngạc nhiên chuyển sang khó chịu. Sau một hồi lâu giằng co qua lại không lý do, cô không nói không rằng liền giật mạnh lấy cái mũ áo khoác mà Song Ngr cứ nắm mãi không buông từ nãy đến giờ. Hết hếch mũi lại khề răng, nhìn sơ thôi cũng biết cô rõ ràng không phải đang vui vẻ gì.

"Tôi đến thăm bà ngoại."

Mắt hổ phách chớp vài cái, hơi nghiêng đầu, cho đến khi bị mắt nâu cafe thẳng tay quát ngay cái tay áo khoác rộng thùng thình vào mặt.

"Là bà ngoại của anh Yết, nếu đó là điều mà cậu đang thắc mắc. À mà có nói cậu cũng có biết đâu! Dở hơi. Đã bồn mắt xấu tính lại còn dở hơi."

"Này!"

Song Ngư nghiêng chặt răng vì bức tức, nhất là khi đối diện với gương mặt vẫn điềm nhiên bình thản của người đối diện.

Đừng có nghĩ ai cũng đáng trí cấp độ báo động như mình! Ai bảo cậu không biết bà ấy! Dù không phải thường xuyên gặp mặt cho lắm nhưng mỗi khi thỉnh thoảng sang nhà Thiên Yết chơi lúc còn nhỏ, Song Ngư lúc nào cũng được bà chăm sóc yêu thương như cháu ruột. Mặc dù (hơi) độc mồm, nhưng với bà cậu hầu như luôn hoạt bát niềm nở đúng với bản chất của một đứa trẻ.

Bà ấy đôn hậu và dịu dàng lắm

"Ê, còn cậu thì sao bốn mắt? Đi thăm ai hả?"

Cúi xuống nhặt chiếc balo nằm lăn long lóc dưới đất, sau đó phúi phúi vài rồi đeo lên lưng, Sur Từ một khắc nghiêng đầu nhìn chằm chằm Song Ngư chờ đợi câu trả lời. Nhưng thay cho mong đợi của cô, cậu ta chớp mắt vài cái, sau đó mới chịu nhìn cô, từ khó hiểu chuyển sang vô cảm như thường lệ.

"Thì ra không cần miệng rộng cũng nhiều chuyện."

"Cậu có nhận ra cậu khó ưa lắm không?"

"Cậu có nhận ra tôi không hề quan tâm không?"

Một là đôi mắt màu hồ phách. Một là đôi mắt màu nâu cafe. Giữa sự âm u mù mịt của không gian xung quanh, hai đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào nhau không thay đổi. Nhưng điều đó cũng chẳng phải tích cực gì, khi mà tại nó dường như có thể nhào vô đánh nhau một trận thừa sống thiếu chết bất kỳ lúc nào.

Chỉ cho đến khi Sur Từ giơ chân đạp thẳng vào chân Song Ngư, cùng lúc khi cậu dùng tay gõ một phát vào đầu cô, tất cả mới (tạm thời) dừng lại.

"Mà lạ thật."

Nhìn Sur Từ bỗng dưng nhảy phóc ra trước mặt mình, hết ngó bên này lại sẫm soi phía kia, đôi mắt hơi nheo lại cùng nụ cười ranh mãnh.

"Để xem nào. Đầu tóc gọn gàng này, quần áo gọn gàng này, đúng là rất hiếm thấy! Quả nhiên tôi đoán không sai, dù thế nào thì cậu trông vẫn ngu, nhưng bỏ kính ra thì đúng là đỡ hơn hẳn."

Sao cậu lại thành đề tài cho cô nàng soi mói vậy nhỉ.

Cơ mà, ai ngu cơ?

Dù sao, Song Ngư vốn không hề nghĩ sẽ gặp Sur Từ ngày hôm nay, càng không nghĩ sẽ gặp ở một nơi u ám lạnh lẽo thế này, nên cậu cũng chẳng thêm mang kính theo làm gì, nhất là khi cả cậu cũng cảm thấy cái thứ đó vướng bận rắc rối vô cùng. Vì thế mà ngay bây giờ, Song Ngư đang đứng trước mặt Sur Từ lúc này hoàn toàn y hệt Ngư Vũ, trừ mỗi chuyện cậu không hề nhuộm tóc.

Nhưng nói gì thì nói, kể cả khi có biết sẽ gặp cô, Song Ngư cũng không nghĩ mình cần thiết phải đeo kính để làm gì.

"Lắm chuyện."

"Cậu không lớn hơn tôi bao nhiêu đâu, nên đừng có vồ đầu!"

"Cậu không phải định đứng ở đây mãi mà cãi nhau chứ?"

Từ nhỏ Sur Từ đã là một con bé không sợ trời cũng chẳng sợ đất, đến cả ma quỷ cũng chưa bao giờ sợ. Nhưng dù vậy đi chăng nữa, cứ đứng mãi ở một nơi đầy rẫy linh hồn người chết vào ban đêm ban hôm thế này kể ra cũng không phải ý kiến gì hay ho cho lắm.

Sau một lượt nhìn khắp nơi, Sur Từ không nói không rằng quay lưng bước đi, hai tay đánh đều theo từng bước, trông hết như tướng đi của người máy. Song Ngư chớp mắt một cái, che miệng ngáp một cái, sau đó mới chịu bước theo cô.

***

Theo như đồng hồ của Song Ngư thì bây giờ đã hơn chín giờ tối rồi, đương nhiên tuyến xe buýt mà Sur Từ đã đi cũng chẳng còn chuyến nào. Không chỉ cả cô, hình như chính cậu cũng là đi xe buýt đến đây, và không may thay, còn là đi cùng một tuyến xe với cô.

"Nếu tôi nhớ không lầm, đi khoảng hai cây số nữa sẽ có một bến xe chạy đêm."

"Còn nếu cậu nhớ lầm thì sao?"

"Đi bộ."

Nhìn cái cách Song Ngư thản nhiên trả lời khiến Sur Từ bức tức, hết tặc lưỡi lại bĩu môi.

Đúng là cô chẳng bao giờ ưa cậu ta được.

Con đường từ nghĩa trang thành phố ra đến đường lộ chính vừa rộng thênh thang vừa âm u đến lạnh gáy, trải dài hai bên là hai hàng đèn đường cứ thỉnh thoảng lại nhấp nháy vì thiếu điện. Vốn là một đứa không sợ ma sợ quỷ, thế mà Sur Từ lúc này lại cứ run bần bật và liên tục quay đi quẩn lại xung quanh mặc dù biết rõ là chẳng có ai ngoài mình và một tên khó ưa với bản mặt lúc nào cũng tỏ ra vô cảm như một thói quen khó bỏ.

Trong lúc Sur Từ vẫn còn nghĩ ngợi lung tung, Song Ngư chợt đi đến bên cạnh, không nói không rằng cởi áo khoác đắp cho cô, hay đúng hơn là quàng thẳng vô mặt cô. Hoàn toàn không để Sur Từ kịp phản ứng gì, cậu đã thân nhiên bước đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Đúng là đồ khó ưa."

Dù miệng nói vậy nhưng Sur Từ vẫn kéo sát áo khoác vào mình, miệng theo phản xạ thở ra vài cái cho ấm người. Rõ ràng là bản thân đang bị lạnh như vậy, còn bày đặt thanh cao từ chối làm quái gì cho một người. Người ta cho thì cứ nhận thôi, suy nghĩ nhiều chỉ tổ mệt óc thêm chứ được cái gì đâu.

May thay, khi đi đến bến xe đêm vừa lúc chuyển xe cuối cùng chuẩn bị xuất phát. Song Ngư và Sur Từ ba chân bốn cẳng lập tức phóng hết tốc lực chạy lại và nhảy vào, sau đó mỗi người liền tìm ngay cho mình chỗ ngồi tốt nhất theo thói quen. Dù sao trên xe ngoài bác tài cũng chỉ còn hai đứa là khách, việc gì phải ngồi cạnh nhau khi mà cả hai lúc nào cũng ghét nhau ra mặt.

***

Chuyến xe về đến trung tâm thành phố vào khoảng gần mười giờ. Trong lúc đó, Sur Từ có mượn điện thoại Song Ngư để gọi về cho Thiên Bình, nên mặc dù chắc chắn vẫn sẽ bị mắng một trận te tua, cô xem như có thể yên tâm phần nào. Chỉ là lúc Sur Từ gọi cho anh trai, ngoài chất giọng khó chịu, hình như giọng anh ấy có gì đó khá, ừm, lạnh nhạt.

Cô thật sự không chắc cho lắm, nhưng nếu đúng là thế thì có hơi khó hiểu thật.

Lúc này, cả hai đang trên đường trở về nhà. Nhà Song Ngư tính theo đường xe buýt cần thêm một chuyến nữa, còn nhà Sur Từ ở cách khoảng mấy khu phố, nhưng vì cùng hướng nên cả hai đành tiếp tục đi bộ. Một phần do tính cách của mỗi người, nên bầu không khí giữa cô và cậu vẫn bị bao trùm bởi một mảng im lặng.

"Tôi hỏi này."

Mặc dù có nghe, nhưng Song Ngư đến cả một cái liếc mắt cũng không buồn nhìn sang. Thay vào đó, cậu để cô hoàn thành câu nói của chính mình, sau đó mới quyết định có nên trả lời hay không.

"Có gì vui khi chơi trò im lặng vậy?"

Bước chân của Song Ngư dường như khựng lại trong vài giây, nếu Sur Từ không phải nhìn nhầm. Cậu vẫn không hề quay lại nhìn cô, nên cô không thể biết biểu cảm nào đang hiện lên trên gương mặt vốn luôn lạnh tanh kia.

"Vậy là cậu đã nhận ra thật."

"Giống với cách cậu giả vờ không để ý thôi."

"Từ bao giờ?"

Bản thân quay người lại đứng chắn ngay trước mặt Sur Từ, Song Ngư nhếch mép thành nụ cười nửa miệng, nhưng vẫn không hề chứa trong đó bất kỳ xúc cảm nào.

"Không biết. Tôi chỉ biết là khi nhìn thấy cái khăn tôi đã đưa cho anh ta ở nhà cậu, tôi đã tin là mình không sai."

Một phần là do trực giác, cô nghĩ vậy.

Khoan đã.

Đã đưa cho anh ta? Cô đã đưa cho người đó, lúc nào ấy nhỉ? Đảo mắt một hồi, Sur Từ một hơi hít sâu, quyết định dẹp tạm chuyện đó sang một bên.

"Có vui không?"

"Gi?"

"Khi lợi dụng cậu ta, cậu có vui không?"

Cậu biết cô đang ám chỉ ai.

Nhìn vẻ mặt đã hoá lãnh đạm của Sur Từ không khiến Song Ngư quá ngạc nhiên, nhưng đúng là có ngạc nhiên thật. Cậu vẫn chưa quen được với sự hai mặt này của cô, khi mà trong phút chốc có thể linh hoạt chuyển từ một khuôn mặt cười nói vô tội vạ sang một khuôn mặt lãnh cảm đến vô hồn như bây

giờ, và ngược lại. Mặc dù không phản bác được, điều đó khiến Song Ngư thấy thích thú vô cùng.

"Liên quan gì đến cậu đâu."

Mặc kệ cảm giác kỳ lạ vừa xuất hiện và biến mất ngay sau đó, Sur Từ chớp nhẹ mắt mình.

"Cậu có thể vì tiền, nhưng rõ ràng đa phần là vì cậu ta luôn sẵn sàng cho cậu những gì cậu muốn. Dù là trước kia hay bây giờ, chỉ khác là nó có còn mãnh liệt nữa hay không mà thôi."

Đôi mắt màu hồ phách vẫn không hề thay đổi, cùng với nụ cười nhạt xuất hiện trên khuôn mặt vốn lạnh tanh. Cái cách Sur Từ nói hết như đang nói bằng quơ mà chẳng cần hướng đến bất kỳ đối tượng nào, trừ việc ánh mắt cô trong vài giây vẫn nhìn về phía Song Ngư. Nhưng điều đó vẫn không thể thay đổi suy nghĩ của cậu, rằng cô chỉ đang tự mình suy diễn, hoàn toàn không phải đang đọc cậu như đọc một quyển sách.

Bởi vì Song Ngư ghét điều đó.

"Vậy, cậu thấy vui chứ?"

Song Ngư không dạng bạn bè thân thiết gì của cô. Cậu không phải những người bạn mới quen như Bạch Dương hay Song Từ, không phải những người bạn tiền bối như các anh chị, hiển nhiên cũng không phải những người bạn thân thiết lâu năm như Nhân Mã hay Ma Kết, càng không phải thân thuộc và gần gũi như Xà Phu. Cậu chưa từng ở bên và xuất hiện trước mặt cô với tư cách một người bạn, nhưng cậu có ở bên và xuất hiện trước mặt cô. Sur Từ không tài nào có thể xác định rõ ràng được mối quan hệ của cả hai, dù cô cố gắng nghĩ như thế nào đi chăng nữa.

Nhưng ít nhất Sur Từ biết, cô không có quyền xen vào chuyện của cậu, càng không có quyền tọc mạch những thứ không liên quan đến mình.

Chỉ có điều, nghĩ và làm đôi khi lại là hai khái niệm rất tách biệt nhau.

Và điều đó đã khiến cậu tức giận.

Bàn tay vô thức siết chặt vào nhau, Song Ngư cắn mạnh môi dưới đến suýt bật máu. Không để cho Sur Từ kịp phản ứng gì, cậu đã dùng tay túm lấy tay cô và kéo vào một con hẻm nhỏ gần đó. Sur Từ có thể nhìn thấy bản thân đang bị Song Ngư khoá chặt vào tường.

Một cách thô bạo.

"Sao cậu lại muốn biết chứ hả?"

"Vì nó đập vào mắt tôi. Vì tôi tò mò."

"Cậu nghĩ tôi quan tâm sao? Cậu nghĩ tôi sẽ vui lòng thoả mãn sự tò mò chết tiệt của cậu sao?"

"Không."

Trước khuôn mặt vẫn giữ nguyên sự bình thản, Song Ngư tức tối nghiêng chặt răng, bàn tay đang chống lên bức tường siết vào nhau đến run lên.

"Hay là, cậu quan tâm cô ta? Dù sao hai người cũng là bạn tốt mà nhỉ?"

Khi phát hiện trong đôi mắt màu nâu café chợt lay động, cậu vô thức cười khẩy.

"Không hiểu nổi. Chẳng lẽ gieo rắc đau khổ cho cô ta khiến cậu cảm thấy tội lỗi sao? Để rồi khi nhìn thấy con nhỏ đó bị người khác lợi dụng, cậu liền bước ra tỏ vẻ anh hùng chính nghĩa? Đừng có đùa, cậu cũng thoả mãn lắm cơ mà. Việc gì phải chối bỏ con người thật của mình cơ chứ? Cậu không thấy sao, chính cô ta cũng đã và đang lợi dụng tôi đó thôi! Cô ta rõ ràng là tự tìm đến tôi, vì cô ta nhìn thấy ở tôi hình bóng Trà Xanh yêu quý của cô ta còn gì. Một đứa con gái ích kỷ xấu xa như thế, có đáng không?"

Đôi mắt thấp thoáng vài tia máu đang nhìn chằm chằm mình khiến Sur Từ khẽ giật thót.

"Còn không phải cậu mới là một tên tồi tệ sẵn sàng gán ghép tội lỗi lên một cô gái vô tội sao."

Ngay khi Sur Từ vừa dứt lời, đôi mắt của Song Ngư chợt trở nên ngơ ngác, ngay sau đó lập tức cúi gầm mặt, răng cắn chặt lấy môi. Vô tội? Cô ta vô tội? Cô ta ư? Cậu nói đó trong phút chốc rút cạn những suy nghĩ sáng suốt còn lại trong đầu cậu, khiến cậu buồn nôn, khiến cơn giận bị kìm nén đến cả người run lên bần bật trong cậu chực chờ bộc phát. Song Ngư nghiêng chặt răng, cả ánh mắt nhìn cô gái đang bị mình khoá lại cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Thay vì lên tiếng bênh vực cho cô ta-"

"Tôi không-"

"Sao cậu không cầm mồm đi!?"

Đôi mắt màu nâu café hơi mở to vì kinh ngạc, môi Sur Từ run lên từng hồi rồi mím chặt lại. Dù cho hai đứa thường không hoà hợp với nhau, nhưng cậu ta

từ trước đến giờ chưa bao giờ lớn tiếng với cô, càng chưa bao giờ dành cho cô ánh mắt lạnh nhạt căm phẫn đến tột cùng đó.

Chết tiệt.

"Cậu muốn làm nhân vật chính diện bao dung chứ gì? Đi mà tìm thằng bạn trai khốn kiếp của cậu! Ngay từ đầu, người mà cô ta tìm vốn là Đinh Xà Phụ, không phải tôi. Nếu thật sự quan tâm con nhỏ đó, sao không đi mà hỏi tội tên đó đi, thay vì ở đây và chất vấn tôi?"

"Tôi đã bảo là tôi không-"

"Đừng làm trò!"

Sư Tử cắn chặt môi mình.

"Sao cậu không thử nghĩ xem, ai mới kẻ đã xen vào giữa bọn họ? Thay vì đứu bạn thuờ nhỏ mà bản thân đã cật công tìm kiếm bấy lâu, tên đó lại vừt bỏ tất cả để chọn cậu, ở bên cậu, yêu cậu. Gì chứ, đúng là một vở hài kịch!"

Song Ngư lúc này còn chẳng biết bản thân mình đang nói gì nữa, mọi thứ cứ vô thức bật ra khỏi miệng cậu. Trước khi Song Ngư kịp nhận ra thì cậu đã thốt lên những lời chẳng hay ho gì rồi. Bất gặp đôi mắt trừng trừng rất đối bình thản nhưng lại không ngừng dao động của cô gái trước mặt, Song Ngư nắm chặt bàn tay đang chống lên bức tường phía sau lưng Sư Tử.

"Nghe đây. Đừng có lấy danh nghĩa một đứu bạn cũ muốn chuộc lỗi với cô ta ra mà tra khảo tôi! Đừng có lấy đó làm cái cớ để thoả mãn thứ mong muốn ích kỷ của cậu! Cậu biết không Sư Tử, nó đáng khinh và chường mắt lắm."

Cùng với đôi mắt màu hổ phách đã trở nên vô hồn từ bao giờ, Song Ngư nhếch môi nhạt thếch trong khi ghé tai cô mà thì thầm ma mị.

"Đồ đạo đức giả."

Chát!

Ngay lúc này, Song Ngư có thể cảm thấy rõ mồn một cảm giác đau rát bên má mình. Một lực đủ mạnh để khiến đầu cậu quay hẳn sang hướng khác.

"Chúng ta như nhau cả thôi. Tôi và cậu."

Mặc cho cơ thể thỉnh thoảng lại run lên bần bật từng hồi, đôi mắt màu nâu cafe trước sau vẫn bình thản nhìn thẳng vào mắt Song Ngư. Dù Sư Tử căm ghét bản thân hơn bất cứ thứ gì trên đời, căm ghét đến mức chỉ muốn chết quách đi cho xong, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể dễ dàng dễ người khác sỉ nhục mình.

Thật trớ trêu làm sao, người khác ở đây lại chính là Lưu Song Ngư.

Cảm giác đau rát nơi bàn tay vừa tát mạnh vào mặt cậu ta khiến Sư Tử vô thức cắn chặt môi mình. Trong khi cậu vẫn còn đứng đực ra đó, cô đã lập tức xắn tới và dùng tay túm lấy cổ áo cậu xốc ngược lên, hoàn toàn đẩy Song Ngư vào thế bị động khi bản thân bị cô đẩy mạnh vào bức tường phía bên kia.

"Lúc nào cũng mở miệng là vì mẹ vì mẹ, để tôi nói cho cậu biết, tất cả những gì cậu làm, vốn dĩ ngay từ đầu chỉ vì cậu ích kỷ! Diễn trò con ngoan hiếu thảo? Đừng có làm tôi tức cười với màn kịch rẻ tiền của cậu! Cậu cũng chỉ vì bản thân cậu thôi, đồ khốn!"

"Câm đi, chết tiệt! Đừng có mở miệng phàn xét tôi! Cậu không hiểu được tôi bao nhiêu đâu!"

"Đương nhiên là không! Cậu nghĩ tôi sẽ rảnh rỗi đến mức đi mà hiểu một tên nào tàn xấu xa như cậu sao? Đồ hèn!"

Song Ngư tức giận cắn mạnh môi, mạnh đến mức bật máu. Mặc kệ đôi mắt dù vẫn giữ nguyên sự bình thản nhưng thỉnh thoảng lại run lên từng đợt sóng cuộn trào, mặc kệ trong lòng liên tục gào thét đến khinh thường chính mình, cậu vẫn không thể nào kiềm chế được cơn giận của bản thân lúc này.

"Chết tiệt!"

Bàn tay Song Ngư thô bạo hất mạnh tay cô khỏi cổ áo mình, trong vô thức giờ cao lên toan tát mạnh vào mặt Sư Tử. Tất cả chỉ để cô có thể ngừng nói, để cô không tiếp tục tàn phá suy nghĩ vốn đã vô cùng hỗn độn trong đầu cậu. Tuy nhiên, bàn tay ấy lập tức khựng lại. Không phải vì đôi đồng tử màu nâu cafe vẫn cứ nhìn thẳng vào mắt mình, mà thay vào đó, chính Song Ngư mới là kẻ đang dao động mãnh liệt.

"Định tát tôi? Tát đi! Còn lâu tôi mới gục chỉ vì một cái tát từ một tên yếu đuối như cậu. Tát đi chứ! Làm đau tôi giống như cậu đã từng làm đau cậu ta!"

"Tôi đã bảo cậu câm mồm rồi mà! Đừng có mở miệng là một hai bệnh vực cho con nhỏ đó!"

"Tát đi!"

Sư Tử đang sợ, và cô thừa nhận điều đó. Dù Song Ngư luôn lạnh nhạt và khó chịu, nhưng cậu ta không phải kẻ xấu, càng chưa bao giờ khiến cô tức giận đến mức đau đớn tận tâm can như bây giờ. Vì vậy, cô thấy sợ, sợ Lưu Song Ngư đang đứng trước cô lúc này.

Nhưng thay vì sẵn sàng vung tay, bàn tay của Song Ngư từ khựng lại bỗng nắm chặt vào nhau, cuối cùng cứ thế buông thõng xuống. Đôi mắt mới nãy còn hân tía máu vì giận dữ cũng quay luôn sang hướng khác, cuối cùng bị phủ đi đằng sau lớp tóc máu bù xù.

"Tôi đã nói rồi mà, cậu đúng là đồ hèn."

Hít sâu một hơi, Sur Từ chớp mắt vài cái trước khi quay lưng rời khỏi con hẻm. Không mất quá lâu để cô hoà lẫn vào dòng người tấp nập qua lại ngoài kia.

Khi chỉ còn lại mỗi mình mình, Song Ngư mới dùng tay vuốt ngược mớ tóc lù xù trước trán, sau đó một cách bất lực trượt dần xuống đất theo bức tường phía sau lưng mình. Hai tay vô thức ôm chặt lấy đầu, cậu cúi gằm mặt một cách chán nản.

Tại sao cậu lại đi cãi nhau với cô chỉ vì một đứa con gái ích kỷ xấu xa, chỉ vì một đứa con gái lúc nào cũng ngây thơ từ tẻ với người khác mà thực ra là đang làm tất cả cho chính bản thân mình, chỉ vì một đứa con gái đáng khinh, đáng bị đập xuống bùn nhơ và đáng bị huỷ hoại như cô ta? Chỉ vì loại người như thế? Thật sự là không xứng đáng một chút nào. Thật sự-

Song Ngư đang nghĩ cái quái gì thế này?

Chết tiệt, cậu thật sự điên mất rồi.

***

Với một đứa mù đường bậc nhất như Sur Từ, phải đến hơn mười một giờ cô mới tìm được về tới nhà, đến lúc vừa nhấn chuông cửa thì đã kiệt sức hoàn toàn.

Người mở cửa đương nhiên là Thiên Bình. Khi nhìn thấy sự sốt sắng đan xen nhẹ nhõm trong đôi mắt ngái ngủ của anh trai, cô đoán anh ấy đã thức để đợi mình, và Sur Từ thừa nhận, điều đó khiến cô vô cùng ngạc nhiên, kèm theo là sự ảm áp nhỏ nhoi dâng lên trong lồng ngực đang hỗn độn lạnh lẽo. Thái độ của Thiên Bình liên tục thay đổi, từ ngơ ngác sang kinh ngạc, sau đó dần chuyển sang khó chịu và cuối cùng là tức giận.

"Mày đã làm cái quái gì vậy hả? Mày rớt cuộc đã biến đi đâu?! Có biết bây giờ đã muộn thế nào rồi hay không hả?! Có biết là tao đã-"

Trước khi Thiên Bình kịp dứt lời, Sur Từ không nói không rằng đột nhiên chạy tới, hai tay ôm lấy anh trai mà úp mặt vào lòng cậu.

Vốn có rất nhiều lời để mắng Sur Từ, rất nhiều câu để hỏi cho ra lẽ, nhưng tất cả những gì Thiên Bình có thể làm lúc này, chẳng có gì ngoài việc vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của em mình, một tay siết chặt con bé, một tay cẩn trọng vuốt tóc nó.

Thiên Bình không biết chuyện gì đã xảy ra, thú thật thì cậu cũng không quan tâm cho lắm, miễn là Sur Từ đã về đến nhà là được rồi. Nhưng chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra, và rõ ràng không phải là chuyện vui vẻ gì. Dù vậy, bả vai Sur Từ không hề run lên bần bật, và Thiên Bình cũng biết là nó cũng chẳng hề khóc lấy một giọt nước mắt nào. Con nhỏ chỉ đơn giản là rúc vào lòng cậu, chỉ đơn giản là tìm kiếm một vòng tay ảm áp cho nó cảm giác an toàn.

Thiên Bình và Sur Từ đều biết rõ điều này. Vì vậy, họ cứ im lặng như thế. Không một lời an ủi, cứ động viên trấn an nhau trong im lặng.

Hay thật, cậu không mắng con bé được thật rồi. Ông bà ta nói nào có sai, đúng là nói trước bước không qua mà.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nghi Ngờ

Bạch Dương vốn chưa bao giờ ưa Xà Phu ngay từ lần đầu gặp mặt, cho đến bây giờ điều đó vẫn không hề thay đổi. Cô có thể xem cậu ta là bạn, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thiện cảm với cậu ta.

Ở Xà Phu gần như hội tụ đủ mọi tiêu chuẩn bạn trai cơ bản của một đứa con gái bình thường, đó là điều mà Bạch Dương bắt buộc phải thừa nhận. Khuôn mặt điển trai, gia thế cao sang, thông minh xuất sắc, còn là du học sinh từ Mỹ, thêm tính cách hoạt bát, năng động, lại rất tử tế và lịch sự, lúc nào cũng nở nụ cười vui vẻ với những người xung quanh mình. Ở ngôi trường này không một ai là không biết đến cậu ta, theo mặt tích cực, với độ nổi tiếng chỉ xếp sau một tên hoàng tử đào hoa và một ông hoàng độc tài, hai-kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.

Xà Phu không hoàn hảo, nhưng chưa chắc có ai bằng được cậu ta.

Thôi được, đây đúng là lời nói dối tệ hại nhất. Bạch Dương thừa nhận, những đặc điểm trên chẳng có cái nào khiến cô ngừng ác cảm với cậu ta được, kể cả cái mã ngoài đẹp trai đã, đang và sẽ luôn nằm trong những tiêu chuẩn bạn trai tối thiểu mà bản thân cô đặt ra cho mình. Trong đôi mắt của Bạch Dương, ở Xà Phu toát ra một sự khó gần khiến cô không tài nào chịu được, nó rất khác với sự vô cảm thờ ơ của Song Ngư mà cô đã quen thuộc từ lâu. Cùng một gương mặt, cùng là hai kẻ mà Bạch Dương - nói thẳng - không ưa, nhưng rõ ràng Xà Phu vẫn nhìn hơn một chút.

Dù vậy, Bạch Dương biết những ác cảm đó không hề liên quan gì đến Ngư Nhân cả, ừ thì cũng có, nhưng không đáng kể. Bởi vì mỗi khi nhìn Xà Phu và Sư Tử yêu thương lẫn nhau, cô lại có cảm giác không ổn. Không phải sự khó chịu với vấn đề nào cả, đó là không an tâm. Đương nhiên là cậu ta không hề có ý xấu, thậm chí có lẽ người ngoài nhìn vào cũng nhận ra rằng cậu ta yêu Sư Tử nhiều đến mức nào, đôi lúc còn khiến cô phải ganh tỵ. Mặc kệ những mối tình trước đây của cậu ta, Xà Phu khá chung thủy, nếu không thì tên đó đã không phù phàng với Ngư Nhân như thế rồi. Với một tên hề xấu tính lấy việc đeo mặt nạ ôn hoà nho nhã làm thú vui (biến thái) như Xà Phu, theo những gì Bạch Dương cảm nhận, cậu ta chỉ thật lòng nở nụ cười và thật lòng bày tỏ cảm xúc khi ở bên Sư Tử. Xà Phu quan tâm Sư Tử, không phải sự quan tâm giả dối đối với hầu hết mọi người, mà đều là những tình cảm xuất phát từ chính trái tim của cậu ta.

Bạch Dương từng nói điều này với bạn trai mình là Ma Kết. Khoảng đầu, cậu im lặng, sau đó quay lên nhìn cô, rồi lại tiếp tục im lặng. Trong khi Bạch Dương còn nghĩ cậu không đồng tình hay có ý muốn phản bác và đang tìm lời để vặn ngược lại cô, thì Ma Kết đã bình thản lên tiếng, mắt vẫn chú tâm vào quyển sách đang đọc dở.

"Tớ cũng có suy nghĩ đó. Một tên cướp bạn thân người khác thì ưa thế nào cho được."

Đương nhiên lời của Ma Kết là nửa đùa nửa thật.

Nhắc đến việc đó, cô lại nghĩ đến Ngư Nhân. Vài ngày trước, khi Bạch Dương đang ở trong phòng mình và đọc quyển sách mới mượn từ Ma Kết thì điện thoại cô reo lên. Người gọi là dì giúp việc của nhà Ngư Nhân, người cô mới quen cách đây ít lâu sau lần đến nhà cô bạn chơi. Trong giọng trầm buồn và chứa đầy sự lo lắng của dì, dì nhờ Bạch Dương gọi điện hỏi chuyện Ngư Nhân, nếu có gì thì an ủi cô thay dì.

Mặc kệ sự nghi hoặc trong lòng, Bạch Dương vẫn gọi cho Ngư Nhân. Lần đầu, cậu ấy không bắt máy. Lần hai và lần ba cũng y như vậy. Phải đến tận hơn chục cuộc sau Ngư Nhân mới chịu trả lời điện thoại, và hiển nhiên đã ngay lập tức phải chịu trận lời đanh của bạn thân mình là cô. Dù vậy, Ngư Nhân bên đầu dây bên kia vẫn cười ngây ngô, cười nói vui vẻ với chất giọng gượng gạo run rẩy đến đáng thương.

Chỉ nhiều đó thôi, Bạch Dương đã biết có chuyện không ổn rồi. Cô cũng đoán được phần nào lý do.

Ngay sau đó, Bạch Dương đã xin phép ba mình và nhờ ông chở đến nhà Ngư Nhân. Kể cả khi nhận ra sự xuất hiện đột ngột của cô bạn mà chưa đầy mười phút trước vừa mắng mình xối xả qua điện thoại, Ngư Nhân lúc đó vẫn ngồi trên giường và vẫn liên tục nở nụ cười ngốc nghếch. Chỉ cho đến khi Bạch Dương chạy đến và ôm chầm lấy cô trong vòng tay mình, vụng về nhưng dịu dàng vỗ đầu cô trong khi luôn miệng đáp lại những câu nói đùa nhạt nhẽo bằng duy nhất một câu "Ngoan! Ngoan!", Ngư Nhân mới chịu để cảm xúc vỡ ra, và khóc oà lên như một đứa trẻ.

Tối hôm đó, Bạch Dương ở lại qua đêm ở nhà cô bạn thân.

Bạch Dương không giận Xà Phu vì cậu khiến cho Ngư Nhân buồn, thậm chí còn giận Ngư Nhân khi cứ mù quáng đến ngu ngốc thích một kẻ vốn không hề thích mình (hoặc yêu, theo lời của cậu ấy). Cô chỉ đơn giản là không đồng tình với cách mà cậu ta hành xử. Một kẻ nổi tiếng hoà nhã lịch sự, bất kể có là giả tạo hay không đi chăng nữa lại có thể vô tâm bỏ mặc một cô gái đang bị thương dưới cơn mưa như trút nước như vậy sao?

Trong mắt của Xà Phu chỉ có duy nhất sự tồn tại của Sư Tử là quan trọng cũng được. Cậu ta chỉ quan tâm đến Sư Tử thôi cũng được. Không sao cả.

Nhưng có cần phải đối xử với cậu ấy tàn nhẫn thế này không? Cậu ta rốt cuộc ghét cậu ấy đến mức nào, cô thực sự không hiểu được.

Bạch Dương đã mắng Ngư Nhân rất nhiều. Mắng cô ngu ngốc, mắng cô nhẹ dạ, mắng cô lụy tình, mắng cô mù quáng, mắng cô khi cứ bất lực theo đuổi một mối tình ngay từ đầu đã vô vọng. Mặc kệ Ngư Nhân vẫn đang khóc đến sưng húp cả mắt, Bạch Dương vẫn cứ mắng, mắng đến cổ họng đau rát, mắng đến chẳng còn lời nào để mắng nữa, cô mới đành im lặng dỗ dành cô bạn của mình.

Người Xà Phu thích và người thích Xà Phu đều là bạn của cô, còn là bạn rất tốt của cô. Một người đã kéo cô ra khỏi vỏ bọc của mình, khiến Bạch Dương từ một đứa kiêu ngạo cô đơn trở thành một đứa xung quanh bao nhiêu bạn bè. Một người là một cô gái trong sáng tốt bụng đã vô tình đề nghị làm ăn ăn tâm trí, luôn luôn đặt tình bạn và lợi ích của người khác lên trên bản thân mình, cũng là bạn thân nhất của Bạch Dương hiện giờ. Vì vậy, cô không thể bênh vực cho bất cứ ai, càng không thể đổ lỗi cho Đình Xà Phu.

Bạch Dương chỉ nghĩ cậu ta không tốt đến mức khiến Ngư Nhân phải chịu khổ thế này. Một tên xấu xa ích kỷ như cậu ta, một tên không ra gì như cậu ta.

Tại làm sao mà hai đứa bạn quý giá của cô lại có thể tạo thành một mối tình tay ba chết tiệt với vấn đề xoay quanh một tên con trai mà cô thậm chí còn không cho vừa được vào mắt?

Cô chỉ là cảm thấy khó chịu, thế thôi.

Quả nhiên, cô vẫn ghét Xà Phu vô cùng.

***

Mặc dù khá bận bịu trong việc chuẩn bị đầy đủ hồ sơ cho chuyến đi du học ngày một gần, Kim Nguu vẫn đều đặn dành thời gian cho những hoạt động thường nhật, nhất là trường lớp. Trong số đó đương nhiên có việc ở cùng với đám bạn yêu quý của mình.

"Đã được nhận rồi mà vẫn phải làm bài kiểm tra sao chứ?"

Ngẩng đầu nhìn Ngư Nhân đang chồm tới nhìn ngang nhìn dọc, Kim Nguru vui vẻ mỉm cười, đầu hơi nghiêng sang một bên.

"Thật ra không cần cũng được, tại chị muốn hoàn tất cho đầy đủ thôi."

Kim Nguru có thể hơi hậu đậu nhưng tuyệt đối không phải loại người hời hợt. Ngược lại, cô còn cảm thấy bản thân là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo, lúc nào cũng phải hoàn thành mọi thứ theo cách tốt nhất có thể.

"Nguru này, bọn tớ thắc mắc."

"Thiên Yết đi bữa giờ cũng khá khá rồi nhì, cậu chắc hẳn phải nhớ độc tài bệ hạ của chúng ta lắm rồi phải không?"

Người gọi là Xử Nữ, người hỏi là Bảo Bình, và người nghe là Kim Nguru. Trong khi người gọi đang nhếch mép đầy ẩn ý như thường lệ, trong khi người hỏi đang ranh mãnh che miệng nở nụ cười thích thú chăm chọc, thì người nghe lại đang trong trạng thái mặt mày đỏ gay đến tận tai.

"C-Cậu lại... Cậu lại nói nhảm nữa rồi!! Bảo Bình, Xử Nữ, cả hai cậu!"

"Chưa chắc là nhảm đâu nhé."

"Là em trai sống chung nhà, cậu chắc hẳn phải biết rõ chuyện này nhất. Mà, mau khai ra để nhận sự khoan hồng của pháp luật!"

Nhân Mã miệng vẫn ngậm ống hút hút ròn rột nước ngọt trong ly, mắt lại ngó ngang ngó dọc hết nhìn Bảo Bình đang nói vớ vẩn đủ điều lại quay sang chị gái đang nhìn mình với ánh mắt chờ đợi. Cuối cùng, cậu nhóc miệng cười thích thú, mặc dù đôi mắt lại sáng rực về ngày ngó nhìn thẳng Kim Nguru.

"Phải rồi, có ai đó ở nhà mà cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, điện thoại thì một ngày không biết báo tin nhắn bao nhiêu lần. Chị hai này, cước phí quốc tế có đắt lắm không?"

"Nhân Mã, đồ mê gái bỏ chị! Em nhớ đấy!"

Nhìn Kim Nguru tay buông bút gục đầu xuống bàn vung chân bắt mẫn, cả đám tụi nó không nhịn được cười. Khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô trông cực kỳ dễ thương, dễ thương đến ngộp thở.

Thật khiến Xử Nữ cảm thấy Thiên Yết thật quá may mắn. Một tên đáng ghét độc tài khó ưa lắm tài nhiều tật lại khó tính như cụ già tám mươi như cậu ta tại sao lại có thể có được một cô bạn gái tuyệt vời như Kim Nguru cơ chứ! Tu chín kiếp cũng đừng hòng, ít nhất cũng phải trăm kiếp cơ.

Ôi, vớ vẩn. Cậu ta xấu tính xấu nết như thế, tu thế quái nào được.

"Chị Nguru!"

"Làm sao?!"

Ngay khi Kim Nguru vừa bực bội ngẩng đầu lên, cô lập tức bị ánh đèn flash làm chói mắt. Sau đó, hình ảnh Sur Từ với vẻ mặt thần nhiên pha lẫn thích thú đang cầm điện thoại và chĩa ống kính về phía Kim Nguru lập tức thu vào tầm mắt cô.

"Cuối cùng cũng có quà cho anh Yết."

"Anh không tin mày sẽ đem bức ảnh này làm quà miễn phí cho nó đâu."

"Ta nên định giá như thế nào đây nhì?"

"Tao chỉ biết có khi phải lấy thân ra bán nó cũng mua cho bằng được mà thôi."

"Anh à, rẻ quá."

"Bắt đầu bộc lộ bản chất rồi đấy. Thế quyền thừa kế của nó thì sao?"

"Anh có hứng thú với quyền lực từ bao giờ thế? Em không muốn từ giã cõi đời vì bị ám sát đâu, có chết thì anh chết một mình đi."

"Đừng lo, em gái yêu quý, nếu điều đó thực sự xảy ra, anh sẽ vui lòng kéo mày theo mà. Nhưng tiếc quá, mấy thứ phù phiếm đó không phải khẩu vị của anh."

Trước viễn cảnh hai anh em họ Lâm luôn miệng bàn bạc với nhau về giá cả thu lợi cho bức ảnh có một không hai mà cô em chụp được, tụi nó chỉ biết mở mắt quan sát trong khi trong đầu không ngừng đấu tranh tư tưởng. Làm thế nào hai người họ có thể nói ra mở kinh dị đó với hai khuôn mặt bình thản vô tội thế kia! Làm thế nào hai người họ có thể đối xử với người bạn thân người anh trai của mình như vậy! Và rõ ràng Sur Từ vừa lên tặc lưỡi nhủ mày một cách khinh bỉ đúng không!?

Thật không hiểu nổi anh em nhà này. Không chỉ máu hiểm về nghĩa đen, họ còn máu hiểm cả về nghĩa bóng nữa.

Kim Nguru chớp mắt vài cái. Sau một hồi lâu tiếp thu trọn vẹn lời nói của Thiên Bình và Sur Từ, cô lập tức đứng bật dậy.

"Em mau xóa cho chị, Sur! Xóa ngay! Hai người chém giết gì nhau hay kéo nhau chết chùm tôi không quan tâm, nhưng đừng có đem nó gây họa cho Thiên Yết! Xóa liền! Xóa!! Xóa!"

"Vậy rốt cuộc là Nguru muốn xóa hình mình hay muốn hai đứa ngốc đó không liên lụy cho Thiên Yết đây?"

Trước câu hỏi ngắn gọn nhưng xoáy ngay vào trọng tâm vấn đề của Xử Nữ, Kim Nguru vô thức im bất không biết phải trả lời thế nào.

"Chị hai, chị tiêu chắc rồi. Sur nó vừa gửi ảnh cho anh Thiên Bình kia."

Nhân Mã chep miệng, sau đó mới nhìn sang chị gái vẫn đang cứng họng. Roi vào tay của tên một công nghệ ngầm như Thiên Bình thì Sur Từ có xóa cũng vô dụng. Chỉ vài giây đã đủ để anh ta đem ảnh lưu trữ khắp nơi rồi.

Tiêu rồi, chị à. Em sẽ chia buồn cùng chị.

"Các cậu làm ơn thôi trêu chọc tớ đi có được không!?"

***

Khương chủ tịch đẩy ghế ra xa bàn làm việc một chút, tay tháo cặp kính đang đeo, sau đó hệt dụi mắt lại day trán. Ông đã làm việc liên tục suốt đêm, cơ bản cũng có chút mệt mỏi.

Theo lời đi giúp việc báo cáo lại, dạo gần đây, Ngư Nhân thường xuyên tự nhốt mình trong phòng, đôi khi còn rất lơ đãng. Vì khá lo cho cô chủ nhỏ nên đi ta mới phá lệ gọi cho ông, bảo con bé dường như có gì đó không vui gần đây, lại còn hỏi liệu ông có thể sắp xếp công việc và về nhà vài ngày để xem tình trạng của nó hay không. Đôi lúc ông cảm thấy thời gian đi giúp việc ở bên và yêu thương nó còn nhiều hơn cả tần suất gặp mặt cũng như tình cảm của ông dành cho con gái mình.

Tuy nhiên như mọi khi, lời thỉnh cầu đó lập tức bị bác bỏ không thương tiếc. Có lẽ con bé chỉ đang buồn vì những chuyện không đáng bận tâm, như chuyện vớ vẩn của bọn con nít đang tuổi lớn chẳng hạn. Đương nhiên, ông sẽ không vì những lý do như thế mà trì hoãn công việc của mình. Nó không còn là con nít nữa mà cần người khác ở bên an ủi chăm sóc từng li từng tí, thậm chí khi còn là con nít nó cũng đã quen với việc này rồi còn gì, vậy mà giờ thì sao chứ? Con bé đó yếu đuối và nhạy cảm hết như mẹ nó vậy, lúc nào cũng khiến người khác phải lo lắng, và điều đó thật sự rất phiền phức. Đối với đứa con duy nhất này, ông thực sự không dám chắc liệu mình có yêu con bé hay không, hay đối với ông nó là một đứa trẻ mà ông gọi là "con gái" chỉ vì nó thừa hưởng cái họ và tài sản mà sau này ông để lại.

Sao cũng được.

Ngã người ra sau ghế xoay, ông Khương nhắm hờ đôi mắt mình lại, cố để lòng mình thanh thoi một lúc. Nhưng đôi mắt ấy lại lần nữa mở ra trong khi tay chậm rãi lấy khỏi trong ngăn kéo bàn làm việc một khung ảnh. Trong bức ảnh đó là một người phụ nữ đang cười rất tươi.

Trong phút chốc, đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo tưởng như luôn vô cảm hiện hữu vài tia ấm áp yêu thương. Bất giác, ông nghi hoặc nhìn sang tập hồ sơ để trên bàn mình.

"Đúng là càng nhìn càng giống."

Đặt trên tập hồ sơ là một tờ giấy lý lịch cùng tên.

Lưu Song Ngư.

***

Song Từ rời khỏi phòng làm việc của ba sau cuộc nói chuyện riêng với ba mẹ mình. Sau khi chắc chắn xung quanh hành lang không có ai, cô mới thở phào nhẹ nhõm, cùng với một chút chán chường lộ hẳn ra bên ngoài.

Ba mẹ cô đó giờ vẫn cực kỳ gay gắt trong mọi chuyện, đương nhiên trong số đó đa phần là những chuyện liên quan đến cô, và Song Từ thừa nhận, "sự quan tâm" đó khiến cô khá vui. Ưu tiên nhất là việc học, và bây giờ là việc yêu đương. Chẳng rõ là người nào rảnh rồi tung tin, giờ thì cả dòng họ đều biết Song Từ và Thiên Bình đang quen nhau. Từ trước đến giờ, họ Triệu - không chỉ mỗi ba mẹ cô - đã đều không ưa gì Thiên Bình rồi, giờ còn thêm chuyện này. Song Từ khá chắc về việc anh Thiên Yết đã nói đỡ vài câu với ông nội, dù sao Thiên Bình cũng vừa là bạn chí cốt vừa là người thân của anh ấy, ông cũng sẽ vì cháu nội yêu quý mà nể nang phần nào. Điều này cũng dễ đoán, nếu không thì với mớ rùm beng này, cô chắc chắn đã bị ông nội gọi lên hỏi chuyện từ thuở sơ khai nào rồi.

Thật rắc rối, rõ ràng đây là chuyện tình yêu của cô, cô thậm chí đã không còn là người thừa kế của cái gia tộc đầy định kiến này. Song Từ đã quyết rồi, miễn là cậu không buông tay, chuyện gì xảy ra cô cũng nhất định ở bên Thiên Bình. Đến cậu mà còn cố gắng rất nhiều thì cô lấy quyền gì bỏ cuộc.

Song Từ sẽ không để người khác xoay mình như chong chóng như lúc trước nữa đâu. Cô không phải người máy, cô là con người, và con người thì phải biết đấu tranh cho tình yêu của chính mình.

Mà nhắc đến, cũng gần hai tuần cô chưa gặp cậu rồi. Song Từ thừa nhận là cũng có hơi chút nhớ.

Trong lúc đang đứng dựa người vào bức tường hai bên hành lang, Song Từ chợt sức nhớ ra vài điều. Ban nãy anh Thiên Yết có bảo cô sau khi nói chuyện với ba mẹ xong thì đến phòng anh ấy. Hình như Thiên Yết có gì đó muốn nói với cô.

Hy vọng không phải chuyện gì không tốt.

Từ phòng làm việc của ông bà Triệu đến phòng của Thiên Yết căn bản cũng không gần lắm. Vì phòng cậu ở cùng gian nhà chính với phòng làm việc cũng như phòng ngủ của ông nội - gian nhà mà ngoài các phòng nội thất lớn và sảnh chính thì gần như chỉ có mỗi ông và anh ấy được phép tùy ý sử dụng - nên cô phải đi bộ băng qua khu vườn lớn đến phung phí trong dinh thự. Nhìn bầu trời trong xanh khiến tâm trạng cô thoải mái đi phần nào.

"Anh Thiên Yết, em tới rồi!"

Sau một vài lần gõ cửa, Song Từ không hề nhận lại bất kỳ một sự trả lời nào. Có thể Thiên Yết lạnh nhạt và vô tâm là bản chất thật, nhưng cậu chưa bao giờ làm lơ cô em họ là cô trong bất cứ trường hợp nào. Trừ khi, cậu vốn không có trong phòng.

"Anh Thiên Yết?"

Và Song Từ đã đứng. Vì thắc mắc và tò mò đến xâm chiếm cả đầu óc, tay cô trong vô thức thử gạt tay nắm cửa. Một người luôn khoá cửa phòng như Thiên Yết lại để cửa mở, một lần nữa khiến Song Từ ngạc nhiên.

Có khi anh ấy chỉ ra ngoài một lúc, cô thầm nghĩ. Đắn đo một hồi lâu, Song Từ quyết định bước vào trong để đợi cậu.

Anh họ Song Từ trước giờ là người theo chủ nghĩa đơn giản nhất có thể, điều đó áp dụng với cả phòng ốc của anh ấy. Dù cho Thiên Yết không ở lại thường xuyên trừ những khi sang đây bàn công việc gia đình, cách bày trí vẫn không hề thay đổi. Dù sao thì cô cũng không nghĩ có ai dám động vào, nhất là khi chuyện này nằm trong những gì mà ông nội cho phép Thiên Yết tự mình quyết định.

Tạm thời bỏ qua việc này, không biết anh ấy định nói với cô chuyện gì nữa.

Bên cạnh đó, Song Từ còn nghĩ đến một vài chuyện xảy ra gần đây, bao gồm cả sự khó hiểu ở anh Thiên Yết. Hoặc là cô ngốc nghếch nhìn nhầm, hoặc là cậu thật sự có gì đó khá kỳ lạ. Từ ngày sang Mi đến giờ cũng gần hai tuần lễ, và mỗi khi Song Từ bắt gặp Thiên Yết thì y như rằng - không rõ có phải trùng hợp hay không - cậu đều mang về mặt lạnh tanh cùng đôi mắt màu khói có phần xa xăm lạ lẫm. Theo những gì cô biết về người anh họ đáng kính, mỗi lần có chuyện gì cần suy nghĩ thì anh ấy đều như thế.

Lần gần đây nhất, Song Từ vô tình nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của anh họ mình với ai đó không rõ. Một Thiên Yết đó giờ nổi tiếng luôn giữ được bình tĩnh trong gần như mọi trường hợp lại thỉnh thoảng cao giọng gât lên với người ở đầu dây bên kia. Mặc dù vậy, dù ôm một bụng thắc mắc, Song Từ lại không tài nào mở miệng hỏi được.

Cứ như Thiên Yết đang lo lắng về điều gì đó vậy.

Sau một lúc lâu ngồi chờ, Song Từ không ngăn được mình đứng lên đi tới đi lui. Đứng từ cửa sổ lớn trong phòng anh họ, cô có thể nhìn thấy toàn bộ khu vườn tuyệt đẹp được chăm sóc kĩ càng trong dinh thự. Bởi vì phòng Thiên Yết vốn đơn giản, điều đó càng khiến cô cảm thấy thoải mái hơn.

Khi Song Từ định đi đến ghế sofa ngồi, cô tình cờ nhìn thấy một quyển sách đặt trên đầu tủ nhỏ cạnh giường. Sở thích cuồng đọc sách của Thiên Yết đương nhiên cô biết rất rõ, nhưng cô bước tới xem thử là vì quyển sách này cô đã từng nhìn thấy qua rồi. Với một người đã tìm kiếm nó rất lâu khắp nơi như Song Từ, điều này khiến cô thích thú vô cùng.

Trong lúc Song Từ đang mở sách đọc từng trang, một tờ giấy vốn kẹp bên trong bỗng rơi ra và rơi xuống sàn. Khi Song Từ cúi xuống nhặt lên, trong vài giây để tò mò lần át lý trí, cô vô thức mở ra xem thử. Ngay lập tức, đôi đồng tử của cô chợt mở to kinh ngạc, sau đó liên nghi hoặc nhú mày.

"Em đang làm gì vậy, Song Từ?"

Giọng nói trầm ấm vang lên khiến Song Từ giật bản mình, cả tờ giấy trong tay cũng vì vậy mà vụt khỏi. Đôi mắt mở to của cô bắt đầu quay sang người con trai đang đứng đằng kia, với một vẻ mặt bình thản như không.

Ít nhất là cho đến khi đôi mắt màu khói nhìn thấy và nhặt tờ giấy dưới sàn lên. Vắn về mặt ấy, lập tức chuyển sang không hài lòng.

"Em không có ý định đọc trộm, em nói thật! Em chỉ... Em..."

Song Từ mím môi, đôi mắt ra chiều khổ sở.

"Nhưng làm ơn nói em biết, anh Thiên Yết, đó là cái gì vậy?"

Khi chạm phải ánh nhìn thận trọng nhưng dò hỏi của Song Từ, Thiên Yết chậm rãi khép hờ mắt. Cậu thở hắt ra một tiếng trước khi liếc sang cô em họ của mình.

Song Từ biết, anh ấy đang cố kìm nén để không nổi giận với cô.

"Em đã nhìn thấy gì rồi?"

Dù có làm mặt bình tĩnh nhất có thể, Song Từ vẫn đi mắt sang hướng khác như một phản xạ tự nhiên. Một tay cô nắm hờ lấy cánh tay kia.

"Là giấy thông báo tình trạng sức khỏe từ bệnh viện ả."

"Và?"

Thiên Yết biết cô không chỉ đơn giản nhìn thấy như vậy. Vì nếu không, Song Từ chắc chắn không mang về mặt nửa khó xử nửa khổ sở thế này, hay hít một hơi thật sâu chỉ để nhìn thẳng vào mắt cậu.

Nhưng Song Từ không trả lời câu hỏi của Thiên Yết. Không chỉ có mỗi cậu, dường như cô cũng đang rất khó chịu.

"Nó rốt cuộc là sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy hả anh?"

"Anh không gọi em đến để em tra khảo anh! Em thừa biết, anh cực kỳ căm ghét bất cứ ai dám xen vào chuyện đời tư của mình, nhưng không những bước vào phòng mà không được sự cho phép, em còn dám tự tiện xem đồ của anh."

Đương nhiên là cô biết, cô còn biết điều này không hề ngoại lệ một ai, kể cả ông nội nữa kia.

Nhưng lúc này khi đẩy cửa bước vào phòng, và chỉ cho đến khi anh họ xuất hiện, cô thừa nhận, cô đã vô thức quên mất việc đó.

"Trước khi anh nổi giận, Song, những gì em thấy hôm nay, tất cả đều phải giữ bí mật!"

Ngữ điệu này chưa bao giờ Thiên Yết dùng để nói với đứa em họ mà cậu luôn yêu quý là cô. Nó thậm chí còn tệ hơn là nói với người xa lạ. Cứ như thể cậu không hề cho Song Từ cái quyền từ chối, càng không có ý định cho cô biết rõ mọi chuyện.

"Nhất là với Thiên Bình."

Thiên Yết đang ra lệnh cho cô.

"Chỉ ít anh cũng phải cho em lý do chứ! Em nhìn thấy là em sai, nhưng lòng em bây giờ không yên chút nào anh à! Nói em nghe đi, rốt cuộc tờ giấy quái gở chết tiệt đó là sao vậy!? Bảo em không được nói cho Thiên Bình? Tại sao lại không thể nói cho người cần được biết nhất cơ chứ?!"

Bàn tay vô thức nắm chặt lại, Song Từ cắn mạnh môi mình.

"Em không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Em cũng không biết tờ giấy đó rốt cuộc ghi cái gì. Em chỉ biết, tờ giấy đó là báo cáo tình trạng bệnh của một bệnh nhân tên Lâm Sư Từ! Trên đời này làm gì còn một Lâm Sư Từ nào có thể khiến anh quan tâm lo lắng đến mức tức giận với em như thế chứ! Em không ngốc, anh họ, người ta sẽ không gửi tình trạng bệnh cho người thân nếu như đó chỉ là một căn bệnh bình thường!"

"Song Từ!"

Thiên Yết vừa cao giọng, cô biết. Anh ấy đang tức giận, cô biết. Nhưng cô mặc kệ.

"Em muốn biết! Nói cho em đi, rốt cuộc là sao vậy? Anh, làm ơn, em xin đó."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chối Bỏ

Song Từ là kiểu người yêu thích sự bận rộn. Đối với cô, cách thư giãn tốt nhất chính là làm việc, thay vì nằm ườn ra và đánh một giấc không biết trời trăng mây gió gì. Song Từ căm ghét sự lười biếng, bên cạnh đó, còn là vì cô không muốn để những suy nghĩ không vui cứ ám ảnh mãi trong tâm trí mình mỗi khi rảnh rỗi.

Giống như lúc này.

Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc Song Từ đến phòng Thiên Yết nói chuyện. Cô luôn hiểu rõ sự hiểu thắng và lòng tự trọng cao ngút trời của chính mình, nhưng việc bản thân đã không ngừng lớn tiếng truy hỏi Thiên Yết đến bây giờ Song Từ vẫn chưa thể tin được. Cô đã nổi giận với anh họ - người mà cô nhất mực kính trọng, và hơn hết, cô tự tiện xâm phạm đời tư của anh ấy. Mặc dù Thiên Yết không mắng cô, không khó chịu với cô, càng không nổi nóng với cô, nhưng khi nhận ra ánh mắt vô cảm lãnh đạm và chất giọng đều đều của anh họ, Song Từ biết cô đã chọc giận cậu rồi.

"Em biết không Song Từ, sự lớn tiếng của em chính là bằng chứng rõ nhất rằng em chỉ đang tò mò nhất thời. Riêng về điểm này, em và Thiên Bình thật sự rất giống nhau, và nó chẳng hay ho một chút nào cả. Em nghĩ anh sẽ vui lòng trả lời mọi câu hỏi của em trong khi chính em chỉ muốn biết những gì em thắc mắc mà không để ý gì đến cảm nhận của người khác sao? Song Từ, anh không có nghĩa vụ phải thỏa mãn sự ích kỷ đó của em. Anh không quan

tâm."

Dù những lời phản bác đang chực trào trong cổ họng, dù trong lòng nhộn nhạo sự bất mãn, nhưng cô vẫn không thể thốt ra bất cứ một câu nào. Song Tử chưa bao giờ thích nghe những suy nghĩ trong đầu mình phát ra từ miệng của người khác. Nó khiến cô vô cùng khó chịu. Cái cảm giác bản thân đang bị đọc như đọc một quyển sách bởi người anh họ mà chính mình tôn sùng thần tượng chỉ khiến mọi chuyện thêm phần tồi tệ hơn, nhất là khi cô biết rõ rằng điều Thiên Yết nói không hề sai. Bởi vì khi cao giọng tra hỏi anh họ, Song Tử đã không một lần nào để ý đến đôi mắt màu khói đang dao động mạnh mẽ kia, thay vào đó, cô thực sự đã chỉ muốn có được câu trả lời thích đáng.

"Chuyện cần nói chúng ta sẽ nói sau, nó cơ bản cũng không phải là chuyện gì quan trọng. Giờ thì anh có việc cần làm, và anh không muốn bị làm phiền."

Khi cánh cửa phòng Thiên Yết được cậu đóng lại, sau đó là âm thanh chốt cửa được khoá trong, Song Tử vô thức cắn chặt môi. Cô thực sự đã chọc giận anh ấy rồi.

Sau ngày hôm đó, Thiên Yết vẫn cư xử với cô như bình thường, như không hề có chuyện gì xảy ra. Dù vậy, chính điều đó lại khiến Song Tử cảm thấy không thoải mái. Không cố tình tránh mặt, không khó chịu hằn học, thậm chí anh ấy vẫn rất ân cần từ tốn mỗi khi nói chuyện với cô. Nhưng bất kể điều đó, Song Tử biết Thiên Yết vẫn còn giận, chỉ có điều sự tức giận của anh ấy không thể hiện qua nét mặt, hành động hay giọng nói, mà là đôi mắt. Kể từ ngày hôm đó, anh họ chưa một lần nhìn thẳng vào mắt cô, và luôn tỏ ra như bản thân đã quên hết mọi chuyện, mặc dù Song Tử thừa biết rằng điều đó hầu như sẽ không bao giờ xảy ra.

Sau một hồi lâu nằm lăn lộn trên giường mình với đôi mắt cứ dán chặt lên trần phòng trong vô thức, Song Tử cố tìm một việc gì đó có thể khiến cô đủ bận rộn để quên đi những chuyện không vui đã xảy ra. Trước đây, cô không thường dựa dẫm vào bất cứ ai, đương nhiên bây giờ vẫn vậy, chỉ có một điều đã thay đổi, chính là mỗi khi tâm trạng không tốt, Song Tử lại muốn tâm sự với ai đó mà cô tin tưởng. Ban đầu, cô định gọi cho Kim Ngưu, đến số cũng đã mở ra, nhưng cuối cùng lại thôi. Chỉ ấy là bạn thân cô, nhưng nếu nói ra có khi lại vô tình khiến mối quan hệ giữa hai người họ trở nên xấu đi chỉ vì vài nghi ngờ không đáng có, cô lại không muốn vậy. Trước khi Song Tử trở nên buồn chán đến mức tuyệt vọng, cô quyết định lấy điện thoại gọi cho Thiên Bình.

Theo giờ quốc tế, giờ này đang là giờ học bên cậu, nhưng Song Tử vẫn có niềm tin khá vững chắc rằng cậu sẽ bắt máy. Không ngoài dự đoán của cô, khi chuông âm thanh bên đầu dây điện thoại chỉ vừa vang lên ba lần, cô đã có thể nghe được cái giọng nhào nhọt uể oải không sức sống vô cùng quen thuộc.

Song Tử có thể nghe thấy tiếng gió thổi từ đầu dây bên kia.

"Này, anh lại cúp tiết lên sân thượng ngủ nữa phải không?"

"Thay vì nói rằng à em nhớ anh quá, ở đây không có anh không vui gì hết, ời em muốn gặp anh-"

"Có nằm mơ cũng đừng hòng."

"Thì em lại chào hỏi tôi như thế đấy hả? Sau hơn nửa tháng em kéo vali về lại nhà nội? Xấu bụng quá. Lạnh lùng quá! Em đang làm tôi tổn thương đấy có biết không!?"

"Trả lời câu hỏi của tôi đã."

"Em có thực sự thích tôi không vậy hả...? Bọn tôi đang trống tiết, nên tôi mới chạy lên sân thượng định ngủ một giấc ấy mà. Em không tưởng tượng được đám lâu la đó ồn ào cỡ nào đâu."

Cụm từ "không tưởng tượng được" khiến khoé miệng Song Tử bắt giác nhếch lên, sau đó chep miệng bĩu môi. Thiên Bình làm cô chợt nhớ một trong nhiều vụ năm trước. Lần đó, chỉ sau vài phút khi vừa nhận được thông báo trống tiết, lớp học vốn im phăng phắc bỗng chốc trở thành cái "trại tâm thần với nhiều bệnh nhân cùng phòng nhưng cấp độ khác nhau" mà kẻ cầm đầu không ai khác ngoài Nhân Mã và Sư Tử, cùng với con người ngoài mặt luôn miệng nhắc nhở mắng mỏ nhưng ai cũng nhận ra là đang lừa theo công khai, học sinh gương mẫu Ma Kết. Cô còn nhớ là lớp lúc đó ồn ào đến mức đã động đến mấy thầy cô trong phòng giám thị dưới tầng trệt, cuối cùng là cả lớp bắt kẻ người có liên quan hay không đều bị mắng một trận tan xác, sau đó "đồng tâm hiệp lực" cùng nhau dọn sân trường suốt hai tuần liền. Trước đó Song Tử cũng có nghe nói đến sức tàn phá kinh khủng khiếp của "bộ ba phá hoại" ngay từ những năm cấp hai, nhưng đến tận lúc đó cô mới thực sự chứng kiến tận mắt. Ý là, hai đứa kia thì không nói làm gì cho phí sức, bọn nó lúc nào mà chẳng lấy việc đội sổ đầu bài làm thú vui "tao nhả", người Song Tử ngạc nhiên là Ma Kết kia. Lớp trưởng rõ ràng rất điềm đạm chín chắn mà phải không, cậu ấy lúc nào cũng là người giữ gìn an ninh trật tự lớp học, trong khi đó thậm chí còn không phải vai trò của cậu ấy nữa kia.

Giờ nhớ lại, Song Tử lại một lần nữa bắt buộc phải thừa nhận một sự thật cay đắng. Nếu năm ngoái không có chuyện đó xảy ra, cô chắc chắn còn bị lừa dài dài! Phải chăng cô đã quá ngây thơ nên mới không nhìn ra được "bộ mặt thật" của lớp trưởng?

Thôi bỏ đi.

"Em còn ở đó không vậy?"

"Tôi chỉ đang tưởng tượng về sự ồn ào mà anh nói thôi."

Mình thực sự muốn tận mắt chứng kiến để đem đi so sánh quá. Song Tử thầm nhủ, nhưng cô quyết định giữ lại suy nghĩ đó cho riêng mình.

"Em cứ tưởng tượng ra viễn cảnh một đám lâu la chen chúc nhau trong một cái chợ đông đúc, nơi mà không có bất cứ một làn ranh giới nào của chức

quyền và thân phận, nơi mà hàng chục cái miệng túm tụm vào nói đủ thứ trên trời dưới đất."

Giọng nói vô cùng nghiêm nghị nhưng rõ ràng là đùa giỡn của cậu vang lên bên tai phần nào khiến tâm trạng cô trở nên tốt hơn rất nhiều. Cô mừng vì anh ta có thể làm cô cười sau ngần ấy thời gian.

"Anh này."

"Làm sao?"

"Tôi có chuyện muốn nói."

Trước khi Song Từ kịp nhận ra thì cô đã đem nỗi phiền muộn trong lòng mình nói qua điện thoại với Thiên Bình mất rồi. Dù sao, cô đoán cô có rảnh rồi thật cũng không rảnh đến mức gọi cho anh ta chỉ để chào hỏi suông hay cạnh khoé dăm ba câu, nhất là kể cả Thiên Bình cúp điện (theo như anh ta nói là trống tiết), lúc này vẫn đang là giờ học.

Nhưng không phải tất cả. Không hiểu tại sao, dù căn bản là rất khó chịu, rất bất an, Song Từ vẫn không hề nói cho Thiên Bình cụ thể mọi việc. Dù sao những gì cô biết cũng chẳng thấm thía vào đâu để mà nói cho cậu.

Trong suốt khoảng thời gian đó, Thiên Bình chỉ im lặng lắng nghe mà không có lấy một câu ngắt lời nào, cho đến khi Song Từ kết thúc câu chuyện của mình.

"Ý em là, thằng Yết có vẻ như đang giấu em điều gì đó, đúng không?"

Song Từ gật đầu, khẽ "ừ" một tiếng trả lời Thiên Bình. Đó là tất cả những gì cô nói với cậu, rằng anh họ dường như đang có bí mật mờ ám nào đó, và nó khiến cô vừa thấy lo vừa thấy một chút không yên trong lòng.

Thằng đó lúc nào mà chẳng làm mặt nghiêm trọng, chắc không có gì đâu. Đó là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Song Từ về điều Thiên Bình sắp nói. Nhưng ngoài dự đoán của cô, từ đầu dây bên kia, Song Từ nghe thoáng qua một tiếng cười rất nhẹ, nó làm cô nghĩ ngay đến nụ cười nửa miệng vốn vô cùng khó ưa của anh ta.

"Em biết tính thằng anh họ trời đánh của em mà, nó sẽ không bao giờ để cho em gái phải lo lắng về mình đâu."

"Vậy anh nghĩ thế nào?"

"Tôi cũng không biết nói với em sao, trừ việc tôi hiểu em đang cảm thấy thế nào. Ý là, đầu phải chỉ mình em bị thằng anh chết tiệt của mình giấu giếm giấu giếm."

Ban đầu, Song Từ hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó lại thôi. Cô nghĩ mình cũng phần nào đoán được - nếu nó thực sự đúng chính xác hay dù chỉ một phần nhỏ thôi - điều mà cô đang nghĩ tới.

Những người kiếm lời diêm tĩn có thể đáng sợ, nhưng những người lúc nào cũng cười nói vui vẻ chưa chắc đã vô hại. Bởi vì họ kiếm lời nên rất khó để hiểu họ muốn gì, bởi vì họ quá vui vẻ nên rất khó để biết họ thật sự cảm thấy ra sao. Những con người ấy luôn mang trong mình rất nhiều bí mật, rất nhiều tâm sự, rất nhiều những suy nghĩ giấu sâu bên trong những điều tưởng như rất đời bình thường. Lần đầu tiên, Song Từ nhận ra điều đó đúng đến thế nào. Cũng là lần đầu tiên, Song Từ nhận ra xung quanh mình có rất nhiều những người như thế. Và cô thừa nhận, cô thực sự không tài nào hiểu được lối suy nghĩ của họ.

Nếu những thứ mà cô nhìn thấy là sự thật, thì điều đó quả là bất công vô cùng.

"Anh này, anh có nghĩ..."

Trước khi để cho lời thốt hết ra, Song Từ đã kịp khựng lại ngay. Cô chớp mắt vài cái, cổ trắn tỉnh lại mới suy nghĩ tạm được cho là hỗn độn đang bay nhảy ngay trong đầu mình.

Phải rồi, đúng là rất bất công,

"Gi? Em nói đi, tôi nghe đây."

Nhưng liệu nói ra có phải là cách tốt nhất hay không?

"Thôi, không có gì đâu. Tôi lại nghĩ ngợi vẩn vơ đó mà, anh đừng bận tâm."

Mặc dù cô đã cố bật ra một nụ cười, nhưng có vẻ điều đó thật sự chẳng có tác dụng gì cả.

"Nghe này, tôi không ở đây để làm bù nhìn nhìn em ôm hết tất cả về phía mình đâu đấy."

Chỉ một câu nói thôi đã khiến tim Song Từ lỡ mất một nhịp, cả đôi mắt sáng suốt thông minh lúc nào cũng giữ nguyên vẻ diêm dăm trong vài giây bất chợt run lên. Chỉ một câu thôi, Song Từ đã có thể cảm thấy lòng mình ấm lên một cảm giác rất an toàn. Mặc dù cô sẽ không khóc đâu, nhưng đúng là muốn khóc quá đi mất.

"Cảm ơn anh, tôi không sao đâu. Thiên Bình này, cho tôi xin lỗi nhé."

"Em tự dung cư xử lạ lùng thế?"

Thiên Bình đang cười, điều đó khiến Song Từ cũng bắt giác mỉm cười theo. Dù vậy, với khuôn mặt vẫn tỏ ra vô tâm như một thói quen khó bỏ, cô hừ lạnh một tiếng.

"Tôi đã cảm ơn và xin lỗi đằng hoàng rồi, tôn trọng nhau chút đi!"

"Vâng vâng, công chúa. Mà này, mà này, khi nào em mới chịu về?"

"Cứ tưởng tôi đi rồi thì anh mới có thể tự do quen vài ba cô chứ, không phải sao?"

"Vớ va vớ vẩn. Nói tầm bậy là không được đâu nhé, tôi rất là chung thủy đấy."

Đồ đeo miệng xảo trá, Song Từ thầm nhủ. Mặc dù vậy, cô vẫn không được ngăn mình vui vẻ bật cười. Chẳng biết có phải lời thật lòng hay không, nhưng từng câu từng chữ đều khiến cô thấy rất vui.

Và thấy bản thân mình xấu xa nữa.

Song Từ không đồng tình với những suy nghĩ của Thiên Yết. Cô có thể sùng bái anh ấy như sùng bái một vị thần, có thể thần tượng anh ấy hơn bất kỳ một nghệ sĩ nào trên thế giới, thậm chí còn kính trọng anh ấy vô điều kiện, nhưng điều đó không có nghĩa là Song Từ làm theo mọi điều mà Thiên Yết nói. Tuy nhiên, kể cả khi cô không có ý định tuân theo lệnh của Thiên Yết, Song Từ cũng không thể cho phép bản thân nói cho Thiên Bình những gì cô đã nhìn thấy. Cô không biết được gì quá nhiều để kể cho cậu, và nếu kể cho người khác một điều gì mình không chắc chắn, nó sẽ chỉ khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn gấp bội lần.

Xin lỗi, Thiên Bình.

Song Từ không thể không nghĩ rằng thay vì có thể giải quyết mọi vấn đề, việc này chỉ khiến cho mọi thứ càng thêm rắc rối hơn. Càng giấu giếm lâu, đến khi mọi thứ bị phanh phui lại càng khó khăn hơn rất nhiều. Tuy nhiên, cô lại chọn cách im lặng, chọn cách để mặc mọi chuyện tự diễn ra theo cách mà nó muốn.

Hay thật, giờ thì đến cả cô cũng trở thành kẻ xấu mất rồi.

***

Như mọi ngày, Song Ngư lại đến thăm mẹ sau khi tan làm, một mình đạp xe từ chỗ làm thêm đến bệnh viện thành phố. Hôm nay không mưa cũng không quá lạnh, thời tiết đặc biệt vô cùng mát mẻ thoải mái.

Tình trạng sức khỏe của mẹ cậu gần đây không có gì chuyển biến, nhưng điều đó không có nghĩa là mọi chuyện vẫn ổn. Theo lời bác sĩ, bà cần được phẫu thuật càng sớm càng tốt. Chỉ có điều, chi phí của ca phẫu thuật là một con số không hề nhỏ. Dù đã đi làm thêm liên tục đến mức không còn thời gian nghỉ ngơi, số tiền cậu kiếm được vẫn chưa đủ để chữa bệnh cho mẹ, đó là chưa kể đến những khoản chi phí phát sinh trong quá trình điều trị. Gần đây, Song Ngư đã phải cúp học thường xuyên để tìm kiếm đủ mọi việc có thể làm. Mẹ cậu không thể chờ lâu thêm được nữa.

Thật lòng mà nói, Song Ngư thực sự rất muốn bán đi căn nhà mình đang ở, ngay từ đầu đã vậy. Nếu bán đi căn nhà, tiền phẫu thuật nhất định không thiếu. Tuy nhiên khi vừa đưa ra quyết định đó, mẹ đã lập tức phản đối, thậm chí còn tức giận lớn tiếng với cậu đến mức để cho bản thân đột ngột phát bệnh. Đó là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng Song Ngư đề cập đến việc bán nhà. Có gì hay ho ở căn nhà đó mà bà cứ nhất quyết giữ lại, cậu không tài nào hiểu được. Mặc dù Song Ngư không đồng tình chút nào, nhưng chẳng phải bà luôn nói kỷ niệm là thứ cất giấu sâu trong tim và không gì có thể làm chúng phai mờ hay sao.

"Dạo gần bé Năng không hay tới nữa, con có biết tại sao không bé Mưa?"

Đôi tay đang rót nước cho mẹ của Song Ngư chợt khựng lại, nhưng sau đó liền trở nên bình thường ngay. Đôi đồng tử màu hổ phách trước sau vẫn điềm tĩnh như không, hoàn toàn bỏ lơ ánh mắt người mẹ đang nhìn bằng quơ đầu đầu mà cốt lõi vẫn cứ chăm chăm vào con trai mình.

"Làm sao con biết được. Với lại, con đã nói mẹ là đừng gọi."

"Bé Mưa! Bé Mưa! Bé Mưa! Mẹ thích gọi đấy, dễ thương đến thế cơ mà!"

Sau khi nhìn bà Lưu đang bắt mắt phản bác, Song Ngư đành thở hắt ra một cái. Cậu không làm khó mẹ mình được, nhưng bà thì luôn lấy đó để làm khó cậu.

"Con định cứ chối bỏ quá khứ mãi sao? Con biết cách đó đâu có giải quyết được gì."

"Thà như vậy còn hơn là làm một việc vô nghĩa như nói ra mọi thứ với một con nhỏ đã không còn nhớ gì về mình."

"Không nhớ thì nói đến khi con bé nhớ thì thôi! Mẹ không tin là nó không có ấn tượng gì về con!"

Song Ngư cắn nhẹ môi mình, bất chợt im lặng. Khi chuyện ngày hôm đó phản chiếu hiện lên trong đầu cậu, Song Ngư mới đều đều lên tiếng bằng chất giọng vô cảm như bình thường mà nhất thời quên mất sự hiện diện của mẹ mình.

"Có hay không có, sao cũng được, con không quan tâm."

Bà Lưu nhìn chằm chằm con trai, bất giác thở dài một tiếng. Hai tay ôm hờ lấy chiếc gối đang đặt trên đùi mình, bà nhắm hờ mắt lại.

"Mẹ nói dối đấy. Thành thạo con bé vẫn tới, nhưng luôn là những lúc con không có mặt."

Trong vài giây, bà Lưu chợt dừng lại, giọng nói ảm áp cần trọng vang lên.

"Con và nó lại cãi nhau phải không?"

Lại sao.

"Sao mà chẳng được, chuyện về cậu ta, con đã nói mẹ nhiều lần là con không quan tâm! Suy cho cùng thì quá khứ vẫn chỉ là một khái niệm vô cùng vớ vẩn."

Nếu quá khứ chỉ làm tổn thương và khiến cậu do dự, khiến cậu không còn đủ sáng suốt và quyết đoán để quyết định những việc trước mắt, khiến cậu bị kìm hãm và trở nên nhu nhược, thì Song Ngư thà không cần đến nó. Cậu không cần đến quá khứ để tồn tại.

"Đến bao giờ thì con mới chịu quên hết tất cả đây? Con bảo con không quan tâm, nhưng hơn ai hết, con lại là người bị quá khứ ám ảnh nhiều nhất!"

Đôi mắt màu hổ phách thoáng mở to, trước khi nheo lại cùng với bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

"Con không-"

"Bỏ đi con à. Có gì hay ho khi cứ giữ khư khư những chuyện không vui trong đầu mình cơ chứ? Mẹ đã buông bỏ từ lâu rồi! Song Ngư, mẹ không biết con có mệt hay không, nhưng mẹ, mẹ mệt mỏi lắm rồi con có biết không?!"

Trước chất giọng có phần lớn tiếng của mẹ, Song Ngư cứ đứng chôn chân như vậy, cứ ngơ ngác dùng mắt nhìn mẹ như vậy. Cậu chợt mím chặt lấy môi, ánh nhìn vô thức dời sang hướng khác, tránh đi ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào mình của bà.

Mẹ cậu luôn có một đôi mắt nhìn thấu người khác, lẽ ra Song Ngư phải khắc ghi thật kĩ điều này mới phải. Bà biết được những suy nghĩ của cậu, những toan tính của cậu, bà biết gần như mọi thứ cậu định làm và cậu muốn làm.

Nhưng dù thế, bà bảo cậu tha thứ, tha thứ làm sao được cho những kẻ đó?

Đáng ghét.

"Mẹ!?"

Mọi suy nghĩ của Song Ngư, trong một khắc lập tức bị cắt đứt bởi đợt ho bất chợt của bà Lưu, người đang che miệng ho không ngừng một cách khó khăn. Chạy ngay đến bên giường, tay dịu dàng vuốt nhẹ lưng mẹ, đôi mắt màu hổ phách đầy lo lắng nhìn bà.

"Mẹ ồ. Mẹ không sao."

"Nhưng mẹ-"

Đúng lúc này, chợt vang lên một tiếng gõ cửa. Trước khi người trong phòng kịp thời lên tiếng, người bên ngoài đã đẩy cửa bước vào.

Đó là một người đàn ông trung niên, với một đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo và thoáng u buồn.

Bà Lưu trân trân nhìn người đàn ông vừa bước vào, nơi đáy mắt đang run rẩy chứa đầy tia kinh ngạc. Mím chặt đôi môi cứ mấp máy không nên lời, bà mỉm cười, nhưng hờ hững.

"Đã lâu không gặp."

Lúc này, đôi mắt dịu dàng của bà Lưu trông lạnh cảm đến lạ.

"Đã lâu không gặp."

Quan sát màn chào hỏi của hai người lớn trong phòng, Song Ngư vẫn cố giữ im lặng. Nhưng ngay khi người đàn ông nọ định bước vào, cậu lập tức lên tiếng, cả chất giọng vốn lúc nào cũng đều đều vô cảm bất chợt trở nên cao vút.

"Tôi cấm ông bước vào!"

"Ngư."

Nhắm khẽ đôi mắt màu hổ phách của mình và nhìn vào đôi mắt màu hổ phách khác đang chứa đầy giận dữ kia, ông trước sau vẫn giữ vẻ lãnh đạm vốn có.

"Tôi đã đúng, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã nhận ra. Cậu ấy cũng có đôi mắt giống hệt như cậu."

Song Ngư cười nhạt.

"Đừng có nhắc đến ba tôi bằng cái giọng đó, ông không xứng đâu! Tôi không cần ông quan tâm. Một người quyền quý cao sang như ông lại đến khu phòng bệnh cho người bình dân thực sự khiến tôi thất vọng,"

Nụ cười và đôi mắt, tất cả đều mang một tông vô cảm, bao gồm cả chất giọng đã trở lại như thường ngày.

"Thưa Khương chủ tịch."

Người phụ nữ duy nhất trong phòng đưa mắt lãnh đạm nhìn con trai và người đàn ông vừa bước vào vẫn cứ liên tục nhìn nhau, đặc biệt là đôi mắt từ lúc nào đã chứa đầy lửa hận của Song Ngư. Lòng bà bất giác chùng xuống. Trong một khắc, tiềm thức bà Lưu hiện lên những hình ảnh từ lâu đã luôn được chôn sâu nơi đáy ký ức.

Lẽ ra cuộc gặp gỡ giữa hai người họ không nên lạnh lùng và thù ghét thế này mới phải. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, bà thực sự không hiểu được.

Bà rút cuộc đã sai ở đâu?

"Anh đã luôn tìm em, từ lúc chuyện đó xảy ra."

Mặc kệ sự giật nảy của bản thân vì câu nói kia, bà Lưu vẫn dùng giọng điềm tĩnh đáp lại.

"Ý anh là chuyện tập đoàn nhà chúng tôi phá sản? Hay là chuyện chồng tôi mất?"

Nói đến đây, bà chợt mỉm cười, nhưng lạnh nhạt.

"Anh vẫn chưa buông tha cho chúng tôi sao?"

Đôi mắt màu hổ phách từng trải nhìn bà Lưu không rời, trước khi nhắm hờ lại kèm theo một tiếng thở dài bất chợt. Ông Khương vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt khó chịu tốt độ vẫn liên tục đâm vào mình này giờ. Nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ ông đã chết từ lâu chỉ vì ánh mắt của một thằng nhóc rồi.

"Em đừng quên, người chấp nhận từ bỏ không phải là anh."

Ánh mắt Song Ngư chợt nhìn sang mẹ mình, và lập tức thấy vai bà run lên không ngừng.

"Thì ra đó là tất cả những gì anh nghĩ sao! Anh chưa từng hiểu gì cả!! Chỉ vì anh. Chỉ vì anh! Tất cả, chỉ vì anh mà tôi, mà gia đình của tôi, mà con của tôi mới..."

"Mẹ!"

Bàn tay đang túm chặt lấy tấm chăn đang đắp trên đùi của bà Lưu vì tiếng gọi của Song Ngư mà buột lỏng, cả đôi mày đang nhíu chặt cũng chậm rãi giãn ra. Thôi rườn người dậy, lưng tựa hờ vào thành giường, bà chán nản rời mắt khỏi ông Khương vẫn còn đang đứng đực ra. Lúc này chỉ còn lại mỗi tông giọng vô cảm và đầy công kích của Song Ngư.

"Đi đi! Mẹ con tôi không rảnh rồi tiếp chuyện kẻ thượng lưu như ông."

Tay đặt trên vai mẹ, ánh mắt Song Ngư nhìn ông Khương đầy thù ghét.

"Xin ông đừng đến lần nào nữa, nếu không, nếu ông vẫn còn muốn khiến mẹ tôi mất bình tĩnh đến mức phát bệnh, tôi nhất định không khách sáo đâu."

Còn đang mấp máy không nên lời, ông Khương cuối cùng đành im lặng. Đôi mắt nhắm hờ, ông chậm rãi quay người. Trước khi rời khỏi phòng và đóng cửa lại, ông vô thức nhìn người phụ nữ đang ngồi trên giường bệnh đằng kia, sau đó lại nhìn cậu thanh niên đứng ngay bên cạnh. Thở dài.

Khi chỉ còn lại mỗi hai mẹ con trong phòng, bà Lưu đột nhiên không nói không rằng quay sang đưa hai tay ôm lấy hai bên má của Song Ngư, sau đó ôm chầm lấy con trai mình.

"Mẹ xin lỗi. Ngư Vũ, mẹ xin lỗi con, là lỗi của mẹ. Mẹ xin lỗi con! Anh à, em xin lỗi. Tất cả là lỗi của em, là em không tốt, là em sai, là em kéo anh vào bất hạnh. Ngư Vũ, Song Ngư, tất cả đều là lỗi của mẹ, mẹ xin lỗi..."

"Mẹ ơi, con vẫn ở đây mà. Mẹ thấy không, con vẫn ở đây. Mẹ, không sao đâu. Mẹ, mọi chuyện ổn rồi."

Một tay vuốt nhẹ lưng mẹ, một tay đỡ lấy bà trong vòng tay mình, Song Ngu nheo chặt mắt nhìn về phía cánh cửa đã đóng lại từ bao giờ, bất giác cảm thấy môi đến bật máu.

Những gì ông đã gây ra, tôi nhất định không quên. Những gì các người đã làm, tôi sẽ bắt các người trả đủ!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mưa Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Dang Dở

Trong suốt mười bảy năm tồn tại trên đời, đến bây giờ Song Ngu mới nhận ra cậu ghét rất nhiều thứ. Từ đám trẻ con lúc nào cũng ồn ào và rắc rối đến bọn con gái ẻo là chường mắt, từ những người đồng nghiệp luôn miệng dạy đời cậu và không ngừng bảo cậu phải nghỉ ngơi đầy đủ đến những- những- thôi được, những-người-bạn-tự-phong cứ ưa kéo cậu vào mấy chuyện phiền nhiễu. Song Ngu đoán cậu chính kiểu người hận cả thế giới.

Trong số đó, cậu căm ghét nhất hai thể loại. Thứ nhất là đám lương y cứ luôn miệng nói ra những điều nhân đức nhưng sẽ chẳng làm gì nếu chưa người được mùi tiền. Và thứ hai, chính là những kẻ đó.

Từ ngày hôm ấy, ông Khương không còn xuất hiện trước mặt mẹ con Song Ngu nữa, kể cả những lúc cậu không có mặt ở bệnh viện. Đúng là điều này có khiến cậu thoải mái, nhưng hài lòng thì không, thậm chí còn ngược lại. Sự xuất hiện đột ngột của ông ta nằm ngoài dự đoán của cậu. Nó khiến Song Ngu chợt nhận ra, những gì cậu suy tính từ trước đang dần đi chệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó.

Ông ta còn muốn phá huỷ cái gì nữa đây? Lão già chết tiệt. Đúng là những kẻ phiền phức đều y hệt như nhau. Khốn kiếp.

Song Ngu đột ngột dừng bước, nhắm hờ mắt và hít sâu một hơi. Cậu cần trấn tĩnh bản thân, cần tạm dẹp phăng mờ hỗn độn đó sang một bên, cần điều hoà hơi thở bỗng dưng trở nên gấp gáp của mình lại. Bây giờ không phải lúc để nghĩ về những chuyện này. Thay vào đó, điều Song Ngu cần làm nhất bây giờ chính là đi thẳng đến phòng bệnh gặp mẹ, và cậu không thể gặp bà với cái bản mặt khó ở này được. Cậu muốn nhìn thấy nụ cười nhẹ nhõm xưa tan đi mọi mệt nhọc trong cậu của bà, cậu muốn nói với mẹ rằng sau một thời gian dài làm việc kiếm tiền, lần này cậu thật sự đã có thể cho bà phẫu thuật. Mỗi lần nghĩ đến cảnh mẹ mình có thể khoẻ mạnh trở lại như trước đây, Song Ngu không tài nào ngăn được bản thân cảm thấy hạnh phúc. Chỉ trong một khắc, toàn bộ những chuyện bức tức trước đó trong đầu cậu đã biến đi đâu mất. Cậu vô thức mỉm cười.

Nhưng không lâu sau, nụ cười ấy bỗng chốc đông cứng lại, cuối cùng tắt hẳn, chỉ còn lại một gương mặt ngơ ngác.

"Mau! Lập tức gọi bác sĩ tới đây!! Khẩn trương lên, tình trạng sức khoẻ của bệnh nhân đột ngột chuyển xấu! Mau lên!!!"

Theo sau giọng nói gấp gáp của ai đó là hàng loạt những âm thanh và tiếng nói ồn ào không ngừng vang lên, hỗn loạn đến mức dù căng tai lên để nghe cho rõ, cậu vẫn chỉ nghe được chữ có chữ không. Đúng lúc Song Ngu còn đang khó hiểu chồng chất khó hiểu, cậu đột ngột bị một y tá đang vội vã chạy tới đụng trúng. Dù vậy, có lẽ bởi vì bận rộn quá, cô ta thậm chí còn không nhận ra.

"Lạ thật đấy, rõ ràng mấy bữa nay thần sắc chị ấy trông tốt lắm kia mà!"

"Cô nói phải. Tôi còn nghĩ cô ấy sẽ khỏi nhanh thôi. Vậy mà không hiểu sao lại..."

"Chị ấy tốt bụng và dịu dàng vô cùng. Ở đời đúng là có lắm chuyện không công bằng."

"Này mấy cô! Nếu rảnh rồi đừng tám chuyện thì sao không chạy đi làm việc đi?"

Nếu là bình thường, Song Ngu có rảnh rồi cũng không rảnh đến mức bận tâm đến chuyện thiên hạ, nhưng trong một khắc khi nhìn theo những cô y tá vừa nói chuyện ban nãy đang hối hả chạy đi làm việc, cậu chợt nhìn thấy vị bác sĩ quen thuộc. Ngay khi nhận ra ông vừa bước vào đây, trong phút chốc, đôi mắt màu hồ phách bỗng mở to hết cỡ, cả bàn tay đang cầm túi thức ăn cũng buông thõng trong vô thức.

Song Ngu có thể cảm thấy cổ họng của mình đang nghẹt lại không rõ lý do. Chết tiệt, cậu không thờ được.

Chết tiệt.

***

"Ông chủ, xin thứ lỗi cho tôi khi hỏi thế này, tôi biết tôi đã hỏi câu này rất nhiều lần, nhưng... Cô chủ là đứa con duy nhất của ông, ông chủ tại sao lại lạnh nhạt với cô bé đến thế vậy ạ?"

Lẽ ra Ngu Nhân không nên đến phòng tìm ba mình.

"Tôi không có sự lựa chọn. Chị biết không, thỉnh thoảng tôi còn không chắc liệu nó có thực sự là con gái của tôi hay không."

Lẽ ra Ngư Nhân không nên đứng bên ngoài đợi ông để rồi vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện vốn không dành cho mình.

"Chúng tôi quá khác nhau để là cha con."

Lẽ ra- Thôi bỏ đi, chẳng có cái lẽ ra nào ở đây hết.

Đưa mắt nhìn lên trần phòng, Ngư Nhân không ngừng lẩn qua lẩn lại trên giường. Dù cho cô đã lập tức quay lưng chạy thẳng về phòng, khoá cửa lại, và nằm vùi trong đồng chăn từ nãy giờ đến giờ, nhưng cô không hề thấy buồn. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy những điều như vậy, và cô xem đó là bình thường. Cô bị chối bỏ bởi chính ba mình, và cô xem đó là bình thường.

Ừ thì, chẳng phải mọi chuyện đã luôn diễn ra theo cách đó hay sao?

Nó khiến cô bất giác nhớ về chuyện lúc sáng.

...

Nằm dài trên sàn sân thượng trường, bàn tay Ngư Nhân vô thức vươn lên cao như muốn chạm vào những đám mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời, để rồi vội đưa tay che mắt vì một tia sáng đột ngột chiếu thẳng vào mặt. Cô chợt cảm thấy, thỉnh thoảng cúp tiết một lần cũng không phải là chuyện gì quá tồi tệ.

Trong lúc còn đang mơ màng chuẩn bị đi vào giấc ngủ, một tiếng động từ phía sau bất chợt thu hút sự chú ý của cô. Ngay khi Ngư Nhân vừa lười biếng vừa tò mò chống tay ngồi dậy xem thử, cô lập tức bắt gặp một đôi mắt màu hổ phách quen thuộc.

Ngư Nhân chớp mắt vài cái, thậm chí không ngừng dụi mắt, lại còn liên tục tự hỏi bản thân liệu có phải do nghĩ ngợi nhiều quá mà sinh ảo giác hay không. Đến tận khi đã chắc chắn người vừa mở cửa bước ra là người thật chứ không phải ảo ảnh do tâm trí cô tạo nên, cô mới chịu quay sang nhìn cậu.

"Trà Xanh."

Như mọi khi, đôi mắt ấy vẫn hờ hững đến lạnh lùng, chẳng hề có lấy một tia cảm xúc nào khi nhìn cô. Nếu có đi chăng nữa thì có lẽ chỉ là sự khó chịu khi đôi mày kia bỗng dưng nhíu chặt mà thôi.

"Tôi đã nói cậu nhiều lần rồi, đừng có dùng cái biệt danh vớ vẩn đó của cậu để gọi tôi."

Ngư Nhân lập tức mím chặt môi, nhưng mắt không dời đi, lòng cũng không dậy sóng. Đúng là cô có hựt hắng trước câu nói vô tình của cậu, nhưng cô không cảm thấy buồn. Cô đoán là mình đã dần quen với một Trà- một Xà Phu lạnh lùng ra mặt - chỉ với cô, thôi được, với cả anh Thiên Bình nữa - rồi.

Vẫn tiếp tục quan sát cậu, Ngư Nhân nhìn thấy Xà Phu chợt đưa mắt nhìn lơ đãng khắp nơi, sau đó mới nhận ra là cậu rõ ràng đang tránh nhìn vào cô. Dù cho Xà Phu hầu như luôn như thế, nhưng lần này, cô biết cậu đang khó xử. Không phải tội lỗi hay hối hận, chỉ là khó xử thôi.

Suốt ngần ấy năm, so với khi còn là một cậu bé con nhỏ xíu, đặc điểm đó của cậu ấy vẫn không hề thay đổi. Rất khó để cậu ấy nhận sai hay ân hận kể cả khi là cậu ấy không đúng, trừ những người mà cậu ấy thật sự trân trọng. Đương nhiên, cô biết mình không còn- không hề nằm trong số ít những người đó.

Ngư Nhân chợt nhớ đến lần gặp ngày hôm ấy, cũng vì nó mà cả hai vốn đã không tự nhiên lại càng thêm xa cách. Không phải do cô, mà là cậu. Đúng là Xà Phu luôn lạnh nhạt với cô, nhưng trước mặt những người khác, thậm chí dù cho đó có là đám bạn của họ đi chăng nữa, cậu không bao giờ để lộ sự căm ghét của mình. Dù cho họ có biết cậu ghét cô hay không, Xà Phu vẫn tỏ ra hoà nhã và vui vẻ với Ngư Nhân.

Nhưng bây giờ thì không, cậu thậm chí còn không thèm nhìn chứ đừng nói là cười với cô dù chỉ một nụ cười gượng gạo xã giao.

Dù sao chuyện hôm đó là cô sai. Cậu có thể luôn miệng nói ra những lời tàn nhẫn hơn cả dao găm, nhưng vẫn rất dịu dàng khi sơ cứu vết thương cho cô. Khi đưa dù cho cô, ừ thì cậu hơi độc mồm một chút, nhưng cậu không hề có ý xấu. Chỉ có cô là kẻ đã vô lý nổi giận lớn tiếng với cậu, thậm chí còn thẳng tay quăng nó vào cậu.

Là do cô cả.

"Còn đau không, vết thương trên trán cậu ấy? Tớ-"

"Cậu không cần xin lỗi, vì tôi cũng không có ý định xin lỗi cậu."

Đình Xà Phu cũng không thích nợ người khác bất cứ điều gì, dù cho đó chỉ là một lời cảm ơn hay lời xin lỗi đơn thuần.

Ước gì cậu ấy có thể bớt vô tình và lạnh nhạt với cô một chút thì hay quá.

Trong lúc Ngư Nhân còn đang bận bịu suy nghĩ lung tung, một lần nữa, tiếng cửa mở lập tức khiến cô sực tỉnh.

"Cậu đi đâu thế?"

"Tôi tìm chỗ khác, dù gì cậu cũng ở đây rồi cho nên-"

"K-Khoan!"

Còn chưa cho bản thân một giây nghỉ kỹ lưỡng, Ngư Nhân đã lên tiếng ngay rồi. Trước ánh nhìn khó hiểu của cậu, cô bắt giác mím chặt môi.

"Cậu có thể ngủ ở đây, dù gì cậu cũng đến muộn rồi mà, cứ đợi đến ra chơi rồi vào lớp luôn-"

"Làm sao cậu lại biết thế hả?"

"Tớ không phiền đâu!"

Được rồi, cô đứng là đồ ngu ngốc. Nhìn đôi mắt neho chặt lại của cậu là đủ biết cái miệng vừa hại cái thân rồi. Cái tạt lạnh chanh đánh đến chết cũng không bỏ được!

"Cậu không thể mang bản tính vô tư ngốc nghếch đó mà sống trên đời này được đâu."

Trong một khắc, Ngư Nhân nhìn thấy khoe miệng Xà Phu hơi nhếch lên, cả tông giọng cũng nhẹ nhàng hơn vừa nãy. Mặc kệ có phải cô đang tưởng tượng hay không, nhưng chỉ một hành động nhỏ thôi đã khiến tim Ngư Nhân như muốn đập tung lồng ngực mà nhảy bổ ra ngoài rồi.

Phận đơn phương đã khổ, đơn phương người căm ghét mình lại càng khổ hơn. Dù vậy, mỗi khi người ta dịu dàng với mình một chút, mỗi khi người ta nhìn mình bằng ánh mắt không pha lẫn sự chán ghét như bình thường, mình lại vui sướng đến mức bay cao đến tận chín tầng mây. Cô nhớ có ai từng nói, đơn phương là mỗi ngày mỗi yêu, nhưng cũng là mỗi ngày mỗi thất tình, đến giờ cô mới thấm thía được câu nói này. Nghĩ đến đây, Ngư Nhân bắt giác thở dài.

"Thờ dài sẽ khiến cậu già sớm đấy."

"Làm gì có! Tớ vẫn xinh đẹp mà."

Đôi mắt bình thản lạnh lùng của cậu lập tức dâng lên một tia khó tin xen lẫn khinh thường. Ngư Nhân bĩu môi, bắt mắt nhìn đi chỗ khác, nhưng cuối cùng lại không tự chủ được mà quay sang nhìn người ta.

Giờ mà Bạch Dương ở đây, thế nào cậu ấy cũng đánh ngay vào đầu Ngư Nhân mấy phát và mắng cô một trận te tua. Đồ dở hơi, đồ khủng, đồ mê trai không có tiền đồ, hoặc tương tự như vậy.

Bắt giác nhìn Xà Phu một tay chống lên lan can sân thượng, một tay buông thõng đầu đầu và đưa mắt nhìn lơ đãng khắp nơi, trái tim trong lồng ngực của Ngư Nhân bỗng dưng đập loạn xạ. Nhìn từ đây, cậu đẹp đến ma mị, đẹp đến mê hồn, đẹp đến mức khiến cô đỏ mặt vì xấu hổ. Có thể cũng do cô đang thần thánh hoá cậu lên, nhưng sao mà chẳng được, trong mắt cô thì cậu luôn đẹp! Mặc dù đó là gương mặt quen thuộc mà Ngư Nhân luôn thấy ở Ngư Vũ - khi mà hai người họ trùng hợp lại có khuôn mặt gần như giống nhau như đúc - nhưng bằng cách nào đó, ở Xà Phu đem lại cho cô cảm giác rất khác.

Thì ra, đó là sự khác biệt giữa thích và yêu.

Vậy thì cô có không có tiền đồ cũng chẳng sao!

"Ngư Nhân này, cậu có còn thích tôi không?"

Trong vài giây, đôi mắt to tròn trong veo hơi mở ra một cách ngạc nhiên. Cô cười tươi, đầu lắc qua lại vài cái.

"Tớ đâu có thích cậu! Tớ yêu cậu mà!"

Trước mắt Ngư Nhân, khuôn mặt vừa thấp thoáng sự nhẹ nhõm của Xà Phu đã bỗng chốc đông cứng lại một cách gượng gạo, cuối cùng thờ hất ra một tiếng.

Cô vừa khiến cậu khó chịu phải không?

"Cậu còn không định nghĩa được thế nào là thích thế nào là y-"

"Đương nhiên là tớ biết rồi! Tớ có thể chưa trưởng thành, nhưng tớ cũng không phải con nít!"

"Ngư Nhân, nghe này. Có thể trước đây chúng ta là bạn, bạn thân, bạn tri kỉ, sao cũng được, đến mức từng hẹn ước cùng nhau, nhưng đó là lời của trẻ con. Vì thế đừng tiếp tục bám víu vào chúng mà giữ lấy tình cảm của cậu nữa, có được không? Cậu có thể nói tôi ích kỷ, nói tôi bội tín, nói tôi là kẻ hứa mà không biết giữ lời, có thể mắng chửi tôi tùy thích. Nên Ngư Nhân, làm ơn, từ bỏ đi."

"Trẻ con thì sao, trẻ con thì sao chứ, tớ không tin là cậu chưa từng có cảm giác gì với tớ! Trà Xanh, cậu không thể cấm tớ yêu cậu được! Cậu không có quyền! Cậu không-"

"Tôi sợ cậu tổn thương!"

Ngay khi Ngư Nhân chỉ vừa mới đứng bật dậy vì bất mãn, giọng nói của Xà Phu đột nhiên trở nên cao vút. Bất giác, cô chỉ có thể đứng đó, và trơ mắt nhìn cậu.

"Cậu nghĩ tôi sắp đá đến mức có thể mặc kệ một đứa con gái chỉ vì mình mà đau khổ sao? Cậu nghĩ tôi sung sướng với điều đó lắm hả!? Cậu nghĩ tôi có thể làm ngơ như không nhìn thấy gì, như không biết gì được chắc! Nếu là mấy đứa con gái dở hơi ngoài kia thì không sao, tôi không quan tâm, nhưng đó là cậu mà!"

"Tớ không-"

"Đừng có chối! Tôi đã quen cậu từ khi chúng ta còn là đám con nít miệng còn hôi sữa kia, cậu nghĩ tôi có thể không biết sao! Cậu chẳng thay đổi cái quái gì so với ngày đó cả!"

"Tớ-"

"Làm ơn đi, đừng lãng phí thanh xuân của cậu nữa. Tôi không chịu trách nhiệm được đâu."

Từng lời từng chữ của Xà Phu Ngư Nhân đều nghe rất rõ. Và như mọi khi, lời nói của cậu khiến cô rất đau, đủ đau để cô không còn cảm nhận được gì kể cả khi bản thân đang cắn mạnh môi mình đến bật máu.

"Có ai mượn cậu phải chịu trách nhiệm đâu. Tớ đâu có mượn! Tớ đâu có mượn cậu tiếc thanh xuân giùm tớ. Cậu đâu hiểu thế nào mới là lãng phí thanh xuân đối với tớ. Chẳng lẽ ngay cả việc yêu cậu thôi, cậu cũng cấm tớ sao?"

Chẳng lẽ bây giờ chỉ yêu một người thôi, cô cũng không được phép ư?

"Xà Phu cậu- cậu có bao giờ có bất kỳ tình cảm nào với tớ chưa?"

Cậu ấy im lặng. Cậu ấy dùng đôi mắt màu hổ phách ngơ ngác nhìn cô, sau đó lại đảo tròn chúng một cách khó xử.

"Tôi nghĩ mình đã từng thích cậu."

Đã từng, tức là chuyện của quá khứ. Nhưng Ngư Nhân không hiểu, tại sao cậu ấy lại không thể nói một cách chắc chắn cơ chứ.

"Là thích, hay yêu?"

Đáp lại Ngư Nhân, một lần nữa, là một khoảng không gian im lặng. Đến tận một lúc sau, cậu mới chậm rãi trả lời cô.

"Có lẽ chỉ là thích thôi."

Ngư Nhân bất giác mỉm cười. Ghét thật, mắt cô cay quá.

"Nếu là trước đây, tớ sống chết cũng muốn ở bên cậu, thậm chí dù có phải gạt bỏ mọi trò ngại, thậm chí có phải hãm hại cậu ấy, tớ cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ, một người là bạn, một người là người tớ yêu, tớ không làm được!"

Rốt cuộc đến bao giờ cô mới có thể mạnh mẽ mà đương đầu với tất cả mọi chuyện đây. Yếu đuối thế này, cô đúng là vô dụng.

"Đừng nói về những chuyện này nữa, được không? Cậu muốn chúng ta là bạn, vậy thì ta là bạn."

Xà Phu này giờ đều chỉ im lặng nghe cô nói, đến khi đôi môi khê mấp máy như muốn nói gì đó, cậu cuối cùng lại mím chặt nó lại.

"Trà Xanh?"

Hơi cúi người, Xà Phu một tay xách quai đeo balo đeo vào một bên vai, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt Ngư Nhân đang hướng về mình. Cậu cứ thế bước về phía cánh cửa duy nhất trên sân thượng, tay chậm rãi xoay nắm cửa.

"Những gì cần nói tôi đều nói rồi, cậu nghe hay không thì tùy. Và đừng có gọi tôi bằng cái biệt danh đó của cậu nữa."

Không để Ngư Nhân kịp phản ứng, Xà Phu đã biến mất ngay sau cánh cửa kia. Trước mắt cô, cánh cửa cứ thế đóng lại, một lần nữa trả lại bầu không khí yên tĩnh vốn có của nó.

Bất giác, Ngư Nhân mỉm cười. Cũng chẳng rõ là cười vì vui hay buồn, chỉ biết lòng cô cứ lặng sóng đến lạ.

...

Xem ra cô thực sự quen với chuyện này mất rồi.

***

"Chúc anh buổi tối tốt lành!"

"Thật sự không cần anh đưa về sao? Con gái thì không nên về một mình vào tối muộn đâu."

"Em biết võ mà, bác sĩ yên tâm! Lúc nhỏ em đã từng hạ cả đám người to con hơn mình đấy! Anh quên rồi sao, em đã-"

"Chẳng phải lúc đó có cả anh trai em sao? Và theo anh nhớ thì cậu ta mới là đánh chúng, em chỉ đứng ngoài cổ vũ thôi. Chuyện hai đứa được họ hàng dạy võ anh đã nghe cả trăm lần rồi."

"Nói- nói chung là, em đi đây!"

Mang theo một gương mặt gương gao đỏ gấc, Sur Từ lập tức quay người chạy đi trước khi anh ấy có thể kịp căn nhắc thêm điều gì nữa. Anh ấy và Thiên Yết thật sự là bạn sao hoàn hảo của nhau về tính cách và sở thích thích giảng đạo cổ.

Hôm nay cô chỉ đi một mình. Thiên Yết thì ở Mi chưa về, cô lại không muốn lúc nào cũng phải làm phiền đến Xà Phu. Dù sao, những việc này thì tự mình Sur Từ đi cũng chẳng sao.

Mà nhắc đến Xà Phu, hôm nay cô không đi học, không biết ở trường cậu ấy thế nào. Cô phải gọi điện cho cậu khi về đến nhà mới được.

Từ phòng làm việc của bác sĩ để ra đến cổng chính của bệnh viện phải đi qua một phòng phẫu thuật. Với thói quen ưa ngó quanh quẩn xung quanh, đôi mắt màu nâu cafe của Sur Từ vô tình nhìn thấy một cậu con trai rất quen cứ đứng ngồi không yên trước cửa phòng phẫu thuật đang sáng đèn.

"Ủa?"

Hình như đó là...?

Trước khi kịp nghĩ gì, chân Sur Từ đã tự động chạy tới rồi. Khi hai đôi mắt vô tình giao nhau khi cậu tình cờ nhìn về hướng này, cô lập tức khựng lại. Sau một khắc mắt đũa, cô liền chạy tới chỗ cậu.

Đối diện với một đôi mắt màu hổ phách như đang bị bao trùm bởi những đám mây đen xám xịt khiến Sur Từ thấy hơi lạ. Cậu ta lúc nào cũng kiêu căng và hống hách lắm cơ mà.

"Cá?"

Song Ngư không trả lời, chỉ có đôi môi khẽ run rẩy trước khi quay đi và tiếp tục nhìn lên cái đèn vẫn sáng của phòng phẫu thuật. Mắt nhìn cùng hướng với cậu trong vài giây, Sur Từ bất giác mím chặt môi mình.

Cô thật sự không dám chắc chuyện gì đã và đang xảy ra, nhưng cô không hỏi. Cô không muốn hỏi, và thật lòng, cũng không muốn biết cho lắm.

Lẽ ra Sur Từ nên đi về, nhưng thay vào đó, cô bước đến dãy ghế gần đó và ngồi xuống. Ngoại trừ việc thỉnh thoảng lại nhìn về phía cái tên cứ trung thành hướng mắt về phòng phẫu thuật, còn lại cô không hề lên tiếng lấy một lời, cũng không bảo cậu mấy câu vô dụng như nên ngồi xuống hay nên bình tĩnh. Cậu ta mà thêm nghe thì cô đi bằng đầu.

Nói cho cùng, nói chuyện lúc này chỉ khiến mọi việc thêm tồi tệ hơn thôi. Dù sao, cậu ta vốn chưa bao giờ thích được an ủi, nhất là bằng mấy lời sáo rỗng rập khuôn. Cô biết, bởi vì đó cũng là một trong số ít những điểm chung của họ.

Không một lần nhìn sang Sur Từ, Song Ngư trước sau đều im lặng. Đến cả lý do tại sao lại bắt gặp cô ở đây, vào giờ này, cậu thậm chí còn không để tâm tới nữa. Cậu gần như không để tâm chút gì đến sự hiện diện của cô.

Chẳng rõ đã bao nhiêu thời gian trôi qua, chỉ biết rất lâu sau, đèn phòng phẫu thuật mới chịu tắt đi. Ngay sau đó, cửa mở.

Người đầu tiên chạy lại là Song Ngư, hai tay lập tức nắm lấy vạt áo blouse của một bác sĩ. Những người còn lại, sau khi nhìn cậu bằng đôi mắt ái ngại, rất nhanh chóng đã lách đi khỏi.

"Bác, mẹ con... mẹ của con... Bác sĩ."

Song Ngư cứ liên tục thờ dốc, cả lời nói cũng không phát ra một cách trọn vẹn được. Cậu cắn mạnh môi mình, tay vô thức ôm lấy cổ vì khó thở, trong khi đôi mắt màu hổ phách vẫn liên tục dao động.

Vị bác sĩ đưa mắt nhìn cậu nhóc quen thuộc trước mặt, sau đó lại nhìn sang cô bé mà mình có gặp vài lần đang đứng gần đó và cũng đang nhìn về hướng này bằng ánh mắt chờ đợi. Hít một hơi thật sâu, ông nói, cố để giọng mình không lạc đi.

"Ngư, bác xin lỗi con. Nhưng bác- các bác đã cố gắng hết sức. Thật lòng xin lỗi con, Song Ngư. Bác vô dụng, xin lỗi con. Bác..."

Một tay kéo tay Song Ngư khỏi áo mình, một tay khó khăn vỗ vai cậu, vị bác sĩ ấy mím chặt môi, cố trấn lòng và bước đi ngay sau đó, để lại cậu con trai cứ mở to mắt bàng hoàng nhìn đầu đầu trong khi hai tai không khỏi lúng búng.

Rồi cũng chính đôi mắt ấy, bỗng trở lại bình thường ngay sau đó, bình thường đến lạnh lẽo. Mới này thôi chúng vẫn còn liên tục dậy sóng, vậy mà bây giờ

lại trở nên vô cảm đến đáng sợ.

"Mẹ tôi chết rồi. Bà ấy, chết rồi."

"Ngư?"

Từ đằng sau, tất cả những gì Sur Từ có thể thấy chỉ là tấm lưng và bờ vai run lên từng hồi của Song Ngư.

"Nếu tôi bỏ qua lời của mẹ và bán quách căn nhà đó đi, thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Không bao giờ."

Nhưng cậu cũng như cô ấy, cũng rất yêu quý ngôi nhà ấy mà.

"Tôi làm việc điên cuồng vì cái gì cơ chứ? Tôi cố gắng đến ngã quỵ vì cái gì cơ chứ?"

Cô nên làm gì bây giờ? Không phải. Cô, liệu có nên ở đây hay không?

"Tại sao những chuyện này lại luôn xảy đến với tôi?"

Chất giọng Song Ngư vẫn vậy, vẫn lãnh đạm và vô cảm, đều đều vang lên một cách rập khuôn. Nhưng phảng phất đâu đó, Sur Từ cảm nhận được sự tuyệt vọng đau đớn chưa từng có trước đây.

"Tại sao mẹ không đợi tôi? Tôi đã có thể thực hiện ca phẫu thuật cho mẹ rồi kia mà. Chúng tôi đã hứa rồi. Tôi không hiểu. Tôi thật sự không hiểu."

Cô thật sự có nên im lặng hay không?

"Là tại tôi. Vì tôi lười biếng, vì tôi dành thời gian cho những việc vô bổ. Bởi vì trong một khắc tôi đã cảm thấy mệt mỏi, nên ông trời mới trừng phạt tôi, nên mẹ mới rời khỏi tôi."

Nếu chất giọng của Song Ngư thay đổi một chút, dù chỉ một chút xíu ít thôi cũng được, thì Sur Từ sẽ không cảm thấy tồi tệ đến thế này.

"Tôi phải làm gì mới đúng đây? Tôi không hiểu, ông trời còn định trừng phạt tôi đến bao giờ? Tôi biết tôi sai, ngay từ khi có mặt trên đời, không, ngay từ trước khi tôi có mặt trên đời, tôi đã biết là tôi không được phép tồn tại rồi. Tất cả là lỗi của tôi. Nhưng, tôi thật sự mệt mỏi rồi. Tôi không chịu được."

Giây phút tiếp theo, Sur Từ đã biết mình nên làm gì để chấm dứt cái chất giọng đều đều vô cảm cứ vang lên không dứt của cậu ta. Đó là lý do cô đi đến từ trước mặt Song Ngư, và ôm chầm lấy cậu. Không ngoài dự đoán, Song Ngư lập tức im bật. Sau đó, chẳng biết có phải đến tận lúc này rồi mà vẫn muốn treu tức sự nhỏ bé của cô hay không, cậu ta cũng vòng tay ôm lấy cô thật chặt, hết như muốn dùng toàn bộ sức lực còn lại để kéo cô vào lòng mình. Chặt đến mức khiến Sur Từ bất giác nhủ mảy vì đau.

Nhưng cô không phản ứng, cũng không lên tiếng. Không phải chỉ vì sự run rẩy trên hai bả vai của con người đang gần như che khuất mọi ánh sáng chiếu đến chỗ cô, không phải chỉ vì thứ chất lỏng nóng hổi nào đó đang chảy trên tóc cô, càng không phải do cô thương hại cậu ta.

Chỉ là Sur Từ lười thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ngày Học Cuối Cùng

Kim Ngư đưa tay kéo sát hai vạt áo khoác vào ngay khi một đợt gió nhẹ vừa thổi đến qua cánh cửa sổ đang mở bên cạnh. Cô khịt mũi, sau đó lại ngược lên nhìn về phía bầu trời cao vợi trên kia. Hình như thời tiết thay đổi thất thường không chỉ ảnh hưởng đến sức khoẻ vốn không tốt như người bình thường của cô, mà còn ảnh hưởng đến tâm trạng của Kim Ngư nữa. Cô bất giác thờ dãi.

"Nhà trường đã thông báo từ trước rồi nhĩ? Rằng hôm nay là ngày học cuối cùng của khối chúng ta."

Ngày học cuối cùng của khối mười hai.

Cũng nhanh thật, mới đây mà đã ba năm trôi qua rồi.

"Bên cạnh đó, chắc các em cũng đã biết, bạn Kim Ngư lớp ta sẽ đi du học trong nay mai. Trước khi gửi đến các em vài điều nhắn nhủ, Kim Ngư à, em có gì muốn nói với các bạn không?"

Rồi mắt khỏi chú chim đang đậu trên cành cây bên ngoài cửa sổ, Kim Ngư chớp mắt vài cái, cơ mặt vẫn đông cứng lại vì chưa định thần được chuyện gì vừa xảy ra. Cô cúi mặt, rồi lại ngược lên, hết nhìn cô chủ nhiệm lại quay sang nhìn những người bạn cùng lớp đang hướng mắt về phía mình. Chần chừ

một hồi, Kim Ngu mới dùng hai tay chống lên bàn đứng dậy, từng bước tiến về phía bục giảng. Đối diện với ánh mắt trù miển bằng một nụ cười, cô đón lấy chiếc micro từ tay cô chủ nhiệm, sau đó quay xuống lớp học.

"Làm sao bây giờ, tớ không biết phải nói gì nữa. Các cậu cũng biết rồi đấy, tớ không giỏi trong việc nói chuyện trước đám đông như thế này."

Hai tay nắm chặt chiếc micro, Kim Ngu hít một hơi thật sâu.

"Trước hết phải xin lỗi đã. Xin lỗi vì đã không thông báo sớm hơn, mà đến tận ngày hôm qua mới chịu nói cho các cậu biết. Tớ cũng nói thật, không phải chỉ vì trong suốt thời gian ôn tập tớ ít đến lớp, mà còn vì tớ vốn không có ý định nói cho mọi người biết."

Kim Ngu biết lớp cũng giận cô lắm. Họ bảo vì cô báo trễ quá nên không kịp làm tiệc chia tay.

"Các cậu biết không, đến tận bây giờ tớ vẫn không biết rõ được trong tương lai tớ muốn trở thành ai. Tớ có ước mơ, nhưng đó không phải ước mơ về một nghề nghiệp. Tớ ước mơ được đi du học, và đó là khát khao lớn nhất mà tớ đã gìn giữ trong suốt mười mấy năm sống trên đời. Nhưng tớ đã luôn nghĩ rằng mình không thể nào có được nó, vì tớ chẳng có gì cả, tất cả những gì tớ có thể làm và luôn làm chính là đăng ký những suất học bổng tài trợ. Vì vậy khi tớ nhận được thư báo trúng tuyển, tớ còn tưởng đó là gửi nhầm cho một ai đó cùng họ cùng tên với tớ. Tớ không dám tin."

Kim Ngu không phải loại người tự tin, ngược lại, cô thiếu tự tin một cách đáng quan ngại, đặc biệt là niềm tin vào bản thân. Cô rất ít khi hài lòng về quyết định của chính mình, luôn phân vân giữa những lựa chọn, đôi khi còn không dám tin tưởng vào những gì đã đạt được, thậm chí còn nghi hoặc vào những điều vốn đã chắc chắn. Mặc dù biết đó là nhược điểm, nhưng Kim Ngu lại không tài nào khắc phục được.

"Nói ra điều này, thú thật thì tớ cũng không mong các cậu sẽ tha thứ, nhưng tớ vẫn sẽ nói. Dù là khi vừa biết tin mình sẽ đi du học hay ngay tận lúc này đi chăng nữa, tớ chưa một lần nào cảm thấy dằn vặt giữa ra đi và ở lại. Đúng là tớ có luyến tiếc, nhưng tất cả chỉ có thế mà thôi."

Kim Ngu có thể dịu dàng và ân cần, nhưng cô không phải con người của sự lạc quan, không phải loại người sẽ chịu đứng yên một chỗ rồi từ từ tiến lên, hay để những thứ xung quanh cản lại bước đi của mình. Cô có thể làm tất cả để đạt được điều mình mong muốn, bao gồm cả việc phải từ bỏ thứ gì đó mà ở đây, đó chính là những người mà cô nhất mực yêu thương. Kim Ngu đã rất dằn vặt, rất khổ sở, rất đau đớn, nhưng dù vậy, chưa một lần nào cô nghĩ đến việc ở lại. Kim Ngu vô cùng tham vọng, và cô biết rất rõ điều đó. Thỉnh thoảng, sự tham vọng đó khiến cô cảm thấy bất an.

"Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng rồi, nên tớ sẽ nói hết. Có rất nhiều điều mà cho đến bây giờ, tớ vẫn còn giấu khư khư trong lòng, chưa hề một lần nói cho bất cứ ai biết. Một trong số đó chính là ngay từ lần đầu tiên bước vào nhận lớp, và cả những ngày sau đó, tớ đã nhận ra tớ ghét lớp chúng mình vô cùng."

Kể cả khi đã nở một nụ cười nhẹ nhàng, Kim Ngu vẫn có thể cảm thấy một sự căng thẳng vừa bao trùm lên toàn bộ thành viên của lớp 12-2, mà người gây ra việc đó không ai khác chính là cô.

"Khi tớ còn học cấp hai, tớ luôn cô đơn vì bản tính ít nói và vẻ mặt u ám của mình, nhưng thay vì cảm thấy tội tệ, tớ lại quen với cảm giác đó. Vì vậy khi nhìn cách các cậu nói chuyện vui vẻ với nhau, cách các cậu bắt đầu chú ý đến một đứa như tớ, cách các cậu luôn cố kéo tớ ra khỏi vỏ bọc vững chắc mà khó khăn lắm tớ mới tạo dựng được, cách các cậu nhìn chăm chăm vào tớ, cách các cậu lúc nào cũng cố bắt chuyện với tớ, tất cả những điều đó tớ đều ghét vô cùng. Tớ đã quá quen với sự cô đơn để có thể hoà nhập với mọi người, để có thể mở lòng với ai đó. Tớ thậm chí đã từng tự hỏi bản thân rốt cuộc đã mắc tội gì mà phải chịu cực hình là ngồi trong một cái lớp ồn ào phiền phức đến như vậy."

Đó là lý do cứ mỗi khi đến giờ giải lao, Kim Ngu lại chạy như bay xuống thư viện trường, rồi cố thủ ở đó đến lúc vào học, tuyệt đối không giao du thân thiết với bất cứ ai.

"Nhưng nếu không có các cậu, không có cô, sẽ không bao giờ có tớ của hiện tại. Nếu không nhờ các cậu kiên trì kết bạn với tớ, không nhờ những lời khuyên quý báu của cô, tớ sẽ mãi là một con ốc nhốt chỉ biết đến bản thân, chỉ biết làm cho người khác lo lắng, thậm chí còn lãng phí cả tuổi thanh xuân quý báu của mình và để nó bị gặm nhấm bởi nỗi cô đơn. Các cậu là những người bạn tuyệt vời, luôn ở bên tớ những khi tớ cảm thấy tội tệ nhất, là những người đã giúp tớ hiểu được tình bạn chân thành là như thế nào. Tớ thật sự rất mừng vì tớ đã ở đây, vì tớ đã quyết định thử mở cửa trái tim của mình, thay vì cứ cứng đầu đóng chặt nó lại."

Kim Ngu nhận ra rõ mồn một giọng nói đang nghẹn đi không rõ từ lúc nào của mình. Cô khịt mũi, hai mắt chớp nhanh liên tục để quên đi sự cay xè khó chịu, và không ngừng đồ rằng đó là do bệnh cảm.

Nhìn xuống không khí lớp học, nhìn xuống những người bạn cùng lớp đang nhìn mình trù miển, nhìn sang cô chủ nhiệm đang mỉm cười hiền từ, Kim Ngu hai tay chấp lại phía trước, chậm rãi cúi người.

"Xin lỗi vì không thể đồng hành cùng mọi người cho đến phút giây cuối cùng. Cảm ơn vì những gì mọi người đã làm cho tớ! Bằng tất cả tấm lòng, cảm ơn lớp 2 rất nhiều!"

"Kim Ngu à!"

"Kim Ngu!"

Ngay khi Kim Ngu vừa dứt lời, cô đã bị Bảo Bình và Xử Nữ từ phía dưới chạy tới vòng tay ôm thật chặt. Cô có thể nhìn thấy nụ cười ôn hoà quen thuộc của Cự Giải, nhìn thấy nụ cười tinh ranh quyến rũ của Thiên Bình, và cả đôi mắt màu khói âm thầm ám áp của Thiên Yết.

"Biết sao không? Nói thật nhé, đó giờ tớ vẫn cứ tưởng Kim Ngu là thiên thần hạ thế với trái tim ấm áp bao dung cơ đấy. Vậy mà lại là thiên thần với

miệng lưỡi sắc như dao nhọn! Cậu y chang Thiên Yết, không khác gì luôn."

"Xin lỗi nhé, Thiên Bình, khiến cậu vỡ mộng mất rồi."

"Tại sao lại dính cả tao vào nữa?"

"Không cậu thì ai! Là cậu đầu độc Kim Ngu trong sáng của tôi!"

"Ai của cậu hả, đồ hạ ba?"

"Là cậu gây chuyện đấy nhé!"

"Thôi nào thôi nào, đừng có cãi nhau! Hôm nay là ngày cuối rồi!"

Nhìn Cự Giải đang (bất lực) can ngăn Xử Nữ và Thiên Yết đang lờm nhau lại, Bảo Bình tự hỏi, không biết sau này khi đã lớn rồi, họ có còn đụng mặt lại cãi nhau chỉ choé như thế này không nhỉ.

"Mấy cậu này, đứng chắn hết đường!"

"Phải đấy, không phải bạn thân rồi muốn làm gì cũng được đâu nha!"

"Đề bọn tôi ôm Kim Ngu nữa!"

"Mấy đứa, cô cũng muốn ôm!"

Không lâu sau, tất cả những thành viên lớp 2 khối mười hai đồng loạt chạy tới, cùng nhau ôm chầm lấy Kim Ngu. Có vài người bật khóc, có vài người vỗ về, có những lời chúc, lời dặn dò đầy yêu thương.

...

"Đến tận giờ phút này, thì cô hầu như cũng không còn lời nào để nói các em về chuyện học hành nữa. Các em đã cố gắng rất nhiều rồi, và cô thực sự rất tự hào! Lớp 2 là lớp chủ nhiệm đầu tiên của cô, cũng là lớp học duy nhất đã đi cùng cô đến tận ba năm trời. Chứng kiến các em từng ngày trưởng thành, từng ngày khỏe mạnh, và sắp tới là chứng kiến các em khoác lên mình bộ đồ tốt nghiệp, cô thật sự rất hạnh phúc. Kỳ thi sắp tới sẽ là cánh cửa cuối cùng, và bước qua cánh cửa ấy, các em sẽ đến một thế giới khác. Sau này có thể lớp chúng ta sẽ không còn đồng đủ thế này nữa, thay vào đó, mỗi người sẽ có một con đường riêng. Có thể có người sẽ đi du học để vươn xa hơn, có người sẽ ở lại để nắm bắt lấy cơ hội trước mắt, cũng có bạn sẽ quay về phụ giúp gia đình. Các em có thể là bác sĩ, là kỹ sư, là doanh nhân, cũng có thể là công nhân, là nông dân, dù là nghề nào đi chăng nữa thì cũng đều đáng quý cả. Cô muốn các em hãy biết nắm lấy cơ hội, hãy biết theo đuổi đến cùng những ước muốn của các em, và hãy vươn tới thành công với những gì mà các em đã chọn lựa. Thế giới ngoài kia không giống thế giới này, nó tàn nhẫn vô cùng, nó có thể chà đạp em những lúc em gục ngã, nhưng hãy nhớ, đừng bao giờ bỏ cuộc, cũng đừng làm những điều khiến bản thân phải hối tiếc! Sống thật tốt nhé! Cảm ơn các em vì đã cho cô ba năm giảng dạy một lớp học tuyệt vời. Dành cho lớp 2 khối mười hai, cô chúc các em những điều tốt đẹp nhất!"

***

"Nhanh thật nhỉ, nhớ mới lúc nào tớ vẫn còn bị Xử Nữ mắng vì ngủ quên vào ngày khai giảng đầu tiên của khối mười."

"Còn không phải ngày nào cậu cũng bị cậu ấy mắng như thế sao."

"Hình như tớ bị quen với chuyện đó mất rồi, tẻ thật đấy."

Trước một Cự Giải đang nở nụ cười ngây ngốc, Kim Ngu cũng vui vẻ bật cười theo.

"Thế, cậu định nói gì với tớ vậy, Kim Ngu?"

Khi nhận ra bước chân của Kim Ngu vừa dừng lại, không biết có phải do Cự Giải mở lời trước hay không, cậu cũng không bước tiếp nữa. Cậu chỉ chậm rãi quay người ra sau, cùng lúc đối diện với đôi mắt và nụ cười đang hướng về phía mình của Kim Ngu.

"Ừ, đúng là tớ có chuyện muốn nói với cậu thật!"

Kim Ngu đưa tầm mắt nhìn ra xa về phía ngoài ban công hành lang, nghĩ ngợi gì đó một lúc, sau đó mới quay trở lại cuộc nói chuyện với Cự Giải. Đứng trước một Cự Giải đang nhìn mình bằng ánh mắt chờ đợi, cô mỉm cười dịu dàng, ánh mắt hơi nheo lại một cách triu mến.

"Tớ đã từng rất thích cậu."

Cự Giải cơ bản không phải một tên ngốc, ngược lại còn rất xán lạn thông minh, chỉ có điều phản xạ của cậu trong một số trường hợp lại chậm đến tẻ hại. Vì thế khi nghe Kim Ngu nói vậy, giây thứ nhất, Cự Giải cứ nghếch mặt ra như một pho tượng, giây thứ ba mươi, cậu tưởng mình nghe nhầm, giây thứ một trăm mười, cậu mới bắt đầu trở ngón tay vào chính mình và nhất thời hét toáng lên vào giây thứ một trăm năm mươi.

"Tớ!?"

"Ừ!"

Càng nhìn, Kim Ngu càng thấy khuôn mặt của Cự Giải lúc này rất hài hước. Cậu ấy cứ nghịch mắt, hai mắt thì chớp không ngừng, miệng lại cứ mở há ra run lên không chịu đóng lại. Cô có nên lấy điện thoại chụp hình lại làm kỷ niệm không nhỉ?

Ôi, cô sẽ nhớ cậu ấy lắm cho xem.

"Nh-nhưng tớ... T-tớ... Cậu thích tớ? À không, đã từng thích tớ!? Tớ không hiểu! Ý tớ là, ôi mẹ ơi, tớ của khi đó có gì để thích đâu! Không gì luôn! Ủa tại sao?!"

Thật sự là rất hài hước.

"Ai biết đâu! Giờ nghĩ lại thì đúng thật, không hiểu làm sao lúc đó tớ lại thích cậu nhiều đến mức ấy nữa."

Kim Ngu không phải loại người dễ dàng rung động vì mấy thứ nhỏ nhặt như nhan sắc, độ nổi tiếng hay mấy hành động lịch thiệp, và rõ ràng là Cự Giải của lúc đó còn không có được một trong ba điều vừa kể trên. Dù sao, cô sẽ không nói cô từng thích cậu ấy vì Cự Giải giống một cậu nhóc mà cô từng gặp khi còn nhỏ, vì cô cảm nhận được cô và cậu có rất nhiều điểm giống nhau, càng không nói cô từng thích cậu vì cách cậu đối xử với cô khiến cô cảm thấy yên bình và gần gũi đến nhường nào. Cô sẽ không nói gì cả đâu.

"Mà khoan."

Đến lúc này Cự Giải mới sực nhớ ra. Có một lần cậu vô tình đụng mặt Thiên Yết lúc đang thay đồ chuẩn bị cho lễ hội, lúc đó cả hai vẫn chưa là bạn của nhau, và cậu đã bị cậu ấy lườm cho rách mắt, thậm chí còn bị xúc phạm "nhẹ" mà chẳng biết tại sao. Lần đầu Cự Giải còn tưởng mình nhầm, nhưng sau đó cậu vẫn bị Thiên Yết nhìn bằng ánh mắt vô cùng không thiện cảm, ánh mắt mà cậu luôn nghĩ, nếu nhìn cũng có thể giết người, thì cậu chắc chắn đã bị đóng băng rồi đúng tia laser bắn nát từ lâu. Cự Giải của khi đó đã nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không hiểu đã đắc tội điều gì với quý ngài bộ hạ đáng kính. Sau này khi đã chơi chung với nhau, Cự Giải cũng quên bống mất mấy chuyện đó.

Hay ghê, cuối cùng thì cậu cũng biết được lý do rồi. Ra là do cậu ấy ghen. Đúng là đáng sợ, chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến cậu rùng mình rồi.

"Sao cậu lại nhìn tứ phía thế?"

Làm sao biết được Thiên Yết có đứng ở đâu gần đây rồi (tình cò) nghe được cuộc nói chuyện này hay không?! Cự Giải thề, có chết cậu cũng không muốn hứng chịu cơn ghen của bộ hạ đâu!

"Mà nếu thế, Kim Ngu, còn Thiên Yết thì sao?"

"Có làm sao đâu, giờ tớ đâu còn thích cậu nữa."

"Ý tớ là trước kia kìa!"

"Thì cũng có làm sao đâu."

"... Hả?"

Trong vài giây, Cự Giải cảm thấy như mình đang bị Kim Ngu trêu đùa, giống như cậu ấy đang đẩy cậu lên tầng cao rồi nhất thời đạp thẳng xuống (hoặc ngược lại) trong khi vẫn đang nở nụ cười thiên thần quen thuộc vậy.

Cự Giải bất giác nhớ lại câu nói ban nãy của Thiên Bình.

Ôi trời ơi, tổn thương ghê gớm.

"Tớ chỉ muốn nói ra trước khi đi thôi."

"Nói ra?"

"Lời tỏ tình ấy. Tớ đã không bao giờ đủ can đảm để nói ra, cho đến tận ngày hôm nay. Mặc dù tớ đã không còn dành tình cảm lãng mạn cho cậu, nhưng như vậy lại tốt hơn có đúng không? Dù sao, tớ cũng muốn cảm ơn cậu, Cự Giải à."

Cảm ơn?

Trước khi Cự Giải kịp định thần chuyện gì đang diễn ra, đứng ngay trước mặt cậu, Kim Ngu chột cùi người.

"Cảm ơn vì đã là người tớ từng thích, là mối tình đầu dang dở mà tớ có lẽ sẽ không bao giờ quên được. Cảm ơn vì cậu đã là một phần thanh xuân của tớ. Cảm ơn nhé, Cự Giải."

Dù cho một phần lý do khiến cô thích Cự Giải là vì cậu ấy khiến cô gợi nhớ đến cậu bé trước kia, nhưng Kim Ngu biết, Cự Giải mới là mối tình đầu của cô. Thình thoàng, Kim Ngu cũng nhớ lại khoảng thời gian cô từng thích Cự Giải, và nhất thời, cô chợt cảm thấy hối tiếc. Hối tiếc vì đã không nói ra

lời tỏ tình, hối tiếc vì đã không theo đuổi cậu, hối tiếc vì từ bỏ tình cảm của mình quá sớm. Nhưng cô mừng vì đã từ bỏ đúng lúc, vì sự từ bỏ ấy giúp cô không còn cố chấp để vô tình gây tổn thương cho bất cứ ai. Và hơn cả, vì thế nên cô mới có thể gặp lại được *cậu ấy*.

Cự Giải vẫn còn chưa định hình được những điều mình vừa nghe thấy. Nhưng dù là vậy, cậu vẫn mỉm cười, trong khi tay cứ gãi gãi mang tai một cách lúng túng.

"Cảm ơn cậu nhé Kim Ngu. Cảm ơn vì đã từng thích tớ."

Phản chiếu trong đôi mắt của Cự Giải, Kim Ngu vui vẻ cười tươi.

"Giờ tớ phải đi đây, tớ có hẹn với Song Từ ở thư viện rồi."

"Vậy gặp cậu sau nhé!"

***

Sau cuộc nói chuyện với Kim Ngu, Cự Giải buồn chán đi vòng vòng khắp các hành lang trường học, sau đó là khắp xung quanh sân trường. Khỏi mười hai hôm nay chỉ học nửa buổi, nên trước khi về, cậu muốn ngắm nhìn lại một lần nữa ngôi trường đã cùng gắn bó với mình suốt ba năm trời. Dù sao thì giờ nghỉ lại, hình như cậu cũng chưa lần nào dành thời gian đi ngắm trường như thế này.

Cuối cùng, Cự Giải quyết định trở về lớp để dọn dẹp tập vở ra về. Bước đi trên khoảng sân sau trường để quay lại lớp học, cậu lại đảo mắt nhìn xung quanh.

"Cậu quá đáng lắm! Có thể nói ra những điều như vậy, rốt cuộc cậu đã trở thành loại người gì rồi hả?!"

Cự Giải bỗng dung giật nảy người, theo phản xạ không ngừng ngo nghiêng xung quanh bằng đôi mắt mở to kinh ngạc. Khi nhận ra mình không phải đối tượng bị nói, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Hình như tiếng nói phát ra ở đâu đó đằng kia.

"Tớ không quan tâm cậu đối xử với tớ thế nào, nhưng chẳng lẽ cậu không cảm thấy tội tệ hay tội lỗi gì cả sao? Nếu là thế thật thì tớ thật sự không hiểu nổi cậu nữa rồi. Cậu ấy rõ ràng là vì cậu, luôn luôn lúc nào cũng là vì cậu cơ mà! Càng ngày càng quá đáng, càng ngày càng ích kỷ, càng ngày càng xấu xa, cứ như cậu không còn thuộc về bất cứ đâu nữa vậy! Cậu chưa bao giờ thuộc về bất cứ đâu cả!!!"

Khoan đã, giọng này của ai nghe quen lắm.

Trong lúc vẫn còn nghĩ ngợi lung tung, Cự Giải đột nhiên bị ai đó đụng trúng. Nhưng người đó dường như không để ý mấy tới cậu, chỉ xin lỗi qua loa rồi tiếp tục chạy đi, thậm chí không thèm ngẩng mặt nhìn xem mình vừa đụng phải ai.

Ủa? Ngư Nhân ?

Lập tức nấp vào một cây đại thụ gần đó, Cự Giải lấp ló quan sát tình hình, mặc dù rõ ràng là cậu không có lý do gì để làm như vậy. Cậu nhìn thấy một người nào đó đang đứng đằng xa kia. Trong khi tự nhủ có lẽ mình nên đi đo mắt, Cự Giải nhận ra đó là em gái của Thiên Bình, với một bàn tay đang hồ hững đặt lên một bên má, và dường như không còn chút năng nổ nào như thường ngày mỗi khi cậu nhìn thấy cô bé. Đôi mắt hầu như lúc nào cũng tươi sáng đang mở to, run rẩy, vụn vỡ, rồi sau đó liền sụp xuống như chẳng có chuyện gì xảy ra. Dù vậy, điều lạ là cậu không thấy lạ lẫm gì với điều đó.

Và dù cho tầm nhìn của cậu hơi mờ một chút, Cự Giải vẫn có thể nhìn thấy một ai đó đang dựa lưng vào một thân cây cách nơi cô bé đang đứng không xa. Có lẽ bởi vì tên đó là kẻ thù không đội trời chung của cậu chăng?

Chuyện gì vậy nhỉ? Rõ ràng là tụi nó đang xích mích cái vớ gì đó. Không phải chuyện giữa Ngư Nhân và Sư Tử đã được giải quyết cả rồi hay sao?

Hay là-

"Cự-Giải!"

Một lần nữa, Cự Giải giật nảy mình. Nếu cậu không nhanh chóng bật mồm lại, có khi cậu đã hét toáng lên mất rồi. Cự Giải lập tức quay đầu lại, theo phản xạ lùi vài bước chân cho đến khi đụng phải thân cây phía sau.

"X-Xử Nữ... C-cậu đi đâu thế này...?"

"Lại còn hỏi! Đi tìm cậu chứ đâu! Ban nãy đi nói chuyện với Kim Ngu rồi tự dung biến đâu mất. Tới giờ về rồi đấy!"

"Nhỏ tiếng chút, Tiểu Xử."

"Hả? Tại sao? Mà cậu đang làm cái gì ở đây thế?"

Ngay khi Xử Nữ vừa định đi tới, cô đã ngay lập tức bị Cự Giải hai tay đặt lên vai quay ngược lại đẩy đi.

"Này!"

"Ta về thôi! Không có gì đâu. Không phải chuyện của tụi mình là được rồi. Ta về thôi nào!"

Trong khi Xử Nữ vẫn đang cầu nhau đủ điều về thái độ kì lạ của bạn trai mình, Cự Giải lại để tâm đến chuyện khác. Cậu nên quên đi những gì mình vừa thấy hay đi hỏi trực tiếp ai đó nhỉ?

Mà, hay là bỏ đi, có phải chuyện của cậu đâu.

Thật không tài nào hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Là Ai Lợi Dụng Ai?

Bạch Dương không phải một người nhạy cảm, nhưng với trực giác vốn có của một đứa con gái, cô có thể cảm nhận được rằng người bạn thân của cô đang cư xử có phần lạ lùng. Mặc dù cậu ấy vẫn nở nụ cười hiền hoà, vẫn cùng những người khác nói chuyện vui vẻ, nhưng Bạch Dương vẫn cảm thấy đâu đó sự gượng gạo. Chơi thân với cô bạn này một thời gian khiến cô chợt nhận ra, mỗi khi có chuyện gì không vui, cậu ấy lại cố gồng mình tỏ ra hết sức bình thường.

Chỉ có điều là bình thường đến mức bất bình thường.

Dù sao thì từ lúc Ngự Nhân trở về lớp học, Bạch Dương đã biết có chuyện không ổn rồi. Làm sao cậu ấy có thể giấu được cô đôi mắt vẫn còn hơi sưng kia chứ. Ai thì được, nhưng đối với cô thì không.

"Sao cậu cứ nhìn tớ mãi thế? Bộ trên mặt tớ dính gì sao?"

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Ngự Nhân, Bạch Dương tự dung cảm thấy khó chịu.

"Ừ, dính nhoe, dính đầy mặt cậu luôn. Nhìn khó ưa chết đi được."

Đáp lại Bạch Dương, Ngự Nhân chỉ mỉm cười cho qua chuyện, sau đó lại tiếp tục quay lại với bài tập đang làm dở. Không hề nhìn sang cô bạn thân, tay cầm bút của Ngự Nhân vẫn di chuyển đều đều trên trang tập.

Xem ra cô không giấu được nữa rồi. Che giấu khiến cô cạn kiệt sức lực.

"Chiều nay sau giờ học, tụi mình ghé quán kem mới mở gần trường nha."

***

Chiều nay, tập thể lớp 12-2 quyết định tổ chức một bữa tiệc chia tay cho Kim Ngưu. Vì thời gian bay của cô đến giờ chỉ có thể tính bằng ngày, nên mặc kệ việc nhân vật chính kịch liệt từ chối, cả lớp vẫn nhất quyết tổ chức cho bằng được. Nếu hôm nay không làm, lỡ có gì thay đổi đột xuất thì làm sao xoay sở kịp, cô chủ nhiệm đã nói như vậy.

Thú thật, Cự Giải đã vô tình quên mất chuyện này. Vì hồi sáng Xử Nữ cùng Bảo Bình đã quyết định sang nhà Kim Ngưu chơi, cũng là để chắc chắn rằng cô bạn sẽ không bỏ trốn khỏi bữa tiệc của chính mình, nên không có ai sang nhà để nhắc nhở cậu. Không phải Cự Giải ý lại, chỉ là nếu có cô thì sẽ đỡ hơn, và rõ ràng là nếu có thì đã đỡ hơn nhiều thật. Nếu Xử Nữ không lo xa gọi điện đến, giờ này có lẽ Cự Giải vẫn còn ngủ say không màng đến sự đời.

Bình thường Cự Giải vốn không có thói quen ngủ trưa, mặc dù cậu ngủ cũng khá nhiều thật. Hình như là do cậu mãi suy nghĩ vẫn vơ nên thiếp đi lúc nào không hay. Mặc dù đã tự nhủ là không liên quan gì đến mình, nhưng chuyện lúc sáng vẫn còn khiến cậu bận tâm không rõ lý do. Cự Giải rõ ràng không phải loại người hay tò mò chuyện thiên hạ, vậy mà không hiểu sao lần này cậu lại không tài nào đẩy nó ra khỏi đầu mình được.

"A."

Đúng lúc này, một hình bóng nhỏ nhắn quen thuộc của một ai đó đang đứng ngay trạm chờ xe buýt chợt đập vào mắt Cự Giải. Vì khoảng cách khá xa, cậu bắt buộc phải nheo mắt lại để nhìn cho rõ. Khi đã chắc chắn đó đúng là người quen của mình, Cự Giải mới lên tiếng gọi, chân đồng thời cũng bước nhanh hơn.

"Sur Từ!"

Sur Từ dường như đang vẫn vơ nhìn đi đâu đó, vì nghe thấy tên mình nên mới quay sang. Cô bé nhìn cậu, chớp mắt vài cái, sau đó mới nở nụ cười tươi rói thường ngày.

"Chào anh, Cự Giải! Hình như anh đang đi đâu thì phải?"

"Chào em, anh đang trên đường ghé bữa tiệc chia tay Kim Ngưu. Mới tan học về hả? Mà em có muốn đi cùng không?"

Đáp lại Cự Giải, Sur Từ chậm rãi lắc đầu, nụ cười tươi tắn vẫn duy trì trên môi.

"Dạ thôi ạ. Em phải về, còn có bài tập phải làm nữa."

"Tiếc thật."

Gặp Sur Từ ở đây vốn không nằm trong dự tính của Cự Giải, cậu lại là một người ít nói, thành ra cũng không biết phải nói gì cho phải. Dù cả hai cũng khá thân thiết thật, nhưng cậu và cô bé cũng không hay nói chuyện với nhau quá nhiều.

Mình có nên hỏi em ấy về chuyện đó không nhỉ?

Tuy nhiên, trước khi Cự Giải kịp lên tiếng hỏi bất kỳ điều gì, một chiếc xe buýt cũng vừa kịp dừng lại ngay trạm. Nhìn vẻ mặt vừa thay đổi của Sur Từ, cậu có thể nhận ra đây rõ ràng là chuyến mà cô bé đang chờ.

"Nếu không có gì nữa, vậy em đi trước nhé."

"Vây gặp em sau!"

Đứng một bên nhường những hành khách khác lên trước, Sur Từ tận dụng thời gian quay sang chào Cự Giải một tiếng. Sau khi gửi nhờ cậu vài lời gửi cho Kim Ngưu, cô cũng lên xe, vẫy chào cậu rồi nhanh chóng khuất bóng trong chiếc xe buýt lúc này đã lăn bánh rời khỏi trạm.

Mang theo những dòng suy nghĩ vẫn còn ám ảnh trong tâm trí, Cự Giải quay người bước đi. Cho đến khi cậu chợt nhớ ra vài chuyện, rằng nhà của Thiên Yết từ đây có thể đi bộ đến mà không cần xe buýt. Mà hôm nay, Xà Phu hình như không về cùng Sur Từ, mặc dù rõ ràng là hầu như ngày nào hai đứa nó cũng về chung.

Cự Giải lại nghĩ nhiều quá nữa rồi. Có khi chỉ là em ấy có đồ gì cần mua, hoặc vì lý do nào đó mà phải đổi đường về, và có khi Xà Phu vì bận việc mà không về cùng bạn gái được.

Ừ, chắc chỉ có vậy thôi.

Hình như cậu bị lấy cái tính nhiều chuyện của Bảo Bình và Xử Nữ mất rồi.

***

"Thế, cậu đã có thể dùng khuấy ly kem đã chảy thành nước và nói cho tớ nghe gì đó được chưa vậy?"

Nói thật lòng, Bạch Dương thật sự cảm thấy luyến tiếc không nguôi cho ly kem đang chảy dần thành nước của bạn mình.

"Tớ cũng không biết phải nói làm sao nữa."

"Đừng có vì ngại chuyện liên quan đến Sur Từ mà không dám nói cho tớ biết đấy nhé."

Nhìn cách Ngư Nhân tự dưng giật nảy lên cũng đủ cho Bạch Dương biết là cô nói trúng trọng tâm rồi. Ngư Nhân là một cô gái nhạy cảm, không khó để cậu ấy nhận ra rằng cô xem trọng Sur Từ ra sao, dù cho bề ngoài cô có tỏ ra lạnh nhạt và thờ ơ thế nào đi chăng nữa. Cũng bởi vì Ngư Nhân quá nhạy cảm, chuyện cậu ấy nghĩ cô sẽ đứng về phía Sur Từ thay cho người bạn mới thân chưa được bao lâu là mình cũng là điều dễ hiểu.

Thật ra, nói là nói vậy, nếu Ngư Nhân có hỏi Bạch Dương như thế, cô cũng không chắc cô sẽ trả lời được. Cô có thể sẽ đứng về phía người đứng, cũng có thể sẽ đứng trên lập trường trung lập. Bạch Dương thật sự không dám nói chắc.

"Thôi được rồi, tớ không ép cậu nữa đâu, cậu đã không muốn nói thì thôi vậy."

Nhưng dù thế nào, Bạch Dương cũng không muốn bạn thân của mình phải khó xử.

"Chỉ cần nói cho tớ biết, trong chuyện lần này, các cậu ai mới là người sai?"

Trước câu hỏi của Bạch Dương, Ngư Nhân im lặng, sau đó mới chậm rãi lắc đầu.

"Tớ cũng không biết nữa."

Ngư Nhân dường như có thể cảm thấy môi mình đã mím lại từ lúc nào không hay, cả lồng ngực cũng vô thức bị một sức mạnh vô hình nào đó đè nặng đến mức không thở nổi.

"Chỉ có điều, tớ đã tát cậu ấy."

Sau khi Ngự Nhân dứt lời, không khí giữa hai người họ bỗng chốc rơi vào tĩnh lặng. Hai tay cô siết chặt lấy gấu váy, cả khuôn mặt cũng không dám ngược lên đối diện với Bạch Dương.

"Chỉ vậy thôi hả?"

"... Hả?"

Đến lúc này, Ngự Nhân mới vì kinh ngạc mà chịu ngẩng đầu lên, ngay lập tức đã bắt gặp ánh mắt hết sức bình thản của Bạch Dương. Ngược lại với vẻ khó xử của cô, Bạch Dương vẫn nhìn cô như thể cô vừa nói một chuyện chẳng đáng để bận tâm. Cậu ấy thậm chí còn nhún mày, hết như vừa thất vọng vì tưởng còn điều gì đó hay ho ở phía sau.

"Tớ cứ tưởng phải là gì to tát lắm, ai dè chỉ là tát thôi. Các cậu mâu thuẫn mà, thì có động tay động chân một chút cũng là chuyện dễ hiểu. Cậu không nghĩ là cậu sai chỉ vì cậu tát cậu ấy đó chứ? Tớ dám cá là cậu chỉ tát có một cái thôi, đúng không hả? Tớ còn từng tát cậu ấy nhiều hơn nữa kìa. Có làm sao đâu!"

Bởi vì vẫn còn chưa định thần lại được, Ngự Nhân chỉ biết gật đầu.

"Thôi đành vậy, dù sao thì cậu cũng là tiểu thiên thần Khương Ngự Nhân mà."

"Bạch Dương, cậu không giận thật sao?"

Một lần nữa, Bạch Dương chớp mắt nhìn người trước mặt mình một cách quý dị.

"Việc gì lại giận cậu? Chẳng liên quan!"

"Nhưng..."

"Mà khoan! Giờ nghĩ lại, tớ nghĩ là tớ cũng có giận đấy."

Ngự Nhân cứ liên tục bị Bạch Dương đẩy qua đẩy lại đến chóng mặt, bây giờ cả việc phải phản ứng thế nào cho đúng cô cũng không kịp suy nghĩ nữa, nên chỉ còn mỗi cách ngồi yên một chỗ chịu trận.

"Lại là Xà Phu nữa chứ gì?"

Mặc dù Ngự Nhân luôn thiếu quyết đoán đến mức đáng thương, nhưng chỉ riêng những chuyện liên quan đến tên đó là cậu ấy lại kiên định một cách kỳ lạ. Lần này cũng vậy, không ngoài dự đoán của Bạch Dương, dù cho Ngự Nhân có hơi ngập ngừng thật, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn gật đầu.

Bạch Dương thừa biết sự ngập ngừng đó không phải vì cậu ấy không có câu trả lời, mà chỉ vì cậu ấy sợ cô nổi giận mà thôi.

Và đáng ghét, cô thật sự nổi giận đây này! Ông trời ơi, sao ông lại để cho đứa bạn thân của con ngu ngốc đến mức này chứ hả!? Ngự Nhân ơi là Ngự Nhân, đến bao giờ cậu mới chịu tỉnh ra, mới chịu sáng mắt ra đây! Bạch Dương cô thật không tài nào hiểu nổi. Nếu có thể, cô chỉ muốn cầm dao giết quách Xà Phu đi, chỉ có vậy mới giải thoát Ngự Nhân khỏi mớ hỗn độn này được!

Cô thực sự tức điên lên mà!

"Đừng có ngập ngừng sợ sệt như thể tớ sắp xé xác ăn thịt cậu không bằng."

Cô đang muốn giận cá chém thớt xé xác Xà Phu cơ.

"T-Tớ xin lỗi."

Hai tay khoanh lại trước ngực, Bạch Dương dựa lưng ra sau ghế ngồi, mày hơi nhún lại nhìn chằm chằm cô bạn ngồi đối diện mình. Trước giờ cô vốn là một người cứng rắn, nhưng chẳng biết từ bao giờ, mỗi lần nhìn Ngự Nhân thu mình lại như một thói quen, nhìn cậu ấy liên tục đảo mắt một cách bối rối, cô lại không thể nào làm mặt lạnh được. Ôi trời, đừng nói cậu ấy thật sự là một tiểu thiên thần hạ thế đấy nhé! Cuối cùng, Bạch Dương đành thở dài một tiếng.

Thú thật, dù bản thân đang cảm nhận được rất rõ thế nào là tình yêu, nhưng đối với Bạch Dương, đó vẫn chỉ là tình yêu đầu đời, một mối tình tuổi học trò ngây ngô đơn giản, đẹp thì đẹp thật, nhưng chưa chắc sẽ bền lâu. Dù cô thích Ma Kết nhiều vô kể, thậm chí đôi lúc còn tưởng tượng ra viễn cảnh sau này như một đứa con gái tâm thường, nhưng cô chưa bao giờ chắc chắn rằng những viễn cảnh ấy sẽ trở thành sự thật, cũng chưa bao giờ đặt niềm tin của mình vào đó, kể cả vào tình cảm của bản thân. Vì vậy, cô đã từng nghĩ tình cảm của Ngự Nhân cũng giống như vậy.

Nhưng càng tiếp xúc với Ngự Nhân, Bạch Dương càng nhận ra rằng cô thực sự đã sai rồi. Ngự Nhân có thể bằng tuổi cô, có thể đôi lúc hành xử ngốc nghếch, có thể chỉ mới là một đứa con nít vẫn còn ở trong vòng tay bảo bọc của gia đình và nhà trường, nhưng tình cảm của cậu ấy thực sự sâu nặng, thậm chí sâu nặng hơn cả những mối tình của người lớn. Về phương diện này, dù không muốn thừa nhận, nhưng Ngự Nhân trưởng thành hơn cô rất nhiều, và thỉnh thoảng, điều đó khiến Bạch Dương cảm thấy ngưỡng mộ.

Nhưng tình cảm lại được xét trên nhiều phương diện, và sự kiên trì đến cố chấp của cậu ấy không phải lúc nào cũng khiến Bạch Dương khâm phục, nhất

là sự cứng đầu cứ cố bám víu vào một thứ hữu danh vô thực có thể tan biến bất cứ lúc nào mà có khi, ngay từ đầu còn chẳng tồn tại. Mặc dù Ngư Nhân không bao giờ bỏ bê những việc quan trọng như học hành sách vở chỉ vì yêu đương, nhưng mỗi lần cậu ấy vì tên đó mà trở thành một con ngốc chính hiệu, cô thực sự vô cùng bức bối.

Nói theo ngôn ngữ ngôn tình của Kim Ngưu, Ngư Nhân chính là loại người cứ dính đến tình yêu lập tức sẽ trở thành bánh bèo nhạy cảm, không hẳn là vô dụng, nhưng chính xác là bánh bèo.

"Cậu thật sự không muốn từ bỏ sao, Nhân?"

Nói thật, không chỉ có mỗi Ngư Nhân hay những người trong cuộc khó xử, mà chính Bạch Dương cũng cảm thấy khó xử. Cô quý Ngư Nhân, cô trân trọng cậu ấy, càng không bao giờ muốn cậu ấy phải chịu tổn thương, nhưng cô không thể nào cứ thế ủng hộ tình yêu của cậu ấy được. Cô không muốn - không thể - phản bội Sư Tử, cô không cho phép điều đó xảy ra. Có trách thì trách cô quá xem trọng người bạn đầu tiên của mình.

Nên không chỉ Ngư Nhân, mà còn vì chính bản thân cô, cô thực sự muốn- cô thực sự hy vọng cậu ấy từ bỏ.

Đôi mắt Ngư Nhân ngẩng lên nhìn Bạch Dương, từ ngơ ngác chuyển sang bồn khoăn, rồi chợt nhắm hờ lại cùng nụ cười nhẹ trên môi. Khi nhìn Ngư Nhân chậm rãi mở mắt, lại còn nghiêng đầu sang một bên và nở nụ cười ngốc nghếch quen thuộc, cô đã đoán trước được câu trả lời rồi.

"Tớ xin lỗi, Bạch Dương, nhưng tớ thực sự không thể."

Đúng là đồ ngốc không ai bằng, Bạch Dương tự nhủ.

"Nếu cậu đã quyết như vậy, thì sau này đừng có chạy đến tìm tớ mà khóc lóc đấy! Tớ không phải bảo mẫu giữ trẻ đâu."

"Cảm ơn cậu, Dương."

***

Ma Kết cũng không rõ từ lúc nào, mà nghĩ lại thì có lẽ là sau khi Sư Tử không còn về cùng cậu nữa, cậu bắt đầu chở Bạch Dương về nhà sau mỗi giờ tan học, dần dần thành thói quen. Có nhiều lúc cậu phải ở lại trường vì công việc, cô hoặc là đến câu lạc bộ xem Nhân Mã và Bảo Bình luyện tập (và rõ ràng là Bạch Dương không thích thú gì chuyện này cho lắm, cô nói cô không thích thể thao), hoặc là đến thư viện nếu Kim Ngưu còn ở đó để chờ em trai cùng về (và hình như Bạch Dương cũng không thích đọc sách), không thì tìm một quán nước quán ăn nào đó gần trường để chờ cậu. Và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Sau khi họp xong cuộc họp ban cán sự, rồi chào tạm biệt Song Tử, Ma Kết mới đạp xe đến quán kem mới mở mà Bạch Dương nói. Ngay khi cậu vừa đến nơi cũng là lúc cô vừa từ trong đó đi ra, lúc này đang vui vẻ nói chuyện với Ngư Nhân đang đi bên cạnh.

"Chào cậu, Ma Kết!"

"Chào cậu."

Ma Kết gật đầu, kèm theo một nụ cười đáp lại Ngư Nhân.

"Xong rồi sao? Hôm nay là gì thế?"

"Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mấy hoạt động tổ chức vào cuối năm học sắp tới thôi."

Nhờ Ma Kết nói Bạch Dương mới chợt nhận ra, chẳng còn bao lâu nữa là hết năm học lớp mười một rồi. Công nhận nhanh thật.

"Tớ nghĩ tớ cũng về luôn đây."

"Cậu về một mình được không vậy? Hay là gọi người tới đón đi?"

"Cảm ơn cậu, Ma Kết, tớ tự về được mà. Chào hai cậu, mai gặp lại nhé!"

"Tạm biệt cậu."

"Mai gặp lại, Nhân!"

Nhìn theo Ngư Nhân quay người bước đi và nhanh chóng hoà mình vào đám đông người đi bộ trên đường, Ma Kết chớp mắt vài cái, đồng thời chạy xe lên trước một chút cho Bạch Dương dễ ngồi lên.

"Hai cậu lại nói mấy chuyện của con gái nữa đó hả? Thật không hiểu nổi, sao đàn bà con gái mấy người nhiều chuyện để nói thế không biết."

"Cậu nói thế, rốt cuộc là có ý gì, hả!?"

***

"Tớ thấy cậu đúng là rơi vào mê cung không lối thoát đó Ngư Nhân, còn là mê cung vũng lầy nữa. Cậu hiểu mà phải không, chính là vũng lầy càng vùng vẫy càng lún sâu ấy."

Chợt nhớ lại lời Bạch Dương nói lúc nãy, Ngư Nhân bắt giác mỉm cười băng quơ.

"Tớ nghĩ, Dương à, có lẽ không chỉ có tớ vùng vẫy trong mê cung vũng lầy đó đâu."

Ít nhất, cô nghĩ cô còn chưa tuyệt vọng. Cô có vùng vẫy, nhưng không tuyệt vọng. Dù sao thì như cô nói, cô cũng đâu phải là người duy nhất.

Ngư Nhân rất ít khi đi bộ ngoài đường thế này, một mình. Bình thường, chuyện cô đi học đưa rước đều có tài xế lo, có đi đâu cũng có tài xế chở, nhiều khi đến mua đồ cũng không cần tự thân vận động. Ba cô cho cô tất cả mọi thứ, tất cả mọi sự tiện nghi, chỉ có nỗi tình thương ở ông dành cho cô là quá ít mà thôi. Ngư Nhân tự mỉm cười, tự cười chính mình ngốc nghếch.

Có lẽ do mãi mê nhìn ngắm xung quanh quá khiến Ngư Nhân vô tình đụng phải ai đó đi về từ hướng ngược lại. Sau khi rồi rít xin lỗi người ta, cô cười gượng gạo rồi tiếp tục bước đi, lần này là chú ý trước sau hơn. Trong một khắc khi ngẩng đầu lên, tầm mắt Ngư Nhân chợt chạm phải hình ảnh một ai đó rất quen thuộc, một người vừa xuất hiện trong suy nghĩ cô chỉ mới vài phút trước.

Ba cô.

Ba cô làm gì ở đây? Tại sao ông lại bước lên một chiếc xe buýt? Cô nhớ hôm nay ông bảo sẽ về muộn vì có cuộc họp cổ đông đột xuất mà?

Trước khi kịp nhận ra, Ngư Nhân đã chạy theo ba mình rồi.

***

Xuống khỏi xe buýt, Ngư Nhân tiếp tục bám theo phía sau ba mình, người hiện tại đang bước đều đặn ngay phía trước cách cô một đoạn an toàn. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô biết mình không biết chỗ này, chỉ có thể biết đây là một khu nhà hoàn toàn bình thường.

Ba cô đến đây làm gì nhỉ? Ngư Nhân không nghĩ ba mình có tình nhân đâu, ông vốn đâu phải người như vậy.

Nấp đằng sau một cột điện gần đó, Ngư Nhân nhìn thấy ông Khương dừng bước trước một căn nhà cỡ trung, tay bấm chuông cửa. Nhưng dù ba cô đứng đợi khá lâu, dù rõ ràng căn nhà vẫn sáng rực đèn điện, không hề có bất cứ ai từ bên trong đi ra để mở cửa.

Trong lúc Ngư Nhân vẫn còn ngơ ngác nhìn theo, ông Khương đã đưa tay đẩy nhẹ cánh cổng nhỏ vốn không hề khoá, cùng với đôi mắt thoáng qua sự ngạc nhiên, ông có chút chần chừ khi bước vào trong. Khi nhìn ông mở cửa chính đi vào nhà cũng là lúc Ngư Nhân vội vã chạy theo, lòng vẫn tràn ngập thắc mắc chưa được giải đáp.

Mất Ngư Nhân một lượt nhìn đảo lộn xung quanh. Ngoại trừ sự xa lạ vốn có, còn lại cô cũng không thấy gì đặc biệt. Đây chỉ đơn thuần là một căn nhà ngăn nắp bình thường. Khi nhìn thấy ba mình đang đứng dựa vào bức tường gần đó, cả bước chân lẫn dòng suy nghĩ của Ngư Nhân đều lập tức khựng lại. Trước khi bị ông nhìn thấy, cô vội vàng nép vào ngay góc tường bên cạnh cách đó một khoảng vừa đủ.

"Tôi không cho phép cậu động đến cậu ấy đâu."

Đôi mắt trong veo của Khương Ngư Nhân vô thức mở to, sau đó lại nhú chặt vì nghi hoặc.

Sur Từ?

Nhưng đây đâu phải nhà Sur Từ. Bởi vì, ý cô là, ở đây đâu có anh Thiên Bình và anh Thiên Yết, còn nhà thật của cậu ta thì đã bị lửa cháy cả rồi còn đâu!

Nếu vậy, đây là nhà của ai? Cậu ta đang nói chuyện với ai vậy?

Đây là đâu?

"Cậu không thể nể tình Ngư Nhân sao? Dù sao cậu ta cũng là-"

"Nể tình? Cậu đùa sao? Con nhỏ đó chính là đứa tôi muốn đập xuống vũng lầy nhất chỉ sau ông ta! Tôi đã nói cậu rồi, nó không hề vô tội! Cậu không biết tôi đã phải dẫn lòng mình thế nào để không xé xác nó ra đâu."

Một lần nữa, cô gái nhỏ rơi vào ngạc nhiên tột độ, đến mức đôi mắt cũng chẳng còn có thể nhú chặt vì nghi ngờ nữa. Giọng nói trầm ấm có phần ma mị kia, cô làm sao có thể không biết nó thuộc về ai được cơ chứ!

Ngư Vũ. Song Ngư!

Trong vô thức, Ngư Nhân dùng răng cắn chặt môi mình đến suýt bật máu. Không chỉ giận vì nhớ lại cuộc nói chuyện lúc sáng của mình và Sur Từ, vì sự xuất hiện của Sur Từ ở nhà Song Ngư, mà còn vì câu nói vừa nãy của cậu.

Phải rồi, từ đầu đến cuối, cậu rõ ràng chỉ lợi dụng cô. Chưa bao giờ. Chưa bao giờ. Dù chỉ một phút một giây cũng chưa bao giờ thật lòng với cô, chính cậu cũng đã thừa nhận như vậy. Cô cũng biết, cậu rất hận cô. Cô thật sự không biết lý do tại sao, cô chỉ biết thế thôi.

Ngư Nhân chợt nghĩ đến thứ đã đưa cho Song Ngư, cùng với vẻ mặt kinh ngạc của cậu lúc đó trước khi nở nụ cười thích thú khó hiểu. Cô bất giác ngẩng đầu nhìn ba mình đang đứng đằng kia.

Cô liệu, có sai không nhỉ?

Bị lợi dụng cũng được. Bị khinh rẻ cũng được. Bị ghét bỏ cũng chẳng sao. Ngư Nhân chỉ muốn chuộc lại những lỗi lầm đã từng gây ra cho gia đình của Song Ngư mà thôi.

Cô chợt nhếch mép, cười nhạt.

Rốt cuộc, là ai? Cô? Cậu ấy? Anh ấy? Hay cô ta? Hay một ai đó khác nữa? Hay tất cả? Hay chẳng có ai?

Rốt cuộc, ai mới là kẻ bị lợi dụng, mới là kẻ đang vùng vẫy trong tuyệt vọng dưới vũng lầy đây.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Nguồn Cơn

Mùa hè oi bức là mùa của những cơn mưa bất chợt, đến không một lời báo trước, đi không một lời từ biệt, chỉ để lại những giọt nước còn đọng lại trên vạt vật để đánh dấu sự tồn tại ngắn ngủi của mình. Nhưng thỉnh thoảng, những cơn mưa ấy kéo dài hơn bình thường, dai dẳng không dứt rơi xuống từ những đám mây đen âm u trên bầu trời.

Sư Tử đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đồng thời đứng nép sát người lại trước khi thân hình bé nhỏ của cô bị đám đông hành khách cuốn đi mất. Bên ngoài kia trời vẫn đang mưa, từng đợt từng đợt đổ xuống khu phố đang dần bị chiếc xe bỏ lại phía sau.

Khác với những gì đã nói với Cụ Giải, Sư Tử vẫn chưa về nhà, hôm nay cũng không có bài tập. Cô không có ý nói dối anh ấy, nhưng nói vậy tiện hơn.

Sau giờ tan học, như lời thầy chủ nhiệm đã dặn từ trước, Sư Tử đến phòng giáo vụ để gặp thầy. Trong khi cô còn nghĩ mình sẽ bị cảnh cáo vì đã nghỉ học khá nhiều, thầy đột nhiên nhờ Sư Tử mang bài ghi đến cho một người bạn cùng lớp nghỉ nhiều hơn cả cô (ít nhất là tính trong khoảng thời gian gần đây). Trước khi cô kịp lên tiếng từ chối, thầy đã chặn họng cô rằng đây là một hình thức chuộc lỗi cho vi phạm của cô, hoặc cô sẽ phải chịu phạt nặng hơn, và mời phụ huynh, ở đây là Thiên Bình và Thiên Yết (cô cũng không hiểu lý do tại sao nhà trường lại chấp nhận chuyện này, ý cô là, cho phép phụ huynh đại diện của một học sinh là hai học sinh khác?). Cô không ngại Thiên Yết, nhưng Thiên Bình lại là chuyện khác. Việc cô nghỉ học có liên quan đến vài chuyện mà cô vẫn chưa cho anh trai biết, đó là lý do cô đành ngậm ngùi nhận lời. Thầy nói cô chuyển lời cho cậu ta, dù thầy không biết lý do là gì, nhưng nếu vẫn còn nghỉ học như vậy, không chỉ là mất bài cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới, mà e rằng ngay cả thầy cũng không thể bao che cho cậu ta không bị kỷ luật được.

Sư Tử thừa biết, mấy lời đó chắc chắn còn đang bắn mũi tên vào cả cô nữa.

Lẽ ra Sư Tử nên hỏi tên cậu ta trước khi nhận lời, dù cô đã gần như đoán được, thêm nữa dù người đó có là ma thì cô cũng không có cách nào từ chối, nhưng ít nhất cũng thoải mái hơn.

Đùa gì chứ, là Lưu Song Ngư thì có cho vàng cũng không thoải mái được. Cứ mặc kệ cậu ta có phải tốt hơn không, dù sao tên đó cũng có thêm quan tâm tới đâu. Khi nhận bản photo bài ghi từ thầy giáo, Sư Tử đã nghĩ như vậy.

Thực ra ban đầu, Xà Phu đã một mực đòi đi cùng cô, cậu bảo không an tâm, cũng không muốn cô tiếp xúc quá gần với Song Ngư. Một điều hiển nhiên, cậu ấy nổi giận. Phải mất một lúc rất lâu để cô thuyết phục cậu rằng mọi chuyện vẫn ổn, đồng thời nhờ cậu ấy, trong trường hợp Thiên Yết hay Thiên Bình có gọi thì bảo rằng cô đi cùng cậu. Dù sao ban nãy Thiên Yết cũng có nhắn tin bảo cô rằng hai người đến bữa tiệc chia tay của chị Kim Ngưu, còn dặn dò cô cẩn thận là không được bỏ bữa chỉ vì họ không có ở nhà. Sẽ thật phiền phức nếu họ về trước mà cô thì không có lý do về muộn hợp lý.

Về phần Song Ngư, Sư Tử biết, sau ngần ấy chuyện đã xảy ra, nhất định cậu ta cũng chẳng muốn gặp ai, cô đương nhiên không phải ngoại lệ. Nhưng thú thật, chính bản thân cô cũng muốn xem tình hình Song Ngư thế nào. Sư Tử không thể cứ thế bỏ mặc cậu ta được, ai bảo cô đã lỡ hứa với bà Lưu mà không chịu lòng trước hậu quả.

"Nếu cô xảy ra chuyện gì, Song Ngư nhờ hết vào con nhé. Cô chỉ có thể tin tưởng mỗi bé Nắng thôi."

Cô quý bà ấy. Dù lời đó không phải dành cho cô, mà là dành cho Nắng, thì cô vẫn quý bà ấy.

Đứng trước ngôi nhà chẳng hề có lấy một chút ánh đèn của Song Ngư, Sư Tử đưa tay bấm chuông vài cái. Cô nhìn thấy chiếc xe đạp vẫn còn nằm lẩn lóc trong sân, chắc chắn cậu ta có ở trong đó.

Nói chứ cậu ta làm gì mà đi đâu được.

Khoảng vài phút sau đó, khi vẫn hoàn toàn chẳng có động tĩnh gì, Sur Từ đành thử đẩy cổng bước vào. Khác với cánh cổng bên ngoài vẫn để mở, cửa chính dẫn vào nhà đã bị khoá từ bên trong, khiến cô chỉ còn cách nhón chân và vươn tay lên bệ xi măng bên trên. Bà Lưu từng nói, ở đó có chìa khoá dự phòng, được giấu bên dưới một viên gạch đá. Đây cũng chẳng phải lần đầu Sur Từ dùng cách này để vào nhà, và Song Ngự dù biết cũng không hề có ý kiến gì.

Trước khi bước vào trong, Sur Từ hồ hững dùng tay gõ vài cái lên cánh cửa, xem như lịch sự. Đi trên lối vào tối tăm không một chút ánh sáng, cô dừng lại nơi gian phòng chính trong căn nhà, tay lần mò trên bức tường gần đó công tắc mở đèn. Lập tức, không gian âm u bị bao phủ bởi bóng tối tức thì sáng rực nhờ ánh đèn điện toả ra từ khắp nơi.

Nơi này so với lần đầu cũng như những lần khác cô đến cũng không có gì thay đổi. Vẫn là một căn nhà rất ngăn nắp dù người sống duy nhất ở đây là một thằng con trai. Nhưng chính sự ngăn nắp không chút bừa bộn đó lại khiến Sur Từ cảm thấy khó chịu.

Chính giữa căn phòng, Song Ngự ngồi đó, trên sàn nhà, một nửa thân trên nằm gác xuống chiếc ghế gỗ dài, lấy đó làm điểm tựa, hai tay khoanh lại làm gối. Xung quanh cậu ta không có bất cứ thứ gì, kể cả đồ ăn hay thức uống thừa. Hoàn toàn không có gì, chỉ có mỗi cậu ta ở đó thôi. Sur Từ đặt bừa balo của mình xuống, rồi từng bước bước về phía cậu. Trước khi tay cô vừa kịp chạm vào vai Song Ngự, một vài thứ quen thuộc chọt đập vào mắt cô, và điều đó khiến bàn tay cô cứ thế dừng lại giữa không trung.

Thấy chưa, cậu ta đâu thể nào bình thường như thế được. Nhìn đôi tay của cậu ta xem. Một bên cổ tay với những vết cắt mà máu còn chưa kịp khô hẳn, trong khi bàn tay còn lại siết chặt một mảnh võ thủy tinh dính máu.

Mặc dù vậy, cậu ta đang ngủ, hơi thở cũng rất đều đặn.

Sau khi đã chắc chắn rằng mọi thứ vẫn ổn, Sur Từ mới đứng thẳng người dậy và rời đi một lúc, cốt yếu là để đi tìm hộp cứu thương mà chắc chắn là đã bị cậu ta vứt ở xó nào đó, như mọi khi. Lần này, nó nằm lẫn lóc đằng sau cánh cửa nhà vệ sinh. Khi Sur Từ quay lại, Song Ngự vẫn còn ngủ say.

"Mẹ..."

Đôi môi vô thức mấp máy không rõ lời, Song Ngự nhíu chặt mày, bàn tay cầm mảnh võ thủy tinh vì thế mà ngày càng siết chặt và cứ thế cắt vào lòng bàn tay. Mặc kệ điều đó, Sur Từ chỉ ngồi xuống bên cạnh cậu. Vì Song Ngự nắm nó quá chặt, mảnh thủy tinh đã vô tình cắt vào tay cô khi cô cố lấy nó ra.

Đối với Sur Từ, một vết cắt như thế cũng chẳng phải cái gì đao to búa lớn, cô thậm chí còn không để ý đến, bao gồm cả sự đau đớn mà nó gây ra. Thay vào đó, cô cẩn thận băng bó vết thương ở hai tay cho Song Ngự. Có lẽ bởi vì đã từng thường xuyên băng bó cho người mẹ hay tự làm tổn thương chính mình, Sur Từ rất dễ dàng băng lại những vết thương vượt quá mức có thể cho qua của Song Ngự. Dù sao, vì lời hứa với bà Lưu, cô cũng không thể để cậu ta có mệnh hệ gì được. Và lại, cậu ta có tự tử đâu. Bà Lưu chưa bao giờ muốn con trai mình vì bà ấy mà tổn thương bản thân quá mức, và Song Ngự rõ ràng là quá yêu mẹ để làm trái lời bà, kể cả dù cậu ta có đau buồn ra sao đi chăng nữa.

Khi nhận ra cảm giác thấu hiểu và đồng cảm với Song Ngự đang dâng lên trong lồng ngực mình, Sur Từ cảm thấy khó chịu vô cùng, nó khiến bụng cô nhộn nhạo cả lên.

Đáng ghét thật mà.

Trong một khắc, đôi mắt đang nhắm nghiền của Song Ngự chọt mở ra, và thu ngay vào hình ảnh Sur Từ đang ngồi cạnh mình, mắt thẳng thắn nhìn cậu. Không chút ngạc nhiên, không chút bất ngờ, cậu thản nhiên đưa tay che miệng ngáp một cái.

"Đến bao giờ?"

"Một lúc rồi."

Hai câu là quá đủ để kết thúc cuộc nói chuyện.

Bàn tay bận dụi mắt cho tỉnh ngủ của Song Ngự hơi khựng lại, đôi đồng tử màu nâu hổ phách bắt đầu nhìn chăm chăm vào hai bàn tay, nơi giờ đây đã được băng lại cẩn thận bằng băng cứu thương.

Cậu tưởng cậu đã giấu cái hộp chết tiệt đó cẩn thận lắm rồi cơ mà. Thôi được, sau ngày hôm nay, không tiếc của nữa, cậu sẽ vứt nó đi luôn.

"Thì ra có người cũng đang tự huỷ hoại chính mình."

"Vướng víu quá."

Mặc dù vẫn làm ra vẻ không hề quan tâm, nhưng một phần suy nghĩ của Song Ngự lại hướng đến hàm ý trong câu nói băng quơ của Sur Từ. Nó khiến cậu vô thức cười khẩy một cái.

"Đói không?"

"Tôi ngán ăn mì gói rồi."

"Hiểu ghê."

Với giọng chạy đều một tông, Song Ngự giả vờ ngạc nhiên trong khi đôi mắt lơ đãng hơi mở to một cách thích thú, và điều đó chắc chắn không hề khiến Sư Tử thấy thoải mái chút nào.

"Thầy chủ nhiệm nhờ tôi mang bài ghi đến cho cậu."

Sau khi âm ừ vài tiếng cho có lệ, Song Ngự chống tay đứng dậy, khuôn mặt vẫn bình thản dù bản thân đang ấn mạnh vào vết thương vừa băng lại. Cậu cứ thế bước đi, tay thỉnh thoảng lại che trước miệng ngáp ngắn ngáp dài, rõ ràng là đang mơ ngủ.

"Để bữa ở đó đi, còn nếu cậu có lòng tốt thì vứt luôn giùm tôi."

Giờ mẹ không còn, không còn ai bắt cậu phải đi học, thêm cả việc Song Ngự từ lâu đã chẳng còn bất kỳ lưu luyến nào với việc đến trường nữa, nên sao cũng được.

"Đi đâu đó, bốn mắt?"

"Ngủ. Xong việc rồi thì về đi. Nhớ khoá cửa."

Không tức giận, không khó chịu, không bất mãn, tất cả những gì Sư Tử cảm thấy sau câu nói của Song Ngự chỉ có mỗi sự chán nản.

Đúng là một tên khốn chẳng ra gì mà.

"Cậu định làm gì với thứ đó?"

Vẫn ngồi yên trên sàn, Sư Tử hơi cúi người về phía trước, hai tay chống lên bàn đỡ lấy cằm trong khi đảo mắt về phía Song Ngự, chờ đợi một câu trả lời cho câu hỏi mình vừa đưa ra.

"Mà không, phải hỏi là cậu đã làm được gì với thứ đó rồi?"

Không ngoài dự đoán của Sư Tử, Song Ngự đã khựng lại, trước cả khi cô đưa ra câu hỏi thứ hai của mình. Cậu liếc mắt nhìn cô, sau đó mới quay hẳn người đối diện với cô. Với đôi mắt màu nâu hổ phách đã trở nên tối sẫm từ lúc nào, cậu chợt mỉm cười.

"Cậu tỉnh mắt quá đấy."

"Gia truyền thôi."

Bỏ mặc câu nói băng quơ của Sư Tử, Song Ngự quay người rời khỏi hướng trở về phòng mình mà cậu vốn định bước theo trước đó. Tiến đến chiếc bàn để tivi cách đó không xa, cậu thò tay vào khoảng trống giữa hai ngăn kéo, rồi lấy ra từ đó một chiếc bia đựng hồ sơ màu vàng đất.

"Cậu vẫn chưa trả lời tôi."

"Cách đây hơn hai tháng, có một vụ bê bối đã xảy ra khi toàn bộ hình ảnh ngoại tình của một doanh nhân thành đạt bị lộ ra trên mạng mà không rõ do ai đăng lên. Sau đó ba tuần, một số việc làm ăn phi pháp của một thành viên trong một gia tộc nổi tiếng bị phanh phui cùng hàng loạt những bí mật đáng xấu hổ. Và rồi gần đây nhất, một tuần trước, vài thành viên của hội đồng quản trị của một tập đoàn bị phát hiện nhận hối lộ với rất nhiều bằng chứng rõ ràng. Cậu biết không, mấy chuyện nhỏ xiu đó đều có điểm chung cả đấy."

"Tập đoàn nhà họ Khương."

Sư Tử đương nhiên không hứng thú với mấy thứ tin tức truyền thông này, chỉ là trong nhà cô có một người thừa kế danh giá của một tập đoàn gia tộc hùng mạnh khác cứ liên tục lải nhải đi lải nhải lại về mấy vấn đề chính trị này, cô không đến mức thuộc lòng, nhưng có nhớ mang máng. Hình như anh Thiên Yết có nói, những vụ việc này đã gây ra những ảnh hưởng vô cùng tiêu cực đến nội bộ của tập đoàn họ Khương, khiến giá cổ phiếu giảm mạnh, đồng thời liên lụy đến danh tiếng và địa vị của gia tộc trong mắt của giới thượng lưu. Sư Tử không hiểu được những chuyện cao siêu này, nhưng cô hiểu những thứ đó rõ ràng chẳng phải cái gì hay ho.

"Thực ra, mấy cái đó là trước cả khi tôi có được thứ này. Nói sao nhỉ, cậu biết đấy, thật ra anh cậu không phải là người duy nhất xuất chúng về công nghệ vi tính, và bạn trai cậu cũng không phải là người duy nhất có thể trung gian có được những thông tin tuyệt mật."

Kết thúc câu nói của mình, Song Ngự nở nụ cười dịu dàng.

"Tôi biết những ngày nghỉ của cậu không phải chỉ trôi qua một cách thừa thãi mà. Cậu không định nói những thứ này đang làm cậu thoải mái đấy chứ? Bởi vì tất cả những gì mà cậu làm cho đến bây giờ chẳng khác nào một đứa con nít đang làm nũng quấy phá cho đến khi nó đạt được những thứ mình muốn. Hay cậu đang định chứng tỏ rằng mình giỏi hả?"

Nụ cười trên khuôn mặt Song Ngự đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại ở đó mỗi sự lãnh cảm và thờ ơ, và thoáng đâu đó, là tức giận. Thừa lúc Sư Tử không để ý, trước cả khi cô kịp nhận ra điều gì, Song Ngự đã xuất hiện trước mặt cô, một tay mạnh bạo chống thẳng xuống mặt bàn, ép cô phải đối diện với mình. Như những gì cô cảm nhận, như những gì đôi mắt màu nâu hổ phách đó ẩn chứa, cậu ta thực sự đang tức giận.

"Cậu lại định giảng đạo tôi nữa sao, Su?"

"Tôi chỉ nói lên suy nghĩ của tôi thôi. Cậu nghĩ những hành động đó có thể ảnh hưởng bao nhiêu đến bọn họ? Danh tiếng? Quyền lực? Hay địa vị? Tiền bạc? Cậu mà lại nhắm đến những thứ đó? Chính cậu cũng bảo đó là những thứ nhỏ xíu còn gì! Cậu mà lại nhắm đến những người đó hả? Còn lâu!"

"Cậu-

"Tôi thực sự không biết cậu sẽ làm được gì khi lấy thứ này vào bây giờ nữa. Cậu nghĩ-

"Câm"

"Cậu thật sự bị hận thù làm mù mắt rồi, trước đây cũng vậy, nhưng đỡ hơn nhiều. Nỗi đau trước mắt đã làm cậu quá mất bình tĩnh rồi!"

"Tôi bảo cậu câm ngay!"

Lần này, bàn tay kia của Song Ngư không còn buông thõng nữa, thay vào đó, cậu dùng nó để xoắn ngược cổ áo đồng phục của Su Từ lên. Một cách thô bạo.

"Đừng có tỏ ra như cái gì mình cũng biết! Tôi đã mất bình tĩnh trước cả khi mẹ bỏ tôi mà đi rồi kìa."

"Cậu không thể nể tình Ngư Nhân sao? Dù sao cậu ta cũng là-"

"Nể tình? Cậu đùa sao? Con nhỏ đó chính là đứa tôi muốn đạp xuống vũng lầy nhất chỉ sau ông ta! Tôi đã nói cậu rồi, nó không hề vô tội! Cậu không biết tôi đã phải dẫn lòng mình thế nào để không xé xác nó ra đâu."

Trước đôi mắt vẫn không hề dao động của cô, cậu bật cười một tiếng.

"Tôi đã từng nghĩ, mọi chuyện không cần phải đến mức này, tôi cũng không cần phải tiến hành mọi thứ nhanh như thế. Nhưng cái gì cũng có lý do của nó hết, có phải không hả?"

Su Từ nhất thời im lặng, răng vô thức cắn nhẹ môi.

"Rắn."

"Khó chịu thật, đúng, sự xuất hiện của cái thằng chết tiệt đó làm đảo lộn mọi thứ, trong đó có cả con nhỏ ngu ngốc kia. Tôi đã nghĩ chỉ cần có nó, tôi sẽ dễ dàng thực hiện kế hoạch của mình, tôi sẽ kéo tất cả bọn chúng xuống vũng lầy, đập lên bọn chúng cho đến khi hả dạ thì thôi, sẽ bắt bọn chúng phải cầu xin sự tha thứ của tôi, của ba mẹ tôi, của gia đình tôi! Bọn chúng sẽ phải trả giá cho tất cả những gì chúng đã gây ra! Nhưng cái thằng đó đã thay đổi tất cả. Nó lẽ ra không nên xuất hiện vào lúc này. Nó lẽ ra không nên xuất hiện. Đừng là đồ cản trở! Thử cản đường chết tiệt! Lẽ ra tôi nên giết quách nó đi mới phải."

Giết ở đây, Su Từ thừa biết Song Ngư không có ý nói đùa, cũng không phải một từ ngữ phóng đại.

"Không được động đến cậu ấy!"

Trong một khắc, Su Từ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy cổ áo cô bỗng siết chặt, chặt giống như cách cô siết lấy gấu váy mình một cách vô thức.

"Khi cậu lấy thứ đó lúc này, cậu chắc chắn đã rơi vào thế bí rồi. Cậu ra lệnh cho cậu ta, vì cậu của bây giờ không cách nào lấy được nó cả."

"Ra lệnh sao? Cậu có thể dùng chữ nhờ mà. Thật là, đó là lý do tôi rất muốn xử thằng đó đấy. Tôi đã nghĩ học, vì nếu đến trường, tôi không chắc mình sẽ không chế được bản thân. Bình thường thôi là tôi đã không ưa nổi nó rồi. Cậu chắc cũng không muốn bỗng dưng ngày hôm sau nhìn thấy truyền hình đưa tin về cậu bạn trai yêu quý của mình gặp phải chuyện không hay đâu phải không? Đến tôi còn không biết là mình sẽ làm gì nữa mà."

Trước mắt Song Ngư, đôi mắt vốn nãy giờ vẫn điềm nhiên của Su Từ chột nheo lại, cả mày cũng nhíu chặt, từng lời từng chữ thốt ra sau đó từ miệng cô rõ ràng không làm cậu dịu lại được chút nào.

"Tôi đã nói rồi, tôi không cho phép cậu làm hại cậu ấy! Đừng hòng tôi để cậu làm chuyện đó! Tuyệt đối không! Nếu cậu dám, tôi không tha cho cậu đâu!"

"Cứ đừng đến thằng bạn trai là cậu lại xù lông lên nhĩ? Vậy nếu điều đó xảy ra, cậu sẽ làm gì hả? Nói tôi nghe đi."

"Không liên quan đến cậu. Tránh xa cậu ấy ra! Đừng có kéo cậu ấy vào chuyện của cậu! Tôi-"

Trước khi Su Từ kịp lên tiếng, giọng nói của cô đã bị chặn lại trước cả khi kịp thoát ra. Không phải do cô không biết phải trả lời như thế nào, mà là cô không cách nào trả lời được. Song Ngư đột ngột nhào đến, nhào hẳn lên bàn, cứ thế đẩy Su Từ ra phía sau, khiến đầu cô đập mạnh vào chiếc ghế gỗ. Cô không cảm nhận được cơn đau, vì đến thở cô cũng không làm được.

Cậu ta, Song Ngư, đang dùng cả hai tay siết chặt cổ cô. Cậu ta bóp cổ cô.

"Chương tãi quá đi mất. Thật là không chịu nổi mà. Tôi đã bảo cậu cãm đi, không phải sao? Hay là ngay cả cậu cũng muốn cản trở tôi? Đừng có nói nữa, xin cậu đấy."

Sư Từ nhìn Song Ngư vẫn đang đề lên mình, cảm nhận lực hai bàn tay vẫn không hề nói lỏng. Đừng có dùng đôi mắt bị thương đó nhìn cô trong khi cậu ta đang siết cổ cô chứ! Không chịu nổi? Có cô mới là không chịu nổi cậu ta!

"Ngư... Dùng l-"

"Dùng lại? Đó là tất cả những gì cậu có thể nói sao?! Vớ vẩn! Một đứa không biết gì như cậu thì cãm đi! Mẹ cậu không hề bị hắt hủi ghê lạnh như một kẻ bỏ đi, không bị người ta đẩy ra đường trong khi đang bụng mang dạ chửa! Ba cậu không hề bị chính bạn thân mình phản bội để rồi phải nhìn gia sản cả đời tiêu tan đến mức phát điên hành hạ cả nhà mình rồi treo cổ tự tử trong tuyệt vọng! Anh trai cậu cũng không chết! Gia đình cậu có tan vỡ, nhưng không phải do kẻ khác! Đừng làm trò nữa, cậu đã có lại tất cả rồi còn gì, tôi thì không, tôi mất tất cả rồi! Cậu làm sao hiểu được!? Cậu sẽ không bao giờ hiểu được! Chẳng phải tôi đã luôn bảo cậu là ngừng tỏ ra rằng mình thấu hiểu hết mọi thứ trên đời rồi hay sao? Tại sao cậu không chịu nghe tôi? Tại sao cậu cứ phải đạo đức giả như thế? Thật là kinh tởm! Thật là đáng khinh mà."

Tại sao lại là Sư Từ? Tại sao cô cứ nhất quyết làm khó cậu? Song Ngư không chịu được, cậu không hiểu. Tại sao lại là cô? Tại sao ngay cả cô cũng như thế? Cô hiểu cậu, cậu biết, nhưng những lời này, cậu thật sự không muốn nghe!

"Nên làm ơn, làm ơn hãy im đi. Đừng nói gì nữa hết. Làm ơn, xin cậu đấy."

Cậu áy mắt bình tĩnh rồi. Nếu cứ thế này-

Sư Từ không thở nổi, đầu cô đau, cổ cô bỏng rát, tai bắt đầu lừng bùng, cả tầm nhìn cũng dần trở nên mờ ảo. Cô cảm thấy toàn bộ sức lực đang dần bị hút cạn khỏi cơ thể mình. Cô quá bé nhỏ, cô không thể quật ngã cậu ta trong tình huống này, cô không đủ sức, cô bất lực. Bất lực.

Mẹ ơi.

Đúng lúc này, Sư Từ bỗng dưng không còn cảm thấy sức nặng nào đè lên cơ thể mình nữa, cổ cô cũng không còn bị siết chặt. Sư Từ ho liên tục, rồi ngồi dậy, sau đó lại tiếp tục ho, tay bắt giắc sờ lên cái cổ nhỏ của mình. Khi cảm nhận được gì đó đặc sệt dính trên cổ, cô đoán đó là máu của cậu ta trong lúc dồn sức vào bàn tay bị thương khiến vết thương hở ra, vì thế mà dính lên cổ cô.

"Tại sao?"

Đến khi định thần lại rồi, Sư Từ mới bắt đầu quan sát xung quanh, cũng như chuyện gì vừa xảy ra. Cô nhìn thấy Song Ngư đang ngồi bệt trên sàn, hai mắt đang mờ to nhìn trần trần vào hai bàn tay đang mở của mình. Rồi cậu ta nhìn sang cô.

"Sư... Tô-tôi... cậu... tôi không..."

"Ngư..."

"Sư à, tôi vừa làm gì thế này? Tôi vừa làm gì cậu thế này...? Sư à, tôi..."

Sư Từ biết mình phải khiến cậu ta bình tĩnh lại, hoặc mọi thứ sẽ tệ hơn cả bây giờ, nhưng cô thực sự không biết phải làm gì, càng không biết phải nói gì.

Vì cô là người đã khiến cậu mất bình tĩnh.

"Đây là toàn bộ những giấy tờ về quyền sở hữu gia sản của họ Khương chúng tôi, đúng chứ?"

Cả hai đôi mắt lập tức nhìn về phía phát ra giọng nói, chất giọng nhẹ nhàng nhưng cũng lạnh lẽo, và tất cả những gì họ có thể thấy là hình ảnh người đàn ông trung niên đang đứng gần đó, với đôi mắt màu hổ phách vẫn đang nhìn về hướng này. Tay ông ấy, lúc này đang cầm chặt chiếc chìa khóa hồ sơ mà Song Ngư ban nãy vô tình vứt đi.

"Ông làm gì ở đây?"

Sư Từ có thể cảm nhận được sự run rẩy trong câu hỏi của cậu ta. Một vài giây trôi qua, người đàn ông ấy vẫn im lặng. Điều đó khiến Song Ngư trở nên kiên quyết nhanh chóng. Cậu còn chưa kịp bình tĩnh sau chuyện vừa xảy ra, và bây giờ, cậu một lần nữa trở nên mất bình tĩnh.

Vì sự xuất hiện của một người đàn ông.

"Tôi hỏi ông làm gì ở đây? Ông tìm ra nơi này bằng cách nào, hả?!"

"Tôi đến để gặp cậu, Song Ngư."

"Tôi không cần! Mẹ tôi chết rồi, ông hài lòng chưa? Giờ thì đi đi! Biến đi. Cút khỏi nhà tôi!!"

Nhưng ông ấy vẫn đứng đó, bình tĩnh và điềm nhiên hoàn toàn trước lời nói chứa đầy căm hận và oán ghét của Lưu Song Ngư. Lần đầu tiên, ông dùng đôi mắt màu hổ phách của mình nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách của cậu.

"Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện. Tôi đã định đợi đến khi hai người xong, tôi không muốn chen ngang, nhưng tôi nghĩ nếu đợi thêm, cậu có lẽ sẽ giết chết cô bé mất."

Thì ra ông ấy là người đã đẩy Song Ngu ra khỏi cô.

Và người đàn ông đó, là Khương chủ tịch.

Từng lời từng chữ rít qua kẽ răng Song Ngu, khi cậu đang nghiền chặt răng mình cùng đôi mắt khinh thường phần nộ.

"Biến đi."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mây Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Sai Lầm Của Quá Khứ Và Hiện Tại (1)

Sức chịu đựng của con người là một trong những khái niệm vô cùng khó đoán. Có những người, có lúc, sức chịu đựng của họ cao đến mức đáng kinh ngạc, cũng có lúc lại thấp đến mức không thể kiểm soát nổi bản thân. Song Ngu là một trong số đó. Mặc dù trong một vài trường hợp cậu thật sự rất kiên nhẫn, nhưng về cơ bản, Song Ngu tuyệt đối không phải loại người giàu sức chịu đựng.

Siết chặt bàn tay đang đặt trên sàn nhà, đôi mắt căm phẫn tột độ của Song Ngu vẫn nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt. Mặc dù vậy, cậu biết cậu cần bình tĩnh lại, cậu *phải* bình tĩnh lại, hoặc những giây sắp tới cậu sẽ không thể nào kiểm soát nổi hành vi của chính mình nữa. Giống như ban nãy. Dù cho việc cậu không quan tâm là cậu có làm hại ông ta hay không khác với việc cậu đến giờ vẫn chưa tin được mình vừa suýt chết cô, thì cậu vẫn phải kiềm chế cảm xúc của mình lại.

"Dù cậu muốn hay không, chúng ta cần nói chuyện, Song Ngu."

Cách nói chuyện của ông ta khiến cậu buồn nôn. Cách ông ta nói như thể đang ra lệnh cho cậu khiến cậu phát bệnh.

"Tôi không biết là *tôi* cần đây."

"Cậu nghe đây, Song Ngu, đúng là tôi rất đau đớn khi mẹ cậu mất, đúng là tôi cảm thấy rất khó xử vì những chuyện đã xảy ra, nhưng không phải tất cả đều là lỗi của tôi! Vì vậy, đừng có mà đổ lỗi cho người khác."

Như một cách tránh để bản thân mất đi sự bình tĩnh hiếm hoi vừa lấy lại, Song Ngu đảo mắt nhìn về phía Sur Từ. Cô vẫn ngồi đó, khuôn mặt vẫn còn hơi xanh xao đang lấy lại lượng không khí vừa bị tước mất. Cô không nhìn về hướng này, không nhìn ông ta, không nhìn cậu, cô chỉ nhìn xuống mặt sàn, nhưng Song Ngu biết, vẫn có phần nào trong cô để tâm đến cuộc trò chuyện.

"Đổ lỗi chỉ dùng cho người vô tội. Ông thì không."

Song Ngu chống một tay xuống nền sàn, đẩy người đứng dậy, đồng thời phui vùi cái trên quần áo của mình, sau đó mới lạnh lẽo hướng mắt về phía người đàn ông kia, nhìn vào khuôn mặt chột tái đi mà không rõ nguyên do.

"Ông bảo ông tôi đây để nói chuyện với tôi, nhưng trên thực tế là tôi để lấy lại thứ đó chứ gì. Vừa phát hiện ra đã chạy đến chỗ tôi ngay, xem ra tôi thực sự đã trở thành kẻ tội đồ số một trong mắt ông rồi nhỉ?"

"Tôi không biết cậu rốt cuộc đã nghe mẹ cậu nói những gì, nhưng cậu rõ ràng chưa suy-"

"Không giống như ông, tôi không phải một thằng ngu sẽ hành động mà không suy nghĩ kỹ càng. Đương nhiên, càng không chối bỏ những gì mà mình đã gây ra."

"Im mồm! Cậu thì hiểu cái gì chứ? Cậu chỉ là một thằng nhóc thôi! Tôi *chẳng* làm gì gia đình cậu hết!"

"Ông có thể mở miệng nói ra câu đó mà không cảm thấy ngượng sao?! Trong mắt ông, ông xem ba mẹ tôi là phế thải, chưa bao giờ nhớ đến những gì đã gây ra cho họ chứ gì?! Chẳng làm gì? Nếu phản bội người khác là chẳng làm gì, nếu đập người khác vào hố đen tuyệt vọng để thỏa mãn bản thân là chẳng làm gì, nếu phá hoại gia đình của người khác là chẳng làm gì, thì ừ, ông chẳng làm gì hết!"

Khác với sự bình tĩnh kéo dài khá lâu này giờ của mình, Song Ngu bắt đầu lớn tiếng, gần như quát thẳng vào ông Khương, kéo theo một phần sự giận dữ mà cậu cố kìm nén bấy giờ. Những lời này khiến bức tường vững chắc trên gương mặt lạnh lùng của người đàn ông đứng tuổi nứt ra một khe nhỏ.

"Đừng có buộc tội tôi, nhóc con! Ba mẹ cậu mới là hai kẻ phản bội!"

Nhìn tập hồ sơ quan trọng bị chính chủ nhân của nó trong một phút nóng giận mà quăng đi, sau đó lại nhìn về phía ông Khương dường như sắp không

không chế được chính mình nữa, dù cho bản thân đang vô cùng giận dữ bởi câu nói vô trách nhiệm của ông ta, một phần trong cậu lại cảm thấy thích thú. Ông ta luôn tỏ ra bất cần, lạnh lùng, nhưng cơ bản vẫn chỉ là một kẻ ruột để ngoài da, chỉ cần vài câu của cậu đã bị làm cho kích động.

Đùa gì chứ, đừng có tỏ ra như thể mình đang bị buộc tội vô lý!

"Từ khi mới chỉ là một thằng nhóc mười tuổi vô lo vô nghĩ, trong mắt tôi đã chỉ có mỗi hình bóng của mẹ cậu rồi, và ba cậu là người bạn thân mà tôi trân trọng nhất. Đến tận bây giờ tôi vẫn yêu cô ấy vô cùng, vẫn quý cậu ta vô cùng! Tôi sẽ không bao giờ phản bội họ hết, cậu hiểu không?"

Thế mà có đấy. Song Ngư bắt mắt tự nhủ.

Đôi lúc Song Ngư nghĩ, cuộc đời của mẹ cậu so với tiểu thuyết hay phim truyền hình có khi còn kịch tính hơn. Mẹ cậu là con gái của một phạm nhân chung thân được đưa vào cô nhi viện ngay sau khi phán quyết từ toà án dành cho ba bà đưa ra, ba cậu là một đứa trẻ lang thang được bộ phận phòng chống tệ nạn mang về sau nhiều lần bỏ trốn cự tuyệt, còn ông ta là một thằng nhóc được chuyển đến từ một cô nhi viện quá tải. Bọn họ lớn lên cùng nhau, đùm bọc lẫn nhau trong một viện cô nhi địa ngục, nơi có thể vì thiếu thốn kinh phí điều hành mà bỏ đói, đánh đập hay lạm dụng trẻ con như thể đó là chuyện hết sức bình thường, nơi mà những điều đó đã ảnh hưởng tiêu cực đến những đứa trẻ khiến chúng có thể bắt nạt kẻ yếu hơn để thoả mãn bản thân. Như mẹ cậu từng nói, nơi đó chính xác là địa ngục trần gian.

Năm mẹ Song Ngư lên mười, ông Khương mười ba tuổi, được gia đình nhà họ Khương nhận lại sau bao nhiêu năm thất lạc, trong khi ba cậu - mười hai tuổi - cùng lúc được nhận nuôi bởi một cặp vợ chồng giàu có nhưng hiếm muộn.

"Tôi đã cầu xin gia đình mình nhận nuôi cả cô ấy, vì tôi biết, cuộc sống địa ngục ở đó sẽ tệ hơn cả cái chết nếu chỉ có một mình. Tôi không muốn bỏ lại cô ấy ở lại đó! Bởi vì cậu ta không thể mang theo cô ấy, thế nên tôi là người duy nhất. Tôi sẽ làm mọi thứ vì cô ấy, tôi có thể đánh đổi mọi thứ cho cô ấy!"

"Đừng có làm trò nữa. Để tôi nói cho hay, ông bảo ông có thể đánh đổi tất cả vì mẹ tôi, có thể vì mẹ tôi mà làm mọi thứ, nhưng tất cả những gì ông làm còn không thể so sánh một góc so với những hy sinh của mẹ tôi! Tôi thất vọng lắm đấy, sao một tên hèn như ông có thể mạnh miệng như thế được nhỉ?"

"Sao cậu -"

"Vậy nói tôi nghe, ông có biết việc ông bảo bọn họ nhận nuôi mẹ tôi, thực chất chỉ là chuyển bà từ địa ngục này sang địa ngục khác hay không?"

Trước mắt Song Ngư, cậu nhìn thấy đôi mắt đồng màu với mình hơi mờ to rồi lại nhú lại một cách khó hiểu. Ông Khương lắc lắc đầu, một lần nữa dùng ánh mắt khó tin nhìn cậu. Nén xuống sự giận dữ buồn nôn của mình, Song Ngư cười khẩy một cái.

"Thấy chưa, ông có biết gì đâu. Ông tưởng cái gia đình quyền thế cao sang đó của ông được ban phước quá mức sự nhân từ tốt bụng như đứa con gái ngu ngốc của ông sao? Nếu là thế thật thì xem ra bọn họ diễn tốt chết đi được! Vì cú sốc do chuyện của ông ngoại nên mẹ tôi mất đi giọng nói, và những người trong gia đình ông đem chuyện đó ra chế giễu bà. Ông nghĩ mẹ tôi sức khỏe yếu kém đến mức bị bệnh liên miên sao?! Ông có bao giờ đặt câu hỏi tại sao trên người mẹ tôi khi ấy lại có nhiều vết sẹo như vậy, lại thường xuyên bị thương như vậy chưa? Ông bảo ông hiểu mẹ tôi, vậy mà cả những lời nói dối của bà khi ấy ông cũng không mấy may nghĩ ngờ! Khốn kiếp! Đừng có đứng ở đây kể công với tôi!!"

Trước những lời buộc tội của Song Ngư, tất cả những gì ông Khương có thể làm là đứng đực ra, trân trân nhìn về điểm vô hình nào đó bằng ánh mắt nghi hoặc kinh hãi. Trong những kí ức mà ông nhớ được, ngôi nhà sang trọng ấy chưa từng vắng bóng tiếng cười, tình thương và sự dịu dàng ấm áp. Họ thương ông, họ thương người phụ nữ ấy như con cháu ruột thịt, thương đến mức ông gần như phải ganh tỵ. Chính những điều đó đã khiến ông vô tình quên mất, hoặc cố tình không để ý tới, những biểu cảm gượng gạo trên gương mặt đã quên mất phần nào cảm xúc, những ánh mắt rất đỗi kỳ lạ của người hầu, những lần người đó phải nằm liệt giường vì những trận sốt cao không rõ nguyên nhân hay những vết thương mà người đó luôn bảo là do mình bất cẩn vấp ngã.

"Có thể ông khác với ba mẹ tôi, khi vừa sinh ra đã là người quyền quý, nhưng ông đã từng lớn lên ở một viện cô nhi, đã từng sống trong một địa ngục trần gian, thậm chí còn lâu hơn cả họ, vậy mà ông lúc nào cũng chỉ biết dùng đôi mắt màu hồng tốt đẹp nhìn thế giới này! Ông nghĩ ông và Ngư Nhân khác nhau ư? Tôi thấy các người giống nhau như đúc! Toàn một lũ thánh mẫu thánh phụ! Nếu ông nghĩ những kẻ lúc nào cũng cười nói dịu dàng nhất định là người tốt thì ông nhầm rồi!! Nhầm to rồi!"

Mỗi khi nghĩ đến những nỗi đau mà mẹ mình phải chịu đựng trong suốt cuộc đời vốn đã rất nhiều bất hạnh của bà, Song Ngư lại thấy lòng mình quặn lại đau đớn, hơi thở trước khi kịp nhận ra đã gấp gáp khó khăn, đến mức cậu phải dùng tay ôm hờ lấy cổ mình.

"Cậu nói d -"

"Đừng có làm tôi buồn nôn bằng vở diễn nhân vật chính nào tàn của ông."

"Nếu vậy thì cô ta chỉ cần nói với tôi thôi! Lúc đó cô ta đã nói được rồi! Hắn ta đã giúp cô ta có thể nói lại được rồi kia mà. Cô ta vốn là không muốn! Cứ cho là gia đình tôi bạc đãi cô ta đi, thì vẫn là cô ta phản bội tôi!"

"Chết tiệt!"

Đối với Song Ngư mà nói, mẹ là một trong hai người thân quan trọng nhất trên đời của cậu, là người cậu sẵn sàng hy sinh mọi thứ bất kể điều gì, là người mà cậu mãi mãi không bao giờ cho phép bất cứ một ai nói xấu bà. Bà đã vì cậu mà hy sinh quá nhiều, bao gồm cả sinh mạng của mình. Thế mà bây giờ, kẻ đứng đối diện cậu chính là kẻ đã khiến mẹ cậu ngập chìm trong đau khổ tột độ, lại liên tục buộc tội mẹ cậu là kẻ phản bội. Đừng nói đến đánh cho ông ta một trận, cậu thực sự càng lúc càng muốn giết chết ông ta!

"Một thằng nhóc con như cậu làm sao hiểu được! Tôi đã cố gắng rất nhiều để chứng minh cho mọi người thấy không cần đến một hôn nhân chính trị, tôi vẫn có thể đưa tập đoàn phát triển vượt bậc! Tôi đã làm mọi thứ để có thể quang minh chính đại cho cô ấy một danh phận xứng đáng! Nhưng ngay khi tôi định cầu hôn cô ta, cô ta đập đổ mọi công sức của tôi, cô ta chối bỏ tất cả mọi thứ tôi phấn đấu từ trước đến giờ, cô ta bảo mình đã yêu người khác. Tôi đã cầu xin cô ta rất nhiều, chỉ mong cô ta có thể ở lại, tôi sẽ thay đổi tốt hơn, tôi sẽ làm mọi thứ, nhưng cô ta vẫn đi! Cậu làm sao biết được khi phát hiện ra người phụ nữ mình yêu bỏ mình để đến với thằng bạn thân nhất của mình nó đau đớn đến mức độ nào hả?!"

Song Ngu càng lúc càng không hiểu, người đang đứng trước mặt cậu rốt cuộc đã thực sự trưởng thành hay chưa. Ông ta quá ngu ngốc. Ông ta bảo ông ta lớn lên cùng mẹ, thế mà lại dễ dàng bị bà lừa chỉ bằng vài ba câu đơn giản mà rõ ràng chắc chắn không giống với tính cách của bà? Đừng có chọc cười cậu!

"Lúc đầu, tôi đúng là rất đau khổ, nhưng tôi chịu được. Tôi nghĩ cô ấy thay lòng vì cảm thấy cậu ta hiểu cô ấy hơn, vì từ khi còn nhỏ, hai người bọn họ đã rất gần bó với nhau rồi, thế giới riêng của bọn họ tôi không tài nào hiểu nổi. Nhưng chết tiệt, khi tôi nghe tin rằng họ có con, tôi đã gần như phát điên! Có con? Khi đó cô ta vẫn còn ở bên tôi, vẫn còn nồng ấm với tôi, vẫn còn yêu tôi cơ mà! Đó còn không phải là sự phản bội hay sao hả?!"

Nhìn người đàn ông đã gần như mất đi hoàn toàn sự tinh táo vốn có của mình, nhìn sự phẫn nộ sâu trong đáy mắt màu nâu hổ phách của ông ta, nhìn vẻ mặt đau đớn khổ sở của ông ta, tất cả đều không đủ để khiến Song Ngu cảm thấy thoải mái. Cậu bắt giác siết chặt bàn tay của mình lại, chặt đến mức run lên.

"Nói cứ như thể ông là người vô tội vậy, thật là buồn nôn! Để tôi nhắc cho ông nhớ, đếm ngược thời gian sinh của Ngu Nhân, thì đứa con gái cưng bảo bối của ông đáng lẽ ra cũng đâu thể có mặt trên đời, đó là nếu ông thực sự *chung thủy* như lời ông nói. Con nhóc đó chỉ sinh sau tôi ba tháng thôi, chưa kể hình như ông còn nói cho đến tận bây giờ ông vẫn rất yêu mẹ tôi."

Biểu cảm trên gương mặt ông Khương lúc này đột nhiên cứng đờ, cứ như thể vừa bị hàng vạn mũi tên bắn xuyên qua lớp phòng thủ vốn đã không còn vững chắc như ban đầu. Ông hít sâu một hơi, môi bắt giác run lên bần bật.

"Chuyện đó, đó chỉ là tai n-"

"Cũng may là bà ta chết rồi, không thì đừng mong tôi cho phép bà ta sống yên ổn."

Bà ta ở đây, hiển nhiên là mẹ của Khương Ngu Nhân, người đã mất sau vài tuần hạ sinh con gái.

"Tôi đã nói rồi, đó chỉ là tai nạn thôi, không ai có lỗi cả! Cô ấy không có lỗi, càng chưa bao giờ làm gì gia đình cậu cả, Song Ngu!"

Trái ngược với ánh mắt kinh hãi đến khó tin của ông Khương, ánh mắt như thể đang tự hỏi về những dã tâm thực sự của tên nhóc đứng trước mặt mình, đôi mắt của Song Ngu vẫn bình thản một cách lạnh lẽo kể cả khi vừa thốt ra câu nói vừa rồi. Cậu không phóng đại, cũng không nói quá lên, đã có nhiều lúc, cậu gần như điên tiết bởi vì bà ta chết quá sớm, quá nhẹ nhàng, quá thanh thản. Người như bà ta, tuyệt đối không xứng.

Song Ngu chợt đưa mắt nhìn về phía Sư Tử, người lúc này đang hướng mắt nhìn ra bên ngoài phòng khách, nhìn chằm chằm vào bức tường ngay bên cạnh lối vào. Khi nhìn theo cùng hướng đó với cô, cậu biết cô giống cậu, đã nhận ra từ lâu rồi. Khoé miệng Song Ngu hơi nhếch lên, sau đó mới bình thản quay trở lại với người đàn ông trước mặt.

"Lúc đó là vì chúng tôi quá say nên mới không kiểm soát được hành vi của bản thân, chỉ có vậy thôi."

"Rõ ràng ông chỉ trưởng thành về mặt thể xác thôi. Ông nghĩ người vợ hứa hôn môn đăng hộ đối của ông cũng là một thiên thần hạ thế với trái tim trong sáng nhân hậu như đứa con gái mà bà ta sinh ra sao? Vớ vẩn! Nếu thực sự là tai nạn, ông nghĩ mẹ tôi sẽ đau khổ đến mức đó hả?! Tôi nói cho ông biết, bà ta là người đã cùng cái gia đình giả tạo thối nát của ông công kích mẹ tôi, khổ nạn, thậm chí còn dám lấy cuộc đời của ông ngoại tôi để uy hiếp bà ấy! Bọn họ hăm dọa sẽ dùng quyền lực để tăng mức án của ông tôi lên tù hình, nếu mẹ tôi dám không nghe lời! Chết tiệt! Bọn chúng đuổi mẹ tôi ra khỏi nhà trong khi bà ấy đang bụng mang dạ chửa mà không có một xu dính túi! Ông bảo ông yêu bà ấy, vậy tôi hỏi ông, đóng tai lên mà nghe cho rõ, vậy khi mẹ tôi đau khổ tột cùng, khi mẹ tôi cần ông nhất, ông ở đâu?! Ở đâu hả?!"

Nếu không có Sư Tử nắm chặt tay giữ lại, Song Ngu cũng không biết liệu cậu sẽ vừa mới làm gì ông ta. Chỉ cần nhìn cái bản mặt ngơ ngác vô tội không biết gì của ông ta đã quá đủ để khiến cậu buồn nôn đến sôi máu. Dù sao Song Ngu cũng thừa biết, sự bình tĩnh cuối cùng đã sắp rồi bỏ cậu rồi.

Nhưng ngoài Sư Tử, còn có một người khác vừa xông ra nữa. Một người mà khác với cô, không những không có khả năng ngăn cản cậu, mà còn khiến cậu thêm phần khó chịu hơn.

Chỉ vì sự xuất hiện của cô ta thôi.

"Đủ rồi! Đủ lắm rồi!"

Khương Ngu Nhân đứng chắn ngay giữa ba mình và Song Ngu, hai tay giờ rộng quay người về phía cậu. Trên gương mặt xinh xắn lúc này đã ướt đầm nước mắt vẫn chưa hề ngừng chảy xuống hai bên má, đôi mắt run rẩy nhìn Song Ngu, trong khi đầu cứ lắc lắc qua lại.

"Ngu Nhân? Con làm gì ở đây?!"

"Anh à, dừng lại đi! Em đã làm những gì anh muốn rồi, anh muốn thứ đó, em cũng đã lấy cho anh rồi gì! Những việc mà anh làm còn chưa đủ hay sao? Đừng đụng đến gia đình em nữa có được không? Đừng có làm tổn thương ba em nữa!!"

Mặc kệ những lời khẩn thiết gần như cầu xin của Ngự Nhân, Song Ngự chuyển mắt nhìn sang Khương chủ tịch vẫn đang đứng phía sau con gái. Ông ta nhìn Ngự Nhân, đôi mắt bỗng chốc trở nên bàng hoàng mờ đục, từng bước lùi dần rồi dựa hẳn vào bức tường phía sau. Nhìn biểu cảm của hai ba con nhà họ Khương, Song Ngự cười hất ra một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

"Cảm giác bị phản bội bởi đứa con gái duy nhất như thế nào hả? Ông có nghĩ đến là tôi làm, nhưng đâu dám nghĩ là do đứa con cưng của mình tiếp tay đâu phải không? Ông đang thất vọng, đang kinh hãi, hay đang giận dữ vậy? Con gái thiên thần bảo bối với trái tim thánh thiện của ông đã dâng hồ sơ mật của gia đình mình cho kẻ đang muốn trả thù các người nhất vì tưởng làm như vậy có thể chấm dứt mọi hận thù, ông nên cảm thấy tự hào về đứa con thánh mẫu của mình đi chứ."

Ngay khi vừa tiếp cận Khương Ngự Nhân, ngay khi vừa đưa ra lời "nhờ vả", không biết bao nhiêu lần, Song Ngự đã không ngừng mừng rỡ ra vẻ cảnh này. Với tính cách dễ đoán của Ngự Nhân, cậu biết con nhỏ đó sẽ chấp nhận, và nó thực sự chấp nhận với một khuôn mặt sắp khóc và liên tục bảo cậu dừng lại. Cậu không hứa, vì thế cậu không thực hiện. Dù sao, Song Ngự chưa bao giờ nói mình là người tốt, càng không nhu nhược nào tàn đến mức tốt bụng với kẻ thù của mình.

Hiện thực xem ra vẫn thoải mái hơn nhiều so với tưởng tượng.

Đến lúc này, Ngự Nhân mới biết mình vừa nói ra điều gì, nhưng dù cho cô có dùng hai tay bịt chặt miệng thì cũng đã không kịp nữa rồi. Cô ngỡ ngàng nhìn về phía Song Ngự, nhìn cả Sư Từ đang bình thản quan sát mọi chuyện. Cô biết những ánh mắt đó. Bọn họ biết, *ngay từ đầu*, bọn họ đã biết cô đang ở ngoài đó. Sư Từ không lên tiếng dù biết cô đang nghe, còn Song Ngự thì không ngừng công kích cô bằng những chuyện quá khứ đau đớn mà cô chưa bao giờ dám nghĩ đến về gia đình dù lạnh nhạt nhưng *hạnh phúc* của mình. Bọn họ biết, nhưng vẫn mặc kệ, thậm chí còn không thương tiếc liên tục làm tổn thương cô.

Ngự Nhân nên căm ghét, nên giận, hay nên đau khổ đây? Cô không biết, bởi vì lúc này đối với bọn họ, cô chỉ cảm thấy *sợ hãi* mà thôi.

"Ba ơi, con không... Ba, làm ơn nghe con với! Con chỉ muốn mọi chuyện chấm dứt thôi, con không hề biết mọi thứ lại đau đớn đến thế này. Con không biết. Ba ơi, con xin lỗi..."

"Không hề biết? Đúng là ngu si hờn thái bình. Mọi chuyện sẽ không chấm dứt chỉ vì *cô muốn*, Ngự Nhân. Nó không đơn giản như mấy trò giận dỗi vớ vẩn của cô! Không ai rảnh rỗi đi thoải mái ước muốn của cô đâu, tôi càng không. Dừng mơ tưởng nữa."

"Anh còn muốn cái gì nữa mới hài lòng? Hả, Song Ngự?! Anh trả lời đi! Anh hành hạ gia đình này chưa đủ nữa hay sao?! Anh muốn thế nào thì mới chịu dừng lại đây?!!"

Ông chủ của cô vì bị phản phui mọi thứ mà đang sống một cuộc sống không bằng cái chết, hằng ngày đối diện với việc ngay cả riêng tư cũng không còn, loạn trí đến mức không giữ được mình tỉnh táo. Chuyện làm ăn của gia đình cô vì khủng hoảng mà sa sút không ngừng, ba của cô, người thân của cô vì vậy mà điên cuồng cứu vớt, thậm chí còn phải dựa lưng vào các tập đoàn hợp tác khác. Ba của cô, vì những lời công kích đó mà ngay cả sự bình tĩnh còn không giữ lại được, đến giờ vẫn nhìn cô bằng ánh mắt kinh hãi như thể đang nhìn người xa lạ. Đã làm những chuyện như thế rồi, anh ta vẫn chưa thể *buông tha* cho gia đình cô sao? Cô cầu xin, làm ơn dừng lại đi.

"Đủ? Đủ so với cái gì? Nếu là so với nỗi đau của gia đình tôi, thì ừ, thiên thần thánh mẫu à, chưa đủ đâu. Còn lâu mới đủ!"

Ngự Nhân không thể nhận ra được nữa. Người đang đứng trước mặt cô lúc này, người với đôi mắt chứa đầy dã tâm lạnh lùng tưởng chừng thậm chí giết người cũng không thêm quan tâm, với người dịu dàng ấm áp luôn động viên mỉm cười với cô. Hai người bọn họ, thực sự là một hay sao.

"C- Cứ cho là tôi sai, là tôi đã không ở bên cô ấy vào những lúc cô ấy cần, là tôi đã ngủ với người khác mà không phải cô ấy, là tôi đã cưới người khác mà không phải cô ấy, nhưng cũng là do bản thân cô ta tự chuốc lấy thôi! Chẳng phải vì gia đình tôi phát hiện cô ta có thai với người khác nên mới tống cô ta đi sao?! Rồi hẳn cũng sẽ rước cô ta về thôi, hai kẻ đó phản bội tôi để có được hạnh phúc! Dù có thế nào cũng không thay đổi được việc cô ta đang mang thai đứa con của bạn thân của cả hai trong khi vẫn đang quen tôi!"

Nhìn ánh mắt căm phẫn ghét bỏ mà ông Khương dành cho mình, Song Ngự cười khẩy một tiếng. Ông ta nhận sai bằng cách đổ hết tội lỗi cho ba mẹ cậu? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Cho đến tận bây giờ ông ta vẫn không hiểu cái gì cả.

"Đến cả cháu chỉ là người ngoài mà cũng nhìn ra được, cô Lưu không phải loại người sẽ phản bội lại lòng tin của người mà cô ấy yêu thương. Cô ấy sẵn sàng hy sinh mọi thứ mà cô ấy có, chỉ để người khác được hạnh phúc."

Giọng nói đều đều bình tĩnh phát ra từ người duy nhất trong căn phòng này này giờ vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng. Sư Từ một tay chống xuống sàn đứng dậy, đôi mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh một vòng, nhìn vào ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của Ngự Nhân và ông Khương, nhìn vào đôi mắt điềm nhiên của Song Ngự.

"Cô là ai hả? Cô chỉ là người ngoài thôi, đi chỗ khác chơi, ranh con! Đừng có xen vào!"

Xem ra Khương chủ tịch đã thực sự đánh mất toàn bộ sự bình tĩnh của mình rồi, bây giờ ngay cả vẻ ngoài lịch thiệp ban nãy ông còn không còn, thay vào đó, chỉ còn lại sự tiêu tuỵ đau đớn không ngừng hiện hữu trên khuôn mặt đứng tuổi.

"Nhưng người ngoài như cháu lại hiểu, lại biết được, cô ấy chấp nhận bỏ đi, ngoài việc là vì người ba đang chấp hành án tù, nhưng phần lớn, là để bảo vệ đứa con của cô ấy."

Ngư Nhân chưa bao giờ có thể hiểu được Lâm Sư Tử, dù chỉ một chút. Đôi lúc cô tưởng cô hiểu, để rồi cô chợt nhận ra, cô không hiểu gì cả, không thể hiểu bất cứ điều gì. Cô không hiểu tại sao Sư Tử có thể ở bên Xà Phu, tại sao Sư Tử lại ở đây, tại sao cậu ta có thể mặc kệ cô đau đớn tổn thương chứ không thèm lên tiếng rằng cậu ta biết cô ở ngoài đó, và tại sao cậu ta đến bây giờ vẫn có thể giữ được khuôn mặt lạnh nhạt bình thản như vậy. Vì cậu ta là người ngoài sao? Thế thì tại sao cậu ta lại biết được những chuyện mà ngay cả người trong cuộc còn mù tịt?

Hai người bọn họ, tại sao lại có thể *giống nhau* đến như thế? Thế giới của Song Ngư và Sư Tử quá đáng sợ, thật sự quá đáng sợ đối với cô.

"Vi bảo vệ một đứa con hoang mà phản bội tôi? Nực cười."

Sư Tử dôi mắt nhìn sang Song Ngư, nhưng xem ra biểu cảm của cậu ta dành cho câu nói lảng mạn vừa rồi cũng không khác nghiệt cho lắm, hoặc ít nhất là cậu ta không hề biểu lộ ra bên ngoài.

"Chủ tịch, sao ngài lại chắc chắn rằng đứa bé là con của chú Lưu, trong khi so với chú ấy, ngài mới là người ở bên cô ấy lâu hơn?"

Song Ngư giật nảy mình, đôi mắt lập tức quay phắt sang Sư Tử. Cảm giác bất an này giờ của cậu bỗng chốc trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

"Bởi vì cô ta nói như thế. Tôi đã hỏi cô ta có khi nào là con của tôi hay không, nhưng cô ta nhất quyết bảo không phải! Cô ta có nói cô ta không yêu tôi, nói không thể nào đứa bé lại là con tôi, rằng cô ta ghét tôi!"

"Khốn nạn, mẹ tôi yêu ông đến chết đi sống lại!"

"Nhảm nhí! Cô ta lừa tôi thì có! Thời điểm đó gia đình tôi có hơi khủng hoảng, cô ta vì sợ nên mới bỏ tôi để đến với ba cậu! Bởi vì tôi đã hết sạch giá trị lợi dụng đối với cô ta! Từ bỏ cái danh đứa con nuôi thấp kém nhà họ Khương để trở thành đệ nhất phu nhân nhà họ Lưu, tuyệt vời quá rồi còn gì!"

"Đồ đê tiện!!"

Hết bước tội mẹ cậu phản bội, bây giờ còn dám nói bà là kẻ tham phú phụ bần? Đừng có giỡn mặt với cậu! Chết tiệt, cậu càng lúc càng không chịu được! Khốn kiếp!

"Người chưa bao giờ suy xét rõ ràng mọi chuyện là ngài, chủ tịch."

"Đủ rồi, con nhóc kia! Cô chỉ là người ngoài thôi, không hiểu há?! Nên im đi!!"

"Ngài quên rồi chủ tịch! Ngài có từng đếm ngược thời gian mang thai của cô Lưu chưa? Ngài thật sự chưa bao giờ nhận ra rằng trong thời điểm đó, chú Lưu vốn không hề có mặt ở gần cô ấy hay sao? Chú ấy khi đó đang ở nước ngoài, trong suốt cả hơn một năm. Người không hiểu gì là ngài, không phải cháu."

"Dừng lại, Sư. Đừng có nói nữa!"

Song Ngư thật sự cảm thấy bất an đến tột độ. Cậu bắt đầu khó thở, khó thở hơn cả ban nãy, ngay cả hô hấp lúc này cũng đột nhiên trở thành một việc hết sức khó khăn.

Cậu biết cô định làm gì.

Chỉ riêng chuyện này, làm ơn đừng nói ra, Sư. Chỉ riêng chuyện này thôi, làm ơn.

Trong khi đó, ông Khương vẫn chưa thể tiếp thu vào toàn bộ những lời nói của một cô bé ngoài cuộc. Về mặt của ông thay đổi liên tục, tái đi không ngừng, đôi mắt cứ đảo tới đảo lui cùng nhịp thờ bắt đầu trở nên dồn dập. Vuốt ngược mấy sợi tóc loà xoà trước trán, người đàn ông liên tục lắc đầu chậm rãi, ánh mắt càng lúc càng trở nên khó tin, thậm chí là bật cười. Tại sao những lời của con bé đó lại trùng khớp với những ký ức trong đầu ông, những nghi ngờ đã từng hiện hữu trong tâm trí ông đến như vậy? Ông không tài nào hiểu nổi.

"Cô nói dối. Cô tưởng tôi chưa từng để ý tới sao? Và-"

"Vậy những khi đó, khi ngài hỏi, cô Lưu trả lời như thế nào?"

"Thôi đi! Dừng lại, Sư! Tôi bảo cậu dừng lại, có nghe không?!"

"Đương nhiên là cô ta..."

Lần này, lời nói của ông bị ngắt bởi chính chủ nhân của nó trước cả khi kịp thoát ra hoàn toàn khỏi miệng.

Cô ấy im lặng. Khi ông hỏi câu đó, cô ấy không trả lời, cô ấy lảng tránh sang chuyện khác, cô ấy kích động ông bằng những thứ khác.

Tại sao ông lại không nhớ? Tại sao ông lại không may mắn nghi ngờ hành động mập mờ lảng tránh của cô ấy? Tại sao.

Rốt cuộc, chuyện gì đang thực sự diễn ra vậy.

"Xem ra ngài đã hiểu ra rồi, chủ tịch."

"Không..."

"Là sao vậy? Ba ơi, cậu ta đang nói cái gì vậy? Cậu đang nói cái gì vậy, Sur Từ? Tôi không hiểu gì hết, tôi không hiểu..."

"Sự thật là vậy đấy, Ngư Nhân. Đừng cố chối bỏ những gì mà cậu đã hiểu."

Sur Từ biết sự thật mà cô vừa và sắp tiết lộ đau đớn và đáng sợ đến mức độ nào, cũng biết được những người xung quanh mình lúc này đang khổ sở đến mức độ nào. Cô không nói là mình không quan tâm, nhưng cô chỉ là người ngoài cuộc, và cô phải thực hiện lời hứa của mình với cô ấy.

"Hứa với cô, bé Năng. Khi thời điểm thích hợp đến, đưa cái này cho Ngư, và hãy làm điều đúng đắn nhất, chính là nói ra sự thật. Cô đã từng nghĩ giấu nhem mọi thứ đi mới là điều đúng, nhưng điều đúng đó lại khiến đứa con trai cô yêu thương đi sai đường mất rồi. Cô cầu xin con, hãy hứa với cô đi! Dù cho sự thật đau đớn, dù cho sự thật khiến tất cả tuyệt vọng, hãy nói ra tất cả mọi thứ. Tất cả đều phải thật thà chứ không phải hình minh. Hứa với cô, con nhé."

Dù sao, Sur Từ cũng đã lỡ hứa mất rồi.

"Thế đấy, những gì mọi người đang nghĩ chính xác là sự thật của mọi chuyện đấy. Chủ tịch, Ngư là con của ngài."

"Tôi bảo đủ rồi, Sur!! Mục đích của cậu rốt cuộc là gì chứ hả?!"

Ngay khi Song Ngư vừa bước đến và túm ngược cổ áo của Sur Từ lên cũng là lúc mọi thứ bắt đầu vỡ tan như bong bóng xà phòng, tất cả những lớp phòng thủ của những con người đau khổ chính thức vỡ nát. Ông Khương hoàn toàn không đứng vững nổi nữa, sự thật trước mắt như hàng vạn mũi tên cắm phập vào tim ông, cùng lúc rút cạn toàn bộ sinh lực ít ỏi còn lại của ông, đẩy ông ngay vào hố đen tuyệt vọng.

"Tại sao lại làm như vậy...? Tôi đã cầu xin cậu! Chỉ riêng chuyện này, đừng nói ra cơ mà..."

Bàn tay túm lấy cổ áo của Sur Từ buông lỏng dần. Khuôn mặt Song Ngư nhăn lại với vẻ khổ sở, vừa lắc đầu vừa mệt mỏi quỳ sụp xuống sàn. Cậu níu lấy cổ mình, khó khăn hô hấp bằng những hơi thở dồn dập không dứt.

Trong khi đó, Ngư Nhân đã khụy xuống từ bao giờ. Đôi mắt trong veo lúc này nhuộm đầy màu sắc kinh hoàng và sợ hãi, hai tay cứ liên tục vò mái tóc đến rối bù, đôi môi nhỏ run lên bần bật không ngừng. Chỉ vài giờ trước, cô đâu có đau đớn đến thế này. Chỉ vài giờ trước, cô vẫn còn vui vẻ nói chuyện cùng với Bạch Dương kia mà. Chỉ vài giờ trước, mọi thứ đâu có kinh khủng đến thế này.

Tại sao mọi chuyện cứ phải quá rắc rối và đau thương đến như vậy trong cuộc đời vốn chưa bao giờ bằng phẳng này cơ chứ? Cô không chịu nổi nữa đâu. Quá sức chịu đựng của cô rồi. Làm ơn dừng lại đi.

Làm ơn, dừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Sai Lầm Của Quá Khứ Và Hiện Tại (2)

Khi mở mắt tỉnh dậy với toàn thân mệt mỏi, thứ đầu tiên đập vào tầm nhìn của cô chính là ánh đèn điện quá chói sáng, bắt giác khiến cô mệt mỏi nheo mắt.

"Em tỉnh rồi."

Cho đến khi nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, cô mới lần nữa mở mắt ra. Ngay lập tức, hàng loạt hình ảnh bất chợt hiện lên trong tâm trí cô, khiến hơi thở chậm rãi bỗng chốc trở nên dồn dập. Mặc kệ cảm giác đau nhức chạy dọc khắp cơ thể mình, cô ngồi bật dậy, không ngừng đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, sau đó lập tức chồm người về phía trước, hai bàn tay yếu ớt dùng sức níu chặt ngực áo của người đàn ông đang ngồi ngay bên cạnh giường bệnh.

"Con em đâu? Con em ở đâu rồi?! Anh à, con của em đâu?! Chúng không sao có phải không? Chúng đâu rồi?! Con của em, chúng..."

"Em bình tĩnh lại đã. Em vừa tỉnh, sức khỏe vẫn còn yếu. Hay là em nghỉ ngơi một chút..."

"Em muốn gặp con..."

Đôi khi, đối diện với ánh mắt của cô là một trong những điều khiến anh cảm thấy rất khó khăn, vì ánh mắt ấy rất mạnh mẽ, ương bướng mà kiên cường, toả ra một áp lực khiến người khác phải dè chừng, chỉ cần cô dùng ánh mắt ấy nhìn anh, anh sẽ không cách nào từ chối cô được. Lần này cũng vậy.

Bởi vì cơ thể của cô vẫn còn quá yếu, anh chỉ có thể đưa cô đi sau khi đã mượn một chiếc xe lăn từ bệnh viện. Ngồi trên xe mặc cho anh đẩy đi, cô nhận ra nơi anh đưa cô đến chính là phòng chăm sóc đặc biệt dành cho trẻ sơ sinh.

"Vì sinh thiếu tháng, lại là do cường chế mà được sinh ra, nên thể trạng của đứa bé không được tốt cho lắm."

Nhìn theo hướng chỉ tay của anh, cô nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh đang nằm ngủ bên trong một lồng ấp, chỉ cách nơi cô đang đứng một tấm kính ngăn cách với hành lang bệnh viện. Nhìn đứa bé vẫn còn đỏ hỏn đang phập phồng thở đều một cách yếu ớt, bàn tay đang đặt trên tấm kính của cô run rẩy siết chặt.

"Tại sao chỉ có một?"

Cô, sinh đôi cơ mà?

"Anh xin lỗi. Mọi người lúc đó quá hoảng loạn nên đã chậm trễ trong việc gọi cấp cứu. Lẽ ra anh nên đến sớm hơn."

Nhìn người phụ nữ trước mặt mình, bàn tay anh vô thức nắm chặt vào nhau. Nếu như lúc đó không có một cuộc họp đột xuất, vậy thì anh sẽ không đến muộn, sẽ không để bọn họ khiến chuyện này xảy ra, sẽ không để chuyện này có thể xảy ra.

"... Là ai?"

"Là đứa sinh sau. Người ta chỉ có thể cứu một."

Họ nói, đứa bé có lẽ đã hy sinh để cứu em mình. Bởi vì trong khi một đứa đã chết ngay từ khi còn chưa lọt lòng, đứa trẻ còn lại lại không hề bị hề hấn gì, chỉ vì sinh non nên sức khoẻ mới yếu như vậy.

Khi nghe từng lời của anh, đón nhận sự thật đang phô bày ra trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp nhưng xanh xao vì mệt mỏi của cô cứ nghếch ra như thế, đến cả biểu cảm như thế nào cho phải cô cũng không biết. Cô nên buồn thương cho đứa con vừa chết của mình, hay nên vui mừng vì đứa con được sinh ra an toàn của mình? Cô không biết, và điều đó khiến cô cảm thấy tội tệ. Rất tội tệ.

Đúng lúc còn đang chìm ngập trong dòng suy nghĩ vô định cùng sự dằn vặt khôn nguôi, đôi mắt của đứa bé chợt mở ra, trùng hợp lại đụng phải ánh mắt của cô. Đôi mắt màu nâu hổ phách to tròn cứ thế nhìn chăm chăm cô, rồi lại chớp vài cái, sau đó đột nhiên nhoẻn miệng cười. Nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn cứ hươu qua hươu lại giữa không trung như thể đang muốn được cô nắm lấy, đôi mắt cô chợt trở nên cay xè, để rồi vô thức bật khóc.

"Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi con. Là mẹ không tốt, mẹ là một người mẹ tồi. Mẹ không bảo vệ được các con, mẹ xin lỗi. Mẹ yêu các con nhiều lắm! Mẹ yêu các con rất nhiều. Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi..."

Chẳng rõ có phải do cảm nhận được nỗi đau của mẹ mình hay không, đứa bé cũng đột nhiên khóc ré lên. Có lẽ nếu không có anh giữ lại, cô sẽ bất chấp cơ thể yếu ớt hiện tại của mình mà xông thẳng vào trong để ôm lấy và dỗ dành con. Khi nhìn thấy cô y tá vừa chạy đến bên đứa trẻ, đôi mắt của cô mới dịu xuống được một chút.

"Không phải lỗi của em, là của họ. Tất cả là do bọn họ."

Đến lúc này, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, người này giờ vẫn đang quan sát hai mẹ con cô bằng ánh mắt dịu dàng xen lẫn sự giận dữ. Nhìn bàn tay đang nắm chặt đến mức run lên của anh, cô đặt tay lên đó, chậm rãi gỡ từng ngón tay đang siết vào nhau.

"Cảm ơn anh, vì đã luôn ở bên em mỗi khi em cần. Cảm ơn vì đã cứu em và con."

Nhìn người đàn ông với đôi mắt hổ phách đang nhìn mình, trong lòng cô đột nhiên nhói lên một cảm giác đau đớn tột cùng khi bất chợt nhớ đến một đôi mắt cũng giống hệt của anh, giống hệt của con cô. Nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ nó đi, nhanh chóng kéo bản thân trở lại thực tại trước khi lại vô thức đắm chìm vào nỗi đau mà cho đến tận bây giờ cô vẫn luôn muốn quên đi.

"Em định thế nào?"

Dời ánh mắt sang đứa con trai đã ngủ say trở lại bên trong lồng ấp, cô chậm rãi lắc đầu.

"Em không biết, nhưng em sẽ bảo vệ con bằng mọi giá. Chỉ cần họ không đụng đến thằng bé, còn lại em không quan tâm. Em không muốn quan tâm nữa."

Đứa trẻ này là sinh mạng của cô. Chỉ cần họ không làm hại đến thằng bé, cô sẽ không tính toán gì với bọn họ, kể cả khi bọn họ là nguyên nhân của hầu hết những đau khổ trong cuộc đời cô cho đến bây giờ, kể cả khi một phần rất lớn trong cô rất muốn bọn họ trả giá cho những gì bọn họ đã gây ra cho cô, cho đứa con khác vừa chết của cô. Cô muốn sống yên ổn cùng đứa bé này, cô muốn nuôi dạy và bảo vệ con thật tốt. Cô không muốn quan tâm đến những con người đó nữa, cô mệt mỏi rồi.

"Tên thằng bé là gì?"

Trước mắt anh, cô lại nở nụ cười buồn.

"Cho đến tận lúc này em vẫn nghĩ, tại sao không thể lấy tính mạng của em đổi cho con. Em sẵn sàng đánh đổi tất cả để con em được sống. Anh biết không, càng nhìn đứa trẻ này, em lại càng thấy mâu thuẫn giữa đau khổ và hạnh phúc, và cảm giác mâu thuẫn đó gần như đang liên tục đập em vào hố sâu tuyệt vọng. Nó khiến em khổ sở vô cùng, nó dày vò em, đến mức em chỉ muốn chết đi. Nhưng em còn con, em không thể cũng bỏ lại con một mình được."

Vẫn đặt tay lên tấm kính, đôi mắt của cô vẫn dán chặt vào đứa bé đã say ngủ. Bất chấp cơ thể vẫn đang đau nhức đến không chịu nổi, bất chấp sự đau đớn đang ăn mòn toàn bộ tâm trí của cô, cô vẫn nở nụ cười, vẫn ngắm nhìn gương mặt say ngủ bình yên của con, vẫn cảm nhận sự ấm áp nhỏ bé từ con đang lan tỏa khắp nơi trong trái tim chấp chứa đầy nỗi đau của chính mình.

"Dù anh của con không còn nữa, con vẫn là Ngư Vũ. Đừng bao giờ quên Song Ngư nhé, Ngư Vũ của mẹ."

...

"Anh, chúng ta nên đặt tên con là gì?"

Nhìn đôi mắt sáng rực của vợ, anh lại bắt đầu đắm chiêu suy nghĩ. Hoặc là cô ấy đã quên mất việc anh tẹ khoảng đặt tên đến mức độ nào, hoặc là cô ấy đang thừa cơ trêu chọc anh.

"Tên của em hả mẹ?"

"Đúng rồi, Ngư Vũ. Là tên của em con đó. Sao, con có ý kiến gì hay ho không?"

Bất gặp đôi mắt chờ đợi vừa di chuyển từ ba yêu sang mình của mẹ yêu, đến lượt thằng bé rơi vào hoàn cảnh khó xử. Để rồi như vừa bắt lấy được một cái phao cứu sinh an toàn, thằng bé giương đôi mắt màu hổ phách của mình nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu hổ phách của ba, chớp chớp liên hồi.

Thế đấy, lẽ ra anh không nên trông chờ điều gì vào đứa con trai cưng bảo bối của mình mới phải. Đúng lúc anh bắt lực thờ hất ra một tiếng, trong đầu anh đột nhiên nảy ra một ý.

"Song Ngư thì sao?"

Khác với khuôn mặt ngây ngô của con, đôi mắt sáng rỡ của cô chợt trở nên kinh ngạc. Khi hơi ấm của bàn tay anh nắm lấy bàn tay cô, cô mới giật mình thức tỉnh, mới nhận ra tay mình vừa run rẩy. Đáp lại vẻ mặt đó, anh mỉm cười dịu dàng.

"Đôi khi, cách ghi nhớ tốt nhất chính là luôn để nó hiện hữu xung quanh chúng ta."

"Nhưng-"

"Sẽ ổn thôi, anh hứa."

***

Xà Phu từng nói với cô, sự thật là căn nguyên của mọi chuyện, cũng là kết quả của mọi chuyện, sự thật có thể mang đến hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng có thể đẩy con người ta xuống tận hố sâu của sự tuyệt vọng, có thể mãi mãi cũng không thể trèo lên được, mãi mãi chìm sâu vào bóng tối. Nếu là người bình thường nói như thế, cô nhất định sẽ bật cười, nói họ sao đột nhiên lại trở nên triết lý bất thường. Nhưng đó là Xà Phu, nên cô chỉ im lặng lắng nghe, im lặng quan sát đôi mắt thoáng buồn của cậu.

Bởi vì đó là cậu.

Sư Tử luôn cảm thấy Xà Phu nói rất đúng, cô thậm chí còn xem đó như một khái niệm cơ bản thành thạo hiện ra trong đầu mình một cách vô thức. Dù vậy, khi cô Lưu Bảo cô hứa với cô ấy, cô vẫn đồng ý. Kể cả khi đã tưởng tượng ra được mọi chuyện sẽ như thế nào khi sự thật được tiết lộ, và tưởng tượng của cô gần như chính là viễn cảnh lúc này, cô vẫn đồng ý.

"Bởi vì sự thật là cách duy nhất để cứu thằng bé! Nếu thằng bé vẫn còn tiếp tục, nó sẽ không thể nào quay đầu lại được nữa. Vì thế, cô xin con."

Cô đoán cô thực sự là một đứa xấu xa chỉ biết nghĩ cho bản thân mà thôi.

Sư Tử dời mắt xuống Song Ngư vẫn đang quỳ sụp dưới sàn ngay trước mặt mình, nhìn đôi vai liên tục run lên bần bật của cậu ta. Nhưng ngay khi cô vừa vươn tay định chạm vào, nó đã bị cậu ta thẳng tay hất mạnh, cùng lúc dùng ánh mắt hết sức giận dữ nhìn cô.

"Tôi đã bảo cậu dừng lại!"

Hình như là có thật.

"Tại sao vậy Sư? Khốn kiếp, cậu được lợi gì từ chuyện này chứ hả?! Cậu chỉ muốn nhìn thấy tôi khổ sở thôi phải không? Giờ thì cậu nói đi, cậu đang vui sướng, đang hả hê lắm chứ gì?! Trả lời đi!!"

Nếu cô bảo là không, cậu ta có tin cô hay không. Chính bản thân Sur Tử cũng không hiểu, lẽ ra khi nhìn thấy người mình ghét đau khổ, cô phải hạnh phúc lắm mới phải.

Nhưng cô chỉ cảm thấy tội tệ mà thôi.

"Tại sao?"

Một lần nữa, Song Ngự và Sur Tử bị cắt ngang bởi cùng một người như cách đây khoảng một giờ trước. Nhưng nếu lần thứ nhất là bằng một giọng nói nghiêm nghị lạnh lùng đầy quyền lực thì bây giờ, đó chỉ còn là một thanh âm khô khốc mờ đục vang lên từ cổ họng đau rát của người đàn ông đã trở nên tiêu tụy mệt mỏi mà thôi, người mà đến tận lúc này vẫn còn nhìn trần trần ra mặt sân bằng đôi mắt bàng hoàng chưa thể tiếp nhận rõ ràng mọi thứ.

"Tại sao...?"

Lần này, đôi mắt ấy di chuyển lên, cứ thế nhìn thẳng về phía người vẫn đang chìm ngập trong cơn giận khôn nguôi. Người đàn ông thống khổ liên tục lắc đầu, cơ mặt méo mó vì sự đau đớn đang dần ăn mòn toàn bộ tâm trí.

"Tại sao cô ấy không chịu nói gì hết? Tại sao lại giấu tôi...? Tại sao ai cũng như vậy, luôn cứ nhất quyết đẩy tôi trở thành người ngoài cuộc? Tôi không hiểu... Tôi thật sự không hiểu nổi. Tại sao chứ?"

Đôi mắt màu hổ phách của Song Ngự dán chặt vào người đàn ông không rõ là đang hỏi hay đang tự độc thoại với chính mình. Cậu mờ to mắt với ánh nhìn kinh ngạc khó tin, rồi lại nheo chặt một cách kinh thường. Cậu đột nhiên cảm thấy thương hại ông ta. Ông ta là một kẻ đàn, dù đã nói nhiều lần nhưng cậu vẫn sẽ tiếp tục nói như một lời khẳng định, ông ta đích thực là một kẻ đàn chính hiệu.

"Vậy nếu mẹ tôi nói cho ông biết, rồi người đàn bà kia cũng nói cho ông rằng bà ta đang mang thai con của ông, vậy ông sẽ lựa chọn như thế nào?"

"Tôi..."

Song Ngự thách ông ta trả lời được. Nói đúng hơn, ông ta đã có câu trả lời rồi, chỉ là không dám nói thẳng ra trước mặt cậu mà thôi.

Gia tộc họ Khương nổi tiếng đầy những hủ tục gia giáo tư tưởng duy trì từ tận thời phong kiến, làm sao có thể chấp nhận cháu trai đích tôn ruột thịt và một đứa con nuôi bị cả dòng họ ghét bỏ nên duyên vợ chồng? Cứ cho là ông ta yêu mẹ cậu sâu đậm đi, nhưng thân là một người sắp trở thành trưởng tộc, sắp đứng đầu cả một tập đoàn lớn, chưa kể lúc đó tập đoàn nhà họ Khương còn đang gặp một vài rắc rối, chẳng lẽ lại ưu tiên tình yêu hơn trách nhiệm, hơn chữ "hiếu"? Người đàn bà kia lại còn đang mang thai, thêm gia đình danh giá quyền uy không những có thể giúp tập đoàn vượt qua thời kỳ khó khăn mà còn khiến nó càng thêm hưng thịnh? Ông ta thực sự sẽ chọn tình yêu, sẽ chọn *mẹ cậu* sao? Được rồi, cứ cho là như vậy đi, nhưng sau đó thì thế nào? Mẹ cậu sẽ không bao giờ có thể sống yên ổn được, sẽ bị chèn ép đến phát điên, sẽ bị buộc tội bởi người đàn bà kia, thậm chí ảnh hưởng đến cả ông ngoại lúc đó đang thi hành án tù. Cuối cùng, mẹ cậu sẽ lại bị phản bội, mẹ cậu sẽ bị ruồng bỏ, chưa kể đến việc nhà họ Khương chắc chắn sẽ cướp đi đứa con trong bụng của bà khi ấy, điều duy nhất mà bà còn có thể giữ lại.

Đem cất não đi mà suy nghĩ cũng biết, dù có là thế nào, chỉ cần còn ở cạnh ông ta, mẹ cậu sẽ mất hết tất cả mọi thứ. Mất trắng.

Song Ngự nhú mào mắt nhìn sang Khương Ngự Nhân vẫn đang ngồi bệt trên sàn nhà, hai bàn tay vẫn vò vào mái tóc đã rối bù ôm lấy đầu, hai mắt cứ hết mờ to rồi lại nhắm chặt, nước mắt không ngừng chảy ra cùng những tiếng nấc ngất quãng cứ vang lên này giờ không dứt. Cô ta vẫn đang khóc, vẫn đang đau khổ khi phải tiếp nhận hàng loạt những sự thật mà chắc chắn dù chỉ một giây ở trong giấc mơ, cô ta cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Đúng là đồ phiền phức ồn ào.

"Ngự Nhân này, để tôi nói cho cô nghe một sự thật nhé."

Vừa nói, Song Ngự vừa đứng dậy, thẳng thắn dùng đôi mắt lười nhác của mình nhìn về phía Ngự Nhân.

"Tôi căm ghét rất nhiều thứ, nhưng cô biết không, một trong những thứ mà tôi căm hận nhất,"

Khi chạm phải đôi mắt ầng ầng nước của Ngự Nhân vừa nhìn về hướng này, Song Ngự nhếch mép cười lạnh, ánh mắt trong phút chốc đã trở nên sắc nhọn vô cảm.

"Chính là *sự tồn tại của cô* trên cõi đời này."

Chỉ bằng duy nhất một câu nói thôi, Song Ngự đã lập tức dội thẳng vào Ngự Nhân những cảm xúc đau đớn tuyệt vọng nhất từ này đến giờ. Đôi mắt vốn đã mờ to của cô càng mờ to hơn, để mặc nước mắt cứ thế rơi xuống khỏi đôi đồng tử đã gần như vỡ vụn. Cô cảm thấy lồng ngực mình đau đến nặng trĩu, trái tim như bị hàng ngàn mũi tên đâm phập vào, như bị búa đập nát, như bị bóp chặt đến vỡ tan không chút thương tiếc. Cô thậm chí không thở nổi, cứ như bị một lớp sương vô hình bao phủ kín lấy cổ họng vốn đã đau rát, chỉ còn có thể phát ra vài tiếng rên rỉ đau đớn.

Ngự Nhân biết Song Ngự hận cô, nhưng cô chưa từng *dám* nghĩ nỗi hận đó lại lớn như thế, lớn đến mức anh ta có thể lạnh lùng chối bỏ sự tồn tại của cô một cách tàn nhẫn như vậy.

Đến cuối cùng, người sai vẫn là cô ư?

Đối với anh ta, đến cả việc cô *sống* trên đời cũng là không được phép nữa sao.

"Dừng lại, Song Ngự! Đừng công kích Ngự Nhân nữa, đừng có đụng đến con bé, không lẽ ngay cả đứa bé này cũng làm gì nên tội với cậu sao?!"

Nhìn người đàn ông vốn đã tiêu tụy lại xông đến chắn trước con gái, dùng ánh mắt khó hiểu xen lẫn sự giận dữ mà nhìn thẳng vào cậu, cứ như đang dùng toàn bộ sức lực và sự tinh táo hiểm hoi còn sót lại để bảo vệ đứa con *duy nhất*, Song Ngự vẫn chẳng thể cảm thấy được bất kỳ một sự cảm động nào dâng lên trong lồng ngực mình. Bằng một cách nào đó, cậu chỉ cảm thấy thật là lố bịch.

"Chỉ mới nhiều đó mà đã không chịu nổi rồi? Các người còn phải trả giá nhiều lắm, nên đừng có yếu đuối hèn nhát như thế, thật là chướng mắt. Tôi còn chưa huỷ hoại các người mà."

Đằng sau ông Khương, Khương Ngự Nhân bắt gặp ánh mắt run lên trước câu nói của Song Ngự.

Chưa huỷ hoại? Thế những gì mà anh ta làm, là gì kia chứ?

"Tôi có làm gì thì cũng không đụng đến giết người, còn cái gia đình cao quý của các người thì đã làm rồi."

"Cậu đang vu khống cái gì vậy hả?!"

"Vu khống? Xem ra ai đó lại bị đẩy xa khỏi vòng tròn thế sự nữa rồi."

Song Ngự cảm thấy khâm phục sự bình tĩnh của chính mình lúc này. Mặc dù cậu của hiện tại cơ bản cũng chẳng thể gọi là bình tĩnh, nhưng có thể đứng yên ở đây và dùng chất giọng *bình thường* thế này thay vì vừa lớn tiếng nện chửi vừa xuống tay đánh người không thương tiếc thì cậu đã thấy sức kiềm chế của mình tăng lên nhiều lắm rồi.

"Ông có biết sau khi rời khỏi nhà họ Khương, mẹ tôi đã sống thế nào không? Một cuộc sống rất bình thường. Bà thuê một phòng trọ nhỏ, hằng ngày đi làm trang trải sinh hoạt, thỉnh thoảng đến bệnh viện khám thai, có khi lại ra ngoài dạo chơi. Thời điểm đó ba mẹ tôi vẫn qua lại với nhau như hai người bạn tri kỷ thân thiết, không hơn. Một cuộc sống mà mẹ nói với tôi, vẫn hạnh phúc kể cả khi không có vật chất, không có ông."

Nhìn người đàn ông vẫn đang chăm chú nghe câu chuyện của mình, Song Ngự dờ mắt sang đứa con gái đến tận lúc này vẫn chưa chịu nín khóc. Cậu khó chịu nhíu mày.

"Lúc đó mẹ tôi đang mang thai đến tháng thứ sáu, vì thế bà ấy chỉ làm những việc liên quan đến sổ sách thôi. Một ngày có hai người phụ nữ khá lớn tuổi đến tận quán nước nơi mẹ tôi làm việc để tìm gặp bà. Đó là bà nội và người mẹ thân yêu đáng kính đáng trọng của ông đấy. Không biết bằng nguồn tin nào, bọn họ không những tìm được chỗ làm của mẹ tôi, còn biết được đứa bé trong bụng mẹ tôi là con trai. Đối với một gia đình đầy tư tưởng cổ hủ như gia đình ông thì dễ dàng gì chịu bỏ qua nhĩ, chưa kể đến việc đứa con dâu bảo bối nào đó khi ấy còn đang mang thai con gái?"

"Ý cậu là... Chẳng lẽ hai người bọn họ..."

"Như bao kẻ nhà giàu bản thủ thói nát khác, bọn họ muốn cướp con, ừ, ông đoán đúng rồi đó. Hai kẻ đó cố gắng thuyết phục mẹ tôi bằng mọi cách, thậm chí còn đem công ơn nuôi dưỡng ra đòi báo đáp nữa kìa, nhưng sau một hồi bị cự tuyệt lập tức thì nổi giận. Ông biết chuyện gì xảy ra tiếp theo không?"

Song Ngự biết ông ta có thể đoán được, nhất là khi nhìn vào đôi mắt bàng hoàng kinh hãi kia. Ông ta có thể ngu ngốc thật, nhưng cũng không đến mức không thể đoán được chuyện gì xảy ra tiếp theo sau đó.

"Không thể nào..."

"Thế mà có đó. Khốn kiếp, bọn họ đẩy ngã mẹ tôi, rồi sau đó bỏ chạy vì quá hoảng sợ, mặc kệ mẹ tôi sống chết như thế nào trong khi vài phút trước đó vẫn còn điên cuồng đòi con đòi cháu! Nực cười."

"Cậu đừng có đặt điều! Làm sao cậu biết được chuyện đó chứ?! Khi đó cậu còn chưa có mặt trên đời!"

"Ba tôi đã lấy được đoạn ghi hình camera ở quán nước ngày hôm đó, nhưng bởi vì mẹ tôi không muốn truy cứu, nên ông cũng không làm lớn chuyện. Mặc dù vậy, ba tôi hận các người, ông ấy không vị tha đến mức vứt bỏ nó đi, thay vào đó, ông giữ nó lại. Để tôi nói cho ông biết nhé, nó vẫn còn nằm trong ngôi nhà này đấy."

Mẹ cậu nói cho cậu rất nhiều chuyện ngay từ khi Song Ngự còn nhỏ thay vì giấu cậu mọi thứ như điều mà hầu hết các bà mẹ sẽ làm, nhưng duy chỉ có mỗi chuyện này là bà chưa bao giờ đề cập đến. Cả ba và mẹ đều không ai nói hết. Đến tận sau khi ba cậu mất, trong một lần dọn nhà, Song Ngự mới vô tình tìm thấy một cái đĩa mà cậu chưa từng nhìn thấy bao giờ. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất mẹ cậu chịu nói ra mọi thứ ngày hôm đó, cùng với sự tồn tại đã biến mất của một người giống hệt cậu.

"Đương nhiên sau đó tôi cũng có điều tra một ít, có thể là do tính tôi đa nghi, nhưng có lẽ là do tôi muốn nghe từ những người khác nữa. Không khó để tôi tìm thấy những người đồng nghiệp cũ của mẹ tôi đã chứng kiến mọi chuyện ngày hôm đó."

"Nh-Nhưng đó là do bọn họ xích mích mà, cậu làm sao chắc được người nhà tôi cố ý? Và lại cô ấy vẫn sống đầy thôi, cậu vẫn sống đầy thôi! Các người vẫn..."

Trước khi ông Khương kịp nói dứt câu, một bên mặt ông đột nhiên truyền đến một cảm giác đau buốt, sau đó, cả người ông vì không tự chủ được mà đổ nhào về một phía, ngã hẳn xuống sàn nhà. Còn chưa kịp lau đi vết máu nơi khoe miệng, cổ áo ông đã bị xóc ngược lên. Lần này, lần đầu tiên, ông đối diện với đôi mắt màu hổ phách kia ở khoảng cách gần như vậy.

"Mẹ kiếp! Đừng có giỡn mặt với tôi!! Sống hả?! Mẹ tôi là người thường, không phải thánh thần mà bị xô ngã như vậy lại không sao! Bà bị sảy thai! Ông nghe đây, hai kẻ đó khiến mẹ tôi mất đi con trai, khiến cho *tôi* mất đi anh trai! Đừng có nói như thể ông biết hết mọi thứ trong khi khốn kiếp, ông chả biết cái quái gì cả!! Anh trai của tôi đã chết khi còn chưa kịp chào đời, tất cả chỉ vì sự ích kỷ chết tiệt của bọn khốn nạn các người!"

Ngư Nhân không muốn ở đây nữa. Mặc dù sức chịu đựng của cô khá tốt, nhưng nếu cứ dồn dập thế này, cô sẽ chịu không nổi nữa! Tim cô không chịu nổi! Tâm trí của cô không chịu nổi! Ngay cả cơ thể của cô cũng sắp vượt quá giới hạn chịu đựng rồi! Ngư Nhân đột nhiên thấy sợ, không phải sợ hãi vốn đã ở đó từ lâu dành cho Song Ngư, cô đang sợ chính mình, đúng hơn, cô sợ chính gia đình của mình.

Tệ hơn, cô bắt đầu *căm ghét* chính gia đình của mình.

Song Ngư chớp nhanh mắt chỉ để cổ xua tan cảm giác cay xè khó chịu, đồng thời buông tay ra khỏi cổ áo ông ta. Ngay giây phút ấy, người đàn ông cứ thế đổ sụp xuống sàn, toàn bộ lớp phòng thủ cùng sự mạnh mẽ cuối cùng chính thức vỡ nát thành vô số mảnh vụn.

"Chỉ mới nhiều đó thôi mà, ông muốn nói chuyện, chúng ta đã nói chuyện xong đâu?"

Lần này, Song Ngư ngồi xổm xuống, đặt ngang tầm mắt của mình với ông Khương. Một phút trước sự giận dữ vừa mới bùng nổ trong mắt cậu, còn bây giờ, đôi mắt ấy một lần nữa lại trở nên đục ngầu vô cảm cùng nụ cười lạnh băng. Nhưng cậu biết, chắc chắn vài giây vài phút tiếp theo, chắc chắn cậu sẽ lại nổi cơn thịnh nộ nữa cho xem.

"Chúng ta còn chưa nói đến chuyện của ba tôi nữa mà."

Mặc dù đôi mắt đã gần như vỡ vụn đến mức vô hồn, nhưng khi câu nói của Song Ngư vừa dứt, ông Khương vẫn giật nảy mình như vừa bị nói trúng vào điểm yếu. Đôi mắt ông đảo liên hồi không dứt, nhưng tuyệt nhiên vẫn không dừng lại ở một điểm nhất định nào cả. Chứng kiến những biểu cảm đó, ngược lại với đôi mắt mờ đục của ông, đôi mắt của Song Ngư lại loé lên một tia sáng khó hiểu.

"Nãy giờ đóng vai người vô tội rồi, giờ thì tôi sẽ biến ông thành kẻ tội đồ đích thực mà ông chắc chắn không cách nào biện hộ được."

Bàn tay của Song Ngư chợt vươn ra, bất thành linh nắm chặt lấy mái tóc của ông Khương kéo ngược về phía sau, khiến khuôn mặt đang cúi gằm của ông phải ngược lên, bắt buộc ông nhìn thẳng vào mắt mình. Đôi mắt của Song Ngư vẫn không hề thay đổi, vẫn vô cảm và lạnh lẽo như băng.

"Sao ông gây ra tai nạn cho ba tôi?"

Trong vài giây, ánh mắt của Sur Tử chợt trở nên khó hiểu, nhất thời cảm thấy mình vẫn chưa hiểu được câu hỏi của cậu ta.

"Này, mau trả lời đi chứ. Này. Đừng có im lặng mãi như vậy, tôi đang hỏi ông đấy."

"Thả ba ra..."

"Chết tiệt, tôi bảo ông trả lời!"

"Tôi bảo anh thả ra!!"

Đúng lúc này, bàn tay đang siết lấy tóc ông Khương của Song Ngư bị giật mạnh rồi nắm chặt không buông bởi một bàn tay cực kỳ yếu ớt. Song Ngư nhũn chặt mày, đôi mắt nheo lại, lập tức không thương tiếc hất mạnh bàn tay kia, mặc kệ việc hành động đó khiến Ngư Nhân mất đà ngã nhào. Rồi cô bị kéo dậy, bằng bàn tay đang thô bạo bóp chặt cằm mình.

"Đồ phiền phức, đừng có xen vào. Cô xong việc rồi. Đừng có làm phiền tôi!"

Lẽ ra Sur Tử phải chạy đến và kéo Song Ngư ra khỏi Ngư Nhân khi nhận ra bàn tay kia của cậu ta vừa di chuyển xuống cổ của cô bạn, khiến Ngư Nhân bắt đầu nhăn mặt vì khó thở. Nhưng cô vẫn đứng đó, một lần nữa đóng vai người ngoài cuộc chứng kiến mọi chuyện.

"Bởi vì tôi ganh tỵ!"

Giây phút đôi mắt màu nâu cafe của Sur Tử thoáng mở to cũng là lúc bàn tay của Song Ngư nói lòng khò cái cổ nhỏ của Ngư Nhân, khiến cô ngã xuống sàn, vừa ôm cổ vừa ho sù sụ không ngừng. Trong khi đó, cả Sur Tử và Song Ngư, một lần nữa, cùng lúc nhìn về phía người đàn ông vừa cao giọng thú nhận.

"Tôi không chịu được cảm giác bản thân mình bị phản bội bởi người mình yêu và người bạn thân nhất của mình! Tôi không chịu nổi. Từng ngày chứng kiến hai người bọn họ hạnh phúc cùng với đứa con của họ là từng ngày nỗi đau và sự tổn thương khôn nguôi ăn mòn cả tâm hồn và thể xác của tôi! Tôi biết sự đau đớn đó đã biến thành lòng đố kỵ, khiến tôi không ngừng ganh ghét với bọn họ, nhưng tôi đã mặc kệ nó. Tôi đã nhận ra, nhưng tôi vẫn không làm gì cả. Tôi càng lúc càng không kiểm soát nổi bản thân nữa, đến khi tôi giật mình nhìn lại, t-tôi đã... tôi đã thuê người g-gây tai nạn cho cậu ta..."

Sur Tử biết gia đình của Song Ngư từng gặp tai nạn, nhưng cô không hề biết tai nạn đó là do có người chủ ý gây nên, càng không biết đó là ông Khương.

"T-Tôi tưởng trên xe chỉ có cậu ta thôi, nhưng giây phút tôi nhận ra trên chiếc xe lúc đó không phải một mà gia đình đầy đủ ba người, tôi đã không kịp bảo người của mình dừng lại nữa. Tôi chỉ định cảnh cáo cậu ta thôi, tôi chỉ muốn làm gì đó cho lòng ganh tỵ không tiếp tục huỷ hoại tôi nữa, nhưng tai nạn đó lại trở nên kinh khủng hơn tôi nghĩ. Tôi rất sợ, tôi không thể nói ra chuyện này cho bất cứ ai cả. T-Tôi không biết, tôi không hề nghĩ rằng mọi chuyện lại trở nên như vậy... Tôi-"

"Mẹ tôi bị sảy thai *hai lần* chỉ vì sự ích kỷ và lòng đố kỵ của họ Khương các người. Thật không thể nào chịu nổi mà."

Tai nạn năm đó xảy ra khi chiếc xe đang trên đường trở về sau khi ba mẹ đón cậu từ trường mẫu giáo. Thắng xe bị đứt không rõ lý do, sau đó vì tránh một chiếc xe tải chạy tới theo chiều ngược lại, ba cậu bị lạc tay lái khiến chiếc xe đâm sầm vào một ngôi nhà gần đó. Không có ai tử vong, trừ đứa bé trong bụng mẹ cậu khi ấy, đứa bé là con của ba mẹ cậu, đứa em còn chưa rõ giới tính mà Song Ngư nhớ mình đã háo hức chờ đợi từng ngày cho sự ra đời của nó. Bên cạnh việc đó, ba cậu bị thương nặng, lâm vào tình trạng hôn mê sâu trong một thời gian dài.

"Vụ tai nạn đó khiến ba tôi bị mất trí nhớ nên mẹ con tôi chỉ còn cách nói tôi là con ruột của ông. Từ đó thần trí ba tôi không còn bình thường nữa, ông thường xuyên nổi nóng, không kiểm soát được cảm xúc của bản thân, cùng với chứng hay quên càng lúc càng nghiêm trọng. Đỉnh điểm của việc đó là khi ba tôi vô tình tìm thấy nhật ký của mẹ, và phát hiện ra mẹ tôi nói dối ông, rằng tôi không phải con ruột của ông ấy. Cùng với công việc trở nên khó khăn, cùng với sự từ chối giúp đỡ từ mọi người xung quanh, ba tôi mất kiểm soát hoàn toàn."

Đó là lý do cho hành động bạo hành gia đình của một người đàn ông dịu dàng đã từng thề dùng cả cuộc đời của mình để bảo vệ mẹ con cậu. Người đàn ông tội nghiệp đã vì những đố kỵ vớ vẩn của những kẻ không ra gì mà rơi vào bất hạnh.

"Cuối cùng, sau khi rơi vào khủng hoảng quá lâu, ba tôi tự tử. Sau đó thì mẹ tôi bị bệnh, giờ thì cả bà ấy cũng chết rồi."

Hai tay Ngư Nhân bịt chặt miệng mình, cố ngăn lại những tiếng rên rỉ không ngừng phát ra vì con đau đớn truyền khắp cơ thể. Nhưng cô biết, bấy nhiêu đó không thể nào so sánh được với những đau khổ mà Song Ngư đã nếm trải trong suốt cuộc đời còn chưa kéo dài được hai mươi năm của anh ấy. Cô không thể tưởng tượng được, không cách nào tưởng tượng nổi. Tuy nhiên, có một điều Ngư Nhân biết, Song Ngư đủ mạnh mẽ để gắng gượng cho đến bây giờ, đủ mạnh mẽ để hận thù, còn cô, nếu là cô, có lẽ cô đã tìm đến sự giải thoát từ rất lâu rồi.

Trên đời này, cũng có tồn tại một thể loại bi kịch tàn nhẫn đến thế này ư?

"Tôi yêu ba tôi, dù ông ấy có thế nào, tôi vẫn yêu ông ấy. Càng yêu, tôi càng căm ghét dòng máu đang chảy bên trong huyết mạch của mình! Tôi thà bị bạo hành, thậm chí bị giết chết bởi ba tôi, bởi một người đàn ông đáng thương vì điên loạn mà hành hạ cả gia đình mình rồi tự sát trong tuyệt vọng, còn hơn là con trai của một kẻ như *ông*."

Thế là quá đủ. Chỉ bấy nhiêu đó thôi, Song Ngư đã chính thức bước đi toàn bộ sự tinh táo ít ỏi còn sót lại của người đàn ông lúc này vẫn đang ngồi bệt dưới sàn nhà. Khuôn mặt ông ta cứng đờ, đôi mắt đục ngầu đau đớn cùng khuôn miệng cứ mấp máy không nên lời.

"Tôi muốn giết chết các người, thậm chí đối với tôi, dù có hành hạ rồi giết chết các người cũng chẳng xứng đáng để chuộc tội với ba mẹ tôi nơi suối vàng. Tôi không đếm nổi đã bao nhiêu lần tôi nằm mơ thấy cảnh mình được giết chết tất cả các người."

Vừa nói, Song Ngư vừa chống tay đứng dậy, cùng lúc quăng lại cho hai kẻ họ Khương vẫn đang bàng hoàng kinh hãi trước hiện thực tàn khốc.

"Nhưng thế thì dễ cho các người quá rồi. Bây giờ, ngay lập tức, biến khỏi nhà tôi. Biến cho khuất mắt tôi. Lập tức biến đi!"

Ông Khương nhìn Song Ngư, nhìn người đang nhìn mình vô cùng sắc lạnh và vô cảm, từ khoeo mắt bắt giác rơi xuống hai hàng nước mắt chẳng mấy chốc đã lăn dài trên khuôn mặt tiêu tụy mà lúc này đã gần như mất đi toàn bộ sức sống. Thắng bé đó chỉ là một đứa trẻ, nó vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng nó đã phải chịu hàng loạt những nỗi đau về cả thể xác lẫn tinh thần, đã phải mất đi tất cả mà kẻ đã gây ra những chuyện đó, không ai khác chính là gia đình ông, những người mà ông yêu kính và sùng bái vô điều kiện, không ai khác chính là ông. Đứa trẻ này là con trai của ông, nó là con ông, và chính ông đã đẩy con trai mình vào đau khổ. Người bạn thân tốt nhất của ông, người ông yêu bằng cả sinh mạng, con ông, là do ông, tất cả đều do ông một tay phá hoại.

"Tôi xin lỗi..."

Xin lỗi con...

"Biến ngay."

***

Khương Ngư Nhân được ba mình đỡ dậy và ôm lấy trong vòng tay, rồi rời đi ngay sau đó. Đến tận lúc đã khuất bóng đằng sau cánh cửa chính vừa đóng lại, Sur Tử vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở đến mức gần như không thở nổi của cậu ấy. Cho đến cuối cùng, họ vẫn không thể tự cho mình tư cách để nhìn Song Ngư, người từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên một chỗ không có chút động tĩnh nào.

"Sự thật là cậu đã tiêu huỷ toàn bộ cả bản sao lẫn bản gốc của đoạn ghi hình camera đó rồi có đúng không?"

Song Ngư vẫn cúi gầm mặt, dán chặt đôi mắt đã khuất đằng sau lớp tóc mái xuống sàn nhà, hai tay vẫn buông thõng, cả người không toát lên được một chút sức sống nào. Mặc dù là một câu hỏi, nhưng vì cả cô lẫn cậu đều đã biết rất rõ câu trả lời, nên đó giống như một lời khẳng định hơn.

Đoạn ghi hình đã từng tồn tại, và Song Ngự thực sự đã tiêu hủy toàn bộ sự tồn tại của nó rồi. Trên thực tế, nếu đoạn ghi hình đó lộ ra bên ngoài, không cần đến bất kỳ một sự trả thù nào thì gia tộc họ Khương chắc chắn cũng sẽ lâm vào khủng hoảng không tài nào cứu vãn nổi, đến khi đó, việc bọn họ phá sản sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian. Chỉ cần một bước, bọn họ sẽ mất hết tất cả.

Tuy nhiên, điều đó cũng đồng nghĩa với việc sự thật năm đó sẽ bị phanh phui rồi mỗ xê không thương tiếc. Và đương nhiên, người ta sẽ tìm đến người phụ nữ đáng thương trong đoạn ghi hình, tìm đến bà Lưu, rồi moi móc hết toàn bộ quá khứ và cuộc đời của bà, sau đó là cuộc đời của ông Lưu, rồi đến lượt Song Ngự. Cậu có thể không thêm quan tâm gì đến sống chết của mình, nhưng cậu không thể làm liên lụy đến ba mẹ đã khuất của cậu được. Vì vậy đối với Song Ngự mà nói, cái giá phải trả cho việc đó là quá đắt.

Sự hận thù dành cho nhà họ Khương, đặc biệt là Khương chủ tịch của Song Ngự thật sự rất lớn, đủ lớn để cậu ta có thể làm gần như mọi thứ cho việc trả thù. Tuy nhiên, khi nhìn cách ông Khương và Khương Ngự Nhân đau khổ đến tột cùng trước hàng loạt những sự thật tàn khốc phơi bày trước mắt, có lẽ một phần nào đó trong Song Ngự đã kim hãm cậu lại.

"Tôi còn chưa huỷ hoại các người mà."

Thay vì huỷ hoại bọn họ, Song Ngự để mặc bọn họ tự huỷ hoại chính mình. Hoặc cũng có thể ngay từ ban đầu, tất cả những gì Song Ngự muốn cũng chỉ là nhìn thấy sự đau khổ và hối hận từ tận tâm can của bọn họ mà thôi, và kể cả khi rõ ràng là cậu sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bọn họ, cậu ta muốn họ xin lỗi.

Một trường hợp nữa, có thể là Sư Từ nghĩ sai mất rồi.

"Sư."

"Ơi?"

Sư Từ vẫn đứng đó, hai tay chấp ra sau chờ cậu nói tiếp theo của Song Ngự. Nhưng, sau đó, cậu im lặng. Biểu cảm trên gương mặt cô vẫn không thay đổi, vẫn thản nhiên như vậy, vẫn bình tĩnh như không.

Song Ngự chợt nghe thấy tiếng bước chân đều đều chậm rãi tiến về phía mình mỗi lúc một gần. Giây phút tiếp theo, cậu cảm thấy có hai cánh tay vừa choàng qua người ôm lấy cậu, kéo cậu gục đầu vào vai mình.

"Sư."

"Ơi?"

Lần này, Song Ngự không im lặng nữa. Lần này, giọng nói trầm đục một lần nữa vang lên.

"Hết rồi phải không? Đã kết thúc cả rồi có phải không?"

Đầu gối quỳ trên sàn nhà, một tay ôm lấy Song Ngự, Sư Từ dùng tay còn lại xoa đầu cậu từ phía sau, nhẹ nhàng vỗ vào mái tóc đen rối bù của cậu.

"Ừ."

Cô bắt gặp mỉm cười.

"Hết rồi. Con ác mộng chấm dứt rồi. Mọi thứ kết thúc rồi. Cảm ơn vì đã gắng gượng đến tận bây giờ. Cậu đã làm rất tốt."

Từ giọng nói đều đều không lên không xuống vang lên bên tai, đến cách bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy cả người cậu, cách bàn tay ấy vỗ nhẹ xoa đầu cậu, tất cả đều khiến Song Ngự bất giác cảm thấy yên bình vô cùng.

"Không sao nữa rồi. Mọi thứ ổn rồi, Ngự Vũ à."

Khi nghe thấy cái tên Ngự Vũ phát ra từ miệng Sư Từ, Song Ngự chợt cảm thấy mũi mình cay cay, cả mắt cũng đỏ hoe trong vô thức. Dù cho trước đây Khương Ngự Nhân từng gọi cậu bằng cái tên này, nhiều người khác từng gọi cậu bằng cái tên này, nhưng không một ai trong số họ biết cái tên này đối với cậu có ý nghĩa to lớn và sâu sắc đến nhường nào.

...

"Ai đây? Thằng bé này là ai?"

Nhìn người chồng vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê sâu sau một thời gian dài, nhìn ánh mắt xa lạ của anh dành cho con trai rồi sau đó lại khó hiểu nhìn cô, trong lòng cô bỗng quặn lại cảm giác đau đớn khôn nguôi. Nhất thời, cô không biết phải trả lời anh như thế nào.

"Ba, là con mà. Con là con trai của ba mà ba!"

Nhưng con trai của cô thì khác, thằng bé cứ thế chồm đến chỗ ba nó, hai bàn tay cứ níu chặt cánh tay đầy dây nối y tế của ba nó, cùng lúc nhìn anh bằng đôi mắt ầng ậng nước.

"Con trai?"

Trong phút chốc, đột nhiên trong đầu anh hiện lên vài hình ảnh của một cậu bé mà anh nhận ra ngay sau đó, không ai khác chính là đứa trẻ này. Nhìn đôi mắt màu hổ phách cùng màu với anh của thằng bé, anh chợt nhủ mày, nghi hoặc nói ra cái tên vừa xuất hiện trong tâm trí.

"Con là Song Ngư?"

Ngay khi anh vừa dứt lời, đôi mắt to tròn của thằng bé đột nhiên mở to, chớp chớp vài cái không rõ đang suy nghĩ điều gì. Anh nhìn sang người phụ nữ anh đã luôn yêu từ khi còn nhỏ đột nhiên trở thành vợ anh từ lúc nào, nhìn cách cô đang trân trân nhìn thằng bé.

Ngư Vũ siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của mình, mím chặt môi. Thằng bé không nhìn sang mẹ cầu cứu, nó chỉ nhìn chăm chăm xuống tâm chấn, nhìn chăm chăm vào chính bản thân mình. Thằng bé chớp mắt liên tục, cố xua đi cảm giác cay xè khó chịu, cùng lúc hít mũi một cái. Sau đó, thằng bé ngẩng đầu, thẳng thắn nhìn vào mắt ba mình mà cười tươi.

Con xin lỗi, mẹ ơi, không phải con muốn chối bỏ cái tên mẹ đặt cho con, cái tên đó đẹp lắm, con thích dữ lắm. Con xin lỗi, không phải con muốn cướp danh phận và vị trí của em dâu, con vẫn là Ngư Vũ mà mẹ.

"Dạ, con là con trai của ba, con là Song Ngư!"

Nhưng mẹ ơi, con yêu ba lắm, nên nếu ba nghĩ con là Song Ngư thì con sẽ là Song Ngư của ba.

Vậy là tốt nhất có phải không hả mẹ?

...

Chỉ có cô thôi.

Kể cả khi Song Ngư ôm chầm lấy cô trong vòng tay mình, kể cả khi vòng tay ấy bắt giắc siết chặt, Sư Tử vẫn không phản kháng hay lên tiếng dù chỉ một lời. Tất cả những gì cô làm, chỉ đơn thuần là xoa đầu và ôm lấy cậu, và mỉm cười.

Mọi chuyện thật sự kết thúc rồi, thật sự ổn rồi.

Có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Không Phải Mọi Gia Đình Đều Thật Sự Là Gia Đình

Từ lúc Kim Ngư đứng trước toàn thể lớp 12-2 nói lời tạm biệt cũng đã hơn một tuần trôi qua. Cô vẫn còn nhớ như in cảm giác bồi hồi xúc động lúc đó, nhớ lúc ôm từng người trong lớp, nhớ những lời dặn dò đầy thân tình của cô chủ nhiệm, nhớ những lời chúc sức khỏe, nhớ cả những lời hẹn tụ họp sau này, tuyệt đối không được quên nhau. Khi vừa đặt chân vào ngôi trường cấp ba, Kim Ngư đã nghĩ, cô sẽ lại trải qua ba năm học nhợt nhạt không có gì thú vị, nhưng cuối cùng, đó lại là ba năm vô cùng quý giá trong cuộc đời của cô, là thanh xuân tươi đẹp nhất mà cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên được.

Ngồi trên hàng ghế chờ trước lối vào chính của sân bay, bên cạnh là chiếc vali cùng vài túi đồ đạc cần thiết, Kim Ngư đưa mắt nhìn theo dòng người đi lại tấp nập đông đúc. Cô bất giác mỉm cười.

Hôm nay là ngày bay của cô.

"Chị đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi có đúng không? Không còn thiếu gì nữa có đúng không?"

Nhận lấy chai nước suối từ Nhân Mã, Kim Ngư vẫn duy trì nụ cười trên môi.

"Em đã hỏi câu này được hai mươi sáu lần trong mười phút rồi đấy."

Đó là còn chưa kể không biết bao nhiêu lần khi cả hai còn ở nhà.

"Hai mươi sáu lần thì đã nhầm nhò gì? Em chỉ lo cho chị thôi! Ai bảo chị hai không những hậu đậu lại còn hay quên!"

Nhìn thằng bé quay phắt khuôn mặt đỏ lựng lên vì xấu hổ của mình đi, Kim Ngư bật cười vui vẻ.

Em trai của cô vẫn là dễ thương nhất!

"Kim Ngu!"

Khi nhận ra mình bị ai đó từ phía sau chạy tới ôm chầm lấy, điều đầu tiên Kim Ngu nên làm phải là cảm thấy ngạc nhiên, nhưng không. Thay vào đó, cô quay ra phía sau nhéo mũi Song Tử còn đang đu bám trên người mình, và nở nụ cười với những người còn lại.

"Các cậu thật sự chẳng bao giờ chịu nghe lời."

"Bọn này đến tiền cậu. Dù cậu có không thích thì sự thật vẫn là bọn tớ đã ở đây mất rồi!"

Nhìn mấy người bạn thân thiết sẵn sàng cúp học và bỏ ra thời gian ôn thi quý báu chỉ để chạy đến tiền cô đi, trong lòng Kim Ngu thực sự cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hơn nửa tiếng sau đó, cả bọn vui vẻ nói chuyện không ngừng, cho đến khi trên loa vang lên thông báo chuyến bay của Kim Ngu sắp khởi hành. Sau khi kiểm tra lại lần cuối cùng toàn bộ hành lý và thủ tục cần thiết, cô mới quay sang mấy người bạn của mình, bắt đầu nói những lời chia tay cuối cùng.

"Những lời cần nói em đều đã nói hết với chị vào hôm qua khi em ngủ qua đêm ở nhà chị rồi, nên em sẽ không nói lại nữa! Chị nhớ phải giữ gìn sức khỏe, phải chăm sóc bản thân thật tốt. Chị là người bạn thân nhất của em, em thật sự cực kỳ yêu quý chị. Chị phải gọi cho em thường xuyên, và em cũng sẽ gọi cho chị, chị không được quên em đâu đấy!"

"Nếu có ai dám bắt nạt cậu, cứ nói cho tớ, tớ sẽ không bỏ bọn nó đến chết luôn!"

"Bảo Bình nói đúng đấy, nhớ đấy Kim Ngu, không được để ai ăn hiếp hết!"

"Các cậu làm như Ngu hiền lắm vậy."

Chốt lại, câu nói của Cự Giải tuy hơi thẳng thắn nhưng lại là chuẩn xác nhất, dù thế nào cũng không phản bác nổi.

Kim Ngu tuy cảm thấy khoé mắt mình hình như vừa giật giật vài cái, nhưng cũng không phản ứng gì với giọng nói và điệu bộ hiển nhiên của Cự Giải. Cô đoán mình đã quá quen với sự độc miệng không phải lúc nào cũng công khai của cậu ấy rồi.

Khi quyết định đi du học, Kim Ngu đã biết sẽ có một ngày cô phải đối mặt với khoảnh khắc này, đối diện với sự thật rằng sắp tới cô sẽ không còn được gặp mọi người nữa, sẽ chỉ còn lại mỗi mình cô ở nơi đất khách quê người kia. Đó là lý do cô không muốn mọi người đến tiễn cô đi. Kim Ngu chưa từng hối hận về quyết định của mình, chưa một lần hối hận dù chỉ trong một phút một giây ngăn ngừi. Đối với cô, chuyến du học này có ý nghĩa rất lớn. Đây chính là ước mơ, là động lực, là mục tiêu, cũng là đích đến mà cô không ngừng cố gắng cho bằng được, cố gắng không ngừng nghỉ suốt một khoảng thời gian rất dài. Kim Ngu có thể hậu đậu và đôi lúc hành xử ngốc nghếch, nhưng cô có chính kiến và quyết tâm, một khi đã quyết chắc chắn sẽ không thay đổi. Không bao giờ chịu giậm chân tại chỗ và luôn cầu tiến, đó là bản tính đã ăn sâu vào Kim Ngu.

Nhưng thú thật, cô có chút tiếc nuối, tiếc nuối đất nước cùng những con người đã gắn bó cùng cô quá lâu. Đây là nơi Kim Ngu mất đi tất cả, nhưng cũng là nơi cô đã có tất cả. Gia đình, bạn bè, tình yêu, niềm vui, và nỗ lực để có thể hoàn thiện bản thân.

Mang theo những suy nghĩ vẫn đang hiện lên trong tâm trí, Kim Ngu dùng đôi mắt đang đảo quanh tứ phía của mình ở chỗ của Nhân Mã, lúc này đang đứng bên cạnh, hay đúng hơn, phía sau Bảo Bình, khuôn mặt và ánh mắt hoàn toàn không nhìn về hướng của cô.

"Mã, lại đây với chị hai đi."

Và tiếc nuối lớn nhất, cũng là sự dằn vặt lớn nhất mà cho đến tận bây giờ vẫn còn hiện hữu và ăn mòn cô, chính là cô sẽ bỏ lại em trai mình một mình. Nhân Mã có tính tự lập rất cao, cao hơn cả cô, là loại người hoàn toàn có thể sống mà không cần bất cứ sự giúp đỡ nào, nhưng bất chấp sự tháo vát và đáng tin cậy đó, thằng bé sợ cô đơn. Nhân Mã là người thân thiết nhất của cô, và cô cũng là người thân thiết nhất của Nhân Mã. Cô không hối hận vì đã chọn rời đi, cũng không trách chính mình vì đã bỏ lại em trai, nhưng cô biết bản thân là một người chị gái vô trách nhiệm.

Mất một lúc lâu để Nhân Mã có thể phản ứng lại với câu nói của Kim Ngu. Cậu cứ ngỡ ngác như vậy, kể cả khi Bảo Bình đã ấn vào lưng đẩy cậu về phía chị ấy. Chỉ đến khi nhìn thấy đôi mắt thoáng đỏ của chị, cậu mới chạy đến, lập tức ôm chầm lấy Kim Ngu.

Bởi vì Nhân Mã cao hơn cô hơn một cái đầu, nên khá khó khăn để Kim Ngu có thể hoàn toàn ôm lấy cậu em trai của mình. Cô dịu dàng xoa đầu thằng bé, vỗ nhẹ vài cái vào đôi vai thỉnh thoảng lại run lên của Nhân Mã.

"Cho chị hai xin lỗi nhé."

Nhân Mã lắc đầu, liên tục lắc đầu. Cậu đâu có giận chị, chỉ là trong một khoảnh khắc khi thực sự đối diện với sự thật là người chị gái duy nhất của mình sắp rời đi, sắp bỏ cậu lại, nhất thời cậu không biết phải hành xử thế nào cho phải. Chỉ có vậy thôi.

"Phải sống thật tốt đấy, không được luyện tập quá sức, không có chị hai ở nhà, cũng không được tụ tập quậy phá đâu đấy."

"Em còn chưa dặn gì mà chị đã dặn tùm lùm thứ rồi."

"Ai bảo chị sinh trước! Ai bảo chị là chị của em cơ chứ!"

Bảo Bình đứng cạnh Xử Nữ, đôi mắt chăm chú dõi theo cuộc chia tay của chị em Kim Ngu và Nhân Mã. Nếu là bình thường, khi nhìn thấy khuôn mặt

mếu máo chớp mắt bặm môi của Nhân Mã, cô đoán cô sẽ trêu cậu nhóc kia cho đến khi cậu ta nổi trận lôi đình mới thôi, nhưng hôm nay xem như ngoại lệ vậy.

Khi chợt nhìn thấy ánh mắt của Kim Ngu nhìn về phía này, nhìn thấy khẩu hình miệng cùng nụ cười nhẹ nhàng của cậu ấy, Bảo Bình chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười khác tươi tắn hơn, cùng một cái gật đầu.

Cảm ơn cậu. Cậu ấy đã nói như thế.

A, họ thật sự là một gia đình đáng ngưỡng mộ.

"Ngu."

Kim Ngu cảm thấy đôi mắt của mình hơi mờ to, cùng lúc nhìn sang phía vang lên giọng nói trầm ấm vừa rồi. Đối diện với đôi mắt màu khói thân quen đang nhìn mình đầy dịu dàng, cô mỉm cười.

"Giúp tớ để mắt đến Mã nhé."

"Ừ."

Đồng thời siết lấy bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình.

"Gặp lại sau, Yết."

"Bảo trọng."

***

Tận khi mọi người đã về hết, Thiên Yết vẫn còn ở lại sân bay. Đột nhiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cậu nhìn thấy một chiếc máy bay vừa cất cánh. Cậu cứ vô thức nhìn theo mãi, kể cả khi chiếc máy bay đã khuất bóng đằng sau những đám mây nhuộm màu sắc của nắng sớm tinh khôi. Mặc dù không gian xung quanh rất ồn ào náo nhiệt, nhưng đối với Thiên Yết lại bỗng chốc trở nên tĩnh lặng đến lạ lùng.

Cô ấy thật sự đi mất rồi.

"Giữ gìn sức khỏe, Ngu."

Bất giác, Thiên Yết mỉm cười, rồi nhanh chóng quay đi. Hai tay chỉnh lại chiếc áo khoác đang mặc, cậu há miệng ngáp ngắn ngáp dài, sau đó vừa bước đi vừa đưa tay dụi mắt. Xem ra hôm qua cậu thực sự thức hơi muộn rồi.

Có lẽ do bản thân còn hơi mơ ngủ khiến Thiên Yết trong vài giây quên mất nơi mình đang ở đồng người đến thế nào. Trong khi vẫn đang bước đi, cậu vô tình đụng trúng một người nào đó đang đứng lại ngay phía trước cách cậu không xa. Đến lúc này cậu mới gần như tỉnh táo hoàn toàn, lập tức cúi người nhặt chiếc điện thoại của người kia vừa rơi xuống do sự va chạm ban nãy.

"Xin lỗi."

"Không sao."

Khi cả hai cùng lên tiếng, trong vài giây không hiểu tại sao Thiên Yết lại cảm thấy giọng nói kia có phần nào đó rất quen mà cậu không tài nào nhớ ra nổi. Đến tận khi cậu ngẩng đầu lên để kiểm chứng lại sự nghi hoặc, cũng là lúc người kia vừa quay sang với đôi mắt có vài phần mang cùng biểu cảm với cậu.

Một người đàn ông. Một mái tóc màu nâu. Một đôi mắt màu nâu cafe.

"Thiên Yết?"

"... Ba?"

***

"Sao vậy, Sur? Cậu nhìn thấy cái gì hay ho sao?"

Ngay khi Xà Phu vừa dứt lời, Sur Từ hết như vừa bị kéo ngược lại khỏi dòng suy nghĩ của chính mình. Cô quay sang nhìn cậu, chớp mắt vài cái, sau đó lắc đầu.

Nhìn biểu cảm đã bị giấu đi gần hết trên khuôn mặt của Sur Từ, Xà Phu hơi nhú mày, lập tức nhìn về phía ban nãy cô vừa nhìn. Tất cả những gì đập vào mắt cậu là anh Thiên Yết đang nói chuyện với một người đàn ông nào đó.

Đúng lúc này, bàn tay vẫn nắm lấy tay Sur Từ nãy giờ của cậu bị cô siết chặt. Lần này, đáp lại ánh mắt của cậu là một nụ cười híp mắt từ Sur Từ.

"Mình đi thôi."

Xà Phu gật đầu, vẻ mặt mới nãy còn nghiêm nghị đã trở nên vui vẻ. Mặc dù vậy, trước khi dứt tay cô rời khỏi sân bay, cậu vẫn dành vài giây nhìn về hướng vừa nãy.

Cậu nghĩ mình biết người đàn ông đó.

***

Thiên Bình nằm dài trên ghế sofa trong phòng khách, một tay chán chường buông thõng xuống chạm vào sàn nhà, đôi mắt hờ hững theo dõi chương trình nhạ nhèo đang phát sóng trên tivi. Bàn tay còn lại của cậu liên tục chuyển kênh, chỉ để nhận ra một sự thật mà từ nãy đến giờ cậu đã nhận ra từ lâu, chẳng có cái gì hay ho để xem hết.

Hôm nay là ngày Kim Ngưu rời đi. Trong khi bọn nó ai nấy đều rủ nhau ra sân bay tiễn cậu ấy thì Thiên Bình lại không đi được. Cậu có một buổi hẹn tham quan các trường đại học, đồng thời cũng là hội thảo quan trọng mà cậu đã cắt công đăng ký để trải nghiệm thử theo lời khuyên (hoặc xúi dục) của Thiên Yết, đó là một sự kiện mà Thiên Bình không thể nào bỏ qua hay tự tiện hủy được. Đó là lý do khi bọn nó đi thì cậu đang ở trong phòng hội thảo, khi cậu kết thúc thì mọi thứ cũng đều đã xong xuôi, ai lên máy bay về nhà người nấy cả rồi.

Chán phèo. Đồi, đúng là một chuỗi ngày éo le chán nản vô vị.

Sao hai đứa nó đi gì mà lâu thế nhỉ?

Trong khi còn đang thắc mắc sao Thiên Yết và Sư Tử đến giờ này vẫn chưa về, lại còn sinh ra đoán già đoán non đủ thứ, Thiên Bình chợt nghe thấy tiếng cửa mở rồi đóng lại, sau đó là tiếng bước chân ngày một gần hơn.

"Tao về rồi."

Tiếp theo đó nữa, như mọi khi, là tiếng càu nhàu.

"Mày nghĩ mày đang làm cái gì đấy? Ngồi dậy. Khó coi chết đi được."

"Ý kiến mà mày không thấy mệt hả? Đầu phải cứ mang danh cái ghế thì đều dùng để ngồi."

"Ngồi dậy."

Thiên Bình nhú mày nhăn mặt. Cậu xoay người nằm sấp, sau đó mới dùng hai tay chống thẳng lên sofa đẩy người ngồi dậy. Dựng người vào lưng ghế, Thiên Bình vừa che miệng ngáp vài cái, vừa quăng cho cái tên vừa mới giờ giọng ra lệnh một ánh nhìn không mấy thiện cảm.

"Muốn gì? Đang bực mình khó chịu nha!"

"Thiên Bình."

Ngay khi giọng nói đó vừa vang lên, toàn bộ sự ngái ngủ buồn chán trong mắt Thiên Bình tức thì biến mất cả, thay vào đó, là sự kinh ngạc xen lẫn khó hiểu. Cậu biết giọng nói này, chất giọng trầm này, cậu có chết cũng không quên được. Thiên Bình nhú chặt mày, vừa tạm dẹp đi sự nghi hoặc khó tin vừa dấy lên, vừa quay sang phía giọng nói vừa phát ra.

"Ba."

Tại sao ba của cậu lại ở đây? Tại sao ông ấy đi cùng Thiên Yết? Đúng là ban nãy có nhiều hơn một tiếng bước chân, nhưng cậu tưởng đó là Thiên Yết và Sư Tử?

Ngay khi những câu hỏi vừa xuất hiện trong đầu cũng là lúc sự kinh ngạc trong lòng Thiên Bình dần giảm xuống, hay đúng hơn, cậu không còn thể hiện nó ra bên ngoài một cách lộ liễu như ban nãy nữa. Thiên Bình vẫn ngồi đó, đôi mắt màu nâu cafe bắt đầu trở nên lạnh nhạt, kể cả khi nó nhìn sang Thiên Yết chờ đợi một câu trả lời thoả đáng.

"Tao gặp ông ấy ở sân bay."

Thiên Yết sẽ không giấu cậu mấy chuyện vặt vãnh này, càng không vì thế mà nói dối gì cậu, vì thế nên Thiên Bình cũng không tra hỏi nữa. Dù sao nó cũng không phải một thằng không biết suy nghĩ. Trong khi Thiên Yết đi đến và ngồi ngay bên cạnh, đồng thời mời ba cậu ngồi xuống chiếc ghế nhỏ rồi đặt cách đó không xa, Thiên Bình với tay lấy điện thoại của mình.

"Hai đứa xem ra vẫn sống rất tốt, cũng đã trưởng thành thế này rồi."

Thiên Bình khẽ tặc lưỡi, ánh mắt có chút sắc lạnh khó chịu. Chẳng ai quan tâm đến con cái mà lại dùng chất giọng lạnh lùng hờ hững như vậy đâu.

"Bọn con vẫn ổn. Vậy còn ba thì sao ạ?"

Câu hỏi đó là thuộc về Thiên Yết.

"Ba đã tái hôn. Hai năm sau khi chuyện đó xảy ra."

Những ngón tay đều đặn lướt trên màn hình điện thoại của Thiên Bình khựng lại vài giây trước khi vẫn tiếp tục như chẳng có gì xảy ra, cậu hơi nhướng mày, nửa ngạc nhiên, nửa thích thú. Hai năm. Sau khi Thiên Bình gặp tai nạn. Sau khi ba mẹ ly hôn. Thì ra ông ấy như vậy mà vẫn còn có thể kết hôn lần nữa. Trong hai năm mẹ và anh em cậu chịu đủ mọi khổ sở vì những lỗi lầm và sự thù hận vẫn chưa phút nào nguôi ngoai, thì ai đó không những trốn tránh bỏ lại mọi thứ mà còn tìm đến một hạnh phúc mới cho riêng mình.

Tuyệt vời chưa kia.

"Còn một chuyện nữa, cô ấy là mẹ của Thiên Yết. Khoảng nửa năm sau khi kết hôn, có lần ba tình cờ nhìn thấy cô ấy ôm bức ảnh chụp một đứa bé mà khóc, sau đó ba mới biết được đó là Thiên Yết."

Chuyện này thật sự thú vị không chê vào đâu được, đến mức Thiên Bình lẫn Thiên Yết đều vô thức quay sang nhìn đối phương, rồi lại nhìn về phía người đàn ông vừa nói ra với giọng hết sức bình thản kia. Cậu chớp mắt vài cái, sau đó bật cười, trong khi Thiên Yết vẫn điềm nhiên chốt lại bằng một câu duy nhất.

"Trùng hợp đúng là thứ đáng sợ."

"Mẹ của con rất hối hận vì đã bỏ rơi con, rất muốn bù đắp cho con, nhưng cũng rất mừng khi biết rằng con đang sống rất tốt."

Thiên Bình cười nửa miệng, thì ra người phụ nữ đó vẫn còn nhớ đến đứa con mà mình đã bỏ lại. Gì mà hoài bão của bản thân? Gì mà không thể đánh mất tuổi trẻ tương lai trước mắt? Mặc dù cậu cơ bản không có quyền phán xét đúng hay sai, nhưng một người mẹ bỏ con dù là vì bất cứ lý do gì cũng không thể tha thứ được. Vứt bỏ rồi sau đó lại hối hận muốn chuộc lỗi, muốn bù đắp? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

"Con nhờ ba chuyển lời. Nói với bà ấy, con thật sự không hận hay ghét bỏ gì bà ấy, nên không cần phải tự trách bản thân."

Thú thật, Thiên Yết thật sự rất kinh ngạc, đến mức thiếu điều muốn nhảy cẫng lên mà hỏi cho rõ ràng, nhưng cậu không chắc mớ biểu cảm lãnh đạm quá mức rất hiếm khi chịu nghe theo ý của cậu này lại chịu hành động theo điều cậu muốn. Cậu không kinh ngạc vì biết được thì ra mẹ vẫn luôn yêu cậu, thậm chí muốn bù đắp cho những tổn thương đã gây ra cho cậu, cũng không cảm thấy cảm động, vì cơ bản, cậu không phải loại người vị tha. Cậu không hận bà ấy chỉ đơn giản vì cậu không chắc cậu có dành nhiều tình cảm cho người mẹ ruột mà dù chỉ một chi tiết về bà cậu cũng không nhớ được hay không. Cậu hiểu những gì mà bà đã phải trải qua, đã phải lựa chọn, hiểu tại sao bà lại hành động như vậy, nhưng đó chỉ là sự cảm thông. Thậm chí hiện tại lúc này, Thiên Yết đang cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí là tức giận. Cậu không muốn trách bà ấy, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc ba của cậu đang hằng ngày dấn vật về những hành động sai lầm hèn nhát trong quá khứ, đến mức phải tìm đến trị liệu tâm lý và chưa giây phút nào nghĩ đến việc lập gia đình thì trong khi đó, bà ấy lại có thể tìm đến hạnh phúc viên mãn cho bản thân, kể cả dù đó là không sai trái, Thiên Yết thật sự không chịu được.

Nhưng đúng là cậu không thể ngờ, sẽ có một ngày ông Lâm từ ba nuôi biến thành ba dượng của cậu.

Thật quá sức tưởng tượng.

"Ba hiểu rồi."

Trong khi đó, Thiên Bình vẫn im lặng ngồi cạnh Thiên Yết, tay chống lên ghế chống cằm theo dõi cuộc trò chuyện của ba mình và bạn thân. Cậu chột nhìn sang người đàn ông kia. So với người ba tồn tại trong trí nhớ của cậu từ hơn mười năm trước, ông ấy cũng không thay đổi bao nhiêu, cũng không già đi quá nhiều, thậm chí là vẫn còn trẻ đến mức đáng kinh ngạc, tính cách và ánh mắt cũng vẫn lạnh lùng như xưa.

"Sao ba không vào thẳng vấn đề đi? Ba đã quan sát nơi này này giờ rồi, sự chú ý cũng không hề tập trung vào bọn con. Ba muốn gì?"

Mặc dù Thiên Bình nghĩ là cậu cũng thừa biết câu trả lời rồi, và đương nhiên, Thiên Yết cũng vậy. Ngay từ lúc ông ấy xuất hiện trong căn nhà này, ngay từ lúc ông ấy nói mình đã tái hôn, rồi đến chuyện của Thiên Yết, cậu đã nhìn thấy đôi mắt đó đảo dáo khắp nơi, đã biết ông ấy vốn chẳng quan tâm gì mấy chuyện đó rồi, càng biết rõ đó chắc chắn không phải mục đích của ông ấy khi trở về đây.

Đến tận lúc này, đôi mắt màu nâu cafe của ông mới nhìn thẳng vào đôi mắt đồng màu của Thiên Bình, chất giọng vẫn trầm và lạnh như vậy.

"Sur đâu rồi?"

"Thấy chưa. Thay vì vòng vo mãi, ba cứ vào thẳng luôn vấn đề ngay từ đầu có phải tốt hơn không?"

Mặc dù đó là thời điểm khủng hoảng tột độ của cậu, thời điểm mà cậu không bao giờ muốn nhắc đến hay trải nghiệm lại, khi mà thần trí của cậu cũng không còn tỉnh táo bình thường, nhưng Thiên Bình vẫn nhớ như in những lời mà cậu đã vô tình nghe được, những lời cuối cùng mà ba mình nói với Sur Từ trước khi ông rời đi. Ước muốn của ông, lời hứa của ông với con bé, cậu vẫn còn nhớ rất rõ.

"Con tưởng là ba chỉ trở về khi Sur nó cần, khi nó gọi thôi? Đó chẳng phải là lời hứa của ba sao?"

Trước câu hỏi của Thiên Bình, ông ấy vẫn trung ra vẻ mặt bình thản này giờ, vẫn không hề nao núng lấy một giây. Ngược lại, đôi mắt kia dường như trông còn kiên định hơn.

"Đó đúng là lời hứa của ba với con bé. Nhưng Sur cũng đã chịu đủ đau khổ rồi, người phụ nữ đó giờ cũng đã ở trong bệnh viện tâm thần, ở đây đã không còn thích hợp cho con bé nữa."

"Hay nói đúng hơn, là ba đã chờ đủ lâu rồi? Là ba không đủ kiên nhẫn."

Lần này, người lên tiếng là Thiên Yết, với chất giọng gần như là lạnh lẽo vô cảm, vang lên tựa như một lời khẳng định chính xác nhất cho câu nói của ông Lâm. Đúng là ông ấy lo cho Sur Từ, đúng là ông ấy chỉ muốn tốt cho con bé, nhưng suy cho cùng vẫn là do ông ấy không thể chờ đợi thêm được nữa.

"Có gì sai khi ba muốn mang con gái của ba đi cùng? Trên thực tế, ba là ba ruột của nó, tuyệt đối có quyền trở thành người giám hộ chính thức của con bé!"

Khoé miệng Thiên Bình bắt giác nhếch lên, cùng cảm giác chua chát vừa dâng lên trong lồng ngực. Con gái của ba, ông ấy có thể thẳng thắn nói ra cụm từ đó mà không hề ngần ngại, càng không để tâm đến việc còn có một đứa con trai của ông ấy nghe được. Khỏi hải.

"Còn con thì có thể dùng quyền lực cá nhân, thậm chí là một vài thủ đoạn để khiến cái quyền tuyệt đối đó của ba bị tước đi."

"Thiên Yết, con muốn gì?"

"Đừng nói là thằng Yết, còn có con ở đây nữa mà, ba, còn có con trai của ba ở đây nữa mà. Ba nghĩ, nó sẽ muốn đi cùng ba sao? Xem ra ba đã điều tra rất kỹ, biết được cả chuyện mẹ đã được đưa vào bệnh viện, tức là cũng biết đến vụ cháy đó. Ngần ấy năm sống với mẹ, ngần ấy năm chịu đựng, thậm chí suýt bị giết bởi chính mẹ ruột của mình, nhưng nó vẫn không hề cầu cứu bất cứ ai, càng không hề gọi cho ba lấy một lần. Vậy điều gì khiến ba nghĩ rằng nó sẽ ngoan ngoãn đồng ý đến sống cùng ba vậy?"

"Ngay cả con, Thiên Bình, ngay cả con cũng rất hận con bé, cũng xem con bé không ra gì, vậy thì lấy quyền gì cấm ba cho nó một cuộc sống tốt hơn tất cả những sự đau khổ mà nó đã phải trải qua cho đến tận bây giờ?"

Thiên Bình hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén sự chua chát xen lẫn đau đớn đang dần xâm chiếm khắp tâm trí mình. Cậu thở hắt ra một tiếng, bật cười.

"*Đã từng*, ba à. Ba đã điều tra về cuộc sống của nó, thậm chí trở về đây chỉ để mang con bé đi, vậy mà lại không biết được rằng con đã không còn hận em mình nữa? Đây là lần gặp lại đầu tiên của hai ba con ta sau hơn mười năm xa cách, và ba thậm chí còn không thèm hỏi làm cách nào mà con, sau từng đó chuyện, lại có thể *sống* được đến tận bây giờ. Từ nhỏ đã vậy, giống như mẹ luôn xem trọng con như bảo bối, trong mắt của ba cũng chỉ tồn tại mỗi mình Sur Từ. Ba mẹ đúng là trời sinh một đôi."

Ngay từ đầu, việc Sur Từ ra đời chỉ là ước muốn của riêng mỗi mình ba cậu. Sau khi Thiên Bình sinh ra, nhận thấy việc mẹ sẽ để cậu thực hiện ước mơ của bà ấy, ba cậu cần một đứa con khác mà ông có thể toàn tâm toàn ý bồi dưỡng ước mơ và tài năng, toàn tâm toàn ý yêu thương bảo vệ, đó là lý do con bé ra đời. Ngay từ khi còn nhỏ, ba cậu đã rất cưng chiều Sur Từ, ông cho con bé mọi thứ mặc dù nó chưa từng đòi hỏi ông điều gì. Nếu mẹ xem cậu là cả sinh mạng của mình, thì đối với ba, ông ấy yêu Sur Từ hơn bất cứ thứ gì trên đời, sẵn sàng đánh đổi mọi thứ vì con bé.

Thú thật, mặc dù cậu xem Sur Từ là người thân, là gia đình, là đứa em gái duy nhất mà cậu vô cùng yêu thương bảo vệ, nhưng ngoại trừ điều đó ra thì Thiên Bình chưa bao giờ cảm thấy gia đình của cậu thực sự là một gia đình đúng nghĩa, thay vào đó, đó chỉ là hai gia đình riêng biệt cùng sống chung trong một mái nhà mà thôi.

Hoặc tệ hơn, đó còn chẳng phải là gia đình.

"Sao ba không nói thẳng với con, ba đâu có sợ con đau lòng hay tổn thương, vậy sao không nói ra hết cảm giác của ba đi? Rằng ba thực sự *ghét* con vô cùng, bởi vì con là lý do lớn nhất khiến cho cuộc sống của nó khổ sở, là một trong những lý do lớn nhất khiến nó chắc chắn sẽ từ chối đề nghị của ba?"

Dù sao, từ nãy đến giờ, ánh mắt của ông Lâm nhìn cậu rõ ràng không hề có chút dịu dàng nào cả, tuyệt đối không phải ánh mắt của một người ba đang nhìn chính đứa con trai ruột của mình. Y hết ánh mắt của mẹ luôn nhìn Sur Từ.

Cảm giác này đã lâu lắm rồi Thiên Bình mới được trải nghiệm trở lại. Cảm giác là một trong những lý do khiến cậu căm ghét con bé. Cảm giác giống với cảm giác của em cậu.

Đúng là thú vị thật.

***

Khi Sur Từ về đến khu phố là khoảng giờ trưa. Bình thường thì cô hầu như luôn mang theo một cây dù bên mình, nhưng hôm nay lại quên bém mắt, lại nghĩ có lẽ trời sẽ không đột ngột chuyển từ nắng gắt sang đổ mưa nên sẽ không sao, vậy mà khi xe buýt sắp chạy đến bên gần nhà, trời lại bất chợt đổ mưa to, khiến cô chỉ còn cách duy nhất là đầu đội mưa chạy về. Vì vậy khi được Thiên Yết mở cửa, Sur Từ đã ở trong tình trạng ướt toàn thân rồi.

"Đã bảo lúc nào ra ngoài cũng phải mang theo dù rồi cơ mà."

"Em quên mất."

"Xà Phu đâu? Sao không để nó đưa về?"

"Thôi, cậu ấy đột nhiên có việc, nên em tự về."

Mặc dù Thiên Yết rất hay cảm ràm đủ điều, nhưng cũng có vài việc, anh ấy sẽ không bao giờ dă động đến. Như sự dăng trí của cô chẳng hạn. Cô cảm

thấy không nói ra rằng cô đã xem bị lạc khi từ bến xe trở về là một điều đúng đắn.

"Sao anh im lặng bất ngờ vậy, anh hai?"

Suốt từ lúc Sur Từ về cho đến bây giờ, hơn nửa tiếng cho đến lúc cô bước từ phòng tắm ra, Thiên Bình vẫn chưa hề lên tiếng lấy một lần. Anh ấy có nhìn đến cô, mắt có dán vào tivi, nhưng hình như không hề chú tâm đến những điều đó. Nói là anh ấy đang bận suy nghĩ gì đó, mặc dù có phần khó tin nhưng lại khá có lý.

Có lẽ cô nên đổi câu hỏi.

"Ban nãy anh nhắn tin cho em bảo đừng về sớm quá, có chuyện gì sao anh?"

"Ba đến."

Kể cả khi đã tiếp thu rõ ràng lời của anh trai, bàn tay đang cầm khăn lau tóc của Sur Từ vẫn không hề khựng lại, nét mặt cũng bình thản như thể chuyện vừa rồi chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Thì ra người ban sáng khiến cô cứ phân vân mãi do đã xa cách quá lâu, ra là ông ấy thật.

"Cảm ơn anh."

Cô không muốn chạm mặt ông ấy. Đúng là cô đã hứa sẽ gọi ông ấy khi cô cần, sẽ đi cùng ông ấy khi cô không chịu nổi nữa, nhưng hiện tại thì cô vẫn chưa có ý định.

Mà nói đến, bộ mấy ngày gần đây là chuỗi ngày tụ họp của *Hội những người ba xa cách con cái* hay sao vậy?

"Thế, anh đang xem gì vậy? Có gì thú vị không?"

"Chương trình thời sự buổi trưa."

"Người ngoài hành tinh bắt anh tẩy não khi nào thế?"

"Ý của mày là sao đó hả?"

Từ đầu đến cuối, Thiên Yết vẫn đứng trong bếp quan sát cuộc nói chuyện của hai anh em Thiên Bình và Sur Từ, cũng không lên tiếng bổ sung hay đã động gì.

"Thiên Yết, xong chưa? Tao đói."

Nhưng không đã động không có nghĩa là cậu im lặng trong tất cả mọi chuyện.

"Muốn ăn thì lếch xác vô đây mà phụ! Đã ngồi không còn dám lên tiếng ý kiến ý cò?"

Trước giọng điệu hậm hực của Thiên Yết, Thiên Bình bĩu môi phản đối, mặc dù rõ ràng là không dám lên tiếng cãi lại dù chỉ một chữ. Lúc sáng thức dậy đã chẳng thấy ma nào ở nhà, thức ăn cũng không có, định bụng sẽ ra ngoài ăn thì xung quanh chẳng rõ tại sao mà không có hàng quán nào mở cửa, cuối cùng phải đi dự hội thảo với cái bụng đói meo, đến tận bây giờ Thiên Bình vẫn chưa có cái gì bỏ vào bụng. Cậu sắp chết đói rồi, sức đâu mà phụ!

Đồ bạn thân không có trái tim, đến cả than vãn thôi cũng không cho cậu than!

"Đề em giúp anh một tay!"

Mặc kệ anh trai đang vừa ôm bụng rên rỉ vừa lăn khắp sofa, Sur Từ nhanh nhẩu vớt chiếc khăn qua một bên, vớt luôn chiếc điều khiển trả cho Thiên Bình, lập tức chạy vào trong bếp phụ Thiên Yết một tay làm bữa trưa. Cuối cùng, chỉ còn lại mỗi Thiên Bình ngồi bên ngoài phòng khách, cậu mặc kệ luôn tivi, hai tay đu bám trên lưng ghế mà dõi mắt vào trong.

"À đúng rồi, mày biết vụ ba của mình tái hôn với mẹ của thằng Yết chưa Sur?"

Dừng lại việc thái rau củ, Sur Từ đưa mắt nhìn chằm chằm Thiên Bình như sinh vật lạ, ánh mắt ra chiều không tin tưởng, sau đó lại nhìn sang Thiên Yết chờ đợi một câu trả lời thoả đáng. Nhìn Thiên Yết gật đầu xác nhận, Sur Từ chớp mắt một hồi, tâm trí vẫn còn bán tín bán nghi.

"Trùng hợp đúng là thứ đáng sợ."

"Rốt cuộc tao hay nó mới là anh trai của mày hả Sur? Việc gì phải có xác nhận của thằng Yết thì mày mới chịu tin lời của tao nói? Mày coi anh mày chẳng ra ký lô nào phỏng? Mà hai đứa bây sao chép câu nói của nhau đó hả? Thần giao cách cảm hả? Ghê quá đi mất! Mà tao chỉ đang thắc mắc, Yết, nếu vậy tính ra tao với mày ai gọi thằng kia một tiếng anh trai đây?"

Sur Từ đoán chuyện này cũng không ảnh hưởng đến cô cho lắm, vì cô vốn đã xem Thiên Yết là người thân thiết từ lâu rồi, giờ có là người một nhà thật thì cũng chẳng phải vấn đề to tát gì.

"Đừng mong tao gọi mày là anh. Nằm mơ cũng đừng hòng!"

"Thế chẳng lẽ lại là tao gọi?!"

"Nghe cũng được đó. Gọi thử tao xem."

"Vớ vẩn! Mày nằm mơ đi! Nói cho cùng vẫn là tao sinh trước mày, mày mới là người nên gọi tao là anh!"

"Đừng hòng có chuyện đó xảy ra."

Hành động cất thịt của Thiên Yết dừng lại một vài giây, mang theo vài phần khó chịu cùng sự khinh bỉ đang hiện lên trong ánh mắt lờm ngợm Thiên Bình của cậu. Bảo cậu gọi? Cậu, lại đi gọi cái thằng trẻ con điên khùng đó một tiếng "anh trai"? Thà là giết cậu luôn đi. Kinh khủng chết đi được! Trong mơ cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện đó!

"Nhưng tao là lớn nhất! Tao là lớn nhất mày nghe không? Rõ ràng là tao sinh trước mày, nên ở đây tao lớn nhất! Mày phải công nhận tao là anh trai!"

"Chỉ có mười bảy ngày thôi, đừng có ý thế nữa."

"Một giây cũng là lớn, đừng có nói đến tận mười bảy ngày!"

Mặc dù Sur Tử rất thích xem kịch hay, nhưng hình như Thiên Bình hôm nay hơi bị náo loạn rồi, uống công cô ban nãy còn tự hỏi sao anh ấy đột nhiên nghiêm túc bất thường. Do dói quá chăng? Hay người ngoài hành tinh thực sự tẩy não anh ấy mất rồi? Nếu Thiên Yết thực sự chịu gọi anh hai một tiếng anh trai, đừng nói đến chuyện cô sẵn sàng đánh cược bất cứ thứ gì, cô nhất định sẽ mang Thiên Yết đến bệnh viện khám tổng quát não bộ cho anh ấy. Loại chuyện như thế rõ ràng là không thể nào xảy ra được. Không bao giờ.

Nhưng một phần nào đó trong cô cũng muốn nhìn thấy cảnh tượng đó. Chắc chắn sẽ rất thú vị.

"Mau gọi đi! Mau công nhận đi! Mau-"

"Ồ ào quá! Còn không mau im mồm?!"

Nhìn Thiên Bình vừa bị Thiên Yết thắng tay quăng nguyên một trái bí vào mặt, Sur Tử lặng lẽ cảm thán.

Anh Yết à, phung phí chơi đùa với thức ăn thực sự không tốt chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Nhiều Điều Khó Khăn

Nhân Mã ngồi bật dậy trên chính chiếc giường của mình, đôi mắt bàng hoàng xen lẫn vài tia kinh hãi mở to hết cỡ cùng hơi thở gấp gáp như đang cố bù lại lượng không khí vừa bị mất đi. Một phút sau đó, cậu vẫn thờ hồng hộc. Hai phút tiếp theo, cậu mới bắt đầu nhận thức rằng có lẽ cậu nên trấn tĩnh lại bản thân, vì thế Nhân Mã đưa tay lau đi mấy giọt mồ hôi nóng hôi ướt đầm trên vầng trán lạnh buốt của chính mình. Cậu chống tay xuống nệm giường, vô tình trượt theo chiếc chăn khiến nó rơi xuống, kéo theo cả người cậu bỗng chốc mất đà ngã nhào. Lần tiếp theo mở mắt, với đôi mắt đã dần thích nghi được với bóng tối xung quanh căn phòng, cậu nhìn thấy trần nhà.

Với nửa thân dưới vẫn còn trên giường và nửa thân trên thì đang yên vị dưới sàn nhà, Nhân Mã khẽ nhăn mặt vì cảm giác đau buốt từ phía sau đầu bắt đầu truyền đến. Nhìn chiếc đồng hồ treo tường đằng kia chỉ mới một giờ sáng, cậu thờ ơ hắt ra một tiếng, hai bàn tay chán nản vò mái tóc vốn đã rối bù.

Chết tiệt, cậu *lại* gặp ác mộng.

Không hiểu lý do tại sao, những ngày gần đây, cụ thể là khoảng hơn một tuần trước, vài ngày sau khi Kim Ngưu đi, Nhân Mã rất hay gặp ác mộng. Cậu không thể nào nhớ nổi bản thân đã mơ thấy những gì, chỉ biết chúng đủ tồi tệ để khiến cậu bật dậy ngay giữa đêm khuya, khiến mồ hôi thấm ướt khắp người cậu cùng những cơn run rẩy không dứt. Nhân Mã rất dễ vô giác, nhưng một khi đã bị đánh thức sẽ rất khó để ngủ lại. Vì vậy kéo theo những giấc mơ tồi tệ mà cậu còn không tài nào nhớ được, cậu bỗng dưng bị chứng mất ngủ trầm trọng.

Khác với tính cách ôn hoà của chị gái, Nhân Mã căn bản là một người nóng vội, thỉnh thoảng dễ tức giận và khá bốc đồng, nên tâm trạng của cậu cũng trở nên thất thường theo. Gần đây do một phần áp lực của việc học hành cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới, giờ lại thêm hàng tá ác mộng và những lần thức trắng đêm, tâm trạng của cậu cực kỳ tồi tệ.

Hơn cả thế, Nhân Mã cảm thấy bất an. Còn nhớ vài ngày trước khi ba mẹ cậu mất vì tai nạn giao thông, cậu cũng hay bật dậy giữa đêm như vậy. Đó là lý do cho việc Nhân Mã rất khó ngủ lại sau khi đã thức, vì nó khiến cậu nhớ lại những chuyện không vui.

Dù vậy, riêng ngày hôm nay thì có lẽ cậu nên kiểm chế lại một chút. Dù sao hôm nay cũng là ngày giỗ của ba mẹ cậu.

Nhân Mã rời khỏi nhà khoảng đầu giờ chiều. Ban đầu, cậu định dùng xe đạp như mọi khi, nhưng sau đó mới phát hiện ra lốp xe đã bị thủng từ lúc nào, Nhân Mã lại lười sử dụng chiếc mô tô của ba, nên cuối cùng quyết định đi bộ ra trạm xe buýt gần nhà. Dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ, lại chiều rồi, nên cậu hy vọng các chuyến xe không quá đông đúc. Không hẳn là cậu ghét nơi đông người, chỉ là xe buýt vốn đã chật chội rồi, nếu đông quá thì thật sự rất khó chịu.

Nhưng trái ngược lại hoàn toàn so với ước muốn của Nhân Mã, các xe của các chuyến cậu cần đều đông gần như là kín người, chỉ đứng dưới trạm chờ nhìn thôi cũng muốn tắt thở. Nhân Mã nhăn mặt đấu tranh tư tưởng một hồi, chờ được ba chiếc với lượng người đều đông y hệt nhau, cuối cùng đành phải miễn cưỡng chạy lên chiếc thứ tư ngay khi bác tài vừa lớn tiếng giục khách.

Còn nhớ trước kia, để tiết kiệm một phần chi phí thay vì dành ra một khoảng để mua xe đạp, Nhân Mã và Kim Ngưu cũng từng sử dụng xe buýt làm phương tiện đi lại chính. Nhưng sức khỏe của Kim Ngưu vốn không tốt, không chịu được sự ngột ngạt ồn ào trên xe, đến cả Nhân Mã cũng không chịu được, nên cậu sau đó quyết định làm thêm nhiều một chút, cuối cùng mua được chiếc xe đạp, từ đó không còn đi xe buýt nữa. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, cái thứ này vẫn khiến cho người ta khó chịu như vậy.

"A coi chừng! Coi chừng! Cẩn thận!! A!"

Trong lúc Nhân Mã đang cố nép vào một góc có vẻ là yên bình và ít chịu thiệt hại nhất trong xe, một người nào đó bị xô đẩy khiến cho mất đà vô tình ngã nhoài về phía cậu. Theo phản xạ, Nhân Mã giờ tay đỡ lấy người đó.

"Không sao chứ?"

"Không sao, không sao. Xin lỗi, làm phiền đằng ấy rồi. Cảm..."

Ngay khi người đó vừa nói vừa ngẩng đầu lên, Nhân Mã lúc này mới hiểu ra lý do tại sao cái giọng nói ấy lại quen đến như vậy.

"Bảo?"

"Ừa Mã? Là cậu thật hả?"

Là Bảo Bình.

"Sao chị ở đây?"

Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ, nhưng chỉ còn hơn một tháng nữa là đến kỳ thi tuyển sinh đại học rồi, Bảo Bình lẽ ra giờ này phải nên ở nhà để ôn bài học bài chứ.

"À, tại có vài tài liệu tôi cần mua, nên mới chạy đi như thế này. Lúc đầu tôi định lấy cái xe đạp trong nhà đi cho nhanh, mà không hiểu sao lại quên mất, đến chừng nhớ ra thì xe cũng vừa tới, nên tôi lên luôn. Chỉ là không ngờ nó lại đông như thế này."

Nhìn Bảo Bình vừa cười xoa xoa tay gãi đầu, Nhân Mã cũng bật cười theo. Ngay khi Bảo Bình vừa định nói thêm, cô lại bị những hành khách xung quanh vô tình đẩy đến, một lần nữa mất đà ngã vào người Nhân Mã đang đứng ngay phía trước.

"Cẩn thận. Chị đứng vào trong đi."

Một tay giữ tay cầm thắng bằng trên trần xe, tay còn lại Nhân Mã ôm ngang lưng Bảo Bình, xoay người đẩy cô vào phía trong trong khi tầm mắt vẫn đảo tứ phía. Có lẽ chính vì như thế nên cậu không hề biết rằng hiện tại lúc này đây, Bảo Bình đang cực kỳ im lặng cùng với khuôn mặt sớm đã đỏ bừng lên từ lúc nào.

"Mã, chị xuống trạm nào vậy?"

Nhân Mã vừa dứt lời, xe buýt cũng vừa hay dừng lại tại một trạm chờ. Với lượng khách khá đáng kể vừa xuống xe, không gian bên trong có phần bớt ngột ngạt hơn một chút. Đến lúc này, Bảo Bình mới ngẩng đầu nhìn Nhân Mã, sau đó quay ngược ra sau nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Hình như là trạm tiếp theo."

Một phần do việc học của cả hai bên đều khá nhiều, hoạt động câu lạc bộ theo đó cũng bị hoãn lại toàn bộ nên hầu như gần đây Nhân Mã cũng không gặp Bảo Bình thường xuyên, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy cô khi vô tình đi ngang qua dãy nhà học của khối mười hai. Tính ra thì hôm nay là lần nhìn thấy đối phương lâu nhất đầu tiên kể từ hôm tiễn Kim Ngưu đi.

"Mã, cậu không khoẻ hay sao vậy?"

Nhân Mã chuyển ánh mắt đang nhìn băng quơ sang Bảo Bình, chớp vài cái ra chiều chưa hiểu ý cô.

"Mất cậu toàn quãng thâm, này giờ còn ngáp dài ngáp ngắn liên tục, bộ gần đây không ngủ được hả? Không phải là cậu thức đêm học thi đó chứ? Nhìn cậu cứ lờ lờ thiếu sức sống, trông như đang mệt mỏi lắm vậy, hay là bệnh rồi?"

Trên vầng trán lạnh buốt của Nhân Mã đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay của Bảo Bình đang đặt lên. Đối diện với khuôn mặt hơi nhẵn lại vì nửa lo nửa khó chịu của cô, cậu hơi cười.

"Tôi không sao, chỉ là mấy ngày gần đây hay gặp ác mộng. Tôi ổn mà."

"Tôi nghe nói người ta có bán loại bùa xua tan ác mộng, để hôm nào tôi mua cho cậu! Nhưng nói gì thì nói, trông cậu thảm lắm luôn ấy."

"Làm gì mà đến mức đó. Còn chị, chăm học đến như vậy, siêng năng như thế, hình như nhiều đến mức bắt đầu tỉnh ý hơn rồi thì phải."

"Lại nói nhảm! Lâu ngày không gặp, cậu nhớ đánh phải không?"

Đúng lúc này, xe buýt dừng lại. Bảo Bình thu lại nắm đấm vừa chỉ mới giờ ra của mình, thay vào đó bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh. Cô hất mặt lườm Nhân Mã một cái, sau đó quay đi nhìn ra cửa sổ, rồi lại quay lại nhìn cậu nở nụ cười.

"Thôi, tôi phải xuống ở đây rồi. Gặp cậu sau nha, Mã!"

Trong một vài giây bất chợt khi nhìn Bảo Bình chạy lướt qua trước mặt mình, không hiểu sao lồng ngực Nhân Mã dâng lên một cảm giác rất lạ. Một cách vô thức, cậu cứ thế đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Bảo Bình giữ cô lại.

"Nhân Mã? Làm sao vậy?"

Khi chất giọng ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu của Bảo Bình vang lên, Nhân Mã mới sực tỉnh, cậu chớp mắt vài cái.

"À, không. Không có gì đâu. Gặp chị sau."

"Cậu nên về ngủ một giấc cho bớt chàm mạch lại đi."

Ngay khi bàn tay Nhân Mã vừa bỏ ra, Bảo Bình cười tươi rồi cứ thế chạy đến cửa xuống. Tận lúc chiếc xe đã bắt đầu rời khỏi trạm và lăn bánh trở lại, Nhân Mã vẫn còn ngơ ngác nhìn vào bàn tay vừa nắm lấy tay của cô vừa nãy. Cậu cứ xoè ra, rồi lại nắm chặt lại, sau đó bắt giắc nhíu mày, cuối cùng đưa tay vò đầu trong khi thở hắt ra một tiếng.

Có chuyện gì xảy ra với cậu thế này?

***

Sau khi tạm biệt Nhân Mã rồi rời khỏi xe buýt, Bảo Bình đứng yên dưới trạm chờ một lúc rất lâu chỉ để hít thở cho thật thoải mái, bù lại lượng không khí vừa mất ban nãy trong biển người kia. Cô vờn vai một cái, hít vô thở ra vài cái, sau cùng liền nở một nụ cười thật tươi.

Năm phút sau, Bảo Bình mới bắt đầu xác định rõ ràng nơi mình đang đứng, rồi lập tức quay người bước đi. Vì lần cuối cùng cô đến nhà sách đó là cùng với Xứ Nữ khoảng hơn một năm trước, nên Bảo Bình chỉ còn cách một nửa dựa vào trí nhớ của mình, nửa còn lại vừa đi vừa tìm, thỉnh thoảng hỏi người xung quanh.

Trong lúc rảo bước khắp nơi, Bảo Bình chợt nhớ ra, hình như ban nãy cô vẫn chưa hỏi rõ cuộc Nhân Mã đang trên đường đi đâu. Cô còn nhớ cậu ta có đeo trên lưng một chiếc balo khá to. Mà nhắc đến cậu ta, tên nhóc đó lúc đó thật sự khiến cô chỉ muốn đào một cái lỗ thật to rồi chui xuống cho đỡ nhức mặt. Nếu cậu ta mà nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng lên vì ngượng của cô khi ấy, cô nhất định sẽ độn thổ, không bao giờ trỗi lên khỏi mặt đất một lần nào nữa! Sao cậu ta có thể bình thản như vậy trong khi khiến cô xấu hổ như thế cơ chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Bảo Bình hy vọng Nhân Mã không sao. Ban nãy nhìn tên nhóc đó xem chừng khá mệt mỏi. Có vẻ cậu ta thật sự bị mất ngủ.

Vẫn đắm chìm trong mớ suy nghĩ của chính mình, Bảo Bình đã đi đến nhà sách từ lúc nào không hay. Cô dừng lại, ngẩng cao đầu nhìn bảng hiệu để kiểm chứng lại địa điểm một lần nữa, sau đó mới vui vẻ chạy như bay vào trong. Gần nhà cô vốn cũng có nhà sách, nhưng chỉ có nơi này mới bán những tài liệu cô cần, ngay cả chị em Xứ Nữ và Ma Kết cũng rất thường xuyên lui đến đây, đến mức họ trở thành khách hàng quen mặt thân thiết. Chính Bảo Bình cũng không ngờ cũng có ngày cô sẽ đi tìm mua những tài liệu liên quan đến bài vở như thế này.

Sau khi mua đủ đồ cần thiết, Bảo Bình rời khỏi nhà sách. Vừa bước đi trên đường, cô vừa nhìn vào đồng hồ đeo tay, tự hỏi cô có nên ghé vào đâu đó chơi một xíu rồi hăng về nhà hay không. Đạo gần đây bài vở học hành cứ ì ề đầu cuối cô khiến cô không giờ phút nào thật sự yên ổn thoải mái, đến cả thời gian chơi đùa thư giãn cũng không còn dư dả như trước, thật sự làm cô căng thẳng đến mức muốn chết đi sống lại.

Đúng lúc này, một tiệm trò chơi bên đường bất chợt đập vào mắt Bảo Bình. Cô chớp mắt vài cái, bắt đầu đấu tranh tư tưởng không ngừng.

***

Từ hôm chuyện đó xảy ra cho đến bây giờ, Song Ngư không hề đến lớp lấy một ngày nào. Cậu không ra khỏi nhà, thậm chí một ngón chân cũng không vượt qua khỏi cánh cửa phòng. Cậu hoàn toàn không biết xã hội ngoài kia hiện tại đã như thế nào, hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới xung quanh. Mỗi ngày của cậu trôi qua trong sự tĩnh lặng tuyệt đối và bóng tối bao trùm khắp nơi trong chính căn phòng của mình. Không ai đến tìm cậu, cũng không ai quý rầy cuộc sống của Song Ngư. Kể từ hôm đó, không còn bất cứ chuyện gì xảy ra nữa.

Cho đến buổi chiều ngày hôm nay, khi Song Ngự đột nhiên cảm thấy có lẽ cậu nên mở cửa bước ra khỏi phòng, rời khỏi nhà và đi đến thăm những ngôi mộ của gia đình cậu. Dù sao, cậu cũng không thể cứ nhốt mình trong một góc tối tăm chật hẹp không lối thoát như vậy cả đời được.

Khi Song Ngự vừa đến nghĩa trang, cậu chợt nhìn thấy một người đàn ông rất quen đi ra từ hướng đối diện. Như một phản xạ tự nhiên, cậu lập tức trốn vào một góc, đợi cho đến khi ông ta đi khỏi. Sau đó, đứng như dự đoán của cậu, trước mắt Song Ngự, trên từng ngôi mộ của gia đình cậu đều đặt một bó hoa ly ly trắng.

Trong một khắc, trong đầu Song Ngự đã hiện lên ý nghĩ xui khiến cậu hãy lập tức ném hết tất cả những bó hoa kia vào thùng rác, và cậu thật sự đã gần như làm như vậy. Nhưng ngay khi vừa định đặt tay lên bó hoa đầu tiên trên mộ mẹ, bàn tay của cậu đột nhiên khựng lại, sau đó dừng hẳn rồi từ từ rút trở về.

Đây không phải là điều cậu nên làm. Song Ngự không nên tiếp tục cư xử như một đứa trẻ to xác chưa trưởng thành nữa.

Mặc dù vậy, thật khó chịu khi nhìn những thứ thuộc về người đàn ông đó đang đặt trên những ngôi mộ của những người mà cậu yêu thương nhất. Cậu căm ghét ông ta.

"Con đến thăm mọi người đây."

Dù cho đã đóng cửa tự nhốt mình trong phòng suốt gần hai tuần qua, Song Ngự vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ được toàn bộ sự hận thù vốn đã ăn sâu vào trong tận tiềm thức của cậu. Ngay từ khi chỉ mới là một đứa trẻ sáu, bảy tuổi, Song Ngự đã quen với nó, cậu sống cùng nó, thậm chí nếu không có nó, cậu cũng không chắc liệu bản thân cậu có thể tiếp tục tồn tại cho đến tận bây giờ hay không. Mặc dù sự hận thù khiến cho Song Ngự đau đớn đến tuyệt vọng, khiến cậu gần như đánh mất chính bản thân mình, nhưng cậu biết rất rõ, đó là tất cả những gì duy nhất mà cậu còn lại cho mình. Vì vậy bảo cậu dừng việc trả thù và làm tổn thương người khác, cậu có thể miễn cưỡng làm được, nhưng từ bỏ và tha thứ với một tấm lòng khoan dung bác ái, cậu tuyệt đối không làm được.

"Mẹ luôn nói với con, từ bỏ là điều tốt nhất, luôn bảo con hãy dừng lại trước khi quá muộn, rằng nếu con tiếp tục, con sẽ không bao giờ có thể quay đầu lại được nữa. Con đã từ bỏ rồi, ít nhất là từ bỏ việc kéo bọn họ xuống địa ngục, nhưng con thật sự không thể cảm thấy thanh thản được mẹ à. Con *chẳng* cảm thấy gì hết."

Bây giờ ngay cả bản thân là ai, Song Ngự cũng không biết nữa. Không có hận thù thì cậu tốt cuộc là ai, cậu tốt cuộc là cái gì?

Thật trống rỗng.

Sau đó, Song Ngự không còn lên tiếng lấy một lần nào nữa, cậu cứ quỳ ở đó, trước những ngôi mộ của gia đình mình, hai tay chắp lại trong khi mắt vẫn nhắm nghiền. Cậu không cầu nguyện, cũng không suy nghĩ hay nói thầm bất cứ điều gì, cậu chỉ quỳ thôi. Khi Song Ngự mở mắt ra và nhìn xung quanh, rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay, cậu mới phát hiện thì ra đã gần hai giờ đồng hồ trôi qua. Nghĩ ngợi một hồi, Song Ngự quyết định có lẽ cậu nên về thôi.

"Hôm khác con lại đến thăm mọi người, bây giờ con về nhé. Chào ba, chào mẹ, chào anh hai."

Đi trên lối cũ dẫn vào bên trong khi này, Song Ngự đưa mắt nhìn lên bầu trời, nhìn vào từng đám mây đang trôi nhẹ giữa không trung. Trong lúc còn đang lơ đãng nhìn khắp nơi, cậu đột nhiên hắt hơi liên tục vài cái, sau đó chán nản dùng ngón tay sờ sờ cánh mũi, hết khịt mũi lại ho không ngừng. Chẳng lẽ chỉ mới nhốt mình trong phòng gần hai tuần mà sức đề kháng của cậu lại giảm xuống đến mức vừa ra ngoài đã bệnh rồi? Đúng là khó chịu mà.

"Ừa, Ngự? Là mày phải không vậy?"

Trí nhớ của Song Ngự cũng có thể được xếp vào loại tốt, mặc dù không thể so sánh được với thể loại trí nhớ siêu phàm hiếm gặp như Thiên Bình, nên cậu có thể lập tức nhận ra giọng nói quen thuộc kia thuộc về ai thay vì ngỡ ngàng rồi đoán già đoán non. Nhưng chính bởi vì cậu biết nó là của ai, nên sau khi khựng lại trong vài giây, Song Ngự lập tức đẩy nhanh tốc độ bước chân của mình lên, tuyệt đối không hề ngẩng mặt lên nhìn đối phương.

"Đúng là mày mà! Chạy đâu đó? Đứng lại mau!"

Nhưng cũng giống như trí nhớ không thể bằng với một thiên tài âm nhạc có trí nhớ siêu việt, ngay cả tốc độ của Song Ngự cũng không thể đem ra bì được với một thiên tài thể thao khác. Song Ngự thở hắt ra một tiếng, cuối cùng đành đứng lại sau khi đã liên tục thất bại trong việc lách người chạy đi khỏi cái tên hiện đang đứng trước mặt mình.

"Cả tuần nay không gặp mày, mà không, phải nói là gần hai tuần nay không thấy mày đâu hết, bộ bệnh hay sao vậy?"

"Mày muốn cái gì, Nhân Mã?"

Ngược lại với thái độ rõ ràng là đang khó chịu của Song Ngự, Nhân Mã vẫn tỏ ra rất vui vẻ, thậm chí còn nhe răng cười tươi.

"Lâu quá không gặp, đi chơi không?"

"Không. Biến. Cút ra khỏi đường đi của tao."

"Phũ phàng riết quen ha? Dừng từ chối lời đề nghị của bạn thân mày chứ!"

"Mày còn không phải bạn tao, đâu ra bạn thân! Đồ đầu đá chết tiệt, mày nghe không hiểu tiếng người hả?"

Mặc kệ sự cự tuyệt và miệng lưỡi sắc hơn dao của Song Ngư, Nhân Mã vẫn bình thản chạy tới, tay thẳng thắn vươn qua khoác vai cậu, rồi hớn hờ kéo cậu đi.

"Bỏ tao ra!"

Đáng ghét, cậu đang muốn về ngủ có được hay không?!

***

Sau khi mất gần năm phút chỉ để quyết định nên thiên về cán cân nào, cuối cùng Bảo Bình vẫn mặc kệ mọi thứ và tạm dẹp việc học hành thi cử sang một bên, cứ thế bay thẳng vào tiệm trò chơi bên đường. Với số tiền ít ỏi cô đem theo vì vốn chỉ định mua tài liệu, Bảo Bình chỉ có thể chơi khoảng hơn hai giờ đồng hồ. Mặc dù vậy, đối với người bắt buộc một cách miễn cưỡng phải xa sự giải trí như cô, hai giờ đã quá đủ để biến cuộc đời thành thiên đường rồi. Quả nhiên, học thì học, vẫn là nên thư giãn chơi đùa một tí.

Bước đi trên đường, Bảo Bình liên tục đưa mắt xoay người nhìn ngắm khắp nơi, từ những dãy nhà cao tầng lạ mắt vừa được xây dựng đến những hàng quán cửa tiệm vô cùng thu hút khắp hai bên đường, mọi thứ lọt vào mắt đều khiến cô cảm thấy thích thú cực kỳ, đến mức thỉnh thoảng gần như sắp va vào mấy người đi đường. Vẫn đang nhìn ngắm tứ phía, điện thoại trong túi Bảo Bình chợt reo lên.

Là mẹ của cô.

"Dạ? À, con vẫn đi mua tài liệu học mà mẹ, con đang trên đường về đây! Trúng hả mẹ? Dạ rồi, để con ghé mua rồi về ngay! Gặp mẹ ở nhà nha!"

Sau khi cúp máy, Bảo Bình đưa mắt nhìn rồi lập tức chạy ngay vào một siêu thị nhỏ gần đó, mua ngay trúng mà mẩu thần đại nhân yêu cầu. Cũng may là sau khi mua tài liệu, rồi thoả thích chơi trò chơi, cô vẫn còn một khoảng đủ để mua cho mẹ, nếu không thì cô chắc chắn xong đời. Rồi khỏi siêu thị, Bảo Bình mới phát hiện ra thì ra đã lâu như vậy rồi, thay vì tiếp tục la cà ngoài đường mãi như thế này, cô nên về thật nhanh thôi. Mang theo suy nghĩ đó, Bảo Bình cũng đẩy nhanh tốc độ của mình lên, từ những bước đi chậm rãi trở thành những bước chạy nhanh nhẹn, cho đến khi dừng lại cùng những người khác chờ đèn tín hiệu dành cho người đi bộ. Khi đèn xanh vừa sáng lên, Bảo Bình đã lập tức chạy đi.

"Ồi!"

"Cẩn thận một chút đi chứ! Mắt của cô để ở đâu thế hả? Thật là phiền phức quá đi mất!"

Nhìn lên phía trước, Bảo Bình nhìn thấy một người phụ nữ mang thai đi đến từ phía đường bên kia vừa vô ý đụng phải một người đàn ông trung niên bánh bao đang vội vã chạy lên từ phía sau cô. Giây phút Bảo Bình chạy ngang qua người thai phụ, cô vô tình nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy dường như đang rất khó chịu, ngay cả mồ hôi cũng nhễ nhại khắp trán cùng hơi thở có phần không đều đặn. Như một phản xạ tự nhiên, Bảo Bình khựng người lại, quay về phía người thai phụ với ánh nhìn lo lắng.

"Chị gì ơi, chị không sao chứ? Chị có ổn không? Em đưa chị vào trong nhé? Chị..."

Đúng lúc này, người thai phụ đột nhiên ngã nhào cả người về phía trước, ngay lập tức, Bảo Bình quay phắt lại và đưa tay đỡ lấy cô ấy. Trong khi cô còn đang liên tục hỏi han và lay người cô ấy dậy, đồng thời đỡ cô ấy vào trong, bên tai cô bỗng vang lên tiếng còi.

Bảo Bình đã không để ý rằng, đèn tín hiệu dành cho người đi bộ đã không còn ở màu xanh nữa rồi.

***

Song Ngư ngồi ghé sát cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lơ đãng nhìn theo những ngôi nhà dần khuất bóng phía sau do chiếc xe đang chạy. Cậu đưa tay che miệng ngáp một cái, sau đó dụi mắt ngái ngủ. Bất giác, Song Ngư liếc đôi mắt của mình sang người đang ngồi ngay bên cạnh cậu, người mà thật sự khiến cậu đang có vài phần khâm phục xen lẫn khó hiểu với sự im lặng bất thường hiếm thấy hơn cả động vật *Sách Đỏ* của nó. Cậu vô thức thờ dài một tiếng. Nếu Huỳnh Nhân Mã có thể yên tĩnh như vậy, tại sao nó không bao giờ chịu yên tĩnh mỗi khi ở gần xung quanh cậu?

Đúng là cái thằng phiền phức.

"Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ tao đó."

Khác với sự đông đúc đến chật chội của vài giờ trước, hiện tại lúc này, chiếc xe buýt mà Song Ngư và Nhân Mã đang ngồi lại vắng lặng một cách lạ lùng, tính luôn cả hai người bạn cậu và bác tài thì chỉ có tổng cộng sáu người trên xe. Có lẽ đó là một phần lý do cho việc mặc dù đang đeo tai phone bật kín hai bên tai, Song Ngư vẫn có thể nghe thấy tiếng của Nhân Mã, kỳ lạ lại vang lên khá nhỏ.

"Bình thường mọi năm tao đều đi thăm mộ ba mẹ cùng với chị hai, nên lúc biết được ngày bay của mình chỉ trước chưa đến một tháng so với ngày giỗ, chị ấy đã vô cùng khó chịu. Cuối cùng thì cũng không thể thay đổi được. Cũng có khi kể từ năm nay trở đi sẽ chỉ còn mỗi tao đến thăm ba mẹ thôi cũng nên."

Song Ngư nghe thấy tiếng cười của Nhân Mã. Nói thật lòng thì cậu thật sự có một chút biết ơn Nhân Mã khi mà dù nó đã gặp cậu ở nghĩa trang, từ nãy đến giờ nó vẫn chưa hề một lần nào hỏi cậu lý do tại sao lại ở đó. Mặc dù thậm chí nếu Nhân Mã có hỏi thật thì cậu cũng sẽ không trả lời, nhưng cảm giác không bị tra hỏi vẫn là một trong những cảm giác thoải mái nhất.

"Sao lại đi nói với tao mấy chuyện này?"

"Sao trăng cái gì, vì mày là bạn thân của tao!"

Dù vậy, bên cạnh cảm giác thoải mái đó, thời gian Nhân Mã khiến cậu khó chịu vẫn nhiều hơn gấp bội lần.

"Tao không phải bạn mày!"

"Nhưng tao xem mày là bạn thân, nên mày là bạn thân tao!"

Song Ngư chán nản dùng tay đỡ trán, bắt lực thờ hất ra một tiếng. Bộ cậu đang nói chuyện với một thằng nhóc con không biết lý lẽ chắc!?

"Sao lại là tao? Sư đâu? Lóp trưởng đâu? Tụi kia đâu?"

Luộm ngóat khuôn mặt cứ tỏ ra ngờ ngạc của Nhân Mã, Song Ngư càng lúc càng muốn thẳng tay vặn gãy cổ nó cho hả cơn giận. Rõ ràng là dù có ở trong trường hay bên ngoài xã hội, cậu đều dựng lên một bức tường phòng thủ vô cùng vững chắc, tự mình nhốt mình trong một cái hộp vô hình khỏi cuộc sống bình thường, tuyệt đối chưa bao giờ làm bất cứ việc gì khiến cho người khác cảm thấy cậu là một người có thể kết bạn, càng tuyệt đối không thể nào dính líu đến loại người phiền phức như Nhân Mã. Cậu thật sự không tài nào hiểu nổi.

"Vì chỉ có mày tao mới thấy đồng cảm thôi."

Song Ngư đang nghĩ đến việc tắt nhạc trong vài giây, vì hình như cậu vừa nghe nhầm cái gì đó.

"Tao thực sự rất quý trọng Ma Kết và Sư Tử, điều này chắc chắn sẽ không bao giờ thay đổi dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Đó là hai người bạn đầu tiên của tao, thậm chí nếu vì hai cậu ấy mà tao phải nhảy vào nguy hiểm, phải đánh đổi cả cái mạng này, tao cũng sẽ không do dự. Nhưng đồng cảm thì không thể. Cuộc sống của Ma Kết rất hạnh phúc, ít nhất là so với một thằng mò còi như tao, Ma Kết có tất cả. Tao không nghĩ là mình ganh tỵ, tao chỉ cảm thấy một người như thế không phải là người mà tao có thể thân thiết được. Còn Sư Tử thì, đúng là so với Kết thì cậu ấy gặp nhiều chuyện khó khăn đau khổ hơn, hơn gấp nhiều lần tao, nên tao cũng nghĩ nếu là cậu ấy thì sẽ được. Nhưng không hề. Tao không tài nào hiểu nổi những gì mà Sư suy nghĩ, tao thậm chí còn không thể hiểu được cậu ấy rốt cuộc là kiểu người như thế nào. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, nhất là dạo gần đây sau vụ cháy đó, cậu ấy hình như càng khó hiểu hơn. Đôi lúc tao còn không nhận ra được đó có thực sự là một trong hai người bạn mà tao quý trọng đến mức gần như tôn thờ hay không."

Khi nghe những lời của Nhân Mã, Song Ngư biết cậu hiểu đa phần những suy nghĩ đó. Một Nguyễn Ma Kết có gia đình, có trí thông minh, có ước mơ, có mục tiêu, từ trước đến giờ cũng chưa từng phải trải qua một lần đau đớn tột cùng nào, thực sự là loại người ở một thế giới khác hoàn toàn. Còn Sư Tử, Song Ngư cũng không biết cậu ta có bao giờ thuộc về bất cứ thế giới nào hay chưa. Chỉ khác một điều so với Nhân Mã, cậu *hiểu* Sư Tử.

Chỉ ít là cậu tự mình nghĩ như vậy.

"Còn mày thì khác. Mặc dù mày rất khó gần, cực kỳ khó ưa, tính tình thì độc đoán độc tài, cứng đầu cứng cổ, lúc nào cũng chỉ muốn làm theo ý mình, giỏi nhất là chọc điên người khác, nhất là cái lưỡi sắc hơn dao toàn phun ra mấy lời không bao giờ có thể lọt tai được, nhiều khi điều tốt nhất mà mày có thể làm cho người ta chính là ngậm mồm lại, tuyệt đối đừng mở miệng nói ra bất cứ chữ nào. Ngay cả đôi mắt mà ai cũng nói là cửa sổ tâm hồn cũng chẳng có chút thiện cảm, thậm chí nguyên cả cái bản mặt của mày cũng vô cùng khiến người ta muốn nhào vô đánh cho một trận, rõ ràng là loại người có thể giết chết người khác bằng cả vũ lực lẫn lời nói. Cực kỳ nguy hiểm, vô cùng đáng sợ, nhưng vẫn là khó ưa nhiều hơn, tốt nhất là không nên tiếp xúc."

Song Ngư muốn giết chết nó. Cậu muốn vặn cổ chặt nhuyễn nó ra đốt thành tro rồi tống hết xuống biển. Ngay bây giờ.

"Nhưng đối với tao mà nói, so với Sư Tử thì mày còn dễ gần hơn."

"Câm Kinh quá đi mất."

"À quên, bỏ sung phần tính tình, còn cộc cằn thô lỗ tính khí khó chịu thất thường nữa."

"Mày thì không chắc? Không câm miệng là tao giết mày ngay đây."

"Mà nói cho cùng tao nghĩ vẫn là do tao muốn làm bạn với mày."

Song Ngư bừm môi khinh thường, đôi mắt nhú chặt lại một cách khó chịu, toàn bộ nét mặt chỉ có mỗi sự không đồng tình. Mặc dù vậy không hiểu tại sao, Song Ngư vẫn không hề lên tiếng phản ứng, cậu không đồng ý, nhưng cũng không hề phản bác hay từ chối.

Có lẽ là do suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu cậu cũng nên.

"Mày nghĩ thế nào về việc đôi khi, từ bỏ mới là điều tốt nhất?"

"Mày đang hỏi tao đó hả?"

Đôi mắt Nhân Mã dời sang phía Song Ngư, vừa tò mò vừa khó hiểu. Cậu ta chớp mắt vài cái, gãi đầu vài cái, cắn môi vào cái, rồi sau đó mới bắt đầu lên tiếng, chất giọng và vẻ mặt bỗng dưng trở nên nghiêm túc lạnh nhạt.

"Năm đó ba mẹ tao gặp tai nạn là vì tài xế xe tải ngủ gật trong lúc điều khiển, vô tình lạc tay lái tông vào xe của bọn họ. Lúc đó tao còn rất nhỏ, thậm chí còn không ý thức được rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra, nên chỉ có mỗi mình chị hai giải quyết việc đó. Đúng là người giám hộ trong trường hợp khẩn cấp sẽ có quyền suy xét, nhưng vì đó là bà ngoại, nên bà để cho chị ấy tự quyết định. Mặc dù chị lớn hơn tao một tuổi thôi, nhưng chị ấy chín chắn và trưởng thành hơn tao nhiều. Tài xế xe tải là một người đàn ông trung niên, vì làm quá nhiều công việc đến mức kiệt sức nên mới xảy ra tai nạn đó. Kim Ngu nói với tao là gia đình ông ta rất nghèo, lại còn phải kiếm tiền cùng vợ chạy chữa cho đứa con bị bệnh nặng nên không có tiền để bồi thường, vì vậy ông ta khẩn thiết cầu xin, thậm chí quỳ lạy để được kéo dài thời hạn thi hành án phạt tù thay cho số tiền. Cuối cùng, chị tha thứ cho ông ấy, mặc dù ông ta vẫn phải ở tù một thời gian theo pháp luật, nhưng không phải bồi thường một đồng nào."

Song Ngu vẫn ngồi đó, bình thản lắng nghe Nhân Mã, một việc mà cậu thực sự không thể tin được là cậu có thể làm. Sau khi dứt lời, Nhân Mã bật cười, chỉ có điều là một nụ cười có phần chua chát.

"Nhưng có một sự thật mà tao chưa bao giờ nói ra cho bất cứ ai, mặc dù Ma Kết và Sư Tử có biết, nhưng là hai đứa nó tự đoán ra."

Nhân Mã liếc mắt sang nhìn Song Ngu, rồi lại nhìn lơ đãng khắp xe buýt.

"Cho đến tận bây giờ, khác với Kim Ngu, tao vẫn chưa giây phút nào tha thứ cho ông ta. Cho đến hiện giờ, tao vẫn rất hận ông ta. Tao không quan tâm gì lắm đến mở tiền bồi thường vô vị đó. Tao biết đó là tai nạn, cũng biết ông ta rất dấn vật, nhưng tao vẫn không thể tha thứ được cho người đã phá nát gia đình hạnh phúc của tao. Từng có một khoảng thời gian tao ép mình phải bỏ qua mọi thứ, rằng không nên luyến tiếc quá khứ, không nên hận thù, không nên suy nghĩ tiêu cực tuyệt vọng, nhưng nó chỉ phản tác dụng mà thôi."

Vừa nói, Nhân Mã vừa ngửa cổ tay mình ra trước mắt Song Ngu, rồi lại hạ xuống như chẳng có gì xảy ra. Dù chỉ trong một vài giây ngắn ngủi nhưng Song Ngu vẫn có thể nhìn thấy rất rõ, có lẽ bởi vì những thứ đó thật sự quá quen thuộc đối với cậu.

"Tao đoán là không chỉ một mối, nó còn gần như khiến tao phát điên. Cũng may là Kim Ngu không phát hiện, thật phiền nếu chị ấy biết, thật đấy. Rồi sau đó tao bắt đầu nghĩ, sao tao phải ép buộc bản thân rồi tự đẩy chính mình vào ngõ cụt? Và thật kỳ lạ, giữ lại sự hận thù cho đến bây giờ lại khiến tao cảm thấy rất thoải mái."

Trong khi Song Ngu còn đang tiếp thu vào lời nói của Nhân Mã, cậu ta chợt quay sang, tay thân nhiên choàng qua khoác vai cậu, sau đó nở một nụ cười nửa miệng thích thú.

"Theo tao, từ bỏ đúng thật là điều tốt nhất, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Cái đó cũng có thể gọi là tùy cơ ứng biến. Có những trường hợp, mày chỉ có thể thanh thản khi mày quyết định giữ thứ mà người ta cho là gánh nặng lại."

Song Ngu cảm thấy đôi mắt của cậu đang đảo liên tục, rồi lại nhìn vào một điểm vô hình nào đó giữa không trung. Tuy mẹ luôn nói với cậu về việc từ bỏ, nhưng bà cũng từng nói sẽ luôn tôn trọng mọi quyết định của cậu, bà muốn cậu hãy luôn hành động theo điều mà cậu cho là đúng, chỉ cần đừng lạc đường và vô thức dấn sâu thêm vào tuyệt vọng đến mức không thể quay lại.

Trong nhất thời, Song Ngu tự hỏi sau này liệu cậu nên làm gì đây.

Mặc dù vậy, điều cậu cần làm nhất bây giờ chắc chắn chính là hất cái tay của Nhân Mã ra khỏi người cậu. Vương vút chết đi được!

"Tránh ra coi! Buông ra!"

"Mày đối xử với người bạn thân vừa cho mày lời khuyên như thế đấy hả? Tao tổn thương đấy."

"Cái gì mà lời khuyên? Tao mà phải hỏi lời khuyên từ mày? Vớ vẩn. Và mày không phải bạn tao!"

"Đồ máu lạnh chỉ biết giấu giếm xấu hổ."

"Câm đi."

Song Ngu nghe thấy Nhân Mã hừ lạnh một tiếng, rồi im lặng không nói gì nữa. Lần tiếp theo khi cậu nhìn sang cậu ta, là lúc Nhân Mã đang vô thức nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của chính mình, ngay cả nét mặt cũng trở nên nghiêm trọng khó hiểu. Cậu nhú mày, sau đó mặc kệ Nhân Mã, quay đi và tiếp tục đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Chờng nào mới đến trạm nhà cậu đây? Cậu càng lúc càng muốn đi ngủ một giấc cho khoẻ người rồi.

Đúng lúc này, bên tai Song Ngu vang lên tiếng chuông điện thoại không phải của cậu.

"Ma Kết hả, tao nghe đây. Có chuyện gì sao?"

Song Ngu vẫn mặc kệ không thèm quan tâm, cậu đưa tay che miệng ngáp thêm vài cái, chán chường lười nhác dựa đầu vào lớp kính của cửa sổ xe buýt.

"... Gì?"

Đến lúc này, đôi mắt dờ dẩn vì thiếu ngủ của Song Ngu mới bắt đầu chú ý đến Nhân Mã một chút. Nhìn ảnh phản chiếu trên tấm kính, cậu nhìn thấy đôi

mắt kia bất giác mở to một cách bàng hoàng, ngay cả tay cầm điện thoại cũng bỗng chốc trở nên run rẩy không ngừng.

Giây tiếp theo, đến lượt đôi mắt của Song Ngự mở to. Khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của Nhân Mã vừa vô thức thả tay khỏi điện thoại rồi đứng bật dậy, cậu lập tức quay phắt sang, vừa kịp lúc chụp lấy chiếc điện thoại sắp rơi xuống. Trong khi Song Ngự vẫn đang cảm thấy khó hiểu, Nhân Mã đã chạy lại nhấn vào chuông báo xuống xe khẩn cấp, rồi ngay lập tức chạy xuống ngay khi cửa xe chỉ vừa mới mở. Chứng kiến mọi chuyện, Song Ngự chớp mắt liên hồi, hết nhìn chiếc điện thoại bị chủ nhân bỏ lại rồi hốt hải chạy đi đâu lại nhìn sang cửa xe buýt sắp đóng lại.

Cái tình huống khôn kiếp quái quỷ gì thế này?!

"Chết tiệt! Mình đang làm cái quái gì thế này?"

Miệng chữ thề vài tiếng, Song Ngự chán nản đưa tay vò mạnh đầu. Cầm trong tay chiếc điện thoại của Nhân Mã, cậu lập tức đứng dậy chạy nhanh xuống xe ngay trước khi cánh cửa kịp thời đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Ngâu Mâu Nắng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.